

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS

OPERA
GRAECE ET LATINE

AD EDITIONEM

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

ACCURATE EXPRESSA

CUM VARIETATE LECTIONIS ET ANNOTATIONIBUS

VOLUMEN SEPTIMUM

BIPONTI

EX TYPOGRAPHIA SOCIETATIS

CIDIDCCXC

I

MEN

WZ

IK

Ths.

Jan.

Nov.

Dec.

Aug.

Mar.

Apr.

May.

June.

July.

Sept.

Oct.

Nov.

Dec.

Jan.

Feb.

Mar.

Apr.

May.

June.

July.

Aug.

Sept.

Oct.

Nov.

Dec.

Jan.

Feb.

Mar.

Apr.

May.

June.

July.

Aug.

Sept.

Oct.

Nov.

Dec.

Jan.

Feb.

Mar.

Apr.

May.

June.

July.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ

Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

ΜΕΝ. ΟΥΚΟΥΝ τρισχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς στάδιοι 1
μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. τούν-

ΙΚΑΡΟΜΕΝ. Η ΥΠΕΡΝΕΦ.)
Ἰκαρομένηππος ὁ προκείμενος ἐπιγύ-
γραπται λόγος, διὰ μὲν τὸ πτωχόν,
εἰσαγισθαι τὸν τῷ δράματι ὑπο-
κείμενον εἰς Ἰκαρόν τὸν Δαίδαλου
ὑποφερόμενος, διὰ δὲ τὸ μεγαλο-
πρεπὲς καὶ περιέργον καὶ φασμα-
ταῖς, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φι-
λίσσοφον ἀμοιβόμενον, ὃς Πατάρων
ὑπέρχων τῆς Λυκίας, καὶ τὴν Ἀν-
τισθένην, οὗ δέξαν ὑποκειμένους, γεν-
ναῖος ἢ καὶ συγκληροταμίως τὸ σῶ-
μα, καὶ οὐκ ἀδόκιμος, οὐδὲ τὴν ὄψιν,
ὅσα πρὸς ἄρας εὐπρόσωπον ὑποφει-
ται καὶ οὕτως ἄσπερ εἰ πίστις ὑπὸ
φιλοστράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλω-
νίου τοῦ Τυανίου ἀναγράφοντι βίον,

καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐρασθῆναι κατὰ
Κόρινθον τῆς Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ
τούτου ἐπὶ περιίττειν Ἀπολλονίῳ
τῷ προειρημένῳ γόντι ἀνθρώπῳ, ὁ-
μοίως, φασὶν, ὁμοίᾳ συνίφθαι. καὶ τὸ
τοῦ βίου λοιπὸν δυσασποπῆστος ἴ-
σχυκε τούτου, τερατείαις τε συγχαί-
ραν, καὶ εἰς μηδὲν ὕγιος διανοίας τὴν
σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὰ καὶ ὁ
παρὼν Λουκιανὸς φασματαλογῆσαι
τοῦτο διὰ τὸ σύνθεσις αὐτῷ προκρη-
μῆτος, καὶ ὑπερτιφθεῖ τερατεύσα-
σθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἰκαρόν,
λίαν λίαν συνάπτων, ὥς οἱ παροι-
μιαζόμενοι φάσκουσι. V. Sed sup-
pletis deficientib. ex C.
5 Σταθμός) Μονή. V.

ICAROMENIPPUS SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

Men. I G I T U R ter mille haec erant a Terra inde stadia ad
Lunam usque, quae prima nostra mansio. Hinc ad Solem
Lucian. Vol. VII. A

τεύθεν δὲ ἐπὶ τὸν ἥλιον ἄνω παρασάγγαι που πεντακόσιοι. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν τοῦ Διὸς, ἀνοδὸν, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μίᾳς ἡμέρας.

ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πῶς ἀναμετρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ Φορτικὰ ταῦτα σταθμούς τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος.

MEN. Μὴ θαυμάσης, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ διαέρια δοκῶ σοι λέγειν τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἑμᾶντὸν λογίζομαι τῆς ἑναγχοῦς ἀποδημίας.

1 Παρασάγγαι } Μέτροι Περσικὸν ὁ παρασάγγης, οὗδ' ὁ στάδιος λ'. τὸ δὲ στάδιον, ὀργυζαὶ ρ'. ὅσπερ καὶ τὸ πλείονος ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μέλιον, στάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέμα ρεῦλονται στάδιον τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, κ'. ἄλλοι δὲ ζ'. V.

Παρασάγγαι } Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίαις μεθ' οὗ μετροῦσι διὰ τὴν τοῦ Νείλου ἐπίκλυσιν τὴν γῆν, ἔχον στάδιους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ σχοῖνος ζ'. ὁ δὲ

στάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τούτου εὐρήσεις πολυλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. G. (Perfica est mensura, non Aegyptia; de qua non Xenophon tantum, sed Herodotus aliiue. Solan.)

9 Ὑποξενίζοντος } Εἴνους καὶ ἀγνώστους διαλεγόμενου. V.

12 Λογίζομαι } Ἀριθμῶ. G. ibid. Τῆς ἑναγχοῦς Τῆς χθονιῆς. G.

fursum parasangae circiter quingentae. Hinc vero in ipsum coelum, & arcem Iovis arduam... & haec fuerint expeditae aquilae unius diei.

Sod. Quid haec, per Gratias, Menippe, de astris disputas, & immurmurans ea velut dimetiris? olim enim, dum sequor, te audio, Soles & Lunas, insuper vero etiam grandia nomina, mansiones quasdam & parasangas, peregrina ratione memorare.

Men. Noli mirari, Sodalis, si sublimia atque aëria vider tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repetō.

ΕΤΑΙΡ. Εἴτα, ὦ ἄγαθε, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἀστροῖς ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν;

ΜΕΝ. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἀστροῖς ἐποιοῦ-
μην τὴν ἀποδημίαν.

ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ
γε σαυτὸν ἔλαβες κατακειμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

ΜΕΝ. Ὀνειρον γάρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι λέγειν, ὃς ἀρ- 2
τίως ἀϋθῆμαι παρὰ τοῦ Διός;

ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἐϋθυσθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς
πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ;

ΜΕΝ. Καὶ μὴν ἐγὼ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πά-
ντος Διὸς ἤκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδὼν·
εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὑπερυφραίνομαι, τὸ
πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἐγώ γε, ὦ θεοπέσιε καὶ Ὀλύμ- 3

6 Παρασάγγας ὅλους) Ὁλεκλή- Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πρὸς τὸν V.
ρους. V. 13 Τὸ πέρα πίστεως) Ὑπὲρ τὰν
9 Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ) πίστιν. V.

Sod. Tum tu, o noster, sicut Phoenices stellis signabas
viam?

Men. Non, ita me Iuppiter; sed ipsis in astris peregrina-
tus sum.

Sod. Longum Hercle somnium narras, si imprudens pa-
rasangas totas dormisti.

Men. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de
Iove tibi adsum.

Sod. Quid ais? Menippus nobis a Iove demissus e coe-
lo adest?

Men. Ego vero ab ipso tibi illo summo Iove advenio ho-
die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at
ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fi-
dem beatus sum.

Sod. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe,

πιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὢν, ἀπιστεῖν δυνάμην ὑπερνεφέλω ἀνδρὶ, καὶ, ἵνα καθ' Ὀμηρον εἶπω, τῶν οὐραυνίωνων ἐνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι Φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἥρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν οὐ πᾶν ἔοικας ἐκείνῳ τῷ Φρυγί, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχοήσοντά που ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ αἰτοῦ.

MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μῦθῳ δοκεῖ προσφέρειν· ἀτὰρ οὐδέν ἐδέξά μοι πρὸς τὴν ἀνοδὸν, οὔτε τῆς κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ αἰτοῦ. οἰκεία γὰρ ἦν μοι τὰ πτερὰ.

ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφησθα, εἶγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἰέραξ τις ἢ κολοῖος ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος.

6 Ἐχεῖνα τῷ Φρυγί) Ὁ Γαυμύδης ἦν Φρυξ μεираκίσκος εὐπρεπής· τούτου ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς αἰτὸν, ἤρπασεν αὐτόν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. V.
11 Προσφέρειν) Ὁμοιον. V.
12 Οὔτε παιδικὰ) Ἐρώμειον. V.

natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, coellicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatu sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila.

Men. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui meas mihi alas habuerim.

Sod. Iam supra ipsum Daedalum est, quod narras, si quidem praeter cetera, nobis non sentientibus, accipiter vel graculus ex homine factus es.

MEN. Ὁρῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοποῦ εὐκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις 3
μὴ καὶ σύ που τῆς θαλάσσης καταπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σεαυτοῦ ὀνόματι;

MEN. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἄτε κηρῷ τὴν πτέρωσιν ἡρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκείνος ἐτάκη, πτερορρύσας, εἰκότως κατέπεσεν ἡμῖν δὲ ἀκέρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα.

ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως.

MEN. Ὡδέ πως· αἰτὸν εὐμεγέθη συλλαβῶν, ἔτι δὲ

8 Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος) Ἰκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. ὅτε οὖν ἐπί-
τοιο αὐτὸς καὶ ὁ πατήρ, ὡς παῖς ὁ
Ἰκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ
λυθῆντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θα-
λάσσαν ἐπεσι. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη

Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαιδάλος δὲ
μικρὸν ἐπιτάσσει διάστημα· ἀλλ'
οὗτος αὐτὸν καὶ εἰς αὐτὸν ἔφη ἀνα-
βιβηκέναι τὸν οὐρανόν. V.

11 Τὰ ὠκύπτερα) Τὰ ἄκρα τῶν
πτερῶν, τὰ εἰς ὄξυ καταλήγουσα. V.

Men. Recte, Sodalis, nec procul a scopo coniecisti. Dae-
daleum enim illud alarum commentum ipse quoque machi-
natus sum.

Sod. Tum tu, audacissime omnium, non metuebas, ne
tu quoque, in quamcunque maris regionem delapsus, Me-
nippeum quoddam pelagus nobis, sicut Icarium, tuo signa-
tum nomine faceres?

Men. Nequaquam. Nam Icarus, cuius pennae cera aptae
erant, cum primum illa ad solem liquefacta esset, defluen-
tibus pennis non potuit non decidere: at nostrae sine cera
fuerunt alae.

Sod. Quid ais? iam enim nescio quomodo sensim me ad
veritatem narrationis perducis.

Men. Sic fere. Aquilam cepi bene magnam, & vulturem

γῦπα τῶν καρτερῶν, ἀποτεμῶν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ καὶ πᾶσαν ἐξαρχῆς τὴν ἐπίνοιαν, εἴ σοι σχολή, δίδειμι.

ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγὼ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τῶν λόγων, καὶ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχνηα τῆς ἀκροάσεως. μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με περιίδης, ἄνω που τῆς διηγήσεως ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον.

- 4 MEN. Ἄκουε τοῖνυν. οὐ γὰρ ἀστείον γε τὸ θέαμα, κέχνηότα Φίλον ἐγκαταλιπεῖν, καὶ ταῦτα, ὡς σὺ Φῆς, ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κατὰ τὸν βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινά, καὶ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὕρισκον, πλούτους λέγω, καὶ ἀρχάς, καὶ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύντειν τε, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καὶ μοι ἔνταῦθα, πολλήν τινα παρ-

1 Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ) Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι καὶ τοὺς ἄμους. V. 8 Ἀστείον) Ἡδύ. G.

de robustis illis: horum alis abscissis... sed potius totum ab initio inde consilium, si tibi otium est, persequar.

Sod. Omnino vero. Suspensus enim sum exspectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Iovem obsecro, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quasi suspensum.

Men. Audi ergo: nec enim lepidum est spectaculum, hiantem amicum destituere, eumque suspensum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendissem, divitias dico, & imperia, & potestates: contemtis illis, (qui studium circa ista ob stare putarem, ne rebus studio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipsum hoc universum respicere, tentabam. Et hic mihi mul-

εἶχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς οὗτος ὁ ὑπὸ τῶν σο-
φῶν καλούμενος κόσμος. οὐ γὰρ εἶχον εὐρεῖν οὐδ' ὅπως
ἐγένετα, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχὴν, οὐδ' ὅ, τι τὰ
τέλος ἐστὶν αὐτοῦ. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοπῶν,
πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμεν'· τοὺς τε γὰρ ἀστέ-
ρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τοῦ οὐρανοῦ διεῖρημένους, καὶ τὸν
ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπὶ θόρον εἰδέναι, μάλιστα δὲ
τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀτοπὰ μοι, καὶ παντελῶς παρά-
δοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυεῖδες αὐτῆς τῶν σχημά-
των ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. οὐ μὲν
ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴ διαίξασα, καὶ βροντὴ καταρρά-
γεισα, καὶ ὑέτος, ἢ χιῶν, ἢ χάλαζα κατενεχθεῖσα,
καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν. Οὐκ- 5
οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω διεκείμεν, ἄριστον εἶναι ὑπελάμ-
βανον παρὰ τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκ-
μαβεῖν. ὦμην γὰρ ἐκείνους πᾶσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν

11 Διαίξασα) Ὀρμίσασα. V. 13 Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν) Ἀδελφ. V.

tam dubitationem obiecit primo quidem ipse hic, qui a sa-
pientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram,
quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium,
neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum con-
siderarem, multo magis etiam cogebam dubitare. Stellae
enim videbam forte fortuna per coelum sparsas, & Solem
ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praefer-
tim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sen-
tentius meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius fi-
gurarum diversitatem, occultam quandam causam habere
putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens,
& prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando de-
labens; haec quoque omnia vel coniectura, vel signis erant
mihi impervestigabilia. Ita igitur animo affectus cum essem,
optimum factu iudicabam, de philosophis hisce discere sin-
gula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, pos-

ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ἐπιλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνὴν τεκμήρασθαι, προσώπου τε σκυθρωπότητι, καὶ χροᾶς ὠχρότητι, καὶ γενείου βαθύτητι, (μάλα γὰρ ὑφαγόραι τινές, καὶ οὐρανογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι κατεφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἑμαυτὸν, καὶ συχρὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ἐπὶ κεφαλαίῳ τῆς σοφίας διομολογήσάμενος, ἥξιον μετεωρολέσχης τε διδάσκεισθαι, καὶ τὴν τῶν ὅλων διακόσμησιν καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσούτον ἄρα ἐδέξαντο με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ιδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μου καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγ' οὖν ἐδόκει χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος πατέρω λέγοντες ἀκόλουθον,

4 Ὑφαγόραι τινές) Ὑφαγόραι,
ὑφ' ἧλ' λέγοντες. Οὐρατογνώμονες
δὲ, οὐράνια φρονούντες. V.

8 Ἡξιον μετεωρολέσχης τε)

Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. V.

10 Ἐδέξαντο) Ἀπὸ τοῦ οὐκ

ἴσχυσαν. V.

se dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutiae, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisisset, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam doceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum huius universi edificare. At illi, tantum aberat, ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam maiores me dubitationes conicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, illud erat, quod, cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed

ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαι τέ με ἤξιουν, καὶ πρὸς τὸν αὐτοῦ λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρώντο.

ΕΤΑΙΡ. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τῶν αὐτῶν ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἐταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τήν τε 6 ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τερατουργίαν· οἷγε πρῶτα μὲν ἐπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἐρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ ὑπὸ γήρως, ἢ ἀργίας ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιεμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτῶν, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ ὅποσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζε

8 Τερατουργίαν) Ματαιολογίαν.

9 Τῶν χαμαὶ ἐρχομένων) Ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. V.

pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere.

Sod. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

Men. Quin tu ridebis, Sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & coeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: & tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate

εἰσιν ἀκριβῶς ἐπιστάμενοι, τὸ μεταξὺ τῆς σελήνης, καὶ τοῦ ἡλίου χωρίον ὅσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, αἶρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γῆς περιόδους ἀναμετροῦντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ἐπὶ τετραγώνοις διασχηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τὸν οὐρανὸν δῆθεν αὐτὸν 7 ἐπιμετροῦντες. Ἐπειτα δὲ καὶ κεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτῶν, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τῶν οὕτως ἀδήλων λέγοντας, μὴδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύθρον μὲν εἶναι τὸν ἥλιον, κατοικεῖσθαι δὲ τὴν σελήνην, ὑδατοποιτεῖν δὲ τοὺς ἀστέρας, τοῦ ἡλίου καθάπερ ἰμονίᾳ τινι τὴν ἰκμάδα ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνασπῶντος, καὶ 8 ἅπανιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς διανεμόντος. Τὴν μὲν γὰρ ἐναντιότητα, ὅσῃ τῶν λόγων, ῥάδιον καταμαθεῖν. καὶ

7 Ἀγλαμον) Ἀνόντων. G. 11 Μύθρον μὲν) Σίδηρον πεπυρκαμένον. V.

noscent, interiecta inter Lunam & Solem regio quor fit ulnarum, auderent dicere: aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, coelum nempe ipsum permetientes. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro coniectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non deierant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum Sol tanquam puteali fune quodam humorem e mari hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Io-

σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γεγόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεσθηκότα. πρῶτα μὲν γὰρ αὐτοῖς ἡ περὶ τοῦ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴγε τοῖς μὲν ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρος εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸν δημιουργὸν αὐτοῦ καὶ τῆς κατασκευῆς τὸν τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· οὓς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτην τῶν ὅλων ἐφιστάντας, οὐ προστίθεντας δὲ οὔτε ὄθεν ἦκων, οὔτε ὅπου ἐστῶς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ἐπινοεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις.

MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσεις, ὦ θαυμάσιε, περὶ τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατος

1 Εἰ ἐν γεγονότα ἐστὶ) Εἰ γεγονότων ἀλλήλοις, καὶ πλῃσιάζουσιν.
V.

8 Ἐτεκταίνεται) Κατεσκευάζει. V.

13 Τί δ' εἰ ἀκούσεις) Εἰς Πλάτωνα ἀνίσταται καὶ Ἀριστοτέλην. V.

14 Ἡ τοὺς περὶ τοῦ πέρατος τε)

Δύο γὰρ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἷτια εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικὴ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως τοῦ πέρατος μὲν εἰδοποιούντος καὶ ἐπὶ στάσιν ἄγοντος τὰ ἡμέτερα καὶ περιορίζοντος τῆς δὲ ἀπειρίας ὁδὸν τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπύ-

vem te rogo, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se diffidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generationis & interitus expers esse videtur; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt, quos vel maxime admiratus sum, qui Deum quidem aliquem artificem huius universi constituerunt, non adiecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens, fabricatus sit omnia: cum tamen ante exortum huius universi neque tempus, neque locum cogitare possimus.

Sod. Audaces fane quosdam & praestigiatores homines narras.

Men. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant, aut illorum de fine & infinito

τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὐτὴ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲν τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελες τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ παμπόλλους τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαινόντο, καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνὸς αὐτοῦ διαλεγομένων κατεγίνωσκον. ἕτερος δὲ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξαζε. Περὶ μὲν γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲν ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν· οἱ δὲ κατὰ κυνῶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. καὶ οἱ μὲν τῷς ἄλλους ἅπαντας θεοὺς ἀπελάσαντες, ἐνὶ μόνῳ τὴν τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον ὥστε ἡρέμα καὶ ἄχθουσθαι με, τοσαύτην ἀπορίαν θεῶν ἀκούοντα. οἷδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλεύόμενοι, πολλοὺς τε αὐτοὺς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸν μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκά-
 ρουσι τὸ ἦδη πρὸς παύλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῶν γινομένων τῇ ἀσθενείᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίου πάλιν ἄλλου σπέρματα παρεχομένης τῷ ἐνδελεχοῦ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπέραντα τῆς κινήσεως. V.

4 Παμπόλλους) Δημόκριτος διαπαίζει. G.

6 ἕτερος) Ἐμπεδοκλῆα μυμᾶται

διὰ τὸ νεῖκος. G.

8 Ἀριθμὸς τις ὁ θεὸς ἦν) Πυθαγόραν λέγει. V.

ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν) Σακράτην λέγει. V.

11 Τῶν ὅλων ἀρχὴν) Εἰς Μωσία ἀποτίνεται τάχα. V. (Tu lege Lactantium. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

fermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus, aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam, multos quosdam esse mundos, pronuntiabant, & eos, qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse, sentiebat. De Diis enim quid opus etiam est dicere? ubi quibusdam numerus erat Deus; alii vero per canes, & anseres, & platanos deierabant. Et alii quidem, reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronuntiabant, & divisas provincias, unum quandam primum Deorum voca-

λουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θεότητος. ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγούντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτοῦ διανοοῦντο. εἴτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἥσαν τινες, οἱ τῆς συμπάσης ἐπιμελείας αὐτοὺς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τῶν λειτουργιῶν τοὺς παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν εἰκότας αὐτοὺς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑπερβάντες, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι θεοὺς τινὰς ἐπίστανον, ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον. Τοιγάρτοι 10 ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις

1 Τοῖς δὲ τὰ δεύτερα) Τοὺς Σωκρατικούς λέγει. V.

2 Ἐτι δὲ, οἱ μὲν) Ἀριστοτέλη διαγελᾷ. V. Mox ibidem: Ἐτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον) Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας ταῦτα κατασκευάζει. V.

3 Οἱ δὲ) Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. G. In C. est μὲν. Epicharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. Grot. Flor. 573, in Fragm. Menandri.

Solan.

ibid. Εἴτα καὶ προνοεῖν) Ἐπικουρείους φησί. V.

7 Τοὺς παρηβηκότας) Γοηραχότας. V.

8 Δορυφορήμασιν) Δρυφορήματα καλεῖται παρὰ τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα συνιέσχεται μὲν τοῖς κωμοῦσι, αὐτὰ δὲ οὐδὲν διαλέγεται, καθάπερ οἱ δούλοι. V.

10 Ἀδέσποτον) Διαγόρας ταῦτά φησιν. G.

12 Ὑψιβρεμέταις τε) Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερφάνοις. V.

bant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam, qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii, haec omnia supergressi, nec esse omnino Deos credebant, sed, sine domino, sine duce ferri mundum, patiebantur. Haec igitur audiens, fidem negare non au-

τε καὶ ἡϋγενεῖοις ἀνδράσιν. οὐ μὲν εἶχόν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμενος ἀνεπίληπτόν τι αὐτῶν εὐροίμι, καὶ ὑπὸ πατέρου μηδαμῇ περιτρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἐπασχόν· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὲς αὐτῶν, ἕτερος δὲ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ἐπὶ γῆς μὲν ἀκούσεσθαι τι περὶ τούτων ἀληθές, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τῆς συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ὥμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς πῶς, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τούτου δέ μοι παρέιχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἰσωπος, αἰετοῖς καὶ κανθάροις ἐνίστε, καὶ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τὸν οὐρανόν. αὐτὸν μὲν σὺν πτεροφῦησαί ποτε οὐδεμιᾷ μηχανῇ δυνατόν εἶναι μοι κατεφαίνετο. εἰ δὲ γυπὸς ἢ αἰετοῦ περιβείμην πτερὰ, (ταῦτα

2 Ἀνεπίληπτόν τι) Εἰ ληπτὸς ὅστις τῶν ὅλων ὁ τεχνίτης, οὐ περ τῶ λόγῳ πάν τοῦτο συνίστη μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον στόμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν οὐ θεὸς ἄρα. V.

4 Ἀτεχνῶς) Πάνυ. V.

5 Ἐτερος δέ με θυμὸς) Λογισμός. V.

11 Αἰσωπος αἰετοῖς καὶ κανθάροις) Ὁ μυθοποιός· πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ τινὲς κάμηλον εἰσάγει διαλεγόμενον τῷ Διὶ. V.

debam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem disputationum conversus aliquid reprehensione vacuum reperirem, & ab alio nusquam eversum. Itaque plane Homericum illud usu mihi venit. Nam saepe quidem impetus me capiebat, ut uni illorum crederem, prohibebat at impetus alter. Propter quae omnia expers confilii, in terra auditurum me de hisce rebus verum, desperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, si ipse volucris quacunque ratione factus in coelum ascenderem. Huius autem rei mihi spem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aesopus, qui aquilis aliquando & scarabaeis, quin camelis, viam in coelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim so-

γὰρ μόνα διαρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρώπινου σώματος) τάχα ἂν μοι τὴν πείραν προχωρήσαι. καὶ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, πατέρου μὲν τὴν δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γυπὸς δὲ τὴν ἐτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα διαδήσας, καὶ κατὰ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἀρμοσάμενος, καὶ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, ἐπειρώμην ἑμαυτοῦ τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, καὶ ταῖς χερσὶν ὑπηρετῶν, καὶ ὥσπερ οἱ χῆνες ἐτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν ἅμα μετὰ τῆς πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἢ τῆς πείρας ἠπτόμην· καὶ ἀνελθὼν ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἑμαυτὸν κατὰ τοῦ κρημνοῦ Φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θεάτρον. Ὡς δὲ ἀκινδύνως κατεπτύμενη, ὑψηλὰ ἦδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπτόμην, εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Ἀκροκόρινθον ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυ-

6 Λαβὰς τινὰς) Κρατήματα. V.

15 Ὑμηττοῦ) Ὁρὴ τῆς Ἀττικῆς. V.

16 Εἶτα ὑπὲρ Φολόης) Ταῦτα Πιλοποτινήσου ὄρεα τῆς Ἀργολικῆς

μοίρας. τὸν Ταῦγιτον δὲ τῆς Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τῆς Σπάρτης. V.

ibid. Ἐρυμάνθου) De Erymantho ceterisque lege Strabonem aliosque. G.

las sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiosè amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parasssem manibus; ipse me primum experiebar, exultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paululum, & cum volatu extremis etiam digitis progrediens. Cum vero obediret mihi negotium, iam audacius tentabam experimenta, atque consensa arce inde me per praeceps in theatrum ipsum demisi. Cumque sine periculo devolasssem, alta iam & sublimia sapiebam, solvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad summam Corinthi arcem: deinde supra

μάνβου, μέχρι πρὸς τὸν Ταύγετον. ἤδη δ' οὖν μοι τοῦ
τολμήματος μεμελετημένου, τέλειός τε καὶ ὑψηλῆς
γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῶν ἐφρόνουν· ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀ-
λυμπον ἀναβάς, καὶ ὡς ἐὴν μάλιστα κούφως ἐπισι-
τισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν
πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ
τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὴν ἤδη τὴν σελήνην ἐγε-
γόνειν, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ἡσθόμην
κάμνοντος ἑμαυτοῦ, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἀριστερὰν
πτέρυγα τὴν γυπίνην. προσελάσας οὖν, καὶ καθεζόμενος
ἐπ' αὐτῆς, διανεπαύομην, ἐς τὴν γῆν ἀνωθεν ἀποβλέ-
πων· καὶ ὥσπερ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς ἐκείνος, ἄρτι μὲν
τὴν τῶν ἵπποπόλων Θρηκῶν καθαρώμενος, ἄρτι δὲ τὴν
Μυσῶν μετ' ὀλίγον δὲ, εἰ δόξει μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν

3 Ἀλλ' ἐπὶ τὸν Ὀλυμπον ἀναβὰς)
Τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει.
ὃς ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Πηλεῖος καὶ τῶν
Θησαυλικῶν ἐστὶ Τιμπῶν, ὅρος Ὑ-
φλιδος καὶ Μίγας, καὶ μέχρι Πέλ-

λιδος παρατείνεται. V.

4 Ὡς ἐὴν) Ὡς δυνατόν ἔν. V.

9 Κάμνοντος) Κοπτομένου. V.

13 Τῶν ἵπποπόλων Θρ.) Τῶν περὶ
τις ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Iam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus essem & altivolus, non amplius quae pullorum sunt cogito, sed conscenso Olympo, viatico assumpto, quam poterat fieri levissimo, ceterum recta versus coelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipsum quoque fero facilius. Cum vero ad ipsam iam Lunam delatus essem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me sensu, & maxime ala sinistra, vulturina. Appulsus ergo ibi affedi, interquiescens & in terram de superiori loco despiciens, &, ut Homericus ille Iuppiter, iam equestrium Thracum terram adspiciens, iam Myforum, paulo post autem, si videretur mihi, Graeciam, Persidem, & Indiam:

Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἀπάντων ποιικίλης τινὸς
 ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην.

ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε,
 ὅσα μὴδὲ καθ' ἐν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ' εἴ
 τι σοι καὶ ὁδοῦ πάρεργον ἱστορήται, καὶ τοῦτο εἰδῶμεν.
 ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος
 πέρι γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν
 ἐπισκοποῦντι κατεφαίνετο.

MEN. Καὶ ὀρθῶς γάρ, ὦ ἑταῖρε, εἰκάζεις. διόπερ ὡς
 οἷόν τε ἀναβάς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ συναποδημί-
 τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν. Καὶ 12
 πρῶτόν γέ μοι πάνυ μικρὰν δόκει τινὰ τὴν γῆν ὄρᾶν,
 πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν ὥστε ἐγὼ ἄφνω
 κατακύψας ἐπὶ πολὺ ἠπόρουν, ποῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα
 ἄρῃ, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥοδίων

15 Καὶ εἶγε μὴ τὸν Ῥόδιον Κο-
 λοσσὸν) Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδιος ἀν-
 δρῆς ἦν χαλκοῦς, ἡλίω ἀνακείμετος,
 καθ' ὅτι καὶ αὐτὸ ἡ ἡσος ἡλίω ἀνεί-
 το· ἐξήκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος,
 ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματο-
 ποιοῦ.
 Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ
 ἐπὶ Πιλοῦσίῃ Αἰγύπτου Ἀλεξαν-
 δρεῖα ἀκοδόμονται τετράγωνος, στα-

e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar.

Sod. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum
 quiddam illius nos peregrinationis fugiat; sed si quid etiam
 obiter tibi observatum sit, illud quoque sciamus. Nec enim
 pauca me auditurum exspecto equidem, de figura terrae,
 omniumque, quae in illa sunt, qualia tibi, e loco superio-
 re intuenti, visa sint.

Men. Recte istuc, Sodalis, coniiicis. Itaque, quatenus fie-
 ri potest, escendens in Lunam, cogitatione mecum pere-
 grinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positio-
 nem considera. Et primum puta, parvam omnino terram
 te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut
 ego subito despicies multum dubitarem, ubi essent tanti
 montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Co-

κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, παντελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαβε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ ὑπερανεστηκότα, καὶ ὁ Ὀκεανὸς ἡρέμας πρὸς τὸν ἥλιον ὑποστίλβων, διεσήμεναι μοι γῆν εἶναι τὰ ὀρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὴν οἶψιν ἐς τὸ ἀπενεῖς ἀπηρείσταμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος ἤδη μοι κατεφαίνετο, οὐ κατὰ ἐθὴν μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γυναῖκα, τὰ θηρία, καὶ πάνθ' ἀπλῶς, ὅποσα τρέφει ζεῖδωρος ἄρουρα.

ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα Φῆς ταῦτα, καὶ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐξήτεις ὑπὸ τοῦ μεταξὺ διαστήματος ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, καὶ εἶγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμψυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι

διαίος τὴν πλευρὰν, ἐπὶ πολλὸ τοῦ αἵματος ἀνέχων, ὥς ἀπὸ ρ' ὀρασθῆαι μιλίων. ἀιστάθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν σημείον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρρὸς, πρὸς ὃν οἱ πλείοντες ἀπευθυμένοι, μὴ ἔχοιν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παρατονίου ἔρμασι διαφθεῖρισθῆαι. γέγονε δὲ προστάγ-

ματι μὲν Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσατος δὲ Σαστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραφε τὰ πύργα ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΕΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. V.

losum vidissem, & illam ad Pharum turrin, plane me, bene noris, tellus effugisset. Iam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem, tota iam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte, qui navigarent, qui proelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulierculae, animalia, & simpliciter quae tellus alma nutrit omnia.

Sod. Omnino improabilia sunt, quae dicis, & sibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quae-rebas ab interiecto spatio in parvitatem contractam, & nisi Colossus eam tibi indicasset, forte aliud videre tibi visus es-

εἰρήνης ὄραν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ἐπὶ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικροῦ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων νεοττίας;

MEN. Εὐ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰ- 13

πεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτὴν μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἶός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τῆς ὄψεως μηκέτι ἐΦικνουμένης, πάνυ μ' ἠνία τὸ χρῆμα, καὶ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. κατηΦεῖ δὲ ὄντι μοι, καὶ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμένῳ, ἐΦίσταται κατόπιν ὁ σοΦὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνδρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γὰρ) ὑπεταράχθην, καὶ τινα σεληναῖον δαίμονα ᾤκησιν ὄραν. ὁ δὲ, Θάρρει, Φησὶν, ὦ Μένιππε,

Οὕτως τοι Θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν εἰσκέεις;

1 Καθάπερ Λυγκεύς) 'Ο Λυγκεύς οὕτως λέγεται οὕτως ἢ ὅσον δερκίστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. V.
II Σποδοῦ πλέως) 'Ανάπλευς. V.

ses: quomodo nunc, tanquam Lynceus aliquis factus subito, quaecunque supra tellurem sunt cognoscis, homines, animalia, & parum abest, quin culicum pulliciem?

MEN. Bene facis, quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud nescio quomodo praetermiserim. Cum enim ipsam quidem terram visu agnoscerem, reliqua vero perspicere ob profunditatem non possem, visu iam non amplius pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat sollicitudinem. Cum autem demisso essem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adstat sapiens Empedocles, carbonarius ad speciem, & cinere oppletus, & affatus. Ego vero cum viderem, (dicetur enim) aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre putabam equidem. At ille, Bono, inquit, animo eslo, Menippe,

Non tibi Divus ego: quid me importabilibus aequas?

ὁ Φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς
 κρατήρας ἑμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνὸς με ἀπὸ τῆς
 Αἵτης ἀναρπάσας, δεῦρο ἀνήγαγε, καὶ νῦν ἐν τῇ σελή-
 νῃ κατοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρό-
 σον. ἤκω τοίνυν σε ἀπαλύσων τῆς παρούσης ἀπορίας.
 ἀνὴρ γὰρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ἐπὶ
 γῆς ὄραν. εὐγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπε-
 δοκλεῖς, κάπειδαν τάχιστα καταπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν
 Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ἐπὶ τῆς καπνο-
 δόχης· καὶ ταῖς νομηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρίς ἐγχα-
 νὼν προσέχουσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα, ἥδ' ὅς,
 οὐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῶμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυ-
 χὴν, ἰδὼν σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας,
 14 ὁξυδερκὴς γενήσῃ; Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἦν μὴ σύ μοι τὴν
 ἀχλὺν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν γὰρ δὴ λη-

9 Ἐπὶ τῆς καπνοδόχης) Καλῶς
 εἶπεν ἐπὶ τῆς καπνοδόχης, ὡς ἀπολο-
 μένῃ διὰ πυρὸς. V.

11 Μὰ τὸν Ἐνδυμῖωνα) Τοῦ Ἐν-
 δυμῖωνος ἐρασθεῖσα ἡ σελήνη συνῆν
 αὐτῷ, καὶ διὰ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς,
 ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ

τοῦ Ἐνδυμῖωνος ὄμνους. V.

13 Ἀτὰρ) Ἀλλὰ δὲ. V.

15 Νῦν γὰρ ὃ λημὼν) Ὁφθαλ-
 μιᾶν, λῆμα γὰρ ὁ συναγόμενος ἐν τῷ
 ὀφθαλμῷ ῥύπος. V. (lippire, lip-
 pitude, vulgo αἱ τζίμβλα. C.)
 Non plane scriptum.

*Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me de-
 iecissem, vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et iam in
 Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur
 exfoluturus te praesentis sollicitudine. Angit enim te, puto, &
 torquet, quod non distincte, quae in terra sunt, vides. Bene sane
 facis, inquam, optime Empedocles, & cum primum in Graeciam
 iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & novi-
 lunis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion,
 inquit, non huc veni mercedis causa. Sed animo commorus sum,
 cum te tristem viderem. Verum scin', quo facto acutum visum nan-
 cisci possis? Non equidem, per Iovem, inquam, nisi tu mihi ca-
 liginem quodammodo abstergas ab oculis: nunc enim lippire non*

μᾶν οὐ μετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδέν γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ
 δέσση. τὸ γὰρ ὀξυδερκές αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἤκεις ἔχων. τί
 οὖν τοῦτό ἐστιν; οὐ γὰρ οἶδ', ἔφην. οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς,
 αἰετοῦ τὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν περικεείμενος; καὶ μάλα,
 ἦν δ' ἐγώ. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι,
 ἦδ' ὅς, παραπολὺ τῶν ἄλλων ζώων αἰετός ἐστιν ὀξυω-
 πέσττος, ὥστε μόνος ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό
 ἐστιν ὁ βασιλεὺς, καὶ γνήσιος αἰετός, ἦν ἀσκαρδαμυκτὶ
 πρὸς τὰς ἀκτῖνας βλέπη. Φασὶ ταῦτα. ἦν δ' ἐγώ· καί
 μοι ἦδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνίων οὐχὶ τῷ ὀφθαλμῷ
 τοῦ αἰετοῦ ἐνεβέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελών, ὡς νῦν γε ἤριτε-
 λῆς ἀφ' ὧμαι, καὶ οὐ πάντα βασιλικῶς ἐσκευασμένος·
 ἀλλ' εἴκα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν
 παρὰ σοί, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν
 ἔχειν βασιλικόν. ἦν γὰρ ἐβελήσης, μικρὸν ἀναστὰς, ἐπι-
 σχῶν τοῦ γυπὸς τὴν πτέρυχα, πατέρα μόνῃ πτερύξα-

13 Καὶ μὴν παρὰ σοί) Ἐν σοί
 ἐστὶ, φησὶ, τὸν ἰα ὀφθαλμὸν βασι-
 λικὸν κτήσασθαι. V.

16 Πτερύξασθαι) Ταῖς πτέρυξι
 τὸν αἶρα πλῆττειν, ἢ πτέρυγα κί-
 νῆν. V.

*mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, nihil mea opera indi-
 gebis, qui acumen illud ipse iam de terra allatum habeas. Quid
 igitur hoc est? neque enim novi, inquam. An nescis, inquit, te
 dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero, inquam.
 Quid vero alae & oculo commune est? Quod, inquit, multum
 visus acumine reliquis animantibus praestat aquila: adeo ut so-
 la contra solem obtineatur: & ob id ipsum est rex & vera germa-
 naque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Aiunt ista, in-
 quama. Et iam poenitet me, quod, huc cum escenderem, non ere-
 pris meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui: qui sic im-
 perfectus venerim, nec regis per omnia instructus; sed similis sum
 spuris istis & abdicatis. Quin penes te est, inquit, statim alie-
 rum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paulum, re-
 iecta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

σθαι, κατὰ λόγον τῆς πτέρυγος, τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν
 ὀξυδερκῆς ἔσῃ τὸν γὰρ ἕτερον, οὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ
 ἀμβλύτερον δεδορκέναι, τῆς μερίδος ὄντα τῆς χείρονος.
 ἄλλης, ἣν δ' ἐγὼ, εἰ καὶ ὁ δεξιὸς μόνος αἰετῶδες βλέπει.
 οὐδὲν γὰρ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ καὶ τοὺς τέκτονας
 πολλάκις ἐωρακέναι μοι δοκῶ, πατέρω τῶν ὀφθαλμῶν
 ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦ-
 τα εἰπὼν, ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παρ-
 ηγγελμένα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπίων, ἐς καπνὸν ἡρέμα
 15 διελύετο. Καίπειθ' ἰσχυρὰ ἐπτεροζάμην, αὐτίκα μὲ
 Φῶς πάμμεγα περιέλαμψε, καὶ τὰ τέως λανθάνοντα
 πάντα διεφαίνετο. κατακύψας γοῦν ἐς τὴν γῆν, ἐώραν
 σαφῶς τὰς πόλεις, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ γιγνόμενα, καὶ
 οὐ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὅποσα οἶκοι ἔπρατ-
 τον, οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲν συνόντα τῇ ἀδελ-
 φῇ, Λυσισμάχῳ δὲ τὸν υἱὸν ἐπιβουλευόντα, τὸν Σελεύ-

9 Κατ' ὀλίγον ὑπαπίων) Κατὰ
 μικρὸν ἀπερχόμενος. V.

15 Πτολεμαῖον μὲν συνόντα)
 Πτολεμαῖος ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφος
 Στρατονίκην τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε

γυναῖκα. Λυσισμάχος δὲ ἦν τῶν Ἀ-
 λεξανδρου διαδόχων, αὐτοῦ Ἀγαθι-
 κλία τὸν υἱὸν διαβληθῆτα ἐπιβου-
 λεύειν αὐτὸν ἀπέκτεινε. V.

tro oculo acutum cernes: alter enim oculus fieri non potest, quin
 obtusius cernat, qui deterioris partis sit. Satis fuerit, inquam,
 & si dexter solus aquilinum cernat: neque enim quidquam mihi
 decesserit: quandoquidem fabros etiam vidisse mihi videor alteru-
 tro oculorum melius ad regulas ligna dirigere. Cum his verbis
 simul facio, quod praeceperat Empedocles. Ille vero sen-
 sum se subducens, in fumum paulatim dissolvitur. Vix coe-
 peram movere alam, cum statim ingens me lux circumful-
 get, & quae adhuc latuerant, apparent omnia. Despiciens
 enim in terram, dilucide video urbes, homines, eorum-
 que facinora, neque ea solum, quae sub divo fierent, sed
 quae domi etiam, cum latere se putarent: Prolemaeum
 coeuntem cum forore, insidiantem Lysimacho filium, Se-

κου δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκη διανέοντα λάβρα τῇ μη-
 τριᾷ, τὸν δὲ Θετταλὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς γυναικὸς
 ἀναιρούμενον, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τοῦ υἱοῦ τὴν γυ-
 ναῖκα, καὶ Ἀττάλῳ τὸν υἱὸν ἐγχέοντα τὸ Φάρμακον.
 ἐτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τὸν
 εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἔλκοντα τὸ ξίφος ἐπὶ τὸν Ἀρσάκην·
 Σπαρτίῳ δὲ ὁ Μῆδρος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τῶν δορυ-
 φορούντων εἴλκετο ἔξω τοῦ ποδὸς, σκύφῳ χουστῷ τὴν
 ὀφρὺν κατηλοημένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ
 παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξί γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις
 ἦν ὄραν, μοιχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἀρ-
 πάζοντας, ἐπιорκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τῶν οἰκειοτάτων
 προδιδόμενους. Καὶ τὰ μὲν τῶν βασιλέων τοιαύτην παρέ- 16
 σχε μοι τὴν διατριβὴν· τὰ δὲ τῶν ιδιωτῶν πολὺ γε-

1 Στρατονίκη) Γυνὴ τοῦ Σιλεύ-
 κου. Tu tamen haec quaere dili-
 gentius; nam erat additum τῇ
 αὐτῇ. Ἀρσινόη erat similiter ad-
 ditum; tum in margine aliter
 erat. Ideo quaere diligenter. Ἀτ-
 τάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem
 additum. G.

8 Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένος) Δια-

τεθρυμμένος, τεθερισμένος, συντε-
 τριμμένος. ἄλλοι γὰρ τὸ συντρίβειν,
 ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραισίας.
 C.)

14 Διατριβὴν) Τὴν διατριβὴν ἐν-
 ταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημασιολογίου
 παρίληφεν, ἐφ' οὗ καὶ ἐν τῷ Προ-
 μνητὶ πρότερον. V.

leucum, Antiochi filium, furtim innuentem novercae, in-
 terfectum ab uxore Alexandrum Theffalum, & Antigonum
 stupro focrum suam polluentem, & miscentem Attralo ve-
 nenum filium: & rursus ab altera parte mulierculam, quam
 Arsaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium
 stringit in Arsacen. Spartinus autem Medus e convivio a
 fatellitibus foras trahebatur pede, scypho aureo contusus
 circa supercilium. Similia hisce & apud Scythas & Thraces
 fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, infidia-
 tores, raptore, periuros, metuentes, proditos a familia-
 rissimis. Ac regum quidem res sic me detinuerunt. Priva-
 torum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam vi-

λοιότερα. καὶ γὰρ αὐτὸ κακείνους ἰώρων, Ἑρμόδωρον μὲν τὸν Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ἐπιορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ διακαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τὸν ῥήτορα ἐκ τοῦ Ἀσκληπείου Φιάλην ὑφαιρούμενον, τὸν δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι, τοὺς τοιχωρυχοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς δανείζοντας, τοὺς ἀπαιτοῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπὴ τις ἦν ἡ θῆρα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. εἴκει γὰρ οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν σοὶ παρεσχῆσθαι.

ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ Φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὅρᾱν αὐτὰ ἔργον δυσχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, οἷα Φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλα-

3 Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ) Πορ-
νείῳ. V.

(Aliter videtur legisse, quam in
hodiernis Codd. Solan.)

11 Τερπωλὴν) Τέρψιν. V.

16 Εἰλαπίναι) Εὐχαίαι, ἄρι-

14 Ἐνεργον ἦν) Δυσχερὲς. V. στοι. V.

debam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas peierare, Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum discipulo, Cliniam rhetorem ex Aesculapii templo phialam subducere, Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parietes perfoderent, qui causas haberent, qui fenori darent, qui exigere? in univsum enim varium quoddam & omnigenum erat spectaculum.

Sod. Verum etiam talia bene esset si diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praeuisse voluptatem.

Men. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non potest, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum summa rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuisse in scuto *expressa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae,

πίναι, καὶ γάμοι, ἐτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλη-
σίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν
ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαι-
μι, πολεμοῦντας ἀν' ἑώρων τοὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην
ἐπὶ τοὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν ἦν ἰδεῖν.
μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸν ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τοὺς
Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ δὲ
ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμα-
στιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο. Ἀπάντων τούτων 17
ὑπὸ τὸν αὐτὸν γινομένων χρόνον, ὥρα σοι ἦδη ἐπινοεῖν
ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις
παρασθησάμενος πολλοὺς χορευτάς, μᾶλλον δὲ πολ-
λοὺς χοροὺς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ἀδόντων ἐκάστῳ,

3 Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι) Τὴν
τῶν Γετῶν χώραν. οἱ δὲ Γεταὶ ἔθνος
βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὃ Ῥωμαίων
κατέβασαν, καὶ μέχρι φόρου
ἀπαγωγῆς ταπεινώσαν Ῥωμαίους,
ὑπὸ Τραϊανοῦ ὑστέρον οὕτως ἐξολο-
θρῆναι Δικεβάλῳ χρόμενοι βασι-
λεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαρά-
κοντα περιστῆναι ἄνδρας. ἐκάστου δὲ
ἔθνους ἐπὶ τὴν δυνάμει λέγει. V. (Κρί-
των ἐν ταῖς Γετικαῖς. Gens fera &
barbara & immitissima. G.)

11 Ὅποῖός τις ὁ κυκεὼν οὗτος)
Κυκεὼν πῶμα ἐστὶν ἐξ οἴνου καὶ μέ-
λιτος καὶ ἀλφίτων καὶ ὕδατος συγ-
κεκραμένον. ἐπειδὴ οὗτ' ἀπὸ πολ-
λῶν σύγκειται ὁ βίος, διὰ τοῦτο αὐ-
τὸν κυκεῶνα ἐκάλεσαν. V.

12 Παρασθησάμενος) Παρίστα-
σαι, καταδουλοῦν· ὅθεν παρασθησά-
μενος, παραλαβὼν, ἔλθων, καταστρε-
φάμενος. παραστήσομαι, ἐνώπιον συ-
στήσομαι. V.

ab altera parte iudicia & conciones; alia parte sacrificaba-
bat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quo-
ties ad Geticam respicerem, pugnantes videbam Getas;
quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in
plaustris: paulum vero deflexo in partem alteram oculo,
colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exerce-
bat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur
Laco, Atheniensis litigabat. Cumque eodem tempore fie-
rent haec omnia, iam potes cogitare, quis iste cinnus vi-
sus sit. Velut si quis, saltatoribus conductis pluribus, vel
choris potius, deinde iubeat, canentium unumquemque,

τὴν συνῳδίαν ἀφέντα, ἴδιον ἀδεῖν μέλος. Φιλοτιμουμένου δὲ ἐκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸν πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἄρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδὴ;

ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τεταραγμένη.

MEN. Καὶ μὲν, ὦ ἐταῖρε, τοιοῦτοι πάντες εἰσὶν οἱ ἐπὶ γῆς χορευταί, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, οὐ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τὰναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπισοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τούντεῦθεν δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῇ ἐκείνην καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπάδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ καὶ πολυειδεῖ τῷ θεά-

ς Γίλοιος) Γίλοιος καὶ γελοῖος διαφέρουσι. γίλοιος μὲν γὰρ ὁ γίλα-
τος ἄξιος· γελοῖος δὲ ὁ γελοιοποιός. V. 9 Ἀπαδᾶ) Ἐξω τῆς πόλεως. V.

reliet concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Iovem, qualis ille cantus futurus sit?

Sod. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus.

Men. Verum, Sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & nihil idem cogitantium, donec unumquemque illorum de scena choragus exigit, non amplius illo opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes iam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multiformi theatro ridicula

τρω πάντα μὲν γελοῖα δῆπουθεν ἦν τὰ γιγνόμενα. Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπῆει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα Φρονούσιν ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδῖον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ τὴν Οἰνόην, ἢ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. τῆς γοῦν Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἀνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων οὔσης τὸ μέγεθος τεττάρων, κατὰ λόγον, οἶμαι, ἢ Ἀττικῇ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνεόουν ἐφ' ὀπόσω τοῖς πλευσίοις τούτοις μέγα Φρονεῖν κατελείπετο. σχεδὸν γὰρ ὁ πολυπληρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ δὴ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν Κυνυρίαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' οὐδὲν Φακοῦ Αἰγυπτίου

3 Τὸ Σικυώνιον πεδῖον) Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἢ δὲ Οἶτον περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

12 Τὴν Κυνυρίαν) Περὶ τῆς Κυνυρίας γῆς ἠμφισβητοῦν ἄλλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἰδοῦσιν ὡς τετραποσίους ἀφ' ἑκατέρου πλευροῦ μάχεσθαι, καὶ τοῦ νικῶντος εἶναι τὴν χῆραν. μαχομί-

ων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπάλλοντο, δύο Ἀργεῖαν, καὶ ἐνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργεῖων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀταχεωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χῆρας μέινας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη, Ἀργεῖαν ὡς φυγόνταν κατακριθίντων. V.

13 Φακοῦ πλατύτερον) Φακὸς, ὁ ὁμός. φακῶ δὲ, ἢ ἐψηθεῖσα. V.

scilicet erant, quae fierent, omnia. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis iugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima iugera possidet, unam de Epicuri individuīs particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia

πλατυτέρου, τοσούτοι ἔπесον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾷς ἡμέρας. καὶ μὴν εἴ τινα ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῷ μέγα Φρονούντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτῶ, καὶ Φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ αὖν ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

- 19 ΕΤΑΙΡ. ὦ μακάριε Μένιππε, τῆς παραδόξου θέας· αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διὸς, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοῖ, πηλίκοι διεΦαίνοντο ἄνω;

MEN. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἐωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἐτέρους δὲ ἐπανιόντας αὐθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἀρπάσας πρῶθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς κατὰ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγούς, καὶ πρυτάνεις, καὶ μουσικούς.

⁴ Τὸ γὰρ Πάγγαιον) Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἰσθμὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μίτᾳλλα ἔχων. V. 14 Θίσι φέρων) Τρίχει. V.

latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

Sod. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Iovem, & ipsi viri quanti superne videbantur?

Men. Puto iam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia stercus egerit, alia raptum undecunque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est, esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum

καὶ φιλοσόφους. πλὴν αἶγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς
μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. εἰ δέ σοι δοκεῖ μικρὸν τὸ
παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάζει τῇ μυρμηκῶν πο-
λιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θεττα-
λῶν. εὐρήσεις γὰρ τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον
Φῶλον, ἐκ μυρμηκῶν ἀνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' οὖν
πάντα ἱκανῶς ἐώρατο, καὶ κατεγεγέλαστό μοι, δια-
σείσας ἑμαυτὸν, ἀνεπτώμην

Δώματ' ἐς αἰγίοχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

Οὕτως στάδιον ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικεῖαν 20
Φωνὴν προῖεμένη, Μένιππε, Φησιν, οὕτως ὄναιο, δια-
κόνησαι μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἣν δ' ἐγὼ, βαρὺ
γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι φέρειν δεῖ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ
οὐ χαλεπὴν καὶ δεῖσιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Δίῳ.

1 Ταῖς μυρμηκίαις) Τοῖς τῶν
μυρμηκῶν τόποις. V.

2 Τοὺς Μυρμιδόνας) Ὁ Αἰακὸς
τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἑβασίλευσε. λέ-
γεται οὗτ' ὅτι Σερῶν τὴν αὐτοῦ χά-
ραν ἀνελάνθησαν, ἤρξατο τῷ Δίῳ.
ὁ δὲ τοὺς μυρμηκας ἀνθρώπους ἐκεί-
σας. καὶ διὰ τοῦτο Μυρμιδόνες κί-
κλονται. V.

9 Ἐς αἰγίοχοιο Διὸς) Λέγεται δ
Ζεὺς ὑπὸ αἶγος τραπεῖσθαι, καὶ διὰ
τοῦτο ἕρμα τῆς αἶγος ἐπὶ τῇ ἀσπίδος
βαστάζειν. αἰγίοχος οὖν ὁ αἰγίδα
κατίχων. V.

12 Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἣν μὴ τι
φέρειν δεῖ) Οὐδέν βαρὺ τὸ διακονῆ-
σαι σοι, εἰ μὴ χρεῖα ἵσταται βαστά-
σαι τι. V.

ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt.
Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines
formicarum civitati, antiquas Theffalorum fabulas confi-
dera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem,
homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mi-
hi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Iovem aegida habentem & cetera numina Divum.

Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vo-
cem emittens, Menippe, inquit, ita tibi bene succedat! mini-
stra mihi apud Iovem aliquid. Dixeris, inquam: nihil enim gra-
ve est, nisi forte ferendum aliquid sit. Legationem, inquit, non
difficilem, & preces defer a me ad Iovem. Patientiam enim con-

ἀπείρηκα γὰρ, ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ παρὰ
 τῶν Φιλοσόφων ἀκούουσα, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον,
 ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ
 δι' ἣν τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ
 οἱ μὲν κατοικεῖσθαι τέ με Φασίν· οἱ δέ, κατόπτρου δι-
 κην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσῃ· οἱ δέ ὅ, τι ἂν ἕκαστος
 ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δέ, καὶ
 τὸ Φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι Φασί μοι,
 ἄνωθεν ἦκον παρὰ τοῦ ἡλίου, καὶ οὐ παύονται, καὶ πρὸς
 τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα μου, συγκρεῦσαι, καὶ στα-
 σιάσαι προαιρούμενοι. οὐ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἅ περὶ αὐ-
 τοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον
 21 διάπυρον. Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι αὐτοῖς, ἃ
 πράττουσι τῶν νυκτῶν, αἰσχροὶ καὶ κατὰπτυστα, οἱ μεθ'
 ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ
 σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ιδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι;
 καὶ γὰρ μὲν ταῦτα ὀρώσα, ὅμως σιωπῶ. οὐ γὰρ ἡγοῦ-

8 Τὸ φῶς) Ἀναξαγόρας ταῦτα λίγυι ὁ φυσικός. V.

*sumfi, Menippe, omnem, multa illa & molesta audiendo a philo-
 sophis, quibus nullum aliud opus est, quam curiose de me dispu-
 tare, quae sim? quanta? utrum, & quam ob causam dimidiata
 aut gibbosa fiam? Et alii etiam habitari me aiunt, alii, speculi
 instar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud
 mihi applicant. Denique, ipsam quoque lucem furtivam esse mihi
 & adulterinam, aiunt, quae desuper a Sole veniat: nec desinunt
 etiam cum hoc fratre me meo committere, & dissidium inter nos
 excitare velle. Nec enim satis illis erant, quae de ipso Sole dixe-
 runt, lapidem illum esse, & massam ignitam. Quamquam quot
 ego illis conscia sum, quae noctibus faciunt turpia & despuenda,
 severi interdum, & viriles obtutu, & habitu graves, & conspicien-
 di plebeiis? Atque ego videns ista tamen taceo: nec enim decere*

μαι πρέπει ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς νυκτερινὰς ἐκεῖνας διατριβάς, καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον. ἀλλὰ καὶ τινα ἴδω αὐτῶν μοιχεύοντα, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ἐπισπασαμένη τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δεῖξω τοῖς πολλοῖς γέροντες ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ ἐνασχημονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιάσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες ὥστε, νῆ τὴν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλεύσάμην μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτῳ, ὡς αὐτῶν τὴν περίεργον ἂν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτά γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Δίῳ, καὶ προσθεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστὶ μοι κατὰ χώραν μένειν, ἢν μὴ τοὺς Φυσικοὺς ἐκείνους ἐπιτρίψῃ, καὶ τοὺς διαλεκτικοὺς ἐπιστομίῃ, καὶ τὴν στοὰν κατασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν περιπάτῳ διατριβάς· οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὅσημέραι πρὸς αὐ-

2 Καὶ τὴν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐκάστου βίον) Τὴν ἐκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ θριμίας καὶ τοῦτο λέγει δραματούργον, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἐκάστου τῶν ἀνθρώπων διαβιούντος, ἅτε ἄλ-

λου μὲν ὄντος, ἄλλου δὲ ἀξιοῦντος δοκεῖν. V.

10 Ἰτα) Τοπικὴν τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὅπου. V.

arbitror revelari atque illuminari illas nocturnum transigendarum rationes, & illam uniuscuiusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba proluxa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renuntiare Iovi, & adicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet Dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commemorationibus; ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dē-

22 τῶν γεωμετρουμένη. Ἔσται ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀναντες ἔτεινον μὲν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ,

Ἐνθα μὲν οὔτε βοῶν, οὔτ' ἀνδρῶν Φαίνεται ἔργα. μετ' ὀλίγον γὰρ καὶ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾷτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, διὰ τῶν ἀστέρων πετόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθύς εἰσω παρίεναι, ῥαδίως γὰρ ὥμην διαλαβεῖν, ἅ τε ἐξ ἡμισείας ὦν αἰετός· τὸν δὲ αἰτὸν ἠπιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνῆθι τῷ Διί. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καταφωράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα περικείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παρακινδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν Θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τοῦνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῆει κατὰ σπουδὴν Φράσων τῷ Διί, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δεδίως καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους,

metiuntur. Fiet istuc, inquam, & simul ardua via coelum versus tendo,

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paulo post ipsa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque iam occultabat. A dextris autem relicto Sole inter astra volans, tertio die appropinquavi coelo. Ac primo quidem statueram statim sicut eram ingredi: facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte essem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Iovi esse, noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehensum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non subire, accedens pulso ianuam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nuntiaturus Iovi. Ac paulo post intro vocor, metuens sane ac tremens, deprehendoque simul aspidentes omnes, neque vero sollicitudinis expertes: inspe-

οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ πα-
ράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀν-
θρώπους ἀφίξασθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτε-
ρωμένους. Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε καὶ τι- 23
τανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδῶν, Φησί,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἥδὲ τοκῆς;
ἐγὼ δὲ, ὡς τοῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲν ἐξέβανον ὑπὸ τοῦ
δέους, εἰστήκειν δὲ ὅμως ἀχανῆς, καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλο-
φωνίας ἐμβεβροντημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν,
ἅπαντα διηγούμενη σαφῶς, ἀνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπι-
θυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι παρὰ τοὺς
Φιλοσόφους, ὡς τὰναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς
ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἴτα
ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερά, καὶ τᾶλλα πάντα,

2 Καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώ-
πους ἀφίξασθαι) Ὅμοιον τοῦτο τῷ
τοῦ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἦξει δ' Ὁ-
δυσσεύς, ὅσον οὐκ ἦδη· ἦδη πρὸ δλί-
γου, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν. V.

4 Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες) Κα-
ταπληκτικὴν καὶ φοβερὴν ἀπὸ τῶν
Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαῖοι

θεοί. V.

9 Ἐμβεβροντημένος) Γραι. ἐξη-
κηθεῖς. G.

13 Ἀπαγορεύσαιμι) Ἀσφαρή-
σαιμι. V.

ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λό-
γων) Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελ-
κόμενος. V.

rara quippe ista mea peregrinatio aliquantum illos com-
moverat; & expectabant, omnes non ita multo post ad-
venturos homines eodem modo alatos. Iuppiter autem,
terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, quis es? unde virum? quae patria? quique parentes?
Ego vero, his auditis, parum aberat, quin mortem prae
metu oppeterem. Adstebam tamen obstupescens, & a ma-
iestate vocis attonitus. Tempore autem cum recepissem
animum, enarro diserte omnia, re ab initio inde reperita,
quam cuperem sublimia ediscere, ut venerim ad philoso-
phos, ut pugnancia dicentes audiverim, ut sermonibus il-
lorum distractus animum desponderim, tum commentum
meum deinceps, & alas, & reliqua ad coelum usque omnia.

Lucian. Vol. VII.

C

μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς
σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μι-
κρὸν ἐπαινέει τῶν Ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, Φησὶν, Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου, ὅπου καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν εἰς
τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενία σε καλοῦ-
μεν, αὐρίον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἤκεις χρηματίσαντες, ἀπο-
πέμψωμεν. καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν εἰς τὸ ἑπη-
κτώτατον τοῦ οὐρανοῦ. καιρὸς γὰρ ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν κατέ-

3 Ὑπανίς) Ὑποχαλάτας. V.
ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὡτου
πὲρι καὶ Ἐφιάλτου) Ὡτος καὶ Ἐ-
φιάτης ἠθίλυσαν θεομάχοι ὄντες
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. V. In al-
tero Voss. in Fol. sic: Καὶ Ἐφιάλ-
του) Ὡτος καὶ Ἐφιάτης ἠθίλυσαν
εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἡδὴ
ὄρη ἐπιθίντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέ-
βαινον. Ἀπέλλαν τούτους ἐτίξευσε.
καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γὰρ ἀλ-
λγορία. οὗτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι
ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλκίως παῖδες,
πρῶτον ἀναμετρῆν ἐπειράθησαν τὰ
τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς,
ἐχράντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις
τῆς Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ
ἐκείνων σχιᾷ, συνέβη δὲ αὐτοὺς ἐκεί-
θεν πσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ἔθεν καὶ
ὁ μῦθος πίπλασται, ὥς ἰστορεῖ
Διωνύσιος. V.

Ὡτος καὶ Ἐφιάτης θεομάχοι
ὄντες voluerunt in coelum ascen-
dere, & superponentes montibus
montes ascenderunt, donec Apol-

lo eos sagittis confecit. Allego-
rice autem sic. Ὡτος καὶ Ἐφιά-
της Physici Philosophi Thessali,
Ἀλκίως παῖδες, primi metiri co-
nati sunt distantiam Lunae a ter-
ra, & Solis a Luna. At quomiam
hoc contingit ex opticaς επιστή-
μης, ipsa autem ex analogia δι-
κρῶ hoc, & ab umbra ab excelis
montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀποβ-
ρεύσας· haec autem κατὰ Θεσσα-
λίαν ὄρη altissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πί-
λιον, ὁ Ὀλυμπος, ex quorum
umbra εἰδίκην analogiam aliquam
mensurae accipere: καὶ δὲ πρὸς
τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὄρεων
τούτων τοῦ ἀιολογίζεσθαι τήνεσιν,
κατακρημνισθέντες ἀπώλοντο· hinc
confictum, montes hos compo-
nentes, ut ascensibile facerent
coelum, ab Apolline sagittis con-
fixos. G.

6 Χρηματίσαντες) Διοικησαν-
τες. V.

Post reliqua etiam Lunae mandata adiicio. Subridens autem
Iuppiter, & remittens aliquantulum supercilia, Quid dicas,
inquit, de Oio & Ephialto, cum Menippus etiam in coelum
ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam
vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac dein-
de te dimittemus. Cum his dictis surgens ad eum coeli locum
pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus
enim erat precum audiendarum causa assidendi. Dum pro-

ζεσθαι. Μεταξύ τε προίων, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ 24
 γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυ-
 ρός ἐστιν ὠνιος ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα ὑμῶν ὁ
 πέρυσι χειμῶν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείο-
 νος ἐπομβρίας; μετὰ δὲ ἡρώτα, εἴ τις ἔτι λείπεται τῶν
 ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' ἣν αἰτίαν ἐλλίποιν Ἀθηναῖοι τὰ
 Διάσια τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ἐπι-
 τελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δω-
 δώνη νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινά-
 μην, εἰπέ μοι, Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι
 τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφη, δέσποτα, ἢ τὴν εὐσε-
 βεστάτην, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις
 ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ Φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶ

6 Τα Διάσια τοσούτων ἐτῶν) Διάσια ἱερὰ Ἀθηναίων, ἣν ἐπετέ-
 λουν μετὰ τινὸς στυγνότητος, δύο-
 ρος ἐν αὐτῇ Διὶ Μειλιχίῳ. τὸ δὲ
 Ὀλύμπιον ὅπερ ἱστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀ-
 λυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ με-
 γαλουργίας ἀπορούντων Ἀθηναίων
 χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν,
 πλείον τῶν τ' ἐτῶν πρότερον κτι-
 ζόμενον, ὥς καὶ ὁ ἐν Κυζίκῳ νῶς,
 καὶ οὐκ ἂν συνετελείσθῃσιν ἅμφω,
 εἰ μὴ Ἀδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ρω-

μαίων δημοσίοις ἀγαλάμασι συναν-
 τήσῃ τῶν ἔργων. V. (Addunt
 Exc. G. ὅτι δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δια-
 σιαινῆν τιθεῖσθαι.)

8 Ἐν Δωδώνῃ νεὼν) Δωδώνη πό-
 λις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ἣ ἱερὸν τοῦ
 Διὸς καὶ μαντεῖον. V.

12 Παίζεις ἔχων, ἔφη) Τὸ ἔχων
 φράσις ἐνέκα κεῖται, μηδὲν σημαί-
 νων. Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀπὸ
 φιλοῦσι τὰ ξίνα. V.

greditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo
 quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &c, *An vehe-*
menter nos superiori anno hiems perstrinxerit? &c, *Utrum pluribus*
imbris indigeant olera? postea vero interrogabat, *Numquid*
adhuc reliquus esset de genere Phidiae? &c, *Quam ob causam in-*
termitterent Athenienses tot annis Iovialia? &c, *Utrum Olym-*
pium suum templum exaedificare cogitent? &c, *Utrum compre-*
henfi essent, qui Dodonaeum templum spoliaverant? De his cum
 respondissem, *Dic mihi, inquit, Menippe, de me quid sentiunt*
homines? *Quid, inquam, Domine, aliud, quam religiosissimum*
illud, regem te esse omnium Deorum? *Ludis tu quidem, inquit.*

μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ἔτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατροί, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μετὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυαί, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη τε καὶ ἡ Πίσσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπται πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεστήσατο, ἐν Περγᾶμιν δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμῖδιον ἐν Ἐφέσῳ, ἐπὶ ταῦτα μὲν ἅπαντες θεοῦσι, καὶ πανηγυρεῖς ἀνάγουσι, καὶ ἐκατόμβας παριστᾶσιν, ἐμὲ δὲ ὥσπερ παρηβηκότα ἱκανῶς τετιμημέναι νομίζουσιν, ἂν διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν μου τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νό-

4 Ἡ Πίσσα) Ἐνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός, V. — Písa urbs Elidis Peloponnesi, in qua templum Olympii Iovis, & certamen quinquennale, quod Hercules instituit, ut ait Pindarus. 6.

13 Τοιγαροῦν ψυχροτέρους) Ἐπεὶ καὶ οἱ Πλάτωνος νόμοι ἐν γράμμασι

μύθοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λέγων, ἰσαύτως καὶ οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σεφισματώδεις ὄντες, καὶ οὐδὲν ἥττον τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειᾶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ καίονται καὶ ἀνπίσκειντοι μηδὲς ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι τοὺς προθυμουμένους, διὰ τὸ ἀναφελῆς τε καὶ ἀκαρπιν. V.

Quam novarum rerum studiosi sint, accurate novi, etsi non dicas. Fuit enim quondam tempus, cum & divinus ipsis viderer, & medicus, & ego essem in universum omnia: compita plena Iovis, fora tum Iovis omnia plena: ac Dodona & Písa splendidae conspicuaeque erant omnibus, prae fumo autem sacrificiorum nec prospicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam constituit, Pergami autem sanandi Aesculapius, & Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Ephefi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas statuunt: mihi vero tanquam decrepito satis habitum honoris putant, si quinque solidis annis interiectis sacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria vi-

μων, ἢ τῶν Χρυσίππου συλλογισμῶν. Τοιαῦτ' αἵτα 25
 διεξιόντες, ἀφικνούμεθα εἰς τὸ χαρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν
 καθεζόμενον διακοῦσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἐξῆς,
 τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων εἰκυῖαι, πάματα ἔχουσαι,
 καὶ παρ' ἐκάστη θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας οὖν
 ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πᾶμα,
 παρέιχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν
 τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γὰρ καὶ
 αὐτὸς, ἐπήκουον ἄρα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαῖδε, ὦ
 Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμιά μοι
 Φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως
 ἀποθανεῖν. ὁ δὲ τις ἂν Φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τῆς γυ-
 ναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό
 μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν
 πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ἠύχεται ἐπιπνεῦσαι, ὁ δὲ Νό-
 τον· ὁ δὲ γεωργὸς ἤτει υἱὸν, ὁ δὲ κναφεὺς ἥλιον. ἔπα-

*deas. Platonis legibus, aut syllogismis Chrysippi. Haec talia quae-
 dam collocuti pervenimus ad locum, ubi assidentem illum
 preces audire oportebat. Erant autem fenestrae deinceps pu-
 teorum orificiis similes, habentes opercula: & ad unam-
 quamque sella aurea posita. Ad primam harum assidens
 Iuppiter, remoto operculo precantibus se dabat. Orabant
 vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse
 quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero
 eiusmodi: Iuppiter, regnare mihi contingat! Iuppiter, cepae mihi
 nascantur & allia! Iuppiter, pater mihi mox moriatur! Alius qui-
 dam diceret: Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum
 fratri infidias! contingat mihi causam vincere, coronari
 Olympia! Navigantium vero unus Boream adspirare roga-
 bat, alter vero Notum. Agricola pluviam petebat, solem*

κούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἐκάστην ἀκριβῶς ἐξετά-
ζων, οὐ πάντα ὑπισχνεῖτο·

Ἄλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσε.
τὰς μὲν γὰρ δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω διὰ τοῦ
στομίου, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κατετίθει Φέρων, τὰς δὲ ἀνο-
σίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω,
ἵνα μὴδὲ πλησίον γένοιντο τοῦ οὐρανοῦ. ἐπὶ μίᾳς δὲ τινος
εὐχῆς, καὶ ἀποροῦντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν
τάναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνου-
μένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπνεύσειεν αὐτῶν·
ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθει, καὶ οὐδέν τι
ἀποφῆναισθαι δυνατός ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπεῖ-
26 χεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε
ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὸν ἐξῆς μεταβάς θρόνον, καὶ τὴν δευ-
τέραν θυρίδα, κατακύψας, τοῖς ὄρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς

11 Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπα-
πύθει· Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδη-
μίαν τοῖς Πυρρωνείοις ἤτοι Ἐφεκτι-
κοῖς ἀπονέμεις, Λουκιανὶ· ἀντιδια-
στέλλονται γὰρ τοῦτοις οἱ ἐξ Ἀκα-
δημίας· ὅς αὐτῶν ἴστω ἐκείνων τῶν.

Πυρρωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑπο-
τυπώσειςιν. ἵπασχον γοῦν τοῦτο ὑπὸ
τῆς ἰσοσθενείας τῶν ἀντιπάλων λό-
γων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ παρά-
σχοιεν αὐτοὺς εἰς συγκατάδοσιν. V.

fullo. Audiens vero Iuppiter, precibus singulis accurate
examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius pater hoc dedit, abnuisit illud.

Iustas etenim preces sursum admissas per fenestellam repo-
nebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando re-
mittebat, ut ne quidem prope coelum venirent. In unis ve-
ro precibus dubium illum vidi. Duobus enim viris contra-
ria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habe-
bat, utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum
usu ei venit, neque quidquam poterat pronuntiare; sed
Pyrrhonis instar, sustinebat se adhuc & dispiciebat. Cum
autem satis operam dedisset precibus, in proximam transiit
sellam, ad fenestram alteram, admotoque capite, iuriuran-

θμύνουσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικού-
ρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μετεκαθέζετο ἐπὶ τὸν ἐξῆς
θρόνον, κληδόνι, καὶ Σήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέζων.
εἴτ' ἐκείθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ
καπνὸς ἀνίων ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τοῦ θύοντος ἐκάστου
τοῦνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταττε τοῖς ἀνέμοις,
καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν· Τήμερον παρὰ Σκύθαις
ύέτω, παρὰ Λίβυσιν ἀστραπτέτω, παρ' Ἑλλήσι νι-
φέτω, σὺ δὲ ὁ Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδία, σὺ δὲ ὁ Νό-
τος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαι-
νέτω, καὶ τῆς χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδα-
σθήτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας. Ἀπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν 27
αὐτῶ διωκημένων, ἀπῆειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δείπνου γὰρ
ἤδη καιρὸς ἦν, καὶ μετ' ὃν Ἑρμῆς παραλαβὼν κατέκλινε
παρὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν Ἄττιν,
καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφι-
βόλους θεούς. καὶ ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ παρέϊχε, καὶ

16 Τοὺς μετοίκους) Ἐξ ἀνθρώπων γὰρ οὗτοι θεοὶ ἐγκαίεσθαι. V.

do vacavit & iurantibus. Ubi his quoque se prae buisset, &
Hermodorum Epicureum obtrivisset, in proximam sellam
transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet.
Tum inde ad sacrificiorum fenestram transgressus est, per
quam ascendens fumus renuntiabat Iovi sacrificantis unius-
cuiusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempestatibus
quid faciendum esset iniunxit: *Hodie apud Scythas pluat;*
apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat: tu, Borea, flato per
Lydiam; tu, Note, quietus esto; Zephyrus autem stultibus agat
Adriam: & grandinis mille circiter medimni spargantur per Cap-
padociam. Omnibus fere ab illo peractis, ad convivium abii-
mus. Iam enim coenae tempus erat: meque assumptum Mer-
curius affidere iussit apud Panem, & Corybantes, & Attin;
& Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic pa-

ὁ Διόνυσος οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Πασειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τῆς ἀμβροσίας ἡρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγγυόμεν. ὁ γὰρ βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ Φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαστο ἀποβλέποντά ποι τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τάκεϊ τεθεαμένος, οὔτε σίτον ἔδουσιν, οὔτε πίνουσιν αἶβοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν παρατίθενται, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἡδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἶμα δὲ τῶν ἱερέων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θυόντες περιχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὃ, τε Ἀπόλλων ἐκιδάρισε, καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα ὠρχήσατο, καὶ αἱ Μοῦσαι ἀναστᾶσαι τῆς τε Ἡσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν

1 Μύρτα) Ὁ καρπὸς τῆς μυρσίνης. V.

7 Καὶ αὐτὸς) Ut Homerus, sic & Menippus τὰ εὐράνια εἶδε. Et ut Menippus, sic & Lucianus βαυμολύχος. G.

11 Αὐτῇ κνίσσῃ) Σὺν αὐτῇ τῇ λίπῃ. V.

13 Καὶ ὁ Σειλ. κόρδακα) Κόρδαξ ἔστιν ἡ μετὰ μίθης ὀρχοίσι. V.

15 Καὶ τὴν πρώτην ᾠδὴν) Τὸ, ἄριστον μὲν ὕμνον. V.

nem ministrabat Ceres, & Bacchus vinum, & carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum gustavi. Optimus enim Ganymedes, humanitate ductus, si qua despicientem animadverteret Iovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infusas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipse, puto, non minus quam ego, ista viderit, nec frumento vescuntur, nec vinum bibunt nigricans, sed apponitur ipsis ambrosia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, si pro cibo hauriant ascendentem cum nidore victimarum fumum, & sanguinem hostiarum, quem altaribus sacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, &

τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου. καίπειθ' ἡ κόρος ἦν, ἀνεπαυό-
μεθα ὡς εἶχεν ἕκαστος, ἱκανῶς ὑποβεβρυμένοι.

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ τε καὶ ἀνέρες ἵπποκορυσταὶ 28

Εὐδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ ἔχε νήδυμος ὕπνος.

ἀνελογιζομένη γὰρ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, μάλλον δὲ
ἐκείνα, πῶς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων οὐ Φύει πώ-
γωνα, ἢ πῶς γίνεται νύξ ἐν οὐρανῷ, τοῦ ἡλίου παρόντος
αἰεὶ, καὶ συνευχουμένου. τότε μὲν οὖν μικρόν τι κατέ-
δαρμον. ἔωθεν δὲ διαναστὰς ὁ Ζεὺς προσέειπε κηρύττειν
ἐκκλησίαν. Καίπειθ' παρήσαν ἅπαντες, ἄρχεται λέ- 29
γειν· Τὴν μὲν αἰτίαν τοῦ ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς οὗ-
τος ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν κοινώ-
σασθαι περὶ τῶν Φιλοσόφων, μάλιστα γὰρ ὑπὸ τῆς σε-
λήνης, καὶ ὣν ἐκεῖνη μέμεφεται, προτραπεῖς ἔγνων μη-
κέτ' ἐπὶ πλεῖον παρατεῖναι τὴν διάσκεψιν. γένος γάρ τι
ἀνθρώπων ἐστίν, οὐ πρὸ πολλοῦ τῷ βίῳ ἐπιπολάζον, ἀρ-

² Ὑποβεβρυμένος) Ἀπὸ τοῦ ⁸ Κατίδραθον) (Lege κατίδαρ-
μεύων. V. θον) Κατεκοιμήθην. G.

primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias ef-
set, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

Ac reliquos pariter mulcet Divosque hominesque

Tota nocte quies: sed me fugit alma volentem,

qui cogitarem tum multa alia, tum prae ceteris illa, quo-
modo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quo-
modo nox fiat in coelo, praesente semper sole, & una epu-
lante. Post paulum obdormiscebam. Mane autem surgens
Iuppiter praeconio vocari concionem iubet. Et praesenti-
bus omnibus dicere incipit: *Causam vos convocandi hesternus*
hic noster hospes praeiuit. Cum autem olim voluerim communicare
vobiscum de philosophis, maxime a Luna, illiusque querelis in-
citatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Est enim
hominum genus, non ita diu seculo spumae instar innatans, pi-

γόν, Φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, ὑπόλιχον, ὑπέ-
 μωρον, τετυφωμένον, ὑβρεως ἀνάπλεον, καὶ ἵνα καθ'
 Ὅμηρον εἶπω, ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. οὗτοι τοίνυν εἰς
 συστήματα διαιβθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυ-
 ρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ
 δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατη-
 τικοὺς, καὶ ἄλλα πολλῶν γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ
 ὄνομα σεμνὸν τὴν ἀρετὴν περιβέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς
 ἐπάραντες, καὶ πύγωνα ἐπισπασάμενοι, περιέρχονται
 ἐπιπλάστῳ σχήματι κατὰπτυστα ἤδη περιστέλλοντες,
 εἰκότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν
 ἦν ἀφελὴς τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην
 στολὴν, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι γελοῖον, ἀνθρώπιον
 30 ἐπὶ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον. Τοιοῦτοι
 δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν πάντων καταφρονοῦσι, περὶ
 θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συνάγοντες εὐεξα-
 πάτητα μεираκία, τὴν τε πολυβρύλλητον ἀρετὴν τραγα-

1 Ὑπόμορον) Δυσθανόντα. V. 2 Τετυφωμένον) Ὑπερήφανον. V.
 11 Ἐοικότις) Γραι. ἐμφερής. G.

grum, contentiosum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae
 obnoxium, stolidum, inflatum, contumeliosum, ut Homericō ver-
 bo utar, Telluris inutile pondus. Hi ergo in turmas divisi, ex-
 cogitatis diversis disputationum labyrinthis, alii Stoicos se voca-
 runt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis
 nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumposito sibi
 augusto virtutis nomine, superciliis sublatis, demissis barbis, cir-
 cumeunt ficto habitu despuendos mores occultantes, similes maxi-
 me Tragicis illis actoribus, quorum si personas auferas, & ami-
 ctum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam est,
 homuncio septem drachmis ad certamen illud conductus. Tales ve-
 ro cum sint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem
 absurda narrant, conductisque adolescentulis ad decipiendum op-
 portunis, cum virtutem illam multis sermonibus tritam tragico

δοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς κάρτεριαν αἰεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλούτου καὶ ἡδονῆς καταπτύουσι, μόνοι δὲ καὶ καθ' ἑαυτοὺς γεγόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲν ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μὴδὲν αὐτοὶ μήτε κοινόν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεστῶτες, Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' ἐν βουλῇ· ὅμως τῶν ἄλλων κατηγοροῦσι, καὶ λόγους τινὰς πικροὺς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς ἐκμεμελετηκότες, ἐπιτιμῶσι, καὶ λοιδοροῦσι τοῖς πλησίον. καὶ οὗτος αὐτῶν τὰ πρῶτα φέρεσθαι δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφρονότατός τε ἦ, καὶ ἰταμάτατος, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας θρασύτερος. Καίτοι τὸν δια- 31
τεινόμενον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ κατηγοροῦντα τῶν ἄλλων, ἦν ἔρη, Σὺ δὲ δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συντελεῖν; Φαίη ἂν,

16 *Hι ἱρη) *Εαν ἱρωτήσης. G.

clamore praedicant, tum disputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud discipulos quidem tolerantiam semper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem despuunt: soli vero, & sibi cum sunt relictī, quid dicat aliquis, quae edant, quam vernerem exerceant, ut sordes delingant obolorum! Gravissimum vero omnium hoc est, quod nullam ipsi neque communem rem neque suam conferentes in medium, sed inutiles & supervacanei, Non habiles bello, non consultantibus apti, tamen accusant reliquos; & sermonibus quibusdam amaris congestis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque ille inter ipsos ferre primas videtur, qui & vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad maledicta audacissimus. Atqui si eum, qui contendit & clamat, & accusat alios, interroges, Tu vero quid agis? aut quid te dicamus, dic per Deos, ad vitam conferre? di-

εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θελοὶ λέγειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρατεύεσθαι, ἢ τινα τέχην μετιέναι περιττόν εἶναι μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὖχμῶ, καὶ ὑψυχρολουτῶ, καὶ ἀνυπόδετος τοῦ χειμῶνος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ εἰ μὲν τις ὠψώνηκε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων κατάκειται νοσῶν, ἐπικουρίας τε καὶ θεραπειάς δέόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα
 92 μὲν ἔστιν ἡμῖν, ὦ θεοί, ταῦτα τὰ θρέμματα. Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῶν λεγόμενοι, μάλα δὴ καὶ ὑβρισταὶ εἰσι, καὶ οὐ μετρίως ἡμῶν καθάπτονται, μήτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν ἀνθρώπων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ὥστε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἦν ἀπαξ οὗτοι πεῖσαι τὸν βίον δυνηθῶσιν, οὐ μετρίως πενήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον οὐ-
 5 Ὁ Μῶμος) Τοῦτοι τὸν Μῶμον ὁ Λουκιανὸς θεοῦ ὑποτίθεται μεμφόμενοι τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. V.

cat sane, si iusta & vera velit dicere, Navigare quidem, aut agrum colere, aut militare, aut artem quamcunque tractare, superfluum mihi videtur: sed clamo, & squalleo, & frigida labor, & nudis pedibus per hiemem circumeo, & velut Momus, quae ab aliis fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum sumtuose obsonavit, aut meretricem habet, de hoc laboro atque indignor: si vero amicorum aliquis aut sodalium decumbit aegrotus, auxilio & curatione indigens, ignoro. Tales sunt nobis, Dii, istae beluae. Illi vero eorum, qui Epicurei vocantur, vel maxime consumeliosi sunt, nec mediocriter nos perstringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino, quae fiunt, inspicere. Itaque tempus est, ut rationem harum rerum habeamus. Nam si semel hi persuadere seculo poterant, non mediocriter esurietis. Quis enim adhuc sacra vobis fa-

δὲν ἔξιν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθές διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλευέσθε ἃ καὶ τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ἡμῖν ἀσφαλέστατα. Εἰπόντος ταῦτα 33 τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατὰφλεξον, ἐπιτρίψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις παραγγείλας, Ἔσται ταῦτα ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες ἐπιτρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, οὐδέ μιν κολασθῆναί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκχειρίαν ἐπηγγειλάμεν. ἐς νέωτα δὲν ἀρχομένου ἔρος, κακοὶ κακῶς ἀπολούνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ, καὶ κυανέησιν ἐπ' ὀφρύσι νέυστε Κρονίων.

5 Διετεθρύλλητο) Θορύβου καὶ παραχρῆς ἐκλαρούτο. V.

11 Τὴν ἐκχειρίαν) Τὴν πρὸς ἀλλαγὴν ἱέρησιν. V.

12 Ἐς νέωτα) Εἰς τὸ ἐξῆς, ἅτοι τὸ ἐπὶ ἐρχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπιρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρῶν χρόνου δηλωτικὸν

τὸ πέρισι, τοῦ δὲ ἐπιστάτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. V. (Est autem temporis adverbium futuri: praeteriti namque significativum τὸ πέρισι· praesentis autem τὸ τῆτες· futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

ciat, si hoc nihil sibi profuturum speret? Quae quidem Luna accuset, omnes heri, narrante hospite, audivistis. Ad haec iam, quae & hominibus utilissima, & securissima nobis sint, consulite. Haec ubi dixit Iuppiter, crebris concio vocibus personuit, cum omnes statim clamarent, fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes! Imperato rursus silentio, Iuppiter, Erunt ista, ut vultis, inquit, & omnes cum ipsa dialectica peribunt. Verum, ut nunc est, puniri quemquam nefas. Festi enim, ut nostis, dies sunt per menses hosce quatuor: & iam imperavi iussum. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.

Haec ubi dicta, superciliis pater annuit atris.

34 Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, περιαιρέε-
 τα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, ὑπὸ
 τοῦ Ἑρμοῦ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν
 ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος
 τοῦ δεξιῦ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, περὶ ἐσπέραν χθὲς κατέ-
 θηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἄπαντα ἀκήκοας, ἅπαν-
 τα, ὦ ἐταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν
 τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν Φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα
 εὐαγγελιούμενος.

2 Τὰ πτερὰ) Καὶ τί τὸ κα-
 λύον, καὶ αὖθις ἀναλαβόντα αἰτοῦ
 πτέρυγας καὶ γυπῶν ἀναπτήναι ταύ-

ταις καὶ πάλιν; G.

4 (ὁ Κυλλήνιος) Ἑρμοῦς ὁ ἐν
 Κυλλήνῃ τιμώμενος. V.

*De Menippo autem, ait, haec mihi placent. Amputatis alis, ne
 qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram. His
 dictis, concionem dimisit. Me vero Cyllenius dextra aure
 suspensum heri circa vesperam in Ceramico deposuit. Omnia
 audisti, Sodalis, allata e coelo, omnia. Abeo iam, ambu-
 lantibus in Poecile philosophis bonum illum nuntium al-
 laturus.*

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ
 ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΤΡΟΣ,
 ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ,
 ΣΥΡΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ἐπιτριβεῖεν ὅποσοι τῶν φιλοσόφων ἱ
 παρὰ μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ
 γοῦν ᾔδεσαν ὅποσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ
 ἂν ἡμᾶς τοῦ νέκταρος ἢ τῆς ἀμβροσίας ἐμακάριζον,
 Ὅμηρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μάκα-
 ρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν αὐρανῷ διηγουμένῳ, ὅς
 οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν

B I S A C C U S A T U S

S E U T R I B U N A L I A.

IUPPITER, MERCURIUS, IUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS,
 ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS,
 VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE,
 SYRUS, ET DIALOGUS.

Iup. **D**ISPEREANT vero, quotquot philosophorum apud
 solos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot
 hominum causa subeamus molestias; non sane nectaris aut
 ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimi-
 rum fidem habentes, caeco homini atque impostori, bea-
 tos vocanti nos, & coelestia enarranti, qui neque videre,
 quae in terra sunt, poterat. Iam Sol quidem hicce curru iun-

ἥλιος οὕτως, ζευξάμενος τὸ ἄρμα, πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδικώς, καὶ τῶν ἀκτίνων ἀποστίλβων, οὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, Φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ἐπιρραθυμήσας λάβῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τῆς ὁδοῦ παρατραπόμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ πειρίερχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς αἰσὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δέιν τὰ ἄλλα ἐκκεκώσεται πρὸς τῶν ἐνοχλοῦντων κατὰ χρεῖαν τῆς μαντικῆς· καὶ ἅρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κακεῖθεν εἰς Ξάνθον μεταβαίνει, καὶ ὁρμαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρων, ἔτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασσησαμένη τῆς δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα διασεισαμένη, καλεῖται παρῆναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνέροντας

3 Κνήσασθαι τὸ οὖς) Aurem

4 Ἀφηνιάσαντες) Τὸν χαλεπὸν ἀπορρίψαντες. V.

Et per totum diem coelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod aiunt, sufficiat. Si enim vel paulum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflecentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest, quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & iam quidem Delphis esse cogitur, paulo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum, quocunque illum Antistira, sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse iubeat, impigrum oportet con-

ταῖς χρησμοῖς, ἢ οἴχεσθαι οἱ τὴν δοξαν τῆς τέχνης. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅποσα ἐπὶ πείρα τῆς μαντικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐτῶν, ἀρνεία κρέα καὶ χελῶνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες· ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥίνα ὀξύς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτοῦ ὁ Λυδὸς καταχελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τῶν νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὀρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῳσι τε συμφοραῖς ἰδίας καρποῦται λύπας. τί γὰρ αὖν, εἰ τοὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας λέγοιμι, καὶ παραπέμποντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς λιμνῶσιν ἐπιπνέοντας; ἢ τὸν ὕπνον ἐπὶ πάντας πετόμενον, ἢ τὸν ὄνειρον μετὰ τοῦ ὕπνου διανυκτερεύοντα, καὶ ὑποφθεύοντα αὐτῶν; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ Φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ ποιοῦσι, καὶ πρὸς τὸν ἐπὶ τῆς γῆς βίον ἐκάστοις συντελοῦσι. Καίτοι 2 τὰ μὲν τῶν ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διηρημένος; ὦ πρῶτα μὲν τὰ τῶν ἄλλων θεῶν ἔργα ἐπισκοπεῖν

festum praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim dicere, quas ipsi artis tentandae causa insidias struant, dum agninas carnes atque testudines una coquunt, adeo ut nisi acutas nares haberet, deriso illo abiret Lydus. Aesculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aspera, & insuavia tangit, & ex alienis calamitatibus suos haurit dolores. Quid vero si ventos dicam, plantarum cultum adiuvantes, & navigia deducentes, & adspirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes somnum; aut somnia, quae cum somno pernoctant, & oracula illi subiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra singulis conferunt. Et tamen reliquorum negotia mediocria. Ego vero ipse rex & pater omnium, quot iniucunda sustineo, quot negotia habeo, inter tot curas distractus? cui primum

ἀναγκαῖον, ὅποσοι τι ἡμῖν συνδιαπράττουσι τῆς ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ καὶ αὐτῶ μνῖα ἅττα πράττειν, καὶ σχεδὸν ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτότητος. οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑέτους, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπᾶς αὐτὸς οἰκονομησάμενος, καὶ διατάξας, πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους Φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλὰ με δεῖ καὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀπανταχόσε, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμείᾳ βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιρκοῦντας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεις, πόθεν ἢ κνίσσας καὶ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ πλέων ἐκάλεσε· καὶ τὸ πάντων ἐπιπονώτατον, ὅφ' ἕνα καιρὸν ἐν τῇ Ὀλυμπίᾳ τῇ ἐκατόμβῃ παρῆναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς

2 Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς)

Ἀπὸ τοῦ μετὰ ἀργίας διαμέλλοντες τῶν ἔργων ἄπτανται. τὸ γὰρ βλακεῖν ἐπὶ τῶν μετὰ θρύψεως τι ἐπιτελοῦνται λέγεται. V.

9 Ὡσπερ τὸν ἐν τῇ Νεμείᾳ βουκόλον) Νεμία ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθίᾳ παρὰ Τρηγὶν λεγόμενος, οὗ

Ἡρακλῆς τὸν λέοντα φονεύσας, τὰ Νίμεια ἐπιτελεῖσθαι κατέρξατο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμείᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τὸν λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγρυπνότετοι καὶ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντος τὰ βουκόλια. V.

ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad peierantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, &

πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ἐν Γέταις χαλαῶσαι, καὶ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖσθαι. τὸ δὲ μεμφίμοιρον οὐδὲ οὕτω διαφυγεῖν ράδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲν ἄλλοι θεοί τε, καὶ ἄνδρες ἱπποκορύσται, εὐδουσι παννύχοι· τὸν Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει νήδυμος ὕπνος. εἰ γάρ που καὶ μικρὸν ἐπινυστάζομεν, ἀληθὲς εὐθύς ὁ Ἐπίκουρος, ἀπρονοήτους ἡμᾶς ἀποφαίνων τῶν ἐπὶ γῆς πραγμάτων· καὶ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἄσπεφάνωτοι μὲν ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσονται, ἀκνίσσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαί, ἀσπονδοὶ δὲ οἱ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· καὶ ὅλως ἄβυτα καὶ ἀκαλλυρήντα, καὶ ὁ λιμὸς πολὺς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ἐπὶ τῆς πρύμνης ἔστηκε τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χερσῶν· καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐπιβάταις μεθύουσι, καὶ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἄγρυ-

2 Ἐν Αἰθίοψιν) Homericum ποτο δαπνί· καὶ τὰ ἔξῃς. *Odyss.* I. hoc, ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοψας μετεκίαθε (v. 22.) G. ταλίσθ' ἴοντας. Et mox, εἰθ' ὕγει τίρ-

Babylone ad inspicendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & epulari apud Aethiopes. Sed ne sic quidem effugere querelas facile est: verum saepe,

Dique, equisq; viri dulcem per membra quietem

Per noctem capiunt: nostros, Iovis, almus ocellos

Nondum somnus habet. Si qua enim vel paulum conniveamus; ilicet verus est Epicurus, qui pronuntiat, rebus nos terrestribus nihil providere: nec contemnendum periculum, si homines ista illi credant; verum sine coronis ac vitis erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, sine libamentis crateres, frigida altaria. In universum nec mactabitur, nec libabitur, & fames multa ingruet. Quae cum ita sint, gubernatoris instar excelsus solus sto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii sunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expertus, pro omnibus In-

πνες καὶ ἄσιτος ὑπὲρ ἀπάντων μερμηρίζω κατὰ Φρένα,
καὶ κατὰ θυμόν, μόνῳ τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν τετιμη-
3 μένος. Ὡστε ἡδέως αὖ ἐροίμην τοὺς φιλοσόφους, οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, πότε καὶ σχολάζειν ἡ-
μᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα
ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας
ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρώτος
ἤδη, καὶ ἀραχνίων διεφθαρμένας καὶ μάλιστα ὅσας
ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συν-
εστᾶσι, πάντῃ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν
ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην ἐπι-
βωῶνται, καὶ μὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες
ὥς οὐκ ὀλιγωρία τὰς κρίσεις ὑπερήμερους συνέβη γενέ-
σθαι, ἀλλὰ ὑπὸ τῆς εὐδαιμονίας, ἣ συνέβηαι ἡμᾶς ὑπο-
λαμβάνουσι· ταῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

7 (Εἰώλους δίκας) Ἐῶλος ἐστὶν ὁ χθαρὴς ἄρτος, ὁ μὴ δαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. εἰώλους οὖν δίκας λέγει τὰς μὴ πρὸς τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀλλὰ φυλάττομένας. V.

ibid. Ὑπ' εὐρώτος) Σύνθεσις. V.

8 Καὶ μάλιστα ὅσας) Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ περὶ τῶν τεχνῶν, οἷον ὅτι γραμματικὴ κριτικὴν ἱατρικὴν, ἢ ῥητορικὴν γραμματικὴν. V.

13 Ὑπερήμερους) Παραβαίοντας τὴν προθεσμίαν, τοῦτο ἐστὶ διαπαρ-
ουρούσας. V.

tra animum curas, ac per praecordia verso, eo solo honoratus, quod dominus videor. Itaque libenter interrogaverim philosophos, qui solos Deos beatos praedicant, quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii, inopia antiquos tot causarum libellos servamus repositos, a rubigine & araneorum telis corruptos; ex eo praesertim genere, quos scientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos fane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & iudicium invocant, & tarditatis me accusant, ignari, non negligentia contigisse, ut diu adeo differrentur iudicia, sed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: sic enim vocant nostras occupationes.

ΕΡΜ. Καὶ αὐτὸς ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσ- 4
 χεραινόντων, λέγειν πρὸς σέ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ
 περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. πάνυ
 ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ σχετλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ
 Φανερόν μιν αὐτολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγ-
 κεκυφάτες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· οὓς ἔδει πάλαι τὰ καθ'
 αὐτοὺς εἰδότας, στέργειν ἕκαστον τοῖς δειδικασμένοις.

ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ; προτίθεμεν αὐτοῖς
 ἀγορὰν δικῶν, ἢ θέλεις εἰς νέωτα παραγγελοῦμεν;

ΕΡΜ. Οὐ μένουν, ἀλλὰ ἤδη προβάωμεν.

ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ μὲν κήρυττε καταπτάμενος,
 ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἐστὶ κατὰ τάδε, πάντας ὅποσοι τὰς
 γραφὰς ἀπενηρόχασιν, ἤκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον,
 ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην ἀποκληροῦν σφίσι τὰ δικαστήρια
 κατὰ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ πάντων Ἀθηναίων.
 εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξέειναι
 τὸ Ἐξίται (φίλων) Ἐκκλησίαν δειδικάσαν. V.

Merc. Ipse quoque, Iuppiter, multa in hoc genere que-
 rentes cum audirem, dicere ad te non sum ausus. Quando
 vero tute sermonem de his inieciſti, dico nimirum. Omni-
 no graviter ferunt, pater, & conqueruntur, & aperte qui-
 dem dicere non audent, submurmurant vero collatis capiti-
 bus, moras accusantes: quos oportebat olim, conditione
 sua cognita, rebus iudicatis unumquemque acquiescere.

Iup. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus illis forum
 iudiciorum? an vis, ut in proximum annum denuntiemus?

Merc. Non fane: sed iam proponamus.

Iup. Ita fac: devola, praeconio edic, forum esse iudi-
 ciorum, in hanc formulam: Quicumque detulere causas, ut ve-
 niant hodie in Arcum pagum: ibi vero Iustitiam sorte assignatu-
 ram illis iudices pro portione aestimationum ex omnibus Athenien-
 sibus. Si quis vero iniustum putet factum esse iudicium, licere ipsi

ἐφέντι ἐπ' ἐμέ, δικάζεσθαι· ἐξυπαρχῆς, ὥς εἰ μὴδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δέ, ὦ θυγάτηρ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπει τοὺς δικάζοντας.

5 ΔΙΚ. Αὐθις ἐς τὴν γῆν; ἢ ἐξελαινομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν Ἀδικίαν ἐπιγελάσαν οὐ Φέρουσα;

ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ Φιλόσοφοι σὲ τῆς Ἀδικίας προτιμᾶν, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερεπαινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφῆνας.

ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν Φῆς αὐτὸν ἐκείνων ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὅς παραδοθεῖς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δεσμωτήριον ἐμπεσὼν, ἔπειν ἄλλιος τοῦ κωνείου, μὴδὲ τὸν

1 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἀνδρην. V.

3 Παρὰ τὰς σεμνὰς θεάς) Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἑρινύας· τούτων γὰρ τὸ ἱερὸν πλοῖον ἦν τοῦ Ἀρείου πάγου. V.

10 Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου) Τὸν Σωκράτη λέγει. V.

14 Μιῦν τὸν ἀλεκτρυόνα) Ὁ γὰρ

Πλάτων ἐν τῷ Φαίδρῳ τὸν θάνατον Σωκράτους διηγούμενος, εἰσάγει αὐτὸν ἐν τῷ μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιδῇ τὸν ἀλεκτρυόνα ὃν συνετάξατο. V.

ad me provocanti, iudicari de pono, quasi plane iudicatum non esset. Tu vero, filia, affidens ad Severas Deas, sortire dicas, & iudicantibus attende.

Iust. Rursus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, si ferre deridentem Iniustitiam non possim?

Iup. Bona sperare fas est. Omnino enim iam persuaserunt illis philosophi, ut Iniustitiae te praeferant, Sophronisci praesertim filius, qui summis iustum laudibus extulit, & bonorum maximum esse ostendit.

Iust. Valde nimirum illi ipsi, quem dicis, sermones de me habiti profuere, qui undecim viris traditus & coniectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum red-

ἄλεκτρούνα τῷ Ἀσκληπιῷ ἀποδεδωκώς, παρὰ τοσούτον ὑπερέσχον οἱ κατήγοροι τὰναντία περὶ τῆς Ἀδικίας Φιλοσοφούντες.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τῆς Φιλοσοφίας ἦν 6
τότε, καὶ ὀλίγοι ἦσαν οἱ Φιλοσοφούντες, ὥστε εἰκότως
εἰς τὸν Ἄνυτον καὶ Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ
νῦν εἶναι, οὐχ ὅρας ὅσοι τρίβωνες, καὶ βακτηρίαι, καὶ
πῆραι, καὶ ἀπανταχῇ πώγων βαβύς, καὶ βιβλίον ἐν
τῇ ἀριστερᾷ, καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ Φιλοσοφῶσι; μεστοὶ
δὲ οἱ περίπατοι κατὰ ἴλας, καὶ Φάλαγγας, ἀλλήλοις
ἀπαντῶντων, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τῆς ἀρετῆς
εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες,
ἃς εἶχον τέως, ἐπὶ τὴν πῆραν αἵξαντες, καὶ τὸ τριβῶ-
νιον, καὶ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ἐπι-
χράναντες, αὐτοσχέδιοι Φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ
τεκτόνων περιέρχονται, σὲ καὶ τὴν σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦν-
τες. ὥστε κατὰ τὴν παροιμίαν, Θᾶπτον ἂν τις ἐν πλοίῳ

didiffet Aesculapio: in tantum superabant accusatores, con-
traria philosophati de Iniustitia.

Iup. Peregrina adhuc vulgo ista tempestate erat philoso-
phia, pauci erant philosophantes: itaque non mirum erat,
in Anytum & Melitum inclinata iudicia. Ut vero nunc res
sunt, non vides, quot pallia, & baculi, & perae, & ubi-
que barba prolixa, & in sinistra liber, & ut pro te philo-
sophentur omnes? plenae sunt ambulationes turmatim &
per phalanges sibi invicem occurrentium, & nemo est, quin
virtutis videri alumnus velit. Multi enim, relictis, quae ad
eum diem habebant, opificiis, ad peram ruentes & pallium,
corpufque ad Solem Aethiopum colore inficientes, extem-
porales philosophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te
tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod est in prover-
bio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non continet

πεσὼν διαμάρτοι ξύλου, ἣ ἔνθα αὖ ἀπὶδῇ ὁ ὀφθαλμός,
ἀπορήσει Φιλοσόφου.

- 7 ΔΙΚ. Καὶ μὴν αὐτοὶ με, ὦ Ζεῦ, δεδίδονται, πρὸς
ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς
περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. Φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐ-
τῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαι με ἐπὶ δὲ τῶν
πραγμάτων μηδὲ τὸ παράπαν ἐς τὴν οἰκίαν παραδέχε-
σθαι, ἀλλὰ δήλους εἶναι ἀποκλείοντας, ἣν ἀφίκω-
μαί ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς θύρας· πάλας γὰρ τὴν Ἀδικίαν
προεπέξενῶσθαι αὐτοῖς.

ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροὶ εἰσιν ἱκα-
νὸν δὲ καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχης. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη,
ὥς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

- 8 ΕΡΜ. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν
ὑπὸ τὸν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ

3 Δεδίδονται) Ταράττουσι. V. 6 Προσποιεῖσθαι με) Ἰδιοποιεῖ-
σθαι. V. 10 Προεπέξενῶσθαι) Ἀπὸ πολλοῦ ξηνοδοχεῖσθαι. V.

gat, quam oculus quocunque respiciens non incidat in
philosophum.

Iust. Quin illi ipsi metum mihi incutiunt, Iuppiter, qui
contendant inter se, & ipsi, quae de me disputant, igno-
rent. Aiunt vero etiam, plerisque illorum in suis quidem
disputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne
in domum quidem recipere, sed sine dubio exclusuros, si
quando ad fores illorum veniam: olim enim Injustitiam ho-
spitio ante ab illis receptam.

Iup. Non omnes, filia, pravi sunt. Satis autem fuerit,
si vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite iam,
ut vel paucae hodie *causae* iudicentur.

Merc. Abeamus, Iustitia, recta Sunium versus, paulum
sub Hymetto ad sinistra Parnethis, ubi duo illa cacumina;

δύο ἐκείναι ἄκραι. σὺ γὰρ εἰκας ἐκλελῆσθαι πάλαι τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ σχετλιάζεις; μὴ δέδωκε. οὐκ ἔδ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνήσκουσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται, καὶ Βουσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στάα, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχοῦ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχρηνότες εἰ ποθεν ἐς αὐτοὺς καταπτοῖο πάλιν.

ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τὰληθές, ὦ Ἑρμῇ, ἂν εἴποις μένος, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἐν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, (καὶ ἀγοραῖος γὰρ εἶ καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὅποιοι γεγένηται καὶ εἰ δυνατὴ μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή.

ΕΡΜ. Νῆ Δία, ἀδικοῖσιν γὰρ ἂν, πρὸς ἀδελφὴν σε οὔσαν μὴ λέγων. οὐκ ὀλίγα γὰρ πρὸς τῆς Φιλοσοφίας

¹ Ἐκλελῆσθαι πάλαι) Ὅτι τὸ ἡυλιῆσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται. V.

⁴ Σκείρωνες) De his consule Scholia ad *Iovem Tragoedum* (Vol. VI, pag. 249.) G.

ibid. Βουσίρ.) Φαλάρ.) Hic ad *Iov. Trag.* remittebat Solan. Sed iam dedi bina haec Scholia ad 2 *Ver. Hist.* c. 23, ubi eadem nomina occurrunt. Reitz.

videris enim olim viae oblita esse. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli meruere: non iam similis est seculi conditio. Mortui sunt illi Scirones, & Pityocamptae, & Bufirides, & Phalarides, quos tum metuebas. Iam vero Sapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te disputant, inhiantes, sicunde ad illos rursus devoles.

Iust. Tu enimvero, Mercuri, solus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis sis, atque verferis in gymnasiis & in foro, (forensis enim es, & in conclonibus praeconium facis) quales facti sint, & utrum fieri possit, ut apud illos maneam.

Merc. Sane potest: iniustus enim sim, si tibi, sorori, non dicam: non parvum enim e philosophia fructum vulgus il-

ὠφέλῃται οἱ πολλοὶ αὐτῶν καὶ γὰρ εἰ μὴδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τοῦ σχήματος, μετριώτερα διαμαρτάνουσι· πλὴν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισὶν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γὰρ εἶμαι τάλῃθ' ἔλεγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφάν-
λοισι. ἐπεὶ γὰρ αὐτοὺς μετέβαπτεν ἡ Φιλοσοφία παρα-
λαβοῦσα, ὅποσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρη-
στοὶ ἀκριβῶς ἀπετελέσθησαν, ἀμιγεῖς ἐτέρων χρωμά-
των, καὶ πρὸς γε τὴν σὴν ὑποδοχὴν οὗτοι ἐτοιμώτατοί
ἄσσοι δὲ ὑπὸ τοῦ πάλαι ρύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο
ὅποσον δευσοποιὸν τοῦ Φαρμάκου, τῶν ἄλλων ἀμείνους·
ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μῆζολευκοί, καὶ κατεστίγμενοί,
καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χροάν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαν-
τες ἔκτοσθεν τοῦ λέβητος ἀκρῶ τῷ δακτύλῳ, καὶ ἐπι-
χρισάμενοι τῆς ἀσβόλου, ἱκανῶς οἶονται καὶ οὗτοι με-
ταβεβάσθαι. σοὶ μέντοι δῆλον ὅτι μετὰ τῶν ἀρίστων ἡ
9 διατριβὴ ἔσται. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν·

10 Δευσοποιὸν) Τὸ ἀνέκλυτον βάμμα. V.

lorum cepit. Etenim, si nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enimvero etiam in pravos illorum quosdam incidet, nam verum, puto, dicen-
dum est; in quosdam vero semisapientes & semipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philosophia suscepit, quotquot ad saturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti sunt, colore nullo admixto alio: atque ad te reci-
piendam hi sunt paratissimi. Qui vero prae antiquis sordibus non satis profundē receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, hi meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt ve-
ro, qui, ubi extra solum, summo digito ahenum contrigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi vi-
dentur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis. Sed dum loquimur, iam appropinquamus At-

τῇ Ἀττικῇ ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπω-
μεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ περ
καταβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου
κάθησο, τὴν πνύκα ὁρῶσα, καὶ περιμένουσα ἐς τ' ἂν κη-
ρύξω τὰ παρὰ τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνα-
βας, ῥᾶον οὕτως ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκα-
λέσομαι.

ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθης, ὦ Ἑρμῇ, πρὶν εἰπεῖν
ὅστις οὗτος ὁ προσιών ἐστίν, ὁ κερασφόρος, ὁ τὴν σύριγ-
γᾶ, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τῶν Διούσου θε-
ραπόντων τὸν βακχικώτατον; οὗτος ὤκει μὲν τὸ πρόσθεν
ἀνὰ τὸ Παρθένιον ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπίπλουν, καὶ τὴν

4 Τὴν πνύκα ὁρῶσα) Τὴν ἐκκλη-
σίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πι-
πυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τό-
πος παρὰ τὸ πικρυγῆναι καὶ οὐκ ἰσχύ-
ναι πρὸς ὕψος. V.

6 Ἐπηκόος) Ἐπηκόος χῶρος ὁ
πρὸς φορος τῇ φωνῇ ἔκχουσθῆναι.
ἔτσι ἢ περιωπῆ. G.

11 Τὸν Πᾶνα τοῦ Διούσου) Ἀρ-

μοῦσις ὡς ἴδιον υἱὸν ἐκαινῇ αὐτόν.
V.

13 Τὸ Παρθένιον) Ὁρος Ἀρκα-
δίας. V.

ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος) Δα-
ρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῆς
Ἑλλάδος στρατεύων, οὗ δι' αὐτοῦ
ἦλθεν, ἀλλ' ὑπεμψε Δάτιν στρατη-
γόν. ὅς ἔλθων εἰς Μαρυθᾶνα, ἠν-
τήθη παρὰ Ἀθηναίων. V.

ticae. Itaque, relicto a dextris Sunio, ad arcem iam deflecta-
mus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem
hic in colle confidere poteris, concionem prospiciens, ex-
spectansque, dum *mandata* a Iove edixerō. Ego vero con-
scensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto
advocavero.

Iust. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit
ille, ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsu-
tis cruribus.

Merc. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum
maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium ha-
bitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem bar-

Μαραθώναδε τῶν βαρβάρων ἀπόβασιν, ἦσαν ἀκλήτος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ὑπὸ τῇ ἀκρόπολει σπήλυγμα ταύτην ἀπολαβόμενος, οἰκᾷ μικρὸν ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ, ἐς τὸ μετοικικὸν συντελῶν, καὶ νῦν, ὡς τὰ εἰκὸς, ἰδὼν ἐκ γαστῶν, πρόστισι δεξιωσόμενος.

10 ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκῃ.

ΕΡΜ. Καὶ . . .

ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πᾶν, μουσικώτατε καὶ πηδητικώτατε Σατύρων ἀπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε.

ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεῖα ἤγαγεν;

ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα.

ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πᾶν, κατέπεμψε με ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει;

3 Σπήλυγμα) Σπίλαιον. V. 4 Ὑπὸ τοῦ Πελασγικοῦ) Τόπος Ἀθηνῶν ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκοῦνται, γράφεται καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

barorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Atheniensibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pelasgicum, censeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos visos salutaturn accedit.

Pan. Salvete, Mercuri & Iustitia.

Merc. Et . . .

Iust. Tu quoque *salve*, Pan, canendi & saltandi inter Satyros omnes peritissime, Athenis autem etiam pugnacissime!

Pan. Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit?

Merc. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium.

Iust. Demisit me, Pan, ad fortienda iudicia, Iuppiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur?

ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδέεστορον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικούτον ἀπώσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δις ἢ τρίς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγων ἑνορχιν θύουσί μοι, παλλῆς τῆς κινάβρας ἀπόζοντα, εἴτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοί με τῆς εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ ψιλῶ τιμήσαντες τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δέ, ὦ Παν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἱ ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων;

ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἄρ' ἐκεῖνους τοὺς κατηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς ξυνάμα πολλοὺς, τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, τοὺς λάλους;

ΔΙΚ. Καὶ μάλα.

ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνήμι

3 Ἀπώσάμενος κυδοιμὸν) Πόλεμον. λέγεται γὰρ Παν συμμαχίαις τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. V.

Pan. In universum non pro dignitate apud illos ago, sed multo, quam speraveram, tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen bis aut ter anno ascendentes, delectum caprum non castratum mihi sacrificant, hircosissime olentem: tum carnes epulantur, testem me advocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Verumtamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & iocus.

Iust. Ceterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis?

Pan. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mento tenuis mihi similes, loquaces illos?

Iust. Sane.

Pan. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intel-

τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ
ταῦτα ῥημάτων, καὶ ἀστικά, οὐ μεμάνηκα, ὦ Δίκη.
πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι
τοῦ πλαγίου καλάμου, καὶ τῆς σύριγγος, ἐγὼ σοφός;
τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ πολεμικός, ἢ
δέη. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν αἰ κεκραγόντων, καὶ
ἀρετὴν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξ-
ιόντων, ἄγνωστα ἔμοι καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶ-
τα μὲν εἰρηνικῶς ἐνάρχονται τῶν πρὸς ἀλλήλους λόγων·
προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέ-
χρι πρὸς τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιατεινομένων, καὶ μεγά-
λα λέγειν ἐβελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθρίᾳ, καὶ ὁ
τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ
τῶν αὐλητῶν, ὅποτεν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνέειν βιά-
ζονται. διαταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρ-

1 *Ὅρειος γὰρ ἔγωγε) Ἐν ὄρεισι
διατρίβωντος. V.

2 Ἀστικά) Πολεμικά. V. Im-
πο πολιτικά. Quamvis ne hoc sa-
tis recte. Solan.

10 Συνουσίας) Ἐς τὸ ἀκριβέστα-

τοι ἔγραφε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν
ταῖς διαλογικαῖς συνουσίαις σύμ-
πτωμα. V.

ibid. Μέχρι πρὸς τὸ ὄρθιον) Ἀπὸ
τοῦ ἐπὶ τὸ μέγιστον καὶ ἐξυ τῆς φρι-
γῆς. V.

ligo: monticola enim ego, & contula ista dicta atque ur-
bana non didici, Iustitia: unde enim in Arcadia Sophista
aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistu-
lam ego sapiens: ceterum caprarum pastor, & saltator, &
si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper cla-
mantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, &
expertia corporis proferre, ignorabilia mihi & peregrina
nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se
sermones: procedente vero disputatione, ad orthium us-
que modum vocem intendunt; adeo ut a nimia contentio-
ne, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, &
intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum,
cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturba-

χῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοί, τὸν ἰδρώτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ οὗτος κρατεῖν ἔδοξεν ὅς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῶν ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεῶς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ἐπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιασχολεῖ καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν κεκληλημένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινες ἔδοκουν ἀπὸ τούτων, καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τοῦ πάγωνος ὁμοιότητι. εἰ δέ γε δημωφελές τι εἴην τῇ βοῇ αὐτῶν, καὶ τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἶπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δὲ μηδὲν ὑποστειλάμενον τάληθες διηγήσασθαι, (οἰκῶ γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐβασάμην περὶ δείλην οὔψιαν.

ΔΙΚ. Ἐπίσχες, ὦ Πάν· οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε;

ἢ Τεθίπασι) Θαιμάζουσι. V.

tis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime si quos nihil magis necessarium occupatos tenet, atque adstant, audacia illorum atque clamoribus defixi ac delinui. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile inquit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque diffimulatione rem ipsam dicere fas est, (habito enim hic, ut vides, in specula) multos illorum saepe iam vidi, sero vespere.

Inst. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est?

ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Ἀκούετε, λεῶς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ τύχῃ καταστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφιβολιῶνος ἐβδόμη ἰσταμένου. ὅποσοι γραφᾶς ἀπήνεγκαν, ἤκειν εἰς Ἀρείον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὕτη παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ ἀπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἐκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δικαστῶν κατὰ λόγον τοῦ ἐγκλήματος. ὅποσοι δὲ ἀποδέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, καὶ τούτους ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἦν δὲ τις ἄδικα διδικασθαι οἴηται, ἐφέσιμον ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφασις ἐπὶ τὸν Δία.

ΠΑΝ. Βαβαὶ τοῦ θορύβου, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὥς δὲ καὶ σπουδῇ συνθέουσιν ἔλκοντες ἀλλήλους πρὸς τὸ ἄναγτες εὐθὺ τοῦ Ἀρείου πάγου; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲν ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληροῦτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος.

Pan. Nempe.

Merc. Audito, popule. Forum iudiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineunus septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum: ibi Iustitia sortietur dicas & ipsa aderit iudicantibus. Iudices ex omnibus Atheniensibus: merces uniuscuiusque causae triobolum. Numerus iudicum pro portione criminis. Quicunque vero dato libello ante, quam in iudicium venirent, mortui sunt, eos quoque remittat Aiacus. Si quis iniuste in sua causa iudicatum esse puerit, provocacione certabit: est autem ad Iovem provocatio.

Pan. Vah tumultus! Quantos tollunt, Iustitia, clamores! Quam studiose vero concurrunt trahentes alii alios arduo ascensu in collem Martium! Iam vero adest etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupaminor in iudiciis, & fortiminor, & iudicatote, ut vobis legitimum est. Ego ve-

ἐγὼ δέ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίζομαι τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ὡς τὴν Ἥχῃ εἰώθα ἐπικερτομεῖν ἀκροάσεων δέ, καὶ λόγων τῶν διμανικῶν, ἄλις ἐμοίγε, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν.

13

ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀβροοὶ γοῦν, ὡς ὁρᾷς, προσίασιν. Θορυβοῦντες, ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες τὴν ἄκραν.

ΑΘΗΝ. Εἰληφά σε, ὦ κατάρατε.

ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς.

ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τὴν δίκην.

ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον.

ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον.

ΑΛΛ. Ἐπου, μιὰρὲ, πρὸς τὸ δικαστήριον.

ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με.

ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῇ; τὰς μὲν ἄλλας

3 Ἄλις ἔχοιμι) Ἀπὸ τοῦ ἄλις ται, μήτε ἀπὸ ὑποτακτικοῦ ῥήματος. οἶον· οὗτος δὲ ὅποτε εἰσέλθῃ, κακὰ πολλὰ με εἰργάζεται, ἀπὸ γὰρ τοῦ εἰσῆλθαι. V.

ro, discedens in speluncam, fistula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari soleo Echonem. Auditio-num vero & iudicialium orationum satis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

Merc. Age, Iustitia, advocemus.

Iust. Bene mones. Denſi enim, ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt.

Athen. Teneo te, scelestæ.

Alius. Calumniator es.

Alius. Dabis tandem aliquando poenas.

Alius. Convincam te fecisse horribilia.

Alius. Mihi prius fortire.

Alius. In ius veni, impure.

Alius. Noli mihi collum obtrorquere.

Iust. Scin? quid agamus, Mercuri? Causas alias differe-

Lucian. Vol. VII.

E

δίκας ἐς τὴν αὐρίον ὑπερβαλάμεθα, σήμερον δὲ κληρώμεν τὰς τοιαύτας, ὅποσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμας, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγγελμένοι. καὶ μοι ταύτας ἀνάδος τῶν γραφῶν.

ΕΡΜ. Μέβη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος ἀνδραποδισμοῦ.

ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον.

ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κατὰ τῆς Ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τὸν ἔραστον αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβουκόλησε.

ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Τρυφῇ πρὸς Ἀρετὴν.

ΔΙΚ. Πέντε καὶ τούτοις δικασάτωσαν.

ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμοῦ Διογένης.

ΔΙΚ. Τρεῖς ἀπὸ κλήρου μόνους.

ΕΡΜ. Ἡ Γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου.

ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

13 Ἀργυραμοιβικὴ) Τραπεζιτικὴ. V.

mus in crastinum: hodie vero fortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel scientiis, contra viros delatae sunt. Et cedo huius mihi generis libellos.

Merc. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagū.*

Iust. *Sortire septem iudices.*

Merc. *Porticus [Stoa] contra Voluptatem, iniuriarum, quod suum amatorem Dionysium abduxit.*

Iust. *Quinque sufficiunt.*

Merc. *De Aristippo Voluptas contra Virtutem.*

Iust. *Quinque & his litem iudicanto.*

Merc. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.*

Iust. *Tres solos sortire.*

Merc. *Pistoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.*

Iust. *Novem iudicent.*

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληροῦμεν, ὦ Δίκη, τὰς 14
 δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος;

ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν· αὗται δὲ
 εἰς ὕστερον δεδικάσονται.

ΕΡΜ. Καὶ μὴν ὅμοιαι γέ καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγ-
 κλημα, εἰ καὶ νεαρόν, ἀλλὰ παραπλήσιον τοῖς προαπο-
 κεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον.

ΔΙΚ. Ἐοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τὴν δέησιν· ἀπο-
 κληρώμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλην ἀλλὰ ταύτας μόνας,
 ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. ὁδὸς τὰς γραφάς.

ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως τῷ Σύρῳ· Διάλογος τῷ
 αὐτῷ, ὕβρεως.

ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ ἐγγεγραπται
 τοῦνομα.

ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου, τῷ ῥήτορι τῷ Σύρῳ· κω-
 λύσει γὰρ οὐδὲν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνομάτος.

2 Κατὰ τοῦ ῥήτορος) Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἴ αὐτὸς, κακώδαιμον Λουκιανέ. V.
 11 Κακώσεως τῷ Σύρῳ) Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. V.

Merc. Visne illas quoque fortiamur, Iustitia, duas nupe-
 ras, delatas contra rhetorem?

Iust. Antiquas prius dirimamus: hae postridie iudicabuntur.

Merc. Verum similes illae quoque, & crimen, licet no-
 vum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Ita-
 que inter haec iudicari aequum est.

Iust. Videris, Mercuri, gratificari velle alicuius precibus.
 Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce: fatis mul-
 tae enim iudices sortitae sunt. Cedo libellos.

Merc. *Rhetorica malae translationis* dicam scribit Syro: *Dia-*
logus eidem, contumeliae.

Iust. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen.

Merc. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*: nihil enim impe-
 diet, etiam sine nomine.

ΔΙΚ. Ἴδού καὶ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ὥς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην καλῶς εἶχε δεδικασθαι· πλὴν ἀποκληρῶν ἑνδεκά τοὺς αὐτοὺς ἑκατέρω τῶν δικῶν.

ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, Φεῖδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεσθαι τὸ δικαστικόν.

15 ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. προτέρα δὲ σὺ λέγε ἢ Μέθῃ. τί σιγᾷς, καὶ διανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῇ, προσελθών.

ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, Φησι, τὸν ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τοῦ ἀκράτου τὴν γλῶτταν πεπεδημένη, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, μόγις δὲ καὶ ἔστηκα, ὥς ὄρᾳς.

ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τῶν δεινῶν τούτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαῖρρα-γῆναι ἔτοιμοι.

ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐβλήσει ἐν γε τῷ Φανερώ συνάγο-ρεῦσαι Μέθῃ· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα εἰκεν ἀξιῶν.

Iust. En transmontanas iam etiam Athenis in Areopago fortiemur dicas; quas trans Euphratem iudicatas esse oportebat. Verum sortire undecim, eosdem utrique dicæ.

Merc. Bene tu quidem, Iustitia, parca es, ne multum infumatur in sportulas iudicum.

Iust. Primi fideant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi.

Merc. Non possum, ait, causam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in iudicio. Vix autem sto, ut vides.

Iust. Itaque patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli causa dirumpere se parati.

Merc. Sed nemo temere volet causam Ebrietatis palam suscipere. Et tamen cum ratione istuc videtur petere.

ΔΙΚ. Τὰ ποῖα;

ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία αἰὲν πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τὰναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοῖνυν, Φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ πρότερά ἐπάτω· εἴτα ὕστερον ὑπὲρ ἐαυτῆς ἐρεῖ.

ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπέ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἐκότερον, ἐπεὶ σοὶ ῥαδίον.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρότερον τὰ 16 ὑπὲρ τῆς Μέθης· ἐκείνης γὰρ τότε νῦν ῥέον. ἡδίκηται δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὖνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν ὧν προστάζειεν οἰόμενον, ἀΐραιθεῖσα τὸν Πολέμονα ἐκείνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἐσπέραν, μεθύων αἰὲ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηρηθίμενος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀ-

Iust. Quid?

Merc. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet.

Iust. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam, quando tibi facile est.

Acad. Audite, Iudices, primum quae pro Ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix iniuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdum comissabundus vagabatur per forum medium, cum psalteria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput ferto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui

θηναῖοι ἅπαντες, οἱ μὲν δὲ πῶποτε νήφοντα Πολέμωνα εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἀρπάσασα μετὰ βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τε κατηνάγκασε, καὶ νήφειν μετεδίδαξε, καὶ τοὺς στεφάνους περιέσπασε, καὶ θεὸν πίνειν κατακείμενον, ῥημάτια σχολία καὶ δύστηνα, καὶ πολλῆς Φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθούontos αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, ἄβλιος, καὶ ρικνὸς τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ὠδὰς ἀπάσας ἀπομαθὼν, ἄσιτος ἐνίστε καὶ διψαλέος εἰς μέσσην ἑσπέραν κάθηται ληρῶν, ὅποια πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ ληρεῖν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρβείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἴρηται σχεδὸν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ρευσάτω.

ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam commissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detraxit, & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam vuculas, miserisque, & multae sollicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nonnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Iam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*.

ΔΙΚ. Τί ἄρα πρὸς ταῦτα ἐρεῖς; πλὴν ἄλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωςί μὲν ἀκοῦσαι πάνυ εὐλογα, ὦ ἄν- 17
δρες δικασταί, ἡ συνήγορος εἶρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ
δὲ καί μοι μετ' εὐνοίας ἀκούσετε, εἴσεσθε ὥς οὐδὲν αὐτὴν
ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν Φησιν ἑαυτῆς οἰ-
κῆτην εἶναι, πεφυκότα οὐ φαύλως, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέ-
θην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, προαρπά-
σασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα, συναγωνιζομένης τῆς
Ἥδονης, ἥπερ αὐτῇ τὰ πολλὰ ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν
ἄβλιον, ταῖς κόμοις, καὶ ταῖς ἐταίραις παρασχῶσα ἐκ-
δοτον, ὥς μὴδὲ μικρὸν αὐτῷ τῆς αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι
καὶ ἅ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο
ὑπὲρ ἐμοῦ εἰρῆσθαι νομίσατε. περιήκει γὰρ ἔωθεν ὁ ἄβλιος
ἔσπεφανώμενος, κραυγαλῶν, διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης
καταυλούμενος, οὐδέποτε νήφων, κωμάζων ἐπὶ πάντας,

Isf. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

Acad. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro Ebrietate dixit patrona. Sin vero me etiam benevole audieritis, quam nulla istam iniuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat iuvenem adhuc & tenerum, adiuvante Voluptate, quae & ipsi frequenter ministrat, corruptique miserum, comissionibus & meretricibus dediticium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero, quae pro se dici paulo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscumque,

ὑβρις τῶν προγόνων, καὶ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις. ἐπεὶ μέντοι παρ' ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον, ὥσπερ εἰώθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τῶν θυρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων λόγους τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιοῦσα. ὁ δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν στεφάνων ἐπιστάς, τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ, κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ Μέθῃ) ἀνένηθε πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆρει τε τοὺς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα κατεσιώπη, καὶ ἐπὶ τῇ πορφυρίδι ἡσχύνετο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος ἀνεγρόμενος, ἑαυτὸν τε εἰώρα ὅπως διέκειτο, καὶ τοῦ πάλαι βίου κατεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὲν ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπῆνθει, καὶ ἡφανίζετο. ἡρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδράς ὥσπερ εἶχεν, ἠτομόλησε παρ' ἐμὲ, οὔτε ἐπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτὴ Φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἐκῶν

contumelia maiorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis ianuis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, tentabatque nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paulatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere iussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor deflorescens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhi-

αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μοι ἤδη
 κάλει αὐτὸν, ὅπως καταμάθῃτε ὃν τρόπον διάκειται πρὸς
 ἐμοῦ. τοῦτον, ὃ ἄνδρες δικασταὶ, παραλαβοῦσα, γε-
 λοίως ἔχοντα, καὶ μήτε Φωγὴν ἀφίεναι, μήτε ἐστάναι
 ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα,
 καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ
 πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἑλλησιν ἀπέδειξα. καὶ μοι αὐτὸς τε
 χάριν εἶδεν ἐπὶ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες ὑπὲρ αὐτοῦ.
 εἶρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρᾳ ἡμῶν ἀμεινον ἦν
 αὐτῷ συνεῖναι.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσατε, ἀνά- 18
 στήτε, καὶ ἄλλοις χρὴ δικάζειν.

ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς.

ΕΡΜ. Παράδοξον σὺδὲν, εἶναί τινα καὶ τῇ Μέθῃ τιθέ-
 μενον. Καθήσατε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν Ἑδονὴν λαχόν- 19

1 Καὶ μοι ἤδη κάλει αὐτὸν) Εἰσελθὼν ὁ Πολύμωυ εἰς τὸ δικαστήριον, ὁ
 παρίσταται τοῖς δικασταῖς. V.

bentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec me-
 liora putaret. Et iam illum mihi voca, ut discatis, quo-
 modo erga me affectus sit. Hunc ego, Iudices, cum ac-
 cepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere,
 neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem
 reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium,
 & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gra-
 tiam habet harum rerum causa, tum pro ipso necessarii.
 Dixi. Vos autem iam considerate, cum utra nostrum esse
 illi fuerit melius.

Merc. Age sane, nolite cunctari, ferte suffragia, surgite.
 Iudicare oportet etiam alios.

Iust. Omnibus, una excepta, vincit Academia.

Merc. Mirum non est, esse aliquem, qui suum Ebrietati
 calculum adiecerit. Sedete iam, quibus sortito obvenit iu-

τες περὶ τοῦ ἐραστοῦ δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ ἢ κατὰγραφος, ἢ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

- 20 ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονούντας, ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι, καὶ ἀρρένωπόν βλέπω, καὶ σκυθρῶπῃ δοκῶ· ὅμως δέ, ἣν ἐβελήσθητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θάρρῶ πολὺ δικαιοτέρα ταύτης εἶναι. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἐγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἐταιρικῶς ἐσκεύασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τῆς ὀφείως, ἐραστὴν ἐμὸν ἄνδρα τότε σώφρονα τὸν Διονύσιον Φενακίσασα, πρὸς ἑαυτὴν περιέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ὑμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημία, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζετε γὰρ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην νενευκότας κάτω, ἡδομένους δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγα-
- 7 Ὅτι ἐν χρῶ κέκαρμαι) Ὅτι οἱ Σταῖκοι τὰς κεφαλὰς ἥσαν διόλου κικαρμένοι, ὡς οἱ Μοταχοὶ νῦν. V.

dicare causam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infusa iam est aqua. Tu iam, varie pīcta, [*Poecile*] dicito.

Port. Non ignoro equidem, Iudices, quam speciosam contra adversariam mihi dicendum sit, quin vestrum etiam plerisque video coniectis in istam oculis ei arridere, me autem despicere, quod in cute sum tonsa, virili vultu, & trifidis atque severa videor. Tamen si volueritis audire me dicentem, confido, multo me iustiora prae ista dicturam. Nimirum hoc ipsum etiam praesens crimen est, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem, virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque ante vos modo causam iudicarunt iudices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti causae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimum nihil

λόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δευτέρῳ τοῦ καλῶς ἔχοντος ἡγή-
 σαμένους τὸ τερπνόν, ἐλευβέρους ἐλευβέρως Φιλοσοφεῖν·
 μήτε τὸ ἀλγεινόν ὡς ἄμαχον δεδιότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀν-
 δρατοδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦν-
 τας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὕτη
 δελιάτα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη
 τῷ τόνῳ, προσάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ
 τὸν δέλαιον ἐκεῖνον ἀΦηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα
 τηρίσασα. οὐ γὰρ ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσήκατο τοὺς
 παρὰ ταύτης λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγανακτοίην κατ'
 αὐτῆς, ὅπου μὴδὲ τῶν Θεῶν Φεῖδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέ-
 λειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-
 βείας ἂν δίκην λάβετε παρ' αὐτῆς. ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς
 οὐδὲ αὕτη παρεσκέυασται ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλ-
 λατὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσεται συναγορεύοντα· οὕτως

ἡ Μορμολυττομένη) Ταράττου-
 σα. V.

δ Αφηνιάσαι) Φυγῆν. V. ·
 1. Ὅπου μὴδὲ τῶν Θεῶν φεῖδε-

ται) Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέ-
 χρουσαν ἀθίους μὲν ὄντας, ἡδονὰν
 δὲ προσβέοντας. V.

cogtantes; an post honestatem collocato, quod delectat,
 liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invi-
 dium quiddam, metuentes, neque suave quod est manci-
 piorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle
 & fiubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens,
 & laorem velut terriculamentum quoddam ostentans, ple-
 rosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, no-
 stras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset ae-
 grotatem: neque enim sanus unquam orationem illius ad-
 missuus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis
 quiden parcat, sed eorum calumniatur providentiam? Ita-
 que si sanum sequi iudicium volueritis, impietatis etiam
 poenā ab ista sumseritis. Audivi equidem, neque ipsam ad
 dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse
 patrum: adeo tribunalis maiestatem per delicias concu-

ἐντροφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ πεισθέντες τῇ ἡδονῇ, ἔφυγον τοὺς πόνοους; οὐδὲν γὰρ ἂν ἐκάλυε μεστὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκεῖνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἶπον, οὐ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐβελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι μοι συνερατωμένη, τάχιστα ἂν γνωσθεῖν τὸ μηδὲν οὔσα. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τοῦ ἱρκου μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἥδη τὰ εὐόρκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ἐπισκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῶν γιγνομένων τοὺς θεούς.

ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς Ἡδοῆς λέγε.

- 21 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, ὦ ἄνδρες δικασταί, πρὸς ὑμᾶς ἔρῳ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπωδαῖς τιςιν, ἢ Φαρμάκοις, ὃν Φησιν ἐραστὴν ἑαυτῇ ἢ

2 Τὸν ἡμέτερον Θησέα) Ἀθηναῖος γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναῖοι δὲ οἰδι-
κάζοντες. V.

cat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat, suo minus iniustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi, non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos iurisiurandi memores, religiose iam ite in suffragia nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt, Deos.

Merc. Transi. Tu, Epicure, pro Voluptate dicito.

Epic. Non longa apud vos oratione utar, Iudices neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem

Στοὰ τὸν Διονύσιον κατηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ Ἥδονη, Φαρμακὶς ἂν εἰκάως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκριτο, ἐπὶ τοὺς ἀλλοτρίους ἐρπστάς μαγγανεύουσα. εἰ δὲ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὴν παρὰ ταύτης ἀηδίαν μυσταχθεῖς, καὶ ἢν Φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεῖς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἄσμενος ἐδραπέτευσεν, ὥσπερ δεσμὰ τινα διακώψας τὰς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ οὐ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸν μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεῖς, ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμένι προστρέοντα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸν πόνον, καὶ ἐκδοτον τὸν ἄθλιον παρέχειν ταῖς

7 Τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους) Τοὺς περιστραμμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. V.

suum dicit Porticus, Dionysium, adegit Voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur iniuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus, evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, rescissis velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem, & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere oportebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum, praecipitemque impellere ad laborem, & velut dediticium tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut sup-

ἀπορίας, καὶ ταῦτα ὥσπερ ἰκέτην ἐπὶ τὸν τοῦ ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφεύγοντα; ἵνα τὴν παλυβρύλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἰδρῶτι πολλῶ ἀνελεύων ἴδῃ, κατὰ δι' ὅλου ποιήσας τοῦ βίου, εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον; καίτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτοῦ ἐκείνου, ὃς καὶ τὰ παρὰ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καὶ τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι,

1 Τοῦ ἰλίου βωμὸν) Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίους τοῦ ἰλίου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφυγον. V.

7 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πᾶσι ἔχον χεῖραν, ὃ καὶ ἀφορίζεται, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἅφ' οὗ συμβαίνει ἀφιλεῖσθαι τῷ πρῶτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὅφ' οὗ· δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ἀφιλεῖσθαι ὅσπερ εἰ θερμοκρασιὰς τις ψυχῆς τῆς νόσου ἀπαλλάττεται, οὐ γὰρ τὸ θερμαίνον, ἀλλὰ τὸ θερμαινέσθαι αἰτίαν τῆς ἀφελείας. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημῖα διατίθον, τὸ οἷον εἰ ἀφελούν, ὅπερ οὐ τοῦ ὄντως ὄντος περιδράττεται, ἀλλὰ τοῦ ἐν ὑπολήψει. Ὅμοιος τοῦτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τρίτον. τό, τε ἅφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καϊόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χεῖμῶνος ὑπαίθερος διαυχτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἰ φάσκοι τις, πρὸς τὴν αἰσθησὶν ἀποβλέπων τὸν σωφροσύνης ἐνέκειν πόνοις αὐτὸν ἐκδόντα ἀνα-

ρῶς διακρίσθαι. τοῦτον δὲ τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχῆν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε καὶ περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ οὔτε κατὰ ψυχῆν, οὔτε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλικὰ μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα σχέτινον οὐκ ἔχουσιν, τῷ μὲν γινώσκοντι ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαίον εἶσι καὶ ἔχοντες ἀρετὰς. ἀναλόγως τοῦτοις καὶ τὰ κακὰ τρίτῃ ἔχει διαφορὰν. καὶ εἴτε τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετὰς· τὰ δὲ, ἔξεις, ὡς τὰ ἐπιθυμώμενα· τὰ δὲ οὔτε ἔξεις, οὔτε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ φρονήσις, ἡ δικαιοσύνη, καὶ τὰ παραπλήσια. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχῆν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονέρος, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικὰ, τὰ δὲ καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. ὁ μὲν οὖν φρόνιμος ἄνθρωπος καὶ ὁ φίλος, ποιητικὰ ἀγαθὰ· κατὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρρος, καὶ φρονίμην περιπάτησις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πάσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μὲν αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ

plex ad misericordiae aram, sic ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enifus, videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumpta, beatus sit post vitam? Ecquis vero iustior iudex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum, quae a Porticu docentur, gnarus, si quis alius, & solum, quod honestum est, idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde di-

μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος * ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν δοκιμάσας εἴλετο. ἑώρα γὰρ, οἶμαι, τοὺς περὶ τοῦ καρ-

ἐπὶ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἡνττίον τῆς εὐδαιμονίας προιούσῳ. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἰχθὺς, ποιητικὰ κακὰ· λύπη δὲ, καὶ δυσολπι-
στία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ περι-
πάτης, καὶ πλυνμολὴς κινήσεις,
τελικὰ μόνον· αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι,
καὶ τελικὰ καὶ ποιητικὰ. καὶ γὰρ
ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν
κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ εὐδάζον
καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ
τὰς ἀρετάς· ψυχὴν μὲν τὸ συμφυὲς
καὶ ἡθερὸν ἐν ἡμῖν πνεῦμα λέγου-
σι, καὶ ζωὴν εἶπαι αὐτὴν, καὶ ζῆν,
καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγε-
μονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν
καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαν ἀρετὴν
ζῶν φασί, ζῶν δὲ τοῦ ἀνθρώπου
ἔσσης λογικῷ, διηκτῷ, φύσει πλι-
τικῷ. καὶ τὴν ἀρετὴν τᾶσαν τὴν περὶ
ἀνθρώπων καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ
τὸ τέλος, λογικὰ εἶναι φασί. καὶ τὴν
μὴ εὐδαιμονίαν ζῶν ἀκόλουθεν εἶ-
ναι καὶ ὁμολογουμένην τῇ φύσει· τὸ
δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως
ζῆν. τοῦτο δὲ εἶστιν τὸ κατὰ ἀλό-
γον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μα-
χημάτων ζῶντες κακοδαιμονοῦνται.
οἷσι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζῶν, ἐν
τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ
ἀπεκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φα-
σι, τὸ τελικὸν ἀγαθόν, ὡς ἐν τῇ φι-
λοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι
τέλος εἶναι· καὶ τὸ σκοπὸν, οἷον τὸν
ὁμολογοῦμενον βίον· καὶ τρίτον τέ-
λος, τὸ ἴσχυαι τῶν δεκτῶν, ἐφ' ὃ
πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρονται. τὰ δὲ
μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιά-
φορα λέγουσιν, οἷον νόσον, ὑγίαιαν,
πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν.
καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα
μὴν ταῖσιν τὸ μῆτε ἀγαθόν, μῆτε
κακόν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μῆτε ὁρμῆς
μῆτε ἀφορμῆς ποιητικόν, ὡς τὸ

περιττὰς ἢ ἀρκίους ἔχειν τὰς τριχάς.
ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν ἡμῖν καὶ περὶ ἡμᾶς
τὰ μὴ εἶναι φασί κατὰ φύσιν, τὰ
δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύ-
σιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν
μὲν ἴσχυν, ὑγίαιαν, αἰσθητικῶν ἀρ-
τιότητων· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθί-
νειαν, πῆρσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε
δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυ-
χῶς παραστάσι καὶ σώματι, καθὼς
ἡ μὲν ἐστὶ φάσμα ψευδῶν δεκτικὴ,
ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐισταμέναν
καὶ καρτεροῦντων, τὸ δὲ τρατὸν καὶ
πῆρσιν δεκτικόν, καὶ τὰ ὅμοια
τούτοις. τῶν δὲ αἰσθητῶν τὰ μὲν
λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπρο-
ηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν
προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχῆν εἶ-
ναι, ὡς εὐφύιαν, προκοπὴν, γνάμνη,
ἐξύττητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλη-
σια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίαιαν,
ἴσχυν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια·
ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τίνα, κτῶσις σύμμε-
τρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ
τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀπο-
προηγμένα φασί· ἀναλόγως τοῖς
προηγμένοις, καὶ ἀπ' ἐνέμουσιν ἐν ἑ-
κάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνους
ἀποδοθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον
περὶ ψυχῆν ἀποπροηγμένα, ἀφύιαν,
ἀπροκοπίαν, δυσμαθείαν, ἰαθερότητα
διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶ-
μα καχεξίαν, ἀσθίνειαν, δυσαισθη-
σίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πῆρσιν,
τεκνοποιίας, καταφρόνησιν παρὰ ἀν-
θρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προ-
ηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ
ψυχῆν μὲν φαντασίας, καὶ συγκα-
τάσεις, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶ-
μα, λευκότητα, καὶ χαροπότητα, καὶ
ἡδονὴν πᾶσαν καὶ πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα
εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρεῖσμον
προσφερέμενα, μηδὲν παντελὲς
παρίχεται χρεῖαν, ὡς ἡ καὶ παρὰ

dicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius pro-
baverat, illud elegerit. Videbat nempe, arbitrator, eos, qui

τερῆν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανειομένους, οἴκοι δὲ κατὰ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιοῦντας, αἰσχυνομένους μὲν, εἰ φανοῦνται χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ ἀβλήως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα αὖν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς παρανομῆσειν ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τὸν τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὥς περιβεβένους μὴ ὀρᾶσθαι, ἢ τὴν τοῦ Ἀΐδος κυ-

τῶν ἀνόντων ἀποδοχή· τῆς δὲ ψυχῆς κυριαστέρας οὕσης τοῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν, δηλονότι καὶ τὰ περὶ ψυχῆν κατὰ φύσιν ὄντα καὶ προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τῶν περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτός· οἷον εὐφροσύνη ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῆς τοῦ σώματος εὐφροσύνης, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικῆς ἐστίν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχύς· ἀφορμῆς δὲ τὸ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὐθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περιττὸν, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστὶ πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κινήσεις ἢ σχήσεις κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἰσθησις· λέγω δὲ τὴν κατάληψιν καὶ ἰσχύϊν κατὰ μετοχὴν δι', ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ σχήσεως κατὰ τοὺς σπερματικούς λόγους, οἷον χεῖρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινόν,

καὶ αἰσθησις μὴ πεποιημένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν λεπτὰ ἐστὶ, φασίν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἀληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δι' ἑαυτὰ εἶναι λεπτὰ· ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικῆς καταστρεπτικῆς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντίχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, ἀπονία, κάλλος σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστὶ κινητικῆς, ἐκκεκτικῆς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταστρεπτικῆς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. οὐδὲν γὰρ τούτων δι' ἑαυτὸ αἰρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος διὰ τρυφῆς ἢ εὐεργισίας τοῦ πένους, ἢ δὲ δόξα δι' ἀλαζόνειας, ἢ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. V.

* (Ὡς καλὸν ὁ πέν.) Καλὴν ἡγῶ τὴν πένεσιν· καί· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν· πάντων μὲν οὖν. V. (Locus est huius ipsius opusculi. V. c. 22. Solan.)
2 Τὴν τοῦ Ἀΐδος κυρίαν) Τὴν τοῦ Ἄδου περιεσφαλαίαν. λέγουσι

de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: & quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se haustu ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induiti non videantur, aut Orci galeam; bene novi, futu-

σέην, εὖ οἶδ' ὅτι μακρὰ χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες, ἐπὶ τὴν ἡδονὴν ὠθοῦντο ἂν, καὶ ἐμμελῶντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τῆς νόσου, ἥλπιζεν ὠφελήσειν τὸ αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὴν δὲ ἥλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Σπῳᾷ, καὶ τὰναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ἐπίστευσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ἂν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς κατηγορῇ, λόγισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· ὑμεῖς δ' ἐπὶ ταύτοις ψηφοφορήσατε.

δὲ, ὅτι ταύτην φέρων οὐκ ἔτι ἐφαίκετο. V.

9 Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος· Τοῦτο γὰρ ὄγμα τῶν Σπῳῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. V. Hic erat in margine longa disputatio, cuius initium: κακὸν δὲ. (ut in V. ad ἀφελίσθαι usque, post quod ibi sequitur, οἱ θερμαινόμενοι) & multa alia. Deinde: Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quae-

dam vero neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum quaedam esse τελικά· quaedam ποικτικά· quaedam vero καὶ τελικά καὶ ποικτικά· χαρὰ καὶ εὐφροσύνη καὶ θάρος, τελικά μόνον. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικά καὶ ποικτικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud. Nam finis est, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἰρετά. G.

rum, ut, longum valere iussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus suum, & contrarias sententias ponere; illi potius, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexerit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, gaudere verbis, mentem habere ibi tamen. Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

Lucian. Vol. VII.

F

22 ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπιτρέψατε.

ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀπακρινοῦμαι γάρ.

ΣΤΟΑ. Κακὸν ἢ γῆ τὸν πόνον;

ΕΠΙΚ. Ναί.

ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν;

ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΣΤΟΑ. Τί δέ; εἶσθα ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ προηγμένον καὶ ἀποπροηγμένον;

ΕΠΙΚ. Μάλιστα.

ΕΡΜ. Οὐ φασιν, ὦ Στοὰ, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. ψηφοφορήσουσι γάρ.

ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἂν, εἰ συνερωτῆσα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι.

ΔΙΚ. Τίς ὑπερέσχεν;

ΕΡΜ. Πάσαις ἢ Ἡδονή.

Port. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite.

Epic. Interroga: respondebo enim.

Port. Malum putas laborem?

Epic. Nempe.

Port. Voluptatem autem bonum?

Epic. Omnino equidem.

Port. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *reictum*?

Epic. Omnino.

Merc. Negant Iudices, intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia.

Port. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium.

Iust. Quis superavit?

Merc. Omnibus calculis Voluptas.

ΣΤΟΑ. Ἐφίμῃ ἐπὶ τὸν Δία.

ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ 23
Ἀριστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω.

ΑΡΕΤ. Προτέραν ἐμὲ χρὴ λέγειν τὴν Ἀρετὴν, ἐμὸς γάρ
ἐστίν Ἀριστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα.

ΤΡΥΦ. Οὐ μένουν, ἀλλ' ἐμὲ τὴν Τρυφὴν ἐμὸς γάρ ὁ
ἀνὴρ, ὡς ἐστὶν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τῆς πορφυ-
ρίδος, καὶ τῶν μύρων.

ΔΙΚ. Μὴ Φιλονεικῆτε, ὑπερκείσεται γὰρ καὶ αὕτη
ἡ δίκη ἐστ' ἂν ὁ Ζεὺς διακρίσῃ περὶ τοῦ Διονυσίου, παρα-
πλήσιον γάρ τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ
Ἥδονη κρατήσῃ, καὶ τὸν Ἀριστιππον ἔξει ἡ Τρυφὴ νι-
κώσεως δὲ αὐτῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἔσται τῆς Ἀρετῆς
κεκριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι

15 Τὸ δεῖνα μὲν τοῖς Ὁς καὶ ἐν τῇ
συναθείᾳ εἰσθελὶ μὲν λέγεσθαι ἀρι-
στως τὸ τοιοῦτο· οὕτω καὶ ἵπν οὗτος
τὸ δεῖνα εἶπαι, ἵσως διὰ τὴν ἐντί-
λαιαν σιγῆσας, καὶ ἀορίστως προ-

σιγῆσας, καὶ ὅτι τοῦτο διακρίσει.
δείσαν γὰρ καὶ ἀρισμίας εἰπῆν οὐ-
δὲ οὕτως τὸ τριόβολον εἶπαι, ἀλλὰ τὸ
δικαστικόν· ἡσχύνθη γὰρ διὰ τὸ εὐ-
ταλὲς τὸ τριόβολον. V.

Port. Provoco ad Iovem.

Iust. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

Merc. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem
ipse quoque adfit.

Virt. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim
est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera.

Lux. Nequaquam; sed me, Luxuriam. Meus enim vir
est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis.

Iust. Nolite contendere. Differetur enim haec quoque
causa, usque dum Iuppiter pronuntiet de Dionysio. Vici-
num enim quiddam etiam hoc esse videtur. Igitur si vice-
rit Voluptas, etiam Aristippum habebit Luxuria: vincente
contra Porticu, etiam hic Virtuti adiudicatus erit. Quare

μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικὸν, ἀδίκαστος γὰρ ἢ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς.

ERM. Μάτην οὖν ἀνεληλυθότες ὥσθι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν.

ΔΙΚ. Ἰκανὸν, εἰ τριτημόριον λάβοιεν. ἅπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὐθις δικάσετε.

24 ERM. Διογένη Σινωπέα παρῆναι καιρὸς, καὶ σὺ τοῖνον ἢ Ἀργυραμοιβικὴ λέγε.

ΔΙΟΓ. Καὶ μὴν ἂν γε μὴ παύσῃται ἐνοχλοῦσα, ὧ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεταιί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ.

ΔΙΚ. Τί τοῦτο; ἀπέφωγεν ἢ Ἀργυραμοιβικὴ, ὃ δὲ δικάζει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον οὐ μέτριόν τι κακὸν ἢ ἀβλία ἔοικε λήψασθαι. τὸν Πύρρωνα κήρυττε.

13 Πίφωγεν) Τοῦ Διογέους ταῦτα λέγοντος ἢ Ἀργυραμοιβικὰ φερεσθῆναι ἔφυγεν. V.

alii iam adfunt. Verum illud ne capiant hi... sportulam dico. Neque enim iudicarunt causam.

Merc. Nequidquam ergo ascenderint viri fenes viam tam longam.

Iust. Satis fuerit, si tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rursus iudicabitis.

Merc. Diogenem Sinopensem adesse tempus est. Tu igitur, Menfaria, dic.

Diog. Verum, Iustitia, si non desierit mihi molesta esse, non amplius fugae mihi litem intendet, sed multorum profundorumque vulnorum. Ego enim iam statim fuste illam percutiam.

Iust. Quid hoc? Fugit Menfaria, ille vero sublato eam baculo persequitur: non leve malum misera nanciscetur, puto. Pyrrhonem praedita.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν Γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ἡ 25
Πύρρων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε καὶ ἑώρακε τὰ
πράξειν.

ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγείται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι.

ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν.
τὸν λογογράφον ἤδη καλεῖ τὸν Σύρον· καίτοι πρῶτον ἀπη-
νέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ αὐδὲν ἤπειγεν ἤδη
κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, προτέραν εἰσαγε τῆς
Ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὴν
ἀκρόασιν.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε γὰρ μὴ ἑώλων εἶναι
τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, χθές, ὥσπερ ἔφης,
ἐπηγγελμένην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι Ῥητορικῆς
μὲν καὶ Διαλόγου ἐν τῷ μέρει κατηγορούντων, ἀπολο-
γούμενου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τοῦ Σύρου, τοῦτο πολ-

1 Ὁ Πύρρων δὲ) Ὁ Πύρρων ζω- πὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ἐν ἐπιστή-
γράφος πρότερον ἂν, γίγνεται μετὰ- μαίς. V.
ταῦτα φιλόσοφος, ὅστις εἶχε σκο- 12 Ἐωλον) Παλαιάτι. V.

Merc. Verum Pistoria quidem adest, Iustitia: Pyrrho au-
tem ne venit quidem, & olli sic facturum putabam.

Iust. Quid ita, Mercuri?

Merc. Quia nullum verum putat esse iudicium.

Iust. Itaque desertae illum litis condemnent. Librorum au-
ctorem Syrum iam voca: quamquam nuper demum nomen
ipsius delatum est, nec quidquam urgebat, eas causas nunc
iudicari. Verum quando ita visum est, primam agi iube
causam Rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum!

Merc. Nec immerito, Iustitia. Quod enim non obsoleta
est causa, sed nova & insolens, heri demum, ut dicebas,
delata; & quod sperant, se audituros Rhetoricen & Dia-
logum per vices accusantes, causam vero adversus ambo

λους ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτὲ,
ὦ Ῥητορικῇ, τῶν λόγων.

- 26 ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὐ-
χομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσῃ εὐνοίαν ἔχουσα διατελῶ
τῇ τε πόλει, καὶ πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ'
ὑμῶν εἰς τουτοῦ τὸν ἀγῶνα. εἰδ', ὅπερ ἐστὶν μάλιστα δι-
καιον, τοῦτο παραστήσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, τὸν μὲν ἀν-
τίδικον σιωπᾶν κελεύειν ἐμὲ δὲ, ὡς προήρημαι καὶ βε-
βούλημαι, τὴν κατηγορίαν ἱᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ
τὰυτὰ δέ μοι παρίσταται γινώσκειν, ὅταν τε εἰς ἂ πέ-
πονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω.
τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιωτάτους τοῖς ἐμοῖς οὗτος ἐρεῖ
πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα ὅψε-
σθε, ὥστε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ,
σκέψασθαι δεόν. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιά-
ζωμαι, τοῦ ὕδατος πάλαι εἰκῇ ρέαντος, ἄρξομαι τῆς

*dicentem Syrum: ea res multos allexit ad iudicium. Ve-
rum incipe tandem orationem, Rhetorice.*

Rhet. Primum quidem, Athenienses, Deos Deasque pre-
cor universos, ut quanta est semperque fuit mea adversus
urbem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in
praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod iustissimum
est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere
iubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi,
accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi
fentiendum videtur, cum ad ea, quae acciderunt mihi, respi-
cio, & cum ad verba, quae audio. Verba enim quam si-
millima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo per-
tinere videbitis, ut omnino, ne quod maius detrimentum
ab eo capiam, prospiciendum sit. Verum enimvero, ne
longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusatio-

κατηγορίας. Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τοῦτον κο- 27
 μιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν Φωνὴν, καὶ μο-
 νονουχὶ κἀνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ
 τὴν Ἰωνίαν εὐροῦσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὃ, τι χρήσαιτο
 ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, παραλαβούσα ἐπαίδευσά· καὶ ἐπι-
 δῆ εἶδοκε μοι εὐμαθὲς εἶναι, καὶ ἀτενὲς ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, ὑπέ-
 πτησέ τε γὰρ ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύ-
 μαζεν, ἀπολιποῦσα τοὺς ἄλλους, ὅποσοι ἐμνήστεινόν
 με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικά,
 τῷ ἀχαρίστῳ τούτῳ ἑμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ
 ἀφανῇ, καὶ νέῳ, προῖκα οὐ μικρὰν ἐπεσενεγκαμένη,
 πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγούσα αὐ-
 τὸν εἰς τοὺς Φυλῆτας τοὺς ἐμοὺς, παρενέγραψα, καὶ
 ἀστὸν ἀπέφηνά· ὥστε τοὺς διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης
 ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ περισστέϊν ἐπιδειζομένῳ
 τοῦ γάμου τὴν εὐπορίαν, οὐδὲ τότε περιελεῖφθην· ἀλλὰ

3 Κἀνδυν ἐνδεδυκότα) Ἱμάτιον Περσικόν, ὃ τινες λέγουσιν Ἀρκα-
 δικόν. V.

nem aggrediar. Ego enim, Iudices, istum admodum ado-
 lescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye
 Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc,
 & quid se faceret dubium, assumpsi, atque institui. Et cum
 docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere, (tum
 nempe reverebatur me adhuc, & colebat, & solam admi-
 rabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, &
 honesti, & claris maioribus, ingrato me isti desponsavi,
 pauperi, ignobili, iuveni, dotem afferens non parvam,
 multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum
 meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, &
 civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant,
 angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites
 nuptias ostentandas, neque tum destitui; sed ubicunque

πανταχοῦ ἐπομένη, ἄνω καὶ κάτω περιηγόμενῃ, καὶ
 κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποιοῦν, κατακοσμοῦσα καὶ
 περιστέλλουσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς
 Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι ἐθέλη-
 σαντι αὐτῷ, τὸν Ἴονιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευ-
 ταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι
 ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλοῦ πάντα μοι ἐπέειθετο,
 καὶ συνῆν μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀπόκοιτος γιγνόμενος
 28 παρ' ἡμῶν. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπιστιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς
 τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας,
 καὶ μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἡμέλησε, μᾶλλον δὲ
 τέλειον εἶασεν· αὐτὸς δὲ τὸν γενεήτην ἐκείνον, τὸν ἀπὸ τοῦ
 σχήματος τὸν Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγό-
 μενον, ὑπεραγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐ-
 τοῦ ὄντα, τούτῳ σύνεστι· καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν
 ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἀνετον τῶν ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμνῶν·

12 Αὐτὸς δὲ τὸν γον.) Γενεήτης
 λέγει τὸν διάλογον, ἐπὶ τοῖς εἰσθό-
 σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα

ομοῦς ἢ βαθεῖα ἔσχετο ὑπὸν. V.
 16 Τὸ ἀνετον) Ἄνετον. V. In-
 verte, ut recte habeat. Solan.

illum secuta, fursum deorsum circumduci me passa, cele-
 brem illum & nobilem ornando & componendo reddidi.
 Mediocria sunt, quae per Gracciam atque Ioniam feci.
 Cum vero per Italiam peregrinari veller, Ionium cum eo
 finum traieci: & denique in Celticam usque cum illo sol-
 vens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi
 obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abno-
 sceret. Cum vero satis sibi iam viaticatus esse, & satis glo-
 riae habere videretur: sublati supercilliis, & sumta super-
 bia, me neglexit, vel potius plane deferuit; istum vero
 barbarum, istum habitu noscendum facile, qui Philosophiae
 dicitur filius, supra modum & amatoris instar, se licet se-
 niozem, diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec
 erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solum, con-

εἰς μικρὰ δὲ καὶ κομματικὰ ἐρωτήματα κατακλείσας
 ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι βούλεται μεγάλη τῇ
 Φωνῇ, βραχεῖς τινὰς λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλα-
 βίζων ἅψ' ὧν ἀβρόος μὲν ἔπαινος, ἢ κρότος πολὺς, οὐκ ἀν-
 ἀπαντήσκειν αὐτῷ, μειδιάμα δὲ παρὰ τῶν ἀκουόντων,
 καὶ τὸ ἐπιστῆσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς τῶν ὤρων, καὶ μακρὰ
 ἐπινεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις.
 τοιούτων ἡράσθη ὁ γενναῖος, ἐμοῦ καταφρονήσας. Φασὶ
 δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὸν ἐρώμενον τούτον εἰρήνην ἄγειν,
 ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, οἶμαι, ὑβρίζειν. Πῶς οὖν οὐκ 29
 ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἐνοχος τοῖς περὶ κακώσεως νόμοις,
 ὃς τὴν μὲν νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ
 δι' ἣν ἐνδοξὸς ἐστίν, οὕτως ἀτίμως ἀπέλιπε, καὶ καινῶν

4 *Ἡ κρότος πολὺς) Κρότος μὲν
 ἐπὶ τῶν ρητορικῶν λόγων, καὶ μάλι-
 στα τῶν ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λα-
 λουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἴθως
 αὐτοῖς, πεπαρησιασμένοις χειροτο-
 ροῦνται ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐ-
 τῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς διαλόγοις τοιοῦτον
 οὐδὲν, ἀλλὰ τι πρὸς ἑπὸς τῶν ἀντι-
 λογόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν

οἷς [αἰ] ποτε ἀστεῖον ῥηθεῖν μειδιά-
 μα ἄχρι τοῦ τὰ χεῖλη διαῖραι, τὸ
 πρόσωπον διαθεῖν μόνον. καὶ εἰπου
 βραχὺ τι δεήσει ἐπιστῆσαι τὴν χεῖρα,
 καὶ τούτο κατὰ μέτριον ἔξανύεται. V.

11 Περὶ τῆς κακώσεως νόμοις)
 Κακῶσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ
 τῶν ἀμαρτανέντων περὶ τὸ ἴδιον γένος
 ἥτοι γυναικα. V.

cidere, atque in parvas, incisurum instar, interrogatiuncu-
 las se ipsum concludere, ac pro eo, quod dicere debebat,
 si quid vellent, magna voce, breves quosdam sermones con-
 texere, & tanquam colligere syllabas: a quibus conferta
 quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit; sed il-
 lud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, in-
 tra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant,
 aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit ge-
 nerofus, me contemta. Aiunt autem, illum neque cum suo
 isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbi-
 tror, contumeliosum esse. Quidni igitur ingratus sit iste, &
 legibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxo-
 rem, a qua tanta bona acceperit, & per quam sit nobilis,
 ita ignominiose tamen deseruerit, & novas res appetierit:

ᾠρέχθη πραγμάτων· καὶ ταῦτα νῦν, ὅποτε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτην ἐαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων μνηστευόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τοῦνομα ἐπιβοαμένοις μεγάλη τῇ Φωνῇ, οὔτε ἀνοίγειν, οὔτε ὑπακούειν βούλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον τῆς βοῆς κομίζοντας. οὗτος δὲ οὐδὲ οὕτως ἐπιστρέφεται πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὸν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοί, χρηστὸν παρ' αὐτοῦ λήψεται προσδοκῶν; ὃν τοῦ τρίβωνος οὐδὲν ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἰρήκα, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὑμεῖς δὲ, ἥν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλη, τοῦτο μὲν μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. κατὰ δὲ τὸν αὐτοῦ ἐρώμενον τὸν Διάλογον, οὗτος ἀπολογεῖσθω, ἥν δύνηται.

ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ Ῥητορική, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖσθαι κατὰ σχῆμα τοῦ Διαλόγου, ἀλλὰ ῥῆσιν καὶ αὐτὸς εἰπάτω.

idque hoc ipso tempore, cum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot proci adhuc renitor, & fores pulfantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe, nihil praeter clamorem illos afferre. Iste autem ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo exspectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, Iudices. Vos autem, si mea ratione in causa dicenda uti voluerit, hoc nolite concedere. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, causam sic dicat, si potuerit.

Merc. Hoc quidem probari non potest, Rhetorica. Neque enim fieri potest, ut solus ipse causam dicat dialogi habitu, sed perpetua oratione ipse quoque utatur.

ΣΥΓ. Ἐπεὶ καὶ τοῦτο, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, ἡ ἀντίδι- 30

κος ἡγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρῆσθαι τῷ λόγῳ, καὶ αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείτης λαβὼν, πολλὰ μὲν οὐκ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν κατηγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ πάντων. πάντα γὰρ ὅποσα διηγήσατο περὶ ἐμοῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· καὶ γὰρ ἐπαίδευσέ, καὶ συναπεδήμησε, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε, καὶ κατὰ γε τοῦτο χάριν ἂν εἰδέην τῷ γάμῳ δι' ἧς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ἐπὶ τουτοῖ τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὧ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μὴδὲν τοῦ χρησίμου ἕνεκα ψεύδεσθαι ὑπολάβοιτε. Ἐγὼ γὰρ ὁρᾶν ταύτην 31 οὐκ ἔτι σωφρονούσαν, οὐδὲ ἐμμένουσαν ἐπὶ τοῦ κοσμοῦ

12 Ἐγὼ γὰρ ὁρᾶν ταύτην) Το φορικὸν τοῦτο τῶν τῶν ῥητόρων, δ' ἐπὶ τῆς ἀπαγγελίας κομφοδῆς διεξίρχονται λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, διὰ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τῶν κήλων, καὶ ταῖς παρεχούσαις, καὶ οἷς τισι τοιοῦτοις ἄλλοις, τὸ δὲ μεθύοντας καὶ κομμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένους τοῖς λό-

γοις εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμλίους μεταλαμβάνει. οὐδὲ γὰρ τούτων χάριν ῥητορικῇ, ἀλλὰ τοῦ ἱκανορθωτικοῦ τοῦ βίου. τὸ δὲ ἴστιν ἐν συμβουλαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἱπαινοῖς τῶν ἀρετῶν κατορθούτων, οὐ τῶν ἐν τοῖς πότοις ἀσυλγαιότητων, καὶ κάμους λαμπρῶς ἐκτελούτων, καὶ γάμους περιφανεῖς ἐνισταμένων. V.

Syr. Quandoquidem hoc etiam, Iudices, indigne tulit advertere, si longa oratione utar, qui ipsam hanc dicendi facultatem a se habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipsis eorum, quae crimini mihi dedit, dissolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecunque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim instituit me, peregrinata est mecum, Graecis me adscripsit, & harum rerum nomine gratissimum mihi fuerit illius coniugium. Quas vero ob causas, relicta illa, ad hunc me Dialogum converterim, audite, Iudices: neque quidquam utilitatis me meae causa mentiri cogitaveritis. Ego namque videns istam non amplius temperantem esse, neque in decen-

σχήματος, οἷόν ποτε ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς
 ἐκεῖνος ἡγάγετο, κοσμουμένην δέ, καὶ τὰς τρίχας εὐθε-
 τίζουσιν εἰς τὸ ἑταιρικόν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ ὑπογραφομένην, ὑπώπτειν εὐθύς, καὶ
 παρεφύλαττον ὅποι τὸν ὀφθαλμόν φέροι. καὶ τὰ μὲν
 ἄλλα ἐὼ καὶ ἑκάστην δὲ τὴν νύκτα ὁ μὲν στενωπὸς
 ἡμῶν ἐνεπύπματο μεθύοντων ἐραστῶν, κωμαζόντων
 ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τὴν θύραν, ἐνίων δέ, καὶ εἰσ-
 βιάζεσθαι σὺν οὐδενὶ κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέ-
 λα, καὶ ἤδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ ἢ παρέκ-
 πτεν ἀπὸ τοῦ τέγους, ἀδόντων ἀκούουσα τραχεία τῇ
 Φωνῇ ἀδᾶς τινὰς ἐρωτικάς, ἢ καὶ παρανοίγουσα τὰς
 θύρας, ἐμὲ οἰομένη λαβεῖν, ἡσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο
 πρὸς αὐτῶν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, γράψασθαι μὲν αὐ-
 τὴν μοιχείας οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ
 Διαλόγῳ προσελθὼν ἡξίαν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.
 32 Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τὴν Ῥητορικὴν μεγάλην ἠδίκησα.

ti illo habitu permanere, quo usam olim Paeaniensis ille
 Rhetor duxerat; sed ornare se, & capillos meretricio more
 disponere, & infucare faciem, & genas pingere: statim
 suspicabar aliquid, &, quo oculum ferret, observabam.
 Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus impleba-
 tur vicus noster ebriis amatoribus, ad illam commissatum
 euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrum-
 pere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his,
 quae fierent, delectari: ac saepe aut de tecto despicere, &
 audire aspera voce canentes amatoria quaedam canrica;
 aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, igna-
 ro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens,
 nomen illius de adulterio deferendum non putavi; sed ac-
 cedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo
 petii. Hæ sunt magnæ illæ, quibus affeci Rhetorice, in-

καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπρακτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τετταράκοντα ἔτη σχεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲν ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἔαν, καὶ τυράννων κατηγορίας, καὶ ἀριστείων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἣ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα συνδιαλεγόμενον. πάλ-
 λὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὖορκον τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ;

ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιάς.

ΔΙΚ. Ῥῆτωρ τις εἴκειν εἶναι ὁ τὴν ἐναντίαν θέμενος.
 Ὁ Διάλογος ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγε. ὑμεῖς δὲ περιμείνα- 33
 τε, διπλασίονα ἀποισόμενοι τὸν μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις
 ταῖς δίκαις.

ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες δικασταί, μακροὺς μὲν

4 Καὶ τυράννοι κατηγορίας) Διὰ τοὺς τὰς λεγομένας μετέας ἐπιτηδεύ-
 ντας, ἐν αἷς τυραννοκτόνοι τιπὲς μελετῶνται, καὶ τῇ ἄλλ' ἅττα τοιαῦτα. V.

iuriae. Quamquam si vel nihil eiusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus discedere, & quiescere pati iudices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, ibique cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem, [laudes ac plausum non desiderantem.] Multa cum dicere habeam, iam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium.

Iust. Quis vincit?

Merc. Omnibus Syrus, praeter unum.

Iust. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit. Iam tu dic, Dialoge, iisdem iudicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causae.

Dial. Ego vero, Iudices, longam extendere apud vos

ἀποτείνειν τοὺς λόγους οὐκ ἂν ἐβουλόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὥσπερ εἶβα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, οὕτω ποιήσομαι τὴν κατηγορίαν, ἰδιώτης παντάπασι καὶ ἄτεχνος τῶν τοιούτων ὢν. καὶ μοι τοῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ περιύβρισμαι πρὸς τούτου, ταῦτά ἐστιν ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν τε πέρι, καὶ φύσεως, καὶ τῆς τῶν ὅλων περιόδου σκοπούμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῶν νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, κατασπάσας αὐτὸς ἤδη κατὰ τὴν αἰψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα ὑπὲράνω τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίατον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκέينو καὶ σωφρονικὸν προσώ-

13 Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἔδειξε)
Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, ἐν οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους εἰσάγει τοῖς διαλόγοις, εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμίλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τοῦ Σύρου καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρότατα προσειπεῖν τοῖς διαλόγοις. οἳ τε γὰρ Σάτυροι καταγέλαστοι ὀραῖσθαι, αἳ τε κωμῳδαὶ γέλοιοι καὶ πλείους σκαμμάτων. οἱ

Σάτυροι δὲ μεθύοντες αἰεὶ καὶ παρὰ σφαλλόμενοι εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἄλλοκότῳ τοῦ σώματος τῆς μορφῆς, ἐτι καὶ ὀρμητικῶς πρὸς σπουδαίας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κίχεται καὶ τοιούτοις ὁ Λουκιανὸς διαλόγοις, ὥς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τῇ Ἀλκιδάμαντα εἰσάγει, καὶ τινες ἄλλους τῶν φιλοσόφων, ὥς περὶ τὸν τοῦτο, ὥς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς δισχεύασται τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἱάμβον δὲ, καὶ τὸν κινισμὸν ἔφη παραλαμβάνειν. τὸν μὲν ἱάμβον

orationem nolim, sed breviter more meo agere. Tamen ut in iudiciis fert consuetudo, sic accusationem institutam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Iniuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem, supra nubes incedentem per aëra, ubi magnus in coelo Iuppiter volucrum carrum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam iam absidem volarem, & supra coeli terga pararem escendere, contraetisque alis, ad vulgi consuetudinem detrufit, &, tragica illa modestaque

πίον ἀφείλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέ-
θηκε μοι, καὶ μικροῦ δεῖν γελοῖον. εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ
φέρων συγκαθεῖψε τὸ σκῶμμα, καὶ τὸν ἱάμβον,
καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὐπολιν, καὶ τὸν Ἀριστοφάνην,
δεινούς ἀνδρας ἐπικερτομήσας τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι
τὰ καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππον τινὰ
τῶν παλαιῶν κινῶν μάλα ὑλακτικόν, ὡς δοκεῖ, καὶ
κάρχαρον ἀνορύζας, καὶ τοῦτον ἐπεισῆγαγέ μοι φοβερόν
τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα λαθραῖον, ὅσω καὶ
γελῶν ἅμα ἔδακνε. πᾶς οὖν σὺ δεινὰ ὕβρισμαί μηκέτ'
ἐπὶ τοῦ οἰκείου σχήματος διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν,
καὶ γελωτοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινό-
μενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα
παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν

ὡς χλευαστικῇ, τὴν κυνισμόν δὲ ὡς
πᾶσι διαλοδορούμενον. τῷ τε γὰρ
ἱάμβῳ Ἀρχιλόχος, δὲ καὶ πρῶτον
φασὶ τῷ Μίτρω χρησασθαι πρὸς
ἕβριν τῶν Λυκαμβίδων, διεχειρίσα-
το. οἱ τε Κυνικοὶ λεγόμενοι φιλόσο-
φοι, ἅπασιν διελαιδορῶντο, τοῦτο διὰ

βίου ἐπιτέδευμα ἔχοντες, διὲ καὶ
Μένιππος εἰς πν. V.

14 Οὔτε πεζός) Κ.· ταγινύσκει
τοῦ βίτορος ὁ διάλογος, ὅτι γράφει
διὰ λόγου ἀθηρῶτερον καὶ προτου-
μένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων
διαλόγου ἀλλότριον. V.

persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac
tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata
inclusit mecum, iocum mordacem, & Iambum, & Cy-
nicam licentiam, cum Eupolide Aristophanem, homines
idoneos ad traducendum, quae sunt maxime severa, ad
irridendum, quae bene habent. Denique Menippum quen-
dam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem,
ut videtur, effossum ad me introduxit terribilem vere ca-
nem, & occulte mordacem, quatenus ridens etiam mordet.
Quidni ergo gravi iniuria affectus sum, qui non servem
habitu proprium ac domesticum, sed comoedias isti, &
ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar?
Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam
permixtione temperatus sum, neque pedestris sum, neque

μέτρων βέβηκα· ἀλλὰ ἵπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον Φάσμα τοῖς ἀκούουσι δοκῶ.

34 ΕΡΜ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε;

ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν ἀγῶνα τούτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παραλαβὼν ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληρότα, καὶ ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, οὐ πάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν ἐς τὸν ἀνθρώπινον εἶθισα τούτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιάν καταναγκάσας, ἡδῶ τοῖς ὁρώσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν κωμωδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ κατὰ τοῦτο πολ-

10 Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν) "Ὅτι ἀνωτέρα ὑπῆβητο τὸν διάλογον λέγοντα, ἵνα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνον, δικαστοῦ τάθεικιν εἴηκε. τῷ γὰρ

τῷ λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἶθισα καὶ εἰς τὸν ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ἢ διαγελάσας τὸ δῆθεν ὑψηλὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας. V.

per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

Merc. Quid igitur ad ista, Syre, dicis?

Syr. Nec opinatum, Iudices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob causam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratosus multitudini haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum, iucundiores reddiderim videntibus. Super omnia vero comœdiam illi coniunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus

λήν αἱ μηχανώμενος τὴν εὐνοίαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχθρὸν, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ ἰσχυρὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ Θεὸς, ὅποτε τὸν κόσμον εἰργάσατο, τῆς ἀμιγυῖς καὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ τὰ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς μορίου εἰδῶλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γὰρ, οὐκ οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα λεπτολογῶν, καθάπερ οἱ τὴν ψῶραν ἡδέως κνῶμενοι. καὶ τὸ Φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα Φρονεῖ, ἣν λέγεται ὡς οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἔστι συνιδεῖν ἅ περὶ τῶν ιδεῶν ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπει, τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν οὐχ ὀρῶν. ἐπὶ τῶν γε

16 Τὰ πρὸ τοῖν ποδοῖν) Τὸ τῆς ἐκείνη ἀπίστω-σεν εἰς Θάλατταν τὴν Θράκας τοῦτο ἐκείνο, ὃ εὐφυῶς φησικόν. V.

ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas, quae in illo sunt, veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, affidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi sui que similis erat, materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? & Utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiunculis, ut illi, qui libenter scalpunt scabiem: & illa cura iucunda illi videtur, & vehementer sibi placet, si dicatur, non cuiusvis esse perspicere, quae ipse acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam postulat, & alas illas quae-

ἄλλων ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμά-
τιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπᾶσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν
μετενέδυσαι· καὶ ταῦτα βαρβαρὸς αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἡδέ-
κουν γὰρ ἂν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν παρανομῶν, καὶ τὴν
πάτριον ἐσθῆτα λατποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατόν
ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τὴν ψῆφον ἐνέγκατε.

- 35 EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεί-
νος ὁ πάλαι οὐδὲ νῦν ὁμόψηφός ἐστι. ἀμέλει τοῦτο ἔθος
ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει, καὶ μὴ
παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε
ἀγαθὴ τύχη· αὐρίον δὲ τὰς λοιπὰς δικασομεν.

1 (Ὡς θοιμάτιον τοῦτο) Τὸν Ἀ-
τικισμὸν φησι καὶ τὸ τῆς λέξεως ἀν-
θρῶπι καὶ διανοητικόν. οὐ γὰρ φη-
σιν, ὡς Σύρος καὶ ἐκ βαρβάρων τὴν
λέξιν ἐκβόησεν τοῦ λόγου, βαρ-
βαρισμῶς αὐτὸν διαλαβὼν καὶ σο-
λοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρῖπον αὐτὸ
διετήρησε τῇ λέξει Πλατωνικὸν πρό-
πον. V.

9 Τὴν τετρυπημένην οὗτος φέρει)
Ἐπὶ τῶν δικαζομένων δύο ψῆφοι

ἐτίθεντο· ἡ μὲν πλῆρες, ἡ δὲ τετρυπη-
μένη. ἰδίωτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσιν ἡ
πλῆρες, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυ-
πημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχί-
νης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ
τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχου δεδῆ-
ναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ραδιουργίαν ὁ λό-
γος αὐτῶ ἀπονέυει, ἀλλ' οὖν πάν-
τας καὶ ἡττημένον Τιμάρχον ταύτην
δεδῆναι ἀξιοῖ. V.

rit, ac circumspicit, non videns interim, quae sunt ante
pedes. Nam ceterarum rerum causa nihil, puto, mihi obii-
ciet, quasi hac veste Graeca detracta, Barbaricam sibi,
ipse Barbarus cum videar, induerim. Iniustus enim fuisset,
si talia contra leges in ipsum designassem, & patria illum
veste spoliasset. Causam dixi, ut potui. Vos vero similem
superiori ferte calculum.

Merc. Vah, ipsis decem vincis: idem enim ille, qui ante,
ne nunc quidem eiusdem est sententiae. Nimirum haec con-
suetudo est, pertusum omnibus iste fert calculum, nec de-
fierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedi-
te nunc feliciter. Cras iudicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ

ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

ΤΥΧ. **Τ**Ι ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρω- 1
ποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δούλοι, τέχνην ἑκαστός τινα ἐπί-
στανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλω χρήσιμοι· σὺ
δὲ, ὡς εἰσικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' οὗ ἂν τι ἢ αὐτὸς
ἀπónαιο, ἢ ἄλλω μεταδοίης;

ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδῃ, οὐδέπω γῖδα.
πειρῶ δὴ σαφέστερον ἐρωτᾶν.

ΤΥΧ. Ἔστιν ἤν τινα τυγχάνεις ἐπιστάμενος τέχνην,
οἷον μουσικήν;

1 ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ) Τῶν πάν- τῶν πλείοι, ὅσων καὶ γελιοτάτοις εἰ-
σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τισού- ναι ὑποδύεται. G.

DE PARASITO

SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

TYCHIADES ET PARASITUS.

Tych. **Q**UID tandem igitur est, Simo, quod alii homi-
nes, liberi pariter ac servi, artem unusquisque aliquam
norunt, per quam & sibi sunt & alii utiles; tu vero, ut
videtur, opus habes nullum, unde vel ipse iuveris, vel alii
quidquam impertias?

Par. Quid sibi haec tua, Tychiade, interrogatio velit,
nondum intelligo. Stude ergo interrogare apertius.

Tych. Estne ars, quam tu forte noris? verbi causa Mu-
sicam?

ΠΑΡ. Μὰ Δία.

ΤΥΧ. Τί δέ, ἱατρικήν;

ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς.

ΤΥΧ. Τί δέ ῥητορικὴν; Φιλοσοφίας μὲν γὰρ τοσούτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι, καὶ πλείον. ὥστε μὴ δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντι ὀνειδίσαι. Φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς.

ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὲν ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαβες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν τῶν δὲ δη-

1 Μὰ Δία) Ἡ ἀπομοτικὴ συναπαχομένην ἔχει τὴν ἀρτησίαν, καὶ οὐδὲ προσκεῖται. V.

3 Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι) Ἐγὼ μὲν, εἰ δυνατόν κακὸν με εἶναι, πλείον, ἢ σὺ φῃς, βούλομαι κακὸς εἶναι. Φημὶ γὰρ ἑμαυτὸν καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς, ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τοῦτο δοκεῖ ὀνειδίζων, ἀλλ' ὡς ἰδόντι καὶ σημειωμένῳ ἐπὶ τῷ κακῷ

εἶναι. ἢ οὐτὰς ἀπλούστερον, ἐγὼ μὲν, εἰ οἷόν τε εἶναι ὃ βούλομαι, καὶ πλείον ἀπείχην βούλομαι, ὥς μὴ δὲ δοκῇ παρέχειν ἀγνοίαν, ὅπνῃκα με τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἄλῃθ' καὶ καθ' ἑκούσιον γνῶμην τὸ τοιοῦτον ὑποδύμενον ἐπιτήδειον, καὶ πλείον τῆς παρὰ σοὶ ὑπόκρίσεως. V.

Par. Non, per Iovem.

Tych. Quid vero, Medicinam?

Par. Neque dum hanc.

Tych. Sed Geometriam?

Par. Nequaquam.

Tych. Quid igitur? Rhetoricen? A Philosophia enim tantundem abes, quantum abest pravitas.

Par. Equidem si fieri posset, longius etiam *abesse* optem. Itaque noli putare, te hoc mihi obiicere tanquam ignorant. Aio enim malum me esse, & peiorem etiam, quam tu putes.

Tych. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem; sed popula-

μοτικῶν τίνα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικὴν; καὶ γὰρ οὐδὲ τᾶλλα οὕτως ἔχει σοι, ὥς μὴ καὶ τοιαύτης ἀν' δεηθῆναι τέχνης.

ΠΑΡ. Ὅρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδῃ· οὐδὲ γὰρ τούτων οὐδεμιᾶς ἐπιστήμων εἰμί.

ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἐτέρας;

ΠΑΡ. Τίνος; ὥς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας· ἢν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶμαι. ἔργῳ μὲν οὖν κατορθοῦν Θημεῖ ἤδη, εἰ καὶ σοὶ λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν.

ΤΥΧ. Τίνα ταύτην;

ΠΑΡ. Οὕτω μοι δοκῶ τοὺς περὶ ταύτην ἐκμεμελετηκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τίνα ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γινώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἢν τίνα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἀνέξομαι.

rium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ira habent, ut tali arte non indigeas.

Par. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum.

Tych. Cuius igitur alterius?

Par. Cuius? Praeclarae, ut ego puto: quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me iam versari aio; quamquam verbis non habeo tibi dicere.

Tych. Quam ergo?

Par. Nondum videor mihi praecepta illius fatis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob causam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero artem sciam, alias audies.

Tych. Sed moram non sustinebo.

ΠΑΡ. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι.

ΤΥΧ. Καὶ μὲν διὰ τοῦτο σπουδάσω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνη.

ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

2 ΤΥΧ. Κατα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην ταύτην Φαίη ἄν;

ΠΑΡ. Ἐγώ γε εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τοῦ μηδεμίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσιν, παραιτεῖσθαι δὲ τῶν ἀμαρτημάτων αὐτοὺς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας.

14 Παραιτεῖσθαι) Ἀπολύειν. V.

Par. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista.

Tych. Atqui eam ipsam ob causam cupio discere.

Par. Alias, Tychiade.

Tych. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impederis.

Par. Parasitica.

Tych. Tum aliquis, qui non idem infaniam, hanc artem dixerit?

Par. Ego nimirum. Si vero infanire tibi videar, at tu etiam infaniam illam in causa esse putato, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me iam absolve. Aiunt enim, Deam illam, *Infaniam*, gravem ceteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum causas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστὶ;

ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. καὶ γὰρ ταύτης δημιουργός.

ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παράσιτος;

ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη.

ΤΥΧ. Ἄλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παράσιτον σαυτὸν καλῶν;

ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἂν, εἰ μὴ λέγοιμι.

ΤΥΧ. Καὶ νῆ Δία, ὅπταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τῶν οὐκ ἐπισταμένων τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παράσιτος δηλονότι φήσομεν;

ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμὲ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας ἔχει τῷ Δίῃ.

ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοποῦντι προῖσται γέλως πάμπολυς.

ΠΑΡ. Τὸ ποῖον;

4 Πάνυ) Εἰρωνεία. V.

Tych. Igitur, Simon, Parasitica ars est?

Par. Ars quippe. Et ego illius auctor.

Tych. Et tu Parasitus ergo?

Par. Egredie vero maledixisti.

Tych. Sed non erubescis, cum Parasitum te vocas?

Par. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem.

Tych. Et, per Iovem, si designare te velimus eorum aliqui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus?

Par. Multo magis designaveritis istuc dicentes, quam si Phidiam vocetis statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam suo ille Iove, gaudeo.

Tych. Atqui illud mihi consideranti multus erupit risus.

Par. Quid?

ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἀναθεν, ὥσπερ ἔθος, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων Φιλοσόφῳ.

3 ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλούμενος, οὐδὲν ἢ μικρόν μοι μέλει· σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὴν ἄλλην ἀτοπίαν.

ΠΑΡ. Τίνα μὴν;

ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαταλέξομεν. ὥστε ἐπειδὴν πυνθάνηται τις ὅποιά τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴν, ἰατρικὴν, παρασιτικὴν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδῃ, πολὺ μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἂν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκούειν, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὦν, ὥς ἔφθην εἰπὼν, ἐπὶ τούτῳ παρεσκευασμένος οὐδέν.

ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει.

Tych. Si epistolis in summo, uti moris est, inscribamus, Simoni Parasito.

Par. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam si Dionī inscribas, Philosopho.

Tych. Verum tu quomodo vocari gaudeas, nihil aut parum curo. Sed videnda etiam absurda reliqua.

Par. Quae ergo?

Tych. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis, Qualis haec vel illa ars sit, respondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Parasitica.

Par. Equidem, Tychiade, multo hanc magis, quam ullam aliam, artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo istud ita putem, dixero, licet non omnino, ut modo dicebam, ad hoc ulla ex parte paratus.

Tych. Dic. Parum vero veritatis intererit.

ΠΑΡ. Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τῆς τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ οὔσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. οὕτως γὰρ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὁρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς.

ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ἐστὶ τέχνη, ὥς ἐπίστασαι;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν ὀκνεὶ λέγειν αὐτὴν, εἴπερ οἶσθα.

ΠΑΡ. Τέχνη ἐστίν, ὥς ἐγὼ διαμνημονεύω, σοφοῦ 4
τινος ἀκούσας, σύστημα ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασ-
μένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ.

ΤΥΧ. Ὅρθῶς ἐκείνου γε εἰπόντος, οὕτως ἀπεμνη-
μόνευσας.

ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ,
τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη;

ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ οὕτως ἔχοι.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ' ἕκαστον τοῖς τῆς τέχνης εἰδῶσιν
ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνάδει, σκοπῶμεν,

Par. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint.

Tych. Quid tandem ergo est ars? Nam scis videlicet.

Par. Omnino equidem scio.

Tych. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

Par. Ars, ut memini ex homine docto audire, constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.

Tych. Ita, ut recte ille dixit, retulisti.

Par. Si vero omnia haec convenient in Parasiticam; quid aliud ipsa quoque, quam ars, sit?

Tych. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat.

Par. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec, ut vi-

καὶ ὁ περὶ αὐτῆς λόγος, ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ
 χύτραι διακρούμεναι, μὴ σαθρὸν ἀποφθέγγηται. δεῖ
 τοίνυν εἶναι καὶ ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύ-
 στημα ἐκ καταλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, καὶ
 διακρίνειν ὅστις ἂν ἐπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ
 ὅτῳ παρασιτεῖν ἀρξάμενος, οὐκ ἂν μεταγνοίῃ. ἢ τὸν μὲν
 ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ Φήσομεν ἔχειν, εἴπερ ἐπί-
 σταιτο διαγιγνώσκειν τὰ τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων,
 καὶ τὰ μὴ· τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης διακρίνειν τοὺς τε κι-
 βδηλοὺς τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθοὺς, καὶ ταῦτα,
 ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων μὴ Φανερῶν
 εὐδὺς ὄντων; αὐτὰ μέντοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης
 καταμύφεται, λέγων·

Ἄνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸν κακὸν διειδέναι,

Οὐδεὶς χαρακτῆρ' ἐμπέφυκε σώματι.

ὣ δὴ καὶ μείζων ἢ τοῦ παρασίτου τέχνη πέφυκεν, εὔγε

1 Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι)
 Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις
 μὲ, καθάπερ μὲ σαθρὸν· ἔρκει γὰρ

κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπα-
 γόρευσις, ἢ τοὶ ἢ πρῆτη, ἢ ἡ δευτέ-
 ρα. V. (Γραι. ἀλλὰ μὲ δεσ. G.)

tiofae cum pulsantur testae, maligne respondeat. Oportet
 ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse re-
 rum certo perceptarum. Primum quidem est explorare ac
 discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique prae-
 bere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sen-
 tentiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam
 dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his,
 quae non sunt talia; hunc autem sine arte dignoscere fal-
 laces homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic
 homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir
 sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere,

Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura maior Parasiti ars est, si quidem ea res

καὶ τὰ οὕτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον τῆς μαντικῆς γνωρίζει τε καὶ οἶδε. Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἱ κειώσεται, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἀποδείξει, ἅρ' οὐ συνέσεως καὶ καταλήψεως ἐρρωμένης εἶναι σοι δοκεῖ;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Τὸ δὲ γε ἐν ταῖς ἐστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως πάντος ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῶν τοὺς μὴ τὴν αὐτὴν αὐτῷ κεκτημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας πλάττεσθαι οἶει;

ΤΥΧ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἐπίστασθαι τὰς ἀρετὰς καὶ κακίας τῶν ὄψων καὶ τῶν σιτίων, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναι σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος οὕτωςι λέγοντος, Τοῦ μέλλοντος ἐστιάσεσθαι μὴ μαγειρικῷ ὄντος, σκευαζομένης θοίνης ἀκυροτέρα ἢ κρί-

quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinationo, intelligit ac novit. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur?

Tych. Omnino.

Par. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & iucundior conviva habeatur illis, qui non eandem, quam ipse, artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici?

Tych. Minime vero.

Par. Quid vero, nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur? idque cum generosissimus Plato sic dicat: Si is, qui epulaturus est, coquinariae non sit peritus, paratae coenae minus firmum

6 σις. Ὅτι γέ μὴν οὐκ ἐκ καταλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγ-
 γεγυμνασμένης ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε
 ῥαδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καταλήψεις καὶ
 ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλά-
 κς ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καὶ ὅμως οὐκ ἀπόλλυνται
 παρὰ τοῖς κερκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τοῦ παρασίτου
 καταλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλ-
 λουσιν οὐ μόνον, οἶμαι, τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν
 7 τεχνίτην. Τό γε μὴν, πρὸς τὶ τέλος εὐχρηστον τῷ βίῳ,
 μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γὰρ τοῦ Φαγεῖν καὶ τοῦ
 πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, οὐδὲ ζῆν
 γε ἄνευ τούτου ἐστί.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

6 Παρὰ τοῖς κερκτημένοις αἱ τέχ-
 ναι) Καὶ μὴν, μάταιε, διὰ τοῦτο οὐ
 τέχνη τῆς τέχνης πεφυκίας καὶ --
 αὐτῆς ἐμποιοῖν -- τεχνίται, καὶ
 τέλος ὅτι ε -- παρὰ τὴν ἐνέργειαν
 κερκῆσθαι. Ὅσπερ οἱ κοδομικῇ, οἰ-
 κίαν· εἰ δὲ τὴν καθαριστικὴν καὶ ὀρ-
 χηστικὴν ἀντιτιθῆς, οὐδὲν γὰρ αὐταὶ
 τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον
 μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος,

οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὐταὶ τῶν σπουδαίων
 τεχνῶν, τοῦ κατὰ βίον εὐχρήστου
 συνηλθίμηναι. Εἰτα δ' ὅτι καὶ τούτων
 ἡ παρασιτικὴ τῶν μηδεμίαν ἐξὴν ἐν-
 τίθεται παρασίτῳ ἀπολειπομένη,
 καθὼς αὐτὸς σημύωνται αὐτὴν ἀπι-
 φάνη πρὸς τὸ ἀνίπαρκτόν σε --
 τῆς τῶν τεχνῶν ὑποστάσεως ἐξοστρα-
 κισμένη. V.

iudicium. Esse autem non ex perceptione modo, sed coexercitatum etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio, quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet.

Tych. Sic est fane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τι ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, 8
ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχὺς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δο-
κεῖν αὐτὴν, δύναμιν δὲ τινα τοιαύτην.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀλλὰ μέντοι οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτε-
χνία οὐδέποτε οὐδὲν κατορθοῖ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γὰρ,
εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι,
μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν;

ΤΥΧ. Οὐχ οὕτω.

ΠΑΡ. Τί δὴ ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἧς ду-
νῆσθαι σώζειν εαυτόν;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ παράσιτος ὑπὸ τῆς παρασιτικῆς,
εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο;

ΤΥΧ. Ναί.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνη σώζεται, ἀτεχνία δὲ οὐ;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

Par. Verum nec ex illo genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas.

Tych. Vera dicis.

Par. Sed neque inertia est. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, si ipse tibi committas in mari ac tempestate navim, gubernandi imperitus, sperasne te servatum iri?

Tych. Non ita.

Par. Quare tandem, nisi quod non habeas artem, qua servare te possis?

Tych. Sic est.

Par. Ergo etiam a Parasitica non servaretur Parasitus, si ea inertia esset?

Tych. Nempe.

Par. Ergo arte servatur, inertia autem non?

Tych. Scilicet.

ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική.

ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνίο-
χους τεχνίτας ἐκπεσόντας τῶν δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλά-
κις, καὶ τοὺς μὲν ξυτριβέοντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν
διαφθαρέντας· παρασίτου δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἰς ἔχει τοι-
οῦτον εἰπεῖν. οὐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν ἡ παρασιτι-
κὴ, μήτε δύναμις, σύστημα δέ τι, καὶ ἐκ καταλήψεων
γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν
σήμερον.

9 ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτου εἰκάζω ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπως
καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῶς τῆς παρασιτικῆς.

ΠΑΡ. Ὅρθῳς σύ γε λέγων. δοκεῖ γὰρ δὴ μοι οὕτως
ἂν μάλιστα διωρίσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων,
καὶ βρωτέων, καὶ τῶν διὰ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ
αὐτῆς τὸ ἡδύ.

11 Ἄλλ' ἐκεῖνο σκόπει) Εἰς τοῦς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οὗ τέλος τοῦ
ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀπεφῆσαντο. V.

Par. Ars igitur est Parasitica.

Tych. Ars, ut videtur.

Par. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas arti-
fices sedibus ego novi saepe excussos, & contusos alteros,
alteros autem omnino pereuntes: Parasiti vero naufragium
tale nemo dixerit. Ergo si neque inertia est Parasitica, ne-
que facultas, sed corpus quoddam concinnatum e com-
prehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos
hodie convenit?

Tych. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*,
ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae.

Par. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita
finiri: *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque
propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.*

ΤΥΧ. Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὀρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾗ.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς. Φανεῖται δὲ οὕτως. 10 ὁ γὰρ σοφὸς Ὅμηρος τὸν τοῦ παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριος καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημί τέλος χαριέστερον εἶναι,

Ἡ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα,

— — παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι

Σίτου καὶ κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων

Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ ἐγχείῃ δεπᾶεσσι.

καὶ ὡς οὐχ ἱκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τὴν αὐτοῦ γνώμην ποιεῖ φανερωτέραν, εὖ λέγων·

Τοῦτο τί μοι κάλλιστον ἐνὶ φρεσὶν εἶδεται εἶναι, οὐχ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν, εὐδαιμον

Tych. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine.

Par. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae. Apparebit autem ita. Sapiens enim Homerus, admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam iucundior exstat,*

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

— — *Si mensa exstructa sit alic*

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasiti-

νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ περιτέθεικε τοῦ-
τους τοὺς λόγους, ἀλλὰ τῷ σοφωτάτῳ τῶν Ἑλλήνων.
καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸ κατὰ τοὺς Στωϊ-
κοὺς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε τὸν Φι-
λοκτήτην αἰνῆγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρ-
θησεν, ὅτε τοὺς Ἑλληνας Φεύγοντας κατέσχευεν, ὅτε εἰς
Τροίαν εἰσῆλθεν, ἐαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κακὰ καὶ
Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος
χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ
γενόμενος αὐθις παρὰ τῇ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν
ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτ-
λαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς λεῖας κινή-
σεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ
τὸν τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ
παρασίτοι τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀνα-
μνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκούειν αὐτῶν,
μὴ πολλάκις λεγομένων·

tari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Grae-
corum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum il-
lum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philocteten re-
ducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Grae-
cos retinet, cum Troiam ingreditur, flagellis a se ipso se-
ctus, malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tem-
pore non dixit hunc *iucundiorem finem*. Quin etiam in Epi-
cureorum vivendi ratione constitutus rursus apud Calyp-
sonem, cum liceret ipsi in otio vivere, & luxuriari, &
Atlantis filiam subigere, & mollibus omnibus moveri mo-
tibus, nunquam hunc dixit *finem iucundiorem*, sed vitam Pa-
rasitorum. Vocabantur autem eo tempore Parasiti *convivae*.
Quomodo igitur dicit? Rursus enim versus ipsos memo-
rare operae pretium est; neque enim satis intelligere licet,
nisi saepius recitentur:

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἐξείης. καί

Παραπλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῶν.

"Ογε μὴν Ἐπικούρος σφόδρα ἀναισχύτως ὑφελόμενος 11

τὸ τῆς παρασιτικῆς τέλος, τῆς κατ' αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμα ἐστὶ, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδύ πρῶτον μὲν τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλησθαι. τούτων τοῖσιν ὁ μὲν παράσιτος ἐκατέρων τυγχάνει ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδὲ θατέρου. ὁ γὰρ ζητῶν περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους αἰὲ παλεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρὸς τινὰς, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστὶν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα

3 Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει) οὐ γυνικῇ συντάξει τοῦτο, ἢ ἀπὸ Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν. ὁμοιοντῶ, τοῦ πικρόντισται, σπουδῆς ἤξι-
μελίσσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθεία γὰρ, ται. V.

Conpinnaeque sedent deinceps. Et:

Mensa exstructa sit alte Pane & carne.

Atque Epicurus valde impudenter suffuratus Parasiticae finem, felicitatis, quam ipse statuit, finem facit. Hoc autem esse furtum, neque curae esse voluptatem Epicuro, sed Parasito, sic discas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem inesse in corporis a molestia vacuitate: deinde in eo, si neque anima tumultus vel perturbationis plena sit. Utrumque horum consequitur Parasitus: at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab aliis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestis. At

Lucian. Vol. VII.

H

καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκῶς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, οὐδενὸς αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐσθίει, καὶ κοιμᾶται ὑπτιος, ἀφικνῶς τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς ἐπὶ τῆς σχεδίας ἀποπλέων οἷ-
 12 καδε. Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκείνα. ὁ γὰρ Ἐπικουρὸς οὗτος, ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφός, ἤτοι Φαγεῖν ἔχει, ἢ οὐ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὲν σὺν παρ' ἄλλου τὸ Φαγεῖν ἔχει, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ ὡς λέγει· εἰ δὲ παρ' ἑαυτοῦ, οὐχ ἡδέως ζήσεται.

ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως;

ΠΑΡ. Εἰ γὰρ ἔχοι τὸ Φαγεῖν παρ' ἑαυτοῦ, πολλὰ τοι, ὦ Τυχιάδῃ, τῷ τιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγ-

Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque, non meliori haec esse loco posse, quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest, ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, & non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter.

Tych. Quomodo non suaviter?

Par. Quia si cibum a se habeat, multa sane, *Tychiade*, hanc vitam consequi necesse est. Et vide, quot ac quanta?

πῇ καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἀπάσας ἀναπληροῦν. ἢ τί Φῆς;

ΤΥΧ. Κάμοι δοκεῖ.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συγχρᾶ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει. τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν, οὐκέτι ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδούς. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τῆς οὐσίας ἀφρόνως ταῖς ἐπιθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, Φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐσθίωντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδούς ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοίῃ, μαχόμενον. ἢ οὐχ ὧτως;

ΤΥΧ. Νῆ Δία, κάμοι δοκεῖ.

Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid *contra* dicis?

Tych. Etiam mihi sic videtur.

Par. Igitur ei, qui multa possidet, hoc forte suppedita-verit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum, qui sua impendat, in multas incidere iniucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male dispenderit, pugnandum. An non ita est?

Tych. Per Iovem, mihi quoque videtur.

ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα συμβαίνειν εἶδος, ὥστε οὐδέποτε τεύξεται τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ὡς χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρός, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ Φάγοι καὶ πῖοι, μόνος οὗτος
 13 ὑπὸ μηδενός, ὧν ἐκεῖνος, ἀνάγκη ἐνοχλούμενος. Ἄλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτική, καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἰκανῶς δεδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ ἀρίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἀπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης κοινῇ μὲν οὖν ἀπασῶν οὕτω διαφέρει· πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, Φόβον, πληγὰς, ἅπερ οὐκ ἐστὶν ὅστις οὐκ αὖν ἀπυύξαστο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς τοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἀνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δειπνοῦ ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; τίς δ' ἐπὶ δεῖπνον ἀπῶν, ὥφθη

Par. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario confliscatur, molestiarum a nulla interpellatus. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Superest, ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorē; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est, quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris videmus? Quis vero ad coenam iens

σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; καὶ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἐκὼν αὐτὰς ἐπὶ δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἐνιοὶ δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ οὐ καὶ ἐκείνο ἐνηθῆσαι σε ὕει, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτοντας, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸν παράσιτον; Καλῶς, γῆ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· οὐκ ἔγραψεν ἄρθως, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἐντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται. Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι τὸ ὕστερον τοῦτο 14 ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. πολλὴ γὰρ, καὶ ὀρθὸς οἶμος ἐς αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῶν τῷ μαθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μὲν τὰ τῶν ἄλλων τεχνῶν οὐ τινες, ἀλλὰ

3 Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μαθ.} γὰρ αὐτὰι πορισμοῦ χάριν βίου τοῖς
τὰς βασιλεῦς λέγει τέχνας· καὶ κεκτημένοις μεταχειρίζονται. V.

visus est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur, quibus Parasitum quotidie? *Pulchre per Iovem*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date*. Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim, & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore, sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium,

- πᾶσαι ἐπὶ μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος
 εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης· ἢ
 οὐκ ἐννοεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν
 ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνεται, οὐ τοῦ τεκταίνεσθαι
 ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐχ ἕτερον μέντοι διώκει, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται;
- 15 Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οὐδεὶς ἐστὶν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι
 οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸν μὲν ἄλλος
 χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέ-
 ρας ἱερὰς ἄγουσι. καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους,
 τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι
 λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκονθ'
 ἡμέρας ἱερὰς ἄγει· πᾶσαι γὰρ δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν
- 16 θεῶν. Ἐτι οἱ μὲν βουλόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας κατορ-
 θῶν, ὀλιγοσιταῖαι καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ
 οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιταῖαις οὐκ ἐστιν
- 17 εὐφραϊνόμενον μαυθάνειν. Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χω-

sed universae ad sola alimenta paranda natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet. An non cogitas, agrum coli ab agricola non agriculturae causa; & struere fabrum domos non struendi causa: sed Parasitus nihil sequitur aliud; verum idem & opus ipsius est, & illud, cuius causa suscipitur? Etiam reliqua nemo est qui nesciat: ut, qui in reliquis artibus elaborant, reliquo tempore aerumnabili labore fungi, unum autem aut duo solos in mense dies festos habere; ipsasque civitates, alios annuos, alios autem menstruos dies festos obire, ac tum exhilarari dici: Parasitum vero triginta mensis dies festos agere. Omnes enim Deorum esse illi videntur. Porro qui in reliquis artibus recte versari volunt, il paucio cibo & potu paucio utuntur, aegrotorum instar: qui enim copioso potu aut cibo gaudeat, ille non didicerit facile. Et re-

ρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκτημένῳ ὑπηρετεῖν δύναται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἐν χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ οὐ βαρεῖα τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχει μηδὲν ἔχοντι ὅπλον χρῆσθαι αὐτῇ. Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς 18 ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες. Ἐτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκα- 19 λοὶ τινες, τῆς δὲ παράσιτικῆς οὐδεὶς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη- τικὴ, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνε- ται. Καὶ κεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὁδεύ- 20 οντες, ἢ πλέοντες, οὐ δυνάμεθα διάπράττεσθαι· ταύτη δὲ ἐστὶ χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Καὶ μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, αἱ μὲν ἄλλαι τέ- 21 χαι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, αὕτη δὲ οὐδεμῶς ἐτέρας.

liquae artes sine instrumentis nullo modo ministrare pos-
sunt artifici: neque enim tibia canere licet sine tibia, ne-
que psallere sine lyra, neque sine equo equitare. Haec ve-
ro ita commoda, ita non gravis artifici, ut etiam nihil ar-
morum habens uti ea possit. Et, quod nec iniquum est,
alias artes discimus mercede data; hanc accepta. Insuper
aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem
nullus: sed quemadmodum poetica, auctore Socrate, ita
haec divina fortè contingit. Etiam illud mihi considera,
quod reliquas artes, qui iter faciunt, aut navigant, exer-
cere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

Tych. Utique.

Par. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere
artes aliae, haec alterius non item.

ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι;

ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὐ;

ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος;

22 ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν. Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ Φαῦλαι τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναῖά τις. τὸ γὰρ θρυλλούμενον τοῦτο τῆς Φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὐροῖς, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς.

ΤΥΧ. Πῶς λέγεις;

ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνώστα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ἐπὶ δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι Φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τῆς τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πεταπὸς δὲ οὗτος ὁ Φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέ-

Tych. Quid vero? nonne qui aliena sumunt, iniuste agere tibi videntur?

Par. Quidni?

Tych. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non iniuste agit?

Par. Non habeo, quod dicam. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium.

Tych. Quid ita?

Par. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis huius mysteriorum. Ego ergo saepe audiivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui

πῶκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸν συμπίνοντα καὶ συνε-
σθίοντα μόνον πιστὸν ἡγουμένων φίλον. Ὅτι γε μὴν ἡ 23
βασιλευσάτη τῶν τεχνῶν ἐστὶν αὕτη, μάθοις ἂν καὶ ἐκ
τοῦδε οὐχ ἥκιστα. τὰς μὲν γὰρ λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον
κακοπαθοῦντες, καὶ ἰδροῦντες, ἀλλὰ, νῆ Δία, καθή-
μενοι καὶ ἐστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν
τεχνῶν. ὁ δὲ παράσιτος μεταχειρίζεται τὴν αὐτοῦ τέ-
χνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος. Ἐκεῖνα μὲν γὰρ τί 24
δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ
τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀροῖ,
ἀλλὰ τὰ ἀσπάρτα, καὶ τὰ ἀνήροτα πάντα νέμεται;
Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν 25
κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἰάν τε πονηρὸς,
ἰάν τε καὶ μωρὸς ἦ, παρασιτεῖν δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μω-
ρὸς ὢν, ἢ πονηρὸς.

ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρασι-

neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent vi-
delicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem
amicum. Hanc vero maxime regiam esse artium, etiam hinc
non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum mo-
lestia tantum & sudore exercent, sed, per Iovem, seden-
tes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus
suam artem tractat accumbens, velut rex. Illa enim quid
dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Ho-
meri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat;
sed sine semine & aratro depascitur omnia? Porro Rhetor-
em & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exer-
cere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem ne-
mo potest, qui vel stultus sit, vel malus.

Tych. Vah, quantam rem ostendis esse Parasiticam! Ita-

τικήν' ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαι δοκῶ μοι παράσιτος εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

- 26 ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοῖνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδειχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσοις τέχναις παραβάλλειν αὐτήν, ἀνόητόν ἐστι καὶ μᾶλλον πως καθαιρουντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει, δεικτέον. ὡμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς πάντων, τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἃς διὰ γενναιότητα καὶ ἐπιστήμας ἀποφαίνονταί τινες. ἐπειδὴν γοῦν καὶ τούτων ἀποδείξαιμιν τὴν παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦσαν, σχολῇ δηλονότι τῶν ἄλλων τεχνῶν δόξει προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τῶν θεραπευνίδων. Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν διαφέρει, καὶ τῆς ῥητορικῆς, καὶ τῆς φιλοσοφίας, πρῶτον κατὰ τὴν ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ οὔ.

12 Πρὸς κρατοῦσαν) Ἀντὶ τοῦ περιττώει καὶ διαφερόντως. G. ibid. Σχολῇ δ' ἄλλοι) Σημειοῦ διὰ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ περιττώει ἢ διαφερόντως λέγεται. V.

que ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

Par. Quantum ergo communiter omnibus praestet artibus, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac secularibus quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit. Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam esse principes: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorum esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicæ, videbitur. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetoricæ & Philosophiæ, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non

οὔτε γὰρ καὶ τὴν ῥητορικὴν ἐν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομίζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τούναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλλοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τὴν φιλοσοφίαν κατὰ τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσιν. ἑτέρως μὲν γὰρ Ἐπικούρω δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τοῦ Περιπάτου, καὶ ἀπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιῶ τὴν φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, οὔτε οἱ αὐτοὶ γνώμης κρατοῦσιν, οὔτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσθαι καταλείπεται. ἀρχὴν γὰρ Φημι μῆτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ὑπόστασις. ἐπεὶ τί δὴ ποτε ἀριθμητικὴ μὲν μία ἵστί καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δις δύο παρά γε ἡμῖν, καὶ παρά Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ τὰντα καὶ παρά Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρους ὁρώμεν, καὶ οὔτε τὰς ἀρχὰς αὐτὲ τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν.

item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra eam inertiam; alii vero maleficium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium, neque fines consentire.

ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τὴν Φιλοσοφίαν εἶναι λέγουσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιοῦσι πολλάς.

- 28 * ΠΑΡ. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρῆλθοι τις συγγνώμης ἀξιῶσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάσχοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι Φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὔσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδὴ περ ἡ
- 29 Φιλοσοφία μία. Ὅμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ὑποστάσεως τῆς ρητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἂν. τὸ γὰρ περὶ ἐνὸς προ-

7 Φιλοσοφίαν δὲ τίς) Ἐντεῦθεν διασπύρει τὸν Ἀναξαγόραν καὶ τὸν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἐν τῷ ὄν καὶ ἄπειρον. εἰπωδ. . . . καὶ τὸν Ἀριστοτέλην τὴν τοιαύτην δοῦσαν . . . τρεῖσι διὰ συλλογισμῶν γενναίαν ἐν τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ δευμάτων, καὶ ἔλεγον τρία, ὕλη, εἶδος, στέρπει . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη αἰεὶ ὑπόκειται

ἀπὸ τὰ δύο ἑξαναγκαστὸ ἐν. ἀφ' εἰδους γὰρ ὄντος ἑξαναγκαστὸ στέρπει οὐκ ἔστι, καὶ στερήσεως εὐσε, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς ἐν παρόδῳ διδάσκει ἐν τῷ . . . βιβλίῳ· ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ, ἀκριβέστερον καὶ ἀγχιωστήκατον, ὅτι οὐκ ἔστιν ἐν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους . . . διότι τὰ αὐτῶν βιβλία ἐκίγραψαν φυσικοὺς, οὐ μίνοιγε δὲ ὡς Ζευλόγους. V.

Tych. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

Par. Verum artes reliquas, ut etiam aliquid in iis sit parum consentiens, si in mediam progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cuiusdam *incipiis*que videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis instrumenta musica*? Iam una quidem non est Philosophia: infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, si est Philosophia. Ergo nulla est. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumenta* propo-

καμένου ταῦτα μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι
 Φοῶς ἀντιδόξου, ἀποδείξεις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν
 εἶναι τοῦτο, οὐ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν
 τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἔστι, καὶ τὸ μηδέποτε ὁμολογεῖν
 μίαν εἶναι, τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τοῦ ζητουμένου τὴν οὐσίαν.
 Ἡ μέντοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἑλ- 30
 λησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἔστι, καὶ κατὰ ταῦτα, καὶ
 ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲν τούσδε, ἐτέ-
 ρως δὲ τοὺς, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ὅικεν ἐν παρασι-
 τοις τινές, οἷον Στωϊκοί, ἢ Ἐπικουρείοι, δόγματα ἔχον-
 τες διάφορα, ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς
 ἔστι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ τοῦ τέλους. ὥστε
 ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατὰ γε τοῦτο,
 καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ 31

9 Ὡς ὅικεν ἐν παρασιτοῖς) Τὸ παρασιτοῖς. V. Non affecutus est Lu-
 ciani sensum. Sic tamen etiam
 διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς πα- Coll. Solan.

sito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in
 diversa sententiarum, ex illo ipso maxime demonstratur,
 plane non esse in rerum natura illud, cuius una non sit
 perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius il-
 lud sit? & nunquam in uno aliquo convenitur; illud ipsam
 tollit eius, de quo quaeritur, substantiam. Verum non ita
 se habet Parasitica: sed inter Graecos pariter ac Barbaros
 una est, & circa eadem eodem modo versatur: neque est,
 ut dicat quisquam, aliter hos, aliter vero illos parasitari:
 neque sunt, ut videtur, in Parasitis quidam velut Stoici
 aut Epicurei, decreta habentes diversa, sed omnibus re-
 spectu omnium est consensus aliquis & convenientia actio-
 num pariter ac finis. Itaque, quantum mihi videtur, Pa-
 rasitica forte hoc respectu etiam sapientia fuerit.

Tych. Satis omnino de his dixisse mihi videris. Verum

καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ Φιλοσοφία τῆς σῆς τέχνης, πῶς ἀποδεικνύεις;

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν. ὅτι Φιλοσοφίας μὲν οὐδέποτε ἠράσθη παράσιτος, παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπιθυμήσαντες μνημονεύονται Φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι.

ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν Φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας;

ΠΑΡ. Οὓς τινες μέντοι, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνη ἀγνοεῖν καὶ μὲ, ὡς κατὰ τινος αὐτοῖς αἰσχύνῃς ἐντεῦθεν γιγνομένης, οὐχὶ τιμῆς.

ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τὸν Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὡς τινας καὶ εὖροις εἰπεῖν.

ΠΑΡ. ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τῶν ἀναγραψάντων τοὺς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντας ἂν καὶ ἐπιγνῶναι οὓς τινας λέγω, δύναιο.

quantum ad reliqua etiam deteriorem esse tua arte Philosophiam, quomodo demonstras?

Par. Igitur illud primum dicendum est: Philosophiam nemo unquam Parasitus adamavit: Parasiticam vero appetiisse, multi memorantur Philosophi, & in hunc diem appetunt.

Tych. Et quos dicere possis Philosophos; parasitandi studiosos?

Par. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudine quaedam illis inde, non honos accedat.

Tych. Non, ita me Iuppiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis.

Par. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere.

ΤΥΧ. Καὶ μέντοι, νῆ τὸν Ἡρακλέα, ποῦ δὴ ἀκούειν τίς ἐστίν.

ΠΑΡ. Ἐγὼ σοι δείξω, καὶ καταλέξω αὐτοὺς ὄντας οὐχὶ τοὺς Φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τοὺς ἀρίστους, καὶ οὓς ἥκιστα οἶει. Αἰσχίνης μέντοι ὁ Σωκρατικὸς οὐ- 32
τος, ὁ τοὺς μακροὺς καὶ ἀστεῖους διαλόγους γράψας, ἥκε ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτοὺς, ὅπως, εἰ δύνα-
το, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ καὶ τὸν
Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας εὐδοκιμηκένας, λοιπὸν
ἐκάθητο ἐν Σικελίᾳ παρασιτῶν Διονυσίῳ, καὶ ταῖς
Σωκράτους διατριβαῖς ἐρῶσθαι Φράσας. Τί δὲ καὶ 33
Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεται
σε Φιλοσόφων;

ΤΥΧ. Καὶ πάνν.

ΠΑΡ. Καὶ οὗτος μέντοι κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον διέ-
τριβεν ἐν Συρακούσαις παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάντων
γούν ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ.

Tych. Verum cupio, mehercules, audire, qui sint.

Par. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non vi-
les, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu mi-
nime putes. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui
longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam,
secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dio-
nysio Tyranno innotesceret; lectoque Miltiade, cum pro-
batus videretur, reliquo tempore in Sicilia, parasitans Dio-
nysio, defedit, longum valere iussis Socratis disputationi-
bus. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus
tibi videtur Philosophis?

Tych. De nobilissimis.

Par. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syra-
cusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum
princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros

καὶ γὰρ ἦν πλεονεξία τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφροσύνης
 ὥστε τοὺς ὀψοποιούς ὁσημέραι ἔπεμπε παρὰ τοῦτον ὁ
 Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. οὗτος μέντοι
 34 δοκεῖ καὶ κοσμεῖσθαι τὴν τέχνην ἀξίως. Ὁ δὲ Πλάτων
 ὑμῶν ὁ γενναϊότατος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν
 ἐπὶ τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράν-
 νῳ, τοῦ παρασιτεῖν ὑπὸ ἀφροσύνης ἐξέπεσε, καὶ πάλιν
 Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρα-
 σκευάσας ἑαυτὸν, αὐτῷ δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ
 Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ὑπὸ
 ἀμαθίας ἐξέπεσε· καὶ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ
 Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίῳ.

ΤΥΧ. Καὶ τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

35 ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστοῦζενος δὲ ὁ μου-
 σικός, πολλοῦ λόγου ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος
 Νηλέως ἦν. Εὐριπίδης μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι

12 Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Ν.)
 Ὅς μέμνηται Θεοκυρίδης, ταυμα-
 χίας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν Λακκι-

δαμονίων περὶ Συρακοῦσας γινώ-
 σθαι, καὶ καταναυμαχεῖσθαι ὑπὸ
 Γυλίππου τοῦ Λακκαδαemonίου. V.

ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quo-
 tidie mitteret Dionysus, ab eo qui discerent. Atque hic
 etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur. At Pla-
 to ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc
 consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus
 Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam in-
 genii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi
 multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu de-
 nuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies pro-
 pter incitiam excidit: similisque videtur illa, quae Plato-
 ni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Nicias.

Tych. Et quis, Simon, hac de re narrat?

Par. Cum alii multi, tum Aristoxenus Musicus, vir
 commemorabilis, qui & ipse Parasitus fuit Nelei. Iam Eu-

τοῦ θανάτου παροίτη, καὶ Ἀνάξαρχος Ἀλεξάνδρῳ,
πάντως ἐπίσταται. Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τῆς παρασι- 36
τικῆς ᾗρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.
Φιλοσόφους μὲν αὖν, ὥσπερ ἦν, παρασιτία σπουδά- 37
σαντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλο-
σοφεῖν ἐβελήσαντα. Καὶ μέντι εἰ ἔστιν εὐδαιμον τὸ μὴ 38
πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ριγεῖν, ταῦτα οὐδὲν ἄλλω
ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἂν τις
πολλοὺς καὶ ριγοῦντας καὶ πεινῶντας εὖροι, παράσιτον
δὲ οὐ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχὴς τις, ἢ
πτωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφου ὅμοιος.

ΤΙΤΧ. Ἰκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ κατὰ πολλὰ 39
διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτικῆς, πῶς
ἐπιδεικνύεις;

ΠΑΡ. Εἰσὼν, ὃ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τῶν ἀνθρώπων
βίου, ὃ μὲν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὃ δ' αὖ πολέμου. ἐν δὲ

ripidam Archelao ad mortem usque parasitatum esse, & Anaxarchum Alexandro, omnino nosti. Aristoteles vero inchoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Parasiticam. Ergo Philosophos, sicut dicebam, Parasiticae vitae operam dantes, ostendi: Parasitum vero nemo dicere potest, philosophari qui voluerit. Iam si beatum est non esurire, neque sitire, neque rigere; haec nulli adfunt alii, nisi Parasito. Itaque Philosophos quidem aliquis pulcos & rigentes inveniat, & esurientes: Parasitum vero non inveniat; aut ille non fuerit Parasitus, sed infelix aliquis aut mendicis mortalis, aut Philosopho similis.

Tych. Satis ista. Sed multum etiam praestare Philosophiae ac Rhetoricae Parasiticam, quomodo demonstras?

Par. Surt, vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror, alterum vero belli. In hisce vero ne-

τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ἐπαῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες αὖ εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστος αὐτῶ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει.

ΤΥΧ. Ὡς οὐ μέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἑμαυτὸν, ἰννοῶν ποῶς αὖν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

- 40 ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάντ' θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμα σοὶ δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προτυπωσάμεθα παρ' ἡμῖν αὐτοῖς, ἡγγέλθαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολέμιους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξείναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω θηριουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινάς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους, πρῶτον

cessit omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum reipublicae utilissimi.

Tych. Quam non mediocriter certamen virorum denuntias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

Par. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age, apud animum ipsi nostrum fingamus, nuntiatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos

ταῖν ἀποθύσμεν αὐτοὺς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλον-
τας ὀπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶ δὲ τοὺς ἄν-
δρας, ὧ γενναῖε, καὶ ἑκάστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώ-
ματα. τοὺς μὲν τοίνυν αὐτῶν ὑπὸ ἐνδείας ἰδοὺς ἂν λε-
πτοὺς καὶ ὠχροὺς πεφρικότες, ὥσπερ ἤδη τραυματίας
παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν,
καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ
λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς
θεομένους ἀναλήψεως; Ἄθρει δὲ πάλιν μεταβάς τὸν 41
παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα
πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἥδους, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ
λευκός, (τὸ μὲν γὰρ γυναικί, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν)
ἔπειτα θυμοειδής, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα

τοῦ ἄρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶ-
τον) Ἄπαγε, κατάρτα. οἰνοποσία
καὶ μίθῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς διεσφορᾷς
καὶ κραιπνὸς ἔχκεμαγὰς, δέξει θυ-
μοειδὴς τις εἶναι· οὐ μὲν τοῖ καὶ
ἴσται, ἀλλὰ παρὰφρονι καὶ παρὰ-
φορος κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυ-
νῶν. ὅς καὶ διὰ τὴν πολυσαρκίαν κα-
ταπεφορτίσθαι καὶ καταρστανεύ-
εσθαι τὴν γνάμην — οὐδὲν γυναικίον
οἷός τε δοῦναι, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν

πρώτῃ τοῦ πολέμου βοῇ φροῦδος ἂν
γίνοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπο-
μείνας ταλαιπωρίαν. οὐ μὲν Σακρά-
της — οὗτος γὰρ ἐπὶ Δελφῶν — ἀλλ'
αὐτός τε ἂν — ὅν καταλάβει — καὶ
ἄλλους ὑπεκφέρειν τῆς μάχης καὶ
διασώζειν, λεπτός τε καὶ ὠχρὸς καὶ
σκελετώδης, ὥς φιλόσοφος. Sic
Cod. V. admodum, ut vides,
mancus.

exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt, primum nuda-
ri. Inspice vero viros, o bone, singulatum, & proba cor-
pora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis te-
nues & pallidos horridosque, quasi iam saucios in acie re-
lictos. Certamen quidem, & pugnam statariam, & impres-
sionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit
dicere, perferre posse homines, quales illi sunt; re qua-
dam indigentes? Vide autem contra in alteram partem trans-
gressus Parasitum, qualis appareat. Nonne iste multum
primo corporis habet, & colore est iucundo, neque ni-
ger neque albus, quorum alterum mulieri, servo alterum
convenit. Deinde animosus, vultu, ut nos, minaci, & san-

καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλον ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἄρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὀπλίτης, καλὸς δὲ καὶ εἰ ἀποθανοὶ κα-
 42 λῶς; Ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ Φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω τοῦ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις καὶ ἀναγκασθεὶς παρατάξαιτο, Φημί τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν.

ΤΤΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχῆ μέτρον.

ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως. τῶν μὲν τοίνυν ῥητόρων Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ ποτε, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ τὴν Φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἐτι; οὐχὶ Δημάδης μὲν, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Φιλοκράτης, ὑπὸ δέους εὐθὺς τῇ καταγ-

8 Λείψαντα τῇ τάξει) Εἰς Δα- τα. V. Ἴσως δὲ καὶ εἰς Σουκράτη
 ρασθῆναι αἰνιτίζεται, τοῦτο παθόν- midunt C.

guine repleto: non enim honestum est oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. Nonne talis & pulcher fuerit, dum vivet miles, & pulcher, si pulchre moriatur? Sed quid opus est coniecturis ista effingere, cum ipsarum rerum habeamus exempla? Ut enim simpliciter dicam, in bello, quicumque usquam fuerunt Rhetores vel Philosophi, parum extra muros progredi non sunt ausi; si vero quis etiam coactus in aciem prodiret, hunc aio ordinibus desertis refugisse.

Tych. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis!

Per. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Isocrates tantum abest, ut in proelium progressus unquam sit, ut neque in tribunal escenderit prae timiditate; opinor neque vocem illi ob id ipsum suppeditasse. Quid porro? Nonne Demades, & Aeschines, & Philocrates prae metu, denuntiatio

γελία τοῦ Φιλίππου καλέμου; τὴν πόλιν προῦδσαν καὶ
 σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, καὶ διετέλεσαν Ἀθήνησιν
 αἰεὶ τὰ ἐκείνου πολιτευόμενοι, ὡς εἶγε τις καὶ ἄλλος Ἀ-
 θηναῖος κατ' αὐτὰ ἐπολέμει, καὶ κείνος ἐν αὐτοῖς ἦν φίλος.
 ὁ Ὑπερίδης δὲ, καὶ Δημοσθένης, καὶ Λυκούργος, οἳ γε
 δοκοῦντες ἀνδριότεροι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θору-
 βῶντες καὶ λοιδορούμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί ποτε ἀπειρ-
 γάσαντο γυναικῶν ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν καλέμῳ; καὶ Ὑπερί-
 δης μὲν καὶ Λυκούργος οὐδ' ἐξῆλθεν, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως
 ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακίψαι τῶν πυλῶν, ἀλλ'
 ἐντοιχίδιοι κάθηντα παρ' αὐτοῖς, ἥδη παλορκοῦμενοι,
 γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συντιθέντες, ὁ δὲ δὴ κορυ-
 φαῖος αὐτῶν, ὃ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνε-
 χῶς Φίλιππος γὰρ ὁ Μακεδόνων ὀλεθρὸς, ὅθεν οὐδὲ ἀν-
 δράποδον πρίατο τίς ποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν
 Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ἐνμύξαι τὰ στρατάπεδα, καὶ ζυμε-

II Ἐντοιχίδιοι) Ἐντὶ τοῦ τείχους. G.

statim Philippi bello, & partiam & se Philippo prodide-
 runt, manseruntque Athenis sic, ut semper republicam
 ad illius voluntatem tractarent. Itaque si quis etiam Athe-
 nienfis alius in illis partibus militaret, ipse quoque inter
 ipsorum erat amicos. At Hyperides, & Demosthenes, &
 Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concioni-
 bus tumultus semper ciebant, maledicebantque Philippo,
 quod tandem egregium facinus in bello contra ipsum pa-
 trarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt,
 quin ne caput quidem exferere ultra muros ausi sunt, sed
 post moenia desidentes, domi suae iam obfessi, sententio-
 las quasdam & consulationumculas componebant. Sed prin-
 ceptis illorum, qui ista perpetuo dictitaret in concionibus,
 Philippus ille Macedonum perniciēs, a quo nequa servulum quis
 amat; progredi ausus in Boeotiam, ante quam committe-

βαλὼν εἰς χεῖρας, ρήψας τὴν ἀσπίδα ἔφυγεν. ἢ αὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδένος, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάβαρμα ἦν.

- 43 ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' οὗτοι μὲν ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὐ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέγεις; οὐ γὰρ δὴ τούτους ὥσπερ ἐκείνους ἔχεις αἰτιάσθαι.

ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδῃ, οἱ περὶ τῆς ἀνδρίας ὁσημέραι διαλεγόμενοι, καὶ κατατρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τῶν ῥητόρων φανοῦνται δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπει δὴ οὕτω. πρῶτον μὲν, οὐκ ἔστιν ὅστις εἰπὴν ἔχει φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τετελευτηκότα. ἦτοι γὰρ οὐδὲ ὅλως ἐστρατεύσαντο, ἢ εἴπερ ἐστρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲν οὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,

³ Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις) Περὶ Δημοσθένους λέγει, Σκυθῶν γὰρ ἦν. V.

rentur acies, & ventum ad manus esset, abiectio clypeo fugit. An nunquam ista prius a quoquam audisti, quae sint notissima, non dico Atheniensibus, sed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

Tych. Novi ista. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philosophis? neque enim sane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuses.

Par. Hi rursus, Tychiade, de fortitudine disputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Considera vero ita. Primo non est, qui nominare queat Philosophum in proelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, si militarunt, fugerunt omnes. Antisthenes quidem, & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeschines, &

καὶ Διοχάρης, καὶ Ἀριατοτέλης, καὶ πᾶς οὗτος ὁ ὄμιλος, αὐτὲ εἶδον· παράταξιν· ὁ μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης, Φεύγων ἐκείθεν ἀπὸ τῆς Πάρης, εἰς τὴν Ταυροῦ παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν ρειρακαυλίων καθεζόμενον ὠραίῃν, καὶ σοφισμάτια προβάλλειν ταῖς ἐντυχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι.

ΤΥΧ. ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη καὶ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίξεν βορλομένων ὥστε οὐδὲν τι μοι δοκεῖ χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταφεύδεσθαι τῶν ἀνδρῶν. Ἀλλ' εἰ 44 δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὅποιός τις ἐστὶν ἐν πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ἔλας λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν;

ΠΑΡ. Καὶ μὲν, ὦ Φιλότης, οὐδὲς ἀνῆκός Ὀμήρου, οὐδ' αἰ πάμπαν ἰδιότης τύχη, ὅστις οὐκ ἐπίσταται

4 Φεύγων ἐκείθεν) Μὴ σκωφάνται, κατάρται· οὐχ οὕτω γὰρ, ἀλλ' ἀποποιούμεν. δατέλλει. V.

Aristoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero ausus progredi in pugnam sapiens illorum Socrates, inde a Parmethe fugiens in Taureas se palæstram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanus sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrere, & argutiolas obicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare.

Tych. Vir optime, ista iam ex aliis quoque audiui, non profecto iridere volentibus illos, aut maledictis incesse. Itaque non videris mihi quidquam tuæ arti condonans contra illos mentiri. Sed, si videtur, age iam & tu, Parasitus in bello qualem se præbet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur?

Par. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, et si aliarum omnium rerum rudis sit: nemo ergo est, qui nesciat,

παρ' αὐτῷ τοὺς ἀρίστους τῶν ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅτε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, οὗ ἀπὸ τῆς γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτοῦ τοῦ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ οὔτε τὸν Ἀχιλλέα, ὥσπερ ἰδοῦναι τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναϊότατος, καὶ δικαιοτάτος, οὔτε τὸν Διομήδην, οὔτε τὸν Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τὸν Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὐχεται γενέσθαι αὐτῷ, οὔτε δέκα Ἀχιλλέας πάλαι δ' ἂν ἐαλοκέναι τὴν Τροίαν, εἰ τοιαύτους ὁποῖος ἦν οὗτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρον ὢν, στρατιώτας εἶχε δέκα, καὶ τὸν Ἰδομενέα τὸν τοῦ Διὸς ἐγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπὶστάμαι· αὐτῷ γε μὴν δοκῶ μαι γινώσκειν, πῶς ὅη τὰ ἄνδρα τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν.

ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τῶν ἐπῶν ἐκείνων, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει.

apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cuius a lingua mellis instar defluebat oratio, ipse Parasitus regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur, tum erat & corpore praestantissimus & iustissimus, neque Diomedem, neque Aiacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Aiaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim sit futurum fuisse, ut caperetur Troia, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Iove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

Tych. Ista quidem ipse etiam novi; nondum tamen videor mihi intelligere, quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint.

Par. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum.

ΤΥΧ. Ποίων;

ΠΑΡ. — Σὺν δὲ πλεόνδε πα αἰεὶ

Ἔστηχ' ὥσπερ ἐμοὶ, πῖεν ὅτε θυμὸς ἀνώγει.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλεόνδε πας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ πῆριον διὰ πάντος πλήρες ἐσθῆκε τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ δι' ὅλου τοῦ βίου μόνῳ συνεδῖπνεν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δὲ ὄν ἄγον, Φησὶ, κατὰ τιρην ἀξιοθέντα οὐκ ἐκ τοῦ παρὰ τῷ βασιλεῖ δεῖπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδῖπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς Φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τῶν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. οὐ γὰρ ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τῆς τέχνης, ἀλλὰ ἀνωθεν ἐπὶ Καινέως καὶ Ἐξαιδίου· δοκεῖ δὲ οὐ

Tych. Quorum?

Par. — Tibi. pocula semper

Plena stetero, velut mihi, si potare luberet.

Hic enim plura semper pocula dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Aiacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare deservitum, Ad divum, ait, Agamemnona ducunt, honoris causa coenae regis adhibendum: Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo

δὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε.

ΤΥΧ. Οὐτοσὶ μὲν γυναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶσθα, πειρῶ λέγειν.

- 46 ΠΑΡ. Τί οὖν, ὦ Τυχιάδῃ, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδένος τῶν ἄλλων Ἑλλήνων Φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχῇ, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὢν; ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρά εἶναι· τὸν τε γὰρ Ἔκτορα ρήξαντα τὰς πύλας, καὶ παρὰ ταῖς ναυσὶν εἰσὼ μαχόμενον, οὗτος ἐξέωσσε, καὶ τὴν Πρωτεσίλαόν τε καὶ ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπιβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ Φαυλότατοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὀπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ'

& Hexadio: videtur autem nec defuisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone.

Tych. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

Par. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patrochus, isque nec ullo Graecorum armorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc iuvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriore esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnātem hic expulit, & navem Proteidai iam ardentem restinxit: licet veteres in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Iovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mor-

αὐτὸν μὲν Ἑκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἰς ἓνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλεὺς Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ Φωκῆας ἀφῆκεν, οὐχ οἷας ὁ γενναϊότατος Ἑκτωρ προσπίπτων τὸν Ἀχιλλεὺς, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείαις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφῆναι παράσιτον.

ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας;

ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ μοι εἴκοσιν ἀντιβόλησαν,

Πάντες ἂν αὐτόθ' ἄλοντο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ 47 παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλεὺς, πειρῶ λέγεις.

ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδῃ, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι.

ΤΥΧ. Θάυμαστα λέγεις.

ΠΑΡ. Ἀκαὶ τοῖσιν αὐτῶν τῶν ἐπῶν.

Μὴ ἐμὰ σὺν ἀπάνευθε τιθῆμεναι ὅστε, Ἀχιλλεῦ,

tuus est; cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum.

Tych. Quas ergo?

Par. Viginti tales si me contra arma tulissent,

Unusquisque mea domitus iacuisset ab hastis.

Tych. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum; sed Parasitum, illud tenta dicere.

Par. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse.

Tych. Mira narras.

Par. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul offibus offa reconde,

Ἄλλ' ὁμοῦ ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.
καὶ πάλιν ἀποβάς,

Καὶ νῦν με δεξάμενός. Φησι, ὁ Πηλεὺς

Ἔτρεφεν ἐνδυκίως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τούτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν Φίλον ἐβούλετο
τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράπον-
τα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει
θεράποντας, εἰ μήτε τοὺς δούλους, μήτε τοὺς φίλους·
τοὺς παρασίτους δηλονότι; ἢ καὶ τὸν Μηριόνην τοῦ Ἰδο-
μενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει οὕτως, οἶμαι,
καλουμένων τότε τῶν παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐν-
ταῦθα τὸν μὲν Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱόν, οὐκ ἄξιοι λέ-
γειν ἀτάλαντον Ἀρῆ, Μηριόνην δὲ τὸν παράσιτον αὐτοῦ.

48 Τί δέ; οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης,
ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἀρμοδίου; τί δέ;
οὐχὶ καὶ ἔραστής; ἐπιεικῶς γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἔρα-

Verum una, ut vestris una sumus aedibus alti.

Et rursus, iam discedens,

Hic me susceptum, inquit, Peleus

Et studiose aluit, iussuque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Pa-
troclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Pa-
troclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos, qui neque
servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione
etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat:
cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quia
hic etiam Idomeneum, Iovis qui filius esset, non dignetur
vocare *Marii equiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.
Quid vero? nonne & Aristogiton, plebeius homo & pau-
per, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid
vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut

σταὶ τῶν τρεφόντων εἰσίν. οὗτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσι-
τος τὴν Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν
ἀφείλετο· καὶ νῦν ἔσθηκε χαλκοῦς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετὰ
τῶν παιδικῶν. οὗτοι μὲν δὴ, τοιοῖδε ὄντες μάλα ἀγαθοί,
παράσιτοι ἦσαν. Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάσεις ἐν πολέ- 49
μῳ τὸν παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος ἀριστο-
ποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ
Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι
Φησιν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δέοι· καὶ
ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον ὑπὸ δέους, ὁ μὲν τις ἀκριβῶς
ἀρμόζει τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ
δαινὸν ὑποπτέυων τοῦ πολέμου, τρέμει, οὗτος δὲ ἐσθίει
τότε μάλα Φαιδρῷ τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν
εὐθὺς ἐν πρώτοις διαγωνίζεται· ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ὅπι-
σθεν ὑποτέτακται τῷ παρασίτῳ, κακείνος αὐτὸν ὥσ-
περ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ

Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur
rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannidē oppressam,
vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo
cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere
iidem Parasiti. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum
Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sic-
ut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in
proelio pugnare iubet, eum etiam excipiet epulis, etsi sta-
tim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore mili-
tes alii prae metu, alius quidem accurate aptat galeam,
thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans
tremitt; eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit,
& post egressionem in primis statim pugnam capeffit: sed
qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille,
ut Teucrum Ajax, suo clypeo occultat, emissisque telis,

τῶν βελῶν ἀφιμένων, γυμνάσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέ-
 50 πει. βούλεται γὰρ ἐκείνῳ μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτὸν. Εἰ
 δὲ δὴ καὶ πῶσι παράσιτος ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ
 δῆπου οὔτε λοχαγὸς οὔτε στρατιώτης αἰσχυνθεῖη, με-
 γάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς
 κατακειμένῳ ὡς ἄξιόν γε Φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τούτῳ
 παρακείμενον, ξηρὸν, ρυπαῖον, μακρὸν πωγώνιον ἔχον-
 τα, προτεθηκότα τῆς μάχης, ἀσθενῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ
 ἂν καταφρονήσει ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς ὑπασπιστάς
 αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὄρων; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι
 χλωροὺς καὶ κομήτας ὄρων ἀνδραπίσκους κειμένους,
 τὴν πόλιν ἀποροῦσαν συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρκτῇ κα-
 κούργους ἐπιλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ
 51 πρὸς ῥήτορας καὶ Φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι. Ἐν εἰ-
 ρῇ δὲ τοσούτον μοι δοκεῖ καὶ διαφέρειν παρασιτικὴ Φι-
 6 Ὡς ἄξιόν γε) Εἰρηνία. V.

fuo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius, quam se, servare cupiat. Si vero cadat etiam in proelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, magni nempe corporis, & sicut in convivio pulchre iacentis. Et operae pretium est iuxta iacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, iam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non coniiciat, pallidos & comatos homunciones si iacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in bello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quan-

λοσυφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία.

ΤΥΧ. Οὐπω ξυνήμι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται. σκοπῶμεν δὲ ὅμως.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαιόστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἐγώ γε φαίην ἂν πόλεως χωρία;

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μείτριόν ἐστὶ τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων τὰς δὲ παλαιόστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος οὗτος. ἐπεὶ τίς ἐν παλαιόστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀποδύς, ἄξιός συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίᾳ τούτων ὀφθαῖς, οὐκ αἰσχύνῃ τοῦ χωρίου μᾶλλον ἐστὶ; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν

tum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, confideremus loca pacis.

Tych. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen.

Par. Nonne igitur forum, & iudicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim?

Tych. Omnino.

Par. Igitur Parasitus in forum quidem & ad iudicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornatur solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat

ὑποσταίῃ θήριον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ἐπι-
 όντα μένει, καὶ δέχεται ῥαδίως, μεμελετηκώς αὐτῶν ἐν
 τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὐτ' ἑλαφος, οὔτε σὺς αὐ-
 τὸν ἐκπλήττει πεφρικώς, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τὸν
 ὀδόντα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ἐπὶ τὸν σὺν ἀντιθήγει.
 τοὺς μὲν γὰρ λαγῶς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ
 συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιο παρασίτῳ, ἥτοι
 παίζοντι, ἢ ἐσθίωντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον εὐφράναι τοὺς
 συμπότας; πότερόν ποτε οὗτος ἄδων καὶ σκώπτων, ἢ
 ἄνθρωπος μὴ γελῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμενος, εἰς γῆν ὀρώων,
 ὥσπερ ἐπὶ πένθος, οὐχὶ συμπόσιον ἥκων; καὶ ἔμοι γε
 δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφος τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν
 52 βαλανείῳ κύων. Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη
 βαδίζωμεν τὸν βίον τοῦ παρασίτου, σκοποῦντες ἅμα,
 καὶ παραβάλλοντες ἐκείνῳ. πρῶτον τοῖσιν ἰδοὺ τις ἂν τὸν

5 Ἀντιθήγει) Ἀλλὰ καὶ λίον-
 τα ἀντιβρυχίσσεται; ἢ καὶ λύκον
 ἀνταρῶνεται αἶξ; τοῦτό μοι λί-
 γι. V.

Ἀντιθήγει) Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ
 ἴδαι, καὶ πρὸς λίοντα ἀντιβρυχίσει-
 σθαι τὸν παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον
 ἀνταρῶνέσθαι. G.

occurrentem feram : at Parasitus invadentes manet, & fa-
 cile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemne-
 re : & neque cervus illum, neque horridus aper percellit ;
 sed etiam si aper dentem in illum acuat, contra in aprum
 acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequi-
 tur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive
 iocanti, sive edenti? Uter magis exhilarare convivas pote-
 rit? hicne tandem canens & dieteria iaciens, an homo ri-
 dens nunquam, in palliolo accumbens, deiecto vultu, ut
 qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea senten-
 tia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.
 Sed age, his relictis, ad ipsam iam vitam Parasiti veniamus,
 ita ut istorum simul vitam inspiciamus & comparemus. Pri-
 mo igitur Parasitum gloriae contemptorem semper vidents,

μὲν παράσιτον αἰεὶ δόξης καταφρονοῦντα, καὶ οὐδὲν μέ-
 λον αὐτῶν, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἰοῦνται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ
 φιλοσόφους εὖροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ
 τύττου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ
 καὶ ὁ τούτου αἰσχίον ἐστίν, ὑπ' ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν πα-
 ράσιτος οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὥς οὐκ ἂν τις οὐδὲ
 πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ
 οὐδὲν αὐτῶ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἱ γὰρ
 μὴν ῥήτορες, καὶ ὁ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν
 φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως,
 ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ
 μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λεγεῖν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην
 δάροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω· ἄλλος δὲ μισθὸν σοφιστεύων εἰσ-
 πράττεται τοὺς μανθάνοντας. ὁ δὲ παρὰ τοῦ βασιλέως
 ὑπὲρ τοῦ συνεῖναι ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνε-
 ται. ἔτι πρεσβύτερος ἀνὴρ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖ, καὶ μι-

1 Δόξης καταφρονοῦντα) Οὕτω γάρ, αἰεὶ τῷ βρῦκῳ πλαττόμενοι.
 καὶ χεῖροι λαχθῆναι δόξης καταφρο- V. (κλινοῦμενοι. C.)

neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhe-
 tores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed
 omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria so-
 lum, sed, quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus
 quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis spar-
 sos per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam
 ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum
 enimvero Rhetores, &, quod indignius est, illi, qui phi-
 losophari se dicunt, ad eadem infelicitate adeo animati sunt,
 ut e numero Philosophorum, qui maxime iam celebrantur,
 (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res
 iudicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius merce-
 dem argutiarum a discipulis exigat; alius pro suo con-
 victu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens, poscat.
 Propter hanc senex iam vir adhuc peregrinatur, & mer-

σθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει. Εὐροῖς δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ 53 ἄλλα πάθῃ· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ Φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὃ γε μὴν παράσιτος ἔξω τούτων ἐστὶν ἀπάντων· οὔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῷ ὅτῳ ὀργισθεῖν. καὶ εἰ ἀγανακτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτοῦ χαλεπὸν μὲν, οὐδὲ σκυθρωπὸν οὐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γέ μὴν ἥκιστα πάντων, τούτο τῆς τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτου λυπηθεῖν. οὔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, οὔτε οἶκος, οὔτε οἰκέτης, οὔτε γυνή, οὔτε παῖδες, ἂν διαφθειρομένων πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τὸν ἔχοντα αὐτὰ, [ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται] ἐπιθυμεῖ δὲ οὔτε δόξης, οὔτε χρημάτων, ἀλλ' οὐδὲ ὠραίου τινός.

1 Καὶ οὐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα) Οἷον ὅτι μισθός. V.

cede, ut Indus aliquis aut Scythia captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias, tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est, cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur; hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat, quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cuiusquam.

ΤΥΧ. Ἄλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυ- 54
πηθῆναι αὐτόν.

ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ πα-
ράσιτος ἐστὶν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς. οὐδὲ γὰρ ἀν-
δρεῖος ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀνδρείος, οὐδὲ Φρόνιμος ἀπο-
ρία Φρενῶν ἐστὶ Φρόνιμος· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἀν-
εῖη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν ὄντος, οὐχὶ
μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖος ἄλλως ἢ παρουσία ἀνδρείο-
τητος, καὶ ὁ Φρόνιμος παρουσία Φρονήσεως, καὶ ὁ παρά-
σιτος δὲ παρουσία τοῦ παρασιτεῖν παράσιτος ἐσται. ὥς
εἶγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ
παρασίτου, ζητήσομεν.

ΤΥΧ. Οὐκοῦν οὐδέποτε ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς;

ΠΑΡ. Ἔοικεν ὥστε οὐτ' ἐπὶ τούτῳ, οὐτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθεῖν ἂν. Καὶ μὲν καὶ πάντες ὁμοῦ Φιλό- 55
σοφοι, καὶ ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα τοὺς γέ τοι

Tych. Verum, Simo, victus penuria angi illum proba-
bile est.

Par. Ignoras, Tychiade, illum omnino Parasitum non
esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab
illo fortitudo, fortis est; neque prudens, cum destituitur
prudencia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fue-
rit. Propositum vero nobis est quaerere de eo, qui Parasit-
us est, non de eo, qui non est. Si vero fortis non aliter,
quam praesente fortitudine, & prudens, prudencia praesen-
te; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasit-
us censetur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec
iam de Parasito, quaeramus.

Tych. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus?

Par. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla,
est ut doleat. Iam Philosophi simul omnes & Rhetores ma-
xime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire

πλείστους αὐτῶν εὐροί τις ἂν μετὰ ξύλου προϊότας· οὐκ ἂν δὴ που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὠπλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρραιμένως ἀποκλείοντας, μὴ τις ἄρα νύκτωρ ἐπιβουλευσεῖεν αὐτοῖς δεδιότας. ὁ δὲ τὴν θύραν τοῦ δωματίου προσέβησιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο, ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθεῖη. γενομένου δὲ ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται, ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπίων, ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γὰρ οὐδέν οὐδαμῶ. φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς ὄντος δεινοῦ, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, καὶ εἰς βαλα-

56 νεῖον ἀπιόντες, καὶ ἐπ' ἄριστον. Παρασίτου μέντοι οὐδεὶς ἔχοι κατηγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπαγὴν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἀπλῶς· ἐπεὶ ὁ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκείνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὸν ὄντα μεταλαμβάνει τοῦ ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακός, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, οὕτως, οἶμαι, ὁ πα-

videas, non armatos hempe, nisi metuerent: etiam ianuas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi infidietur. At hic ianuam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiat a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, telis instructos, cum nihil usquam esset metuendum. Clavas enim habent, etiam cum in balneum eunt, aut ad prandium. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cuiuscunque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se iniuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum iniuria nomen etiam iniuriæ recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasit-

ράσιτος, εἴαν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὃ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ρητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων σχεδὸν τι ρητόρων, καὶ σοφῶν παρασίτου δὲ οὐκ ἐστὶν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ, νῆ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου 57
κρίττων ἐστὶ τοῦ τῶν ρητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φευλότερος;

ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν τούναντίον παραπολὺ εὐδαιμονώτερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας, ταῦς μὲν ἐκ καταδίκης ἐαλωκότας ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι,

8. Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην) καὶ τίς γὰρ κατὰ κυνὸς ἀποισέταται
Εὐτελοῦς καὶ παρωραμένου τίς δι- γραφήν; V.

tus, si quid sceleris committat, ipsum hoc, quod est, amittit, id. vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis, & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

Tych. Sed, per Iovem, vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior?

Par. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque certe, male malos periisse, alios de sententia iudicum, maximorum criminum

Φαρμάκῳ τὸν δὲ καταπρησθέντας τὸ σῶμα ἄπαν
τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας Φθινήσαντας, τοὺς δὲ Φυγόντας.
παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ
τὸν εὐδαιμονέστατον, Φαγόντος καὶ πiónτος. εἰ δέ τις
καὶ δοκεῖ βιαίῳ τετελευτήκεναι θανάτῳ, ἀπεπτήσας
ἀπέθανε.

58 ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημίλληταί σοι τὰ πρὸς
τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ κα-
λὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι,
πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦν-
τες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶ-
ναι τοῦτο αἰσχύνῃ τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἡλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, ταῦτα, εἰ μὴ
δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ Γύγου
χρυσίον ἔχει, μόνος ἐσθίων, πένης ἐστὶ, καὶ προίων

1 Φαρμάκῳ) Ὡς Σωκράτης. V.

ibid. Καταπρησθέντας τὸ σῶμα)

Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφείσιος. V.

2 Φθινήσαντας) Ὡς Ἀντισθένης.

ibid. Φυγόντας) Hoc verbum in

edd. eodem tenore cum prioribus

connexum, & lacunae nota appo-

damnatos, veneno; alios toto corpore combustos; alios

ex urinae difficultate interiisse, alios in exilio: Parasiti au-

tem mortem id genus nemo dixerit, sed beatissimam eden-

tis ac bibentis. Si quis vero etiam violenta morte videatur

finiisse, ille cruditate mortuus est.

Tych. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito cer-

tatum certamen est. Superest, ut dicere coneris, An etiam

honestatque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi vi-

dentur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a

divitibus; id ipsum autem pudori esse ei, qui sic pascitur.

Par. Quam puerilis esses, Tychiade, si non posses in-

telligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, so-

lus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in

fit. Sed nulla in V. est lacuna.

Excidit tamen Scholion aliquod:

nam vox haec Antisthenem non

respicit; & in textu reperitur ad

alium spectans. In C. non exstat

hoc Schol. Solan.

ἄνευ παρασίτου, πτωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης
χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἐσθῆς ἄνευ πορφύρας,
καὶ ἵππος ἄνευ Φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ πα-
ρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελής φαίνεται. καὶ μὴν ὁ
μὲν πλούσιος κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· τὸν δὲ παρασίτον
πλούσιος οὐδέποτε κοσμεῖ. Ἄλλως τε οὐδὲ ἄνειδος αὐτῷ 59
ἔστιν, ὡς σὺ Φῆς, τὸ παρασιτεῖν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς
κρεῖττονι χείρονα. ὅπως γέ μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυ-
σιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν παρασίτον, ὥγε μετὰ τὸ
κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς
τούτου δορυφορίας ὑπάρχει. οὔτε γὰρ μάχῃ ῥαδίως ἂν
τις ἐπιχειρήσῃαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα·
ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποθάνοι Φαρμάκῳ οὐδεὶς, ἔχων παρασί-
τον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλευσαι τινὶ, τούτου
προεσθίουτος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ
κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων
ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. οὕτω μὲν ὁ παρασίτος διὰ

14 Τούτου προεσθίουτος) Τοῦτο ἰπαινίσσεται μῦθαι προγεννημένοι τῶν
καὶ μῦθαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδεὶς ἀνθρώπων τῶν ἰδισμάτων. V.

publicum sine Parasito, mendicum videri. Et quemadmo-
dum miles sine armis eo contemptior, & vestis sine purpu-
ra, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito,
humilis homo vilisque videtur. Quin ornatur ab illo di-
ves: Parasitum autem dives ornat nunquam. Alioquin nec
probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam
praestantiori viliozem; cum diviti hoc utile sit, nutrire Pa-
rasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam
securitas multa ab huius satellitio contingat. Neque enim
temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem vi-
dens: sed neque veneno facile moriatur, Parasitum qui ha-
beat. Quis enim infidiari alicui audeat, hoc cibum potum-
que praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed
maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Pa-

Φιλοστοργίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν πα-
ραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θανεῖν αἰρεῖται συμΦαγών.

60 ΤΥΧ. Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὥστε-
ρήσας οὐδέν τῆς σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς
ἐΦασκες, ἀμελέτητος ὢν, ἀλλ' ὥσπερ ἂν τις ὑπὸ τῶν
μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἴσχιον αὐτὸ
τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν.

ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγε-
σθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς
τὸ ἐρωτώμενον ἢ ἄριστα οἶει. Φέρε γάρ, τὸν σῖτον οἱ πα-
λαιοὶ τί καλοῦσι;

ΤΥΧ. ΤροΦήν.

ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν;

ΤΥΧ. Ναί.

rasitus, quidquid est periculi, amore ductus subit, ac non
tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in
convictu illius mori non detrebat.

Tych. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque
ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse,
imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Su-
perest, ut audiam, an non ipsum Parasiticae nomen turpi-
culum sit.

Par. Vide ergo responfionem, an fatis tibi videatur di-
ci, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomo-
do optimum tibi videbitur. Age enim, *siton* veteres quid
vocabant?

Tych. *Cibum.*

Par. Quid autem *sisteisthai*? nonne *edere*?

Tych. Sic est.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί;

ΤΥΧ. Τοῦτο γὰρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὃ αἰσχρὸν φαίνεται.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκρίναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, καὶ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἀνὰ τὸς ἑλαιο, ἢ τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν;

ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν;

ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν.

ΠΑΡ. Τί δέ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν;

ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν.

ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως ἔβ' ἑλαιο καὶ τοῦ ἐσθίειν μάλιστα τὸ παρασιτεῖν;

Par. Nonne igitur constat, *parasitari* nihil esse aliud?

Tych. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

Par. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praeestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigarene*, an *iuxta navigare*?

Tych. Equidem *iuxta navigare*.

Par. Quid vero, *currerene*, an *iuxta currere*?

Tych. *Iuxta currere*.

Par. Quid vero, *equitarene*, an *iuxta equitare*?

Tych. *Iuxta equitare*.

Par. Quid autem, *iaculari*, an *iuxta iaculari*?

Tych. *Iuxta iaculari*.

Par. Nonne ergo similiter etiam malis *iuxta edere*, cum aliis, (hoc enim est *parasitari*) quam *edere simpliciter*?

ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη καὶ σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες, ἀφίξομαι καὶ ἑῶς καὶ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τὴν τέχνην· σὺ δέ με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόῳως, ἐπεὶ καὶ πρῶτος μαθητὴς σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ καὶ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρῶτα φιλεῖν τῶν τέκνων.

Tych. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri, mane veniam & post prandium, discendae huius artis causa. Aequum autem est, ut eam tu me sine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi sum discipulus. Aiunt vero, a matribus etiam magis amari primogenitos.

Α Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ

Η Π Ε Ρ Ι Γ Υ Μ Ν Α Σ Ι Ω Ν.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANAX. **Τ**ΑΥΤΑ δὲ ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ ἱεῖοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι, καὶ ἐν τῷ πληῷ συναναθύρονται καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. καίτοι κατ' ἀρχὰς εὐδὺς ἀποδυσάμενοι (ἐώρων γὰρ) λίπα τε ἡλείψαντο, καὶ κατέψῃσε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τὸν ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μετὰ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες, ὠθοῦσί τε ἀλλήλους συννενευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ ἦν ἰδοῦ ἀράμενος ἑκείνοσὶ τὸν ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ

7 Καλινδούμενος) Ἀπὸ τοῦ κυλιόμενος. G.

Α Ν Α Χ Α Ρ Σ Ι Σ

SIVE DE EXERCITATIONIBUS

(vulgo de Gymnasiis.)

ANACHARSIS ET SOLON.

Anach. **I**STA vero, Solon, apud vos iuvenes cuius rei gratia faciunt? Alii complexi se invicem alter alterum supplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati se mutuo conspurcant ut sues. Quamquam ab initio cum primum se exuerunt, (vidi enim) pingui se ungere solent, & mutuo mulcere alter alterum plane pacate: deinde vero, nescio quo instinctu, tridunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde su-

- ἔδαφος· εἴτ' ἐπικαταπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἔα, συνω-
 θῶν κάτω ἐς τὸν πηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ
 τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν πῆχυν ὑποβαλὼν τῷ
 λαιμῷ, ἄγχει ἄβλυον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τὸν ὦμον, ἰκε-
 τεύων, οἶμαι, ὥς μὴ τέλεον ἀποπνιγεῖν. καὶ οὐδὲ τοῦ
 ἐλαίου ἕνεκα φεῖδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ' ἀφανί-
 σαντες τὸ χρίσμα, καὶ τοῦ βορβόρου ἀναπλησθέντες,
 ἐν ἰδρώτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γοῦν παρέχουσιν,
 2 ὥσπερ οἱ ἐγχείλυες ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες. Ἐτε-
 ροὶ δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ
 ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτην βαθεῖαν ὑπο-
 βαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι πάττουσιν τε ἀλλήλους,
 καὶ αὐτοὶ ἐκόντες ἐπαμῶνται τὴν κόνιν ἀλεκτρούων δί-
 κην, ὥς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι,
 τῆς ψάμμου τὸν ὀλισθόν ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιότεραν
 3 ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν. Οἱ δὲ ὀρθοστάδην

perincumbens tollere se illum non finit, contruditque deor-
 sum in lutum. Tandem vero iam cruribus suis illius ven-
 trem complexus, suoque cubitu gutturi illius subiecto,
 suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, sup-
 pliciter eo *gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidan-
 tur. Ac ne olei quidem causa parcunt, quo minus inqui-
 nentur, sed deterso unguento, oppleri stercore, sudore
 insuper multo *diffuentes*, risum mihi quidem praebent, an-
 guillarum instar alterius alter elabentes manibus. Alii in
 subdivali aulae idem faciunt, non in luto hi quidem, sed
 arenam istam profundam substratam habentes in cavea,
 conspergunt se invicem, & sponte sua pulvere se, gallo-
 rum gallinaceorum instar, accumulunt, puto, ut minus in-
 ter complectendum elabi possint, lubricitatem illam aufe-
 rente arena, & firmiorem praestante in sicco comprehen-
 dendi facultatem. Illi vero conspersi, recto statu, verberi-

κεκονιμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. οὗτοσὶ γοῦν καὶ τοὺς ὀδόντας ἔεικεν ἀποπτύσειν ὁ κακοδαίμων· οὕτως αἵματος αὐτῷ καὶ ψάμμου ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πῦξ ὡς ὄρας παταχθέντος ἐς τὴν γνάθον. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων οὗτοσὶ διόστησιν αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἀρχόντων τινὰ τοῦτον εἶναι. Ὁ δὲ καὶ 4 ἐποτρύνει, καὶ τὸν πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θεόντες, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μένοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα. Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνας 5 ἀγαθοὺ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε μανία μᾶλλον εἰκέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥαδίως μεταπίσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ 6 γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπάδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ

bus se invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miser ipfos videtur dentes exspuere: adeo sanguine illi atque arena os oppletum est, pugno, ut vides, mala illi percussa. Sed neque iste praefectus illos separat, aut pugnam solvit: e purpura enim, de magistratu aliquem hunc esse, colligo. Quin incitat etiam, & qui percussit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter se movent, & exsultant quasi currentes, cum eodem in loco maneant; & iactato in altum corpore calcibus aëra petunt. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis res videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire, qui ista faciunt.

Sol. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic sunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis

εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἑλλή-
 σιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι δοξάντα ἂν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ
 σὺ νῦν ἐπισταίῃ αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαβέ
 οὐ γὰρ μανία τὰ γιγνόμενά ἐστιν, εὐδ' ἐφ' ὕβρει οὗτοι
 παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπι-
 πάττουσι τὴν κόνιν' ἀλλ' ἔχει τινὰ χρεῖαν οὐκ ἀτερπῇ
 τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀκμὴν οὐ μικρὰν ἐπάγει τοῖς σώμα-
 σιν. ἦν γοῦν ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσῃ, τῇ
 Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἰς καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπη-
 λωμένων, ἢ κεκονιμένων. οὕτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε
 ἅμα καὶ λυσitteλές εἶναι δοξεῖ.

ANAX. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν ταῦτα γένοίτο τὰ
 ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι
 διαβείῃ, εἴσεται ὡς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην.
 7 Ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γιγνομένοις; ἢ
 τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς;

multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae alie-
 na videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu iam
 hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt
 furor, quae fiunt, neque iniuriae causa isti se invicem per-
 cutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere;
 verum utilitatem ea res habet non iniucundam, & robur
 non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis,
 quod facturum te spero, aliquamdiu in Graecia, non ita
 multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere opple-
 tis: adeo tibi ea res iucunda pariter atque utilis videbitur.

Anach. Apage, Solon, vobis eveniant utilia ista atque
 iucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat,
 sentiet, non frustra nos accinctos acinace. Verum dic mihi,
 quod nomen posuistis his, quae hic fiunt, aut quid facere
 istos dicamus?

ΣΟΛ. Ὁ μὲν χώρος αὐτὸς, ὃ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὄρας, τὸν ἐπὶ τῇ στήλῃ κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν Θεόν. Τῶν 8 γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλῃ καλεῖται, οἷδ' ἐν τῇ κόνει παλαίουσιν καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάθην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἔστι γυμνάσια τοιαῦτα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ ὑπεράλλεσθαι, ὧν ἀπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατῆδας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τῶν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἄλλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἄλλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν; 9

ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς

Sol. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilarus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

Anach. Quae sunt autem illa apud vos praemia?

Sol. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu; Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud

Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι ταῦτα εἶναι δοκεῖ;

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλειξας τὰ ἄθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε διαβεῖσιν αὐτὰ Φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερεσπουδακέναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μῆλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων, καὶ κατακλωμένους, ὥς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μῆλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ ἔστεφανῶσθαι, ἢ πίτῳ, μήτε πηλῷ καταχρίμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ἐς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10 ΣΟΛ. Ἄλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ τὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἳ τινες οἱ κρατήσαντες ἢ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα, τοῦ παντός ἄξια τοῖς νεικηκόσιν ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει τοῖς

nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi? an quod parva tibi videntur ista?

Anach. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum causa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur; quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

Sol. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant, qui vicerint. Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praecla-

θρωμένους τὴν εὐκλείαν ἐκ τῶν πόνων. οὐ γὰρ ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὐτῇ· ἀλλὰ χρητὸν ὀρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνασχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελές, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων περιμένειν.

ANAX. Τοῦτο Φῆς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελές, ὅτι πάντες αὐτοὺς ὄψονται ἔστεφανωμένους, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ ἐπαινέσονται, πολὺ πρότερον οἰκτείραντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες.

ΣΟΛ. Ἀπειρος εἶ, Φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι μετὰ μικρὸν δὲ ἄλλα σοι δοῖται περὶ αὐτῶν, ἐπειδὴν ἐς τὰς κατηγύρις ἀπὼν, ὅρας τοσούτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ἐπὶ τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θεάτρα μυριάσιν συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινούμενους, τὸν δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, I I

rum videtur his, qui bonam ex laboribus famam veniuntur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus exspectare.

Anach. Hunc nempe ais finem iucundum atque utilem, quod omnes illos videbunt coronatos, & victoriae causa laudabunt, qui diu ante miserati illos fuerant propter plagas. Atqui hi iam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia.

Sol. Imperitus es, inquam, rerum nostrarum adhuc: paulo post aliter de iis senties, cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem tallium spectaculorum causa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

Anach. Ipsum hoc vero, Solon, miserrimum est, si non

εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις
 θεαταῖς καὶ μάρτυσι τῆς ὕβρεως, οἱ δηλαδὴ εὐδαιμο-
 νίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι βαυνομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχο-
 μένους πρὸς τῶν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέ-
 στατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύ-
 θαις, ἢν τις, ᾧ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ
 ἀνατρέψῃ προσπεσὼν, ἢ θοιμάτιον περιρρήξῃ, μεγάλας
 οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, καὶ ἐπ' ὀλίγων
 τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· οὔτι γὰρ ἐν τηλικούτοις θεά-
 τροις, οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. οὐ
 μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρων μοι ἔπεισιν,
 ὧν πάσχουσι τῶν δὲ θεατῶν, οὓς Φῆς ἀπανταχάθεν
 τοὺς ἀρίστους παραγίγνεσθαι ἐς τὰς πατηγύρεις, καὶ
 πάνυ θαυμάζω, εἰ τὰναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν
 ἐπὶ τοῖς τοιούτοις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι κατα-
 νοῆσαι, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιζόμενους γε,

paucis arbitris ista subeunt, sed apud tot spectatores, ac
 testes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt,
 videntes ut sanguine fluant, aut angantur ab adversariis.
 Haec enim beatissima sunt in illorum victoria. Apud nos
 vero Scythas, Solon, si quis aut pulset civium quem-
 quam, aut impetu facto evertat, aut vestem deripiat, ma-
 gnas illi poenas nostri seniores infligunt, etiamsi cui pau-
 cis testibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu
 narras, Isthmi atque Olympiae. Verum certatorum qui-
 dem misereri subit ob ea, quae patiuntur: spectatores au-
 tem, quos ais undique convenire praestantissimos ad istas
 celebritates, & ipsos valde miror, si necessariis relictis
 otium sibi sumunt ad talia. Nondum enim illud possum
 intelligere, quae sit illis iucunditas, videre ferientes se &

καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν
ἀραττομένους, καὶ συντριβομένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ 12
Ἰσθμίων, ἢ Παναθηναίων, αὐτὸ ἂν σε τὸ γιγνόμενον
ἐδίδαξεν, ὥς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ἐπὶ τούτοις. οὐ
γὰρ οὕτω λέγων ἂν τις προσβιβάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῶν
ἐκεῖ δρωμένων, ὥς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς
θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμα-
των, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ
ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ Φιλοτιμίαν, καὶ γνώ-
μας ἀητήτους, καὶ σπουδὴν ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ
γὰρ δὴ οἶδα, ὥς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπανῶν, καὶ ἐπιβοῶν,
καὶ ἐπικροτῶν.

ANAX. Νῆ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελαῶν γε προσέτι 13
καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὅποσα κατηριθμῆσω
ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη,

conflictantes homines, & terrae allisos, & alterum ab al-
tero contritos.

Sol. Si tempus esset, Anacharsi, Olympiorum, aut Isth-
miorum, aut Panathenaeorum, ipsa te res doceret, quam
non temere studium in his rebus ponamus. Neque enim
dicendo quisquam ita te admovere quasi possit voluptati
eorum, quae ibi fiunt, quam si sedens ipse inter medios
spectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines cor-
porum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horri-
biles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris
cupiditatem, & animos insuperabiles, & studium nun-
quam deficiens victoriae: bene equidem novi, finem te
laudandi, & inclamandi, & plaudendi non facturum.

Anach. Per Iovem, Solon, & irridendi insuper atque ca-
villandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtute-
tes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, vi-

καὶ τέλμαν, ὁρῶ οὐδενὸς μεγάλου ἔνεκα παραπολλυ-
μένας ὑμῖν, αὐτὲ πατρίδος κινδυνευούσης, οὔτε χώρας
πορθουμένης, οὔτε φίλων ἢ οἰκειῶν πρὸς ὕβριν ἀπαγο-
μένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μὲν, ὡς
Φῆς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαι-
πωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη
τῇ ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλου καὶ κοτίνου
ἐγκρατεῖς γένοιντο νικῆσαντες. ἥδ' ὃν γὰρ μοι αἰεὶ μεμνη-
σθαι τῶν ἄλλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάν-
τες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;

ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων, ὁ κρατήσας
αὐτῶν.

ΑΝΑΧ. Εἴτ', ὦ Σόλων, ἐπὶ τῷ ἀδελῷ καὶ ἀμφιβό-
λῳ τῆς νίκης τοσούτοι παροῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ
μὲν νικῶν εἰς ἔσται πάντως, οἱ δὲ ἡττώμενοι πάμπολ-

7 Ὑπόπια) Ὑπόπια, genae. τὰ τὰ ἐξ αὐτῶν ἐκίοντα πικρά. ἄπει
ὑπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς πικρία, ἢ γὰρ οἱ ὀφθαλμοί G.

deo nullius magnae rei causa vobis disperire, cum neque
patria sit in periculo, neque regio vastetur, neque amici
aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto
fuerint magis ridiculi, si, cum sint, ut ais, praestantissimi,
nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflentur,
ac pulchritudines istas ac magnitudines arena foedent
ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores.
Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tan-
ta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt, qui
decertant?

Sol. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit.

Anach. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victo-
ria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem

λοι μάτην ἄθλιοι πληγὰς, οἱ δὲ καὶ τραύματα λαμβάναντες;

ΣΟΛ. Ἐοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, μηδέπω ἐννεονηκέναι 14 πολυτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· οὐ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἔθῶν ἐν ψόγῳ εἰτίῃσθαι. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα οἰκηθεῖν πόλεις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιτο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαίνεσθαι τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν Φιλοτιμίαν, ἣν Φιλοτιμούμεθα πρὸς αὐτάς, καὶ εἶπῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμυγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι.

ANAX. Καὶ μὴν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἀπὸ τῆς Σκυθίας ἤκω παρ' ὑμῶν, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὐξείνιον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθῃ παρ' ὑμῖν κατανοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα Φίλον ἐξ πάντων

unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

Sol. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes huius, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiam si frustra nunc laborare videamur.

Anach. Quin ego, Solon, nulla alia causa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores, cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de cau-

Ἀθηναίων καὶ ξένον, προειλόμην κατὰ κλέος, ἐπεὶ περ ἤκουον νόμων τε τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, καὶ ἐθῶν τῶν ἀρίστων εὐρετὴν, καὶ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, καὶ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε σὺ καὶ ἂν Θράκοις διδάσκων με, καὶ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἠδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος παρακαθεζόμενος, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς διαρκοῖς λέγων, κεχηγῶς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας τι καὶ νόμων διεξιόντος.

- 15 ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ράδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ κατὰ μέρη ἐπιῶν, εἰς ἑκάστα, οἷά μιν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τῶν ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τῶν νέων γινώσκομεν, καὶ ἔπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὴν πρῶτον ἀρξάνται συνιέναι τε τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑψίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι διέξειμι, ὡς μάθοις οὗ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προτεθείκα-

fa etiam te maxime amicū ex omnibus Atheniensibus hospitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram, legum te quarundam scriptorem esse, & morum optimorum inventorem, teque instituta utilia introduxisse, atque in universum rempublicam quandam constituisse. Igitur quamprimum me doce, & discipulum tibi habe: nam ego iucunde vel sine cibo & potu tibi assidens, quousque ipse durare dicendo possis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid disputantem.

Sol. Univerſa quidem, ſodalis, breviter enarrare non facile est: sed si per partes obire ea mecum velis, singula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de iuvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus, ubi primum intelligere, quid sit melius, incipiunt, & virile robur accipere, & pares esse laboribus; haec iam tibi enarro, uti

μεν αὐτοῖς, καὶ διαπονεῖν τὸ σῶμα καταναγκάζομεν, οὐ μόνον ἐνεκα τῶν ἀγῶνων, ὅπως τὰ ἄθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκείνα μὲν γὰρ ὀλίγα πάνυ ἐξ ἀπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μείζον τι ἀπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου καὶ αὐταῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινὸς γάρ τις ἀγὼν ἄλλος ἀπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις πρόκειται, καὶ στεφάνος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνων, ἀλλ' ὅς ὡ αὐτῶ συλλαβὼν ἔχει τὴν ἀνθρώπων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτοῦ τε ἐκάστου ἰδίᾳ, καὶ κοιῇ τῆς πατρίδος, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ εὐρῶν πατρῶν ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἂν τις εὖξαιτο γενέσθαι· οἱ παρὰ τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν Φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου περιγίγνεται· ἐφ' ὃν αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

ANAX. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ 16

discas, cuius rei gratia haece illis exercitationes proposuerimus, & labore subigere corpus illos cogamus: nempe non propter certamina solum, ut auferre possint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: sed maius quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipsis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propositum est: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, sed quae hominum in se felicitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscuiusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

Anax. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta

τηλικαῦτα ἔχων ἄβλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διαγῶν, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν;

ΣΟΛ. Καὶ μὴν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δοξε μικρὰ εἶναι, ὅπταν ἂν λέγω καταμάθης. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ παινευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπερβὰς τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς Φῆς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥαδίως πρὸς τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν Φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι.

ANAX. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, οὕτω καθ' ὅδον γὰρ ἂν ἡμῶν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων πεισθεῖν, μὴδ' ἐκείνων ἔτι καταγελαῶν, εἴ τινα

praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum?

Sol. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si, quae dico, perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato, nescio qua ratione, ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae, & Nemeae. Sed nos iam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod aio studiose omnia illa agi.

Anach. Melius ira, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem videam olea sibi pla-

ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἔστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, εἰς τὸ σύσκιον ἐκείσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν ἐπὶ τῶν θάκων, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικεκραγότες τοῖς παλαιούσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γὰρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἐτι ραδίως ἀνέχομαι, ὅξυν καὶ φλογώδῃ ἐμπύπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸν γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὥς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, ὅτι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατέ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν αἶρα ξηρὸν καὶ διακαῆ τιθέντος, ὃ, τὸ ἥλιος κατὰ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον οὐ φορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καὶ σου θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγὼ, οὔτε ὁλῶς ἐνοχλουμένῳ ἔοικας, οὔδ' ἐπεμβλέπτεις σύσκιόν τι, ἐνθα ὑποδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς.

ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γὰρ οὗτοι πόνοι, ᾧ Ἀνάχαρσι,

centem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi affideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui in clamant luctantibus. Alioqui, dicitur enim, neque solem facile fero; qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est aëstri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem iam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex iam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem.

Sol. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuas

καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πληρῷ κυβιστήσεις, καὶ αἱ ὑπαί-
θριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταραλαιπωρίαί, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυν-
τήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι
πίλου δεόμεθα, ὅς τὴν ἀκτῖνα κωλύσει καθικνεῖσθαι
17 τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δ' οὖν. Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ
νόμοις, προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σέ, ὡς ἐξάπαντος
πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι
δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. οὐδὲν
γὰρ πατέρου πάντως οὐκ ἂν ἀμάρτομεν, ἢ σὲ βεβαίως
πεισθῆναι ἐκχέαντα ὅποσα οἶε ἀντιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ
ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ
ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἢ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθά-
νοι χάριν ὁμολογοῦσα. ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσης, καὶ

ἡ καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ) Ἑλλη-
πὶς ἡ φράσις τοῦ συμπεριχλείοντος
προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνῆθες
Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ'
ὅπως μοι μὴδὲν δυσχερῶς ἀκούσῃ,
προσυπακούεται γὰρ τὸ μέμνησο. οὐ-
τως οὖν καὶ ἐνταῦθα ἑλλειπτικῶς
πρόειπεν ὁ λόγος. καὶ ὅπως μὴ καθά-
περ νόμοις προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς
σέ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς·
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς καὶ

διευθύνειν τὸν λόγον. Ἑλλείπει γὰρ
τὸ σκόπει, ἢ τὸ τέλειον οὕτως.
ἀλλ' ἔνθα ἂν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγε-
σθαι δοκῇ, σκόπει ἀντιλέγειν εὐθὺς
καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. ἀναλαμβάνον
οὖν ἀπὸ τῶν λόγων ἀπὸ τοῦ καὶ
ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις,
καὶ ὅλον ἐπιλθὼν, εἰσὶν σαφίστηρον
τὸ λεγόμενον. ὅτι οὕτως χρὴ ἑλλη-
πῶς ἔχοντα τοῦτο νοεῖν. καὶ οὕτως
τοῦ ἑλλειπτοῦς ἀναπληρούμενον. V.

in luto volutiones, & subdinales in arena aerumnæ, hoc
nobis contra solis iacula propugnaculum præbent: nec
iam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire ra-
dium. Sed abeamus nempe. Et fac, ut non tanquam legis
his attendas, quæ dicturus sum, ut omnino illis fidem ha-
beas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, con-
tradicere statim & examinare meum sermonem memineris.
Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut fir-
miter ut in hanc traducere sententiam, effusis, quæ con-
tra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear,
tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in
re tota Atheniensium civitas gratiam se tibi habere profi-

μεταπίσης πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔση ὠφελικώς. οὐδὲν γὰρ ἂν ἀποκρυφαίμην αὐτήν, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστάς ἐν τῇ πνυκί, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷους ἂν ᾤμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὐτοσὶ (δείξας σέ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ σοφὸς δὲ ὢν, μετεπαίδευσέ με, καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκοῦν αὐτὸν ἀναστήσατε παρὰ τοὺς ἐπωνύμους ἐν πόλει παρὰ τὴν Ἀθηναῖν. καὶ εὖ ἴσθι ὡς οὐκ αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, παρὰ βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνοντες.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ περὶ ὑμῶν ἤκουον 18 τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἶπτε εἰρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, κομᾶς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἀμάξης βε-

rebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes, (hic te ostendam, Anacharsis) Scythia ille quidem, sed vir sapiens, aliter me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuere iuxta conditores, in urbe, iuxta Minervam. Et bene noris, non ducturam sibi pudori Atheniensium civitatem, a barbaro & peregrino discere, quae profunt.*

Anach. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis Atheniensibus, irrisores cum dissimulatione vobis esse in sermonibus. Nam unde ego, pastoricius & vagus homo, qui in

βιωκῶς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβαν, πόλιν δὲ οὔτε αἰ-
κήσας πώποτε, οὔτε ἄλλοτε ἢ νῦν ἰωρακῶς, περὶ πο-
λιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας,
πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνο-
μία κατωκηκότας; καὶ μάλιστα σέ, ὦ Σόλων, ὃ ταῦ-
το, ὡς Φασίν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, ἐπίστα-
σθαι ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις
χρωμένῃ, εὐδαιμονήσῃ. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτο ὡς νομο-
θέτῃ πειστέον σοι καὶ ἀντερῶ, ἣν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς
λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη
ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ σὺνηρεθεῖ ἐσμεν· καὶ κατέ-
δρα μάλα ἡδεῖα καὶ εὐκαιρος, ἐπὶ ψυχροῦ τοῦ λίθου.
λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παρα-
λαβόντες, ἐκ παιδῶν εὐθύς διαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν
ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν
ἀσκημάτων τούτων, καὶ τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήμα-

plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram
obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeter-
quam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines
ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem
hanc antiquiſſimam per tot iam ſecula bonis legibus ha-
buerunt? & te praefertim, Solon, cui haec, aiunt, ab ini-
tio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas
inſtituatur, & quibus uſa legibus beata eſſe queat. Verum
enimvero illa quoque in re parendum tibi, velut legiſlato-
ri: & contra dicam, ſi quid minus recte mihi dictum vi-
debitur, ut eo diſcam firmitus. Et ecce iam evitato ſole, in
opaco ſumus, & iucunda hic ſedes atque opportuna in
ſaxo frigido. Itaque ab initio inde exorſus rationem doce,
cū aſſumptos a pueris inde adoleſcentulos ſtatim labore
ſubigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto,
& ab exercitationibus hiſce; & quid pulvis & volutatio-

τα συντελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπόθουν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ καιρὸν ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκείνου μὲντοι, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι παρὰ τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἔρεις. λέγω δὲ, ὡς μὴ περιπλέκης, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ἐπιλανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μετὰ ταῦτα πολλὰ ἐπιρρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, 19
εἴθα ἂν σοι δοκῇ μὴ πάνυ σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω ποι ἀποπλανᾶσθαι εἰκὴ ρέων. ἐρήσῃ γὰρ μεταξὺ ὅ, τι ἂν ἐβέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἦν μέντοι μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ἢ, κωλύσει οὐδὲν, αἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου, ἥπερ τὰς Φονικὰς ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπότεν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς

nes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praefertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te aucturum esse cum barbaro: hoc eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim, ne priorum obliviscar, si multa postea affluent.

Sol. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicunque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim, ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto, prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causas iudicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim ascendens in collem confedit ad

τὸν πάγον συγκαθίσταται Φόνου, ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς δικασόντες, ἀποδίδεται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ Φεύγων, ἡ αὐτοὶ, ἡ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τ' ἂν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγωσιν, ἀνέχεται ἡ βουλή, καθ' ἡσυχίαν ἀκούουσα· ἢν δὲ τις ἡ Φροῖμιον εἶπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοστέρους ἀπεργάσαιο αὐτοὺς, ἡ οἶκτον, ἡ δέινωσιν ἔξωθεν ἐπάγοι τῷ πράγματι, (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ἐπὶ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ κατεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἔων ληρεῖν πρὸς τὴν βουλήν, καὶ περιπέττειν τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγεννημένα οἱ Ἀρεωπαγῖται βλέποιν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεωπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιῶμαι ἔγω-

τὸ Φόνου) Ὅτι ἐν Ἀρειῶ πάγον βουλὰ Φόνου ἰδικάζει ἡ τραύματος ἐκ προνοίας, ἡ πυρκαϊᾶς. εἰ δὲ Παῦλον τὸν Σείον μὴδὲ τούτων πεποιηκότα ἔχει Ἀθηναῖοι ἀνῆγει, (Agor. XVII, 19.) οὐδ' ἔτι θαυμάζειν ἡ διαπορεῖν. καπνὸντα εἰσγυμνοῦμενοι δογμάτων τινὶ ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθι-

στῆται ἢ τοῖς ἐπισκίπτεσθαι δυνατόις, ἢθι τε σημῶν καὶ λόγων περιουσία; οἱ τοῦ κριτηρίου τούτου προκάθηντο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκαροτημένοι, οἷς ἡ περιττότης τοῦ λέγειν παρ' Ἑλλήσιν προσμαρτυρεῖται. M.

iudicandum causas caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quamdiu de re ipsa dicunt, patitur consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arceffitam inducat causae, qualia multa iudicibus struunt Rhetorum filii: progressus, in medium praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud iudices, aut oblinere quasi & involvere causam verbis, ut nuda, quae facta sunt, videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equi-

γε, καὶ κατὰ τὸν τῆς βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιω-
πᾶν κέλευε, ἣν αἰσθῆ καταρρήτορευόμενος· ἄχρι δ' ἀν-
οικεῖα τῷ πράγματι λέγεται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐ-
δὲ γὰρ ὕφ' ἡλίω ἐτι παιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἄχθε-
σθαι εἰ ἀποτεινοίτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ ἡ τε σκιά πυκνὴ, καὶ
ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX. Εὐγνώμονά σου ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγω-
γε ἤδη χάριν οὐ μικρὰν αἰδᾷ σοι καὶ ἐπὶ τούτοις, ὅτι πάρ-
εργον τοῦ λόγου καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγω γιγνόμενα ἐδι-
δάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευ-
τῶν ἔργα, πρὸς ἀληθείαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ἐπὶ ταύτοις
σὺν ἡδὴ λέγε, καὶ ὁ Ἀρεωπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ
ἔθου με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν διὰ βραχείων προακοῦσαι χρή σε, ἀ 20
περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς
οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ
ἐρεά, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σῶμά τι

dem: & ex mei consilii lege audi, & tacere iube, si sen-
tias, rhetoricas tibi insidias strui: quamdiu domestica cau-
sae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub
sole iam disputabimus, ut molestum sit, si extendatur ora-
tio; verum & umbra densa est, & nos otiosi sumus.

Anach. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi iam
habeo non mediocrem ea causa, quod obiter etiam, quae
in colle Martio fiunt, me docuisti, admiranda sane & bo-
norum iudicium opera, qui ex vero calculum latu-ri sint.
Hac ergo conditione iam dicito: & ego Areopagita, hunc
enim tibi me posuisti, ad formam illius consilii te audiam.

Sol. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi est, quae
de civitate statuamus ac civibus. Civitatem enim non in
aedificationibus inesse iudicamus, ut sunt moenia, & tem-
pla, & navalia: sed ista quidem uti corpus quoddam fir-

ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς ὑποδοχὴν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολιτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολιταῖς τίθεσθαι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ἐπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας· οἷόν τι ἐν ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχὴ. τοῦτο δὲ τοῖνυν κατανοήσαντες, ἐπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὄρας, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, κατακοσμοῦντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἶη, ἐνδοθὲν τε οἰκοδομήμασι κατεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον περιπεφραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνυντο. τοὺς γὰρ τοιοῦτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τὴν πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὲ πρώτῃν ἀνατροφὴν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ὑπὸ παιδείαις ἐλευθερίαις

mum, & immobile esse, ad receptionem & securitatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim esse, qui ista impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & custodiant, quale quid in unoquoque nostrum est anima. Hoc igitur considerantes, curamus quidem, ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque, uti quam pulcherrimum nobis sit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad summam securitatem circumseptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives Boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & suae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello servaturos civitatem, liberamque & beatam custodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos disciplina educant at-

ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὴν δὲ συνετοὶ ἤδη γίνονται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδώς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν ἀρίστων ἀναφύεται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιοχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιάτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν τῆς ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐβίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον οὖναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἥτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δεόμεθα, ὅφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα βελτίω παραπολὺ γίγνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐσσι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὴν δὲ ἤδη παχύνηται

que nutrant. Cum vero iam intelligentes fiunt eorum, quae bene se habent; ac pudor, & rubor, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enascitur in illis, & ipsa iam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur maius consistentia: tum assumptos docemus, aliis animae disciplinis atque exercitationibus propositis, alia vero ratione labori corporibus assuefaciendis. Neque enim satis nobis videtur, eo modo ingenio esse unumquemque, uti natus est, sive quantum ad corpus, sive quod ad animum; verum institutione apud illos indigemus ac disciplina, a quibus cum ea, quae feliciter nata sunt, meliora multo fiant, tum quae male habent, transformantur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quamdiu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero iam crassitiem aliquam sur-

τὸ ἔρνος, τῆνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλευεῖν, 21 καρπιμώτερα ἐξεργάζονται. Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναρρίπιζομεν, καὶ γράμματα γράψασθαι, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέξασθαι διδάσκομεν· προῖοσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις κατακοσμήσαντες, ὥς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψωδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινάς, καὶ πράξεις αἰοιδίμους, ὀρέγονται κατὰ μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἀδοῖντο, καὶ θαυμάζοιντο ὑπὸ τῶν ὕστερον οἷα πολλὰ Ἡσίοδος τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὴν δὲ πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δὴ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινὰ. καίτοι ἔτι τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· οὐ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῦκειτο εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς

culus habet, tum & superflua putatione refecant, & ventis eos quatientos agitandosque dum permittunt, fertiliores efficiunt. Ac mentem quidem Musica primum atque Arithmetica quasi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus iam virorum sapientium sententias, & opera antiqua, & sermones utiles, versibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paulatim concupiscunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipsi canantur, & admirationi sint posteris, qualia multa nobis Hesiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos iam tractare communia... Quamquam extra causam ista forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propositum; sed cur talibus illos laboribus exercendos pute-

ταύτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιούμεν' ὥστε αὐτὸς ἐμαυτῷ σιωπᾷ προστάττω, οὐ περιμένειν τὸν κήρυκα, οὐδὲ τὸν Ἀρεωπαγίτην σέ, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, οἶμαι, ἀνέχῃ ληροῦντα ἤδη τὸσαῦτα ἔξω τοῦ πράγματος.

ANAX. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων, πρὸς δὲ δὴ τοὺς τὰ ἀναγκασιότατα μὴ λέγοντας ἐν Ἀρείῳ πάγω, ἀλλὰ ἀποσιωπῶντας, οὐδὲν τῇ βουλῇ πρόστιμον ἐπινενόηται;

ΣΟΛ. Τί τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον.

ANAX. Ὅτι τὰ κάλλιστα, καὶ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἡδιστα παρὶς τὰ περὶ τῆς ψυχῆς, τὰ ἥττον ἀναγκαῖα λέγειν διανοή, γυμνάσια, καὶ διαπονήσεις τῶν σωμάτων.

ΣΟΛ. Μέννημαι γὰρ, ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, καὶ ἀποπλανᾶν οὐ βούλομαι τὸν λόγον, μὴ σου ἐπιτάραξῃ τὴν μνήμην ἐπιρρέων. πλὴν ἀλλὰ καὶ ταῦτα ἐρῶ δια βραχέων, αἷς οἶόν τε. τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως ἑτέρου ἂν εἴη λόγου. *Ῥυθμίζομεν οὖν* 22

mus. Itaque silentium ipse mihi impero, non exspectato praecone, aut ipso te Areopagita, qui prae pudore, credo, sustines iam tantum extra causam blaterare.

Anach. Dic mihi, Solon, in eos, qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, nulla a consilio poena excogitata est?

Sol. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet.

Anach. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum iucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum.

Sol. Nemp̄e memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne copiose nimis affluens memoriam tuam turbet. Verumtamen ista quoque dicam breviter, quoad eius fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit. Mentēs igitur illorum ad concinnitatem quan-

τάς γνώμας αὐτῶν, νόμους τε τοὺς κοινούς ἐκδιδάσκον-
τες, οἱ δημοσίᾳ πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγά-
λοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι, κελεύοντες ἅτε
χρῆ ποιεῖν, καὶ ὧν ἀπέχεσθαι· καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν συν-
ουσίαις, παρ' ὧν λέγῃ τὰ δεόντα ἐκμανθάνουσι, καὶ
πράττειν τὰ δίκαια, καὶ ἐκ τοῦ ἴσου ἀλλήλοις συμπο-
λιτεύεσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχυρῶν, καὶ ὀρέ-
γεσθαι τῶν καλῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες
οὗτοι σοφισταὶ καὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμῶν ὀνομάζονται.
καὶ μέντοι καὶ ἐς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημο-
σίᾳ παιδεύομεν ὑπὸ κωμωδίαις, καὶ τραγωδίαις, ἀρε-
τάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τῶν
μὲν ἀποτρέποντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ σπεύδοιεν. τοῖς δὲ γε
κωμωδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίμεν
ἐς τοὺς πολίτας, οὓς ἂν αἰσχυρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως
ἐπιτηδεύοντας αἰσθάνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμεί-

dam formamus, partim communes leges dum illos edoce-
mus, quae publice omnibus propositae ad legendum ma-
gnis literis uno in loco descriptae, tum quae facienda sint
iubeant, tum quibus abstinendum; partim virorum bo-
norum consuetudine, a quibus & dicere, quae opus est,
discant, & quae iusta sunt facere, & ex aequo capeffere
republicam, neque concupiscere turpia, & honesta ap-
petere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro vi-
ri Sophistae apud nos & Philosophi appellantur. Verum
etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoed-
iis & Tragoediis, virtutes dum spectant veterum virorum
& vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant.
Comoedis vero etiam ridicula iacere in cives, & male il-
lis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac
civitate agentes sentiant, idque cum illorum ipsorum cau-

νους γὰρ οὕτω γίνονται ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς Φεύγοντες τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίᾳς ἔλεγχον.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς Φῆς, τοὺς τραγωδοὺς, 23 καὶ κωμωδοὺς, εἶγε ἐκεῖνοί εἰσιν. ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδμεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα πεποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότεα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδαθεν μεγάλα τε ἐκπραγέσαν, καὶ διέβαιναν οὐκ οἷδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσω δὲ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις εἰώρταζεν. οἱ δὲ κωμωδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἦτταν ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θεάτρῳ γοῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τῶν ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρμένους.

ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γὰρ, οἰκτερον, ἀλλὰ ποιητῆς ἰσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεα-

fa, meliores enim sic frunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter similia reprehendi.

Anach. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, si quidem illi sunt. Calceos habent graves & altos, vestem taeniis distinctam aureis, galeas impositas gestant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipsi vero intus magnos ciebant clamores, & nescio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem istis, & pedestres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum universum illos ridebat: excelsos vero illos tristes audiebant universi, miserati illos, puto, qui compedes tantas traherent.

Sol. Non illos miserabantur, bone vir, sed poeta forte antiquam spectatoribus calamitatem ostendebat, & verba

ταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῶδει πρὸς τὸ θεῖατρον,
 ὅφ' ὧν ἐς δάκρυα κατέσπῳντο οἱ ἀκούντες. εἰκὸς δὲ σε
 καὶ αὐλοῦντας ἐωρακέναι τιῆας τότε, καὶ ἄλλους συνά-
 δοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτὰ, ὧ' Ἀνάχαρσι,
 ἀχρεῖα ἄσματα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' οὖν ἅπασι,
 καὶ τοῖς τοιούτοις παραβηγόμενοι τὰς ψυχὰς, ἀμείνους
 24 ἡμῖν γίγνονται. Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅπερ μάλιστα ἐπό-
 θεις ἀκῦσαι, ὧδε καταγυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐ-
 τὰ, ὡς ἔφην, οὐκέτι ἀπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῇ ὄν-
 τα, πρῶτον μὲν ἐδίξιν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν αἶρα, συνοι-
 κειῶντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἐκάσταις, ὡς μήτε θάλλπος
 δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν· ἔπειτα δὲ
 χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα
 γίγνοιτο. ἀτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν σκύτῃ νομίζομεν ὑπὸ
 τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσπραγέστερα καὶ πολλῶν
 διαρκέστερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· τὸ δ' ἐτι

miserabilia tragico cantu versus theatrum proferebat, a
 quibus ad lacrimas, qui audiebant, pertraherentur. Verisimi-
 le est autem, te etiam tibi canentes quosdam tum vidisse,
 & alios concinentes, consistentes in circulo. Neque ista,
 Anacharsi, inutilia sunt cantica, & moduli tibiarum. His
 ergo omnibus, ac quae his sunt similia, dum mentes illo-
 ram acuuntur, meliores nobis fiunt. Corpora vero, quod
 audire cupiebas maxime, sic exercemus. Dum illa exui-
 mus, cum non amplius tenera & minime compacta sunt,
 primo assuefacere volumus aëri, ac singulis tempestatibus
 familiaria quasi reddere, ut neque aestum aegre ferant, ne-
 que frigori non possint pares esse. Deinde oleo ungimus &
 subigimus, ut contentionem sustinere maiorem possint. Ab-
 surdum enim fuerit, si coria quidem putemus ab oleo mol-
 lia rumpi difficilius, & diutius durare, quae tamen mortua

ζαῖς μετέχον σώμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγοίμεθα ὑπὸ τοῦ ἐλαίου διατεθήσεσθαι. τούντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἐκάστων ἐπιστήσαντες, τὸν μὲν τινα πυκτεύειν, τὸν δὲ παγκρατιάζειν διδάσκωμεν, ὥς τοὺς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζουσιν, καὶ ὁμοσεχωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποντο δεῖν τῶν τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδῆς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τῶν σωμάτων ἀσθελεῖν, καὶ προσέτι ἐρρώσθαι καὶ καρτεροὺς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠβισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα οὐδὲ οὔτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτάμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίνονται αὐτοῖς διαπονούμενα.

iam sint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diversis exercendi rationibus excogitatis, & magistris unicuiusque constitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare studemus, ut labores tolerare discant, & excipere e proximo plagas, nec vulnorum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utilissimas in illis efficit, dum animosos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & insuper ut robusti ac patientes sint. Quotquot vero illorum deorsum vergentes luctantur, ii cadere discunt sine periculo, & facile surgere, & impulsiones, & complexus, & inflexiones, & ut angustiae pati queant, & in altum tollere adversarium, non inutilia exercentes isti quoque, sed unum quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia malis, & patientiora corpora illis, dum ita labo-

ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἴ ποτε ἀφίκοντο εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμῶν ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος συμπλακείς, καταρρίψει τε θάπτον ὑποσκελίσας, καὶ καταπεσὼν εἴσεται ὡς ῥᾶστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκείνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς οὕτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καταμαλάξαντες καὶ διαπονήσαντες, ἐρρωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὐτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς
 25 ἀνταγωνισταῖς. Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μετὰ τούτο, οἷους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἀνὰ Φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, οὐ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μετὰ ὠχρότητος ἐπιδεικνύμενους, οἷα γυναικῶν σώματα ὑπὸ σκιά μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἰδρωτὶ τε εὐθὺς πολλῶν ῥεόμενα, καὶ ἀσθμαί-

re subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum deiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsis, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos-usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus iniiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia sunt mulierum corpora in umbra marcescentia, trementia, sudore statim multo fluen-

νοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ μάλιστα ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγει. οἷς τί ἂν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τὸν κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἰδοίεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τοῦ ἡλίου κεχρωσμένοι, καὶ ἀρρενωποὶ, πολὺ τὸ ἔμφυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρώδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας ἀπολαύοντες, οὔτε ρικνοὶ, καὶ κατεσκληρότες, οὔτε περιπληβεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὲν ἀχρεῖον τῶν σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἰδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τῶνον παρεῖχεν, ἀμιγῆς τοῦ Φαύλου περιλελειμμένον, ἔρραμένως φυλάττοντες. ὅπερ γὰρ δὴ οἱ λικμώντες τὸν πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τὴν μὲν ἄχνην καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα,

16 Ἀθίρας) Τὰ τοῦ ἀστάχους κίττρα. M.

tia, & spiritum difficulter sub galea trahentia, praesertim si etiam sol, ut nunc, circa meridiem aestum augeat: quibus quid facias? sitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad solum sanguinis conspectum turbentur statim, praemorianturque ante, quam intra teli iactum & ad manus hostibus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuscum a sole colorem trahentes, & virili adspectu iuvenes, multum animi, & caloris, & virtutis ostendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugosi atque aridi, neque sua sibi mole graves, sed ad iustam quasi proportionem circumscripti; qui si quid inutile est carni & superfluum, sudoribus absumferint, quod autem vim ac tenorem praestat, sincerum omnis vitii relictum valide servant. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praestant in corporibus, glumam nempe atque paleas flatu abigunt,

καθαρόν δὲ τὸν καρπὸν διευκρινούντα, καὶ προσωρέοντα.
 26 Καὶ διὰ τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ ἐπιμήκιστον
 διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὅψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρ-
 ξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀσθενῶν φανεῖν ὥσπερ ἂν, εἰ
 πῦρ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πύρον αὐτόν, καὶ ἐς τὴν
 καλάμην αὐτοῦ, καὶ ἐς τὴν ἄχην· (αὐθις γὰρ ἐπὶ τὸν
 λικμῶντα ἐπάνειμι) θᾶπτον ἂν, οἶμαι, παραπολὺ ἢ
 καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πῦρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλο-
 γὸς μεγάλης ἀνισταμένης, οὔτε ὑπὲρ μιᾶς τῇ ὀρμῇ, ἀλλ-
 λά κατὰ μικρὸν ὑποσυφόμενος, χρόνῳ ὑστερον καὶ αὐ-
 τὸς ἂν κατακαυθείη. οὐ τοίνυν οὐδὲ νόσος, οὐδὲ κάματος,
 ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥαδίως ἐλέγξειεν ἂν, οὐδ'
 ἐπικρατήσειεν εὐμαρῶς. τὰ ἐνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκευά-
 σται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται
 πρὸς αὐτὰ, ὥς μὴ παρίεναι ἐς τὸ εἶσω, μηδὲ παραδέχε-
 σθαι μήτε ἥλιον αὐτόν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς τε τὸ ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερ-

fructum autem purum separant, & aceryant. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: feroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul iniiciat in triticum atque eius stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paulatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paulatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud

μὴν τὸ ἔνδοθεν ἐπιρρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευασμένον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρεῖαν ἀποκειμένον, ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἐπιπλείστον παρέχεται. τὸ γὰρ προπονήσθαι πολλὰ, καὶ προκαμῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίδοσιν ἐργάζεται, καὶ ἀναρρίπιζομένη πλείων γίγνεται. Καὶ μὴν 27 καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσχοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκος τε διαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεὶ ὠκύτατον ἐπικουφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρόν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ἰάμμῳ βαθεῖα, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερεῖσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπιστηρίξαι ῥάδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσχοῦνται ἡμῖν ἔτι, καὶ μολυβδίνας χειροπληθεῖς ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἴτα περὶ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. ὥδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, περι-

16 Χαλκῶν περιφίρις) Τὸν δίσκον λίγει. ἡ γὰρ σφαῖρα σόλιον ἱκαλῆιτο. G.

calidum intestinum affluens, tanquam olim paratum & ad necessarios usus repositum, supplet statim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praestat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non consumptionem virium, sed incrementa efficiunt, quibus illae quasi ventilatae maiores fiunt. Verum etiam, ut cursu valeant, eos exercemus, cum assuefacientes illos, ut in longitudinem sufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et cursus instituitur non in solido & resistente solo, sed in arena profunda, ubi neque firmum ponere vestigium, neque inniti facile est, subtracto a cedente materia pede. Verum etiam saltu fossam traicere si opus sit, aut si quid obstat aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de proiciendis in longum iaculis certant. Vidisti vero etiam

Φερές, ἀσπίδι μικρᾷ ἑοικὸς ὄχανον οὐκ ἐχούση, οὐδὲ τε-
λαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέ-
σῳ καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λειότητος.
ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε ἀναρρίπτοῦσιν εἰς τὸν αἶρα καὶ ἐς τὸ
πόρρω, Φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ
τοὺς ἄλλους ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος οὗτος ὤμους τε
28 αὐτῶν κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν. Ὁ πη-
λὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἅπερ σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἐδοξεν,
ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα ὑποβέβληνται. πρῶ-
τον μὲν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταῖον ἢ πτώσις αὐτοῖς γίγνοι-
το, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα,
καὶ τὸν ὀλισθόν ἀνάγκη πλείω γίγνεσθαι, ἰδρύντων
ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς ἐγχέλυσιν εἵκαζες, οὐκ ἀχρεῖον,
οὐδὲ γελοῖον ὄν' ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ
ὀλίγα συντελεῖ, ὅπῃ οὕτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγ-
κάζονται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν

1 Ὀχανον) Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. G.

aliud quid in Gymnasio aeneum, rotundum, parvo cly-
peo simile, ansem non habenti neque lora: ac tentasti il-
lud, cum iaceret in medio, videbaturque tibi grave, &
difficile ob laevitatem comprehensu. Illud igitur & sursum
iaciant in aërem, & in longinquum, certamine quodam,
quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste
tum humeros illorum roborat, tum contendendi faculta-
tem conciliat artibus. Lutum vero & pulvis, quae ali-
quantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster,
cuius rei causa subiecta sint. Primo quidem ne in durum
impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis
omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto,
quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque
ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem
non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter
alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere

διολισθαίνοντας. αἶρεσθαι τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ διαρρῆναι τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἰ δέοι Φίλον τραθέντα ῥαδίως ἀράμενον ὑπέξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἤκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν. Τὴν μέντοι κόνιν τούναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς 29 μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὴν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι συνέχειν τὸ διαδιδράσκον ὑπὸ γλισχροτήτος, ἐβίζονται καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ ληφθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸν ἰδρῶτα συνέχειν δοκεῖ ἡ κόνις, ἀθρόον ἐκχέομενον ἐπιπατομένη, καὶ ἐπιτολὸν διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κάλυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἀραι-

fane eum, qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt continere illud, quod prae lubricitate facile effugit, assuefiunt etiam effugere, ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit, uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxa-

οἷς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸν ῥύπον ἀποσμά, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραστησάμενος πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ σκιᾷ δεδιτημένων, καὶ ὃν ἂν ἔλῃ τῶν ἐν τῷ Λυκείῳ γυμναζομένων, ἀποπλύναι τὴν κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, ἐροίμην ἂν σε ποτέρῳ ἂν ὅμοιος εὖξαι γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα ἔλοιό ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεστηκῶς καὶ συγκεκροτημένος εἶναι μάλλον, ἢ θρύπτεσθαι, καὶ διαρρεῖν, καὶ λευκὸν
 30 εἶναι ἀπορία καὶ Φυγῇ εἰς τὰ εἶσω τοῦ αἵματος. Ταῦτ' ἐστίν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι Φύλακας ἡμῖν τῆς πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ βιώσεσθαι δι' αὐτούς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμενῶν εἰ ἐπίοιεν, Φοβεροὶ δὲ τοῖς περιοίκους ὄντες, ὡς ὑποπτήσσειν τε, καὶ ὑποτελεῖν ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε αὐτὸν πολὺ ἀμείνουσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

tis tum atque apertis corporibus incidunt. Ceterum fordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter, in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffuere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus,

περὶ μηδὲν τῶν αἰσχρῶν Φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ' ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ ταιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις οὖσιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφη τὸ κοινὸν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἐστὶ λέγειν, ὅποταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἀρίστα παρσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζοντες.

ANAX. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἦν ποτε ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ 31 πολέμοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρότε καὶ αὐτοὶ, πύξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· καί κεινοι δηλαδὴ ὑποπτήσουσιν ὑμᾶς, καὶ Φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηγῶσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νώτου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὴν γαστέρα, καὶ διαγρχτε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὸν πῆχυν. καὶ νῆ Δί', οἱ μὲν τοξεύουσιν δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δέ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καβίζεται τὰ βέλη, κεχρω-

qui de re turpi nulla aemulentur, neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur iuventus, in iis, quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

Anach. Igitur, Solon, si quando invadunt vos hostes, uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis, pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, rimentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto, quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angarisque ipsos cubitu subiecto sub galeam: &, per Iovem, alii fagittas arcu mittent nimirum, & iaculabuntur; in vos vero, tanquam in statuas, non penetrabunt tela, qui colorem a

σμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων.
οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἀβέρες ὑμεῖς ἐστέ, ὡς τάχιστα ἐν-
διδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ οὐδέ ποτε ἂν, καὶ μό-
λις κατατεμνόμενοι βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλί-
γον ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ Φῆς, εἰ μὴ πάνυ παρήκου-
32 σα τοῦ παραδείγματος. Ἡ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τό-
τε ἀναλήψετε, τὰς τῶν κωμῶδων τε, καὶ τραγωδῶν.
καὶ ἦν προτεβῇ ὑμῖν ἕξοδος, ἐκείνα τὰ κράνη περιβήσεσθε
τὰ κεχηνότα, ὡς Φοβερώτεροι εἴητε τοῖς ἐναντίοις, μορ-
μολυττόμενοι αὐτοὺς, καὶ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεί-
να δηλαδή· Φεύγουσὶ τε γὰρ, ἦν δέη, κοῦφα, καὶ ἦν
διώκῃτε, ἄφουκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν οὕτω με-
γάλα διαβαιόντων ἐπ' αὐτοὺς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲν
ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ἦ, καὶ παιδιὰ ἄλλως, καὶ δια-
τριβαὶ ἀργούσι καὶ ραθυμεῖν ἐβέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ
δὲ βούλεσθε πάντως ἐλεύθεροι καὶ εὐδαίμονες εἶναι,

sole traxeritis, & multo fitis sanguine instructi: neque enim
stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis; sed
fero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneri-
bus, paulum sanguinis subostenderitis. Talia enim dicis, nisi
plane aberravi a sensu similitudinis. Aut forte illa tunc ar-
ma fumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vo-
bis propofita sit, galeas illas imponetis hiantes, ut formida-
biliore fitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altos-
que illos induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus
sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea ho-
stes non poterunt, magnos ira gradus illorum ope vobis
facientibus. Verum enimvero vide, ne illa, quae ita le-
pida vobis videntur, nugae sint & ludus temere susceptus,
& occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium
adulescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati

ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δεήσει, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινήσ
τῆς ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἀμίλλα οὐ πρὸς ἀλλήλους
μετὰ παιδείας, ἀλλὰ πρὸς τοὺς δυσμενεῖς ἔσται, μετὰ
κινδύνων μελετᾷσι τὴν ἀρετὴν. ὥστε ἀφέντας τὴν κόνιν
καὶ τὸ ἔλαιον, διδάσκετε αὐτοὺς τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν,
μὴ κοῦφα διδόντες τὰ ἀκόντια, καὶ οἷα διαφέρεσθαι
πρὸς τὸν ἄνεμον, ἀλλ' ἔστω λόγχη βαρεῖα, μετὰ συ-
ρισμοῦ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθής, καὶ σάγαρις,
καὶ γέρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ θώραξ, καὶ κράνος. Ως 33
δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενεῖα σάζεσθαι μοι δοκεῖτε;
οἱ μὴδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπιπε-
σόντων. ἰδοὺ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο ξιφί-
διον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν

8 Καὶ σάγαρις καὶ γέρον) Γέρον
τιτράγων σκίπασμα ἐκ στερεῆς
βύτης, ᾧ ἀπὸ ἀσπίδος ἐχρᾶντο
Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκεπασ-
μένοι. φέρεται δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων
σημαίνειται παρὰ τοῖς παλαιοῖς.
παρ' Ἐπιχάρμῳ μὲν γὰρ γέρον
ταξία καὶ εἰρηται ἐπὶ τῶν αἰδοίων.
Ἀλκμάν δὲ ἐπὶ τῶν οἰστῶν τίθεικε
τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶν

σκιῶν, καὶ τῶν περιφραγμάτων,
οἷον καὶ τὰ γέρον ἐνεπίμαρσαν. καὶ
παρ' Αἰγυπτίους δὲ τὸ κατὰ τὸ Πη-
λούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ἀπο-
μάσθη, ἐπὶ σκιωμάτα ἴσθιν ἐν οἷς
παραφυλάττονται τὰς εἰσόδους δια-
τρίβουσι. καὶ Ἀριστοφάνης ὡς ἐπὶ
φυλακῆς τινος καὶ μοχλοῦ, τροπῇ
ὡς παρίλαβι τὴν λέξιν. V.

esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera,
quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo,
sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtu-
tem meditantibus. Itaque, relicto pulvere atque oleo, fugi-
tare illos docete & iaculari, nec date levia illis iacula,
quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum si-
bilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis,
& in sinistra scutum, & thorax, & galea. Ut verò
nunc habetis, Deorum cuiusdam benevolentia feryari mi-
hi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levibus
armaturae militibus perieritis. Certe, si stricto isto parvo
ad zonam gladiolo solus irruam in iuvenes illos vestros

ἅπασιν, αὐτοβοεῖ ἂν ἔλοιμι τὸ γυμνάσιον, Φυγάντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ περὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιϊστάμενοι, καὶ περὶ τοὺς κίονας κατακρυπτόμενοι, γέλῳτα ἂν μοι παράσχοιεν, δακρύνοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότε ἂν ἰδοὺς οὐκ ἐτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσιν, ἀλλὰ ὥχροι ἅπαντες αὐτίκα γένοιεντ' ἂν, ὑπὸ τοῦ θεοῦ μεταβαφέντες. οὕτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη διατέθεικε βαθεῖα οὔσα, ὥς μὴ ἂν ραδίως ἀνασχεσθαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

- 34 ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μετὰ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράβησαν. ἡμεῖς γάρ, ὦ μακάριε, οὐκ ἐπειδὴ περ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἀνοπλὰ ἐξαγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτοὺς ἄριστοι

omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum auso, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

Sol. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum Eumolpo expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicunque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic iuvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi,

γέγονται, ἀσκούνται τὸ μετὰ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, οὕτω διακείμενοι.

ANAX. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; οὐ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών.

ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἰδοὺς ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῶν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα ἐκάστω μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους, καὶ Φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῶν πολιτῶν. τὸ μέντοι ὅπλοφορεῖν αἰεὶ, καὶ ἀκινάκην παρεῖναι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόστιμόν γ' ἐστίν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροῖη μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνώστοι, ἐν ὅπλοις αἰεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπό-
τε τις ἐπιστᾶς, κοιμώμενον κατασπᾶσας ἀπὸ τῆς ἀμά-
το

το Ἀκινάκη) Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθην παρὰ τοῖς Σκύθαις. V:

postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo iam urantur melius.

Anach. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim.

Sol. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos moreris, & arma unicuique nostrum multa, quibus utimur, quoties opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma gestare semper, & cinctum esse acinace, superfluum in pace putamus: ac poena sancita est, si quis in urbe cum ferro sit, ubi opus non est, aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoscendum, quod in armis semper vivitis. Cum enim habitetis sine munimentis, expositi estis insidiis; & bella vobis bene multa; obscurumque, quando aliquis subito adstans detractum de plauistro dormientem interficiat.

ξης, Φονεύσειεν. ἢ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον αἰετὸν σιδήρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

35 ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν οὐδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ὑμῖν δοκεῖ, καὶ τῶν ὅπλων Φείδεσθε, ὡς μὴ διὰ χειρὸς ὄντα Φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττετε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, τῆς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, οὐδενὸς δεινοῦ ἐπιγυγοντος, καταπονέετε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδρώτων καταναλίσκοντες, οὐ ταμνεύμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πληγῷ καὶ τῇ κόπῃ ἐκχέοντες.

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοῖον δέ τι δυνάμειος πέρι ἐννοεῖν, ὡς οἶνω ἢ ὕδατι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν εὔσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦ λάβῃ διαρρύνουσα ἐν τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἷχεται τὸ σῶμα καταλυποῦσα, ὑπὸ μηδενὸς ἐνδοθεν

Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod suo quisque arbitrio, non lege quadam in communione civili vivitis, necessarium semper ferrum faciunt, ut prope sit, quo defendatis, si quis vim inferat.

Anach. Tum vobis, Solon, ferrum quidem sine necessitate gestare superfluum videtur, & armis parcendum, ne, si in manibus sint, perdantur; sed reposita custoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem iuvenum, nullo urgente incommodo, labore subiginis, feriendo & exhauriendo sudoribus, non reponentes ad necessitatem illorum robora, sed temere in luto atque pulvere effundentes.

Sol. Videris, Anacharsi, tale quid cogitare de viribus, quasi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae sint similes: metuis ergo, ne velut ex fictili vase furtim inter labores effluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquen-

ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσω τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῶδε μᾶλλον ἐπιρρεῖ, κατὰ τὸν τῆς Ἰδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας, ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, δὴ αἰεὶ ἄλλαι ἀναφύοντο. ἦν δὲ ἀγύμναστος ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτενος ἦ, μηδὲ διαρκῇ τὴν ὕλην ἔχει ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμμάτων βλάπτοιοτο ἂν, καὶ καταμαραίνοιο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχου γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ Φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀκαυούσας ἂν, καὶ μῆζον ποιήσας ἐν βραχεῖ, παραβήγων τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχου Φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαι τῆς ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς διαρκῇ εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπτεόν. οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς εἶμαι τῆς ρίζης ἀναφύετο.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνήμι. 36

λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβοῦς τινας Φροντίδος, καὶ διανοίας ὅξυ διδορκυίας δεόμενα. ἐκείνο δέ μοι

8 Τοῦ λύχου) De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρὸς. G. res abeant, cum nihil sit, a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis affluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur, neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & maiorem brevi tempore facias, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma eiusmodi* satis firma de radice existit.

Anach. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu, dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. II-

πάντως εἶπε, τίνος ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποτε πολλοὶ, ὡς Φῆς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους, οὐδέ ποτε ἐν ὅπλοις ποιεῖσθε τὴν ἀμίλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον παραγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυτε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἶδέναι τοῦτο γέ, οὗ τινος ἕνεκα τοῦτο ποιεῖτε.

ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γὰρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν οὕτως ἀνὰ πλείω ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς ἀριστεύοντας ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἑλλήσι, καὶ διὰ τοῦτο, ὡς ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελοῦνται, ὡς μὴ αἰσχύνοντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιοκίωτάτων ἑκάστος αὐτὸν ἀπεργάζεται. καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἶπον, οὐ μικρὰ, ὁ ἔπαινος ὁ παρὰ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημώτατον γενέσθαι, καὶ δέικασθαι τῷ δακτύλῳ,

lud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri iuvenes certantes, interdum in armis instituitis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis.

Sol. Putamus enim, Anacharsi, maiorem ita exercitatorum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his rulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse student, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva, laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam

ἄριστον εἶναι τῶν καθ' ἑαυτὸν δοκούντων. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι ἡ ἀσκήσις, ἀπίσιν οὐ μετρίως ἐκ τῶν τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐρασθέντες ὥς εἰ γέ τις, ὦ Ἀράχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλῃ ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἂν τι λαμπρὸν ἐργάσασθαι ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἂν σοι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιτ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου πέρι καὶ μῆλων γυμνοὶ τσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι. Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιτο καὶ ὀρ- 37
τύγων καὶ ἀλεκτρούων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ἐπὶ τούτοις οὐ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢ μάθῃς ὥς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ ὀρῶμεν, καὶ προστέτακται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρεα διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγαρευσεως; ἀλλ' οὐδὲ ταῦτο γελοῖον. ὑποδύεται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-

aequalium fuorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharfi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid iam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Iam vero ex his quoque coniciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro patria, & liberis, & uxoribus, & sacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem afferant. Verum quid diceres, si coturnicum & gallo-
rum apud nos pugnas videres, & studium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praesertim si audias, lege nos istuc facere, & imperatum esse adultis omnibus adesse, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim sensim aliquis in

χαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὥς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοντο τῶν ἀλεκτρυόνων, μὴδὲ προαπαγορεύειεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχεροῦς. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι αὐτῶν, καὶ ὄραν τιτρωσκομένους, ἄπαγε· θηριῶδες γὰρ, καὶ δεινῶς σπαιόν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς ἀρίστους, καὶ οἷς ἂν τις ἄμεινον χρήσαιο κατὰ τῶν
 38 δυσμενῶν. Ἐπεὶ δὲ Φῆς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἣν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθης, μὴ καταγελάσαι μὴδὲ ἐκείνων, μὴδὲ οἶσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὅπότεν ἡ σφαίρας πέρι ἐν τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χαρίον ἰσαλθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς Φάλαγγα διαστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τοῦ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς κατὰ Λυκούργον οἱ κατ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ.

animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius quam illi deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacunque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinium enim, & plane sinistrum, atque insuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis ufatur adversus inimicos. Cum autem dicas, Anacharsi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, frustra illos laborare, cum aut de pila in theatro certantes impetu facto, alteri alteros caedunt; aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in suam quisque phalangem, hostiliter, nudii & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto illo loco alterum agmen alteri eiiciant, nempe Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc

(τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπὸν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παί-
σειε. μάλιστα δὲ ἦν ὄρας μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ
τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ρεομένους, πατέρας δὲ καὶ μη-
τέρας παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνο-
μένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, ἣν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς
πληγὰς, καὶ ἱκετενούσας ἐπιμήκιστον διαρκέσαι πρὸς
τὸν πόνον, καὶ ἐγκατερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ
ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶν-
τες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τῶν οἰκείων, μηδὲ εἶξαι τοῖς σώ-
μασιν ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ,
ὑπὸ τῆς Σπάρτης ἀνασταθέντας. ὅταν τοίνυν ὄρας κα-
κῆναι, μήτε μαίνεσθαι ὑπολάβῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπης,
ὥς οὐδεμιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίᾳς ταλαιπωροῦσι,
μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων.
εἶποι γὰρ ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὐλόγα, καὶ ἃ συνιδὼν κολάζει

enim facto pax ceterum, neque quisquam alterum percu-
ferit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad
altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstan-
tes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam mi-
nentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut
quam longissime ferant molestiam, & mala tolerant. Mul-
ti ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se vi-
ctos fateri, dum vita superesset, in oculis suorum, neque
cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari
publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proin-
de cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, il-
los nulla idonea causa aerumnas sustinere, neque tyranno
cogente, neque hostibus illam necessitatem imponentibus.
Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator mul-
ta rationabilia, quidque spectans illos ita castiget, qui non

αὐτοὺς, οὐκ ἐχθρὸς ὦν, αὐδὲ ὑπὸ μίσους αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν τῆς πόλεως εἰκῇ παραναλίσκων, ἀλλὰ καρτερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας ἀξίων εἶναι τοὺς σῶζειν μέλλοντας τὴν πατρίδα. καίτοι καὶ μὴ ὁ Λυκούργος εἶπη, ἐνοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν ποτε ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκισομένων τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστιγοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὸν παίοντα, ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

39 ANAX. Ὁ Λυκούργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρόθεσμος ὦν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐνεανεύσατο;

ΣΟΛ. Πρεσβύτες ἤδη ὦν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτην ἀφικόμενος· ἀποδεδήμηκε δὲ παρὰ τοὺς Κρήτας, ὅτι ἤκουσεν εὐνομωτάτους εἶναι, Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐτοῖς.

ut hostis, neque odio illud faciat, nec qui sobolem civitatis ita consumere velit temere, sed quod postulet, ut patientissimi, & malo omni superiores sint, qui servaturi sint patriam. Quamquam, etsi non dicat Lycurgus, ipse, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartaee enuntiaturus sit, hostibus ipsum torquentibus; sed, derisis illis, ita flagellandum se praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

Anach. Utrum vero ipse quoque, mi Solon, Lycurgus, iuvenis cum esset, pullatus est; an egressus iam aetatem certaminis illius propriam, secure talia iuvenili velut petulantia constituit?

Sol. Senex iam erat, cum has illis leges scriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenfes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos, Iovis filius, conditor fuerit.

ANAX. Τί οὖν οὐ καὶ σὺ, ὦ Σόλων, ἐμιμήσω Λυκούργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους; καλὰ γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστίν.

ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλοῦν δὲ τὰ ξενικὰ οὐ πάνυ ἀξιοῦμεν.

ANAX. Οὐκ' ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγοῦσθαι γυμνόν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἔνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἐκάστω, ἢ κοίτῃ τῇ πόλει. ὥς ἐγώ γε ἦν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καὶ ὄν καιρὸν ταῦτα δρᾶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καταλευσθῆσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκάστοις, ὅποτε ὁρῶ τυπτομένους καβάπερ κλέπτας, ἢ λαποδύτας, ἢ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἔλλεβόρου δεῖσθαι μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, οὕτω καταγέλαστα ὑφ' ἐαυτῆς πᾶσχευσα.

Anach. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adolescentulos? pulchra enim ista, & vobis digna.

Sol. Quod istae nobis sufficiunt exercitationes, domesticae quae sint: peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus.

Anach. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei causa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns, pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

40 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀποπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷου κρατεῖν, ἔσται γάρ τις ὁ καὶ ὑπὲρ ἐκείνων σοι τὰ εἰκότα ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπεὶ περ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ οὐ πάνυ ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς ἔοικας, οὐκ ἄδικα αἰτήσῃς ἔοικα παρὰ σοῦ, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύβαι διασκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῶν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ἱππῶν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται.

ΑΝΑΧ. Δικαιοτάτα μὲν οὖν, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε διηγῆσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, οὐ σεμνὰ ἴσως, οὐδὲ καθ' ὑμᾶς, οἷγε οὐδὲ κατὰ κόρῃς παταχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγὴν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεται γε ὅποια ἂν εἴη. ἐς αὐρίον μέντοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἂν αὐτὸς ἔφη, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἃ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγά-

Sol. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Sparta, qui pro istis etiam ea, quæ par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non fatis illa probare videris, nihil iniusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae iuvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant.

Anach. Iustissime tu quidem istuc, Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita splendida fortasse, neque vestris similia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticulosi homines; sed dicetur tamen, qualia sint. Verum in crastinum, si videtur, differamus disputationem, ut &, quæ ipse dixisti, magis adhuc silentio perpendam, & quæ dicenda sint, memoria percurrere cogi-

γαιμι τῇ μνήμῃ ἐπιλθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ἐπὶ
τούτοις, ἑσπέρα γὰρ ἤδη.

tem. Nunc autem ut se res habet, his ita dictis abeamus.
Iam enim est vespera.

Π Ε Ρ Ι Π Ε Ν Θ Ο Υ Σ .

1 **Α**ΞΙΟΝ γε παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς
 πένθεσι γιγνόμενα, καὶ λεγόμενα, καὶ τὰ ὑπὸ τῶν
 παραμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς αὖθις λεγόμενα, καὶ ὡς
 ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ
 ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκείνοις οὐς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τὸν Πλού-
 τωνα, καὶ Περσεφόνην, κατ' οὐδέν ἐπιστάμενοι σαφῶς,
 οὔτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα καὶ λύπης ἄξια, οὔτε εἰ τοῖναν-
 τίον ἡδίων καὶ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ καὶ συνη-
 θείᾳ τὴν λύπην ἐπιτρέποντες. ἐπειδὴν τοίνυν ἀποθάνῃς,
 οὕτω ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς
 τινὰς περὶ αὐτοῦ τοῦ θανάτου δοξὰς ἔχουσιν. οὕτω γὰρ
 ἔσται Φανερόν, οὗ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτη-
 2 δεύουσιν. Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὄμιλος, οὐς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ

D E L U C T U .

OPERAE pretium fane fuerit observare, quae a vulgo
 fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque vicissim ab his, qui
 consolantur istos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentan-
 tes putant, cum quae sibi eveniunt ipsis, tum quae illis,
 quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proser-
 pinam! ulla ex parte scientes dilucide, nec sintne mala
 ista ac dolore digna, neque an contra ea suaviora sint ac
 meliora his, quibus eveniunt; sed institutis & consuetu-
 dini illum dolorem suum condonantes. Cum igitur mor-
 tuus fuerit aliquis, sic faciunt. Quin illud prius volo di-
 cere, de morte ipsa quas habeant sententias: sic enim ap-
 parebit, cuius rei causa in supervacuis illis elaborent. Vul-
 gus igitur promiscuum, quos idiotas appellant docti, Ho-

καλοῦσιν, Ὅμηρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυ-
θοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὴν
ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινα ὑπὸ τῇ γῇ βαθύν, Ἄδην ὑπει-
λήφασιν, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τούτον εἶναι, καὶ ζο-
φερόν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δο-
κούντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τῶν ἐνόντων ἕκαστον. βα-
σιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα.
κεκλημένον (ὥς μοι τῶν τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ
τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον. τοῦ-
τον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν
κάτω βίον καταστήσασθαι τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι
μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον
δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαμβάνοντά, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύ-
κτοις, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ
ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάντῃ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.
Περίρρευσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ ποταμοῖς μεγάλοις τε 3.

mero atque Hesiodo, & fabularum auctoribus ceteris, fi-
dem qui habeant, & legem sibi statuant illorum fictio-
nem, locum quandam sub terra profundum esse putant in-
feros, eumque magnum & spatiosum esse, & tenebrico-
sum, ac sole carentem; eundem tamen nescio qua ratione
illustrum in tantum, ut, quae in eo sunt, conspici possint
omnia. Imperare autem in magno illo hiaru fratrem Iovis,
Plutonem [*s. Ditem*] nomine, qua quidem appellatione
(ut aliquis mihi talium peritissimus retulit) ideo cohone-
status est, quod *dives* fit mortuis. Hunc porro Ditem suae
civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere insti-
tuta. Nam forte ipsi obtigisse mortuorum imperium, quos
ille receptos atque assumptos vinculis contineat, quae effu-
gere nemo possit, nec ulli omnino redeundi facultatem
tribuat, nisi ob maximas causas quibusdam ab omni aeo
paucissimis. Circumflui autem ipsius regionem fluvius ma-

καὶ Φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ,
καὶ Πυριφλεγέοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ
μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη προύκειται, πρώτη δεχο-
μένη τοὺς ἀπαντῶντας, ἣν οὐκ ἐνὶ διαπλεῦσαι, ἢ παρ-
ελθεῖν, ἄνευ τοῦ πορθμέως· βαθεῖά τε γὰρ περάσαι τοῖς
ποσὶ, καὶ διανῆξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν
4 διαπταίῃ οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων. Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ
καθόδῳ, καὶ πύλη, οὔση ἀδαμαντίνη, ἀδελφιδεὺς τοῦ
Βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὴν Φρουρὰν ἐπιτετραμμένος,
καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος,
τοὺς μὲν ἀφικνουμένους Φίλιόν τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέ-
πων, τοὺς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ
5 χάσματι δεδιττόμενος. Περαιωθέντας δὲ τὴν λίμνην εἰς τὸ
εἶσω, λειμὼν ὑποδέχεται μέγας, τῷ ἄσφοδέλῳ κατὰ-
φυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Ἀθήνης γοῦν διὰ
τοῦτο ὀνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγῆσαντο τοῖς

gnis, & terrorem vel ipso nomine iniicientibus: Coccyi enim [*ploratus*], & Pyriphlegethontes [*ignicremi*], & similiter appellantur. Quod vero maximum, Acherusia palus obiacet, quae primum venientes excipit, quam traicere non licet, nec praeterire sine portitore, cum profundior sit, quam ut pedibus transiri possit, & latior, quam ut natatu traicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare possint. Ad ipsum porro descensum, & portam, quae adamantina est, Aeacus est, fratre regis genitus, cui custodia illius credita, & prope illum triceps canis, asperimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adspiciat, fugere autem si qui conentur, latratu atque rictu terreat. Hunc qui lacum superarunt, eos intus pratum suscipit magnum, confitum asphodelo, & potus expugnator memoriae: Lethes [*oblivionis*] enim potus propter hoc ipsum appellatus est. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde

πάλαι ἐκείθεν ἀφιγμένοι Ἀλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσί-
 λκος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεύς ὁ τοῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τοῦ
 Ὀμήρου Ὀδυσσεύς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιοπίστοι μάρ-
 τυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οὐ πiónτες τῆς πηγῆς, οὐ γὰρ ἂν ἐμέ-
 μνητο αὐτῶν. Ὁ μὲν οὖν Πλούτων, ὡς ἐκείνοι ἔφασαν, 6
 καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὴν τῶν ὅλων δε-
 σποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὴν ἀρχὴν
 συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἑριννύες τε, καὶ Ποι-
 ναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέν γε οὐκ αἰεὶ
 συμπάρων. Ὑπαρχοὶ δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ 7
 κάθηται δύο, Μίνως τε καὶ Ραδάμανθυς, Κρήτες ὄντες,
 καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν,
 καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὴν
 συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινα, πέμ-
 πουσιν ἐς τὸ Ἥλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεσο-
 μένους. Ἄν δὲ τινὰς τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἑριννύσι 8
 παραδόντες, ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χώρον ἐκπέμπουσι,

redierunt, Alceftis atque Protefilaus, Theffali, & Aegsi
 Theseus filius, & Homericus Ulyffes, graves & digni fide
 testes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt,
 neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent. Dis ergo,
 ut illi dixerunt, & Proſerpina, imperant, atque in domi-
 nio habent omnia; miniſtrant vero illis, & imperium una
 exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, &
 Mercurius: hic quidem non ſemper praefens. Magiſtratus
 vero & Satrapae & iudices ſedent duo, Minos ac Rhada-
 manthus Cretenſes, & Iovis filii. Hi vero bonos quidem
 viros & iuſtos, qui cum virtute vixere, ubi plures con-
 venerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in cam-
 pum Elyſium, ubi vitam agant beatiffimam. Si vero ma-
 los deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum de-
 Lucian. Vol. VII.

κατὰ λόγον τῆς ἀδικίας κολασθῆσομένους. ἔνθα δὴ τί
 τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ κειό-
 μενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῶ συμφερό-
 μενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίσσοντες; ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος,
 ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τοῦ δι-
 9 ψους ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν. Οἱ δὲ τοῦ μέσου βίου
 πολλοὶ ὄντες οὗτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶνται ἄνευ τῶν
 σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι, καὶ ὑπὸ τῇ ἀφῇ καβάπτε-
 καπνὸς ἀφανίζονται. τρέφονται δὲ ἄρα ταῖς παρ' ἡμῶν
 χοαῖς, καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων ὡς εἰ ταῖ
 μὴ εἴη καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, ἢ συγγενὴς,
 ἄσιτος οὗτος νεκρὸς, καὶ λιμῶττων ἐν αὐτοῖς παλετεύ-
 10 ται. Ταῦτα οὕτως ἰσχυρῶς περιελάλυε τοὺς πολλοὺς,
 ὥστε ἐπειδὴν τις ἀποθάνῃ τῶν οἰκείων, πρῶτα μὲν φέ-
 ροντες ὀβελὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθόν τῷ
 παρθμῇ τῆς ναυτιλίας γεννηόμενον· οὐ πρότερον ἐξέτα-

14 Φέρουσι ὀβελόν) Nec habet, quem porrigat ore, quadrantem.
Juvenal. G.

trudunt, pro portione suae iniustitiae puniendos. Ibi vero
 quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vul-
 turibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes.
 Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum siccus, siti mori
 miser metuit. Sed mediae cuiusdam vitae homines, magnus
 sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, um-
 brae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant.
 Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis, quas tu-
 mulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra
 terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame
 cruciatus inter illos vitam agit. Haec firmiter adeo occu-
 parunt vulgus, ut, si quis moriatur familiarium, primo qui-
 dem obolum in os illi imponant, mercedem futuram por-
 titori traiectus, non explorato prius, quod numi genus le-

παντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ
 παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις Ἀττικός,
 ἢ Μακεδονικός, ἢ Αἰγιναιὸς ὀβολός· οὐδ' ὅτι πολὺ κάλ-
 lion ἢν μὴ ἔχειν τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν. οὕτω γὰρ ἂν,
 εὖ παραδεξαμένου τοῦ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν
 εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦντο. Μετὰ ταῦτα δέ, λούσαντες αὐ- 11
 τοὺς, ὡς οὐχ ἱκανῆς τῆς κάτω λίμνης λουτρὸν εἶναι τοῖς
 ἐκεῖ, καὶ μύρω τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς
 δυσωδίαν ἢδὲ βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὠραί-
 οῖς ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ
 ῥιγῶν δηλονότι παρὰ τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέπουντο
 τῷ Κερβέρῳ. Οἰμωγαὶ δὲ ἐπὶ τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυ- 12
 ναικῶν, καὶ παρὰ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτό-
 μενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ Φοινισσόμεναι πα-
 ρειαί. καὶ πού καὶ ἐσθῆς καταρρήγνυται, καὶ κόνις ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τοῦ νε-
 κροῦ. οἱ μὲν γὰρ χαμαὶ καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ

ge ibi receptum sit? an apud inferos commee? valeatne
 apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obo-
 lus? neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro ve-
 ctura solvere non possint, sic enim portitore non admit-
 tente reiecti in vitam rursus redeant. Postea vero cum ab-
 luerunt illos, (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste
 lacus his, qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt pro-
 clive iam ad foetorem corpus, & floribus illud tempesti-
 vis coronarunt, splendide vestitum proponunt, ne videli-
 cet in via frigeant, vel nudi conspiciantur a Cerbero. In-
 ter haec ploratus, & fletus mulierum, & lacrimae ab omni-
 bus, & planctus pectorum, & laceratae comae, & genae
 cruentatae: alicubi vestis etiam laceratur, & pulvis insper-
 gitur capiti, & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem

- τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐσχήμων
καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς
13 μένος. Εἶδ' ἡ μήτηρ, καὶ, νῆ Δί', ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τῶν
συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ, (προκείμενῳ
γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ
τὸ δράμα ᾗ) Φωνᾶς ἀλλοκότους, καὶ ματαιίας ἀφίησι,
πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἂν, εἰ λάβοι Φωνήν.
Φῆσει γὰρ ὁ πατήρ, γοερὸν τι φθεγγόμενος, καὶ πα-
ρατείνων ἕκαστον τῶν ὀνομάτων, Τέκνον ἥδιστον, οἷχ-
μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνερπιάσθης, μόνον
ἐμὲ ἔτι τὸν ἄθλιον καταλιπὼν, οὐ γαμήσας, οὐ παιδο-
ποιησάμενος, οὐ στρατευσάμενος, οὐ γεωργήσας, οὐκ
εἰς γῆρας ἐλθὼν, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐρασθήσῃ,
τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθύσῃ-
14 σθαι. Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα Φῆσει, οἴομενος τὸν υἱὸν

humi saepe volvuntur, & capita allidunt solo: at iste de-
corus & pulcher, & ultra, quam fas est, coronatus, subli-
mis iacet & elatus, ornatus quasi ad pompam. Tum ma-
ter, &, per Iovem, pater, de medio cognatorum agmine
progressus, eumque complexus, (propositum enim singa-
mus iuvenem, & pulchrum aliquem, ut magis in eo actus
quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas
edit, ad quas ipse mortuus, vocis usu impetrato, respon-
deat. Dicet enim pater lugubri voce productis singulis no-
minibus, *Fili dulcissime, sicne abis mihi, & mortuus es, & an-
te maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non
uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum
non coluisti, non pervenisti ad senectutem! Non comissabis iterum,
non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*
Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum

θεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὴν τε-
 λευτὴν, οὐ δύνασθαι δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦ-
 τα φημί; πόσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ
 δὲ καὶ οἰνοχόους ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τὸν
 ἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατάρουζαν, ὡς
 χρησόμενοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω; Ὁ δ' 15
 οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν αὐτωσὶ πάντα ταῦτα ὅποσα εἴ-
 ρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, αὐτὲ τοῦ παιδὸς ἐνέκα
 τραγωδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἀκ-
 μείζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος· οὔτε μὴν αὐτοῦ. Φρονεῖν
 γὰρ οὕτω, καὶ γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς.
 οὐδεὶς γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἐστὶν
 αὐτὸν τῶν παρόντων ἐνέκα ταῦτα ληρεῖν, οὐδ' ὅ, τι πέ-
 πονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδὼτα, οὐδ' ὅποι κεχώρηκε, μᾶλλον
 δὲ οὔτε τὸν βίον αὐτοῦ ἐξετάσαντα ὅποιός ἐστιν· οὐ γὰρ
 ἂν τὴν ἐξ αὐτοῦ μετέστασιν ὡς τι τῶν θνητῶν ἐδυσχέρα-

adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem;
 participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid
 ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero
 etiam pocillatores iugularunt in funere, vestemque & alium
 mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi
 & fruituris apud inferos? Senex igitur iste lugens, quae-
 cunque dixit, & his etiam plura, neque filii causa tragica
 voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, et-
 si plusquam Stentorea voce inclamet: neque sua ipse,
 cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat; ne-
 mo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur
 ergo, illum praesentium causa sic delirare, qui neque quid
 filio acciderit sciat, neque quorsum abierit; quin, qui ne-
 que vitam illius, qualis fuerit, explorarit: alioquin enim
 ipse inde traxit non tanquam malum quiddam gravi-

16 νεν. Εἴποι δ' ἂν αὖν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Αἰδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι ματαιιάζοντα, ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσω· τί μοι λαιδορῇ, καὶ ἄβλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολὺ σου βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγεννημένον; ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; ἢ διότι μὴ τοιοιτοσὶ γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, Φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλὴν, τὴν δὲ ὄψιν ἐρρύτιδωμένος, κυφὸς, καὶ τὰ γόνατα νωθῆς, καὶ ὅλως ὑπὸ τοῦ χρόνου σαθρὸς, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, παραπαίων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ παρὰ τὸν βίον, εὖ μηκέτι μετέξομεν; ἢ τοὺς πότους ἐρῶς δηλοῦσι, καὶ τὰ δεικνῶσι, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ ταύτων ἐνδὲς γεγόμενος, ἀπόλοιμαι; οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

ter ferret. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paulum prospicere de illo inferiorum ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, Quid clamas, homo infelix? quid molestias mihi faceffis? Desine comas vellere, & faciei cutem cruentare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & facto malo usum, qui multum te melior factus sum ac beator? Aut quid mali pati tibi videor? illudne, quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipsa veterinosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cuius non amplius futurus sum particeps? Potationes dices nimirum, & cenas, & vestes, & res Veneras; ac potius, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non scire paulo esse, quam hi-

πεινῶν, καὶ τὸ μὴ πεινῆν, τοῦ φαγεῖν, καὶ τὸ μὴ ριγῶν,
 τοῦ ἀμπεχόντης εὐπορεῖν; Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ εἰκας ἀγνο- 17
 εῖν, διδάξομαι σε θρηνέειν ἀληθέστερον, καὶ δὴ ἀναλα-
 βῶν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄβλιον, οὐκέτι διψήσεις,
 οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ριγώσεις. οἶχῃ μοι, κακόδαιμον,
 ἐκφυγῶν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιώς, οὐ πολέμιον,
 οὐ τύραννον· οὐκ ἔρω σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία παρα-
 τρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ δις ἢ τρίς τῆς ἡμέρας,
 ὡς τῆς συμφορᾶς. οὐδὲ καταφρονηθήσῃ, γέρον γενόμενος,
 οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος. Ἄν ταῦτα λέ- 18
 γῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶμι πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοίο-
 τερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιά, καὶ δια-
 νοῇ τὸν παρ' ἡμῶν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δέ-
 dias μὴ σοι ἀποπνεγῶ κατακλεισθῆς ἐν τῷ μνήματι;
 χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν δια-
 σαπέντων, ἢ καὶ, ἢν Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴ γε
 καῦσαι με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε Φῶς ὄραν δυ-

bere, melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam
 sopiam habere vestium? Age vero, quandoquidem ignorare vide-
 ris, docebo te lamentari verius. Iuque repetito initio clama, Fili
 miser, non amplius sives, non esuries amplius, non algebis. Ab-
 iisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis,
 non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium,
 non coitus te atteret, neque insuper infercies te bis aut ter in die:
 o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris
 ipso conspectu iuvenibus. Haec si dicis, pater, nonne putas, te
 multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide, an
 non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, &
 multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepul-
 cro conclusus? Oportet autem adcoGITare illud, putrefactus oculis,
 aut etiam, per lovem, combustis paulo post, si quidem cremare
 me decrevissis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac

19 νησόμεθα. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια. Τί δέ με ὁ κα-
 κυτὸς ὑμῶν ὀνήνησι, καὶ ἡ πρὸς τὸν αὐλὸν αὐτῇ στερνοτυ-
 πία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν περὶ τὸν θρήνον ἀμετρία; τί δὲ
 ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεΦαίνωμενος; ἡ τί ὑμῖν δύνα-
 ται τὸν ἀκρατὸν ἐπιχεῖν; ἡ νομίζετε καταστάζειν αὐτὸν
 πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἄδου διΐξεσθαι; τὰ μὲν γὰρ
 ἐπὶ τῶν καθαγισμῶν καὶ αὐτοὶ ὁράτε, οἶμαι, ὥς τὸ μὲν
 νοστιμώτατον τῶν παρεσκευασμένων ὁ καπνὸς παραλα-
 βὼν, ἄνω εἰς τὸν οὐρανὸν οἷχεται, μηδὲν τι ἡμᾶς ὀνή-
 σας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἀχρεῖον,
 ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι πεπιστεύκατε.
 οὐχ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρ-
 χή, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν
 τὰ σιτία μεταστελλώμεθα. ὥστε μοι, νῆ τὴν Τισιφό-
 νην, πάλαι δὴ ἐφ' οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγε-
 θες ἐπ' αὐτῇ ἀνακαγχάσαι· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀβόη, καὶ τὰ
 ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγγατε.

2 Αὐλὸν) Αὐλὸν γὰρ συντά- ἄς δῆλοι καὶ ἀπὸ τοῦ θεοῦ Εὐεγ-
 λουν ἐπὶ τὰ πίνθη τῶν ἀποικομένων, γελίου. V.

ista forte quidem tolerabilia. Quid vero me stetus ille vester iuvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in coelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte cineribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Diis imperium est, neque asphodelus nobis deficiit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea, quae faciebatis dicebatisque, clarum echinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxissetis maxillas.

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτου κάλυψε. 20
 πρὸς Διὸς δέ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ἐπιστραφεὶς, ἀνα-
 κλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιότατα
 ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ
 μεταστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνε-
 ληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ
 χορηγῷ τῆς ἀνοίας καταχρῶνται, ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρ-
 χῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες. Καὶ μέχρι μὲν θρή- 21
 νων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀβελτηρίας· τὸ δ' ἀπὸ
 τούτων, διελθόμενοι κατὰ ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἑλλήν
 ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ περι-
 χρίει, ὁ δὲ Σκύθης κατεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύ-
 πτιος. οὗτος μέντοι (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν,
 σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποίησατο, πολλάκις δὲ καὶ
 δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν,
 ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν καιρῷ.

Haec orantem atris penitus mors abdidit aīis.

At per ego vos Iovem obsecro, si dicat talia conversus mor-
 tuus, & nixus cubito; nonne aequissima nobis videatur
 dicere? Sed tamen stolidi homines & vociferantur, & ar-
 cessito quodam lamentationum Sophista, qui veteres mul-
 tas calamitates collegerit, hoc adiutore & praecentore qua-
 si suae amentiae uruntur, & ubi ille incepit, suas quere-
 las illius cantui subiiciunt. Et quantum ad lamentationes,
 eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero superest, di-
 visi per gentes quantum ad sepulturae rationem, Graecus
 illos cremat, humat Persa, Indus vitro quodam oblinat,
 Scythia vero edit, succis velut muria condit Aegyptius. Hic
 vero (quae vidi, narro) ficcatum cadaver convivam suum
 & compotorem solet facere. Saepe etiam pecuniae indi-
 genti Aegypto solvit inopiam pignori oppositus in tem-

- 22 Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στήλαι, καὶ
ἐπιγράμματα, πρὸς ὀλίγον διαρκούντα, πῶς οὐ περιτ-
23 τὰ, καὶ παιδιαῖς προσεικότα; Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι
διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τῶν μνημά-
των, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες παρὰ τοῖς
24 κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ. Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ περι-
δειπνον, καὶ πάρεσιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας
παραμυθούνται τοῦ τετελευτηκότος, καὶ πείθουσι γεύ-
σασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', οὐδ' αὐτοὺς ἀναγκα-
ζομένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἑξῆς ἡμερῶν ἀπην-
δοκίτας. καὶ μέχρι μὲν τίνος, ὦ οὔτος, ὀδυρόμεθα; ἔα-
σον ἀναπαύσασθαι τοὺς τοῦ μακαρίτου δαίμονας· εἰ δὲ
καὶ τὸ παράπαν κλάειν διέγνωκας, αὐτοῦ τε τούτου ἔνε-
κα χρὴ μὴ ἀπίσσιτον εἶναι, ἵνα καὶ διαρκέσης πρὸς τοῦ
πέιθους τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἀπάντων ραψώ-
δονται δύο τοῦ Ὀμήρου στίχοι·

pore frater paterve. Aggesti quidem tumuli, & pyrami-
des, & cippi, & inscriptiones parvo tempore durantes,
quei non superflua, & lusibus similia? Verum etiam lu-
dorum certamina quidam instituerunt, & funebres ad mo-
numenta orationes habuerunt, quasi causam defuncti age-
rent, aut testimonium illi perhiberent apud illos inferorum
iudices. Post haec omnia sunt parentales epulae. Adfunt
cognati, & parentes consolantur defuncti, & gustare il-
los cogunt, ut qui non invini, per Iovem, cogendos se
praebeant, sed iam trium dierum fame macerati ferre ine-
diam diutius non possint. Et, quo usque tandem, aiunt, lu-
gemus? amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero
omnino plorare decrevisi, illius ipsius rei causa oportet cibo non
abstinere, ut magnitudini luctus sufficioas. Tunc sane, tunc in
omnium ore sunt duo Homeri versus:

Καὶ γάρ τ' ἠΰκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου. καὶ,

Γαστέρι δ' οὕτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιοῦς.

οἱ δὲ ἄπτονται μὲν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, καὶ
 δεδιότες, εἰ Φανοῦνται μετὰ τὴν τελευταίαν τῶν Φιλά-
 των τοῖς ἀνθρωπίνους πάθεσιν ἐμμένοντες. ταῦτα, καὶ
 παλὺ τούτων γελοιότερα εὖροι τις ἂν ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πέν-
 θεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τοὺς πολλοὺς τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν τὸν θάνατον οἶσθαι.

Pulchricoma haud Niobe tamen est oblita ciborum.

Et: Non iam ventre licet functos lugere Pelasgis.

*Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veri-
 riti, si videantur post carissimorum mortem humanis tamen
 passionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula,
 inveniat aliquis, si observet, quae in luctu fiunt propter-
 ea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.*

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

1 ἘΡΩΤΑΣ, ὦ μεράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιτο, καὶ τὸ σεμνότατον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστὴς αὐτὸς εἶναι δόξης. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοι Φῆς, εἰ μὴ τοιαύτην τινὰ τὴν δύναμιν περιβάλλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὥς ἄμαχον εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ θαυμάζεσθαι πρὸς πάντων, καὶ ἀποβλέπεσθαι, περισπούδαστον ἄκουσμα τοῖς Ἑλλήσι δοκοῦντα. καὶ δὴ τὰς ἐπὶ τοῦτο ἀγούσας ὁδοὺς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐβέλεις ἐκμαθεῖν. ἀλλὰ οὐδεὶς Φθόνος, ὦ παῖ· καὶ μάλιστα ὅποτε νέος τις αὐτὸς ὦν ὀρεγόμενος

1 ΡΗΤΟΡΩΝ) Φασὶν ὅτι εἰς Πολυδύσκῳ τὸν ὀνοματολόγον ἀποτεινόμενον Λουκιανὸν, τοῦτον γράφει τὴν λόγον. τέχνη μὲν οὐδ' ἂν τινα λόγῳ παραδιδόντα, σωρὸν δὲ λήξων ἀδιάκριτον ὑφιστάντα, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς Φύλακῃ εἰρηται· ἐπεὶ καὶ συγχρότῳ ἄμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδύσκος. ἐπὶ γὰρ Μάρκου

τοῦ Αὐτοκράτορος. V.

ΡΗΤΟΡ.) Taxat Rhetores sui temporis ut luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad *Laxiph.* pertinere iudico. *Solan.*) Ideoque & illuc utrumque iam transtuli. *Reitz.*

RHETORUM PRAECEPTOR.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse videaris. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais, nisi talem quandam in dicendo facultatem assequaris, ut invictus sis, neque quisquam consistere te contra audeat, admirabilis porro apud omnes, & conspicuus, & quem audire Graeci omnes vehementer studeant. Vias ergo, quae ad hoc ducant, quaecunque tandem sint, studes edificare. Verum nulla, puer, invidia est: inprimis ubi iuvenis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus, igna-

τῶν ἀρίστων, οὐκ εἰδὼς ὅθεν ἂν ταῦτα ἐκπορίσαιο, ἰερόν τι χρήμα τὴν συμβουλήν οὔσαν, καθάπερ νῦν σὺ, τοῦτο αἰτοίῃ προσελθών. ὥστε ἄκουε τό γε ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πάνυ θαρρῶν, ὡς τάχιστα δεινὸς ἀνὴρ ἔση γινῶναι τε τὰ δεόμενα, καὶ ἑρμηνεύσαι αὐτὰ, ἣν τὸ μετὰ τοῦτο ἐδελήσης αὐτὸς ἐμμένειν οἷς ἂν ἀκούσης παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπό-
 νως αὐτὰ μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν τὴν ὁδόν, ἔστ' ἂν ἀφίκη πρὸς τὸ τέρμα. Τὸ μὲν οὖν θήραμα οὐ σμι-
 κρόν, οὐδὲ ὀλίγης τῆς σπουδῆς δεόμενον· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ ποιῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνήσαι, καὶ πᾶν ὅτιον ὑπομένειν ἄξιον. σκόπει γοῦν ὅπόσοι τέως μηδὲν ὄντες, ἐνδοξοὶ, καὶ πλούσιοι, καὶ, νῆ Δί', εὐγενέστατοι ἐδόξαν ἀπὸ τῶν λόγων. Ὅμως δὲ μὴ δέδιθι, μηδὲ πρὸς τὸ μέ-
 γθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσης, μυρίους τινας τοὺς πόνους προπονήσῃν οἰηθεῖς. οὐ γάρ σε τραχεῖαν τινα, οὐδὲ ὄρβιον, καὶ ἰδρῶτος μαστὴν ἡμεῖς γε ἄζομεν, ὡς ἐκ

rus autem unde haec perat, illud *tanquam* consilium, rem sanctam, *ut* tu modo, rogatum veniat. Audi ergo, quod in mea potestate est, & cum fiducia, ut quam celerrime vir acer fias, tum ad cognoscendum quae opus est, tum ad explicandum, si postea manere in illis, quae a nobis audies, volueris, & diligenter ea meditari, & studiose viam pergere, donec ad metam perveneris. Atque illud, quod venaris, non parvum est, neque parvae curae indigum, sed in quo multum laborare, & vigilare, & nihil non sustinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea nihil essent, nobiles, & divites, &, per Iovem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint. Interim tamen noli metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa assequendi difficultate reiciat, qui putes, infinitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te, neque arduam, & plenam sudoris viam ducemus, ut in me-

μίσους αὐτῆς ἀναστρέψαι καμόντα. ἐπεὶ οὐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἠγούσινται, μακρὰν, καὶ ἀνάντη, καὶ καματηράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγῃ παρ' ἡμῶν ἐξαίρετον τῆς συμβουλῆς, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡδίστην τε ἅμα καὶ ἐπιτομωτάτην, καὶ ἱππῆλατον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμηδία καὶ τρυφῇ, διὰ λειμώνων εὐανθῶν καὶ σκιᾶς ἀκριβοῦς, σχολῇ καὶ βάδην ἀνιών, ἀνιδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρῳ, καὶ ἀγρεύσεις οὐ καμών, καὶ, νῆ Δί', εὐωχῆσθαι κατακείμενος, ἐκείνους, ὅπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ τῆς ἀνόδου, ἔτι κατὰ δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τῶν κρημνῶν μόλις ἀνέροντας, ἀποκυλισμένους ἐπὶ κεφαλῇ ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμβάνοντας περὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ δὲ πρὸ πολλοῦ ἄνω ἵστε φαναμένος, εὐδαιμονέστατος ἔσῃ, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ

dia illa fatigatus retro eas : alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & praeruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per iucundissimam simul & maxime compendariam, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, &, ita me Iuppiter, epulabere iam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum ascensum, adhuc per difficilia & lubrica praecipitia vix repentes, devolutos nonnunquam in caput, & vulnera multa asperis in rupibus accipientes: tu contra ea olim supra coronatus, felicissimus eris, qui brevi tempore, quaecunque bona sunt,

παρὰ τῆς ῥητορικῆς μονονουχὶ καθεύδων λαβῶν. Ἡ μὲν 4
 δὴ ὑπόσχεσις οὕτω μεγάλη· ἀλλὰ πρὸς Φιλίου Διός,
 μὴ ἀπιστήσης, εἰ ῥᾶστά τε ἅμα καὶ ἡδιστά σοι ταῦτα
 ἐπιδείξειν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα ἐκ
 τοῦ Ἑλικῶνος λαβὼν, αὐτίκα μάλα ποιητὴς ἐκ ποι-
 μένος κατέστη, καὶ ἦδε θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχος
 ἐκ Μουσῶν γενόμενος· ῥήτορα δέ, ὃ πολὺ ἔνερθε τῆς ποιη-
 τικῆς μεγαληγορίας ἐστίν, ἐν βραχεὶ καταστῆναι ἀδύ-
 νατον, εἰ τις ἐκμαβοὶ τὴν ταχίστην ὁδόν; Ὡς ἔγωγε καὶ 5
 διηγῆσασθαι σοι βούλομαι Σιδωνίου τινὸς ἐμπόρου ἐπί-
 νοιαν, δι' ἀπιστίαν ἀτελεῖ γενομένην, καὶ τῷ ἀκούσαντι
 ἀνόνητον. ἤρχε μὲν γὰρ ἡδὴ Ἀλέξανδρος Περσῶν, μετὰ
 τὴν ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρεῖον καθηρηκώς. ἔδει δὲ
 πανταχόσε τῆς ἀρχῆς διαθεῖν τοὺς γραμματοφόρους,
 τὰ ἐπιτάγματα τοῦ Ἀλεξάνδρου κομίζοντας· ἐκ Περ-
 σῶν δὲ πολλὴ ἐς Αἴγυπτον ἐγίγνετο ἡ ὁδός· ἐκπεριμένα

a Rhetorice tantum non dormiens acceperis. Promissio fa-
 ne quam magna. Sed per ego te amicitiae praesidem Io-
 vem rogo, ne fidem nobis deneges, si facillima simul &
 suavissima haec tibi nos ostensuros esse dicimus. Si enim
 Hesiodus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poeta statim
 de pastore factus est, & Deorum genera atque hominum,
 a Musis obfessus cecinit: Rhetoremne, quod multum in-
 fra poetica magniloquentiam est, brevi tempore fieri pos-
 se negabimus, si celerrimam quis viam ediscat? Quorum
 ego etiam enarrare tibi volo Sidonii cuiusdam mercatoris
 inventum, quod ob negatam illi fidem caruit successu, &
 utilitatem audienti nullam attulit. Imperabat iam Persis
 Alexander, post devictum proelio ad Arbela Darium. Opus
 autem erat per omnes imperii partes discurrere tabellarios,
 perferentes Alexandri imperia. Porro multum erat ex Per-
 sis in Aegyptum viae. Circumeundi enim montes, deinde

γὰρ ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα διὰ τῆς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις εἰς Αἴγυπτον, εἴκοσι μηκίστους ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμοὺς τούτους διανύσαντας. ἤχθετο οὖν Ἀλέξανδρος ἐπὶ τούτῳ, διότι Αἰγυπτίους τι παρακινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε διαταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατράπαις τὰ δοκοῦντα οἱ περὶ αὐτῶν. τότε δὴ ὁ Σιδώνιος ἔμπορος, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑποσχοῦμαι δεῖξαι ὁδὸν, οὐ παλλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταῖος, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ οὗτός ἐστι· καὶ εἶχεν οὕτω· πλὴν ὅγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἔμπορον ᾤετο. οὕτω τὸ παράδοξον τῆς ὑποσχέσεως ἄπιστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς. Ἄλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ περὶ ῥώμενος ὥς οὐδὲν σε κωλύσει ῥήτορα δοκεῖν μίᾳς οὐδ' ὅλης ἡμέρας, ὑπερπετασθέντα τὸ ἔρος ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος,

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestè hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, *Ego tibi, inquit, Rex, promitto, me ostensurum viam non longam e Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obflare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis traiecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi*

εἰκόνα γραφάμενος τῷ λόγῳ, ἑκατέραν ἐπιδείξαι τὴν ὁδὸν, (δύο γὰρ ἔστων, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἄγετον) ἧς ἑρᾶν οὐ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἡ μὲν ἐφ' ὑψηλοῦ καθήσθω, πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ παντοίοις καρποῖς ὑπερβρύον' ἐν θατέρᾳ δέ μοι δοκεῖ τὸν πλούτον παρεστῶτα ὁρᾶν, χρυσοῦν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δοῦσα δέ, καὶ ἡ ἰσχὺς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἔπαινοι περὶ πᾶσαν αὐτὴν, ἔρωσι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἀπανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι. εἴ που τὸν Νεῖλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ἐπὶ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐτὸν παίζοντα (πῆχεις αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι καλοῦσι) τοιοῦτοι καὶ περὶ τὴν ῥητορικὴν οἱ ἔπαινοι. πρόσκει δὴ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ὅτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῆς ἄκρας, ὥς

prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa iam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutem, aureum totum atque amabilem: adstent vero etiam Gloria, & Vis, & Plautus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem iacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo *repraesentando* pingunt; parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus. Accede iam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem du-

γαμήσειάς τε αὐτὴν ἀνελθὼν, καὶ πάντα ἐκεῖνα ἔχους, τὸν πλοῦτον, τὴν δόξαν, τοὺς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἅπαντα γίγνεται τοῦ γεγαμηκότος. Εἴτα ἐπειδὴν πλησιάζης τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀποσιγνώσκεις τὴν ἀνοδὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνὸς ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν, ἀτεχνῶς οὐδὲ ὀρνέοις ὑπέρπτῃναι ραδίαν, Διονύσου τινός, ἡ Ἡρακλέους, εἰ μέλλοι καθαυρεθήσεσθαι, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἴτα μετ' ὀλίγον ὁρᾷς δύο τινας ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἡ μὲν ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δίψος ἐμφαίνουσα, καὶ ἰδρωῖτα. καὶ ἔφθη γὰρ ἤδη Ἡσιόδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτὴν, ὥστε οὐδὲν ἐμοῦ δεήσει· ἡ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐδὸρος, τοιαύτη, οἷαν μικρῶ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλάκις, 8 ἐπέχω σε ἤδη ρήτορα εἶναι δυνάμενον. Πλὴν τό γε τοσοῦτο προσθήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἡ μὲν τραχεῖα ἐκείνη, καὶ

cas, ubi ascenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Gloriam, Plausus: lege enim fiunt omnia mariti. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, & similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeruptam undique cernerent, neque avibus adeo ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paulo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta, & spinis obsita, & aspera, sicut multam ostentans ac sudorem. Et iam occupavit illam pulchre ostendere Hesiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paulo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te, cum iam Rhetor esse posses. Verum illud modo adiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

ἀνάντης, οὐ πολλὰ ἰχνη τῶν ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τινα, πάνυ παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην ἄθλιος ἀνῆλθον, τοσαῦτα καμίων, οὐδέν δέον· ἢ ἑτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ οὖσα, καὶ ἀγκύλον οὐδέν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά ἐστιν, οὐχ ὁδεύσαντι αὐτῷ. οὐ γὰρ ἐώρων νέος ἔτι ὢν, τὸ βέλτιον· ἀλλὰ τὸν ποιητὴν ἐκείνῳ ἀληθεύειν ὥμην, λέγοντα, ἐκ τῶν πόνων Φύεσθαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν οὕτως. ἀπονητὶ γοῦν ὄρῳ τοὺς πολλοὺς μειζόνων ἀξιουμένους, εὐμοιρίᾳ τῆς αἰρέσεως τῆς τῶν λόγων καὶ ὁδῶν. ἐπεὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικόμενες, εὖ οἶδα ὅτι ἀπορήσεις, καὶ ἤδη ἀπορεῖς ὁποτέραν καὶ τραπητέον. ὥς οὖν ποιήσας ἤδη, ῥᾶστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον ἀναβήσῃ, καὶ εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστός πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ ἐαυτὸν ἑξαπατήσῃναι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα Φύεσθω πάντα, καθάπερ ἐπὶ τοῦ Κρόνου. Εὐθὺς οὖν πρόσεισί σοι 9

buisse viatorum vestigia : si vero quaedam, ea omnino antiqua. Et ego etiam miser per illam ascendi, tot susceptis sine causa laboribus. Altera vero, utpote aequabilis, anfractum habens nullum, e longinquo mihi, qualis sit, confecta est : non qui ipse ea iverim, nec enim, iuvenis cum essem, videbam, quod sit melius, sed vera dicere poetam illum putabam, ex laboribus nasci bona, dicentem. At illud non ita habebat. Video enim sine labore plerosque maiora consecutos quadam eligendarum rationum viarumque felicitate. Ad initium igitur utriusque viae delatus, dubitabis, scio, & iam dubitas, in utram te vertas? Quid igitur iam faciendo facillime escendas in summum, & beatus sis, & illam ducas, & admirabilis omnibus videre, ego tibi dicam. Satis enim est, quod ipse deceptus laboravi. At tibi sine semine & aratro nascantur omnia, ut sub Saturno. Statim ergo accedit ad te robustus vir quidam, subdurus,

καρτερός τις ἀνὴρ, ὑπόσκληρος, ἀνδρώδης τὸ βάδισμα, πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τοῦ σώματος δεικνὺς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορῶς, τῆς τραχείας ἐκείνης ὁδοῦ ἡγεμὼν, λήρους τινὰς ὁ μάταιος διεξιὼν πρὸς σέ, ἔπεςθαι οἱ παρακελευόμενος, ὑποδεικνὺς τὰ Δημοσθένους ἔχη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τοὺς νῦν, ἀμαυρὰ δὲ ἤδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τοῦ χρόνου, καὶ φήσει εὐδαίμονά σε ἔσσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ κατὰ τούτων ὁδεύσεις, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν κάλων βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρόν τι παραβαίης, ἢ ἔξω τῆς εὐθείας, ἢ ἐπὶ ἴστερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τῆς ὀρθῆς ὁδοῦ, καὶ ἀγούσης ἐπὶ τὸν γάμον. εἰτά σε κελεύσει ζηλοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἄνδρας, ἔωλα παραδείγματα παρατιβίεις τῶν λόγων, οὐ ράδια μιμῆσθαι, οἷα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶ, Ἡγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην, ἀπεσφιγμένα, καὶ θευρώδη, καὶ σκληρὰ,

12 Τῇ ῥοπή) Τῇ βάσει. V. Inverte.

virili incesſu, multum in corpore ſolem oſtendens, maſculo vultu, vigilax, aſperae illius dux viae, nugas quaſdam ſtolidus ille apud te enarrans, uti ſe ſequaris adhortans, monſtrans tibi Demoſthenis, & Platonis, & aliorum quorundam veſtigia, magna illa quidem, & his, quae nunc ſunt, maiora, ſed obſcura iam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum eſſe Rhetoricen, per haec ſi incedas, ut qui per funes eunt; ſi vero vel pauxillum quiddam aut tranſgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines veſtigium, futurum eſſe, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te iubebit antiquos illos viros, obſoleris orationum exemplis propoſitis, nec facilibus ad imitandum, qualia ſunt de illa veteri officina, Hegefiae, & Crateris, & Inſulani illius, adſtrieta, & nervoſa, & aſpera, & ac-

καὶ ἀκριβῶς ἀποτεταμένα ταῖς γραμμαῖς· πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ λιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα, καὶ ἀπαραίτητα φήσει. ἀδύνατον γὰρ εἶναι ἄνευ τούτων διαῦσαι τὴν ὁδόν. ὃ δὲ πάντων ἀνιαρότατον, ὅτι σοι καὶ τὸν χρόνον πάμπολυν ὑπογράφει τῆς ὁδοπορίας, ἔτη πολλὰ, οὐ κατὰ ἡμέρας, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν, ὥς προαποκαμῆν τὸν ἀκούοντα, καὶ ἀπαγορεύσαι, πολλὰ χαίρειν φράσαντα τῇ ἐλπίζομένῃ ἐκείνῃ εὐδαιμονίᾳ· πρὸς δὲ τούτοις οὐδὲ μισθοὺς ὀλίγους ἀπαιτεῖ τῶν τοιούτων κακῶν· ἀλλὰ οὐκ ἂν ἠγήσαιτό σοι, εἰ μὴ μεγάλα πρότερον λάβοι. Ὁ μὲν ταῦτα φήσει ἀλαζών, καὶ ἀρχαῖος ὡς ἀληθῶς, καὶ Κρονικὸς ἄνθρωπος, νεκροὺς εἰς μίμῃσιν παλαιοὺς προτίθεις, καὶ ἀνορύττειν ἀξιώων λόγους πάλας κατορωρυγμένους, ὥς τι μέγιστον ἀγαθόν, μαχαίροποιῶν υἱόν, καὶ ἄλλον Ἀτρομήτου τινὸς γραμματιστοῦ,

15 Μαχ. υἱόν) Δημοσθένει λέγει. G. 16 Ἀτρομ. - γρ.) Αἰσχίνῃ λέγει.

curate intentis quasi lineis descripta : laborem porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emetiare. Quod vero omnium est molestissimum, illud est, quod plurimum etiam tibi temporis itineris huius praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renuniet labori, & longum valere speratam illam felicitatem iubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere ausit talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiatorum fabri filium, & alium Atrometi gram-

ζηλοῦν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μῆτε Φιλίππου ἐπι-
 όντος, μῆτε Ἀλεξάνδρου ἐπιτάττοντος, ὅπου τὰ ἐκείνων
 τέως ἐδόκει χρήσιμα· οὐκ εἰδὼς ὅποια νῦν κεκαινοτόμη-
 ται, ταχεῖα καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῆς ῥητορι-
 κῆς ὁδός. σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι, μῆτε προσέχειν αὐτῷ,
 μή σε ἐκτραχηλίῃ σου παραλαβὼν, ἢ τὸ τελευταῖον,
 προηγήσασαι τοῖς πόνοις παρασκευάσῃ. ἀλλὰ εἰ πάντως
 ἐράς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀκμά-
 ζων ἔτι, ὡς καὶ σπουδάξοιο πρὸς αὐτῆς, ὅτι τῷ μὲν δασεῖ
 τούτῳ, καὶ πέραν τοῦ μετρίου ἀνδρικῶ, μακρὰ χαίρειν
 λέγε, ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὅπόσους ἀν' ἐξαπα-
 τῶν δύνηται, ἀνάγειν, καταλιπὼν ἀσθμαίνοντας καὶ
 II πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας. Πρὸς δὲ τὴν ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρή-
 σεις πολλοὺς μὲν καὶ ἄλλους, ἐν τούτοις δὲ καὶ πάνσο-

Σὺ δὲ μῆτε πείθεσθαι) Συνῆδες
 τοῦτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογογρά-
 φοις ἀπαρμυφάτοις χρῆσθαι ἀντὶ
 προστακτικῶν, ὥς καὶ νῦν οὗτος·
 ἀντὶ γὰρ τοῦ μὴ πείθου, εἶπε πείθε-
 σθαι. τοῦτο δὲ οὐχ ὡς ἐτύχε γίνε-
 ται, ἀλλ' ἡνίκα μετὰ ἀπαγορεύσεως

ἡ ἔννοια πρόκειται, οἷον ἀλλὰ σε κα-
 λέω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τοῦ μὴ
 τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τοῦ Θεολόγου
 Γρηγορίου, ὃ μὴ διδάσκειν τῷ τρό-
 πῳ· ἀντὶ γὰρ προστακτικῶν τὰ ἀ-
 παρμυφάτα καλεῖται. V.

matistae, aemulari te iubens; idque in pace, neque Philip-
 po invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum
 ratio utilis tum videbatur; nesciens, quae nunc recens in-
 venta sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhe-
 torices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te for-
 te assumptum evertat, aut denique, ante tempus ut conse-
 nescas laboribus, efficiat. Verum si omnino amas Rhetor-
 ricen, & quam celerrime illa vis potiri, pleno adhuc vi-
 gore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsu-
 tum illum, & ultra mediocritatem virilem, longum valere
 iube, descendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest,
 educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relin-
 que. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios mul-
 tos invenies, tum in his omniscium quendam & usque-

Φόν τινα, καὶ πάγκαλον ἄνδρα, διασεσαλευμένον τὸ βάδισμα, ἐπικεκλασμένον τὸν αὐχένα, γυναικείον τὰ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ Φώνημα, μύρων ἀποπνέοντα, τῶ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνύμενον. ὀλίγας μὲν ἔτι, οὐλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετίζοντα, πάντα βρόντινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κινύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, τὸν τῆς τραγωδίας ἐπέραστον ἐκείνον ποιητὴν. λέγω δὲ ὡς ἀπὸ τούτων γνωρίζεις αὐτὸν, μηδὲ σε οὕτω θεσπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χάρισι, διαλάβοι καίτοι τί φῆμι; καὶ εἰ μόνοντι γάρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ ὕμνητιον ἐκείνο ἀνοίξας στόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν ἀφίῃ, μάθοις ἂν ὡς οὐχὶ τῶν καθ' ἡμᾶς τίς ἐστίν, εἰ ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι ξένον φάσμα δρόσῳ ἢ ἀμβροσίᾳ τρεφόμενον. ταύτῳ τοίνυν προσελθὼν καὶ παραδοὺς σεαυτὸν, αὐτίκα μάλα ρήτωρ ἔσῃ, καὶ περίβλεπτος, καὶ, ὡς ὀνομάζει αὐτὸς, βασιλεὺς ἐν τοῖς λό-

6' Ἀγάθων) Ἀγάθων τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαν σκαπτόμενος. V.

quaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, infracta cervice, vultu femineo, mellita voce, unguentâ spirantem, summo digito scalpentem caput, paucos illos iam quidem, sed crispas ferrugineo colore capillos studiose componentem, delicatissimum quendam Sardanapalum, aut Cinyram, aut Agathonem ipsum, venustum illum poetam Tragoediae. Dico autem ideo, ut his illum indicibus agnoscas, neque fugiat te res adeo divina, adeo Veneri cara atque Gratiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te claudentem oculos accedens dicat aliquid, Hymettio illo aperto ore, & consuetam vocem emittat, statim agnoscas, non esse de nostro genere aliquem, qui terrae fructum edimus, sed peregrinum quoddam monstrum, rore pastum vel ambrosia. Ad hunc igitur si accefferis, huic te si tradideris, e vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &, ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore constitueris, quadrigis ora-

- γοις ἀπονητὶ καταστήσῃ, τὰ τέθριππα ἐλαύνων τοῦ λόγου. διδάξεται γὰρ σε παραλαβὼν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεί-
 12 να. Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, Φαῦλον ὑποκριτὴν ἰσῶς τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω που πεσόντων ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίῃ ἂν τοιγαροῦν πρὸς σέ ὥδέ πως, ἐπισπασάμενος ὅποσον ἔτι λοιπὸν τῆς κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο, καὶ ἀπαλόν, οἷον εἴωθεν, Αὐτοθαίδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μάλθακην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσηνεῖ τοῦ Φθέγματος. ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ οὐ πρὸς
 13 ἀβροῦ καὶ ἐρασμίου ῥήτορος. Φήσει δ' οὖν πάνυ μετριάζων ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῶν σε, ὦ ἀγαθε, ὁ Πύθιος ἐπεμψε πρὸς μέ, ῥητόρων τὸν ἀριστον προσειπῶν, ὥσπερ ὅτε Χαιρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε; εἰ δὲ μὴ τοῦτο, ἀλλὰ κατὰ κλέος αὐτὸς ἤκεις ἀκούων ἀπάντων ὑπερπεπληγμένων τὰ ἡμέτερα,

tionis investus: assumptum enim te prima statim ista docebit. Porius vero ipse te alloquatur: ridiculum enim fuerit, pro eo me Rhetore verba facere, malum forte talium tantorumque actorem, ut metus sit, ne lapsus alicubi personam Herois, quam ago, conteram. Dicat ergo ad te ita fere, ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit, ac venustulum illud atque molle, ut solet, subriferit, Comicam Autothaidem, aut Malthacen, vel Glyceram quandam blanditria vocis imitatus: rusticus enim est virilis ille vultus, nec delicatum amabilemque Rhetorem decens. Diceret igitur modeste admodum de se: Numquid te, vir optime, Pythius misit ad me, quem Rhetorum vocarit optimum, ut Chærephonti se interroganti ostendit, quis esset eorum, qui tum viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percel-

καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθνηπότων, καὶ ὑποπεπτηχότων,
 αὐτίκα μάλα εἴσῃ πρὸς οἷόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἤκεις.
 προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτον ὄψεσθαι, οἷον τῶδε ἢ τῶδε
 παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυός, ἢ Ὠτός, ἢ Εφιάλ-
 τής, ὑπὲρ ἐκείνους πάνυ Φανεῖται σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερ-
 Φυές, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τοὺς γε ἄλλους τοσοῦτον ὑπερ-
 Φωνοῦντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τοὺς αὐλοὺς, καὶ
 οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας.
 Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ἐβέλεις γενέσθαι, καὶ ταῦτο 14
 οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥᾶον μάθοις, ἔπου μόνον, ὦ Κλητίου
 μέλημα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλου πάντα, καὶ τοὺς νό-
 μους, οἷς ἂν ἐπιτάξω χρῆσθαι, ἀκριβῶς μοι παραδύ-
 λαττε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, μηδὲ
 πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετελέσθης ἐκείνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορι-
 κῆς, ὅποσα ἢ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ μα-
 ταίοις μετὰ πολλοῦ καμάτου ὁδοποιεῖ· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν
 10 ὦ μέλημα) Ἀπὸ τοῦ φρόντισμα. οἶον ἐπὶ οὗ μοι πολλὰ φρο-
 τίς ἐστι. V.

li, & decantare eadem, atque stupere, & fasces nobis submittere:
 statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Exspectabis
 vero, nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat compara-
 ri: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra il-
 los omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur;
 quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quan-
 tum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos ac-
 ciunt. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a ne-
 mine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clytii, ea
 quae dicam, & aemulare omnia. Et leges, quibus te vii iussero,
 accurate mihi observa. Quin potius iam procede, nihil cunctatus,
 neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhe-
 toricen altera illa praevia disciplina dementibus & vanis homini-
 bus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim iis

δεήσῃ. ἀλλ' ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν (ἡ παροιμία Φησὶν) ἔμβαινε, οὐ μείων ἔξων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἂν τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γάρ τι παρὰ
 15 πάντα ταῦτα ὁ ρήτωρ. Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἤκειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ἐπιστιτίσασθαι, ὡς ἂν τάχιστα διανύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ὃ μὲν προΐοντι ἐπιδείκνυς κατὰ τὴν ὁδὸν, ὃ δὲ καὶ παραινῶν, πρὶν ἤλιον δύναι, ῥήτορά σε ὑπὲρ τοὺς πάντας ἀποφανῶ, οἷος αὐτὸς εἰμι, ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ τελευταῖα τῶν λέγειν ἐπιχειρούντων ἔχων. κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν τὴν ἀμαθίαν, εἴτα θράσος ἐπὶ τούτοις· καὶ ἄλλως δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδοῦ δέ, ἢ ἐπιείκειαν, ἢ μετριότητα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι ἀπόλιπε. ἀχρεῖα γὰρ, καὶ ὑπεναντία τῷ πράγματι. ἀλλὰ μὲν καὶ βοῇν ὅτι με-

7 Ἄ μὲν --- ὃ δὲ) Ἄ μὲν, ὃ δὲ μὴ εἶπες· ἀλλὰ τίνα μὲν, τίνα δέ, εἰ καὶ Λουκιανὸς λέγει· ἐνταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παίζων, εἴτε σπουδάζων. καὶ πάλιν ἐν Τιμῶνι, διδοὺς ἀπασιν

τοῖς δεσμένοις, ᾧ μὲν πάντε δραπετὰς, ὃ δὲ μίαν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον. ὃ δὲ αὐτὸς οὗτος ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῷ Ψευδολοκιστῇ αὐτοῦ. V.

opus erit. Sed illotis pedibus, ait proverbium, ingredere, nihilo propter hoc deteriore conditione futurus, etiam si neque communissimum illud scias scribere literas. Aliud enim quid Rhetor, supra ista omnia. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo asferre, & quomodo comitatum parare, ut quam celerissime emetiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens, ante solem occasum Rhetorem supra omnes efficiam, qualis ipse sum, qui extra controversiam primas & medias & ultimas feram eorum, qui audens dicere. Affer igitur maximum quidem inscitiam, deinde confidentiam post haec, & praesertim audaciam atque impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem, aut modestiam, aut ruborem, domi relinque: iuutilia enim & contraria negotio. Verum enimvero clas-

γίστην, καὶ μέλος ἀναίσχυντον, καὶ βάδισμα, οἷον τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάνυ, καὶ μόνα ἐστὶν ὅτε ἱκανά. ἡ ἐσθῆς δὲ ἔστω εὐανθής, καὶ λευκή, ἔργον τῆς Ταραντίνης ἐργασίας, ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα καὶ ἡ κρητὶς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβὰς Σικυωνία, πύλοις τοῖς λευκοῖς ἐπιπρέπουσα, καὶ ἀκόλουθοι πολλοὶ, καὶ βιβλίον αἰεί. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρή συντελεῖν. Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προῖων, ὅρα 16 καὶ ἄκουε. καὶ δὴ σοὶ τοὺς νόμους δίδειμι, οἷς χρώμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωριεῖ καὶ προσήσεται, οὐδὲ ἀποστραφῆσεται καὶ σκορακιεῖ, καθάπερ ἀτέλεστόν τινα καὶ κατὰσκοπον τῶν ἀπορρήτων. ἀλλὰ σχήματος μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρή μάλιστα, καὶ εὐμόρφου τῆς ἀναβολῆς, ἔπειτα πεντεκαίδεκά που, ἡ οὐ πλείω γε τῶν εἴκοσιν Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκλέξας ποθεῖν, καὶ ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετήσας, πρόχειρα ἐπ' ἄκρας τῆς γλώτ-

ς Πολυσχιδῆς) Πολυσχιδῆς, τὸ πύλοις αὐτὴν ἐπιπρέπει τοῖς λευκοῖς, ὅγ' οὐκ αἶ ἐπὶ ἄλλου γένοιτ' ἡμῶν καλλίγνια. καὶ δῆλον ἂν ὅτι αἶ ἐπὶ οὐδέματος. V.

morem quam maximum asser, & modulationem impudentem, incessumque qualis meus est. Haec vero necessaria omnino, & quae sola interdum sufficiant. Vestis autem sit florida, & candida, de Tarentino textrino, ut corpus perluceat: crepida Attica, & muliebris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius, qui in albis coactilibus magis deceat. Sint etiam pedissequi multi, & semper liber. Et haec ipsum te conferre oportet. Reliqua in via iam inter progrediendum vide atque audi. Nimirum leges tibi explico, quibus utentem agnoscat te Rhetorice atque admittet, neque aversabitur & iubebit succedere, tanquam non initiatum & mysteriorum exploratorem. Sed primo maxima habitus cura habenda est, & decentis amictus. Deinde quindecim circiter, non plura certe viginti, Attica nomina undecunque collecta, eaque diligenti meditatione comprehensa,

της ἔχε, τὸ ἄττα, καὶ κᾶτα, καὶ μῶν, καὶ ἀμηνέπη,
καὶ λῶστε, καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ,
καθάπερ τι ἡδυσμα ἐπίπαττε αὐτῶν. μελέτω δὲ μηδὲν
τῶν ἄλλων, ἐὰν ἀνόμοια τούτοις, καὶ ἀσύμφυλα καὶ
ἀπῳδά. ἡ πορφύρα μόνον ἔστω καλὴ, καὶ εὐανθής, καὶ
17 σισύρα τῶν παχειῶν τὸ ἱμάτιον ἤ. Μετὰ δὲ ἀπόρρητα
καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκις ὑπὸ τῶν πάλαι εἰρη-
μένα. καὶ ταῦτα συμφορήσας ἀποτόξευε προχειριζόμενος
ἐς τοὺς προσομιλοῦντας. οὕτω γάρ σε ὁ λεῶς ὁ πολὺς
ἀποβλέψονται, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήψονται, καὶ τὴν
παιδείαν ὑπὲρ αὐτοὺς, εἰ ἀποστλεγγίσασθαι μὲν τὸ
ἀποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίῳ θέρεσθαι, εἰληθερεῖ-
σθαι, τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, τὸν ὄρθρον δὲ ἀπροκνε-
φές. ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνό-
ματα, καὶ ὀνοματοθέτει τὸν μὲν ἐρμηνεύσαι δεινὸν, εὐλε-
ξιν καλῶν, τὸν συνετὸν, σοφόνουν, τὸν ὀρχηστὴν δὲ χειρί-
σοφον. ἂν σολοικίσης δὲ, ἢ βαρβαρίσης, ἐν ἔστω Φάρ-

in promptu & extrema lingua habeto, illud ἄττα & κᾶτα & μῶν,
& ἀμηνέπη, & λῶστε, & similia, & in unaquaque oratione,
tanquam condimentum illorum adsperge: reliquorum vero nulla cu-
ra sit, si dissimilia his, & ex alia quasi tribu sint, & absona.
Purpura modo pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus pe-
nula sit ipsum vestimentum. Postea abstrusa sunt & peregrina ver-
ba, & rarer a veteribus dicta. Atque haec collecta in promptu
habe, ut iaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim
vulgus te respiciens, atque admirandum hominem putabunt, cuius
supra captum suum sit eruditio, si ἀποστλεγγίσασθαι dicas pro
destringi, & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem nomines
προτίμιον, & diluculum ἀπροκνεφές. Interdum vero & ipse facies,
ac pones rebus, nova & absurda nomina, vocans eum, qui elo-
quendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόνουν, saltatorem
vero χειρίσοφον. Si vero vel in iungendis verbis peccaveris, vel

μικρον, ἢ ἀναισχυντία· καὶ πρόχειρον εὐδὺς ὄνομα, οὔτε ὄντος τινος, οὔτε γενομένου ποτέ ἢ ποιητοῦ, ἢ συγγραφέως, ὃς οὕτω λέγειν ἐδοκίμαζε σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀκρότατον ἀπηκριβωμένος. ἀλλὰ καὶ ἀναγίγνωσκε τὰ παλαιὰ μὲν μὴ σύ γε, μηδὲ εἴ τι ὁ λῆρος Ἴσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ τοὺς τῶν πρὸ ἡμῶν ὀλίγον λόγους, καὶ ἅς φασι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων ἐπισιτισάμενος ἐν καιρῷ καταχρῆσθαι, καθάπερ ἐκ ταμείου προαιρῶν. Ἐπειδὴν δὲ καὶ δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρ- 18 ὄντες ὑποβάλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἅπαντα μὲν, ὅποσα ἂν ἦ δυσχερῆ, λεγέσθω, καὶ ἐκφραυλιζέσθω, ὡς οὐδὲν ὅλως ἀνδρῶδες αὐτῶν ἐλομένων· καὶ μὴ μελλήσας, λέγε ὃ, τίικεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ἐπιμεληθεὶς, ὡς τὸ πρῶτον, ὥς-

3 Τὰ παλαιὰ) Δρυμίας ἄγαν ὁ βομολόχος καὶ γόης τῶ λόγῳ καθήκετο τῶν θαυμασίων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τὴν ἐκάστου λοιδορούμενος ἀρετὴν. τοῦ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπτιον, λῆρὸν ἐκάλεσε· τοῦ δὲ τὸ γορ-

γόν καὶ πυκνόν, εἰς τὸ ἀχαριὰ πίσκα· τοῦ δὲ τὸ ἀφρόν τι καὶ ἐλευθεριοὶ καὶ κατὰ πᾶσαν ἰδίαν εὐμεταχείριστος, εἰς ψυχρολογίαν δίδωκε. V.

barbara singula protuleris ; unum sit remedium, impudentia, ac in promptu statim nomen alicuius, qui neque sit, neque fuerit unquam, poetae, vel solutae orationis scriptoris, qui ita dicendum probaverit, vir doctus, & linguae ad summam accuratorem peritus. Verum leges etiam non tu quidem vetera, neque si quid nugator ille Isocrates, aut expertus Gratiarum Demosthenes, aut frigidus Plato, scripsere ; sed libros paulo ante nostram aetatem editos, & istas, quas declamationes vocant, ut comite ab iis instructus habeas, quo in tempore abutaris, atque inde, tanquam e penu, depromas. Si vero etiam dicendum sit, & argumenta quaedam praesentes subiiciant, atque dicendi materiam ; quaecunque difficultates sunt, facilia dicantur, & contemnantur, quasi virile omnino nihil ipsi elegerint : tu vero nihil cunctatus dicito, quodcunque tandem verbum in linguam venerit, nihil curans ista, ut primum, sicut nempe

περ οὖν καὶ ἔστι πρῶτον, ἑρεῖς ἐν καιρῷ προσήκοντι, καὶ τὸ δεύτερον μετὰ τοῦτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκεῖνο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπεσόν, πρῶτον λεγέσθω, καὶ ἦν οὕτω τύχη, περὶ τῷ μετώπῳ μὲν ἡ κνημὶς, περὶ τῇ κνήμῃ δὲ ἡ κόρυς. πλὴν ἀλλ' ἔπειγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιώπα μόνον. καὶ περὶ ὑβριστοῦ τινος, ἡ μοιχοῦ λέγῃς Ἀθηνησι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν Ἐκβατάνοις λεγέσθω. ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὧν οὐκ ἂν τι ἄνευ γένοιτο. καὶ αἰὶδ' Ὀἶθως πλείσθω, καὶ ὁ Ἑλλήσποντος πεζευέσθω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν Περσικῶν βελῶν σκεπέσθω, καὶ Ξέρξης Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμαζέσθω, καὶ τὰ Ὀθρυάδου γράμματα ἀναγινωσκέσθω, καὶ ἡ Σαλαμὶς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ αἱ Πλαταιαὶ, πολλὰ ταῦτα καὶ πυκνά· καὶ ἐπίπαν στα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνόματα ἐπιπολαζέτω, καὶ ἐπαν-

7 Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθὼν) Ταῦτα πάντα παρ' Ἡροδότῃ ἱστορεῖται, ἢ ἐν Μαραθῶνι τῶν Περσῶν μάχῃ, Περσῶν μὲν Δατίδος ἡγουμένου, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ἧ ὁ Καλλιμαχος πολέμῳ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀφαιρεθεὶς, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰστίχαι

ὑπὸ τῆς περὶ τὸν πόλεμον προθυμίας, οὐδὲ τι πάῃσι αἰσθόμενος. ἡ Ἑλλήσποντος ὑπὸ Ξέρξου γεφύρωσις, καὶ ἡ τοῦ Ὀἶθου διερύξις, ἢ ἡ Σάλασσα εἰσρουῖσα πλοτὸν ἀπεργάσατο τὴν ἐσθμὴν τοῖς Ξέρξου σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα. V.

primum est, suo tempore dicas, & secundum post hoc, & post illud tertium: sed quod subierit primum, primum dicatur; ac si ita usu veniat, fronti ocrea circumdetur, & galea cruri. Verum instat, & verba continua, & modo ne tace. Et si de stupratore aliquo aut adultero dicas Athenis, quae apud Indos aguntur & Ecbatanis, dicantur: praeter omnia vero Marathon & Cynaegirus, sine quibus nihil fiat: & semper navigetur Athos, & pedibus transeat Hellepontus, texaturque sol a sagittis Persicis, & fugiat Xerxes, & Leonidas in admiratione sit, & legantur sanguineae Othryadis litterae, & audiantur Salamis, & Artemisium, ac Plataeae. Multa haec sunt & crebra: tum adpersa pauca illa nomina in summo quasi natent, & florum instar praeniteant:

θείτω, καὶ συνεχὲς τὸ ἅττα καὶ τὸ δῆπουθεν, καὶ μηδα-
μοῦ αὐτῶν δὲ καλὰ γὰρ ἐστὶ καὶ εἰκὴ λεγόμενα. Ἦν 19
δὲ ποτε καὶ ἄσαι καιρὸς εἶναι δοκῇ, πάντα ἀδέσθω,
καὶ μέλος γινέσθω. καὶ ποτε ἀπορήσης πράγματος
ᾧδικού, τοὺς ἀνδρας τοὺς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
πεπληρωμέναι οἶου τὴν ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμοι τῶν κακῶν,
πολλάκις καὶ ὁ μῦθος πατασσέσθω, καὶ λαρύγγιζε,
καὶ ἐπιχρέμπτου τοῖς λεγομένοις, καὶ βιάδιζε μεταφέ-
ρων τὴν πυγὴν. καὶ ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγανάκτει,
καὶ λοιδοροῦ αὐτοῖς ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐστήκωσιν, ὑπὸ τῆς αἰ-
σχύνης ἥδη πρὸς τὴν ἔξοδον ἔτοιμοι, καβέζεσθαι κέλευε,
καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ πρᾶγμα ἔστω. Ὅπως δὲ καὶ τὸ 20
πλῆθος θαυμάζωσι τῶν λόγων, ἀπὸ τῶν Ἰλιακῶν ἀρ-
ξάμενος, ἢ καὶ, νῆ Δία, ἀπὸ τῶν Δευκαλίωνος καὶ
Πύρρας γάμων, ἦν δοκῇ, καταβίβαζε τὸν λόγον ἐπὶ

7 Καὶ μῦθος πατασσέσθω) Οὐκ ἔστι ταυτὶ τὸ μιὰν καὶ κατάπτυστον ἔργον τὸ τὸν μῦθον πατάσσειν, ἀρχαῖον εἶναι. V.

ibid. Κελάρυς) Λαρύγγις. V. Inverte. In altero Voss. hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγγι-

ς) Λαρυγγίζειν τὸ πλατύνειν τὴν φωνὴν καὶ μὴ κατὰ φύσιν φθίγγειν, ἀλλ' ἐπιτινύειν περιεργότερον τὸν λαρύγγι χρῆσθαι. Sequebatur ibid. quinque alia Scholia ad 2 Ver. Hist. pertinentia, quae eo retulimus.

perpetuumque sit illud ἅττα, atque δῆπουθεν, licet nusquam illis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere. Si vero aliquando etiam cantandi tempus esse videatur, cantentur omnia & fiant cantilena. Et si quando non habeas, quod cantari aptum sit, appellandis, flexa in cantum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam existima. Atque illud hei malorum! frequens esto, & percutiatur femur, tum modulanti gutture pronuntia, & screatu verba distingue, & inter agendum fluctuante podice ingredi. Et si te non laudent, indignator illis, & maledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad abeundum parati, assidere illos iubeto, atque in universum, regnum quoddam exerceto. Ut vero vulgus etiam admiretur orationem tuam, ab Iliacis inde temporibus factio initio, aut, per Iovem, & Deucalionis & Pyrrhae nuptiis, si vi-

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὀλίγοι, αἱ μάλιστα μὲν σιωπήσονται ὑπὸ εὐγνωμοσύνης· ἣν δὲ καὶ λέγῳσί τι, ὑπὸ Φθόνου αὐτὸ δόξουσι δρᾶν· οἱ πολλοὶ δὲ καὶ σχῆμα, καὶ Φωνήν, καὶ βᾶδισμα, καὶ περίπατον, καὶ μέλος, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἅττα σου ἐκεῖνο θαυμάσονται, καὶ τὸν ἰδρῶτα ὀρῶντες, καὶ τὸ ἄσθμα, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχὶ πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ τοῦτο, οὐ σμικρὰν ἔχει τὴν ἀπολογίαν, καὶ θαῦμα παρὰ τοῖς πολλοῖς· ὥστε ὅρα μήποτε γράψῃς, ἢ σκευδόμενος
 21 παρέλθῃς. ἔλεγχος γὰρ σαφὴς ταῦτά γε. Οἱ Φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν τῶν δείπνων ἀποτινέτωσαν, εἴ ποτε αἰσθῶντό σε καταπεσούμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθισόμενον ἐν τοῖς μεταξὺ τῶν ἐπαίνων διαλείμμασι. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦδε μελέτω σοι τὸν χορὸν ἔχειν οἰκεῖον, καὶ συνάδοντα. ταῦτα μὲν

deatur, ad illum, qui nunc est status rerum, orationem deducito. Nam qui intelligunt, pauci; ilique maximam partem bonitate quadam reticebunt: si quid vero dicant etiam, invidia quadam videbuntur facere. Sed vulgus habitum, & vocem, & incessum, & inambulationem, & cantillationem, & crepidam, & illud tuum ἅττα admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhelatione, non poterunt non credere, formidandum te in dicendo certatorem esse. Inprimis vero etiam illa extemporalitas excusationem non parvam praestat, atque apud populum admirationem. Itaque vide, ne unquam scribas, aut post aliquam cogitationem ad dicendum prodeas: in ista enim aperte reprehendaris. Amici autem semper plaudant pedibus, & mercedem solvant coenarum, si quando labare te sentiant, praebentes manum, & inter moras laudationum inveniendi quid dicas occasionem suppeditantes. Nam illud quoque tibi curae sit, chorum tibi tuum uti habeas, qui concinas.

σοι τὰ ἐν τοῖς λόγοις. μετὰ ταῦτα δὲ προϊόντα σε δορυ-
 Φορείτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ περὶ ὧν ἔφη
 μεταξὺ διαλαμβάνοντα, καὶ ἣν τις ἐντύχη, θαυμάσια
 ὑπὲρ σου λέγε, καὶ ὑπερεπαίνει, καὶ ἐπαχθῆς γίγνου
 αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεύς πρὸς ἐμέ; καὶ, πρὸς ἕνα ἴσως
 μοι τῶν παλαιῶν ὁ ἀγών; καὶ τὰ τοιαῦτα. Ὁ δὲ μέ- 22
 γιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμεῖν ἀναγκασιότατον, ὀλίγου
 δεῖν παρέλιπον, ἀπάντων καταγέλα τῶν λεγόντων. καὶ
 ἦν μὲν τις καλῶς εἶπη, ἀλλότρια, καὶ οὐχ ἑαυτοῦ δι-
 κνύειν δοκεῖτω ἦν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔστω ἐπι-
 λήψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μετὰ πάντας εἰσιέναι
 χρή, ἐπίσημον γάρ καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον
 τινὰ ἔπαινον ἐπειπεῖν, τὰς ἀκοὰς τῶν παρόντων ἐπιστρέ-
 φοντα, καὶ ἐνοχλήσοντα, ὡς ναυτιᾶν ἀπαντας ἐπὶ τῷ
 φορτικῷ τῶν ὀνομάτων, καὶ ἐπιφράττεσθαι τὰ ὧτα.
 ἐπισείσης δὲ μὴ πολλάκις τὴν χεῖρα, εὐτελές γάρ, μὴδ'
 ἀναστῆς, πλὴν ἅπαξ γε ἢ δις τὸ πλεῖστον ὑπομειδία

*Haec quidem observanda tibi in ipsis orationibus. Post ea vero
 prodeuntem te deducant, suo testum satellitio, & de his, quae di-
 xisti, disputantem. Et si quis forte fiat obviam, admiranda de
 te dicito, & supra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid
 enim ad me ille Paeanienfis? &, Ad unum forte veterum
 mihi certamen est? & id genus alia. Quod autem maximum,
 & ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermissis-
 sem. Quicumque dicunt, eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena,
 non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione
 digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi; facit
 enim te conspicuum: & iacentibus omnibus peregrinam quandam
 laudationem subicere memento, quae aures praesentium advertat
 & offendat, ut nauseent omnes ad verborum insolentiam, & au-
 res obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas,
 vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad sum-
 Lucian. Vol. VII.*

δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δῆλος γήγνου μὴ ἀρεσκόμενος τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶν μέμψεων τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὧτα. τὰ δὲ ἄλλα, χρηΐσασθαι ἢ τόλμα γὰρ, καὶ ἡ ἀναίσχυρία, καὶ τὸ ψεῦσμα πρόχειρον, καὶ ὄρκος ἐπ' ἄλλοις αἰ τοῖς χεῖλοισι, καὶ φθόνος πρὸς ἅπαντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ διαβολαὶ πιθαναί. ταῦτά σε αἰσίδμιον ἐν βραχεὶ καὶ περιβλεπτον ἀποφανεῖ. τοιαῦτα μὲν τὰ φανερά καὶ τὰ ἔξω.

- 23 Ἰδία δὲ πάντα πράγματα ποιεῖν σοι δεδόχθω, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν, μοιχεύειν, αὐχεῖν γε, καὶ μὴ παύσῃς, καὶ πρὸς ἅπαντας λέγειν, καὶ γραμμάτια ὑποδεικνύσαι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεσθαι δοκεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τοῦτο ἀνοίσουσιν οἱ πολλοί, ὥς διὰ τοῦτό σου καὶ ἄχρι τῆς γυναικωνίτιδος εὐδοκίμουντος· καὶ τὸ δεῖνα δὲ μὴ αἰδεδῆς, καὶ πρὸς ἀνδρῶν ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἐρασθαι δοκαίης· καὶ ταῦ-

tum. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Ceterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iurandum in acerbis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicentia, & calumniae probabiles. Haec celebrem te brevi & conspicuum facient. Atque talia sunt, quae extra sunt & apparent. In privato autem factiora omnia committere tibi decretum sit, aleatorem esse, inebriari, libidinari, moechari, gloriarique, etsi non feceris, idque apud omnes dicere, & literulas ostendere scriptas a mulieribus. Etenim pulcher esse velle debes, & hoc agere, ut mulieres studiosae videantur te sectari. Nam hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi pudori sit, etsi a viris alterius rei causa amari videa-

τα γενεήτης, ἢ καὶ, νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν. ἀλλ' ἔστωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τούτῳ συνόντες· ἦν δὲ μὴ ᾧσιν, οἱ οὐκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ καὶ ἐκ τοῦ τοιούτου πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα παραγίγνεται. πλείων ἢ ἀναίσχυρ-
τία, καὶ θράσος· ὁρᾷς ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες, καὶ λοιδοροῦνται περισσῶς, καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνδρας; εἰ δὴ τὰ ὅμοια πάσχοις, διοίσεις τῶν ἄλλων· καὶ μὴν καὶ πι-
τῶσθαι χρὴ μάλιστα μὲν τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάν-
τως ἐκεῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ στόμα πρὸς ἅπαντα ἡδέως
κεχρημένω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετεῖτω καὶ πρὸς τοὺς λό-
γους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅποσα ἂν δύνηται. δύναται δὲ
οὐ σολοικίζειν μόνον, οὐδὲ βαρβαρίζειν, οὐδὲ ληρεῖν, ἢ
ἐπιορκεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ διαβάλλειν, καὶ ψεύδε-
σθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποτελεῖν· καὶ μάλι-
στα ἦν πρὸς οὕτω πολλοὺς τοὺς ἑρωτας μὴ διαρκέσης.
πάντα αὐτὴ γε ἐπιστάσθω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέ-
σθω, καὶ μηδὲν ἀποστρεφείσθω. Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, 24

re, idque barbatus cum iam sis, aut, ita me Iuppiter, calvus.
Sed sis, qui etiam hac ipsa causa semper tecum sis. Si vero
non sis, servi certe sufficient. Multa enim ex hac etiam re com-
moda facultati dicendi utilia accedunt: maior certe impudentia
atque audacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres, & abunde ma-
ledicant, ac supra viros. Si ergo idem quod illae patiaris, prae-
celles reliquis. Verum etiam pice velli oportet maxime sana per
omnia; si vero minus, omnino quidem illa... Ipsum vero os tibi
ad omnia hiet facile, & ministrat lingua cum ad sermone, tum
ad alia, quaecumque poteris. Potest autem non soloecismos tantum
committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut peierare, aut
maledicere, aut calumniari, ac mentiri; sed noctu aliud quoque
subire ministerium, imprimis ad multos adeo amores si non suffi-
cias. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quid-
quam aversetur. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero;

καλῶς ἐκμάθης, (δύνασαι δὲ οὐδὲν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θάρρῶν ἐπαγγέλλομαι οὐκ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεθαι. τὸ μετὰ τοῦτο δὲ οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ὅσα ἐν βραχεῖ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ παρὰ τῆς Ῥητορικῆς. ὅρας γὰρ ἐμὲ, ὃς πατρός μὲν Ἀφανοῦς, καὶ οὐδὲ καθαρώς ἐλευθέρου ἐγενόμην, ὑπὲρ Ξοῖν καὶ Θμοῦιν δεδουλευκός, μητρός δὲ ἀκεστρίας, ἐπ' ἀμφοδίου τινός· αὐτὸς δὲ τὴν ὥραν οὐ παντάπασιν ἀδόκιμος εἶναι δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ ψιλῷ τῷ τρέφεσθαι συνῆν τινι κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ. ἐπεὶ δὲ τὴν ὁδὸν ταύτην ῥάστην οὔσαν κατεῦδον, καὶ διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμην, (ὑπῆρχε γάρ μοι, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκείνα, ἃ προεῖπον ἐΦόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι Ποθεινὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ

13 Ὡ φίλη Ἀδράστεια) Δαίμων
ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἕλλησι τοῖς
μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφωμένη.
ἐπεὶ οὖν καυχόμενος εἰσάγεται ὁ
μικρὸς οὗτος διδάσκαλος, ὥσπερ ἐκ-
μειλιστόμενος τὴν δαίμονα ἀνεφύ-
μησε τῶν οὕτως αὐτὴν, ἥτοι ἐπιβόη-

σατο, V.

15 Ἀλλ' ἦδη τοῖς Διὸς) Ἐρτεῦ-
θεν ἀναττήρην τὴν ἥδη ὡς Πολυδύκην
διασφύρει ὁ παρὰ λόγος, εἰς γὰρ Κά-
στορος ἀδελφὸς Πολυδύκης ὁ Λύ-
δας, ὃς οὗτος ὀνομάζομαι ὁ διασφύ-
μενος ῥητόρων διδάσκαλος. V.

neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interiecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice affutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sum, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmuin servierit, matre autem farcinatrice triviali. Ipse vero, qui forma viderer esse non omnino contemnenda, primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo iam essem, (aderant mihi enim, parce, cara Adrafteal praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscilia, impudentia) primo quidem non amplius Potkinus nominor,

Λήδας παῖσιν ὁμώνυμος γεγένηται ἔπειτα δὲ γράϊ
 συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμενῃ πρὸς αὐτῆς,
 ἔρᾳν προσποιούμενος γυναικὸς ἐβδομηκοντούτιδος, τέτ-
 ταρας ἔτι λοιποὺς ὀδόντας ἐχούσης, χρυσίῳ καὶ τούτους
 ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε διὰ τὴν πενίαν ὑφιστάμεν
 τὸν ἄβλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοροῦ Φιλή-
 ματα, ὑπερήδιστά μοι ἐποίει ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγου δεῖν,
 κληρονόμος ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστην, εἰ μὴ κατάρ-
 τος τις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὡς Φάρμακον εἶην ἐπ' αὐτὴν
 ἐωνημένος. Ἐξωσθεῖς δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως οὐδὲ τότε 25
 ἠπόρησα τῶν ἀναγκαίων, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δεκῶ, καὶ
 ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, προδιδούς τὰ πολλὰ, καὶ τοὺς
 δικαστὰς τοῖς ἀνοήτοις καθυπισχοῦμενος. καὶ ἡτῶμαι
 μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ Φοίνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἔστε-
 Φανωμένοι· τούτοις γὰρ ἐπὶ τοὺς δυστυχεῖς χρῶμαι τοῖς
 δελέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισεῖσθαι πρὸς ἀπάντων, καὶ
 ἐπίσημον εἶναί με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τοῦ τρόπου, καὶ πο-

*sed iam Iovis & Ladae pueris cognominis factus sum. Deinde
 adiunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, ama-
 re dum stimulo mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor
 habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Verumtamen pauper-
 tatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula
 suavissima mihi fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres
 constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi servus execrabi-
 lis indicasset, venenum a me, quod illi darem, esse emtum. Prae-
 ceptis igitur cunctis, necessariis tamen ne sic quidem carui. Sed Rhe-
 tor esse videor, & in iudiciis probandum me praeebo, praevarican-
 s saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et
 plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in ianuā viri-
 des, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id
 ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob*

λὺ πρότερον τῶν λόγων, καὶ τὸ δέικνυσθαι τῷ δακτύλῳ
 τοῦτον ἐκείνον τὸν ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον,
 οὐ μικρὸν ἔμοι γε δοκεῖ. ταῦτά σοι παραινῶ, νῆ τὴν πάν-
 δημον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας, καὶ χάριν
 26 ἑμαυτῷ οὐ μικρὰν ἐπισπασάμενος. Εἶεν ὁ μὲν γεννάδας
 εἰπὼν ταῦτα πεπαύσεται· σὺ δὲ ἢ πεισθῆς τοῖς εἰρη-
 μέναις, καὶ δὴ παρεῖναι νόμιζε ὅσπερ ἐξ αρχῆς ἐπόθεις ἐλ-
 θεῖν· καὶ οὐδέν σε καλύσει ἐπόμενον τῷ νόμῳ ἐν τε τοῖς
 δικαστηρίοις κρατεῖν, καὶ ἐν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν,
 καὶ ἐπέραστον εἶναι, καὶ γαμῆν οὐ γραῦν τινα τῶν κω-
 μικῶν, καθάπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
 καλλίστην γυναῖκα τὴν Ῥητορικὴν, ὡς τὸ τοῦ Πλάτω-
 νος ἐκείνο πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνοντα φέρεσθαι, σὸι μᾶλ-
 λον πρόκειται περὶ σεαυτοῦ εἰπεῖν, ἢ ἐκείνῳ περὶ τοῦ Διός·
 ἐγὼ δὲ (ἀγεννὴς γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν

3 Νὰ τὴν πάνδημον) Τὴν Ἀφρο-
 δίτην φησὶ. ὁμοῦσι δὲ ταύτην τὴν, ἢ
 διὰ τὴν προσηγορίαν αἰσχρότητα
 τῆς γυναικός, ἢ διὰ τὸ ἀναιδέες εἶναι καὶ
 τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων χακῶν ἔχον-

σιν αἱ πόρνοι, ὃ μισεῖσθαι καὶ αὐ-
 τὸς υποβάλλεται καὶ τοὺς ἄλλους
 διδάσκει. V.

4 Καὶ χάριν) Γράφεται καὶ χάριν
 οὐ μικρὰν ἐπιστάμενος αὐτοῖς. V.

morum perversitatem, & prius etiam orationis, quoadque digito
 ostendor, atque ipso princeps in omni malitia dicor, non parvum
 mihi quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis Venus! prae-
 cipio, quae multo prius ipse mihi praecepi, eaque ratione gra-
 tiam mihi non parvam conciliaui. Sint ista satis! Generosus
 ille post haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab illo mo-
 veare, etiam adesse te puta, quorsum venire initio desi-
 derabas; neque quidquam te prohibebit, quo minus legi
 illi obsecutus cum in iudiciis vincas, tum bene audias apud
 multitudinem, & amabilis sis, ducasque non anum quan-
 dam comicam, ut tuus ille legislator & magister, sed mu-
 lierem pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis te deceat
 de te dicere, te Platonis illo volucris curru vectum ferri,
 quam ipsum de Iove dicere decuisse. Ego vero, ignavus enim

τῆς ὁδοῦ, καὶ παύσομαι τῇ ρητορικῇ ἐπιπολάζων, ἀσύμ-
βολος ὡς πρὸς αὐτὴν τὰ ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη πέ-
παυμαι. ὥστε ἀκονεῖ ἀνακηρύττεσθε, καὶ θαυμάζε-
σθε, μόνον τοῦτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει ἡμῶν κα-
κρατήκατε, ὠκύτεροι φανέντες, ἀλλὰ τῷ ῥάσῳ καὶ
πραγῇ τραπέσθαι τὴν ὁδόν.

& timidus sum, de via vobis decedam, & definam Rhe-
toricen sectari, qui consiliis ad eam *obtinendam* vestris uti
non possim. Vel potius iam desii. Itaque sine pulvere prae-
dicandos vos atque admirandos praebete, illud solum re-
cordati, non celeritate vos vestra vicisse, qui veloci-
res iudicati sitis, verum quod facillimam & declivem viam
elegistis.

ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ Η ΑΠΙΣΤΩΝ.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

Ι ΤΥΧ. **Ε**ΧΕΙΣ μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί ποτε ἄρα τοῦτό ἐστιν, ὃ τοὺς πολλοὺς εἰς ἐπιθυμίαν τοῦ ψεύδεσθαι προάγεται, ὡς αὐτοὺς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιᾶς λέγοντας, καὶ τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιούσι μάλιστα προσέχειν τὸν νοῦν;
 ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ, ἐστίν, ἃ τοὺς ἀνθρώπους ἐνίους ἀναγκάζει τὰ ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀποβλέποντας.

ΤΥΧ. Οὐδὲν πρὸς ἔπος ταῦτα, Φασίν, οὐδὲ περὶ τούτων ἡρόμην, ὅποσοι τῆς χρείας ἕνεκα ψεύδονται. συγγνώμης τοιγαροῦν οὗτοί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ ἐπὶ σωτηρίᾳ τῶ τοιούτῳ Φαρμάκῳ ἐχρήσαντο ἐν τοῖς δεινοῖς,

ΙΟ Οὐδὲν πρὸς ἔπος) Ἀπὸ τοῦ οὐδὲν πρὸς τὸν λόγον, ὃν ἡρόμην. V.

PHILOPSEUDES SIVE INCREDULUS.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

Tych. **P**OTESNE mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantis talia maxime attendant?

Phil. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu.

Tych. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicuius causa mentiuntur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deciperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt,

οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐποίει, τὴν τε αὐτοῦ ψυχὴν ἀργύμενος, καὶ τὸν νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ περὶ ἐκείνων, ὦ ἀρίστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἄνευ τῆς χρείας τὸ ψεῦδος περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθενται, ἡδόμενοι τῷ πράγματι, καὶ ἐνδιατρίβοντες ἐπ' οὐδεμιᾷ προφάσει ἀναγκαίᾳ. τούτους οὖν ἐθέλω εἰδέναι, τίνος ἀγαθοῦ τοῦτο ποιοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἡ παυ κατανένοήκας ἤδη τινὰς τοιούτους, οἷς 2
ἐμφυτος ἔρως οὗτός ἐστι πρὸς τὸ ψεῦδος;

ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοὶ εἰσιν οἱ τοιοῦτοι.

ΦΙΛ. Τί δ' οὖν ἄλλο, ἢ ἄνοιαν χρὴ αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τοῦ μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντὶ τοῦ βελτίστου προαιροῦνται;

ΤΥΧ. Οὐδέν τοῦτο· ἐπεὶ πολλοὺς ἂν ἐγὼ σοι δεῖξαιμι, συνετοὺς τᾶλλα, καὶ τὴν γνώμην θαυμαστοὺς, οὐκ οἷδ' ὅπως ἐαλωκότας τούτῳ τῷ κακῷ, καὶ Φιλοψευδεῖς

4. Περὶ πολλοῦ) Ἀντὶ τοῦ πρὸς
πλείστον. G.

12. Εἴ γε τὸ χεῖρ.) Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ κίνην ἅμα ταῦτα διεξιάν. V.

qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praeponunt, eaque re delectantur, & nulla causa necessaria in ea versantur. De his scire velim ego, cuius boni causa hoc faciant.

Phil. Numquid nosti tales quosdam, quibus infusus sit talis amor mendacii?

Tych. Et plurimi quidem sunt tales.

Phil. Quid ergo aliud causae illis esse, quam amentiam, dicendum est, quod verum non dicunt, quando quod pessimum est pro optimo eligunt?

Tych. Hoc nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi ostenderim, prudentes alioqui, & admirabili sapientia, nescio quomodo illo malo captos & mendaciorum studiosos,

όντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιούτοι ἄνδρες ἄριστοι τὰ πάντα, ὅμως χαίρουσιν αὐτοὺς τε καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐξαπατῶντες. ἐκείνους μὲν γὰρ τοὺς παλαιούς πρὸ ἐμοῦ σε χρη εἰδέναι, τὸν Ἡρόδοτον, καὶ Κτησίαν τὸν Κνίδιον, καὶ πρὸ τούτων, τοὺς ποιητάς, καὶ τὸν Ὀμηρον αὐτὸν, αἰοδιμούς ἄνδρας, ὅγῳ γράφω τῷ ψεύσματι κεχρημένους, ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τοὺς τότε ἀκούοντας αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν δι᾽ ἐκνεῖσθαι τὸ ψεῦδος, ἐκ διαδοχῆς ἐν καλλίστοις ἔτεσι καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γοῦν πολλάκις αἰδεῖσθαι ὑπὲρ αὐτῶν ἔπεισιν, ἐπὶ οὐρανοῦ τομῇ, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγῶνται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὴν ἐν Ἄδου πᾶσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἔρωτα ὁ Ζεὺς ταῦρος ἢ κύκνος ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκτον μετέπτεν· ἔτι δὲ Πηγάσους, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργόνας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πᾶν ἀλλόκο-

14 Καὶ ὡς ἐκ γυναικός τις) Ὡς Πρόκην καὶ Φιλομήλη καὶ Καλλιστό. ἢ μὲν εἰς ἄρκτον· Πρόκην δὲ καὶ Φιλομήλη εἰς ὄρνεα μεταβληθεῖσαι. V.

adeo ut male me habeat, si tales viri, optimi reliqua omnia, tamen gaudent seque & illos, in quos incidunt, decipere. Illos enim antiquos prius, quam ego, ut noveris, oportet, Herodotum, & Ctesiam Cnidium, & ante hos, poëtas, Homerumque adeo ipsum, viros celeberrimos, scripto ufos mendacio, adeo ut non modo, qui tum erant, auditores suos deceperint, sed ad nos etiam mendacium successione quadam, verbis versibusque pulcherrimis commendatum, pervenerit. Itaque saepe subit illorum vicem pudere, cum Coeli castrationem & vincula Promethei enarrant, & seditionem Gigantum, & totam inferorum tragoediam, & ut propter amorem Iuppiter sit taurus vel cyncus factus, & ut ex muliere in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad haec vero Pegafos, & Chimaeras, & Gorgones, & Cyclopes, & quae sunt ex eo genere, absurdae omnino & porten-

τα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων ψυχὰς κηλεῖν δύνα-
 μένα, ἐτι τὴν Μαρμῶ, καὶ τὴν Λάμμιαν δεδιότων. Καί- 3
 τοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ἴσως μέτρια. τὸ δὲ καὶ πόλεις
 ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι,
 πῶς οὐ γελοῖον; εἰ Κρήτες μὲν τοῦ Διὸς τάφον δεικνύον-
 τες οὐκ αἰσχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς
 γῆς ἀναδοθῆναι φασί, καὶ τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους ἐκ
 τῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα πολὺ
 σεμνότερον οὗτοι τῶν Θηβαίων, οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων,
 Σπαρτοὺς τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι διηγούνται. ὅς δ' ἂν
 οὖν ταῦτα καταγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
 ἀλλ' ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα, Κοροΐβου τινὸς, ἢ
 Μαργίτου νομίζοι τὸ πείθεσθαι, ἢ Τριπτόλεμον ἐλά-
 ται διὰ τοῦ αἵματος ἐπὶ δρακόντων ὑπαπτέρων, ἢ Πάνα

12 Ταῦτα Κοροΐβου τινὸς) Ὁ μὲν
 Κόροϊβος μωρὸς τις ἀπομνημονεύε-
 ται ἄνθρωπος· καὶ οὕτως, ὥστε γυ-
 ναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἂν ἰδέσθαι
 συγκαθιδύσθαι αὐτῇ, διὰ τὸν εἰς
 τὴν πνεύρα αὐτοῦ φόβον. καὶ οὐ-
 πως ἰχώμενοι τούτων περὶ τούτων αὐ-
 τὸν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς σπαφα-

μένης, τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνεχέσθαι,
 καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ
 τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καταμθεῖσαν,
 οὕτω τὴν καινουργίαν τότε τοῦ γάμου
 γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρὸς καὶ
 αὐτὸς, πλὴν κόματα μετρεῖν ἐπιχει-
 ρῶν. V.

toſae fabellae, puerulorum mentes mulcere aptae, qui Lar-
 vam Lamiamque metuunt. Quamquam poëtarum forte to-
 lerabilia fuerint mendacia. Quod vero iam civitates & gen-
 tes multae, communiter, & publice, mentuntur, qui non
 ridiculum? Si Cretenses, Iovis ſepulcrum oſtendentes, non
 erubescunt, Athenienſes vero Erichthonium de terra ex-
 ſtitiffe aiunt, primosque homines, olerum inſtar, de Atti-
 co ſolo enatos: multo hi quidem ſpecioſius, quam The-
 bani, qui de ſerpentis dentibus Spartos [*ſaiivos*] quosdam
 germinaffe narrant. Si quis vero haec tam ridicula non pu-
 ret vera eſſe, ſed, iis prudenter examinatis, Coroebi cu-
 iuſdam aut Margitae iudicet; credere, aut Triptolemum
 per aëra veſtum alatis draconibus, aut Pana veniſſe ex

ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶνα, ἡ Ὠρείθυιαν ὑπὸ τοῦ Βορέου ἀναρπασθῆναι, ἀσεβὴς οὗτός γε, καὶ ἀνόητος αὐτοῖς ἔδοξεν, οὕτω προδήλοις καὶ ἀληθέσι πράγμασιν ἀπιστῶν ἐς τοσοῦτον ἐπικρατεῖ τὸ ψεῦδος.

4 ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲν παιταί, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγγνώμης τυγχάνοιεν ἂν. οἱ μὲν τὸ ἐκ τοῦ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγότατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, οὐπερ μάλιστα δεόνται πρὸς τοὺς ἀκροατάς· Ἀθηναῖοι δὲ καὶ Θηβαῖοι, καὶ εἴ τινες ἄλλοι, σεμνοτέρως ἀποφαίνονται τὰς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γοῦν τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, οὐδὲν ἂν κωλύσῃ λιμῶ τοὺς περιηγητάς αὐτῶν διαφθαρῆναι, μηδὲ ἀμισθὶ τῶν ξένων τάλληδες ἀκούειν ἐβελησάντων. οἱ δὲ μηδὲ μίᾳς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῖεν ἂν.

5 ΤΥΧ. Εὖ λέγεις. ἐγὼ γὰρ παρὰ Εὐκράτους ἤκω σοι

Arcadia auxiliatum in Marathonem, aut raptam a Borea Orithyiam: ille impius & amens illis videri solet, qui manifestis adeo & veris rebus fidem neget. Eo usque mendacium invaluit.

Phil. Sed poëtae, Tychiade, & civitates veniam consequantur; alteri suavitatem ex fabulis, quae tantam habeat illecebram, suae scriptioni admiscentes, qua scilicet maxime, ad auditores suos opus habent: Athenienses vero ac Thebani, & si qui alii, augustiores talibus commentis reddunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum monstratores perire, cum ne gratis quidem hospites audire verum velint. At qui nulla tali causa inducti tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

Tych. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi ad-

τοῦ πάνυ, πολλὰ τὰ ἄπιστα καὶ μυθώδη ἀκούσας·
μᾶλλον δὲ μεταξὺ λεγομένων ἀπίων ὠχόμεν, οὐ Φέρων
τοῦ πράγματος τὴν ὑπερβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ
Ἑρινύες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα
διεξιόντος.

ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδῃ, ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης
ἐστὶ, καὶ οὐδεὶς ἂν οὐδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, οὕτω
βαθὺν πώγωνα καθεμμένος, ἐξηκοντούτης ἀνὴρ, ἔτι καὶ
Φιλοσοφία ξυνὼν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλου
τινὸς ψευδομένου ἀκοῦσαι παρὼν, οὐχ ὅπως αὐτός τι
τολμήσαι τοιοῦτον.

ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὦ ἐταῖρε, οἷά μιν εἶπεν, ὅπως
δὲ αὐτὰ ἐπιστάσαστο, ὡς δὲ καὶ ἐπώμυντο τοῖς πλεί-
στοις, παρασθησάμενος τὰ παιδία, ὥστε με καὶ ἀπο-
βλέποντα ἐς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲν ὡς με-
μήνοι, καὶ ἔξω εἶη τοῦ καθεστηκότος, ἄρτι δὲ ὡς γόης

sum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulo-
sis audiris, vel potius in media eorum enarratione, disces-
si, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed
tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa
multa & absurda enarrante.

Phil. Atqui, Tychiade; fide dignus Eucrates est, neque
quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo bar-
bam submiserit, hominem sexagenarium, & in philoso-
phia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se
praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat.

Tych. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo
fidem illis facere studuerit, quomodo deieraverit ad plera-
que, pueros etiam suos (*per quorum caput iuraret*) interpo-
nens, ut etiam vultu in illum defixo varia cogitarem: iam
quidem furere hominem; & mente non constare; nunc,

ἂν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἐλελήθει με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γε-
λοῖόν τινα πίθηκον περιστέλλων, οὕτως ἄτοπα διηγείτο.

ΦΙΛ. Τίνα ταῦτα πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ;
ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἢν τινα τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικούτῳ
τῷ πῶγωνι ἔσκεπεν.

- 6 ΤΥΧ. Εἴωθα μὲν καὶ ἄλλοτε, ὦ Φιλόκλεις, φοιτᾶν
πρὸς αὐτὸν, εἴ ποτε πολλὴν τὴν σχολὴν ἄγοιμι. τήμερον
δὲ Λεοντίχῳ συγγενέσθαι δέόμενος, (ἐταῖρος δέ μοι, ὡς
οἶσθα) ἀκούσας παρὰ τοῦ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτην
ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσοῦντα ἐπισκεψόμενος, ἀμφοῖν ἕνεκα,
ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενοίμην, καὶ κείνον ἰδοίμι,
(ἡγνοήκειν γὰρ ὡς νοσοίῃ) παραγίγνομαι πρὸς αὐτόν·
εὕρισκω δὲ αὐτόθι τὸν μὲν Λεόντιχον οὐκ ἔτι, (ἐφθάκει
· γὰρ ὡς ἔφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθώς) ἄλλους δὲ
συγχροὺς, ἐν οἷς Κλεόδημός τε ἦν ὁ ἐκ τοῦ Περιπάτου,
καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ Ἴων· οἶσθα τὸν ἐπὶ τοῖς

3 Πρὸς τῆς Ἑστίας, ὦ Τυχιάδῃ) καὶ τὸ πρόχειρον κατὰ τῆς ἱστορίας
τὴν Ἑστίαν εἰς ὅρον παρίλαβεν, ἰσχάρας αὐτὸν ἰξορκῶν. V.
ὡς κἀποικὸν αὐτοῦ συνθανόμενος,

impostorem esse, ac tamdiu me fugisse, qui leonina pelle
simium tegeret ridiculum; adeo absurda narrabat.

Phil. Quænam ista? per ego te Vestam rogo, Tychiade.
Volo enim scire, ecquam sub tanta barba tegat vanitatem.

Tych. Solebam etiam alias, Philocles, ventitare ad il-
lum, si valde otiosus essem. Hodie vero cum Leonticho
convento mihi opus esset, qui meus, ut nosti, sodalis est,
audissemque ab eius puero, mane abiisse ad Eucratem, ut
aegrotantem viseret; utriusque causa, ut *nempe* & Leonti-
chum convenirem, & viderem ipsum, ignarus aegrotum
esse, eo venio. Ac Leontichum quidem non amplius ibi
invenio, qui paulo ante, uti dicebant, discessisset: sed alios
frequentes, in quibus Cleodemus erat Peripateticus, & Stoi-
cus Dinomachus, atque Ion: nosti illum, qui Platoniarum

Πλάτωνος λόγους θαυμάζεσθαι ἀξιῶντας, ὡς μόνον
ἐκκριβῶς κατανενοηκότα τὴν γνώμην τοῦ ἀνδρός, καὶ τοῖς
ἄλλοις ὑποφθεῖνσαι δυνάμενον. ὁρᾷς οἴους ἀνδρας σοί
Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέτους; ὅ, τι περ τὸ κεφάλαιον
αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέσεως, αἰδεσίμους ἅπαν-
τας, καὶ μονονοῦχ' ὀφβεροὺς τὴν πρόσψιν. ἐτι καὶ ὁ ἰα-
τρὸς Ἀντίγονος παρῆν, κατὰ χρεῖαν, οἶμαι, τῆς νόσου
ἐπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ
νόσημα τῶν συντρόφων ἦν. τὸ ρεῦμα γὰρ, ἐς τοὺς πόδας
αὐτοῖς αὐτῷ κατεληλύθει. κατέζεσθαι οὖν με παρ' αὐτὸν
ἐπὶ τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρεμα ἐγκλίνας τῇ
φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὅποτε εἶδ' με, καίτοι βοῶντος
αὐτοῦ καὶ διατεινομένου τί, μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον· καί-
γ' ὡς μάλα πεφυλαγμένως μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐ-
τοῦ, ἀπολογησάμενος τὰ συνήθη ταῦτα, ὡς ἀγνοήσαι-
μι νοσοῦντα, καὶ ὡς ἐπεὶ ἔμαθον, δραμαῖος ἔλθοιμι.

4 Καὶ παναρέτους; ὅτι περ τὸ κε-
φάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκάστης προαιρέ-
σεως, αἰδεσίμους ἅπαντας) Haec V.

Forſan ut reſtitueret integritatē
textum: Scholii vero nihil. So-
lan.

disputationum causa admirationi esse postulat, tanquam
qui solus accurate sententiam viri perceperit, & interpre-
tari possit aliis. Vides, quos tibi viros narrem, sapientia
omni & virtute praeditos, quodque caput rei est, de una
quaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non adspe-
ctu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medi-
cus, morbi causa, puto, advocatus. Ac iam mollius vi-
debatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus:
defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affi-
dere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa pau-
lum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset,
quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid di-
centem, in ipso ingressu audirem. Ex ego, summa cautione
adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa
vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito au-

7 ἐκαβεζόμενῃ πλησίον. Οἱ μὲν δὴ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τοῦ νοσήματος τὰ μὲν ἤδη πραιρεηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε δι-
 εξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τινὰς ἕκαστος ὑποβάλ-
 λοντες. ὁ γοῦν Κλεόδημος, εἰ τοίνυν, Φησὶ, τῇ ἀριστερᾷ
 τις ἀνελόμενος χαμάθεν τὸν ὀδόντα τῆς μυγᾶλης, οὕτω
 Φονευεΐσης, ὡς προεῖπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος,
 ἄρτι ἀποδαρέντος, εἶτα περιάψει περὶ τὰ σκέλη, αὐ-
 τήκα παύεται τὸ ἄλγημα. οὐκ εἰς λέοντος, ἔφη ὁ Δει-
 νόμαχος, ἐγὼ ἤκουσα ἐλάφου δὲ θηλείας, ἔτι παρθένου
 καὶ ἀβαίτου καὶ τὸ πρᾶγμα οὕτω πιθανώτερον· ὡκὺ γὰρ
 ἡ ἐλάφος, καὶ ἔρρωται μάλιστα ἐκ τῶν ποδῶν· καὶ ὁ
 λέων ἄλκιμος μὲν, καὶ τὸ λίπος αὐτοῦ, καὶ ἡ χεὶρ ἡ
 δεξιὰ, καὶ αἱ τρίχες ἐκ τοῦ πάγωνος αἱ ὀρθαὶ, μεγάλα
 δύναιντο, εἴ τις ἐπίσταιτο αὐτοῖς χρῆσθαι μετὰ τῆς οἰ-
 κείας ἐπωδῆς ἕκαστῳ. ποδῶν δὲ ἴασιν ἥκιστα ἐπαγγέλ-
 λεται. καὶ αὐτὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, οὕτω πάλαι
 ἐγίγνωσκον ἐλάφου χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι ὡκὺ
 ἐλάφος. ἐναγχος δὲ Λίβυς ἀνὴρ σοφὸς τὰ τοιαῦτα,

tem, cursim statim venisse, prope illum affedi. Illi forte
 iam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant,
 insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas sub-
 iiciebant. Nam Cleodemus, *si ergo*, inquit, *sinistra aliquis*
humi tollat dentem mustelae, ita uti dixi interfectae, & exco-
riati modo leonis pelle deliget, ac deinde circumponat cruribus,
statim cessat dolor. Non leonina, inquit Dinomachus, *audet*
equidem, sed cervae virginis & nondum initae: & probabilior
sic res est: celere enim cerva & robustum maxime pedibus. Et leo
fortis ille quidem, atque adeps illius & manus dextra, & pili
de barba recti, multum valeant, si quis cum suo quodque carmi-
ne adhibere possit. Pedum vero curationem minime promittit. Ipse
quoque, inquit Cleodemus, *ita olim putabam, cervae oportere*
pellem esse, propterea quod velox cerva. Sed nuper e Libya vir

μετεδίδαξέ με εἰπὼν ὠκυτέρους εἶναι τῶν ἐλάφων τοὺς
λέοντας. ἀμέλει, ἔφη, καὶ αἰροῦσιν αὐτὰς διώκοντες.
ἐπήνεσαν οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντος τοῦ Λίβυος. Ἐγὼ 8
δὲ, οἶσθε γὰρ, ἔφην, ἐπαυδαῖς τισὶ τὰ τοιαῦτα παύε-
σθαι, ἢ τοῖς ἔξωθεν παραρτήμασι, τοῦ κακοῦ ἔνδον δια-
τρίβοντος; ἐγέλασαν ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
κατεγνώκότες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ἐπεὶ μὴ ἐπι-
σταίμην τὰ προδηλότατα, καὶ περὶ ὧν ἂν οὐδεὶς Φρονῶν
ἀντίποι, μὴ οὐχὶ οὕτως ἔχειν, ὁ μέντοι ἱατρὸς Ἀντίγονος
ἐδόκει μοι ἡσθῆναι τῇ ἐρωτήσῃ μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτει μετὰ τῆς τέχνης,
οἶνου τε παραγγέλλων ἀπέχεσθαι, καὶ λάχανα σιτεῖ-
σθαι, καὶ ὅλως ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου. ὁ γοῦν Κλεόδημος,
ὑπομειδιῶν ἅμα, Τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ; ἀπι-
στον εἶναι σοὶ δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίγνεσθαι τινὰς
ἀφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι γε ἦν δ' ἐγὼ εἰ μὴ

7 Κατεγνώκότες μου) Κατεγνώκότες πολλὴν τὴν ἄνοιαν. αἰτιατικὴ
ἀντὶ γυνικῆς Ἀττικῆς. V.

*sapiens talium, aliter me docuit, cum diceret, velociore esse leo-
nes cervis. Nimirum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti. Lau-
dabant praesentes Libyn, qui recte dixisset. At ego, Pu-
tatis enim, dicebam, incantationibus quibusdam talia sedari, aut
rebus extra appensis, cum tamen intus habitet malum? Ride-
bant in hoc sermone meo, ac manifestum erat, condemna-
ri ab illis multam meam inscitiam, quando nescirem, quae
essent manifestissima, ac de quibus nemo sanus contradi-
ceret, quasi non ita se haberent. Verumtamen Antigonus
Medicus videbatur delectari mea interrogatione; olim enim,
puto, negligebatur, qui auxilium de arte sua afferre vel-
let Eucrati, & vino illum abstinere iubens, & vesci oleri-
bus, & in universum de contentione remittere. Cleode-
mus ergo subridens, Quid ais, inquit, Tychiade? Incredibile
tibi videtur, quasdam exsistere e talibus utilitates ad morbos? Mi-*

Lucian. Vol. VII.

R

πάνυ τὴν ῥίνα κορύζης μεστὸς εἶην, ὡς πιστεύσειν τὰ ἔξω
καὶ μηδὲν κοινωνοῦντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγεύρουσι τὰ νοσή-
ματα μετὰ ῥηματίων, ὡς Φατὲ, καὶ γοητείας τινὸς ἐν-
εργεῖν, καὶ τὴν ἴασιν ἐπιπέμπειν προσαρτώμενα. τὸ δ'
οὐκ ἂν γένοιτο, οὐδ' ἦν ἐς τοῦ Νεμείου λέοντος τὸ δέρμα
ἐνδήσῃ τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλᾶς. ἐγὼ γοῦν αὐτὸν
ἐν ὀλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ δέρματι. Πάνυ γὰρ ἰδιώτης, ἔφη
ὁ Δεινόμαχος, εἴ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐκ ἐμέλῃσέ σοι ἐκ-
μαθεῖν, ὅν τινα τρόπον ὠφελεῖ τοῖς νοσήμασι προσφερό-
μενα. καὶ μοι δοκεῖς, οὐδὲ τὰ προφανέστατα ἂν παρα-
δέξασθαι ταῦτα, τῶν ἐκ περιόδου πυρετῶν τὰς ἀποπομ-
πὰς, καὶ τῶν ἐρπετῶν τὰς καταβέλξεις, καὶ βουβάνων
ιάσεις, καὶ τᾶλλα ὅποσα καὶ αἱ γράες ἤδη ποιοῦσιν.
εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἅπαντα, τί δὴ ποτε οὐχὶ ταῦτα
οἴσῃ γίγνεσθαι ὑπὸ τῶν ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ,
ἔμπεραίνῃ, ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἤλω, Φασὶν, ἐκκρούεις

17 Καὶ ἤλω — τὴν ἤλῳ) Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀσυνφόροις ἀσύνφορα πρ-
στούμενοι, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ψευδῶν εἰρηται τῷ λίγῳ λίγον συνάπτεις. V.
hi vero, inquam; nisi omnino pituita plenus mihi sit nasus; ut
credam, externa, & quae nihil communicent cum internis rebus,
morbos excitantibus, cum oculis quibusdam, ut dicitis, praestigiis-
que operosa esse, & sanationem, si appendantur, immittere?
Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in pelle de Nemeaeo
leone sexdecim iotas mustelas deliget. Ego enim leonem ipsum saepe
claudicantem prae dolore in integra sua pelle vidi. Omnino nimis
idiotam es, ait Dinomachus, neque talia discere curasti,
quemadmodum, cum morbis adhibentur, profint: ac videris mihi
ne manifestissima quidem ista recipere, febrium intermittentium depul-
siones, & serpentium mulcedines, & tumorum inguinalium sanationes,
& reliqua, quae iam & anus faciunt. Si vero illa fiunt
omnia, quidni & ista putabis fieri a similibus? Ea, quae non con-
sequuntur, inquam, concludis, Dinomache, & clavo, quod

τὸν ἥλον. οὐδὲ γὰρ ἂ Φῆς, ταῦτα δῆλα μετὰ τοιαύτης
 δυνάμεως γιγνόμενα. ἦν γοῦν μὴ πείσης πρότερον ἐπά-
 γων τὸν λόγον διότι φύσιν ἔχει γίγνεσθαι, τοῦ τε πυρε-
 τοῦ, καὶ τοῦ οἰδήματος δεδιότος, ἢ ὄνομα θεσπέσιον, ἢ
 ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ βουβῶνος δρα-
 πετεύοντος, ἐτι σοι γραῶν μῦθοι τὰ λεγόμενά ἐστι. Σὺ 10
 μοι δοκεῖς, ἡδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ τοιαῦτα λέγων, οὐ-
 δὲ θεοὺς εἶναι πιστεύειν, εἴγε μὴ οἶει τὰς ἰάσεις οἷόν τε
 εἶναι ὑπὸ ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τοῦτο μὲν, ἦν δ'
 ἐγὼ, μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· κωλύει γὰρ οὐδέν, καὶ θεῶν
 ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ δὲ καὶ θεοὺς
 σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ ἂ εὖ ποιοῦσι τοὺς κά-
 μνοντας, ὑπὸ Φαρμάκων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γοῦν
 Ἀσκληπιὸς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἦπια Φάρμα-
 κα πάσσοντες, ἐθεράπευον τοὺς νοσοῦντας, οὐ λέοντας
 καὶ μυγάλας περιάπτοντες. Ἐὰ τοῦτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ 11
 δὲ ὑμῖν θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μενιράκιον

aiunt, clavum eūcis. Neque enim, quae dicis, ea tali potentia
 fieri manifestum est. Nisi enim prius eo conversa disputatione per-
 suaseris, quomodo fieri ista possint, metuente febris aut tumore,
 vel divinum nomen, vel sermonem Barbaricum, & propterea de
 inguinibus aufugiente; adhuc quae dicis, aniles sunt fabulae. Vi-
 deris tu mihi, ait Dinomachus, talia qui dicas; neque Deos
 credere, si quidem non putas fieri posse, ut per divina nomina sa-
 nationes contingant. Illud quidem, inquam, noli dicere, vir opti-
 me. Nihil enim prohibet, etiamsi Dii sunt, tamen talia esse men-
 dacia. Ego vero & colo Deos, & curationes illorum video, &
 quae bene faciant laborantibus, quos medicamentorum & medici-
 nae opera restituunt. Aesculapius enim ipse, eiusque filii, medi-
 camentis bonis miscendis sanabant aegros, non leonibus muste-
 lisque alligandis. Omitte istum, inquit Ion. Ego mirabile quid-
 dam vobis enarrabo. Adolescentulus eram circa quatuor & decem

ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη σχεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρὶ, Μίδα τὸν ἀμπελουργόν, ἐρῶμενον ἐς τὰ ἄλλα οἰκέτην, καὶ ἐργατικόν, ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης δηχθέντα, κείσθαι ἤδη σεσηπότεν τὸ σκέλος. ἀναδύνει γὰρ αὐτῷ τὰ κλήματα, καὶ ταῖς χάραξιν περιπλέκοντι, προσεργύσαν τὸ θηρίον, δακεῖν κατὰ τὸν μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθᾶσαι, καὶ καταδύναι αὐτοῖς ἐς τὸν Φωλεόν, τὸν δὲ οἰμῶζειν, ἀπολλύμενον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε οὖν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸν Μίδα ἐρωῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδος ὑπὸ τῶν ὁμοδούλων προσκομιζόμενον, ὅλον ὠδηκότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὴν ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λελυπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῶν φίλων τις παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γάρ σοι ἄνδρα Βαβυλώνιον τῶν Χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὃς ἰάσεται τὸν ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ διατρίβω λέγων, ἦκεν ὁ Βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπαυθῆτινι ἐξελάσας τὸν ἰὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας

fere annos. Venit autem aliquis patri nuntians, Midam vinitorem, robustum cetera servum, & efficacem, pleno foro a serpente morsum, iacere iam putrescente crure. Deliganti enim palmites, & palis applicanti, adrepentem viperam, morsu appetuisse pollicem, ac subito suam rursus cavernam subiisse: illum vero plorare, qui periret doloribus. Haec igitur nuntiabantur: ac Midam videbamus ipsum in grabato afferri a conservis, totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem iam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam eiiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem

παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας. καὶ τοῦτο μὲν
 ἴσως μέτριον, καίτοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμενος τὸν σκίμ-
 ποδα, ἐφ' οὗ ἐκεκόμιστο, ὥχτετο ἐς τὸν ἀγρὸν ἀπιών.
 τοσοῦτον ἡ ἐπὶ ᾧ ἐδυνήθη, καὶ ὁ στηλίτης ἐκείνος λίθος.
 Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεσπέσια ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ 12
 τὸν ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερατικά τινα ἐκ βίβλου
 παλαιᾶς ὀνόματα ἑπτὰ, θεῶν καὶ θεῶν καθαγνίσας
 τὸν τόπον, περιελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἐρπετὰ
 ἐντὸς τῶν ὄρων. ἦκον οὖν ὥσπερ ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπι-
 δὴν ὄφεις πολλοὶ, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κερά-
 σται, καὶ ἀκοντίαι, φρῦνοί τε, καὶ φύσαλοι· ἐλείπετο
 δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γήρως, οἶμαι, ἐξερπύσαι
 μὴ δυνάμενος, παρακούσας τοῦ προστάγματος· ὁ δὲ
 μάγος, οὐκ ἔφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τῶν
 ὄφειν τὸν νεώτατον χειροτονήσας, πρεσβευτὴν ἔπεμψεν
 ἐπὶ τὸν δράκοντα, καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε καὶ κείνος. ἐπεὶ δὲ
 συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησε μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ

de columella sepulcrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublatio, in quo portatus fuerat, grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit & ille lapis de sepulcro. At ille alia quoque patravit vere divina. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur & facem tribus circuitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes eiecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi & aspidēs, & viperae, ac cerasae, & iaculi, & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus vetulus, qui prae senio, arbitror, non poterat erepere, ac propterea dicto audiens non fuerat. At Magus negat omnes adesse, atque unum serpentium minimum natu electum, legatum mittit ad draconem. Et venit paulo post iste etiam. Cum vero congregati essent, afflavit

13 δὲ αὐτίκα μάλα κατεκαύθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσήματι,
 ἡμεῖς δὲ ἰθαυμάζομεν. Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ
 ὄφης, ὁ πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγῶγει τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ σκίπωνα ἔχων
 ἐκεῖνος, ἐπεστηρίζετο; σὺ μὲν παίζεις, ἔφη ὁ Κλεόδημος,
 ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς ἀπιστότερος ὢν σου πάλαι τὰ τοιαῦτα,
 (ὥμην γὰρ οὐδενὶ λόγῳ δυνατὸν γίνεσθαι ἂν αὐτὰ πι-
 στεῦσαι) ὁμῶς ὅτε τὸ πρῶτον εἶδον πετόμενον τὸν ξένον τὸν
 βάρβαρον, (ἐξ Ὑπερβορέων δὲ ἦν, ὡς ἔφασκεν) ἐπίστευ-
 σα, καὶ ἐνικῆθην, ἐπιπολὺ ἀντισχών. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν,
 αὐτὸν ὀρώντα διὰ τοῦ αἵρος φερόμενον, ἡμέρας οὔσης, καὶ
 ἐφ' ὕδατος βαδίζοντα, καὶ διὰ πυρὸς διεξιόντα, καὶ
 σχολῇ, καὶ βάρῃ; σὺ ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸν
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ἐπὶ τοῦ ὕδατος βεβη-
 κότα; καὶ μάλα, ἦδ' ὅς, ὑποδεδεμένον γε καρβατίνας,
 οἷα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδοῦνται. τὰ μὲν γὰρ σμικρὰ

7 Δυνατὸν πιστεῦσαι) Γραι. δυνατὸν γίνεσθαι. G. 15 Καρβατίνας)
 Καρβατίναι τὰ τραχεῖα καὶ ποιματικά ὑποδήματα, ἃ καὶ ἀρβύλας
 φασίν. V.

illos Babylonius: at illi confestim ab illo ipso flatu, nobis ad-
 mirantibus, combusti sunt. Dic mihi, Ion, dicebam ego, ser-
 pens ille legatus, iunior, numquid manu ducebat dracorem vetu-
 lum, ut dicebas? an ille scipione nixus ingrediebatur? Tu qui-
 dem ludis, Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis etiam,
 quam tu, incredulus circa talia cum essem, (fieri enim nullo mo-
 do posse putabam, ut ea crederem) tamen, ut primum volentem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut distabat, ex Hyper-
 boreis, credidi, & diu reluctatus tandem vinci me passus sum.
 Quid enim facerem, qui viderem illum, sudo dic, per aërem ferrè,
 super aqua incedere, per ignem transire otiose & gradatim? Tu
 haec, inquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem volare, &
 super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem cru-
 do coria, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid di-

ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπεδείκνυτο, ἔρω-ας
ἐπιπέμπτων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκροὺς ἐώλους
ἀνακαλῶν, καὶ τὴν Ἑκάτην αὐτὴν ἐναργῇ παρίστας,
καὶ τὴν Σελήνην κατασπῶν. Ἐγὼ γοῦν διηγῆσομαι ὑμῖν 14
ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτοῦ ἐν Γλαυκίου τοῦ Ἀλεξι-
κλέους. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τοῦ πατρὸς ἀποθανόντος,
παραλαβὼν τὴν οὐσίαν, ἠράσθη Χρυσίδος τῆς Δημαι-
νέτου θυγατρὸς. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τοὺς
λόγους· καὶ εἰ γε μὴ ὁ ἔρως ἐκεῖνος ἀπασχόλησεν αὐ-
τὸν, ἅπαντα ἂν ἤδη τὰ τοῦ Περιπάτου ἠπίστατο· ὅς καὶ
ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ τὴν Φυσικὴν ἀκρόασιν
μετεληλύθει εἰς τέλος· ἀμμηχανῶν δὲ ὅπως τῷ ἔρωτι,
μηνύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον
ὄντα, τὸν Ὑπερβόρεον ἐκεῖνον μάγον ἄγω πρὸς αὐτὸν,
ἐπὶ μναῖς τέσσαρσι μὲν τὸ παραυτίκα· (ἔδει γὰρ προ-
τελεῖσαι τι πρὸς τὰς Θυσίας) ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τύχοι τῆς
Χρυσίδος. ὁ δὲ αὐξομένην τηρήσας τὴν σελήνην, (τότε γὰρ
7 Δημαινέτου) Γράφεται καὶ Δημίου. V.

cere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus
evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate
manifesto sistenda, ac detrahenda Luna. Ego enim enarrabo vo-
bis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias
enim cum, patre vix mortuo, adisset hereditatem, amore captus est
Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro
utebatur: ac nisi amor illum detinuisset, omnia iam Peripateticae
scholae placita didicisset, qui duodeviginti annorum adolescens
iam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem
usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops,
omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyper-
boreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens mina-
rum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid
ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero
plenam cum servasset Lunam, (tum enim plerumque talia sacra

ὡς ἐπιτοπολὺ τὰ τοιαῦτα τελεσιουργεῖται) Βόθρον τε ὀρυξάμενος ἐν αἰθρίῳ τινὶ τῆς οἰκίας, περὶ μέσας νύκτας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τὸν Ἀναξικλέα τὸν πατέρα τοῦ Γλαυκίου, πρὸ ἑπτά μηνῶν τεθνεῶτα ἡγανάκτει δὲ ὁ γέρων ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευταῖα δὲ ὁμῶς ἐφῆκεν αὐτῷ ἔραν. μετὰ δὲ τὴν Ἑκάτην τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τὸν Κέρβερον, καὶ τὴν Σελήνην κατέσπασε, πολύμορφόν τι θέαμα, καὶ ἄλλοτε ἄλλοῖόν τι φανταζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἴτα βούς ἐγένετο πάγκαλος, εἴτα σκύλαξ ἐφαίνεται. τέλος δ' οὖν ὁ Ὑπερβόρεος ἐκ πηλοῦ ἐρωτίον τι ἀναπλάσας, Ἀπιθί, ἐφῆ, καὶ ἄγε Χρυσίδα. καὶ ὁ μὲν πηλὸς ἐξέπτато, καὶ μετὰ μικρὸν δὲ ἐπέστη κόπτουσα τὴν θύραν ἐκείνη, καὶ εἰσελθοῦσα περιβάλλει τὸν Γλαυκίαν, ὡς ἂν ἐμμανέστατα ἐρῶσα, καὶ συνην ἄχρι δὴ ἀλεκτρυόνων ἠκούσαμεν ἀδόντων. τότε δὴ ἦτε σελήνη ἀνέπτατο ἐς τὸν οὐρανόν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδω κατὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματα ἠφανίσθη, καὶ τὴν Χρυσίδα

peraguntur) fossa in subdivali domus depressa, circa mediam noctem evocavit nobis primo quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante menses septem defunctum. Graviter autem ferebat senex amorem, atque irascebatur: denique vero tamen amare illi permisit. Post vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum duceret, & Lunam detraxit, multiforme spectaculum, diversamque prae se speciem ferens. Primo quidem muliebrem prae se formam gerebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde catella videbatur. Tandem Hyperboreus de luto cum finxisset parvulum Cupidinem, Abi, inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum, nec ita multo post adstitit illa pulsans ianuam: & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad summum furorem usque amaret hominem, suique cum illo, dum gallorum cantum audiremus. Tunc nempe Luna evolavit in coelum, & terram Hecate subiit, & reliqua spectra eva-

ἐξεπέμφαμεν περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ λυκαυγές. Εἰ 15
 ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, οὐκ ἂν ἐτι ἠπίστησας εἶναι πολ-
 λὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς χρήσιμα. εὖ λέγεις, ἦν δ' ἐγὼ, ἐπί-
 στευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγγνώμη, οἶμαι,
 εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὀξυτερκεῖν ἔχω· πλὴν ἀλλ' οἶδα γὰρ
 τὴν Χρυσίδα ἣν λέγεις, ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον·
 οὐχ ὁρῶ δὲ τίνος ἕνεκα ἐδεήθητε ἐπ' αὐτὴν τοῦ πηλείου
 πρεσβευτοῦ, καὶ μάγου τοῦ ἐξ Ὑπερβορέων, καὶ σε-
 λήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς Ὑπερβορέους
 δυνατόν ἦν. πάνυ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐπωδὴν ἡ
 γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς Φάσμασι πέπονθεν. ἐκεῖνα
 μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκούσῃ χαλκοῦ, ἢ σιδήρου, πέτρουγε.
 καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς Φατε. αὐτὴ δὲ ἂν ἀργυρίον που ψο-
 φῇ, ἔρχεται πρὸς τὸν ἦχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐ-
 τοῦ τοῦ μάγου, εἰ δυνάμενος αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῶν
 πλουσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐ-
 τῶν λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μινῶν, πάνυ σμικρολόγος

nuere, & emisimus, circa ipsum fere diluculum, Chrysidem. Haec
 si vidisses, Tychiade, non amplius fidem negares dicentibus, esse
 multa in incantationibus utilia. Recte, inquam, mones. Crede-
 rem enim, ea si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est,
 si non ita acute, ut vos, videre talia possum. Verum enimvero,
 novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilem-
 que & promptam, non video, quam ab causam opus habueritis le-
 gato ad illum luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo
 luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperbo-
 reos. Omnino tali carmini cedit mulier, & contrario spectris in-
 genio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt;
 nempe & haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat,
 venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si, cum
 possit ipse amari a divissimis mulieribus, & solida ab illis talen-
 ta accipere, pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit

ὦν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται. γελοῖα ποιεῖς, ἔφη
 16 ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν. Ἐγὼ γοῦν ἠδέως ἀν' ἐροίμην σε
 τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τοὺς δαιμονῶντας ἀπαλλάτ-
 τουσιν τῶν δειμάτων, οὕτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ
 φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες
 ἴσασι τὸν Σύρον τὸν ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸν ἐπὶ τούτων
 σοφιστὴν, ὅσους παραλαβὼν καταπίπτοντας πρὸς τὴν
 σελήνην, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ διαστρέφοντας, καὶ ἀφροῦ
 πιμπλαμένους τὸ στόμα, ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμ-
 πει ἀρτίους, ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δει-
 νῶν. ἐπειδὴν γὰρ ἐπιστῇ κειμένοις, καὶ ἔρηται ὅθεν εἰσε-
 ληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὁ μὲν νοσῶν αὐτὸς σιωπᾷ, ὁ
 δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλληνίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν
 ἀν' αὐτὸς ἦ, ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὁ
 δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεισθῇ, καὶ ἀπειλῶν, ἐξ-
 ελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' οὖν καὶ εἶδον ἐξίοντα μέλανα,
 καὶ καπνώδῃ τὴν χροιάν. οὐ μέγα, ἦν δ' ἐγὼ, τα τοιαῦ-
 τά σε ὁρᾶν, ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ιδέαι αὐταὶ φαίνονται,

amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus. Itaque lubens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemones liberos terribilibus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi cadentes ad Lunam, distorquentes oculos, spuma os repletum habentes, tamen fuscitat, & sanos dimittit magna mercede malis liberatos. Cum enim adstat iacentibus, & interro- gat, unde intraverint in corpus? ipse quidem tacet aegrotus: res- ppondet vero Graece vel Barbare daemon, tum unde sit ipse, tum quomodo atque unde venerit in hominem: tum iste adiuratione, &, si non pareat, minis daemonem expellit. Atque ego vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso. Non erat magnum, inquam, talia te videre, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant, quas Pla-

αἷς ὁ πατὴρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν τι θέα-
 μα, ὡς πρὸς ἡμᾶς τοὺς ἀμβλυώττοντας. Μόνος γὰρ 17
 Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ τοιαῦτα εἶδεν, οὐχὶ δὲ καὶ
 ἄλλοι πολλοὶ δαίμοσιν ἐντετυχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ,
 οἱ δὲ μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ οὐχ ἅπαξ, ἀλλὰ μυριάκις
 ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐταραττό-
 μην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ ὑπὸ τοῦ ἔθους, οὐδέν τι παράλο-
 γον ὄραν μοι δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ οὗ μοι τὸν δα-
 κτύλιον ὁ Ἀραψ ἔδωκε, σιδήρου τοῦ ἐκ τῶν σταυρῶν πε-
 ποιημένον, καὶ τὴν ἐπωδὴν ἐδίδαξε τὴν πολυώνυμον, ἐκτὸς
 εἰ μὴ καὶ μοὶ ἀπιστήσεις, ὦ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἦν
 δ' ἐγὼ, ἀπιστήσαιμι Εὐκράτει τῷ Δείνωνος, σοφῷ ἀν-
 δρὶ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίως τὰ δοκοῦντά οἱ λέγοντι οἴ- 18
 κοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; Τὸ γοῦν περὶ τοῦ ἀνδριάν-
 τος, ἡδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ἅπασι τοῖς ἐπὶ τῆς οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες φαινόμενον, καὶ παισὶ, καὶ νεανίαις, καὶ γέρου-
 σι, τοῦτο οὐ παρ' ἐμοῦ μόνον ἀκούσειας ἂν, ἀλλὰ καὶ
 παρὰ τῶν ἡμετέρων ἀπάντων. ποίου, ἦν δ' ἐγὼ, ἀνδριάν-

to, pater vester, ostendit, evanidum ac tenue spectaculum, quan-
tum ad nos, qui caecutimus. Nempe solus talia, Eucrates in-
quit, vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt in daemones,
noctu partim, partim interdiu? Ego vero non semel, sed decies mil-
lies iam vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterrebar. Iam vero
ob consuetudinem inusitatum nihil videre mihi videor: & nunc ma-
xime, a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de ferro patibul-
orum factum, & carmen me multorum nominum docuit: nisi for-
te nec mihi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam, non cre-
dam Eucraati Dinonis filio, sapientissimo viro, & libere, quae sibi
videntur, & cum auctoritate, domi suae dicenti? Illud enim de
statua, inquit Eucrates, quod domesticis omnibus quot noctibus
apparet, & pueris, & adolescentibus, & senibus, illud igitur non
ex me solo audias, sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,

τος ; Οὐχ ἰώρακας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἑστηκότα
 πάγκαλον ἀνδριάντα, Δημητρίου ἔργον τοῦ ἀνθρωπο-
 ποιῶ; μῶν τὸν δισκοῦντα, ἦν δ' ἐγώ, Φῆς, τὸν ἐπικε-
 κυφότα κατὰ τὸ σχῆμα τῆς ἀΦέσεως, ἀπεστραμμένον
 εἰς τὴν δισκοφόρον, ἡρέμα ὀκλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, εἰκότα
 ξυναναστησομένῳ μετὰ τῆς βολῆς; οὐκ ἐκεῖνον, ἦδ' ὅς,
 ἐπεὶ τῶν Μύρωνος ἔργων ἐν καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ δισκοβό-
 λος, ὃν λέγεις· οὐδὲ τὸν παρ' αὐτόν, Φημι, τὸν διαδού-
 μενον τὴν κεφαλὴν τῇ ταινίᾳ τὸν καλόν· Πολυκλείτου
 γὰρ τοῦτο ἔργον. ἀλλὰ τοὺς μὲν ἐπὶ τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίου τοῦ Νησιώτου πλάσματα
 ἑσθήκεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ εἴ τινα παρὰ τὸ ὕδωρ τὸ
 ἐπιρρέον εἶδες προγαστορα, Φαλαντίαν, ἡμέγυμνον τὴν
 ἀναβελὴν, ἡνεμωμένον τοῦ πώγωνος τὰς τρίχας ἐνίας,
 ἐπίσημον τὰς φλέβας, αὐτοανθρώπων ὅμοιον, ἐκεῖνον λέ-
 19 γω, Πέλιχος ὁ Κορίνθιος στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ. Νῆ Δί',

9 Πολυκλείτου γὰρ) Γραφεὺς ὁ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς τῶν εἰσά-
 Πολύκλετος ὅσπερ καὶ ὁ Εὐφράτωρ. γεται θαυμάζω. V.

*statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in aula stans signum
 pulcherrimum, Demetrii opus, statuarum humanarum artificis?
 Num discobolon, inquam, dicis, incurvantem se ad habitum
 emittendi iam disci, reflexo vultu ad eam, quae discum attulit,
 paulum submisso genu altero, ut in ipso statim iactu surrecturus
 una videatur? Non, inquit, illud, quandoquidem Myronis ope-
 rum & ipsum est, discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta stans
 dico, illud taenia redimitum caput, pulchrum; istud enim Poly-
 clei opus. Sed omitte, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nestorae opera stant, Tyrannicidae. Tu vero si
 quam vidisti statuam ad influentem aquam, ventre prominulo, cal-
 vum, seminudam amictu, cuius barbae pilos aliquot ventus vide-
 tur iactare, insignes habentem venas, indiscreta hominis similitu-
 dine, illam dico: Pelichus Corinthiorum dux videtur. Per Iovem,*

ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ἐπὶ τὰ δεξιὰ τοῦ Κρόνου, ταινίας καὶ στεφάνους ξηροὺς ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοις τὸ στήθος. ἐγὼ δέ, ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκεῖνα ἐχρύσωσα, ὅποτε μ' ἰάσατο διὰ τρίτης ὑπὸ τῷ ἠπιάλῳ ἀπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλτιστος οὗτος Πέλιχος; ἔστι, καὶ μὴ σκάπτει, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης· ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ ἀνὴρ· οἶδα ἐγὼ ὅσον δύναται οὗτος ὁ ὑπὸ σοῦ γελῶμενος ἀνδριάς· ἢ οὐ νομίζεις τοῦ αὐτοῦ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἠπιάλους, οἷς ἂν ἐβέλοι, εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστω ὁ ἀνδριάς, καὶ ἦπιος οὕτως ἀνδρεῖος ὧν. τί δ' οὖν καὶ ἄλλο ποιοῦντα ὁράτε αὐτὸν ἅπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νῦξ γένηται, ὁ δὲ καταβάς ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι· καὶ οὐκ ἔστιν ὄντινα ἠδίκησεν, ἐκτρέπεσθαι γὰρ χρὴ μόνον· ὁ δὲ παρέρχεται, μὴδὲν ἐνοχλήσας τοὺς ἰδόντας· καὶ μὴν

4 ἠπιάλου) ἠπιάλος εἶδος πυρετοῦ ἢ παροξυσμοῦ. G.

inquam, vidi quandam ad dextram Saturni, vittas habentem & corollas aridas, cuius pectus bracteis inauratum est. At ego, inquit Eucrates, inauravi illa, cum me sanasset, tertium iam febris quera percuntem. Fuit nempe medicus etiam optimus ille Pelichus? Est; & nolī irridere, inquit Eucrates, aut non ita multo post ille te vir ulciscetur. Novi ego, quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas eiusdem esse immittere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem, quicumque in domo estis, videtis? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnunquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens

καὶ λούεται τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε ἀκούειν τοῦ ὕδατος ψοφούντος. ὅρα τοίνυν, ἦν δ' ἐγὼ, μὴ οὐχὶ Πέλιχος ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρής ὁ τοῦ Μίνως ἦ. καὶ γὰρ ἐκεῖνος χαλκοῦς τις ἦν, τῆς Κρήτης περίπολος. εἰ δὲ μὴ χαλκοῦ, ὧ Εὐκράτες, ἀλλὰ ξύλου ἐπεποίητο, οὐδὲν αὐτὸν ἐκώλυεν οὐ Δημητρίου ἔργον εἶναι, ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων. δραπετεύει γοῦν, ὡς
 20 Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως καὶ οὗτος. Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μὴ σοι μεταμελήσῃ τοῦ σκώμματος ὕστερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τοὺς ὀβολοὺς ὑφελόμενος, οὐς κατὰ τὴν νομηνίαν ἐκάστην τίθεμεν αὐτῷ. πάνδεινα ἐχρῆν, ὁ Ἴων ἔφη, ἱερόσυλόν γε ὄντα. πῶς οὖν αὐτὸν ἡμύνατο, ὦ Εὐκράτες; ἐβέλω γὰρ ἀκούσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα οὐτοσὶ Τυχιάδῃς ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἦ δ' ὅς, ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν αὐτοῦ, καὶ ἄλλα νομίσματα ἐνια ἀργυρᾷ πρὸς τὸν μηρὸν, κηρῷ κεκολλημένα, καὶ πέταλα

7 Ἀλλὰ τῶν Δαιδάλου τεχνημάτων) Τοῦτο οὐ μάτην εἶπεν. ἀλλ' ἐπειδὴ πρῶτος Δαίδαλος ἀγαλμαεργάσαστο περισκέδῃς, τῶν πρὸ αὐ-

τοῦ πάντων τεχνιτῶν συμβεβληκότα τὰ ποῦδ ἀποτελούντων, πάρεσχε φήμιν, ὥς τὰ τοῦ Δαιδάλου ἀγάλματα κινεῖται αὐτέματα. V.

videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiat. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa stultia, sed Cretensis Talus, Minois filius. Nam & ille aeneus erat Cretae circuitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Eucrates, nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed unum de Daedali artificibus. Nam, ut ais, fugit de sua basi hic quoque. At tu vide, inquit, Tychiade, ne dicti te postea poeniteat. Novi ego, quid usu venerit ei, qui obolos furatus fuerat, quos singulis novilunii ipsi offerimus. Gravissima quidem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego. Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? volo enim audire, etsi fidem vel maxime hic Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, oboli ad pedes illius iacebant, & nummi aliquot alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati, &

ἐξ ἀργύρου, εὐχαὶ τινὸς, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰάσει, ὅποσσι
 δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμενοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς
 τις οἰκέτης, κατάρατος, ἱπποκόμος. οὗτος ἐπεχείρησε
 νυκτὸς ὑφελέσθαι πάντα ἐκείνα, καὶ ὑφείλετο κατα-
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὸν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ ἐπανελθὼν
 τάχιστα ἔγνω περιφesyλημένος ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως
 ἡμύνατο, καὶ κατεφώρασε τὸν Λίβυν. δὲ ὅλης γὰρ τῆς
 νυκτὸς περίηει ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἄβλιος, ἐξελθεῖν οὐ
 δυνάμενος, ὥσπερ ἐς Λαβύρινθον ἐμπεσὼν, ἄχρι δὴ
 κατελήφθη ἔχων τὰ Φώρια, γενομένης τῆς ἡμέρας. καὶ
 τότε μὲν πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν αἰλούς· οὐ πολὺν δὲ
 ἐπιβιοῦς χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέθανε, μαστιγούμε-
 νος, ὡς ἔλεγε, κατὰ τὴν νύκτα ἐκάστην, ὥστε καὶ μώ-
 λωπας ἐς τὴν ἐπιούσαν φαίνεσθαι αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ σώ-
 ματος. πρὸς ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τὸν Πέλιχον σκώ-
 πτε, καί με, ὥσπερ τὸν Μίνωος ἡλικιώτην, παραπαίειν
 ἤδη δόκει. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες, ἦν δ' ἐγὼ, ἔστ' ἂν ὁ χαλ-
 κὸς μὲν χαλκός, τὸ δὲ ἔργον Δημήτριος ὁ Ἀλωπεκῆθεν

*argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut sanationis merces eorum,
 qui per ipsum febris erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bya, sacer homo, equiso. Hic ausus est noctu suffurari omnia
 illa, & suffuratus est, observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit, se spoliatum esse, Pelichus,
 vide quomodo ultus sit Libyn, ac deprehenderit. Tota enim nocte
 in aula in orbem circumiit infelix, qui exire non posset, velus
 in Labyrinthum delapsus, dum die exorto deprehenderetur cum
 rebus furtivis. Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non
 paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male perit, qui
 diceret, singulis se noctibus flagellari, adeo ut vibices etiam po-
 stridie illius in corpore apparerent. Post haec, Tychiade, & Pe-
 lichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Ve-
 tum, Eucrates, inquam, quamdiu quod aes est, aes erit, & opus*

- εἰργασμένος ἦ, οὐ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρωποποιός ὢν, οὔποτε φοβήσομαι τὸν ἀνδριάντα Περίχου, ὃν οὐδὲ ζῶν-
- 21 τα πάντα ἐδεδίειν, ἀπειλοῦντά μοι. Ἐπὶ τούτοις Ἀντίγονος ὁ ἰατρὸς εἶπε· καί μοι, ὦ Εὐκράτες, Ἱπποκράτης ἐστὶ χαλκοῦς, ὅσον πηχυαῖος τὸ μέγεθος, ὅς μόνον ἐπειδὴν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῆ, περίεσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρμακα συγχέων, καὶ τὴν θύραν περιτρέπων, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὴν θυσίαν ὑπερβαλώμεθα, ἣν κατὰ τὸ ἔτος ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοὶ γὰρ, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἱπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρὸς θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἣν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαβῆ; ὃν ἔδει ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσκειεν αὐτῷ, ἢ μελίκρατον ἐπι-
- 22 σπείσειεν, ἢ στεφανώσειε τὴν κεφαλὴν. Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τοῦτο μὲν καὶ ἐπὶ μαρτύρων, ὃ πρὸ ἑτῶν πέντε εἶδον. ἐτύγχανε μὲν ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἔτος ὃν ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸν ἀγρὸν μεσούσης τῆς ἡμέρας τρυγῶν-

illud Demetrius Alopecienfis elaboraverit, non Deorum faber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuero, quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuisssem. Post haec Antigonus Medicus ait: Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exstinctum est, totam orbe domum circumit, perstrepat, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit ianuam, praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari sibi, & indignatur, si non suo tempore optimis epuletur hostiis? Quem contentum esse decebat, si quis inferias illi mittat, aut libet mulsim, aut caput coronet. Audi ergo, inquit Eucrates, idque sub testibus, quod ante quinque annos vidi. Erat tempus anni circa vindemiam: ego vero, relictis in agro circa meri-

τας ἀφείς τοὺς ἐργάτας, κατ' ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην
ἀπῆεν, μεταξὺ Φροντίζων τι, καὶ ἀνασκοπούμενος. ἐπεὶ
δ' ἐν τῷ συνηρεθεῖ ἦν, τὸ μὲν πρῶτον ὕλαγμος ἐγένετο
κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκάζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὥσπερ εἰώθει,
παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λάσιον μετὰ τῶν ἡλικιω-
τῶν παρελθόντα. τόδ' οὐκ εἶχεν οὕτως, ἀλλὰ μετ' ὀλί-
γον σεισμῷ τινος γενομένου, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς,
γυναικα ὁρῶ προσιοῦσαν Φοβεράν, ἡμισταδιαίαν σχε-
δὸν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δάδα ἐν τῇ ἀριστερᾷ, καὶ ξίφος
ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνεργεῖν Ὀφιο-
πους ἦν, τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμφερῆς τὸ βλέμμα, Φημί
καὶ τὸ Φρικῶδες τῆς πρᾶσέψεως, καὶ ἀντὶ τῆς κόμης τοὺς
δράκοντας βοστρυχηδὸν περιέκλυτο, εἰλουμένους περὶ τὸν
αὐχένα καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε,
ἔφη, ὅπως ἔφριξα, ὦ φίλοι, μεταξὺ διηγούμενος; καὶ
ἅμα λέγων, ἐδείκνυνεν ὁ Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τοῦ πῆχεος

8 Ἡμισταδιαίαν) Πηχέοντα 13 Περιέκλυτο) Γράφεται, καθ-
ἐργυγίαν. V. ἴτο. V.

diem operis, solus abii in silvam, cogitans interim aliquid & com-
mentans. Iam in opaco eram, cum primo quidem latratus exori-
tur canum: & ego arbitrabar, Mnaſonem filium pro more ludere,
& venatus causa in densam silvae partem progressum. At illud
non ita se habebat. Sed post paulo motu quodam terrae facta, &
sono, qualis est in tonitru, mulierem accedentem video terribilem,
dimidii fere stadii altitudine. Habebat vero facem etiam in fini-
stra, & in dextra gladium, vincti circiter cubitorum. Ac quin-
tum ad inferiora anguipes erat: supra autem Gorgoni similis, vul-
tu, inquam, & adſpectu horribili: & pro coma dracones erant, cin-
cinctorum in modum circumiacentes, & implexi circa collum, qui-
dam etiam in humeris spirarum in modum se volventes. Hic, Vi-
dete, inquit, amici, quam inter narrandum perhorruerim! &
cum his verbis simul ostendit Eucrates omnibus pilos in

- 23 τρίχας πᾶσιν, ὀρβας ὑπὸ τοῦ φόβου. Οἱ μὲν οὖν ἀμφὶ τὸν Ἴωνα, καὶ τὸν Δεινόμαχον, καὶ τὸν Κλεοδήμον, κεχρη-
νότες ἀτενές, προσεῖχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι
τῆς ῥίνος, ἥρεμα προσκυνοῦντες οὕτως ἀπὶ θάνατον Κολοσ-
σόν, ἡμισταδιαίαν γυναῖκα, γιγάντειόν τι μορμολύκειον.
ἐγὼ δὲ ἐνεόουν μεταξὺ οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέος τε ὁμιλοῦσιν
ἐπὶ σοφία, καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζονται, μόνῃ τῇ πο-
λιᾷ καὶ τῷ πῶγωνι διαφέροντες τῶν βρεφῶν τὰ δ' ἄλ-
24 λα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεῦδος. Ὁ
γούν Δεινόμαχος, εἶπέ μοι, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, οἱ κύνες
δὲ τῆς θεῦ πληκτοὶ τὸ μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων, ἥ δ'
ὅς, ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν, καὶ μέλανες καὶ αὐτοὶ, καὶ
λάσιοι, πιναρὰ καὶ ἀνχμῶσῃ τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν οὖν
ἰδὼν ἔστην, ἀναστρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα, ἣν μοι ὁ
Ἀραψ ἔδωκεν, εἰς τὸ εἶσω τοῦ δακτύλου. ἡ Ἑκάτη δὲ
πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τοῦδαφος, ἐποίησε χά-
σμα παμμέγεθες, ἡλίκον ταρτάρειον τὸ μέγεθος· εἶτα

brachio horrentes a terrore. Ion igitur, & Dinomachus,
& Cleodemus, hiantes atque intenti hominem audiebant,
viri senes, qui naso se trahendos praeberent; & tacite ado-
rabant colossium plane improbabilem, mulierem dimidium
stadium altam, giganteum quoddam terriculamentum. Ego
vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur
sapientiae causa cum adolescentulis, & multis admirationi
sint, qui tamen solo capillitio cano & barba distent a pue-
rulis, quibus ipsis ceteroque facilius mendacio ductari se pa-
tiantur. Igitur Dinomachus, *Dic mihi*, inquit, *Encrates, ca-
nes Dede quanti erant? Elephantis*, inquit ille, *Indicis alio-
res, nigri & ipsi, hirsuti, villis sordidis ac squalidis. Ego ita-
que cum viderem, confixi, conversa ad interiorum partem digiti
pala anuli, quem Arabs mihi dedit. Hecate vero, cum percus-
isset anguino pede solum, hiatus effecit maximus, Tartarea*

ᾠχετο μετ' ὀλίγον ἀλλομένη ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρ-
σῆσας ἐπέκυψα, λαβόμενος δένδρου τινὸς πλησίον πε-
φυκότης, ὡς μὴ σκοτοδινιάσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλῇ·
εἶτα ἑώραν τὰ ἐν Ἄδου ἅπαντα, τὸν Πυριφλεγέθοντα,
τὴν λίμνην, τὸν Κέρβερον, τοὺς νεκροὺς, ὥστε γνωρίζειν
ἐνίους αὐτῶν. τὸν γοῦν πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖ-
να ἔτι ἀμπεχόμενον, ἐν οἷς αὐτὸν κατεβάψαμεν. τί δὲ
ἔπραττον, ὃ Ἴων ἔφη, ὦ Εὐκράτες, αἱ ψυχαί; τί ἄλλο,
ἦδ' ὅς, ἡ κατὰ Φύλα καὶ Φρήτρας μετὰ τῶν Φίλων καὶ
συγγενῶν διατρίβουσιν ἐπὶ τοῦ ἀσφodelοῦ κατακείμενοι;
ἀντιλεγέτωσαν οὖν ἔτι, ἦδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸν Ἐπί-
κουρρον τῷ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ περὶ τῶν ψυχῶν λό-
γῳ, σὺ δὲ μὴ καὶ τὸν Σωκράτην αὐτὸν, καὶ τὸν Πλάτωνα
εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸν Σωκράτην ἔγωγε, ἦδ' ὅς, οὐδὲ
ταῦτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προ-
γαστρωρ ἦν· τὸν Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα· χορὴ γάρ,
οἶμαι, πρὸς Φίλους ἄνδρας τάληθ' ἔλεγεν. ἅμα γοῦν

*magnitudine: tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego sum-
to animo, protensoque capite introspexi, apprehensa tamen arbo-
re in proximo enata, ne vertigine oborta praeteps inciderem. Tum
vidi, quae sunt apud inferos, omnia, Pyriphlegethontem, lacum,
Cerberum, mortuos, adeo quidem, ut quosdam illorum agnosce-
rem. Patrem quidem meum accurate noram, iisdem adhuc indu-
tum, in quibus eum sepeliveramus. Quid vero agebant, inquit
Ion, animae, mi Eucrates? Quid aliud, inquit, quam per
gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt, accumbentes in
asphodelo? Contradicant ergo adhuc, inquit Ion, Epicurei di-
vino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam
Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem,
inquit, neque hunc dilucide, sed coniecturam inde faciens, quod
salvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet
enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia ac-*

ἔγωγε ἅπαντα ἀκριβῶς ἑώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καὶ τινες τῶν οἰκετῶν ἀναζητοῦντές με, καὶ Πυρρίας οὗτος ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν οὐπω τέλεον μεμυκότες τοῦ χάσματος· εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί', ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκουσα διὰ τοῦ χάσματος, καὶ πῦρ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τῆς διδῶς μοι ἰδόκει. καὶ γὰρ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντος τοῦ μάρτυρος τὴν ὑλακὴν καὶ
 25 τὸ πῦρ. Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καινὰ, εἶπεν, οὐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς οὐ πρό πολλοῦ νοσήσας, τοῖόν δέ τι ἐθεασάμην. ἐπεσκόπει δέ με, καὶ ἐβέραπενεν Ἀντίγονος οὗτος. ἐβδόμη μὲν ἦν ἡμέρα, ὁ δὲ πυρετὸς, οἷος καύσωνος σφοδρότερος· ἅπαντες δέ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ἐπικλεισάμενοι τὰς θύρας, ἔξω περιέμενον. οὕτω γὰρ ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πως θυνθῆιεν εἰς ὕπνον τρέπεσθαι. τότε οὖν ἐφίσταται μοι νεανίας ἐγρηγορότι, πάγκαλος, λευκὸν ἱμάτιον περιβε-

1 Ἀκριβῶς ἑώρακα) Γράφεται, ἰκανῶς ἑώρακει. V. 7 Ἐπιμετρήσαντος) Ἀντί τοῦ προσδίντος. V. In G. vero Ἐπιμαρτυρήσαντος) Γρατ. ἐπιμετρήσαντος.

curate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum requirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiterē, nondum plane clauso hiato. Dic, Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Iovem, ait Pyrrhias, etiam latratum audivi per hiatum, & ignis sublucere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem. Cleodemus autem, Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti, cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visibat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra exspectabant: ita enim iusseras, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur adstat mihi iuvenis vigilanti undique pulcherrimus, veste candi-

βλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἄγει διὰ τινὸς χάσματος ἐς τὸν Ἄδην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτὺν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγωμι; ἐπεὶ δὲ κατὰ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην, (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλούτων μοι δοκεῖ) καθήστο, ἐπιλεγόμενος τῶν τεθνήσκοντων τὰ ὀνόματα, οὓς ἤδη ὑπερμέρους τῆς ζωῆς συνέβαινεν εἶναι. ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ Φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλούτων ἡγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὸν ἀγαγόντα με, Οὐπώ πεπλήρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὸν χαλκέα Δημύλον ἄγε· ὑπὲρ γὰρ τὸν ἄτρακτον ἤδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενος ἀναδραμὼν, αὐτὸς μὲν ἤδη ἀπίρετος ἦν, ἀπήγγειλον δ' ἅπασιν, ὡς τεθνήσκει Δημύλος. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ἄκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μετὰ μικρὸν ἠκούομεν οἰμωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ. Τί θάυμαστον, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ 16

da indutus: deinde surgere me iussum deducit per hiatus quendam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantulum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal, (aderat autem Aëacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiæ) aliquis velut rex, Pluto, ut mihi videtur, assidebat, pronuntiâs eorum, qui paulo post morituri essent, nomina, quos ultra diem ipsi dictum in vita manere conigerat. At iuvenis me illi sistebat. Sed Pluto indignabundus ad duellum meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero iam fabrum adduc Demylum: iam enim supra cœlum vivit. Et ego laetus recurrens ipse quidem iam sine febre eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nuntiabatur. Et paulo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent. Quid mirabile, ait Antigonus? Ego

οἶδα τινὰ μετὰ εἰκοστὴν ἡμέραν, ἢ ἐτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἢν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις οὐτε ἐμίσησε τὸ σῶμα, οὔτε ἄλλως ὑπὸ λιμοῦ διεφθάρη;

27 εἰ μὴ τινὰ γε Ἐπιμενίδην σύ γε ἐβεράπνευσες. Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπεισῆλθον οἱ τοῦ Εὐκράτους υἱοὶ ἐκ τῆς παλαιόστρας· ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφ' ἡβων, ὁ δὲ ἕτερος ἀμφὶ τὰ πεντεκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς, ἐκαθέζοντο ἐπὶ τῆς κλίνης παρὰ τῷ πατρί· ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης, ὥσπερ ἀναμνησθεὶς πρὸς τὴν οὔψιν τῶν υἱῶν, οὕτως ὀναίμεν, ἔφη, τούτων, (ἐπιβαλὼν αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὡς ἀληθῆ, ὦ Τυχιάδῃ, πρὸς σὲ ἔρα. τὴν μακαρίτιν μου γυναῖκα, τὴν τούτων μητέρα, πάντες ἴσασι· ὅπως ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτὴν ἔπραξα οὐ ζῶσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέθανε, τόν τε κόσμον ἅπαντα συγκατακαύσας, καὶ τὴν ἐσθλὴν ἢ ζῶσα ἔχαιρεν. ἐβδόμῃ δὲ μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ

enim novi, quendam vicesimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum redisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame periit? nisi forte tu Epimenidem quendam curasti. Haec dum loquimur, superveniunt filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum alter iam ex ephēbis excessit, alter circa quintum dicimum annum est. Hi, cum salutarē nos, assident in lecto apud patrem: mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi admonitus ad conspectum filiorum, Ita, inquit, hisce fruar, iniecta utrique manu, ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem meam, nunc felicem, horum matrem, norunt omnes quantum amaverim: declaravi autem iis, quae illius causa feci non viventis modo, sed etiam vita functae, qui mundum illum una cremaverim, & eam, qua viva gaudebat, vestem. Septimo autem a morte illius die,

μέν ἐνταῦθα ἐπὶ τῆς κλίνης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην παρα-
 μυθούμενος· τό γε πένθος· ἀνεγίγνωσκον γὰρ τὸ περὶ ψυ-
 χῆς τοῦ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπεισέρχεται
 δὲ μεταξὺ ἡ Δημαινέτη αὐτὴ ἐκείνη, καὶ καθεζεται πλη-
 σίον, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης οὐτοσὶ, δείξας τὸν νεώτερον
 τῶν υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἔφριξε μάλα παιδικῶς, καὶ πά-
 λαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν διήγησιν· ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς αὖ Εὐ-
 κράτης, ὡς εἶδον, περιπλακείς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακωκύ-
 σας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτό με ὅτι τὰ ἄλλα
 πάντα χαρισάμενος αὐτῇ, θάτερον τοῖν σανδάλων χρυ-
 σοῖν ὄντων, οὐ κατακαύσαιμι· εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε,
 παραπεσὸν ὑπὸ τῇ κιβωτῷ, καὶ διὰ τούτα ἡμεῖς οὐχ
 εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν· ἔτι δὲ ἡμῶν διαλε-
 γομένων, κατάρατόν τι κυνίδιον ὑπὸ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελι-
 ταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακίην· τὸ
 μέντοι σανδάλιον εὐρέθη ὑπὸ τῇ κιβωτῷ· καὶ κατεκαύθη
 ὕστερον· ἔτι ἀπιστεῖν τούτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ἐναρ- 28

ego hic in lectulo, uiu nunc, iacebam, luctus solatia quaerens:
 silentio enim legebam Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope affidet, ut nunc Eucra-
 tes hic, ostendens filium suum iuniorem: qui statim pue-
 rili more cohorrui, pallidus iam ante ad hanc narratio-
 nem. Ego vero, pergit Eucrates, cum viderem, complexus il-
 lam cum eiulatu lacrimabar. Illa non passa me clamare, sed ao-
 cusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum
 sandaliorum, erans autem aurea, non cremaverim: decidisse ve-
 ro illud dicebat iuxta arcam; ao propter hoc nos cum non in-
 venissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus no-
 bis, exsecrabilis quaedam sub lecto canicula Melitensis lauravit;
 ad quem illa lauratum evanuit. Sandalum tamen, sub arca re-
 pertum, postridie eius diei crematum est. Adhucne fidem negare

γέσιν οὔσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινομένοις; μα Δί', ἣν δ' ἐγώ' ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῶ ἐς τὰς πυγὰς, ὥσπερ τὰ παιδία, παῖεσθαι ἄξιοι ἂν εἴεν οἱ ἀπιοῦντες, καὶ οὕτως ἀναιοχυντοῦντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

- 29 Ἐπὶ τούτοις, ὁ Πυθαγορικός Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τοῦ προσώπου, οἷσα τὸν ἀοίδιμον ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὸν ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὲν, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τοῦτ' ἐκείνο ἦκειν μοι νομίσας, πέλεκύν τινα κατὰ τῶν ψευσμάτων. ἐπιστομιεῖ γὰρ αὐτοὺς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, οὕτω τεράστια διεξιόντας· καὶ τὸ· σὺ λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναι μοι τοῦτον ᾠμην ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκαθέζετο, ὑπεκοτάντος αὐτῷ τοῦ Κλεοδήμου, πρῶτα μὲν περὶ τῆς νόσου ἤρετο· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη ἔχειν ἤκουσε παρὰ τοῦ Εὐ-

11 Θεοῦ ἀπὸ μηχανῆς) Ἐπὶ τῶν θεάτρων, ὅνκα τὸ παραδοξὸν ἐπιτελεῖσθαι ἴδαι, καὶ πλείον ἔχειν πίστιος, ἀναθεὶ ὑπὲρ τὰς παρ' ἐκάτερα τῆς μίσης τοῦ θεάτρου θύρας, αὐτὰι δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τοῦ θεάτρου πλευρὰν ἀνιῶγισαν, οὗ καὶ ἡ σκηνὴ καὶ τὸ προσκύνιον δι' μηχανῶν δύο μεταπιρριζομένων ἢ ἐξ ἀριστέρων θύρας

καὶ ἤρως ἐμφάνιζε παρυθῦ, ὅσπερ λύσειν φερόντας τῶν ἀμυγῶν, καὶ τούτου παραδουλομένου, ὡς οὐ χαρὰ ἀπιστεῖν τοῖς θεαταῖς, ἵπτεθ' οἷος πάριστοι τῷ ἔργῳ, ᾧ μὲν δὲ ἀδύνατον ἐκτελεῖν· ἐκ τούτου δὲ ἐπὶ πάντων τῶν παρὰ προσδοκίαν καὶ συμφερόντως τινὲ συμβαινόντων ἐπιγράττει τὸ ἐκ μηχανῆς θεός. C.

talibus, Tychiade, aequum censeres, manifestis adeo, & quae singulis diebus appareant? Non per Iovem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, & impudenter adeo veris repugnent. Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa celebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo conspecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantiibus. Et, quod est in proverbio, e machina Deum advocatum mihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero cum assedisset, assurgente illi Cleodemō, primo quidem percontari de morbo, & cum mollius

κράτους, Τί δέ, ἔφη, πρὸς ἀλλήλους ἐφιλοσοφεῖτε; μεταξὺ γὰρ εἰσιῶν ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε εἰς καλὸν διατεθήσεσθαι τὴν διατρίβην. τί δ' ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τούτον τὸν ἀδαμάντινον πείθωμεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαίμονάς τινας εἶναι, καὶ Φαντάσματα, καὶ νεκρῶν ψυχὰς περιπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ Φαίνεσθαι οἷς ἂν ἐβέλωσιν; ἐγὼ μὲν οὖν ἠρυθρίασα, καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεσθεῖς τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δέ, ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τοῦτο Φησὶ Τυχιάδης, τὰς τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχὰς περινοστεῖν, οἷον εἴ τις ἀπήγξατο, ἢ ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἢ ἀνεσκολοπίσθη, ἢ ἄλλω γέ τω τρόπῳ τοιούτῳ ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου, τὰς δὲ τῶν κατὰ μοῖραν ἀποθανόντων οὐκέτι; ἦν γὰρ τοῦτο λέγει, οὐ πάνυ ἀπόβλητα Φήσει. μὰ Δί', ἥδ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, οὐδὲ συνεστῶτα ὁρᾶσθαι οἶεται. Πῶς λέγεις, ἥδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δριμύ ἀπιδὼν 30

iam habere, ab Eucrate audisset, *Ecquid vero*, inquit, *inter vos philosophabamini? dum enim intro, audiui: & videtur mihi, bene vos esse disputationem collocaturos.* Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam adamantino huic, me autem ostendebat, persuadere studemus, uti putet, daemones quosdam esse, & spectra, & vita funclorum animas vagari in terra, & quibus velint, apparere. Igitur erubui equidem, & vultum Arignoti verecundia deiecit. Atque is, vide, inquit, Eucrates, num hoc dicas Tychiades, solas eorum, qui violenta morte perierunt, animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut capite truncatus, aut palo fixus, aut alia qua simili ratione de vita egressus sit; fato autem suo mortuorum non item? Hoc enim si dicat, non plane ratiocinanda dixerit. Non ita est, per Iovem, respondebat Dinomachus, sed plane non esse talia, neque consistere ita, ut videri possint, arbitratur. Quid ais? inquit Arignotus, tor-

εἰς ἐμέ. οὐδέν σοι τούτων γίγνεσθαι δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁράντων; ἀπολελόγησθε, ἦν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ ἐμοῦ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρᾷ μόνος τῶν ἄλλων· εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δηλαδὴ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἦδ' ὅς, ἦν ποτε ἐς Κόρινθον ἔλθης, ἐροῦ ἔνθα ἐστὶν ἡ Εὐβατίδου οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ παρὰ τὸ Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταύτην λέγε πρὸς τὸν θυρωρὸν Τίβιον, ὡς ἐθέλοις ἰδεῖν ὅθεν τὸν δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἀνορύξας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
 31 κεῖσθαι τὴν οἰκίαν ἐποίησε. Τί δὲ τούτο ἦν, ὦ Ἀρίγνω-
 τε; ἤρετο ὁ Εὐκράτης. ἀοίκητος ἦν, ἦδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος φοβεροῦ καὶ παραχῶδους φάσμα-
 τος. συνέπιπτεν οὖν ἤδη, καὶ ἡ στέγη κατέρρει. καὶ ὅλως οὐδεὶς ἦν ὁ θαρρήσων παρελθεῖν εἰς αὐτήν. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους λαβὼν, (εἰσὶ δέ μοι Αἰ-
 γύπτια μάλ' ἀλλὰ πολλὰ περὶ τῶν τοιούτων) ἤκον ἐς τὴν

vum me intuens: nihil tibi horum videtur fieri, idque, cum omnes, paene dixero, videant? Iam causum pro me dixistis, inquam, si non credo, quia solus inter alios non video: si vero vidissem, crederem nimium, uti vos. Verum, dicebat ille, si quando Corinthum veneris, interroga, ubi sit Eubatidae domus: & cum ostensa tibi fuerit, ad Craneum, ingressus in eam dic ad ianitorem Tibium, velle te videre, unde daemonem Pythagoricus Arignotus, effosso loco, exegerit, & habitabilem ab eo inde tempore domum praestitit? Quid vero hoc erat, o Arignote? interrogabat Eucrates. Deserta fuerat, inquit, diu propter terrores. Si quis vero immigraret, mox percussus fugiebat, a terribili & tumultuoso spectro eiectus. Ergo iam collabi domus, & desuere testum; nec omnino quisquam erat, qui auderet in illam ingredi. At ego, his auditis, sumo mecum libros, (sunt autem mihi Aegyptii plures de talibus) ingredior domum circa primam quietem, dehor-

οἰκίαν περὶ πρῶτον ὕπνον, ἀποτρέποντος τοῦ ξένου, καὶ
μόνον οὐκ ἐπιλαμβανομένου, ἐπεὶ ἔμαθεν οἱ βαδίζοιμι,
εἰς προῦπτον κακόν, ὡς ᾤετο. ἐγὼ δὲ λύχρον λαβὼν,
μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καταβείς
τὸ Φῶς, ἀνεγίγνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφί-
σταται δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν νομί-
ζων, καὶ δεδίξεσθαι καὶ μελπίζων, ὥσπερ τοὺς ἄλλους,
αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. καὶ
ὁ μὲν ἐπιστάς ἐπειράτό μου πανταχόθεν προσβάλλων,
εἰ ποθεν κρατήσῃ, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος
γινόμενος, ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρικώ-
δεστάτην ἐπὶ ῥῆσιν, αἰγυπτιάζων τῇ Φωνῇ, συνήλασα
κατάδων αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκοτεινοῦ οἰκήματος. ἰδὼν
δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυ, τὸ λοιπὸν ἀνεπαυόμην. ἔωθεν δὲ
πάντων ἀπεγνωκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων,
καθάπερ τοὺς ἄλλους, προελθὼν ἀπροσδόκητος ἅπασι,
πρόσειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελιζόμενος αὐτῷ, ὅτι

*ante meo hospite, ac tantum non manum iniiciente, cum, quor-
sum irem, audisset, in praesentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego
vero, summa lucerna, ingredior solus, & in maximo conclavi depo-
sito lumine, lego tacite, humi sedens. Adest daemon, ad unum
se de multis venire putans, & futurum sperans, ut me quoque,
sicut reliquos, perterreat, squalidus, comatus, caligine nigrior: at-
que adflans tentat ab omni parte me invadere, si forte posset vin-
cere: & nunc quidem canis, nunc taurus fit, aut leo. Ego vero,
deprompta allocutione maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus,
incantando illum adegi in angulum quendam tenebricosi concla-
vis. Animadverso autem, ubi subierat, reliquum noctis dormivi.
Mane, cum desperassent omnes, & mortuum me inventum iri pu-
tarent, uti reliquos, progressus praeter spem omnium, accedo ad
Eubaidem, bonum ipsi nunquam allaturus, puram & metus ex-*

καθαράν αὐτῷ καὶ ἀδείμαντον ἤδη ἔξει τὴν οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ παραλαβὼν αὐτόν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλοὺς (εἵποντο γὰρ τοῦ παραδόξου ἕνεκα) ἐκέλευον ἀγαγὼν ἐπὶ τὸν τόπον, οὗ καταδεδυκότα τὸν δαίμονα ἐωράκειν, σκάπτειν, λαβόντας δικέλλας καὶ σκαφεῖα· καὶ ἐπειδὴ ἐπείησαν, εὐρέθη ὡς ἐπ' ὄργυιαν κατορωρυγμένος τις νεκρὸς ἔωλος, μόνα τὰ ὅσῃα κατὰ σχῆμα συγκείμενος. ἐκείνον μὲν οὖν ἐθάψαμεν ἀνορύξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου

32 ἐπαύσατο ἐνοχλουμένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων. Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνὴρ δαιμόνιος τὴν σοφίαν, καὶ ἅπασιν αἰδέσιμος, οὐδεὶς ἦν ἔτι τῶν παρόντων, ὃς οὐχὶ κατεγίνγνωσκε μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν, τοῖς τοιοῦτοις ἀπιστοῦντος, καὶ ταῦτα Ἀρίγνωτου λέγοντος. ἐγὼ δὲ ὅμως οὐδὲν τρέσας οὔτε τὴν κόμην, οὔτε τὴν δόξαν τὴν περὶ αὐτοῦ, Τί τοῦτ', ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιοῦτος ἦσθα, ἡ μόνῃ ἐλπίς τῆς ἀληθείας, καπνοῦ μεστὸς καὶ ἰνδαλμάτων; τὸ γοῦν τοῦ λόγου ἐκείνο, Ἀνθρακες ἡμῖν ὁ Θη-

7 ἔωλος) Τὸ ἔωλος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τοῦ χθιστοῦ, καὶ ἐπὶ τοῦ ἡδὴ διεφθότος. V.

peritem domum habitare illi in posterum licere. Atque assumtis cum ipso, tum aliis pluribus, sequebantur enim rei miraculo moti, deductisque ad ipsum locum, ubi subire daemonem videram, iussi rastris & ligonibus humum fodi. Quo facto inventum est ad passus altitudinem defossam cadaver antiquum, cuius sola ossa sua figura composita iacerent. Hoc igitur effossam sepelivimus. Ceterum domus ab eo inde tempore infesta spectris esse desit. Haec cum dixisset Arignotus, divina vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo iam erat praesentium, quin magnae me accusaret amentiae, qui fidem talibus non haberem, idque ipso dicente Arignoto. Ego vero nihil trepidans, neque obcomam, neque ob opinionem de viro, Quid istuc, inquam, Arignote, tunc etiam talis es, sola spes veritatis, idem tamen sumi & spectrorum plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,

σαυρὸς πέφηνας. σὺ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις λέγοντι, μήτε Δεινομάχῳ, ἢ Κλεοδήμῳ τούτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτει, Φέρε, εἰπέ, τίνα περὶ τῶν τοιούτων ἀξιολιστότερον ἡγῇ τὰναντία ἡμῖν λέγονται; ἢ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τὸν Ἀβδηρόθεν ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς οὕτως ἄρα ἐπέπειστο μὴδεν οἷόν τε εἶναι συστήναι τοιοῦτον ὥσγε, ἐπειδὴ καθεῖρξας ἑαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυλῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων, καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ τινες τῶν νεανίσκων, ἐρεσχελεῖν βουλόμενοι αὐτὸν, καὶ δειματοῦν, στείλαμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, καὶ προσωπίεις ἐς τὰ κρανία μεμιμημένοις περιστάντες αὐτὸν, περιεχόμενον ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες ὁ δὲ οὔτε ἔδεισε τὴν προσποίησιν αὐτῶν, οὔτε ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτούς· ἀλλὰ μεταξὺ γράφων, Παύσασθε, ἔφη, παίζοντες· οὕτω βεβαίως ἐπίστευε μὴδεν εἶναι τὰς ψυχὰς ἔτι, ἔξω γενομένας τῶν σωμάτων. τοῦτο Φῆς, ἦδ' ὅς ὁ

11 Ἐσθῆτι μελαίνῃ) Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίναις στολαῖς ἀμφιένυσαν. V.

ut est in proverbio, carbones appares? Tu vero, inquit Arignotus, si neque mihi credis dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleodemo, neque ipsi Eucrati, age dic, ecquem fide digniorem putas contraria nobis dicentem? Per Iovem, inquam, admirabilem virum, Abderitanum illum Democritum, qui nempe adeo certus erat, nihil horum consistere posse, ut, cum inclusisset se in monumentum extra portas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur nocte atque interdum, adolescentulis quibusdam ludificari illum & pertertere volentibus, quod mortuorum instar nigra veste ornati, & personis ad craniorum similitudinem effictis, illum circumstarens, crebris passibus exsultantes: nihil ipse hanc illorum assimulationem metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed inter scribendum illud solum dixerit, Desinite ludere! Adeo firmiter credebat, nihil amplius esse animas, cum sunt extra cor-

- Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄνδρα καὶ τὸν Δημόκριτον γενέ-
 33 σθαι, εἰ γε οὕτως ἐγίγνωσκεν. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο
 διηγῆσομαι, αὐτὸς παθὼν, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας.
 τάχα γὰρ ἂν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκούων, προσβιβα-
 σθείης πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ διηγήματος. Ὅποτε γὰρ
 ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέος ὢν, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐπὶ παι-
 δείας προφάσει ἀποσταλεῖς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν ἀνα-
 πλεύσας, ἐκείθεν ἐπὶ τὸν Μέμνονα ἐλθὼν, ἀκούσαι τὸ
 θαυμαστὸν ἐκεῖνο ἠχοῦντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον.
 ἐκεῖνου μὲν οὖν ἤκουσα, οὐ κατὰ τὸ κοινὸν τοῖς πολλοῖς
 ἄσχημόν τινα Φωνὴν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων
 αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσιν ἑπτὰ. καὶ εἰ γε μὴ
 34 περιττὸν ἦν, αὐτὰ ἂν ὑμῖν εἶπον τὰ ἔπη. Κατὰ δὲ τὸν
 ἀνάπλουον ἔτυχεν ἡμῖν συμπλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν
 ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
 δεῖαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγετο δὲ τρία καὶ

7 Ἐς Κοπτὸν) Κοπτὸς πόλις Αἰ-
 γύπτου, ἣ ἢ φασὶ τὴν Ἰσιν ἀφικο-
 μένη Ὀσίρη τὸν υἱὸν ἀναζητεῖν
 μαθοῦσαι δι' αὐτὸν δισπαράχθαι,
 τὴν κόμην τὴν ἑαυτῆς ἐκκόψαι, παρ'

ὃ καὶ Κοπτὸς ἀγομάσθῃ ἢ πόλις.
 εὐεῖχοντο δὲ καὶ ὁ πλόκαμος τοῖς
 ἐπισκευῶσιν αὐτόθι, ἀπιστοῦν τι τρι-
 χῶν πλῆθος, ὅσοι ἐξ ἀνθρώπου κα-
 φαλῆς εἰκάσαι. V.

pora. Hoc ais, inquit Eucrates, amentem hominem etiam De-
 mocritum fuisse, si quidem ita statuit. Ego autem vobis etiam
 aliud quid enarrabo, quod mihi usu venit, non auditum ab alio.
 Fortasse enim tu quoque, Tychiade, audiens, vi quadam ad nar-
 rationis veritatem adigaris. Cum in Aegypto viverem iuvenis ad-
 huc, doctrinae causa eo missus a patre, cupido incescit animum,
 Coptum inde adverso flumine petere, ad Memnonem audiendum,
 mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem au-
 divi non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi
 ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi super-
 vacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus. In reditu autem na-
 vigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus,
 sapientia admirabili, & doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Di-

ἔκκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπὸ γείῃς ὠκηκέναι, μαγεύειν
 παιδευόμενος ὑπὸ τῆς Ἰσίδος. Παγκράτην, ἔφη, λέ-
 γεις, ὁ Ἀρίγνωτος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱερὸν ἄνδρα ἐξυρη-
 μένον, ἐν ὀθονίοις, νοήμονα, καθαρώς ἐλληνίζοντα, ἐπιμή-
 κη, σιμὸν, πρόχειλον, ὑπόλεπτον τὰ σκέλη. αὐτὸν, ἦδ'
 ὅς, ἐκεῖνον τὸν Παγκράτην· καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἠγνούουν
 ὅστις ἦν· ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐτὸν, εἶποτε ὁρμίσαιμεν τὸ
 πλοῖον, ἀλλὰ τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενον, καὶ δὴ
 καὶ ἐπὶ κροκοδείλων ὀχούμενον, καὶ συννέοντα τοῖς θη-
 ρίοις, τὰ δὲ ὑποπτήσσοντα, καὶ σαίνοντα ταῖς οὐραῖς,
 ἔγνων ἱερὸν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν Φιλο-
 Φρονούμενος, ἔλαθον ἐταῖρος αὐτῶ, καὶ συνήθης γενόμε-
 νος. ὥστε πάντων ἐκοινωνεῖ μοι τῶν ἀπορρήτων· καὶ τέ-
 λος πείθει με, τοὺς μὲν οἰκέτας ἅπαντας ἐν τῇ Μέμφιδι
 καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ
 γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῶν διακονησομένων. καὶ τὸ μετὰ
 τοῦτο οὕτως διήγομαι. Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγώ- 35

cebatur autem tres & viginti annos in adytis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Iside. Pancraten dicis, inquit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, sumum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pancraten. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodilis, & natare inter beluas, has vero illi se submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & eandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita viximus. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum

γιον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸν μοχλὸν τῆς θύρας, ἢ τὸ κόρη-
 θρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα
 ἐπωδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἅπασιν ἀνθρώπων
 εἶναι δοκῶντα· τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδωρ τε ἀπὴντλει, καὶ
 ὀψώνει, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ
 διηκονεῖτο ἡμῖν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλις ἔχοι τῆς διακονίας,
 αὐτὸς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην
 ἐπωδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει αἶν. τοῦτο ἐγὼ πάνυ ἐσπουδα-
 κῶς, οὐκ εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτοῦ· ἐβάσκαίνα
 γὰρ αὐτοῦ, καίτοι πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατος ὢν.
 μιᾷ δὲ ποτε ἡμέρᾳ λαβὼν, ἐπήκουσα τῆς ἐπωδῆς, ἣν δὲ
 τρισύλλαβος, σχεδὸν ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν
 ᾤχετο ἐς τὴν ἀγορὰν, ἐντειλόμενος τῷ ὑπέρῳ ἃ ἔδει
 36 ποιεῖν. Ἐγὼ δὲ, ἐς τὴν ὑστεραίαν ἐκείνου τι κατὰ τὴν
 ἀγορὰν πραγματευομένου, λαβὼν τὸ ὑπερον, σχημα-
 τίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλαβὰς, ἐκέλευον ὕδρο-
 φορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλησάμενος τὸν ἀμφορέα ἐκόμισε, Πέ-
 ille vir vestem de ianua, aut scopas, aut pistillum, vestibus in-
 ducebat, & carmine quodam pronuntiato, ut insederet, efficiebat,
 ut aliis omnibus homo esse videretur: isque obiens & aquam hau-
 riebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre
 operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio il-
 lius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, car-
 mine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui
 tamen impetrare ab eo, uti discerem: illo enim inuidebat, licet ad
 alia esset promississimus. At certo tandem die clanculum sublegi in-
 cantationem, erat vero trium syllabarum, prope adstans in an-
 gulo tenebricoso. Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pi-
 stillo, quid factu opus esset. Ego vero postridie illius diei, ipso
 aliquid in foro negotii habente, sumo pistillum, exornatumque,
 dictus similiter syllabis, aquam afferre iubeo. Cum vero plenam am-

παύσο, ἔφη, καὶ μηκέτι ὑδροφόρει, ἀλλ' ἴσθι αὐτίς ὑπερον. τὸ δὲ οὐκέτι μοι πείθεσθαι ἤθελεν, ἀλλ' ὑδροφόρει αὖτις, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν ὕδατος τὴν οἰκίαν ἐπαντλοῦν. ἐγὼ δὲ ἀμυχχανῶν τῷ πράγματι, (ἐδεδῖει γὰρ μὴ ὁ Παγκράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπερ καὶ ἐγένετο) ἀξίνην λαβὼν, διακάπτω τὸ ὑπερον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ἐκάτερον τὸ μέρος, ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρει, καὶ ἀνθ' ἑνὸς δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι. ἐν τούτῳ καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίσταται, καὶ συνεῖς τὸ γινόμενον, ἐπεινα μὲν αὐτίς ἐποίησε ξύλα, ὥσπερ ἦν πρὸ τῆς ἐπώδῃς· αὐτὸς δὲ ἀπολιπὼν με λαβὼν, οὐκ οἶδ' ὅποι ἀφάνης ὦχετο ἀπιῶν. νῦν οὖν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἶσθα καὶ ἐκεῖνο ἄνθρωπον ποιεῖν ἐκ τοῦ ὑπέρου; τῇ Δί', ἥδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γέ· οὐκέτι γὰρ εἰς τὸ ἀρχαῖον οἶον τέ μοι ἄγειν αὐτὸ, ἦν ἀπαξ γένηται ὑδροφόρος, ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην. Οὐ παύσοθι, 37 ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτα τερατολογούντες γέροντες ἄνδρες;

phoram attulisset; desine, inquam, nec amplius affer aquam, sed rursus esto pistillus. At ille non amplius parere mihi voluit, verum afferre aquam perrexist, donec aqua haurienda domum op-plevisset. Ego consilii inops, (metuebam enim, ne aegre ferret rediens Pancrates, quod etiam factum est) securi arrepta bifariam pistillum diffeco. Sed utraque illa pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro uno duo mihi iam erant ministri. Inter hæc adest etiam Pancrates, intellesque quid actum esset, illos iterum signa fecit, ut ante incantationem fuerant; ipse vero clam, me relicto, subduxit se nescio quorsum, & conspici desuit. Nunc igitur, inquit Dinomachus, adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pistillo? Per Iovem, inquit, ex dimidia quidem parte. Nec enim licet mihi in pristinam eum formam reducere, cum semel factus est aquarius: sed eluaretur nobis, illo semper hauriente, domus. Non desinuis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minas, at
Lucian. Vol. VII.

αἱ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῶν μεираκίων τούτων ἕνεκα εἰς ἄλ-
 λον καιρὸν ὑπερβάλλασθε τὰς παραδόξους ταύτας καὶ
 φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάβωσιν ἡμῖν ἐμπλησθέν-
 τες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φείδε-
 σθαι οὖν χρὴ αὐτῶν, μηδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκούειν, ἃ
 διὰ παντὸς τοῦ βίου ἐνοχλήσει συνόντα, καὶ ψοφοδεεῖς
 38 ποιήσει, ποικίλης τῆς δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. Εὐ-
 γε ὑπέμνησας, ἧδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τὴν δεισιδαι-
 μονίαν. τί γάρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ
 λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεοφάτων, καὶ ὅσα θεοφορού-
 μενοί τινες ἀναβοῶσιν, ἢ ἐξ αὐτῶν ἀκούεται, ἢ παρθέ-
 νος ἑμμετρα φθεγγόμενη, προθεσπίζει τὰ μέλλοντα; ἢ
 δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ
 δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰ-
 κὼνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων
 φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπίστα δόξω
 περὶ ἑμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι· ἃ δὲ ἐν Ἀμφιλόχῳ τε

*certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differre in-
 credibiles istas horribilesque narrationes, ne sensim impleantur ter-
 roribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque
 affusacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt il-
 los retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos fa-
 cient; variaque superstitione implebunt. Refle. me mones, inquit
 Eucrates, superstitionem dum nominas. Quid enim, Tychiade,
 de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, &
 quae a Deo agitati quidam proclamant, aut audiuntur ex ady-
 nis, aut virgo versibus devincta loquens futura significat? Nimi-
 rum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum
 quendam anulum, cuius sigillum Pythii Apollinis imaginem ex-
 primat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incre-
 dibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilochi tem-*

ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τοῦ Ἡρώος ὑπερδιαλεχθέντος μοι,
καὶ συμβουλευσάντος ὑπὲρ τῶν ἐμῶν, καὶ ἃ εἶδον αὐ-
τὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Περγάμῳ εἶδον,
καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὅποτε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπαν-
ήειν οἵκαδε, ἀκούων τὸ ἐν Μαλλῷ τοῦτο μαντεῖον ἐπι-
φανέστατόν τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χράν ἑναρ-
γῶς πρὸς ἔπος ἀποκρινόμενον, οἷς ἂν ἐγγράψας τις εἰς
τὸ γραμματεῖον παραδῶ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἂν ἔχειν
ἡγησάμην ἐν παράπλῳ πειραθῆναι τοῦ χρηστήριου, καί
τι περὶ μελλόντων συμβουλευσασθαι τῷ θεῷ. Ταῦτα 39
ἔτι τοῦ Εὐκράτους λέγοντος, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα προχω-
ρήσειν ἐμελλε, καὶ ὡς οὐ περὶ μικρᾶς ἐνῆρχετο τῆς περὶ
τὰ χρηστήρια τραγωδίας, αὐτοὶ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνος ἀν-
τιλέγειν ἅπασιν, ἀπολειπὼν αὐτὸν ἔτι διαπλέοντα ἐξ
Αἰγύπτου εἰς τὴν Μαλλὸν, (καὶ γὰρ συνῆν ὅτι μοι
ἔχθονται παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῶν ψευσμᾶ-

I 'Εν Μαλλῷ' Ἀμφίλοχος διασπίζει περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

*plo audiri, in Mallo, Heroë praeterea mecum loquente, & de re-
bus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:
tum deinceps, quae Pergami vidi, & audiri Pataris. Cum enim
ex Aegypto domum redirem, audito, illud Malli oraculum illu-
strissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum
ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetæ tra-
dat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oracu-
lum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo. Haec adhuc
dicente Eucrate, cum viderem, quorsum res evaderet, ut-
que inciperet non parvam illam oraculorum tragoediam;
ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relin-
quens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mal-
lum, (etenim sentiebam, illos praesentiam meam gravari,
ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, in-*

των) Ἄλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφην, Λεόντιχον ἐπιζητήσων
 δοῦμαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμεῖς δὲ ἐπεὶ οὐχ
 ἱκανὰ ἠγείσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτοὺς ἤδη τοὺς
 θεοὺς καλεῖτε συνεπιληφμένους ὑμῖν τῶν μυθολογου-
 μένων καὶ ἅμα λέγων, ἐξῆεν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας
 λαβόμενοι, εἰστίων, ὡς τὸ εἶκος, αὐτοὺς, καὶ ἐνεφοροῦν-
 το τῶν ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, παρὰ
 Εὐκράτει ἀκούσας ἤκω, νῆ τὸν Δία, ὥσπερ οἱ τοῦ γλεύ-
 κους πiónτες, ἐμπεφουσημένος τὴν γαστέρα, ἐμέτου δέο-
 μενος. ἡδὲως δ' ἂν ποθεν ἐπὶ πολλῷ ἐπριάμην ληθεδανόν
 τι φάρμακον, ὧν ἤκουσα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐργάσῃται με
 ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικουρούσα. τέρατα γοῦν, καὶ δαίμο-
 νας, καὶ Ἑκάτας ὄραν μοι δοκῶ.

- 40 ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα
 τῆς διηγήσεως. Φασί γέ τοι μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ
 ὕδωρ φοβεῖσθαι, ὅπόσους ἂν οἱ λυττῶντες κύνες δάκω-

quam, discedo requisiturus Leontichum: etenim illo mihi conven-
 to opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse huma-
 na putatis, ipsos iam vocate Deos, fabulosarum disputationum
 vestrarum adiutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem
 eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se
 tractarunt invicem & ingurgitarunt mendaciis. Talibus ti-
 bi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mu-
 stum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens
 autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivio-
 nem inducens eorum, quae audivi, ne quid mali mihi faciat
 in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Dae-
 mones, & Hecatas videre mihi videor.

Phil. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratio-
 ne tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam
 metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si

σιν, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὁ δηχθεὶς ἄνθρωπος δάκη, ἴσα τῷ
κυνὶ δύναται τὸ δηγμαῖ καὶ τὰ αὐτὰ καίκεϊνος φοβεῖ-
ται. καὶ σὺ ταύτην ἔοικας αὐτὸς ἐν Εὐκράτους δηχθεὶς ὑπὸ
πολλῶν ψευσμάτων, μεταδεδώκεναι καὶ μοι τοῦ δηγμα-
τος. οὕτω δαιμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότης, μέγα τῶν τοι-
ούτων ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐπὶ
πᾶσι λόγον ὀρθόν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, οὐδὲν οὐ μὴ τα-
ράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τούτων ψευσμάτων.

quem homo morfus mordeat, eandem, quam canis, vim
habere illum morfum, eademque illum quoque metuere.
Et tu igitur morfus in Eucratis domo a multis mendaciis,
mihi videris aliquid illius morfus impertuisse, ira daemoni-
bus mihi mentem opplevisti.

Tych. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus
noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam
in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque
inanibus mendaciis, nullum turbabit.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ.

ΤΩΝ σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ Φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιούς παρέσχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἐκάστων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιστώσαντο. καὶ γὰρ τῶν ἱατρῶν ὅγε νοῦν ἔχων οὐ τοὺς ἀριστα ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν δυναμένους μεταστελεῖται νοσῶν, ἀλλὰ τοὺς πράξει τι κατ' αὐτὴν μεμελετηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, ὅμαι, τοῦ διακρίνειν ρυθμούς καὶ ἀρμονίας ἐπισταμένου, ὁ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν στρατηγῶν λέγοιμι τοὺς εἰκότως ἀρίστους κριβέντας, ὅτι οὐ τάττειν μόνον καὶ παραινεῖν ᾗσαν ἀγαθοὶ, ἀλλὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλ-

2 Τῶν σοφῶν ἐκείνους) Οὐτῶ καὶ Φακυλίδης φησὶ,

Τὲν σοφίῃ σοφὸς εὐθύνει, τέχνης δ' ὁμότεχρος. V.

HIPPIAS SEU BALNEUM.

ERUDITORUM ex numero illos maxime laudandos aio equidem, quotquot non disputationes modo acutas de negotio unoquoque attulerunt, sed operibus similibus firma-runt promissiones verborum. Etenim de medicis, si quis sapiat aegrotus, non eos arcesset, qui optime dicere de arte possunt, sed qui ad faciendum ex arte exercitatione se paraverint. Melior etiam musicus, arbitrator, eo, qui numeros & harmonias norit discernere, ille fuerit, qui cantare etiam & citharam pulsare ipse possit. Quid enim duces tibi narrem, qui merito suo optimi iudicati sunt, non in ordinanda modo acie & adhortandis *militibus* praestantes,

λων, καὶ χειρὸς ἔργα ἐπιδείκνυσθαι; οἷον τῶν πάλα
 μὲν Ἀγαμέμνονα καὶ Ἀχιλλέα, τῶν κάτω δὲ τὸν Ἀ-
 λέξανδρον καὶ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας. Πρὸς δὲ τί ταύτ' 2
 ἔφη; οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμε-
 νος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν μηχανικῶν
 ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμ-
 προὶ γενόμενοι; καὶ μνημόσυνα ὅμως τῆς τέχνης, καὶ
 πράγματα τοῖς μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γε τοῖς
 λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἂν εἰκότως
 μᾶλλον, ἢ σοφοὶ καλοῦντο. τοιοῦτον ἀκούομεν τὸν Ἀρ-
 χιμήδην γενέσθαι, καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον· τὸν μὲν
 Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν, ἄνευ πο-
 λιρκίας, ἀποστροφῇ καὶ διαιρέσει τοῦ ποταμοῦ· τὸν δὲ
 τὰς τῶν πολεμίων τριῆρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
 Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑποσχόμενος Κροίσῳ

14 Καταφλέξαντα) Ὁ Ἀρχι-
 μήδης ἐν Σικελίᾳ ὃν κατισχύσας
 ἐκ χαλκοῦ πυροφόρα κάτοπτρα,
 ἅπερ ἀπὸ πύριον ἀντικρὺ τοῦ ἡλίου
 σφύρι σφάλλον μίχουθεν· εἶτ' ἀνατεί-

λαντος τοῦ ἡλίου, καὶ προσβαλέ-
 τις τοῖς κατόπτοις τὰς ἀκτῖνας αἰτ-
 νακλαμίνας πρὸς τὸν στόλον, ἐξ-
 ἤλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἔφθειρε τὰς
 νῆας ἀπὸ πάσης τῶν ἡμερῶν. V.

sed etiam ut in prima acie pugnarent & manu rem gere-
 rent? qualem ex antiquis Agamemnonem atque Achillem,
 sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse co-
 gnovimus. Quorsum vero ista dixi? Non enim temere il-
 lorum mentionem feci, ut historiae peritum me ostende-
 rem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admi-
 ratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia cla-
 ri, tamen etiam monumenta artis & opera posteris reli-
 quere. Quandoquidem sola in disputatione exercitati, so-
 phistae potius, quam sapientes, dici meruerint. Talem audi-
 mus Archimedem fuisse, & Cnidium Sostratum, quorum
 hic Ptolemaeum subegerit atque Memphin, sine obsidione,
 aversione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes ho-
 stium arte sua combusserit. Atque ante hos Milesius Tha-

ἄβροχος διαβιβάσειν τὸν στρατὸν, ἐπινοία κατόπιν τοῦ
 στρατοπέδου μιᾷ νυκτὶ τὸν Ἄλυν περιήγαγεν, οὐ μη-
 χανικός οὗτος γενόμενος; σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῆσαι, καὶ
 συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Ἐπειοῦ πᾶν ἀρ-
 χαῖον, ὃς οὐ μόνον τεχνήσασθαι τοῖς Ἀχαιοῖς τὸν ἵπ-
 πον, ἀλλὰ καὶ συγκαταβῆναι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγεται.
 § Ἐν δὴ τούτοις καὶ Ἰππίου τούτου τοῦ κατ' ἡμᾶς, μεμνή-
 σθαι ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν παρ' ὃν τινα βούλει τῶν
 πρὸ αὐτοῦ γεγυμνασμένου, καὶ συνεῖναι τε ὁξεως, καὶ
 ἐρμηνεύσαι σαφεστάτου, τὰ δὲ ἔργα πολὺ τῶν λόγων
 ὑμείνῳ παρεχομένου, καὶ τὴν τῆς τέχνης ὑπόσχεσιν ἀπο-
 πληροῦντος, οὐκ ἐν ταιαύταις μὲν ὑποσχέςεσιν, ἐν αἷς οἱ
 πρὸ αὐτοῦ γενέσθαι κητύχησαν, κατὰ δὲ τὸν γεωμετρι-
 κὸν λόγον, ἐπὶ τῆς δοθείσης, Φασίν, εὐθείας τὸ τρίγωνον
 ἀκριβῶς συσταμένου. καίτοι τῶν γε ἄλλων ἕκαστος
 ἐν τι τῆς ἐπιστήμης ἔργον ἀποτεμόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδο-

les, cum promississet Croeso, se siccum traiecturum exer-
 citum, commento quodam a tergo castrorum intra unam
 noctem circumduxit Halyn; non quod ipse machinandi ar-
 tifex esset, sed homo acutus ad inveniendum, & in ser-
 mone vehementer probabilis. Nam illud de Epeo antiquum
 nimis, qui non tantum machinatus esse Achivis equum,
 sed etiam cum reliquis descendisse in illum dicitur. In his
 vero Hippiae quoque huius, qui nostra aetate fuit, men-
 tionem iniicere aequum est, viri literarum exercitatione
 cuivis antiquorum comparandi, in disputando acuti, di-
 fertissimi in explicando, opera autem verbis multo melio-
 ra praestantis, & artis suae professionem implentis, non
 in argumentis modo talibus, in quibus bona quadam for-
 tuna superiores iam versati sunt; sed, ex Geometrico pro-
 verbio, in data quacunque recta triangulum accurate con-
 struentis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quo-

κιμήσας, εἰναί τις ὅμως ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ
 πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσι-
 κῶν φαίνεται καὶ ὅμως ἕκαστον τούτων οὕτως ἐνταλῶς
 δέικνυσιν, ὥς ἐν αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. τὴν μὲν γὰρ
 περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπτρων θεωρίαν,
 ἔτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἣ παιῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέ-
 φηεν, οὐκ ὀλίγου χρόνου ἂν εἴη ἐπαγνῆν. Ἄ δὲ ἑναγχος 4
 ἰδὼν αὐτοῦ τῶν ἔργων κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν.
 κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ
 πολλή, βαλανείου κατασκευὴ περίοια δὲ, καὶ ἐν τῷ
 κοινῷ τούτῳ σύνεσις θαυμαστή. Τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπί-
 πεδος, ἀλλὰ πάνυ προσάντης, καὶ ὄρθιος, ὃν παραλα-
 βὼν κατὰ θάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινόν, ἰσόπεδον θα-
 τέρῳ ἀπέφηνε, κρηπῖδα μὲν βεβαιοτάτην ἅπαντι τῷ
 ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳν θέσει τὴν τῶν ἐπιτι-

10 Περίοια) Τέχνη μηχανική. V.

dam artis opere, sibi defumto, bene rem gefiffet, tamen
 esse aliquid visus est: hunc vero & mechanicorum princi-
 pem, & geometrarum, & harmonicorum, musicorumque
 esse apparet: & tamen unumquodque horum adeo perfe-
 cte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret.
 Scientiam de radiis, & refractionibus, & speculis, insuper
 etiam Astronomiam, in qua effecit, ut pueri videantur su-
 periores, laudare, non parvi temporis fuerit. Quae vero
 illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pi-
 gabor. Argumentum quidem commune, & in vita nostra
 satis frequens balnei aedificatio: at ingenium, & intelligen-
 tia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabi-
 lis planitie, sed acclivis admodum & erectus, quem cum
 accepisset ab una parte vehementer humilem, solo alterius
 aequavit, subiecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que, quae imponenda erant, securitate, positus rite funda-

θεμέγων ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενος, ὕψει δὲ πάντι
 ἀποτόμοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομένοις τὸ ὅλον
 κρατυνάμενος· τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα τῷ τε τοῦ τόπου
 μεγέθει σύμμετρα, καὶ τῷ εὐλόγῳ τῆς κατασκευῆς ἀρ-
 μοδιώτατα, καὶ τὸν τῶν Φῶτων λόγον φυλάττοντα.
 5 Πυλῶν μὲν ὑψηλός, ἀναβάσεις πλατείας ἔχων, ὑπτίος
 μᾶλλον ἢ ὄρθιος πρὸς τὴν τῶν ἀνιόντων εὐμαρείαν. εἰσιόν-
 τα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν
 ἔχων ἀκολουθοῖς καὶ ὑπηρέταις διατριβήν· ἐν ἀριστερᾷ
 δὲ τῶν ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰκημάτων. βαλα-
 νεῖῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα πεπωδέστατα, χαρίεσσαι, καὶ
 Φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχό-
 μενος αὐτῶν οἶκος, περιττός μὲν ὡς πρὸς τὸ λουτρὸν,
 ἀναγκαῖος δὲ ὡς πρὸς τὴν τῶν εὐδαιμονεστέρων ὑποδο-
 χήν. μετὰ δὲ τοῦτον ἐκατέρωθεν διαρκεῖς τοῖς ἀποδυο-
 μένοις ἀποθέσεις, καὶ μέσος οἶκος ὕψει τε ὑψηλότατος,

mentis, stabilita. Altitudinibus autem montium praeceptis
 valde, & ad securitatem continuis, totum opus roboravit.
 Quae porro inaedificavit, ea cum ad loci magnitudinem
 congruunt, tum propter observatam in tota structura pro-
 portionem, maxime sunt concinna, & respondentem sibi
 fenestrarum rationem servant. Vestibulum altum, gradus
 ad ascendendum latos habens, supinum magis quam ar-
 duum, ad ascendentium commoditatem. Per hoc qui in-
 gressus fuerit, eum excipit oecus communis, bene ma-
 gnus, ubi morari commodè pedissequi & ministri possint,
 situs ad sinistram paratorum ad delicias cubiculorum: bal-
 neo enim etiam haec pulchre conveniunt, secessus iucundi
 & multo lumine collustrati. Tum continens illis oecus, su-
 pervacaneus ille quidem quantum ad balneum, at necessa-
 rius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est.
 Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se vo-

καὶ Φωτὶ Φαιδρότατος, ψυχροῦ ὕδατος ἔχων τρεῖς κο-
λυμβήθρας, Λακαίῃ λίθῳ κεκοσμημένος, καὶ εἰκόνες ἐν
αὐτῷ λίθου λευκοῦ τῆς ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας,
ἡ δὲ Ἀσκληπιοῦ. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα 6
χλαινόμενος οἶκος, οὐκ ἀπηνεῖ τῇ Θέρμῃ προαπαντῶν,
ἐπιμήκης, ἀμφιστρόγγυλος, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἶκος, εὖ
μάλα Φαιδρὸς, ἀλείψασθαι προσηνῶς παρεχόμενος,
ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, Φρυγίῳ λίθῳ κεκαλλωπισ-
μένας, τοὺς ἀπὸ παλαιστρας εἰσιόντας δεχόμενος. εἴτ'
ἐπὶ τούτῳ ἄλλος οἶκος, οἴκων ἀπάντων κάλλιστος, στή-
ναί τε καὶ ἐγκαθέζεσθαι προσηνέστατος, καὶ ἐμβρα-
δύνα ἀβλαβέστατος, καὶ ἐγκυλίσασθαι ὠφελιμώ-
τατος, Φρυγίου καὶ αὐτὸς εἰς ὄροφὴν ἄκραν ἀποστίλ-
βων. ἐξῆς δὲ ὁ Θερμὸς ὑποδέχεται διάδρομος, Νομάδι
λίθῳ διακεκολλημένος. ὁ δὲ ἐκδοὺς οἶκος κάλλιστος, Φω-
τὸς τε πολλοῦ ἀνάμεστος, καὶ ὡς πορφύρα διηρθισμένος.

lentibus, spoliaria; & medius inter ea oecus altissimus &
multa luce laetissimus, aquae frigidae descensiones habens
tres, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de
candido lapide vetusti operis, Hygeae una, altera Aescula-
pii. Progressus excipit oecus leniter tepidus, calore non
molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem
in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem
comiter praebens, ianuas utrinque habens Phrygio lapide
politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc
oecus alius, oecorum omnium pulcherrimus, ad stationes
ac sessiones iucundissimus, ad commorandum minime no-
xius, ad volutationes commodissimus, Phrygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens. Deinde transitus ex-
cipit calidus, Numidico lapide incrustatus. Interior deinde
oecus pulcherrimus, luce multa plenus, & purpurae instar

- 7 Τρεῖς καὶ οὗτος θερμὰς πύλους παρέχεται. λουσαμένω
 δέ, ἐνεστί σοι μὴ τὴν διὰ τῶν αὐτῶν οἰκῶν αὐβίς ἐπανιέ-
 ναι, ἀλλὰ ταχεῖαν τὴν ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἡρέμα θερ-
 μοῦ οἰκήματος, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ μεγάλῳ,
 καὶ πολλῇ τῇ ἔνδον ἡμέρᾳ ὕψι πρὸς τούτοις ἀνάλογα,
 καὶ πλάτῃ τοῖς μήκεσι σύμμετρα, καὶ πανταχοῦ πολ-
 λὴ Χάρις καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεί. κατὰ γὰρ τὸν καλὸν
 Πίνδαρον, Ἀρχομένους ἔργου, πρόσωπον χρὴ θέμεν τηλ-
 αυγές. τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐγῆς μάλιστα, καὶ τοῦ
 Φέγγους, καὶ τῶν Φωταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γὰρ
 σοφὸς ὡς ἀληθῶς Ἰππίας τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον,
 εἰς βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ
 μεσημβρινοῦ αἰέρος· τοὺς δὲ πολλοῦ τοῦ θάλλους θεο-
 μένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε. Τί ἂν
 σοι τὸ ἐπὶ τούτῳ λέγοιμι παλαιόστρας, καὶ τὰς κοινὰς
 τῶν ἱματιοφυλακούντων κατασκευὰς, ταχεῖαν τὴν ἐπὶ
 τὸ λουτρὸν, καὶ μὴ διὰ μακροῦ τὴν ὁδὸν ἐχούσας, τοῦ
- 8

floridus. Tria hic labra calida praebebat. Cum vero laveris, licet tibi non per eosdem redire oecos, sed celeri via ad frigidam per conclave mediocriter calidum, idque in multa luce, & multo intus die. Ad haec altitudines congruentes, & latitudines longitudinibus pro portione respondentes, & multa ubique Gratia atque Venus enitet. Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Qui opus incipiunt, faciem ponant e longinquo fulgentem*. Haec autem contigerit maxime, e splendore, & luce, & fenestris, si quis machinetur. Sapiens enim vere Hippias oecum frigidarium fecit, ut in boream procurrat, nec meridiani tamen aëris expertem: eos autem, qui tepore multo indigent, noto & euro atque zephyro subiecit. Quid deinde tibi dicam palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorations, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum,

χρησίμου τε καὶ ἀβλαβοῦς ἕνεκα; καὶ μή με ὑπολάβῃ τις μικρὸν ἔργον προβέμενον, κοσμεῖν τῷ λόγῳ προαιρεῖσθαι. τὸ γὰρ ἐν τοῖς κοινοῖς, καὶνὰ ἐπινοῆσαι κάλλους δείγματα, οὐ μικρᾶς σοφίας ἔγωγε τίθεμαι, οἷον καὶ τόδε τὸ ἔργον ὃ θαυμάσιος ἡμῖν Ἱππίας ἐπεδείξατο, πάσας ἔχον τὰς βαλανείου ἀρετάς, τὸ χρήσιμον, τὸ εὐκαιρον, τὸ εὐφεγγές, τὸ σύμμετρον, τὸ τῷ τόπῳ ἡρμοσμένον, τὸ τὴν χρεῖαν ἀσφαλῆ παρεχόμενον καὶ προσέτι τῇ ἄλλῃ περινοίᾳ κεκοσμημένον, ἀφ' ὧν μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσειν, ἐξ ὁδοῖς τε πολλαῖς τεθυρωμένον ὁρῶν δὲ διττὰς δηλώσεις, τὴν μὲν δι' ὕδατος καὶ μυκήματος, τὴν δὲ δι' ἡλίου ἐπιδεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ ἀποδοῦναι τὸν πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνοήτου μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βασκανοῦ μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν οὖν εἰς δύναμιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὸν τεχνίτην, καὶ δημιουργὸν ἐμεῖψα-

9 Ἀφ' ὧν) Ἀφ' ὧν ὁ ἀπίκτας. V.

utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis; parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: & praeterea cetero apparatu ornatum, sellarum familiaricarum duobus fecessibus, & ianuis pluribus apertum: horarum gemina indicia, alterum per aquam & mugitum, alterum per solem, exhibens. Haec si quis viderit, neque dignam operi laudem tribuerit, ille non stupidus modo, sed ingratus etiam, vel invidus potius mihi videatur. Ego proinde pro viribus & opus, & artificem, atque auctorem mune-

μην τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς παράσχοι καὶ λούσασθαι
ποτε, πολλοὺς οἶδα καὶ ἄλλους ἔξω τούτους κοινωνήσον-
τάς μοι τῶν ἐπαίων.

ris oratione remuneratus sum. Si vero fortuna praeberit,
ut etiam lavare quandoque hic possim, multos novi &
alios in partem laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

ΟΤΕ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατιὰν ἤλασε, (κωλύει γὰρ οὐδέν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν διηγῆσασθαι Βακχικόν) Φασὶν οὕτω καταφρονῆσαι αὐτοῦ τὰ πρῶτα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε καταγελᾶν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν τόλμαν, ὡς αὐτίκα μάλα συμπατη-
 βησομένου ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλόκοτα ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς αὐτοῦ ἀγγελλόντων, ὡς ἡ μὲν Φάλαγξ αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἑκφρονες καὶ μεμνηνῦαι, κιττῶ ἔστεμμέναι, νεβρίδας ἐνημμέναι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσιδῆρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κούφα, βομβοῦντα, εἴ τις μόνον προσάψαι-
 το, (ἀσπίσι γὰρ εἵκαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγους δὲ

8 Σκοπῶν) Τῶν κατασκόπων. G.

PRAEFATIO SEU BACCHUS.

CUM exercitum contra Indos duceret Bacchus, (nihil enim, opinor, prohibet, etiam Bacchicam vobis fabulam enarrare) ita aiunt contempta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut adventantem deriderent, vel potius ipsius audaciae misererentur, qui statim ab elephantis conculcandus esset, si aciem contra auderet instruere. Audierant enim, puto, exploratores absurda quaedam de illius exercitu narrare, phalangem ipsius & ordines esse mulieres insanas & furentes, hedera coronatas, praecinctas hinnulorum pelli-
 bus, hastis quibusdam parvis instructas, sine ferro, hedera ornatis & ipsis, levibusque parmulis, bombos, si quis modo attingeret, reddentibus; nempe clypeis assimulabant

τινας ἀγροίκους νεανίσκους ἐνεῖναι γυμνοὺς, κόρδακα ὀρχουμένους, οὐρὰς ἔχοντας, κεράστας, οἷα τοῖς ἄρτι
 2 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεται. Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρματος ὀχεῖσθαι παρδάλεω ὑπεζευγμένων, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὴν παρεῖαν, κερασφόρον, βοτρυοῖς ἐστεφανωμένον, μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ δύο, ἓνα μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, προγαστορα, ρινόσιμον, ὧτα μεγάλα ὄρθια ἔχοντα, ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὄνου τὰ πᾶλλα ἱππεύοντα, ἐν κροκωτῷ, καὶ τοῦτον πάνυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτοῦ. ἕτερον δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγω τὰ νέρθεν ἐοικότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ

1 Ἀγροίκους νεανίσκους) Εἶδος Σατύρων. G.

ibid. Κόρδακα) Εἶδος ἀπρηπύς καὶ αἰσχρᾶς ὀρχήσεως παραπλοσίας τῇ πυρρίχῃ. V.

6 Μίτρα) Μίτρα ἢ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρα χρυσοῦν ἔχουσα φέλλιον, ἀρ-

χῆς ἂν εἴη καὶ βασιλείας σύμβολον. V.

9 Τρ. πρεσβέτην) Εἶδος Ἰκαρίου. V.

ibid. Προγαστορα) Μεγαλοκόλιον. V.

12 Ἑτερον δὲ τεράστιον) Εἶδος Πανός. V.

etiam tympana: paucos autem quosdam inter eos versari rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui caudas haberent, cornutos corniculis, qualia recens natis haedis subnascuntur. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iunctis pardalibus, plane imberbem, ne parva quidem lanugine vestitum genas, cornutum, coronatum uvis, mitra revinctum comas, amictum purpura, & auro calceatum: duces sub ipso duos, unum brevem, senem, crassiusculum, ventricosum, sumum naribus, auribus longis & erectis, tremulum, innixum baculo, asino vestum plerumque, crocota indurum, atque adeo congruentem plane agminis sub illo ductorem; alterum porro prodigiosum hominem, capro inferiori parte similem, cruribus hirsutis, cornutum,

θυμικόν, πατέρα μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
 ῥάβδον καμπύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον
 τὸ στρατοπέδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ σείειν ἡνεωμένους τὰς κόμας, ὅποτε προσίοι, καὶ
 βοᾶν, εὖ οἱ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δε-
 σπότην· τὰς δ' οὖν ποιμένας, διηρπᾶσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν
 γυναικῶν, καὶ διεσπᾶσθαι ἐτι ζῶντα τὰ θρέμματα·
 ὠμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς εἶναι. Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ 3
 ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ
 οὐδ' ἀντεπῆξάγειν, ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἴ-
 περ ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῆσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον
 γένοιτο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν ἔδοκει, καὶ φονεῦειν
 γυναῖκα μεμνηότα, καὶ θηλύμιτριν ἄρχοντα, καὶ με-
 θύον σμικρὸν γερόντιον, καὶ ἡμοστρατιώτην ἄλλον, καὶ
 γυμνῆτας ὀρχηστὰς, πάντας γελοίους. ἐπεὶ δὲ ἡγγέλ-
 λετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἡδὴ τὴν χώραν, καὶ πόλεις αὐτ-

barba prolixa, iracundum & vehementem, qui altera ma-
 nu ferat fistulam, dextra vero baculum incurvum inten-
 tans, exercitum totum circumfaltet: territas autem ab illo
 mulierculas, iactare permissos ventis capillos ad illius ad-
 ventum, & clamare Evoë; suspicari autem, hac voce ap-
 pellari ab illis dominum. Greges porro iam direptos a mu-
 lieribus, & dilaceratas vivas adhuc pecudes: esse enim il-
 las crudivoras. Audientes ista Indi & rex illorum, ridebant;
 ut probabile est, neque contra educere exercitum, aut
 aciem struere, operae pretium censebant. Sed, (si modo
 omnino educere contra eos placeat). mulieres iis immittere, si
 prope venissent; ipsis autem *viris* etiam vincere indecorum
 videbatur, & interficere mulieres furentes, & mitratum
 muliebriter ducem, & ebrium parvum seniculum, & alium
 femimilitem, & saltatores nudos, omnes ridiculos. Cum
 vero nuntiaretur iam igne vastare regionem Deus; & cum

άνδρους καταφλέγων, καὶ ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν
 βραχεὶ πᾶσαν τὴν Ἰνδικὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς, (ὅπλον
 γάρ τοι Διουσιακὸν τὸ πῦρ πατρῶν αὐτῷ, καὶ π τοῦ
 κεραυνοῦ) ἐνταῦθα ἤδη σπουδῇ ἀνελάμβανον τὰ ὅπλα,
 καὶ τοὺς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγχαλινώσαν-
 τες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθέμενοι, ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξή-
 σαν, κατὰ Φρονούντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὁμῶς,
 καὶ συντρίψαι σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγένηιον
 4 ἐκέκινον στρατηλάτην. Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶ-
 δον ἀλλήλους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ προτάζαντες τοὺς ἐλέφαν-
 τας, ἐπήγον τὴν Φάλαγγα. ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν
 αὐτὸς εἶχε, τοῦ κέρως δὲ αὐτῷ τοῦ δεξιοῦ μὲν ὁ Σειλη-
 νός, τοῦ εὐωνύμου δὲ ὁ Παν, ἡγούντο· λοχαγοὶ δὲ καὶ
 ταξίαρχοι Σάτυροι ἐκκαθεισὴν κείσαν· καὶ τὸ μὲν σύνθη-

5 Ἐπισάξαντες) Στρώσαντες. V.
 Σάγμα τὸ ἰδιαδικῶς λεγόμενον σα-
 μάριον. G.

12 Σειληνός) Ἄνω τοὺς ὑποστρα-
 τήγους, ὅσοι ἀπὸ τοῦ εἶδους εἰκάσται
 τὸν Ἰκάριον ἴδωκε καὶ τὸν Πάνα·
 ἐνταῦθα ὀνομαστὶ τὸν Σειληνὸν περι-

στᾷ. καὶ γὰρ τοῦτο, εἰ μᾶλλον ταῦ-
 τὸν οἶται τὸν Σειληνὸν τῷ Ἰκάρῳ.
 (cur de Icario somniaret, nihil
 erat: quod & ipse sui interpret
 optimus Lucianus hic ostendit,
 Solan.)

ipsis hominibus cremare urbes, & silvas incendere, & In-
 diam universam brevi tempore implere incendiis, (nam Bac-
 chi arma ignis, patrius illi & de fulmine) hic iam festinan-
 ter fumere arma, & ornatis elephantis, atque frenatis, im-
 positisque in illos turribus, contra illos educere, conte-
 mnentes illi quidem tum quoque, sed irati tamen, & atte-
 rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum impe-
 ratorem. Cum vero propè & in conspectum venissent,
 Indi, constitutis in prima acie elephantis, phalangem indu-
 cunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
 lius cornu Silenus ducit, Pan finistrum: ordinum vero &
 agminum ductores constituti Saryri: tessera omnibus illud

μα ἦν ἅπασι τὸ, εὖ οἱ. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἔπατα-
γεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολυμικὸν ἐσήμαινε; καὶ
τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήλυει τὸ Ὀρθιον,
καὶ ὁ τοῦ Σειληνοῦ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ
Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας
ὑπεζωσμένοι, καὶ τῶν θύρσων ἄκρων ἀπογυμνοῦσαι
τὸν σιδήρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκ-
κλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον, οὐδ' ἐντὸς βέλους
γενέσθαι ὑπομείναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώ-
κεσαν, καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κατα-
γελωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς πρώ-
της ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατοπέδων. Ἀλλὰ τί 5
πρὸς τὸν Διόνυσον οὗτος ὁ Διόνυσος; εἶποι τις ἄν. ὅτι μοι
δοκοῦσι (καὶ, πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰμα εἰκάζω τοῖς θεοῖς)
ὅμοιον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τοὺς καινοὺς τῶν λό-
γων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκείνοις, οἷον καὶ πρὸς τοὺς ἑμούς. οἶ-
14 Κορυβαντιᾶν) Μαίνεται. V.

Evoc. Simul pulfantur tympana, & clasticum cymbala so-
nant, ac Satyrorum aliquis cornu fumto incinit orthium,
& Sileni afinus Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, fuccinctae draconibus, & de fum-
mis thyrsis ferrum nudantes. At Indi & illorum elephan-
tes, inclinato statim agmine, sine more & modo fugiunt,
nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati
captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, expe-
rimento docti, non esse ex prima fama deridendos exter-
nos exercitus. Verum enimvero, *Quid ad Bacchum iste*
Bacchus? aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per
ego vos Gratas oro, ne me fanatico furore agi aut plane
ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ra-
tione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputa-
tionum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum au-

μενοι γὰρ Σατυρικὰ, καὶ γελοῖά τινα, καὶ κομιδῇ κωμικὰ παρ' ἡμῶν ἀκούεσθαι, τοιαῦτα πεπιστεύκασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δοῶν αὐτοῖς ὑπὲρ ἐμοῦ. οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνούνται, ὡς οὐδὲν θεὸν παρέχειν τὰ ὅλα κώμοις γυναικείοις, καὶ σκαρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιοῦτό τι ἤκοντες, ἀντὶ τοῦ κηττοῦ σίδηρον εὐρόντες, οὐδ' οὕτως ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος τεταρβημένοι· ἀλλὰ θάρρων ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε τὴν τελετὴν ἐβελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοινῶν τῶν τότε καίρων, καὶ μὴ καταφρονήσωσι τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίσσι δὲ ἐς κόρον τοῦ κρατῆρος τούτου, ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτοὺς, καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν
 6 τὸ, εὖ οἱ. Οὗτοι μὲν οὖν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκαῆ) ποιοῦντων ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι ἐν Ἰνδοῖς

§ Τεταρβημένοι) Ἐκπλαγῆντι. V.

diunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebeere comissationibus muliebribus, & Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, inopinata re perturbati. Verum audacter illis denuntio, si nunc etiam, ut prius olim, caerimoniam inspicere voluerint saepius antiqui nostri convivae, & recordati fuerint comissationum illius temporis communium, neque contemserint Satyros ac Silenos, biberintque ad satietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quoque occupentur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud ingeminent. Atque hi quidem (liberum enim audire) faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quan-

ἴσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγήσασθαι· τι τῶν ἐκεί-
θεν, οὐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ' αὐτὸ, οὐδ' ὧν ποιούμεεν ἀλ-
λότριον. Ἐν Ἰνδοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τοῦ Ἰν-
δοῦ ποταμοῦ, εἰ κατὰ ῥοὴν αὐτοῦ βλέπεις, ἐπινεμό-
μενοι, μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκουσι· παρὰ τού-
τοις ἄλσος ἐστὶν ἐν περὶφράκτῳ, οὐ πάνυ μεγάλῳ χω-
ρίῳ, συνηρεθεῖ δέ. κίττος γὰρ πολὺς, καὶ ἄμπελοι,
σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν. ἐνταῦθα πηγαί εἰσι τρεῖς
καλλίστου καὶ διειδεστάτου ὕδατος, ἡ μὲν Σατύρου, ἡ
δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνοῦ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἰν-
δοὶ ἅπασι τοῦ ἔτους, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι τῶν
πηγῶν οὐχ ἅπασων ἅπαντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰς
μὲν μαράμια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ τῆς Πανι-
κῆς· τῆς δὲ τοῦ Σειληνοῦ οἱ κατ' ἐμέ. Ἄ μὲν οὖν πά- 7
σχουσαν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίωσιν, ἡ οἷα οἱ ἄνδρες τολ-
μῶσι κατεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ'

do adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud vobis de
illis rebus enarrare, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec
ab instituto nostro alienum. Apud Indos Machlaeos, qui
ad sinistra Indi amnis, si secundum flumen respicias, pa-
scentes ad Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur ne-
mus est in conspecto, regione non admodum magna, sed
opaca, hedera enim multa & vites plane illam inumbrant.
Hic fontes sunt tres, pulcherrimae & pellucidissimae aquae,
Satyri unus, alter Panis, tertius Sileni. Intrant illud ne-
mus Indi quotannis semel, sacrum facientes Deo, bibunt-
que de fontibus non omnibus omnes, sed pro diversa ae-
tate, adolescentes nimirum de Satyrorum fonte, de Pani-
co viri, de Sileni autem mei aequales. Quae igitur ado-
lescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant
occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes

οἱ γέροντες ποιοῦσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τοῦ ὕδατος, οὐκ ἄλλότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆν ὁ γέρων, καὶ κατὰσχῃ αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκα ἐπιτολὴ ἄφωνός ἐστι, καὶ καρηβαροῦντι καὶ βεβαπτισμένῳ ὅμοιον, εἴτα ἄφῳ φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστατος ἐξ ἀφωνοτάτου ἐστίν· εὐδ' ἂν ἐπιστομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ οὐχὶ συνεχῇ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὀμήρου ἐκείνων ῥήτορα· νιφάδεσσι γὰρ εἰκότα χειμερίῃσι διεξέρχονται. οὐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις κατὰ τὴν ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄχρι βαθείας ἐσπέρας. τούντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφειδίης αὐτοῖς τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνατρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον οὐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελῇ ὁ γέρων μεταξύ καταλίπη ὃν διεξήει τὸν λόγον,

faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, & crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spiritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continuet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cyncis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad feram usque vesperam perpetuant. Inde autem, iam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abruptat, quam explicare coepit, ora-

δύντος ἡλίου κωλυθεὶς ἐπὶ πέρας αὐτὸν ἐπεξελεῖν, ἐς
 νέωτα πίων αὖθις ἐκεῖνα συνάπτει, ἀ πέρυσι λέγοντα ἢ
 μέθη αὐτὸν κατέλιπε. Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς 8
 ἑμαυτὸν ἀπεσκόφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι
 ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῶ μύ-
 θῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι παραπαίωμεν, ἢ μέθη αἰτία·
 εἰ δὲ πινυτὰ δοῦξαι τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
 ἕλως.

1 Δύντος ἡλίου) Πάνυ φεύδῃ καὶ οὐ ὅτι (lege ὁ) φευδομένους ἄνω
 καὶ κάτω διασύρων. G. (In Cod. Abb. δύναντος erat, quod non pla-
 cet. Solan.)

tionem, occidente sole impeditus illam ad finem suum per-
 ducere: altero anno bibens rursus illa annectit, quae su-
 periore anno dicentem destituerat ebrietas. Ista Momi il-
 lius exemplo in me ipsum dicta sunt, nec ego, ita me
 Iuppiter, quorsum pertineat fabula adiunxero: iam enim
 videtis, qua in re similis illi sum. Itaque si quid deliremus,
 causa ebrietas: si prudentia, quae diximus, videantur, Si-
 lenus erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ Η ΗΡΑΚΛΗΣ.

1. ΤΟΝ Ἡρακλέα οἱ Κελταὶ Ὀγμιον ὀνομάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ Θεοῦ, πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἔστιν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναΦαλαντίας, πολλὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοὶ εἰσιν οἱ θαλαττουργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρανα, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλὰ καὶ τοιοῦτος ὢν, ἔχει ὥμως τὴν σκευὴν τοῦ Ἡρακλέους. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται, καὶ τὸ τόξον ἐν τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡρακλῆς
2. ἔστι. Ταῦτά γε ὥμην οὖν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων Θεῶν

14 Ταῦτά γε) Ἀγτὶ τοῦ κατὰ ταῦτα. V.

PRAEFATIO SEU HERCULES.

HERCULEM Galli Ogmium sua voce appellant: sed figuram Dei plane monstrosam pingunt. Ultimae aetatis senex illis est, recalvus, plane canis, qui superfunt, capillis, rugosa cute, & ad nigerrimum colorem perustus, quales sunt fenes, qui in mari opus faciunt. Potius Charontem quendam aut lapetum de tartareis specubus, & omnia potius, quam Herculem, esse suspiceris. Verum talis cum sit, habet tamen paratum Herculis. Etenim pellem leonis suspensam gerit, & clavam dextra praefert, & pharetra appensa, & intentum arcum sinistra ostendit: atque in univrsum est Hercules. Itaque suspicabar, ut contumelia af-

τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐτῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυόνου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ τῶν ἐσπερίων γενῶν. Καίτοι τὸ παραδοξότατον οὐδέπω ἔφην 3 τῆς εἰκόνος. ὁ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκεῖνος ἀνθρώπων πάμπολύ τι πλήθος ἔλκει ἐκ τῶν ὠτων ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δὲ εἰσὶν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυσοῦ καὶ ἡλέκτρου εἰργασμένοι, ὅρμοις εἰκυῖαι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' οὕτως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, οὔτε δρασμὸν βουλεύουσι, δυνάμενοι ἀν' εὐμαρῶς, οὔτε ὅλως ἀντιτείνουσιν, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαιδραὶ ἔπονται καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπειγόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ Φθάνειν ἐβέλεν τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰκοτές ἀχθεσθησομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάντων ἀτοπώ-

ficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo *catellis* tracti, neque fugam moluntur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in contrariam ei, qua ducuntur, partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ductorem suum laudant, atque urgent omnes, &, dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturi, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur,

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, οὐκ ὀκνήσω καὶ τοῦτο εἰπεῖν. οὐ
 γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει ταῖς σειραῖς τὰς τῶν
 δεσμῶν ἀρχὰς, ἅτε τῆς δεξιᾶς μὲν ἤδη τὸ ρόπαλον, τῆς
 λαίᾳς δὲ τὸ τόξον ἐχούσης, τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτ-
 ταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτοὺς ἐποίησε, καὶ
 4 ἐπέστράπται γε εἰς τοὺς ἀγομένους μειδιῶν. Ταῦτ' ἐγὼ
 μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσθήκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων, καὶ ἀπο-
 ρῶν, καὶ ἀγανακτῶν· Κελτὸς δὲ τις παρυστὸς οὐκ ἀπαί-
 δευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν
 ἀφιεῖς, Φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι,
 ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἵνιγμα, πάνν γὰρ
 παραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτήν. τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελ-
 τοὶ, οὐχ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι,
 ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τοῦ Ἑρ-
 μοῦ ἰσχυρότερος οὗτος. εἰ δὲ γέρων πεποιήται, μὴ θαυ-
 μάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα φιλεῖ ἐντελεῖ ἐπι-

non pigrior ipsum quoque dicere. Cum non haberet pi-
 stor, unde principia catenae suspenderet, quippe cum dex-
 tra clavam, arcum vero sinistra haberet: perforata Dei
 lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet *Hercu-*
les ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem. Haec ego
 stabam intuens, nec sine admiratione, dubius simul, & in-
 dignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam
 nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece,
 popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego
 vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma: vi-
 deris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non,
 uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam affi-
 milamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex
 repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute

δείκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴ γε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιηταὶ λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων Φρένες ἠερέθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

οὕτω γέ τοι καὶ τοῦ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρεῖ ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὅπασ τὴν λειριόεσσαν ἀφιάσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴ γε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. Ὡστε εἰ τῶν ὠτων ἐκδεδεμένους τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων οὗτος Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἔλκει, μηδὲ τοῦτο θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν ὠτων καὶ γλώττης συγγένειαν· οὐδ' ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτη τετρύπηται. μέμνημαι γοῦν, ἔφη· καὶ κωμικῶν τινων ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἀκροῦ ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λόγῳ τὰ 6

⁴ Τὸ δὲ γῆρας) Εὐριπίδης. V.

solet plenam vim & maturitatem ostendere, si quidem verum dixeret vestri poetae,

Suspensa incerto est iuvenum sententia motu:

Dicit senex meliora iunioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Troianorum vocem emittunt liliaceam, hoc est, floridam; [florum instar suavem] flores enim, si recte memini, sunt lilia. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognationem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, pergebat, etiam quorundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

In universum autem putamus, oratione Herculem perfecisse omnia,

πάντα ἡγούμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν γινόμενον, καὶ
πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτοῦ
οἱ λόγοι εἰσιν, οἶμαι, ὄξεϊς, καὶ εὐστοχοί, καὶ ταχεῖς,
καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώσκοντες· πτερόεντα γοῦν τὰ ἔπη
7 καὶ ὑμεῖς Φάτε εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός. Ἐμοὶ δὲ
ἡνίκα περὶ τῆς δῦρο παρόδου ταύτης ἐσκοπούμην πρὸς
ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι, τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάλαι
τῶν ἐπιδείξων πεπαυμένῳ, αὐθις ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ψῆφον
διδόναι τοσούτοις δικασταῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀνα-
μνησθῆναι τῆς εἰκόνος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μὴ τινο
ὑμῶν ὀξέαιμι κορυδῇ μεираκιώδῃ ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ'
ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὰ.

Σὴ δὲ βίη λέλυται.

καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατέιληφέ σε,

Ἦπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δὲ τοι ἵπποι·
ἐς τοὺς πόδας τοῦτο ἀποσκώπτων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνη-

*sapientem virum, & eloquentiae viribus pleraque expugnasse. Et
iela ipsius orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
celeres, quibusque vulnereantur animi. Alata nempe verba vos quo-
que esse dicitis. Haec tum Gallus. Mihi vero, cum apud me
confiderarem, deceretne huc me progredi, hoc aetatis
hominem, quique hoc declamandi genus olim desissem,
& rursus de me calculum dare tot iudicibus; opportune
in mentem venit eius imaginis memoria. Ante enim me-
tuebam, ne cui vestrum viderer plane adolescentuli more
istuc facere, & praeter aetatem iuvenari; ac deinde Ho-
mericus aliquis iuvenis increparet mihi illud,*

Iam periit tua vis, gravis arripuitque senectus.

*Invalidusque tibi famulus, tardique caballus,
in pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor senis illius*

σθῶ τοῦ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλέους, πάντα ποιεῖν
 πράγματι, καὶ οὐκ αἰδοῦμαι τοιαῦτα τολμῶν, ἡλι-
 κιάτης ἂν τῆς εἰκόνος. Ὡστε ἰσχυρὸς μὲν καὶ τάχος, καὶ 8
 κάλλος, καὶ ὅσα σώματος ἀγαθὰ, χαίρῃ, καὶ ὁ ἔρως
 ὁ σὸς, ὦ Τῆε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
 χρυσοφάεινων εἰ βούλεται πτερύγων, ἢ αἰτοῖς παρα-
 πετέσθω, καὶ ὁ Ἰπποκλείδης οὐ φροντιεῖ. τῷ λόγῳ δὲ
 νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν, καὶ ἀκμάζειν καθ'
 ὥραν εἴη, καὶ ἔλκειν τῶν ὥτων, ὅσους ἂν πλείστους δύ-
 νηται, καὶ τοξεύειν πολλάκις, ὥς οὐδὲν γε θεός, μὴ κε-
 ναθεὶς λάβοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
 τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτοῦ. καὶ διὰ τοῦτο
 ἐτόλμησα, πάλαι νενεώλκημένον τὸ ἀκάτιον κατασπά-
 σας, καὶ ἐκ τῶν ἐνότων ἐπισκευάσας, αὐθις ἀφεῖναι ἐς
 μέσον τὸ πέλαγος. εἴη δ', ὦ θεοὶ, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν

5 Ὡ Τῆε ποιητὰ Τὸν Ἀνακρίον-
 τα λέγει τὸν λυρικόν. V.

7 Ἰπποκλείδης) Παροιμία οὐ
 φροντίς Ἰπποκλείδης, ἐπὶ τῶν μὴ

πάνυ σπουδαίων ἡμῖν λογιμένων, ἀλ-
 λὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόντοι μετα-
 χειριζομένων. V.

Herculis, ad agenda omnia provehor, nec me pudet ta-
 lium ausorum, qui imaginis propositae aequalis sim. Ita-
 que robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecunque
 corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie poëta, Cupi-
 do, intuens me, sensim canente mento, auratis vestus, si vo-
 luerit, alis, aut aquilis praetervolato: ac non curabit Hippo-
 clides. At dicendi facultate vel maxime reiuvenescere, &
 florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere,
 quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius,
 cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra.
 Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque con-
 soler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navi-
 gium iterum deducere, & pro copia instructum, in me-
 dium mare dimittere. Adspiret modo a vobis, Diū, dextra

ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιοτίου τε,
καὶ ἐσθλοῦ, καὶ ἐταίρου ἀνέμου δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιός
Φαινοίμεθα, καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο ἐπιφθέγγη-
ταί τις,

Οἶν' ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.

5 Ἐπιγουνίδα) Ἐπιγουνὶς ἢ ἐπιτραφεῖσα δι' εὐεξίας ἀρχὴ τῷ γόνати. G.

aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, &
secundo vento indigemus, ut, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod femur e pannis senior iam vilibus offert!

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ

Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

ΗΛΕΚΤΡΟΥ περί καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέπεικεν, καὶ αἰγείρους ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνοῦσας τὸν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφάς γε εἶναι τὰς αἰγείρους ἐκείνας τοῦ Φαέθοντος, εἴτα ὁδυρομένας τὸ μεῖρακιον, ἀλλαγῆναι εἰς τὰ δένδρα, καὶ ἀποστάζειν ἐτι αὐτῶν δάκρυον δῆθεν τὸ ἤλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκούων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἤλπιζον, εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκαλίπιον, ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. Καὶ δὴ οὐ πρὸ πολλοῦ, κατ' ἄλλο μέντοι χρόνος, ἦκον δὲ ὅμως εἰς τὰ χωρία ἐκεῖνα, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανὸν, οὗτ' αἰγείρους εἶδον,

D E E L E C T R O

S E U C Y C N I S.

DE electro nimirum nobis etiam fabula persuasit, populos ad Eridanum flumen eam stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem, & sorores quidem esse populos illas Phaëthontis, deinde, dum deflent adolescentulum, mutatas esse in arbores, & stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum audissem poetis canentibus, sperabam, si quando essem ad Eridanum, me subiturum populorum unam, & expanso sinu excepturum paucas lacrimas, ut electrum habeam. Et sane non ita diu est, cum alterius quidem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oportebat enim adverso Eridano na-

πάνυ περισκοπῶν, οὔτε τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' οὐδὲ τοῦνομα τοῦ Φαέθοντος ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητοῦντος γοῦν ἐμοῦ καὶ διαπυνθανομένου, πότε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρους ἀφ' ἑξόμεθα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκιδούσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἤξιουν σαφέστερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοιμι· καὶ γὰρ τὸν μῦθον διηγούμενῃ αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι Ἡλίου παῖδα, καὶ τοῦτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτῆσαι παρὰ τοῦ πατρὸς ἐλάσαι τὸ ἄρμα, ὡς ποιήσῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δοῦναι, τὸν δὲ ἀπαλῆσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτοῦ πυνθούσας ἐνταῦθά που, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, αἰγείρους γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῷ
 3 τὸ ἤλεκτρον. Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσατο ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμεῖς δὲ οὔτε ἠνίοχόν τινα ἐκπίπτοντα εἶδομεν, οὔτε τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον, οἶει ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῦν ἕνεκα

vigare. Sed nec populos vidi, diligenter licet circumspiciens, neque electrum: quin neque nomen Phaëthontis noverant incolae. Requirente enim me atque interrogante, quando veniremus ad populos, electrum reddentes? ridebant nautae, postulabantque, uti clarius, quid mihi vellem, dicerem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse Solis filium, & hunc, adultus cum esset, petiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, ut & ipse diem unum faceret: illum dedisse, hunc excussum curru periisse, & sorores ipsius dum lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, ubi etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas esse, & lacrimari propter eum succina. Quis haec tibi, dicebant, narravit impostor & mendax homo? Nos vero neque aurigam quemquam excidere vidimus, neque habemus, quas ais, populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duorum

ἐρέττειν αὖν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς
 ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δάκρυα;
 τοῦτο λέχθεν οὐ μετρίως μου καβίκετο· καὶ ἐσιώπησα
 θιασυχυνθεῖς, ὅτι παιδίου τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόν-
 θειν, πιστεύσας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα οὕτω ψευδομένοις,
 ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἀρέσκεσθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης
 ἐλπίδος οὐ μικρὰς εἰψυσμένος ἠνιώμην, καθάπερ ἐκ τῶν
 χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσγε ἤδη ἀνέπλεττον
 ὅσα καὶ οἷα χρήσομαι αὐτῷ. Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάνυ ἀλη- 4
 θῶς ᾤμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλοὺς ἄδον-
 τας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τοῦ ποταμοῦ. καὶ αὖθις ἠρώτων τοὺς
 ναύτας, (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἳ γε κύκνοι, πη-
 νίκα ἡμῖν τὰ λυγρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφροσῶτες τῷ ποτα-
 μῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γοῦν Ἀπόλλωνος παρέρους
 αὐτοὺς ὄντας, ᾠδικοὺς ἀνθρώπους, ἐνταῦθά που ἐς τὰ
 ἄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδειν ἔτι, οὐκ ἐκλαβο-

*obolorum causa remigaturos, aut tracturos adverso flumine navi-
 gia, cum devitiis nobis esse liceret, legendis populorum lacri-
 mis? Hic sermo non mediocriter me momordit. Et tacui,
 cum puderet me, cui re vera accidisset, quod puero, ut
 poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum
 nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus,
 aegre ferebam, quasi ex ipsis manibus electrum perdidis-
 sem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res & quomo-
 do illo usus essem. Illud tamen, & quidem certo, puta-
 bam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes
 in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas, (nam adhuc
 adverso flumine navigabamus) Verum cygni certe quando vo-
 bis modulatum illud carmen conunt adstantes hinc & hinc stantio?
 Aiunt enim, illos Apollinis comites, homines canendi peritos,
 hic aliquando in volucres abiisse, & properea adhuc canere, non*
Lucian. Vol. VII.

5 μένους τῆς μουσικῆς. Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησάν,
 ὦ ἄνθρωπε, οὐ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώ-
 ρας ἡμῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πλέοντες, καὶ
 σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους
 μὲν κύκνους ἐνίοτε ὀρώμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τοῦ ποταμοῦ, καὶ
 κρῶζουσιν οὗτοι πάντῃ ἄμωσαν καὶ ἀσθενές, ὡς τοὺς κό-
 ρακας ἢ τοὺς κολοιοὺς Σειρήνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτούς
 ἀδόντων δὲ ἡδῦ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν,
 ὥστε θαυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ
 6 ἡμῶν. Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἐνι, πιστεύοντας
 τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξηγουμένοις. ὥστε καὶ γὰρ ἰὺν
 δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφίγμενοι, καὶ τοῦ-
 το πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα καὶ κύκνους
 ἐλπίσαντες εὐρήσκειν παρ' ἡμῖν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλ-
 θητε καταγελῶντές τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, τοιαῦτα
 πολλὰ κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύρομαι,

16 Ἀλλὰ μαρτύρομαι) Ἀντὶ τοῦ βεβαίῳ. V. (Nota fortis euntταγ-
 μίνοι, habet C.)

oblitos Musicae. At illi cum risu, Tu homo, inquit, non
 desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero
 semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eri-
 dano, paucos quidem cygnos interdum videmus in palustribus ri-
 pis fluminis, & crocitant hi quiddam plane alienum a Musis,
 & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos.
 Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium qui-
 dem audivimus. Itaque mirari subit, unde ista de nobis ad vos per-
 venerint. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis;
 qui in majus extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam
 pro me nunc sum sollicitus, ne qui modo venistis, & iam
 primum nos auditis, electra quaedam & cygnos invenire
 apud nos cum speraretis, discedatis paulo post irridentes
 illos, qui, pretiosa id genus multa inesse nostris in oratio-
 nibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor, talia me de

ὥς ἐμοῦ τοιαῦτα μεγαλαυχουμένου περὶ τῶν ἐμῶν οὔτε
 ὑμεῖς, οὔτε ἄλλος πῶ ἀκήκοεν, οὐδ' ἂν ἀκούσειέ ποτε.
 ἄλλοις μὲν γὰρ οὐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν
 λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ
 δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκόν καὶ ἄμουσον, οὐδέ τις
 αὖθις πρόσθετιν. ὥστε ὅρα μὴ τοιοῦτό τι πάθης μείζω περὶ
 ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι
 ὁρῶντες· οἰόμενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαί-
 νετο αὐτοῖς ἀναβέν, εὐρυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν αὐ-
 γήν, ἐπειδὴν ἀνασπάσῃσι, πολλῶ μικρότερα εὐρίσκον-
 τες, ἀνιῶνται· ἤδη οὖν σοι προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ,
 καὶ ἀποκαλύψας τὰ μὲν, μηδὲν μέγα προσδοκήσης
 ἀνιμῆσεσθαι, ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τῆς ἐλπίδος.

meis rebus gloriantem neque vos, neque alium quemquam
 unquam audivisse, neque auditurum unquam esse. Alios
 quidem invenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
 non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat, multum
 poetiis cycnis modulatiores. Ego vero qualis sim, iam vi-
 detis, simplex, literarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis maiora de nobis speras, ne tibi accidat,
 quod his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim, tan-
 ta esse illa, quanta desuper adspicientibus videbantur, di-
 latata a radiis umbra; cum extracta multo minora depre-
 hendunt, indignantur. Iam igitur tibi praedico, effusa aqua,
 & detegens me, ne quid magni te hausturum speres, aut
 spei vanae culpam in te ipse conferas.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Η ΜΥΙΑ ἔστι μὲν οὐ τὸ σμικράτατον τῶν ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ τοῖς ἔτι λεπτοτέροις παραβάλλειν ἀλλὰ τοσούτον ἐκείνων μεγέθει προὔχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπολείπεται. ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελίττας, ἔστι μὲν ὑμενόπτερος, τοσούτον ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰνδικῆς λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα καὶ μὴν διήνθισται κατὰ τοὺς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον, ἐκπετέρυσσεται. Ἡ δὲ πτῆσις οὔτε κατὰ τὰς νύ-

3 Ἑμπίσι) Ἐπεροι κώνωψ ἐμπί-
δος. καίτοι Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς
τ' αὐτὸν φησὶ κώνωπα καὶ ἐμπίδα,
ἐν Νεφέλαις. V. (Οἷόν ποτε τὴν
γνάμη ἔχειν τοὺς ἐμπίδας κατὰ τὸ

στόμ' ἄδειν ἢ κατ' αὐροπάγιον. G.)
In V. altero legitur sic: Ἑμπίσι)
Ἑμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ
κώνωψ εἶδος ζωοίου.

MUSCAE ENCOMIUM.

NON est minima volucrum musca, in quantum culicibus diverſi generis, & minoribus etiam infectis comparatur: sed tantum istaec magnitudine superat, quantum ipsa ape minor est. Pennata est non eadem ratione, qua aliae volucres, ut plumis toto corpore velut comata sit, maiores autem pennas habeat in alis; verum instar locustarum, & cicadarum, apiumque, pinnas habet e membrana, tanto quidem molliores alis aliis, quanto Graeca veste Indica est teguior & delicatior. Et sane floreat pavonum instar colores habet, si quis intente illam respiciat, cum expansis ad solem pennis volatum meditatur. Volatus illius

χτερίδας εἰρεσία συνεχεῖ τῶν πτερῶν, οὔτε κατὰ τὰς
 ἀκρίδας μετὰ πηδήματος, οὔδ' ὡς οἱ σφῆκες μετὰ ροι-
 ζήματος, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος ὀρμήσῃ
 τοῦ αἵρος. καὶ μὴν καίκεῖνο πρόσεστιν αὐτῇ, τὸ μὴ καθ'
 ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέτεσθαι, οὐκ ἀπηνῶς οἷα
 κωνώπων, καὶ ἐμπίδων, οὔδ' τὸ βαρύβρομον τῶν με-
 λιτῶν, ἢ τῶν σφηκῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐν-
 δοικνυμένης· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι λιγυρωτέρα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι. Τὸ δὲ αἰ- 3
 λο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα τῷ αὐχένι συνέχε-
 ται, καὶ ἔστιν ἐνπεριάγωγος, οὐ συμπεφυκυῖα ὥσπερ
 ἢ τῶν ἀκρίδων· ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τοῦ κέ-
 ρατος ἔχοντες· στέρνον ἐνπαγές, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ
 οἱ πόδες, οὐ κατὰ τοὺς σφῆκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἢ
 γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτῇ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας
 πλατείας, καὶ φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι οὐ
 κατὰ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ

est non qualis vespertilionum in perpetuo alarum remigio,
 neque locustarum instar cum saltu coniunctus, neque cum
 perstrepero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quamcun-
 que partem aëris tendat. Etiam hoc illi inest, quod non
 silentio, verum cum cantu quodam volat, non infesto,
 qualis est culicum, neque graves fremitus apum, aut ter-
 ribiles minacesque vesparum imitante, sed in tantum est
 modulatio, quantum tuba atque cymbalis tibiae sunt pla-
 cidiores. Quantum ad reliquum corpus, caput tenuissimo
 canali continetur cervicibus, & circumactu est facile, non
 adnatum quale locustarum: oculi autem solide eminentes,
 multum habentes de cornu: pectus compactum, e quo
 enati pedes non omnino, ut in vespis, adstricti. Alvus mu-
 nita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squa-
 mas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi par-

στόματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέ-
 Φασι καὶ αὐτὴ ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνε-
 ται, καὶ προσϋῖσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον
 ἐοικυῖα. ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδοὺς προκύπτει, ᾧ κεντοῦσά πίνει
 τοῦ αἵματος· πίνει μὲν γὰρ καὶ γάλακτος, ἥδ' αὖτε αὐτῇ
 καὶ τὸ αἷμα, οὐ μετὰ μεγάλης ὁδύνης τῶν κεντουμένων.
 ἑξάπους δὲ οὖσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς
 δὲ προσϋίοις δυσὶ καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἰδοὺς ἂν οὖν αὐ-
 τὴν ἐπὶ τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσάν τι ἐν ταῖν χερσὶν
 μετέωρον ἐδάδιμον ἀνθρωπίνως πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

4 Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶ-
 τον ἦτοι ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἴτα
 κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ
 ἐξ ἐρπετοῦ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀπο-
 τίκτει σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὑστερον. σύντροφος δὲ
 ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδαίτος, καὶ ὁμοτράπε-

3 Κοτυληδόνι) Κοτυληδόνες αἱ τοῦ πολυπόδου πλεχταίαι. V.

tem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo
 modo, quo elephanti, instructa & ante se pascitur, & com-
 prehendit, & adhaerescens continet, cum acrobulo extre-
 ma parte fit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi
 pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quo-
 que: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno
 eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor
 solis incedit; anterioribus autem duobus, velut manibus
 utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem
 manibus sublatum esculentum quiddam humano plane mo-
 re, atque ut nos. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
 mum, sive ex hominibus, sive animalibus aliis demortuis.
 Deinde paulatim & pedes profert, & pinnae gignit, & ex
 repente fit volucris: fit etiam gravis & vermiculum pa-
 rit, muscam paulo post futurum. Cum autem nutriatur cum
 hominibus, eorumque contubernio & mensa utatur, omnia

ὅς ἀπάντων γινέται πλὴν ἐλαίου. Θάνατος γὰρ αὐτῇ
 τοῦτο πιεῖν καὶ μέντοι ὠκύμορος οὔσα, (πάνυ γὰρ ἐς
 στενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμεμέτρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει
 μάλιστα, καὶ τούτῳ πολυτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην
 ἀγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει, ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ
 ἀτρεμεῖ. Σύνεσι δὲ οὐ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὁπόταν
 τὸν ἐπίβουλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀράχην διαβι-
 δράσκη' λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ, καὶ ἀντίον αὐτῷ ἄρσ',
 ἐκκλίνουσα τὴν ὀρμὴν ὡς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα,
 καὶ περιπεσοῦσα ταῖς τοῦ θηρίου πλεκταναῖς. τὴν μὲν
 γὰρ ἀνδρείαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, οὐχ ἡμᾶς χρὴ λέ-
 γειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος·
 τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζητῶν, αὐτὸν λέοντι,
 ἢ παρδαλεῖ, ἢ ὡς τὴν ἀλκὴν αὐτοῦ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ
 θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λιπαρεῖ τῆς
 ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρπος. Φησὶν
 αὐτῇ προσέειπαι. καὶ γὰρ εἰργομένη. Φησὶν. ὅμως αὖν

11 Ἰσχὺν) Γραι. ἀλκὴν. G.

gustat praeter oleum, quippe quod bibisse illi mors est.
 Verum brevis aevi cum sit, omnino enim arctis vita illius
 terminis circumscripta est; luce gaudet maxime, & in ea
 versatur: noctu autem quietem agit, & neque volat, ne-
 que canit, sed contrahit se, & nusquam movet. Prudentiam
 illius non parvam in eo dico *in esse*, cum infidiatorem &
 hostem suum araneum effugiat. Insidiantem enim obser-
 vat, & contra intuetur, devitans impetum, ne reti illius
 capiatur, & in cirros bestiae incidat. Fortitudinem illius &
 robur nos dicere nihil attinet, sed poetarum magniloquenti-
 ssimum Homerum. Nam laudare studens Heroum prae-
 stantissimum, non leoni, aut pardali, aut apro, robur il-
 lius comparat, sed audaciae muscae, & intrepidis illius im-
 probisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi *in esse*,
 sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non de-

ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφίεται τοῦ δῆγματος. οὕτω δὲ πάντι
ἐπαινέει καὶ ἀσπάζεται τὴν μῦσαν, ὥστε οὐχ ἅπαξ, ἀλλ'
ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις, οὕτω κοσ-
μεῖ τὰ ἐπη μνημονευομένη. ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαιάν
πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθη-
ναίαν ὅποτε τοῦ Μενέλεω τὸ βέλος ἀποκρούεται, ὥς μὴ
ἐπὶ τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μητρὶ κηδομένη
κοιμωμένου αὐτῇ τοῦ βρέφους, τὴν μῦσαν αὐτῆς ἐπεισά-
γει τῷ παραδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστῳ
αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσιπών, καὶ τὴν ἀγέλην
6 αὐτῶν ἔθνη καλῶν. Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστιν, ὥσθ' ὅπο-
ταν τι δάκνη, τιτρώσκει οὐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππου, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ ἐς τὰς
ρυτίδας αὐτοῦ παρεισδυμένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ
κατὰ λόγον τοῦ μεγέθους ἀμύσσουσα. μίξεως δὲ καὶ
Ἀφροδισίων, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία·
καὶ ὁ ἄρην οὐ κατὰ τοὺς ἀλεκτρυόνας ἐπιβάς εὐδύς

sistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque
amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis men-
tionem illius imiciat, sed saepe: adeo commemoratione il-
lius ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius ad lac
volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Mene-
lao telum, ne in vitalia illius labatur, comparans matris
dormientem infantem suum curanti, muscam rursus com-
parationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornavit, dum *frequentes* dixit, & turbam illarum vocavit
gentes. Adeo autem robusta est, ut morsu vulneret non
hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin ele-
phantem dolore afficit, intra rugas illius dum repit, & sua
proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus,
& Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas-
son, ut in genere gallinae, cum inscendit, statim ite-

ἀπεπῆδυσεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολὺ καί-
 κείνη φέρει τὸν νυμφῖον, καὶ συμπέτονται τὴν ἐναέριον
 ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρουσαι. ἀποτμηθεῖσα
 δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι,
 καὶ ἔμπνους ἐστίν. Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν γ
 ὑπάρχει, τοῦτο δὴ βούλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ
 Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθα-
 νασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανοῦσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπι-
 χυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ, καὶ
 βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται ὥς ἀκριβῶς πεπεῖ-
 σθαι πάντας, ὅτι καί κείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ-
 γε καὶ ἀπελθοῦσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει,
 καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ
 καὶ ἐπαληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμου τοῦ Κλαζομενίου
 μῦθον, ὅτι πολλάκις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπεδήμει

11 Ἀθάνατος) Ἑρμ' ἐς μυῖας,
 βωμολόχε. G.

13 Πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ)
 Ὡς περὶ τοῦ τοῖς ἰγχαμίοις
 περιστεφομένη μυῖα οὐκ ἀφίσταται

τοῦ δόγματος λεπαρῶς, οὕτω δὲ καὶ
 αὐτὸς οὐκ ἀπόσχη, βωμολόχε, οὐ-
 δέποτε τοῦ φλυαρεῖν καὶ ἀποσκώ-
 πτειν ἐς ἀνδρας τοὺς ἀγαθοὺς, ἀλλ'
 ἐς μυῖας. V.

rum defiluit; sed diu inequitat feminæ, atque illa fert spon-
 sum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu
 disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reli-
 quo, & spirat. Quod autem maximum in natura illarum
 est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Pla-
 to praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate li-
 bro. Mortua enim musca insperso cinere refurgit, & in-
 staurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit;
 adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque im-
 mortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit,
 & agnoscit, & suscitatur corpus, &, ut volet musca, efficit,
 & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae,
 animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatum;

καθ' ἑαυτήν· εἶτα ἐπαυελθοῦσα ἐπλήρου αὐθις τὸ σῶμα,
 8 καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμότιμον. Ἀργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἀνετος
 οὔσα, τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων πονούμενα καρποῦται, καὶ
 πλήρης αὐτῇ πανταχοῦ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ
 ἀμέλγυνται, καὶ ἡ μέλιττα οὐχ ἥκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώ-
 ποις ἐργάζεται, καὶ οἱ οὔφοποι αὐτῇ τὰ οὔφα ἡδύνου-
 σι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται, καὶ ταῖς τραπέ-
 ζαις ἐμπεριπατοῦσα συνεστιάται αὐταῖς, καὶ συναπο-
 9 λαύει πάντων. Νεοττίαν δὲ ἡ καλιὰν οὐχ ἐνὶ τόπῳ
 κατεστήσατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπου ἀντύχη ὑπὸ τῆς νυκτὸς κα-
 ταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐστίαν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ
 σκότῳ μέντοι, ὡς ἔφην, οὐδὲν ἐργάζεται, οὔτε ἀξιοὶ λα-
 θάνειν τι πράττουσα, οὔτε ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ
 10 ἐν φωτὶ δρώμενον αἰσχυνοῖ αὐτήν. Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ
 ἀνθρωπὸν τινα Μυῖαν τὸ ἀρχαῖον γενέσθαι πάνυ κα-
 λὴν, λάλον μέντοι γε καὶ στωμύλην, καὶ ᾠδίκην, καὶ

deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermoti-
 mum. Iam ipsa musca vacua opere & solum alieno labo-
 re partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & ca-
 prae illi mulgentur, & non minus muscis, quam homini-
 bus, laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & re-
 gibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis
 epulatur, & una fruitur omnibus. Pullitiam vero suam aut
 nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum
 Scytharum more suscipiens, ubicunque a nocte deprehen-
 ditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, ut
 dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; ne-
 que putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum
 pudori esse sibi debeat. Fertur etiam fabula, mulierem
 quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loqua-
 cem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; ri-

ἀντερὰσθῆναί γε τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας
τοῦ Ἐνδυμίωνος. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεναιχλίον
συνεχῶς ἐπὶ γείρειν ἐρεσχελοῦσα, καὶ ἄδουσα, καὶ και-
μάζουσα ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτῆσαι, τὴν δὲ Σε-
λήνῃν ὀργισθεῖσθαι, εἰς τοῦτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν
καὶ διὰ τοῦτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τοῦ ὕπνου
Φθονεῖν, μεμνημένην ἔτι τοῦ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα
τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ
τοῦ αἵματος ἐπιθυμία, οὐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν απολαύει,
καὶ τοῦ κάλλους τι ἀπανθίζεται. Ἐγένετο δὲ κατὰ τοὺς 12
παλαιούς καὶ γυνὴ τις ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ
καλὴ καὶ σοφὴ καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφα-
νῆς, περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα ἔδακνεν
αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· οὕτως οὐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπ-
ηξίωσεν, οὐδὲ ἀπέκλεισε τῆς σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα,

3 Ἐρεσχελοῦσα) Ἡ φλυαρία, παρὰ τὸ ἔρπν ἐν τοῖς χεῖλεσιν ἔχειν. V.

valem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde
cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, &
cantionibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse
illum; iratam vero Lunam in hoc illam *animal* mutasse:
atque ideo omnibus illam nunc invidere somno, Endymio-
nis nimirum memorem, maxime vero iunioribus, tenerio-
ribusque. Morfus autem ipse, & illa sanguinis cupiditas,
non feritatis signum, sed amoris est, atque humanitatis.
Quantum enim potest, fruirur, & de pulchritudine decer-
pit aliquid. Fuit autem apud antiquos etiam mulier quae-
dam illi cognominis poëtria, pulchra sane, & docta; &
alia nobilis apud Athenienses meretrix, de qua Comicus
poëta dixit, *Istaec momordit Musca ad usque cor viri*. Ita ne-
que Comica venustas dedignata est, aut scena exclusit no-

οὐδ' οἱ γονεῖς ἠδῶντο τὰς θυγατέρας αὐτῶν καλοῦντες.
ἡ μὲν οὖν τραγωδία καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται
τῆς μυίας, ὡς ἐν τούτοις,

Δεινὸν γε τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆι Φόνου·

Ἀνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.

πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθαγορί-
κῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ κατ' αὐτὴν ἱστορία.

- 12 Γίγνονται δὲ καὶ μέγισταί τινες μυῖαι, ἃς στρατιωτί-
δας οἱ πολλοὶ καλοῦσιν, οἱ δὲ κύνας, τραχύταται τὸν
βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύταται. αἶγε καὶ μακρο-
βιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ χειμῶνος ὅλου ἄσπιτοι διακαρ-
τεροῦσιν, ὑπεπτηχυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καί-
κεινο θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει, κατὰ τὸν
6 Ταρβεῖν) Φοβεῖσθαι, V.

men muscae, neque puduit parentes ita vocare filias. Quin
Tragoedia multa cum laude muscae memoriam usurpat, ut
in illis:

Proh dedecus, si musca forti robore

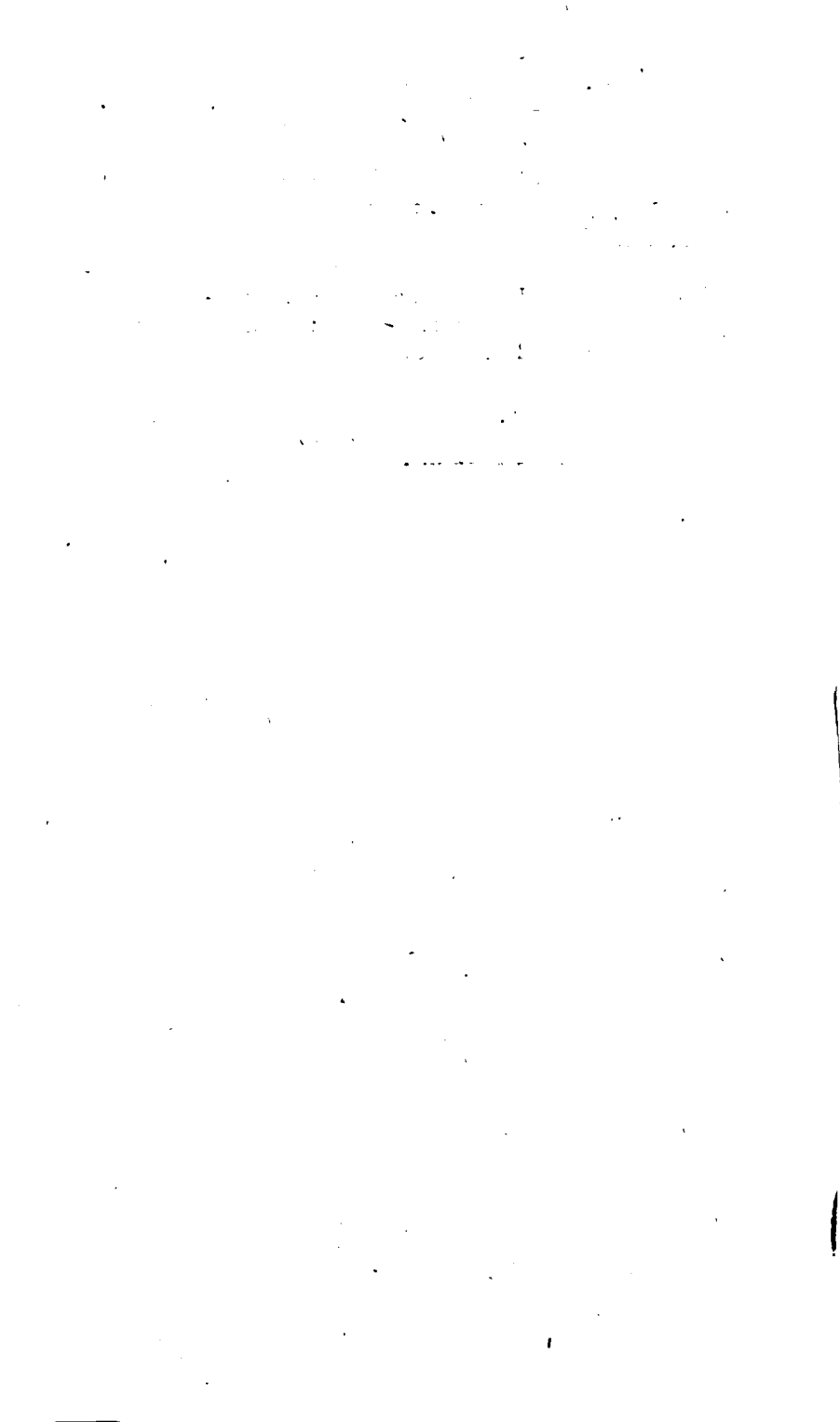
Corpus virorum amore caedis infilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam Pythago-
rica, nisi nota omnibus esset illius historia. Nascuntur
etiam maximae quaedam muscae, *militares* vulgo vocant,
alii vero *canes*, bombo asperrimo, velocissimo volarum, quae
etiam longaevae admodum sunt, & tota hieme sine cibo
durant, lacunaribus se insinuant maxime, in quibus il-
lud praefertim mirabile est, quod utrumque & marium
opus & feminarum peragunt, mutuo se inscendentes, et

Ἑρμοῦ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν τὴν φύσιν, καὶ
 διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύ-
 σω τὸν λόγον, μὴ καὶ δοῶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέ-
 φαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natu-
 ra, pulchritudine duplici. Multa cum supersint, quae di-
 cam, definam, ne, quod est in proverbio, *elephantem fa-
 cere ex musca* videar.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

VARIAE LECTIONES

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 1. l. 4. ΜΕΝΙΠΠΙΟΣ) Nomina personarum in *Fl.* in hoc opusculo nulla. Spatiis tantum distinguuntur. In *B.* 1. inscriptio est *Μενίππου καὶ ἑταίρου. ead. Στάδιοι*) Omittit *P.* *l. 8. col. 1. Τὸ πτηνὸν*) Hanc lacunam *V.* Codicis & seqq. ex *C.* supplevimus. *Solan. l. 13. col. 2. Εἰς μὲν ὑγιὺς) πρὸς μὲν ὑγιῶνς C.* *Εἰς μὲν ὑγιῶνς V.* *l. 19. col. 1. Ὄρας) ὄραν edita.* Mutavit *Solan. ibid. l. 20. Οὕτως) οὐ* Exc. *G. Οὕτως recte C. ead. Εἰ πίστις ὑπάρχει*) Pro *histribus ὑπάρχουσιν tantum C.* *Pag. 2. l. 1. Πού*) Non legitur in *O.* *l. 2. Δὲ ἀπὸ) δ' ἀπὸ O.* *l. 3. Τὴν τοῦ) τὴν* abest ab *O. ead. Ἀνοδόν*) Sic edd. omn. *Ἀνοδος O. l. 8. Σταθμοὺς) σταδίου* Graev. frustra. *ead. Τινὰς*) Abest a *Fl. l. 20. col. 1. ζ') ζ' Ὑ* Excerpta *G.* quod ipse excerptor Bruno exponit septem cum semisse. *ζστ'* est in *V.* *ead. col. 2. Ὑποξενίζοντος) ὑποξενίζοντας* editum ante, & *διαλεγόμενους.* Emendavit *Solan. Pag. 3. l. 5. Μακρόν γε τὸν*) Hoc habent *Fl. l. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. A. l. W. l. 7. Λέγειν*) λαλεῖν *P. l. 17. col. 2. Ὑπὲρ τὴν) ὑπὲρ διὰ τὴν* edita. Sed cum abesset *διὰ* in *G. C. & V.* merito delevi, quod vel sine *Codd.* delendum erat. *Reitz. Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων) οὐρανίων* male *Fl. l. 6. Καὶ*) Abest a *Fl. Pag. 5. l. 5. Καταπείσαν) πείσαν* tantum *Fl.* Vulgaræ vero favet *P. l. 11. Ἀκίρωτα*) Bene *I. & V. 2. Ἀκίρωτα* cett. male. *Ἀκίρωτα* marg. *A. l. 16. col. 1. Ὅτε*) Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur *ὅτι. Pag. 6. l. 3. Δίεμμι*) Nil mutant edd. *l. 6. Μὴ δὲ*) Sic *Fl. l. H. 1. B. 1. Μηδὲ P. S. l. 15. Ἀποβλέπειν) ἀναβλέπειν Fl.* Vulgatum servat *P. Pag. 7. l. 14. Ὑπολαμβάνον) ὑπολαμβάνον P. sola. Pag. 8. l. 9. Καταμαθεῖν) μαθεῖν Fl. l. 12. Καὶ τέλη*) Non habet *Fl. l. 16. col. 1. Ὑψαγόραι) ὕψαγόραι* bis editum antea. Correxerit *Solan. Pag. 9. l. 2. Αὐτοῦ) αὐτοῦ* edd. priores. Cum tamen mox recte *πρὸς αὐτούς. l. 16. Ὅπως στάδιοι*) Nil variant edd. *l. 17. col. 1. Τερατουργίαν) τερατουργίας, μεταμορφώσεως* ed. *Cler.* Emendavit *Solan. Pag. 10. l. 6. Αὐτὸν ἐπιμετροῦν*
Lucian. Vol. VII.

τες) ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτόν. Vulgatum est in *P.* *l.* 13. καὶ τοῦ ἡλίου) Sic edd. praeter *Fl.* a qua melius abest καὶ. *l.* 15. Ἐξῆς) ἐξ ἰσού *L.* Vulgatam servat *Fl.* *l.* 17. Ἀγνωμον) Male sic edebatur: Οὐρανογνώμων) ἀνόητος. Sed in *Mf.* *V.* recte ad ἀγνωμον referebatur. *Solan.* *Pag.* 11. *l.* 2. Πάνυ πολὺ) Sic edd. excepta *I.* quae παμπολύ. Unde πάμπουλυ facit *Solan.* Παμπολύ marg. *A.* 1. *l.* 3. Ἀγέννητος) Bene sic *Fl.* *P.* *H.* & c. Ἀγέννητος *I.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ἐν γαστριᾷ.) Aliter nostri Lucia- nei Codd. & quidem melius: quod *C.* etiam confirmat. *Solan.* *Pag.* 12. *l.* 2. Τέλει) τέλειον *L.* Vulgata est in *Fl.* *l.* 5. Αὐτοῦ) Restitui ex marg. *A.* 1. & Pell. & Gronov. Αὐτῶν est in *P.* & edd. omn. *l.* 7. Ἐδύξασε) ἐδίδαξε *Fl.* quod melius puto. *l.* 15. col. 1. Τὸ ἥδην) ὃ ἥδην lectum ante. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 16. Γινομένων) ἡνωμένων *C.* *ead.* col. 2. Πυθαγόραν) Πυθαγόρας edita male. Correxuit *Solan.* *l.* 18. col. 1. Παρεχόμενης) παρεχόμενος voluit *Solan.* nescio quare. *Reitz.* *ead.* col. 2. Σωκράτην) Ex hic Σωκράτης ed. Cler. male. *Pag.* 13. *l.* 5. Οἱ τῆς) Sic ex *L.* & *B.* 2. dedi. Οἱ edd. cett. Οἱ *Fl.* *l.* 7. Παρηβηκότας) παρηνοκότας male Schol. *l.* 16. col. 2. Παρηβηκότας) παροινικότας edebatur ante, sed non fas erat eundem errorem repetere. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Αὐτὸς) αὐτόν & ἀσώματον male editum ex *V.* iam cor- rexi ex *C.* *Reitz.* *ibid.* *l.* 20. Ταῦτα) ταύτης erat in edd. Corre- xit *Solan.* *ead.* col. 2. Συνεξέρχεται) συνέξέρχεται *V.* quod in impr. recte mutatum videtur. *Solan.* *Pag.* 14. *l.* 1. Ἡγυενοίσεις) Sic *I.* *Fr.* *Fl.* *P.* *H.* *B.* 1. *S.* *Ald.* *l.* 15. col. 1. Εἰ ληπτὸς) In Coll. praemittitur Ὅρα τοῦ Λυκαίου ἀθεύτητα. *ibid.* *l.* 16. Οὐπὲρ) ὑπὲρ ediderat Cler. Mutavit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Συνέστη) συν- ἔστησε edita. Mutavit *Solan.* *l.* 18. col. 2. Πλάττει) πράττει lectum ante. Merito correxuit *Solan.* *Pag.* 15. *l.* 1. Διαρκέσας πρὸς μέγ.) Ita etiam esse in *P.* & *Fl.* notat *Solan.* Sed διαρκύ- σαι invenio in marg. *A.* 1. *l.* 7. Τὸ πρῶτον) τοπρῶτον edd. quaedam. *l.* 8. Ὑπηρετῶν) Ἀν' ὑπερέττων; Pell. *l.* 13. Κατε- πτόμην) κατεπτόμην *B.* 1. *ead.* Ὑψηλὰ) Deest in *Fl.* *l.* 16. Ἄνω) ἄν *Fl.* *Pag.* 16. *l.* 1. Δ' οὖν) οὖν *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat *P.* *l.* 13. Ἰπποπόλων) ἰπποπόλων edd. priores, male. *l.* 15. col. 2. Παρατεῖνον) παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde, Solanus. *ibid.* *l.* 16. Ἦν) Non aderat in impress. Adiecit *Solan.* *ibid.* *l.* 17. Κοπτομένου) Legendum arbitror κοπτομένου, vel κοπομένου. *Reitz.* *l.* 18. col. 1. Τημῶν) Τημ- πῶν edebatur antea male. *ead.* col. 2. Θράκων) Θράκων ante edebatur; sed iam ad Luciani textum accommodavi. *Reitz.* *Pag.* 17. *l.* 5. Τοῦτο εἰδῶμεν) τοῦτ' ἰδῶμεν *O.* *l.* 7. Πέρι γῆς τε)

περί γῆς O. Γε π. γ. τὲ Fl. l. 9. Εἰκάσεις) εἰκάζει O. l. 12. Δάκει) Et sic legere Fl. notat Solanus. Sed & habent I. P. H. &c. l. 15. Τὸν Ῥοδίων) τὸν Ῥοδίων O. Nil mut. edd. Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) ἄποστίλβων O. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. &c. l. 6. Μοι) Deest in O. Pag. 19. l. 1. Ὠήθης) ὠήθεις O. l. 3. Νεοττίας) νεοττίας O. l. 7. Ἐφικνουμένης) ἀφικνουμένης male O. l. 10. Σορός) φυσικός O. l. 15. Οὔτις) οὔτι male Fl. Pag. 20. l. 3. Δεῦρο) δεῦρ' O. l. 8. Καταπτῶμαι) Sic Fl. H. P. Κατάπτωμαι l. & P. Pag. 21. l. 1. Γε) σε O. l. 2. Δέηση) δέησι Fl. l. 4. Ἀετοῦ) αἰετοῦ O. l. 5. Τί οὖν) τί δ' οὖν melius O. l. 6. Ἄτιός ἐστιν ὄξυωπέστατος) αἰετός ἐστιν ὄξυωπέστερος O. l. 7. Ἀντίον δέδορκε) ἀντιδέδορκε O. l. 8. Ἀετὸς) αἰετὸς O. l. 9. Ἀκτῖνας) ἀκτίνους male O. l. 11. Ἀετοῦ) αὐτοῦ S. ead. Γε) Abest a Fl. l. 12. Ἐσκευασμένος) ἐνεσκευασμένος O. l. 15. Βασιλικὸν) βασιλέα O. l. 18. col. 2. Ἀέρα) ἀνδρα legabatur sine sensu. Ἀερα inde fecit Solanus. Ego ἀέρα. Reitz. Pag. 22. l. 2. Γὰρ) δὲ Fl. Δ' O. l. 4. Ἄλις) ἄλης male l. l. 11. Πάμμεγα περιελαμψε) πᾶμπολυ περιέλ. O. Μέγα περιελ. P. l. 14. Ὅποσα) ὅσα Fl. Vulgatum firmat P. l. 19. col. 1. Πτολεμαίων) Sic accommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαίων editum ante. Reitz. Pag. 23. l. 1. Δέ) Deest in O. ead. Μητριᾷ) μητρὶ Fl. male. Prius cert. & P. Ἀδελφῇ Coll. l. 2. Ἀλέξανδρον) Ἀλί. O. l. 7. Σπαρτῖνος) Σπατίνος O. & Fl. Vulgata est in cert. & P. l. 9. Κατηλοημένος) Nil mut. I. Fl. Fr. P. Pag. 24. l. 3. Μισδοῦ) Sic P. L. O. Μισδῶν editum ante, nec male. l. 4. Ἀσκληπείου) Ἀσκληπιοῦ O. l. 8. Ἀπαιτοῦντας) Sic I. Fl. Fr. P. &c. l. 11. Σοι) Deest in O. l. 12. Παρεσχῆσθαι) παρεχέσθαι P. l. 14. Δυσχερὲς) Omisit O. l. 15. Οἷα) ὅσα Fl. male. Οἷα cert. & P. l. 19. col. 1. Τερπωλὴν) τερροπολὴν lectum antea misere. ead. col. 2. Εὐωχίας) εὐωχίας edita prave. Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) ἐγγειτόνων O. l. 7. Δέ) Omisit O. l. 16. col. 2. Ἀλφίτων) ἀλφίτου edita. Et mox συγχεόμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit Solanus. *ibid.* l. 17. Ἀπὸ πολλῶν) Et hoc & reliqua ex C. emendavit idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγχεῖσθαι τὸν βίον. Pag. 26. l. 2. Πλησίον) πλησ. cum duabus virgulis transverfis O. l. 10. Ἀλλὰ — κινουμένων) Ὅστω haec verba desunt in O. l. 13. Σιωπῶντες) σιωπῶντες l. l. 14. Καὶ ἄτακτον) Omisit O. l. 15. Καὶ πολυειδεῖ) Desunt in O. & Fl. Pag. 27. l. 3. Τὸ) Abest ab O. l. 5. Ἀχαρνήσι) Ἀχαρροῖσι O. l. 7. Τετάρων) τεσσάρων O. l. 12. Κυνοῦρίαν) Κυνοσουρίαν edd. & O. l. 13. Φακεῦ Αἰγυπτίου) Αἰγυπτιακοῦ φακεῦ O. Pag. 28. l. 4.

Ἄν ἐγγέλων) ἀνεγγέλων *Fl.* & *O.* *l.* 13. Τὴν) Non adest in *O.* *l.* 16. Μουσικοῦς) δημαγωγούς iterum, male *O.* *Pag.* 29. *l.* 2. Δοκεῖ) Deest in *O.* *l.* 5. Τούς) Omittit *O.* *l.* 7. Καταγεγέλαστο) κατεγέλαστο *Fl.* (κατεγεγέλαστο *S.* & *B.* 4.) *l.* 8. Ἀνεπτόμην) ἀνεπτόμην *Pell.* *l.* 10. Οὕτω) οὕτω *I.* & *V.* 2. Vulgarum ceterar. servat *O.* *ead.* Ἀνεκλυθεῖν) ἀνεκλυθεῖν *I.* male. *l.* 22. col. 2. Βαστάσαι) βαστάξαι *V.* *Pag.* 30. *l.* 1. Ὡ) ἦ-δη *O.* *l.* 4. Τίνα αἰτίαν) τίνα τὴν αἰτίαν *O.* *l.* 8. Μοι) μου *Fl.* Μοι φασὶ *O.* *l.* 9. Τοῦ) γὰρ *H.* Γοῦν *Marc.* male. Τοῦ *Fl. B.* 1. *I. P.* & *c.* *l.* 10. Μοι) Deest in *O.* *l.* 13. Αὐτοῖς) Abest ab *O.* *l.* 18. Τὸ φῶς) Ad aliena verba relatum hoc Scholion in sedem reduxit Solanus. *Pag.* 31. *l.* 2. Τῆς) Abest a *Fl.* adest in cett. & *O.* *l.* 6. Ἐνασχημονούντας) Et sic *Fl.* cum cett. *l.* 9. Μετοικῆσαι) μετοικίσαι *O.* *l.* 13. Ἐκείνους) ἐκείνος *O.* *l.* 15. Περιπάτω) τοῖς περιπάτοις *O. P.* *l.* 16. Πρὸς) παρ' *O.* *l.* 18. col. 1. Τὴν ἐκάστου) Ante haec verba in editis addebatur: ἀλλὰ καὶ τινὰ ἰδὼ αὐτῶν. Quae Solanus merito delevit. *l.* 19. col. 2. ἴνα) Hoc Scholium in *V.* & impr. prave ad ἴνα μὴ δέιξω referebatur, quod praecessit. Ego vero loco reddidi. *Solan.* *Pag.* 32. *l.* 2. Μέν) τὴν *S.* & *B.* 4. *ead.* Ἐπὶ) Aberat in *P. H.* & *O.* Aderat in *Fl. I. B.* 1. *S.* *l.* 3. Μέν) μοι marg. *A.* 1. ante μέν inferit. *l.* 9. Ἀετὸς) Iam & sic *O.* cum quater ante αἰετὸς. *Pag.* 33. *l.* 3. Ἐπτερωμένους) ἐπαιρωμένους *O.* Sed eadem manus superscripsit vulgarum lect. *l.* 4. Τε) Abest a *Fl.* *l.* 11. Παρὰ) Sic *I. Fl. S.* *Περὶ* al. male. *l.* 16. col. 1. Ἀφίξεσθαι) ἀφίξεσθαι edita. Ad *Lucian.* accommodavit Solanus. *Pag.* 34. *l.* 2. Οὐν) Non comparet in *O.* *l.* 3. Ἐπανίς) ἐπανιείς *O.* *l.* 4. Ὅπου) Desideratur in *O.* *l.* 15. col. 1. Ἐφιάλτης) Θεόμαχοι ὄντες addit *C.* *ibid.* *l.* 21. Ἀλωέως) Vulgabatur Ἀλοέως. Emendarat Solanus. *ibid.* *l.* 22. Τὰ τῶν οὐρανίων) Distantiam lunae altera, & solis a luna. *C.* Unde patet aliter legisse. *Solan.* *Pag.* 35. *l.* 3. Τμῶν) Nihil hic variare edd. notat Solanus. *l.* 5. Ἐτι λείπεται) ἐπιλείπεται *Fl.* & marg. *A.* 1. Nil mutat *P.* *l.* 6. Ἐλλίποιεν) ἐλλείποιεν *O.* *l.* 13. Ἐχων) ἐκὼν *P.* Sed prius *I. Fl. B.* 1. *H. S.* *ead.* Φιλόκαινον) Hoc revocavi ex *Fl.* Schol. & Coll. & marg. *A.* 1. Cum φιλόνεικον edd. cett. haberent. *l.* 14. col. 1. Τοσούτων) τοιούτων edita male. *ibid.* *l.* 15. Ἐπιτέλουν) ἐπιτέλουν legebatur. Correxerat Solanus. *ibid.* *l.* 17. Μειχιλίῳ) Μειχιλίῳ ante lectum prave. Mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 19. Μεγαλουργίας ἀπορούντων) Sic *G.* recte. In *V.* aliter, μεγαλουργίας ἀπέρουν scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *Reitz.* *l.* 23. col. 2. Φιλόκαινον)

Prava Codicis V. scriptura. *Solan.* Γραι. φιλόδικον G. Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuisset Cler. adscriptor Solanus, pravam hanc esse scripturam. Sed plane contra suam ipsius sententiam, & veritatem: nam in ipso Luciano φιλόκαινον recte recipi iubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit, quam Luciani textum excussit, aut imprudens Vossiani Cod. lectioni appinxit id, quod lectioni Cod. G. appictum oportuit. *Reitz. Pag. 36. l. 4. Τε*) δὲ Fl. Vulgatum tenet P. l. 10. Ταῦτα) τούτοις O. & Fl. Vulgatae assentitur P. l. 11. Παριστᾶσιν) περιστᾶσιν male O. ead. Ὡσπερ) Desideratur in O. l. 15. col. 1. Ἡ Πίσσα) Hoc Schol. male ad aliena verba relatum suo loco reddidit Solan. l. 18. col. 2. Τῶν Πλάτωνος) τοῦ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν rescripsit Solan. additque haec esse corrupta. In C. vero sic legi: οὐδὲν ἦπτον τῶν Πλ. ν. τ. χ. ἐπιφέροντες. *Pag. 37. l. 1. Ἄττα*) Sic edd. vulgo & P. Ἄμα O. & Fl. l. 2. Ἐς τὸ) ἐς τι O. l. 4. Ἐοικνῆαι) εὐοικνῆαι male l. ead. Πώματα) πτώματα O. & mox iterum πτώμα. l. 7. Ἡύχοντο) εὐχονται marg. A. l. 11. Ὡ Ζεῦ) Ὡ Ζεὺ Codd. O. P. l. 12. Φαίη) ἔφη O. l. 16. Ἥται) ἔτι male O. *Pag. 38. l. 3. Ἀνένευσσε*) ἀνένευσε Fl. l. 7. Δὲ) δὴ S. l. 10. Αὐτῶν) αὐτὸν Fl. male. Vulgatam cett. afferit P. l. 16. col. 1. Ἐπατόνθει) ἐπεπόνων lectum antea prave. l. 20. col. 2. Συγκατάβησιν) Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκαθέσιν. *Pag. 39. l. 7. Ποιεῖν*) ποιεῖν G. P. & marg. A. l. Ποιεῖν edd. & O. ead. Τήμερον) Διήμερον O. l. 8. Νιφέτω) ἰφέτω male P. l. 9. Βορέας) βορρᾶς Fl. Nihil mut. P. l. 15. Ἄττιν) Ἄττιν O. solus. l. 18. Τοὺς μετοίκους) Et hoc Schol. male ad verba κατέκλινε παρὰ τὴν Πᾶνα relatum, in ordinem revocavit Solan. *Pag. 40. l. 1. Μύρτα*) μύρα Marcil. Nil mut. edd. l. 5. Ποι) που O. l. 6. Δὲ) κα) male S. Recte δὲ P. H. I. aliaequae. l. 8. Οὔτε πίν.) οὐ πίν. O. Nil mut. edd. & Homer. l. 13. Σειληνός) Σιληνός O. l. 14. Τῆς) τὰς G. Τῆς edd. & O. *Pag. 41. l. 1. Τοῦ*) τῶν O. P. & marg. A. l. 2. Ὑποβεβρεγμένοι) ὑ—ος O. l. 4. Εὐδον) εὐδὸν l. & P. male. ead. Ἐχε) εἶχε l. ceteraeque male, cum O. Ἐχε P. Ἐχει B. 2. l. 6. Φύει) φύσεις O. & marg. A. l. 7. Γίνεται) ἐγίγνετο O. Ἐγένετο Fl. Ἐγίνετο marg. A. l. 12. Κοινώσασθαι) Sic Fl. B. 1. l. H. Ald. S. Κοινοῶσασθαι P. cum O. & marg. A. l. 13. Γε) τὰ O. Plane omittit Fl. l. 15. Πλείον) πλεον O. *Pag. 42. l. 5. Στωϊκούς ὀνομάσασιν*) ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell. l. 7. Πολλῶ*) Sic plerique scripti & editi. Πολλῶν O. Πολλὰ Fl. l. 11. Ἐοικότες) ἑμφρεῖς Coll. & O. l. 12. Ἀφέλης) ἀφέλη τις

O. l. 18. Ὑπόμορον, Δυσθανόντα) Pravis & hic usus est Codicibus: sic tamen etiam Coll. G. nisi quod Δυσθανὲς habent. Solan. Pag. 43. l. 9. Ἐνὶ) ἐν male O. l. 11. Ἐκμεμελ.) ἐκμεμελ. Fl. cad. Λοιδοροῦσι) ὀνειδίζουσι O. & P. l. 13. Ἰταμώτατος) Recte sic O. Ἰταμώτατος edd. omnes male. l. 16. Δὴ) Deficit in O. Pag. 44. l. 4. Ἀνυπόδετος) Sic edd. vett. omnes. Ἀνυπόδετος S. & Amst. l. 10. Ἡμῖν) ὑμῖν Fl. sola. Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν) Receptum ex Fl. Ὑμῖν cert. l. 12. Ἐπηγγειλάμην) περιηγγειλάμην P. cad. Οὐν ἀρχομένου) ἀρχομ. οὐν Fl. l. 19. col. 1. Εἰς τὸ ἐξῆς) In altero Vossiano partem huius Scholii priorem tantum inveni, in altero posteriorem: quare in unum iam contraxi. Reitz. Pag. 46. l. 11. col. 2. Ὁ Κυλλήνιος) Ad alia verba relatum hoc Schol. in sedem propriam revocarat Solanus.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 48. l. 1. Πανήμερος) πανήμερος Fl. l. 3. Κησάσθαι) ἀλφαισάσθαι G. Ἀλφάσθαι P. l. 7. Ἀσρὶ) Ita S. P. P. & marg. A. 1. Ἀσρία cert. edd. l. 8. Τε αὖ) Non legitur in Fl. l. 10. Ἐκκεκώφωται) Restitui ex B. 2. V. 2. & S. Ἐκκεκώφωται enim cert. omnes. l. 13. Μεταβαίνει) μετέρχεται Fl. Nū mut. P. l. 16. Διατεισαμένη κελεύη) διατεισάσα κελεύη P. & marg. A. 1. Pag. 49. l. 2. Ὅποσα ἐπὶ πείρᾳ) ὅσα ἐπὶ πείρᾳ P. πείραν etiam P. Sed πείρα Fl. l. H. B. 1. Fr. S. l. 8. Φυτουργοῦντας) φυσαῶντας vel φυσουργοῦντας coniicit Solanus. l. 9. Λικμῶσιν) Pell. potest etiam legi λειμῶσιν, sensu optimo. l. 13. Συντελοῦσι) συντελοῦντες P. Συντελοῦντες marg. A. 1. Pag. 50. l. 5. Χαλάσας) χαλάσας male H. 1. & 2. quod emendarat in marg. Gesner. l. 9. Ἀπανταχόσε) ἀπανταχοῦσι male P. Ἀπανταχοῦ marg. A. 1. W. l. 16. col. 1. Διαμέλλοντες) διαμέλονται ante editum. ibid. l. 17. Ἀπτῶνται) ἀπτοῦνται antea fuit. Mutavit Solanus. ibid. l. 18. Θρύψως) θρίψως Exc. G. mendose. Recte legitur in C. Solan. ibid. l. 22. Τρητὸν) Legebatur una voce παρατρητὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. Sylburg. ed. p. 111. Cler. Pag. 51. l. 5. Εἰ γὰρ που &c.) ἢν γὰρ τι καὶ μικρὸν ἐπινυστάσομεν marg. A. 1. l. 6. Ἐπινυστάσομεν) ἐπινυστάσομεν Fl. l. 10. Κρατῆρες) Hoc & tria seqq. omisit Fl. ab ei ad oi transiliens. Pag. 52. l. 1. Ἀσιτος) ἄνθος Fl. Vulgatum tenet P. cad. Μεμμηρίζω) Sic Graev. &

Hom. Μερμερίζω edd. priores male. l. 4. Πότες) ὁπότε marg. A. 1. l. 6. Τον) γέτοί marg. A. 1. l. 9. Ταῖς ἐπιστήμας) τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνέστησαν P. & marg. A. 1. l. 10. Πάνυ) Abest a Fl. l. 14. Ἡμᾶς) ὑμᾶς male H. utraque. l. 17. col. 2. Περὶ τῶν) Ita dedit Solan. pro vulgato παρὰ τεχνῶν. l. 19. col. 1. Νῆπω τελεσθεῖσαις ἄλ.) Haec tria in edd. non comparentia supplevit idem; nec dubito, quin ex Cod. ideo etiam addidi. Reitz. Pag. 53. l. 3. Πάνυ) πάντες P. L. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. l. &c. l. 6. Τον χρόνον) Sic edd. omnes. l. 8. Δοκῇ) Sic bene Fl. H. P. &c. Δοκᾷ I. & V. 2. l. 9. Ἡ θέλεις) εἰ θέλεις ἢ Fl. ead. Παραγγελοῦμεν) προαγγελοῦμεν Fl. l. 11. Καταπτάμενος) καταπτώμενος P. Pag. 54. l. 5. ΔΙΚ. Αἰδῖς ἐς τὴν γῆν) αὐθῖς ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male Fl. l. 18. col. 1. Ἦν) Ab- erat in editis. Inseruit Solan. l. 19. col. 2. Τυθῆναι) ἀποδοθῆναι C. Pag. 55. l. 6. Μέλιτον) Μέλιτον edd. anteriores male. l. 8. Ἀπανταχῇ) Et sic Fl. cum reliqq. l. 10. Ἰλας) Bene sic B. 1. & 2. Ἰλας cett. Dubie H. l. 11. Ἀπαντόντων) ἀπαντόντων ad- spirare edd. priores. l. 16. Περιέρχονται) περιεστούσιν G. P. & marg. A. 1. Pag. 56. l. 12. Κᾶν) γέ marg. A. 1. l. 14. Ἀπ- ῶμεν, ὃ Δίκη) προῶμεν, ὃ Δίκη, ταυτὴν P. Nil mut. Fl. Pag. 57. l. 2. Τὴν ὁδὸν) Nil mutare edd. notat Solan. l. 8. Κα- ταπτοῖο) καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. A. 1. IV. l. 15. Γὰρ) Non habet Fl. Pag. 58. l. 5. Ἐκεῖ) ἐτε P. & marg. A. 1. Nil mut. Fl. Pag. 59. l. 2. Ἀπονεύωμεν) Sic Fl. I. Ald. H. S. &c. Ἀπονεύσωμεν P. & marg. A. 1. l. 4. Κάθησο) Rescripti ex G. L. & marg. A. 1. quae κάθησω. Καθῆσθαι edd. l. 22. col. 1. Τον Πάνα &c.) Apparet, Scholiasten aliter legisse. Sed forsitan τοῦ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. Reitz. ead. col. 2. Ὅς ἐλθὼν) ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit Solanus. Pag. 60. l. 1. Μαραθῶναδε) ἐν Μαραθῶ P. Μαρθῶνα δὲ P. Ἐν Μαραθῶνι marg. A. 1. l. 4. Μετοικίδν) μετοίκιον P. & marg. A. 1. l. 5. Ἐν γειτόνων) Restit. ex P. Ἐκ γειτόνων ante editum. ead. Πρόσεισι) προσέρ- χεται P. & marg. A. 1. l. 8. EPM. καὶ ... ΔΙΚ.) Longo spa- tio haec feiungit. l. coniungit Fl. item P. Nisi quod punctum post καὶ collocat, aequae ac ceterae, l. 15. Κατέπεμψέ με ἀ- ποκλ.) κατέπεμψεν ἀποκληρώσαντας Fl. ead. Ἀποκληρώσου- σαν) ἀποκληρώσαντας A. 1. l. 17. Ἀθῆναιον) Ἀθῆναις legeba- tur, quod emendavit Solan. rursus non addens unde. Probo tamen, quia sic & alibi emendatum ex Codd. Reitz. Pag. 61. l. 1. Πράττω) τιμῶσι με marg. A. 1. Sed hoc certe glossa est. l. 13. Ξυνάμα) νῦν ἅμα Fl. omisso σκυθρ. At P. σκυθρωπεύς

συνάμα. l. 14. 'Ομοίους) οὐχ ὁμοίους edd. vet. male. Delevit negationem S. & A. quae recte abest in Cod. P. 'Ανομοίους L. etiam bene, si οὐχ serves. *ead. Τοὺς ἀλάους) τοῖς ἄλλοις* male Fl. l. 18. col. 1. *Λέγεται) λέγουσι* V. & μοχ ἐφόνευσε. Servavi tamen lectionem editorum, quam Solan. quoque non mutarat. *Reitz. Pag. 62. l. 4. Καλάμου) αὐλοῦ* P. & marg. A. 1. l. 5. *Πολεμικὸς) πολεμιστὴς* marg. A. 1. l. 6. 'Αεὶ κε-
κράγτων) Omisit Fl. l. 11. Τὸ τὸν Pell. (n. νόμον) *ead. Με-
γάλα) ἄμα* P. Nihil mut. Fl. l. 19. col. 2. Τὸ ὄρθιον) Ad Lu-
ciani textum hoc accommodavit Solan. Nam τὸν ὄρθιον lege-
batur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ, & inter-
pretatio ad τὸ spectat. Μετρὸν etiam pro μέχρι prave legeba-
tur. *Reitz. l. 21. col. 1. 'Ες ἀκριβέστατον*) Haec & seqq. medio
Scholio πρὸς τὸ ὄρθιον in scripto continuo filo annexa disiunxit
& huc retulit Solan. *Pag. 63. l. 4. 'Η θρασύτερος) ἢ καὶ θρα-
σύτερος διαλυομένων ἀπελθῶ* P. l. 6. *Περίσχολεϊ)* Ita con-
iungunt omnes, praeter Fl. quae ἀσχολεῖ tantum, περὶ prot-
fus eiecto. l. 7. *Κεκλημένοι)* Sic dedit Solan. *Κεκλημένοι* edd.
hac priores. l. 9. *Γε) καὶ* marg. A. 1 W. *Pag. 64. l. 2. Τύχη)*
δίχη B. 1. & 2. l. 3. *Καταστησόμεθα)* Revocavi lect. Fl. *Κα-
ταστησόμεθα* edd. cett. l. 6. 'Απάντων' Αθηναίων) ἀπάντων
ἀχθῖναι' Αθηναίων Fl. l. 11. 'Αγωνίζεται) ἀνιέται Fl. 'Αγα-
νίζεται P. *Pag. 65. l. 3. 'Εμοίγε)* Restitui ex L. qui ἐμοί, &
ex Pell. qui ἐμοίγε. Absurde enim ἐχοίμι edd. l. 4. 'Ακούοντι)
ἀκούων τι male B. 2. cum bene esset in B. 1. &c. l. 16. col. 2.
'Υποτακτικὸν) ὑποτακτικῷ legebatur. Correxuit Solan. *ibid.*
l. 17. *Εἰσέλθοι)* Ita dedit idem, pro vulgato εἰσέλθῃ. *Pag. 66.*
l. 15. 'Η) Caret articulo Fl. *Pag. 67. l. 3. Διαλύσωμεν)* δια-
λύσωμεν G. l. 6. *Νεαρὸν) μὴ παλαιὸν* P. *ead. Προαποκληρωμέ-
νοις) ἀποκληρωμένοις* Fl. l. 11. *Τῷ Σύρῳ)* τὸν Σύρον Fl. Vul-
gatum firmat P. *ead. Τῷ αὐτῷ)* τὸν αὐτὸν Fl. Prius tenet P.
l. 13. *Ἐγγεγραπται)* Recte sic Fl. Fr. B. 1. H. P. S. 'Ἐγγέ-
γραπται male I. & V. 2. *Pag. 68. l. 1. Ὑπερορίας) ὑπερορίως*
G. l. 3. *Πλὴν ἀποκλήρου)* πλὴν ἀλλὰ κλήρου G. P. Nil mut.
edd. l. 5. *Φείδῃ)* φίλῃ male Fl. l. 11. *Καὶ)* Non habet Fl. l. 12.
Μόγεις) μόλις Fl. *ead. Ἔσθηκα)* ἔσθηκεν marg. A. 1 W. l. 13.
Δεινῶν) κοινῶν Fl. Vulgata est in cett. Item in P. L. l. 16. 'Ἐθα-
λήσει ἐν γε) Restituit. ex P. G. Nam ἐθαλήσειέ γε edd. male.
Pag. 69. l. 4. Προτέρα) Sic Fl. Fr. B. 1. P. S. &c. Πρώτερον l.
& marg. A. 1. l. 8. *Πρότερον) πρότερα* Fl. sola. l. 9. *Δι)* Non
comparet in Fl. l. 10. *Ἐπὶ τῆς 'Ακαδ.) ὑπ' 'Ακαδημίας* Fl.
l. 12. *Ὀν)* δ Fl. *ead. Προστάξειεν)* πράξειεν P. cum marg. A. 1.

Pag. 70. l. 2. Εἶδον) ἰδόντες Fl. l. 5. Ἀγαγῶσα) Sic edd. Ἀγαγῶσα vult Solanus ex P. l. 8. Σκολιὰ) Restitut. ex B. l. 1. Fr. S. &c. Nam σχολιὰ H. 1. & 2. ac P. l. 10. Ἀθλιος) ὁ ἀθλιος emendat Solan. Bene; sed sine auctorit. l. 16. Ἐμαντῆς) ἐμῶν αὐτῆς Fl. Vulgatae consentit P. Pag. 71. l. 4. Ἡ) & P. B. l. 8. Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.) Fl. ἀλλ' οἰκῆιον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προσαρπάσασα &c. ead. Προαρπ.) προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett. l. 10. Ξυνουρουργεῖ) ὑπουργεῖ Fl. Pag. 72. l. 12. Ἀνεγερόμενος) Sic P. & P. Ἀνεγειρόμενος I. Fl. H. Fr. S. &c. l. 17. Οὐτε βιασαμ.) Deficiunt in Fl. Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Nihil hic variare edd. notat Solan. l. 4. Καὶ) Abest a Fl. l. 5. Ἐπέστρεψα) Sic dedi ex Fl. Ἐπέστρεψα aliae. l. 7. Τε) Omittit Fl. l. 11. Ἀγε δὴ) ἀγετε Fl. sine δὴ. Vulgata vero est in P. ead. Ἀνάστητε) Deficit in Fl. l. 12. Ἄλλοις) Sic Fl. Ἄλλους cett. l. 14. Καὶ) Non legitur in Fl. Pag. 74. l. 12. Σώφρονα) σώφρονα male Fr. l. 13. Ὑμῶν) Correxit Solan. Ex marg. A. 1. Ἡμῶν enim edd. omn. male. Pag. 75. l. 7. Αὐτῶν) Deest in Fl. l. 13. Ἠκυον) ἀκούω Fl. l. 16. col. 2. Διὰ τοῦς Ἐπικουρείους) Propter Epicureos hoc. ἀβει γὰρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσεν. Solan. Pag. 76. l. 2. Ἐρωτᾶτε) πρότερον ἐρωτᾶτε G. l. 3. Ἡμέτερον) ὑμέτερον Schol. Nil mut. Fl. I. P. &c. ead. Παισδέντες) Restitui ex Angl. G. P. & marg. A. 1. Προσδέντες edd. male. l. 4. Ἄν) Omittit Fl. l. 14. Ὡ) Non habet Fl. Pag. 77. l. 6. Μυσαχθεῖς) Recte sic Fl. P. V. 2. S. Μυσαχθῆς I. Fr. H. B. 1. ead. Κεφάλαιον) ἐπὶ κεφαλαίῳ G. P. Nil mut. edd. l. 8. Ἀγκύλους) ἀγγύλους I. H. 1. & 2. male. ead. Λαβυρίνθοις ὁμοίους) λαβυρίνθους ὁμοίως Fl. Nil mut. P. l. 10. Διακόψας) Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποβρίψας edd. absurde. l. 13. Προσνέοντα) προσίοντα L. Προσνεύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. l. 15. Πόντον) πόντον melius responderet allegoriae. Pell. l. 16. Ἐκείνους) Ad Lucianum hoc accommodavit Solan. cum ἐκείνου legeretur in edd. unde pro varia lectione possit haberi. Reitz. Pag. 78. l. 1. Ἰκέτην) Receptum ex G. Οἰκέτην edd. ead. Ἐλέου) ἐλαίου Fl. male. l. 2. Καταφεύγοντα) Sic edd. constanter. Καταφυγόντα G. l. 9. col. 1. Ἐλέου) Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe librarius dictanti minus attentus affines sonos τοῦ Ε & τοῦ ΑΙ confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. Cler. ibid. l. 13. Τριχῶς) Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile, quo spectaret, inveni. Reitz. ibid. l. 17. Ὡφελείσθαι) Post hoc verbum inferebatur in C. ὥσπερ οἱ Σερμαίνόμενοι. ead. Τῷ πρώ-

τως) Πρώτου Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *Solan.* l. 22. col. 2. Φρονιμευσις) V. & Exc. G. φρονιμευσις. In impr. erat φρόνησις. *Solanus.* *ibid.* l. 28. Τελικά καὶ ποιητικά) Sic recte V. & Ex. G. In priore impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *Solanus.* *ibid.* l. 31. Θάρρος) L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribitur. *Solan.* l. 35. col. 1. Αἰσθησι) Exc. G. αἰσθησι, & V. quod in impr. prave αἰδησι editum est. *Solan.* Pag. 79. l. 2. Δοκιμάσας) Sic Fl. l. H. Fr. B. 1. S. Δοκιμασθέν P. A. ead. Τους — πόνους) τούτους — τους πόνους Fl. sola. l. 28. col. 1. Ἀνάλογον) ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus editor. *Solan.* *ibid.* l. 31. Διότι) Διογε. V. i. e. Διογένης. *Solan.* Pag. 80. l. 2. Μέχρι μὲν τοῦ λόγου) Secutus sum P. P. & marg. A. 1. Μέχρι τούτου νῆαν. . . . enim edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. l. 3. Τῆς ἡδονῆς) περὶ τῆς ἡδ. S. l. 5. Ἀθλίως) ἀθλίους marg. A. 1. IV. l. 13. col. 2. Ἐαυτὰ) Sic V. Ἐαυτοῦ edd. male. l. 26. col. 1. Σπερματικούς) Sic V. bis. Quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *Solan.* Pag. 81. l. 1. Μακρὰ) Recepi ex l. & Cod. P. Μακρὰν Fl. P. S. H. Fr. B. 1. &c. ead. Πόνους) νόμοις Fl. Prius recte cett. & P. l. 5. Ἀληθέστερον) ἀληθέστερος marg. A. 1. l. 11. Ὑμεῖς) ἡμεῖς male V. 2. Recte aliae. l. 13. col. 1. Φέρων) V. φορῶν. Sed recte mutatum est in impress. *Solan.* Pag. 82. l. 8. Ὁ, τι) Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestit. l. 9. Προγμ. καὶ ἀποπρ.) προηγούμενον καὶ ἀπροηγούμενον P. & marg. A. 1. l. 13. Ψηφοφορήσουσι) Ψηφοφοροῦσι Fl. Pag. 83. l. 10. Φιλονεικῆτε) Sic l. P. H. Fr. S. Φιλονεικείτε Fl. Φιλονεικῆτε O. l. 11. Διονυσίου) Διονύσου male O. Prius recte Fl. Fr. l. &c. l. 12. Τι) Abest a Fl. l. 14. Αὐτῆς) αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὐ abest ab O. l. 17. col. 2. Δεήσαν) Sic V. Δεήσον edita. Pag. 84. l. 1. Ἀδίκαστος) ἀδικος male O. l. 6. Δικάσατε) Restitui ex O. Δικάσατε edd. priores. l. 8. Τοῖνον) Omittit Fl. l. 13. Ἀπέφευγεν) πέφευγεν O. l. 16. Ἀργυρομοιβική) Sic inveni in editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At supra c. 13 & Lucian. & Scholiast. habent ἀργυραμοιβική. Et cum hic etiam recte edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiasten, apparet. Conf. supra ad l. d. notata. *Reitz.* Pag. 85. l. 9. Εἰσαγε) ἀτάγαγε O. l. 13. Χθές, ὥσπερ ἔφη, ἐπ.) Quatuor haec desunt in O. l. 15. Διαλόγου) διαλόγων male Fl. Διαλογουμένου O. omittis quinque sequentibus verbis. Vulgata est in P. ead. Ἀπολογ.) διαλογουμένου marg. A. 1. l. 17. col. 2. Ἐν ἐπιστήμας) Haec duo verba in edd. non compa-

rentia addidit Solanus noster, non significans, unde hauserit. Servavi tamen, quia suspicor ex collat. Cod. inventa: nam audacius fuisset, eiusmodi mutationes ex ingenio facere. Editata habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα idem etiam delevit. *Reitz. Pag. 86. l. 6. Εἰθ' ἔπειθ' O. l. 7. Ὑμῖν* Sic bene *O. Fl. Fr. l. P. l. 8. Καὶ βεβούλημαι* Non habet *Fl. l. 10. Τ' αὐτὰ) τὰ αὐτὰ Fl. ead. Δέ μοι παρίστ.) παρίσταται μοι*, omisso δὲ, *O. l. 12. Οὗτος) οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. l. 13. "Οφεσθαι* ἄφεσθαι male *O. l. 14. "Ωστε* Non habet *O. Pag. 87. l. 1. Δικασταὶ* Omisit *Fl. ead. Τούτον* Ita dedi ex *I. H. Fl. B. l. 5. Ταῦτο P. Τούτον* *O. l. 5. Ἐπειδὴ* Sic edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπει *P. O. & Th. Mag. v. ἀτενέες. l. 6. Ὑπέπτησε) ὑπέπτησε male I. l. 10. Τούτω* Deest in *O. l. 11. Ἐπώσενεγκ.) ἐπείσενεγκ. O. Ἐπενεγκ. Fl. l. 13. Παρενέγραφα) παρέγγραφα Fl. l. 14. Διαμαρτάνοντας) ἀμαρτάνοντας Fl. Nil mut. P. l. 16. Εὐπορίαν) εὐποτημίαν O. l. 17. Ἀρκαδικὸν) Ἀρκαδικίον V. & G. quod in impressi. ita mutatum est. Solan. Pag. 88. l. 1. Ἄνω καὶ κάτω περιηρόμενη) καὶ κάτω περιηρομένη O. omisso ἄνω. l. 4. Ἐβελήσ.) Ξελήσ. O. l. 5. Ἰώνιον) ἰώνιον edd. priores. l. 8. Μοι) αἰ *O. l. 10. Τὴν* Consentit *O. l. 11. Μεγαλοφρονήσας) μεγα φρονήσας O. P. ead. Δὲ τέλειον) δὲ καὶ τέλειον O. l. 12. Αὐτὸς) Reposuit Solan. ex G. P. Ox. & marg. A. 1. Αὐτὸν editum ante. l. 16. Ἐν) Abest ab *O. Pag. 89. l. 1. Κομματικὰ) κομικά O. & marg. A. 1. Forte κομμοτικὰ ait Solan. l. 6. Μακρὰ) μικρὰ Fl. & L. l. 10. Ἀλλὰ καὶ) ἀλλ' οἶμαι καὶ O. ead. Οἶμαι) Hic iam omittit *O. ead. Ὑβρίζειν) ὑβρίζει Fl. l. 11. Κακώσεως) τῆς κακώσεως O. l. 13. Καὶ καινῶν) καινῶν δὲ O. l. 14. col. 2. Εἰ* Inferuit uncifque sclusit Solanus, non ut suspectum; sed ut de suo addidit. *l. 15. col. 1. Λόγων* In edd. aberat. Inferuit Solan. *ibid. l. 16. Ἐπιδεικτικῶν) ἐπικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat editor, quod Gronov. recte in ἐπιδεικτικῶν mutare iubet. Solan. l. 18. col. 2. Ἐξανύεται* Restitutum ex V. Imprefsa prave ἐξανύεται. In C. ἐξανίται. *l. 21. col. 1. Ἀλλὰ τι) ἀλλὰ ἅτε C. Pag. 90. l. 2. Προστάτιν* Sic recte *Fl. l. P. & c. Προστάτην S. l. 3. Ἐαυτῶν) A. sola male εαυτῶν. ead. Μνηστυεύοντων) μνημονεύοντων O. male. l. 9. "Ον τοῦ) δν οἶδε, τοῦ O. l. 10. Ὅρα) Abest ab O. recte, si οἶδε legas. l. 12. Μὲν) Ex O. infernum: aberat ab edd. l. 16. Κατὰ σχῆμα) κατὰ τὸ σχῆμα O. Pag. 91. l. 1. Δικασταὶ) Recepi ex O. aberat ab edd. l. 3. Αὐτὸ τὸ) ταῦτα Fl. l. 4. Αὐτὰ) αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant *P. L. l. 10. Τούτον) τοῦτον O. l. 12. Ὑπολά-*****

βοιτε) ὑπολάβετε O. l. 13. Ἐμμένουσιν) μένουσιν O. l. 14. col. 2. Eis) εἰς legebatur, male. *ibid.* l. 15. Οὐδέ) Excidit εὐρέθη, vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G. l. 16. col. 1. Κομφδικῆς) κομφοτικῆς, δ. λέγει C. quod probō. *Solan.* l. 21. col. 2. Κώμους — ἐνισταμένον) Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων. l. 22. col. 1. Δὲ) μηδὲ editum antea prave. Delevit μὴ *Solan.* Pag. 92. l. 5. Ὅποι) ὅπου O. *ead.* Φέροι) φέρει *Fl.* l. 10. Ἡ) Omittit *Fl.* l. 11. Ἀπὸ τοῦ τέγους ᾄδόντων) Quatuor haec defunt in O. *ead.* Ἀκούουσα) ἀκούσαι *Fl.* Vulgarum est in P. l. 13. Θύρας) Sic O. & marg. A. 1. Θυρίδας edd. *ead.* λαθεῖν) λανθάνειν O. *ead.* Ἡσέλγαίνε) Bene sic O. P. B. 1. S. Ἡσέλγαίνε male l. *Fl. H. Fr.* l. 14. Γράψασθαι) γράφασθαι O. Γράψαι Th. Mag. l. 15. Οὐκ ἐδοκίμαζον) Haec & sequentia male defunt in O. Pag. 93. l. 5. Ἀριστίων) Sic etiam *Fl.* l. 7. Συνδιαλεγόμενον) συνδιαλεγόμενος τῶν ἐπαύρων καὶ κρότου οὐ δευμένου G. & P. Nisi quod κρότων P. pro κρότου. In vulgata conspirant edd. l. 14. Διπλάσιονα ἀποισόμενοι) διπλάσιον εἰσόμενοι *Fl.* l. 16. Δικασταὶ) Non habet *Fl.* l. 18. Αἴς) ἥς antea datum pessime. Pag. 94. l. 2. Ὡς περ εἶδα &c.) ὥς περ δὲ νόμος *Fl.* omiffis reliquis. l. 5. Τὸ) Sine artic. *Fl.* l. 7. Τε) Non habet *Fl.* l. 11. Ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ) ὑπὲρ τὰ νῦτα τοῦ οὐρανοῦ G. & marg. A. 1 W. Nil mut. edd. l. 15. col. 1. Τὰ Πλάτ. &c.) Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλάτ. *ibid.* l. 17. Εἰσάγει) Non aderat in editis. Addidit *Solanus*, & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγους legebatur, delevit. *ibid.* l. 25. Ὁράσθαι) τοῦ ὁράσθαι edita. Expunxit articulum *Solanus*. Sed ante Λουκιανός, ὃ addidit. Pag. 95. l. 3. Σκώμμα) σκώμμα male P. H. utraque. Recte *Fr. Fl. S. &c.* l. 4. Ἀριστοφάνην) Ἀριστοφάνη *Fl.* l. 6. Καλῶς) ὀρθῶς marg. A. 1. l. 9. Λαβραῖον) Sic *Fl. P. H. S. &c.* λαβρίδιον l. l. 11. Σχήματος) Omittit *Fl.* *ead.* Διαμένων) Restitutum ex P. Διακειμένους edd. l. 17. col. 2. Οὔτε πεζός) Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *Solan.* l. 20. col. 1. Λογόμενοι) γενόμενοι lectum antea male. Pag. 96. l. 1. Μέτρων) Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mf. Gr. Μετεώρων ante editum. l. 6. Τὸν Διάλογον. ἢ) ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. l. 9. Ταύτη) διὰ τοῦτο L. & marg. A. 1. Sed omisso καὶ. l. 11. Τὸν) τὸ *Fl.* *ead.* Ἀνθρώπινον) ἀντὶν marg. A. 1 W. l. 14. Τοῦτο) τοῦ τὸ male *Fl.* Pag. 97. l. 2. Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῇ) Quinque haec defunt in *Fl.* l. 5. Ἰσχυρὰ) γλισχρὰ L. G. P. & marg. A. 1. *ead.* Καθήμενος) κάθεται πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενος G. Nihil mut. edd. l. 7. Εἰργάσατο) κατεσκευάζετο marg. A. 1. l. 9. Μορίου εἶδα

λον) μηρίου male P. Μόριον ἢ ὕλον Pell. l. 11. Λεπτολογεῖν) λεπτολογεῖν Fl. (Cod. Confl.) l. 14. Ὁξυδορκεῖ) ὀξυδορκεῖ Fl. S. & marg. A. 1. Ceterae sex Ὁξ—ορκεῖ. l. 16. Τὰ) οὐ τὰ marg. A. 1 W. l. 17. col. 1. Πρὸ) Sic rescripti, cum πρὸς editum legerem. Reitz. Pag. 98. l. 6. Ἐμοί) ἦν Fl. Vulgatum firmat P. l. 9. Φέρει) Nihil mut. Fl. ead. Καὶ μὴ παύσαιτο) μὴ παύσαιτο τούτου, sine καὶ, P. l. 12. col. 1. Ὡς τοιμάτιον) Aliter lectum ante; sed ad Lucian. accommodavit Solan. *ibid.* l. 14. Διεσμεικμένον) Sic rescriptit idem ex V. & C. cum διαμεμεικμένον editum offenderet.

I N D E P A R A S I T O.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit Fl. l. 13. col. 1. Ἡ ἀπομοτική) τὰ ἀπομοτικὰ Solanus dederat: bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. Reitz. *ibid.* l. 15. Προσκεῖται) Ita inveni. Alias πρόσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπόκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam edd. Reitz. l. 16. col. 2. Δοκῆς) δοκεῖς edita. Δοκῆς V. Δοκῆς C. l. 21. col. 1. Ἄλλ') ἀεὶ legebatur in edd. mutavit Solanus. *ibid.* l. 22. Τῷ) Sic bene dedit idem, cum ederetur τῷ καλῶς. Pag. 101. l. 2. Ἐχει σοι) ἔχοιμι P. male. Ἐχοιμι ὥς P. Ἐχει σοι recte edd. Fl. l. &c. l. 9. Καὶ σοι) δὲ καὶ Fl. Pag. 102. l. 1. Τόγε) τότε male Fl. ead. Παράδοξον) ὄνομα Marcil. Non compareret in edd. neque Codd. l. 9. Ταύτην) Abest a Fl. l. 10. Μινδερμίαν) Ita P. Μὴ δὲ μίαν l. Fl. H. B. Fr. Ald. S. l. 12. Τὴν μανίαν) Nihil mutant edd. ead. Ἀφίει) ἀφίσεις Fl. Vulgaræ accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. A. 1. l. 15. Παιδαγωγὸν) πατήρα P. Pag. 103. l. 5. Καλῶν) ἀποκαλῶν marg. A. 1 W. & P. Nil mut. Fl. l. P. &c. l. 9. Τῷ) Sic dedi ex Fl. Τῷ cert. l. 11. Τούτο λέγοντες) λέγοντες τούτο Fl. l. 14. Προδίσται) Sic etiam Fl. cum cert. Pag. 104. l. 14. Ὡν) ὅμων ἂν Fl. l. 15. Οὐδὲν) Sic Solan. rescripti. ex Fr. Οὐδὲν erat in cert. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. Fl. hic omisit, ab οὐδὲν novam periodum incipiens l. 16. Δέ τοις ἀληθείαι διόσει) δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ P. Pag. 105. l. 1. Ἰθι) ἰσθι male l. l. 3. Ἐπακολ. ἂν) ἐπακολ. μὲν ἂν S. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Pell. An σύ; Nil mutant Fl. Fr. l. &c. l. 7. Ὀκνεῖ) ὀκνεῖ edd. antea male. l. 9. Ἐκ καταλήψεων) Restituit ex Fl. quae quidem iunctim ἐκκαταλ. Discretim S. & marg. A. 1 W. Ἐκκαταλήψεων edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως

συγγενομένων G. l. 11. Ἐκείνου γε εἰπόντος) ἐκεῖνός γε εἶπεν Fl. l. 16. Τῆς) Abest a Fl. Pag. 106. l. 1. Ἀλλὰ μὴ) Et haec omittit Fl. l. 2. Σαβρόν) σαπρόν edd. priores. ead. Ἀποφύεγ-
γεται) ἀποφθεγγονται marg. A. 1. & Fl. male. l. 4. Ἐκα-
ταλήψεων) Sic S. & A. Ἐγκαταλήψεων cett. & P. Ἐκκατα-
λήψεως Fl. l. 6. Ὅτω) Recepi ex P. L. Οὔτω edd. Sed mox ὅτω
eadem recte. ead. Μεταγνοίσι) μεταγνοίη S. & A. l. 7. Εἰ-
περ) ἢ περ vult Marcil. Sed prius edd. l. 9. Τοῦτον) Nil mut.
Coll. & Fl. l. 11. Μῆ) Hoc habent Ms. Angl. & P. Abest in
edd. cett. l. 14. Διειδέναι) διειέναι male Fl. Vulgatum ruetur
P. Pag. 107. l. 8. Παντός) Nihil mutare Fl. adscripsit Solan.
l. 11. Πλάττεσθαι) Nihil mutant edd. Πράττεσθαι legit Gef-
ner. l. 16. Ἐστιάσεσθαι) ἐστιᾶσθαι Exc. Fl. Sed prius cett.
cum P. & Plat. i. d. Pag. 108. l. 6. Τοῖς κεκτημένοις) τοὺς κε-
κτημένους Exc. Fl. Sed reliquae cum P. prius praeferunt. l. 8.
Τὴν) Abest artic. a Fl. l. 11. Οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ τούτου ἐστὶ) ὧν
οὐδὲ ζῆν γε ἀνευ ἐστὶ Fl. Pro ὧν etiam ὧν marg. A. i. W. l. 14.
col. 1. Παρὰ τοῖς) παρὰ τοὺς κεκτημένους edita. l. 15. col. 2.
Κατὰ τὸν) edebatur ante. Mutavit Solan. *ibid.* l. 16. Σεσυλη-
μένοι) Sic edita habebant. Σεσυλημένος V. Sed adeo mancum
est undique in eo Codice Scholium, ut medicinam facere
non auisim. Solan. l. 21. col. 1. Ἀντιτιθεῖς) ἀντιθῆς ἱεgebatur,
mutavit Solanus, qui paulo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit
pro τῆς ἐνεργ., quod ante editum fuerat. ead. col. 2. Ὑποστά-
σεως) Non aderat in edd. sed ex Cod. supplevit Solanus.
Pag. 109. l. 9. Οὐχ οὕτω) οὐδ' οὕτως male Fl. l. 10. Δυνήσεται)
Emendatio Gesneri. Δυνήσεται male Fl. P. Fr. B. i. S. H. Ald.
Συνήσεται l. Pag. 110. l. 13. Σύγες) σὺ Fl. Pag. 111. l. 1.
Ὑπερευγε) Sic edd. Ὑπερ εὖ allevit Solan. non addens, con-
iectura, an varia lectio sit. l. 8. Φημί) Sic Hom. i. d. item P.
& P. Φησὶ male Fl. Ald. H. S. ead. Εἶναι) Sic Homer. L. Fl.
V. 2. & P. Ἐμμεναι male cett. Φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλ-
λο marg. A. 1. l. 9. Εὐφροσύνη) εὐφροσύνην male edd. omnes.
l. 11. Κρεῖων) κρεῶν edd. quod corrigendum esse etiam Guyet.
monuit. ead. Δ' ἐκ) Restitut. ex Hom. Δὲ edd. omissa prae-
positione. l. 12. Ἐγχείη) ἐγχέη P. Pag. 112. l. 2. Σοφωτά-
τω) φιλοσοφωτάτῳ P. ead. Ἑλλήνων) Sic L. P. H. Ὀλων cett.
& P. Λόγων Fl. & marg. A. 1. l. 6. Τους) Articulo caret Fl.
l. 12. Λείας) τελείας marg. A. 1. & L. Nil mut. edd. l. 16. Ἀ-
κούειν) Constans lectio. Pag. 113. l. 2. Παραπλήθουσι) παρα-
πλήθουσι Fl. ead. Κρεῶν) Sic etiam Fl. Fr. I. P. l. 4. Αὐτὸν) αὐ-
τῶν Fl. l. 13. Τῶν) Deest in S. l. 18. col. 1. Τῷ μελήσουςι δέ

μοι ἴπποι) Hom. II. E, 228, μελήσουσι δ' ἑμοί. Sed Eustath. idem cum Scholiasta reperit. *Solan.* Qui pro τῷ etiam τὸ dederat; sed quia vulgata satis sana, nec auctoritatem indicat, non sum obsecutus, etsi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauserit, & mox etiam duce eodem ἢ in edd. absens ante ἀντὶ inferui. *Reitz.* Pag. 114. l. 5. Ἐπὶ) ἀπὸ *Solan.* ead. Σχεδίας) Σχερίας vult *Solan.* l. 9. Οὐ ζήσεται) Et sic *Fl.* cum cett. Pag. 115. l. 6. Παρέχει) Forſan παρέσσι *Pell.* l. 7. Τοῦ) Deest in *Fl.* l. 12. Ἡ εἰ μὴ) Sic *B.* 2. P. Ἡ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ *L.* Pag. 116. l. 4. Ἀπολλυμένων) Refutut. ex *G.* τῶν ἀπολλύμενος *L.* & marg. *A.* 1. Ἀπολογούμενος edd. l. 6. Ἐκείνος) ἐκείνους *L.* & marg. *A.* 1. Prius cett. l. 15. Ἀπὸ τῶν) ἀπὸ recepi ex *I. V.* 2. *B.* 2. & *Mf.* Gr. Ἐ edd. cett. Pag. 117. l. 4. Δι' αὐτὰς) Sic esse in omn. edd. notat *Solan.* l. 11. Τὸ) Delet artic. *Pell.* l. 13. Πολλὰ) Sic *Fl.* *I. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B.* 1. & 2. ead. Αὐτὸ) Sic *I. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B.* 1. & 2. l. 15. Τῷ μανθ.) Sic *B.* 1. & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *I. Fl. S. & c.* Pag. 118. l. 2. Τῷ) Bene *P. B.* 2. & *G.* Τὸ rursus male edd. cett. Pag. 119. l. 3. Αὐτῇ) αὐτῇ edd. priores. l. 5. Χρῆσθαι) χρᾶσθαι *Fl.* l. 9. Σωκράτην) Σακράτη *Fl.* l. 15. Αὐτῇ) Nil mut. edd. Pag. 120. l. 13. Δεῖ) δὴ male *Fl.* Pag. 121. l. 5. Κακοπαθοῦντες) κακαπαθοῦντες *H.* 2. Correxerat *Gefn.* Et recte κακοπ. cett. l. 11. Ἀνήρωτα) Recte *B.* 1. & 2. *P. S.* Ἀνήρωτα male *I. Fl. Fr. Ald. H.* utraque. Pag. 122. l. 9. Τὴν φιλοσοφίαν) Articulum omitit *Fl.* l. 10. Ἀποφαίνονται) ἀποφαίνουσι *Fl.* l. 16. Οὐ) Male omisſum in *Fl.* Pag. 123. l. 9. Γνώμης) γνώμῃς *Pell.* Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν καὶ) Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis. ead. Τί) τις *Fl.* Et contra mox τί, ubi cett. τις. l. 4. Ἀσύμφωνον) ἀσύμφωνος *Fl.* l. 5. Ἀξιώσας) ἀξίως ἐστὶ *Fl.* l. 6. Προσεκτέος ἂν εἴη) Tria haec absunt a *Fl.* & merito. *V. nott.* l. 13. col. 2. Ἀφ') Delenda haec vox. *Solan.* Saltem ἀπ' scribendum fuisset, ni rursus aliquid exciderit. *Reitz.* l. 15. col. 1. Τὸ δὲ) τὸ ὕλον edita. At in *V.* lacuna est. Τὸ δὲ *C.* l. 17. col. 2. Βιβλίῳ) Adde πρώτῃ. *Solan.* l. 18. col. 1. Συλλογισμῶν) Sic coniicio: in *V.* erat συλλογί. . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler. Solan. ibid.* l. 19. Δογμάτων) Sic edita . . . δῖγμάτων *V.* unde, & ex *C.* liquet, fuisse παραδειγμάτων, & mox ἔλαγεν pro vulgato ἔλεγον. *Solan. ibid.* l. 20. . . . Εἶδος) Hic videtur deesse στέρσις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum iacturam non aegre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunae plures, quae

forte inde dumtaxat natae, quod librarius autographi verba legere non potuerit: multa enim hic pessime erant scripta. *Cler. ibid. l. 21. Στέρησιν*) Hoc recte monente Clerico recepit Solan. ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id tutantem in Phys. audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλη, εἶδος, καὶ στήρισις. ead. col. 2. Ἐπέγραψαν* Anne ἐπιγράψαι; aut φυσικὰ pro φυσικούς; *Reitz. Pag. 125. l. 5. Μίαν* ἂν *Fl. & marg. A. 1 W. l. 9. Δὲ τοὺς*) Et sic esse in *Fl.* adscriptit Solan. Sed est & in cett. praeter *B. 1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε B. 2. l. 10. Οἶον* οἱ Schol. & Coll. *l. 12. καὶ συμφωνία*) Omisit *Fl. l. 16. col. 1. ἔοικεν ἔν*) ἔοικε tantum sine praepos. legebatur; iam ad Lucian. accommodavi. *Reitz. Pag. 126. l. 10. Ὡς* Abest a *Fl. Διὰ* Pell. pro κατὰ. *Pag. 127. l. 3. Δείξω καὶ*) Utrumque omittit *Fl. Pag. 128. l. 5. Ὑμῶν*) Et sic edd. vet. *l. 19. col. 1. Τῶν λακεδαίμωνίων* τοὺς λακεδαίμονιους male *V. Pag. 129. l. 4. Παρασιτία*) Ita cum puncto subscr. *P. Fr.* Sine eo cett. *περισιτία V. 2. Pag. 130. l. 10. Δοκῇ* δοκεῖ male *Fl. l. 15. Χορεῖν* χορεῖν male *l. & V. 2. Pag. 131. l. 16. col. 1. Διαφθορῶς* διαφθείρουσι editum ante, & κρεώδης omissum. Octo autem locis hoc unum Scholion ex *V.* correxit Solan. quae iam non enumerabo, quia iam sice est ut Cod. exhibet, nec variae Lecti. Mss. fuere. *Reitz. Pag. 132. l. 3. καὶ εἰ* εἰ καὶ *Fl. l. 4. Τί δέει*) Restit. ex *l. & V. 2. Τί δὴ* cett. male. *l. 7. Παρετάξατο*) Recepi ex *l. V. 2. G. & marg. A. 1. Παρεδέξατο* cett. *l. 9. Ὑπισχνῇ* ὑπισχνεῖ *Fl. & marg. A. 1 W. l. 11. λέγω* λέγε *marg. A. 1.* sublata persona ΠΑΡ. & post ὅμως collocata. *Pag. 133. l. 3. Ἄλλος* ἄλλως *V. 2. male. l. 4. Κατ' αὐτὰ* καὶ ταῦτα *Fl. l. 6. Ἀνδρεώτεροι*) Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι. *Pag. 134. l. 13. Ὅστις εἰπεῖν*) εἰπεῖν ὅς τις *Fl. l. 17. λέγει*) Hoc verbo hiatum edd. implevit Solan. adscriptitque addendum etiam *vids*, quod tamen etiam deesse fatetur in C. *Pag. 135. l. 3. Ἐν τῇ πόλει*) Nihil variant edd. *Ἐπὶ Δηλίῳ* vult Palm. *l. 6. Ὁρίζειν*) Sic edd. *Ἀορίζειν G. & marg. A. 1 W. Ὁαρίζειν* vult Graev. *l. 7. Προβάλλειν* παραβάλλειν *marg. A. 1. l. 17. Ὅστις*) Sic *Fl. B. 1. P.* aliaeque. *Ὅς l. Pag. 136. l. 4. Ὅσπερ*) Sic *Fl. Ald. Fr. S. Ὡσπερ B. 1. 2. (& 4.) l. P. H. Pag. 137. l. 2. Πλέον*) Edd. Luciani. Πλεῖον Homer. *l. 6. Δι' ἄλου*) Quaedam διόλου. *l. 7. Οὐχ*) Recte *Fl. P. B. Οὐκ l. l. 8. Προσκαλουμένους*) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. S. Καλουμένους l. l. 10. Ἄγων*) Sic *Fl. & Hom. Ἄγων* edd. cett. *Pag. 138. l. 1. καὶ*) Non adest καὶ in *Fl. l. 9. Χεῖρων* χείρων a *Fl. Pag. 139. l. 7. ΤΥΧ.*) Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in

edd. Adieci ex Iensio. *l. 9.* Ἄν αὐτὸς) Restitut. ex Homer. Πάντες κ' αὐτὸς edd. Luciani. *l. 16.* Τιθήμεναι) Recte S. & Hom. Τιθέμεναι edd. cett. male. *Pag. 140. l. 2.* Ἀποβάς) ὑποβάς marg. *A. 1. l. 3.* Καὶ ὤν) Sic edd. omn. Ἐνθα ex Homer. adlevit Gesner. *l. 13.* Ἀτάλαντος) ἀτάλαντος ora *A. 1 IV. Pag. 141. l. 3.* Ἀφείλετο) Nil mutare edd. addidit Solan. *l. 9.* Καὶ εὐθ.) Forſan καὶ εὐθ. coniciebat Guyet. etiam Gefner. *l. 12.* Οὗτος δὲ) οὗτός δε emendat Gefn. *Pag. 142. l. 5.* Καλῶς) καλῶ S. & B. *4. l. 9.* Ὑπασπιστὰς) Nil mut. edd. *l. 11.* Χλωροῦς) χλωροῦς male *H. 1. & 2. Pag. 144. l. 15.* Ἐκείνω) Recepi ex *l.* Ἐκείνον cett. ead. Τοῖνον) Non adest in *Fl. l. 18. col. 2.* Αἰξ) αὔρα V. pro quo αἰξ in impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianēos cepit. Solanus. *Pag. 145. l. 2.* Ὦν) τί ἂν *l.* & marg. *A. 1.* Οἶονται) οἶωνται *l. l. 13.* Ἄλλος — μανθάνοντας) Integer hic versus deest in *Fl. l. 15.* Ὀμοῖος) Et hoc deest in *Fl. l. 16.* Ἐτι) εἴ τι *l.* & marg. *A. 1. Pag. 146. l. 2.* Ὅτι μισθὸς) Omisit *Fl. l. 5.* Ἐξω) ἔξωθε *Fl. l. 14.* Πάντως) πᾶσα marg. *A. 1 IV.* non male. *Pag. 147. l. 13.* Οὐδέποτε) οὐδέπω *Fl. Pag. 148. l. 4.* Δεδίωτας) δεδιώτες edd. priores male. *l. 14.* Ἐαυτὸν) ἐαυτῶ ora *A. 1. l. 16.* Δὲ ὁ κακὸς) Non habet haec tria *Fl.* Sed pro οὐ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθός. Marg. *A. 1.* etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθός. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut ſaepe. *Pag. 149. l. 9.* Τινι) τινὶ *Fl.* cum accent. *Τινι* cett. *Τίνα l.* ſola. *l. 10.* ΤΥΧ.) Deest hic nomen personae in *Fl. l. 13.* ΠΑΡ.) Et hanc perf. omitt. *Fl. Pag. 150. l. 2.* Φθινήσαντας) Sic edd. Φθινύς. vult Gefner. *l. 5.* Ἀπειπήσας) Sic edd. quas monitu Wetſtenii ſequor. Ἀποπτήσας enolans dederat Gefner. *l. 8.* Τοῦ παρασίτου) τῶν παρασίτων *l. & V. 2. l. 14.* Γύγου) Sic edd. omn. habere notat Solan. *l. 16. col. 1.* Φαρμάκω) Antea ſic legebatur: Τοὺς δὲ καταπρησθέντας) Φαρμάκω, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito deleuit Solan. quia indicium tantum ſunt Scholii, quod tamen non ſequabatur. *ibid. l. 19.* Φθινήσαντας) φονθέντας ante editum prave; cum V. tamen φθονήσαντας, etiam mendose. Sed quia Solan. indicabat, φθινήσαντας eſſe in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *Reitz. Pag. 151. l. 9.* Τὸ κοσμεῖσθαι) τοῦ κοσμεῖσθαι Pell. *Pag. 152. l. 4.* Πάντα) ταῦτα *Fl. l. 11.* Ἡ) Sic recte *Fl. P. Ald. Fr. &c.* Ei male *l. & V. 2. & marg. A. 1. Pag. 153. l. 15.* Ἐβ' ἐλοιο) Sic edd. omn. praeter *l. & V. 2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adſcriptum in marg. *A. 1 IV.* ead. Ἐσθίσιν) Anon. Forſ. σιτεῖν, adſcripſit. *Pag. 154. l. 3.* Με) μοι *Fl.*

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. l. 3. ANAX.) Nomina personarum in fronte non habet l. nec Fl. &c. Αναχάρσιος καὶ Σόλωνος B. 1. & 2. l. 4. (Τμίν) ἱμίν Fl. Ceterae ὑμίν cum M. l. 7. Καλινδούμενοι) Sic Fl. l. Ald. Fr. &c. Κυλινδ. M. l. 10. (Ἑτερον) Sic M. Fl. Ald. P. Fr. B. 1. & 2. H. (Ἀτερον l. l. 11. Συνενευκότες) Rescripsi ex W. Συνεν. edd. l. 12. (Ἦν ἰδοῦ) Sic edd. & M. Ἦνιδὲ Pell. Nūn Marcil. Pag. 156. l. 7. Χρίσμα) Ita bene l. Fl. P. &c. Χρήμα W. Sed in margine erat χρίσμα. l. 12. Πάττουςίν τε) Ex W. restituit. Τάραττουςί τε edd. l. 13. Ἐπαμῶνται) Et hoc recepi ex W. Ἐπαμῶνται G. quo restituta lectio tamen firmatur. Πάττουςι edd. l. 15. Ἀφαιρούσης) ὑφαιρούσης marg. A. 1 W. l. At prius Fl. B. Ald. Fr. H. P. S. & M. Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Rescripsi ex W. Ἀποπτύειν edd. priores. ead. αὐτῷ αὐτοῦ l. l. 4. Παταχθέντος) παταχθέντες male M. l. 7. Τοῦτον) τοῦτων male Fl. l. 12. Ἀγαθού) ἀγαθόν W. Vulgarum firmat Fl. ead. Μαρία) μανία cum puncto subscr. M. S. Amfl. Ceterae sine eo, male. Pag. 158. l. 2. Δόξαντα) Sic edd. & M. l. 7. Ἐπάγει) Ita M. Fl. Ald. B. 1. H. P. Fr. S. Παρέχει l. & marg. A. 1. l. 14. Διεζώσμεθα) παρεζώσμεθα M. & marg. A. 1 W. cum Fl. At prius l. Ald. B. 1. P. &c. Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Λυκίου Fl. Vulgarum probat M. & edd. cett. l. 7. Γυμνασμάτων) Sic Fl. Ald. B. 1. Fr. H. P. S. Γυμνασίον l. & W. l. 10. Πυγμῆς) πηγμῆς male l. l. 11. Ὑπερβάλλειν) Bene sic edd. principes leptem & S. Ὑπερβάλλειν l. sola. Pag. 160. l. 2. Ταῦτα εἶναι) εἶναι ταῦτα W. l. 7. Τοσαῦτα) ταῦτα Fl. Prius cett. l. 8. Πρὸς) Sic esse in edd. omn. addidit Solanus. Pag. 161. l. 1. Ἀπονητὶ) ἀπονητεῖ W. l. 11. Δόξει) Sic M. cum Fl. Fr. &c. Δόξη l. l. 12. Ὁρᾶς) Sic edd. & M. Pag. 162. l. 2. Εὐδαιμονίσουσιν) εὐδαιμονίζουσιν M. l. 4. Πρὸς) ὑπὸ W. Vulgarum tenet Fl. cum cett. l. 7. Θοιμάτιον) θοιμάτια M. & Fl. male. Pag. 163. l. 4. Παναθηναίων) Παρ' Ἀθηναίων male M. l. 11. Ἀληκτον) ἄλεκτον W. male. Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Nil mutare in hoc verbo edd. & M. adscriptit Solan. l. 15. Ἡττώμενοι) ἡττημένοι Fl. sola. Vulgarum etiam firmat M. Pag. 165. l. 1. Λαμβάνοντες) λαβόντες W. & marg. A. 1. l. 3. Μνδέπω) Sic W. & marg. A. 1 W. Μνδέποτε edd. l. 6. Οἰκισθεῖν) Receptum ex M. & Fl. Οἰκισθεῖν edd. cett. l. 7. Τότε) ποτὲ W. & Fl. l. 8. Πρὸς) περὶ W. & marg. A. 1. Sed πρὸς Fl. cum cett. Pag. 166. l. 1. Ξένον)

Sic W. & Fl. *Ξένων* edd. l. 2. *Τινῶν* ξυγγραφέα) ξυγγραφέα
 τινὰ M. l. 8. Ti) Sic M. & edd. omñ. l. 15. *Δέξιμυ*) Restitu-
 tum ex W. *Διεξιμυ* edd. priores. Pag. 167. l. 10. *Πατρίων*)
παντοίων L. & marg. A. 1 IV. Pag. 168. l. 4. *Καταμάθης*) Sic
 W. *Καταμάθους* edd. l. 14. *Οὕτω*) οὕτως Fl. & W. Pag. 169.
 l. 3. *Ἐπὶ*) Sic recte P. aliaque. *Ἐπεί* male l. Fl. l. 5. *Φλογώ-
 δη*) *φλογμῶδη* W. l. 8. *Ὅτι περ*) *Ἀνὸς περ*; Pell. Pag. 170.
 l. 1. *Αἱ ὑπαίθριοι*) Artic. abest a l & V. 2. Adest in Ald. Fl. & c.
 & M. l. 6. *Προσέξεις*) Edd. *Προσέξης* W. l. 13. *Ὁμολογοῦσα*)
Emendatum recent. manu in W. Sed in margine scriptum ὁ-
 μολογήσουσιν. ead. Ὅσα) *Recepi* ex W. L. & marg. A. 1. Ὅ-
 σῳ edd. priores. l. 14. col. 1. *Ἑλλειπής*) *ἑλλειπῆς* legebatur,
 quod recte emendavit Solan. addens in C. haec praemitti:
*σκόπει δηλονότι. Ἀττικῶς. καὶ ὅρα ὅπως οὐ προσέξεις κ. ν. δ. α.
 ε. λ.* ead. col. 2. *Ἑλλείπει*) λέγεται Clericus ediderat, quod
 mutavit Solan. nescio unde. Obscundavi tamen, quia ne-
 cessarium videbatur. *Reitz.* l. 18. col. 1. *Δυσχερῶς*) *δυσχερῆς*
 edita. Mutavit Solan. l. 19. col. 2. *Ὅν ἀνωθεν*) δ' οὐν ἀνω le-
 ctum antea. Emendavit Solan. l. 22. col. 1. *Προσέξης*) *προσ-
 έξεις* correxerat Solan. Non repugno, quia & sic paulo post,
 eodem hoc Scholio legitur, & in C. quoque. ut modo indi-
 catum. Sed quia ibi οὐ *προσέξεις* est, & in Luciani textu Cod.
 W. *προσέξης* etiam exhibet, quod vel usitatus, nihil hic mu-
 rare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enun-
 tiare, dum illa Luciani exponit. *Reitz.* l. 23. col. 2. *Τούτο*)
τούτῳ M. Sed eodem versu *ἑλλει τους* iterum editum, quod
 facile in *ἑλλειπους* converti. *Reitz.* l. 24. col. 1. *Ἄν σοι*) *αὐτοὶ*
 edita. Mutavit Solanus. Pag. 171. l. 2. *Αὐτὴν*) *αὐτῇ* Fl. Sed
 vulgatum firmat M. l. 9. *Ἀναγεγράφθω*) *ἀναγραφέσθω* l. &
 V. 2. Item marg. A. 1. at prius cett. & M. l. 12. *Αἰσχυνοῖτο*)
αἰσχύνηται W. l. 14. *Ἰμῶν*) Bene sic Fl. aliaque. *Ἡμῶν*
 male l. & V. 2. Pag. 172. l. 2. *Ἐσφαλῶς*) *ἑσωραῶς* M. male.
 l. 5. *Σὲ*) Omissum in M. l. 6. *Ὡς φασιν*) Haec verba in W.
 post *ἔγνετο* collocantur. ead. *Ἐπιστάσθαι*) *ἐπίστασθε* W.
 male. l. 8. *Εὐδαιμονήσεις*) *εὐδαιμονήσει* Fl. & W. l. 9. *Πει-
 στέον*) *πιστέον* male M. Nihil a vulgato abit Fl. l. 11. *Συνη-
 ρεψί*) *Recepi* ex M. & S. *Συνειρεψί* enim edd. cett. l. 16.
τί) *ὅτι* Fl. Prius cett. & M. Pag. 174. l. 2. *Ἐκατέρω*) *ἐκατέρων*
 male W. l. 13. *Ἀρεωπαγίται*) *Ἀρεοπαγίται* W. & sic paulo
 post bis. l. 15. col. 1. *Ἀρεῖα πάγω*) Sic scriptum inveni, nec
 Solan. quidquam notarat. Alias *Ἀρεῖα πάγω* scribitur, vel
 etiam iunctum. *Reitz.* Pag. 175. l. 2. *Καταρρήτορευόμενος*)

καταρτητορευόμενος W. Pag. 176. l. 5. 'Ἡμῖν) Sic M. etiam cum edd. Sed ἡμῶν cum Solano lego. l. 10. Περιπεφραγμένον) πεφραγμένον W. Pag. 177. l. 3. 'Αναφύνται) Sic Fl. cum reliquis. 'Αναφύεται W. l. 12. 'Τφ') Recepi ex Fl. M. & marg. A. 1 W. 'Αφ' edd. cett. l. 13. Γίγνοιτο) Ita edd. omnes & M. Pag. 178. l. 2. Παραδιδόντες) παραδόντες W. Nihil mut. Fl. l. 13. Πλησιάζωσι) πλησιάζωσι M. Pag. 179. l. 2. 'Εμαυτῷ) εαυτῷ Fl. l. 3. 'Αρωπαγίτην) 'Αρωπ. M. Vulgarum tuetur Fl. l. 5. Τὰ ἀναγκαϊότατα) τὰ μὴ ἀναγκ. W. male. Pag. 180. l. 3. Ἄμα ἀναγεγραμ.) Non adest ἄμα in Mf. Graev. Adest quidem in cett. Sed Fl. & W. ἄμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ. l. 13. Σπείδουσιν) σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M. Pag. 182. l. 5. Ἄσματα) Edd. fine puncto. Sed W. ἄσματα recte. Verum nescio, num ubique in hac ed. observatum sit. l. 14. Γίγνοιτο) γίγνοιτο W. ead. Σκίτη) σκίτη Ald. Sed correctum in marg. Pag. 183. l. 10. Συννενοκότες) Sic W. Συνεν. cett. & edd. Pag. 184. l. 4. Συμπλακείς) συμπλεκείς W. l. 12. Τοῦτο) τούτου M. l. 17. Εὐθὺς πολλῶ) πολλῶ εὐθὺς M. ead. Ρέοντα) ῥέοντα V. 2. & marg. A. 1. Ρέοντα I. Vulgarum servat M. Pag. 185. l. 8. Ἐμψυχον) εὐψυχον I. sola. l. 9. Ἀπολαύοντες) ἀπολαμβάνοντες W. Nil mut. Fl. l. 13. Περιλειμμένον) περιλειμμένον M. l. 15. Καί) Abest a Fl. Adest in cett. & M. Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) διακρινούντα V. 2. Prius reliquae omnes & M. l. 2. 'Επιμήκιστον) Sic M. & edd. praeter Fl. quae ἐπὶ μήκιστον. l. 13. Τὰ ἐνδοθεν) ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ. l. 16. Αὐτῶν) Omittunt Fl. & W. l. 17. Ἐνδιδούν) Sic Fl. Fr. I. H. Ald. B. 1. P. S. Ἐνδιδόν W. Pag. 187. l. 2. Ἀποπληροῖ) ἀναπληροῖ marg. A. 1 W. l. 12. Τάφρον) τάφρον Amst. S. I. Ald. H. &c. Τάφρον recte W. P. Fl. l. 14. 'Ἡμῖν) Punctum hic est in M. ead. Μολυβδίνας) μολυβδίδας W. & Fl. Pag. 188. l. 4. Ἀναρρίπτουσιν) Sic edd. Ἀναρρίπτουσιν W. l. 6. Τπερβάλοιτο) υπερβάλλοιτο M. l. 9. Τποβέβληνται) υποβέβληται Fl. & W. male. l. 12. Τον ὀλισθόν) Ita & M. cum edd. ead. Γίγνεσθαι) γίνεσθαι M. l. 13. Ἐγχείουσιν) ἐγγέλεσιν M. Pag. 189. l. 1. Διολισθαίνοντας) διολισθάνοντας W. l. 9. Τούναντίον) ἐπὶ τῷ ἐναντίον Fl. & M. l. 11. Διαδιδράσκον) διαδιδρασκόμενον W. & marg. A. 1. Vulgarum tenet Fl. l. 12. Καί) Omittit Fl. & M. Pag. 190. l. 5. Λυκείω) Fl. & M. quoque λυκείω habere notat Solan. nescio quare, nisi quod minore λ id habeant; sed hoc solemne est edd. antiquioribus. l. 6. Ἀποπλύναι) Sic & Fl. cum reliquis, & M. l. 10. Διαρρέϊν) διαρρεῖν male M.

'Pag. 191. l. 5. Λέγειν) Non habent λέγειν *Fl.* & *W.* Habent cert. l. 8. Ὑμῖν) Sic emendavi ex *Fl.* *Fr.* *S. M.* Ἡμῖν *I. P. H.* *Ald.* *B.* 1. male. l. 11. Ὑμᾶς) Recte *Fl.* *Fr.* *Ald.* *H.* *P. B.* 1. *S.* & *M.* Ἡμᾶς *I.* Pag. 192. l. 4. Βαβέσι) ἂν βαβέσι *Fl.* prae-
missio ἂν etiam retento. l. 5. Ὑποδείξετε) Sic dedit Solanus
ex *W.* Ὑποδείξετε edd. priores. l. 9. Μορμολυττόμενοι) μορ-
μολυττούμενοι *W.* Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Et sic *Fl.* cum
cert. & *M.* Posset & ἀφέντες coniici. l. 5. Διδάσκετε) διδά-
σκε *M.* Διδάσκετε accentu in prima collocato *Fl.* l. 6. Διδόν-
τες) διδούς *M.* Nihil a vulgato abit *Fl.* l. 12. Ξιφίδιον) ξιφεί-
διον *W.* l. 13. Ἐπεισπέσω) Nihil mut. *Fl.* l. 14. col. 2. Σκη-
ρῶν) *C.* Abb. σκηνωμάτων, & *M.* in fine Scholii. [Tu item le-
ge Suidam.] *ibid.* l. 15. Οἶον) Non aderat in edd. Inferuit So-
lan. Ac vix dubito, quin ex collatione Codicis, alioqui au-
daciuscule factum foret. *Reitz.* *ibid.* l. 16. Τὸ κατὰ) τὰ κατὰ
edita. Mutavit Solan. l. 17. col. 1. Ἐσκεπασμένοι) σκεπασμένοι.
V. Σκεπασμένοι *M.* l. 18. col. 2. Ἐν οἷς) ἐν ᾧ *V.* l. 20. col. 1.
Μὲν γὰρ γερῖραιναξία) In editis erat μὲν γερῖ ῥία γὰρ εἴρη-
ται. *Cod.* Abb. vero γερῖραιναξία, καὶ εἴρηται. In *V.* γερ-
γὰρ εἴρηται. In *M.* γὰρ γερῖραιναξία. *ibid.* l. 21. Αἰδοίων) In
V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰδοίων adscriptit.
Pag. 194. l. 2. Ἐκείνων) Punctum post ἐκ — habet *Fl.* & spa-
tium vacuum, quod vel novem literas caperet; nihil tamen
omisit. l. 8. Διατέθεικε) μετατέθεικε *Fl.* quod & adpictum
orae *A. 1 W.* Vulgatum est in *M.* l. 15. Ἐπειδὴ περ) ἐπεὶ περ
Fl. & *W.* Pag. 195. l. 2. Πολὺ) πολλοὶ male *Fl.* & marg.
A. 1 W. l. 10. Παρεῴσθαι) Receptum ex *Fl.* & *W.* Περιεῴ-
σθαι edd. hac priores. l. 13. Ἐξενέγκοι) ἐξενέγκῃ minus bene
M. l. 15. Πόλεμοι) Nihil mutant edd. & *M.* Pag. 196. l. 1.
Αὐδαιρέτως) Rectius abest in *W.* & *Fl.* l. 2. Συμπολιτεύε-
σθαι) συμπολιτευμένων *W.* & marg. *A. 1.* l. 6. Φείδεσθε)
Sic emendat Solan. & *Gesn.* Φείδεσθαι edd. & *M.* Pag. 197.
l. 3. Τῆς Ὑδρας) περὶ τῆς Ὑδρας *W.* l. 4. Δύ) Nil mut. *Fl.*
nec *M.* l. 8. Γίνεται) γίγνεται *M.* l. 9. Ποιήσεως ἐν βραχεῖ)
ἐν βραχεὶ ποιήσεως *M.* Pag. 198. l. 1. Τοῖς Ὀλ.) τῷ Ὀλ. *M.*
l. 4. Ποιῖσθαι) ποιῖσθαι *W.* male. l. 8. Τοῦτο) οὗτω *M.* l. 10.
Ἐγγενέσθαι) γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat *M.* l. 12. Διὰ
τούτου) διατούτο *I.* l. 13. Τοσούτους) Hoc praetuli ex *Fl.* &
W. Τούτους edd. vulgo. l. 15. Ἀπεργάζεται) Sic edd. & *M.*
Pag. 199. l. 1. Ἐαυτὸν) αὐτὸν *W.* l. 2. Ἡ) Abest ab *M.*
Pag. 200. l. 2. Μὴ δὲ *I.* *Ald.* fere perpetuo. Ση post δὲ
inferit marg. *A. 1.* Sed dubie anne voluerit δὴ. *ead.* Προπα-

γορεύοιεν) Sic M. edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύοιεν.
 Ἀπαγορεύοιεν Ms. Gr. l. 3. Καμάτων) καμάτου M. l. 4. Αὐ-
 τῶν) αὐτοὺς Pell. l. 12. Παίωσιν) παίουσιν W. Pag. 201. l. 4.
 Παρεστῶσας) παρεστῶτας W. male. l. 5. Ἦν) εἰ M. l. 9. Σώ-
 μασιν) σῶμασιν male l. l. 11. Ἀνασταθέντας) Sic M. l. V. 2.
 Ἀναταθέντας L. Ἀνατεθέντας edd. cett. l. 13. Ὡς) Omittit
Fl. & M. l. 14. Πολεμίων διατιθέντων) π—ως δ—ες Pell.
 Pag. 202. l. 1. Αὐτο) αὐτὰ L. l. 4. Σώζειν) σώζειν W. cum
 puncto subscr. l. 15. ἤκουσεν) ἤκουεν W. Pag. 203. l. 1. Οὐ
 καὶ σὺ, ὦ Σόλων) ὦ Σόλων οὐ καὶ σὺ W. l. 2. Γάρ ταῦτα)
 γὰρ καὶ ταῦτα M. l. 14 Ἑλλεβόρου) Bene sic M. Fr. B. 1. &
 2. P. S. Ἑλεβόρου l. V. 2. Ald. Fl. H. l. 16. Ἐαυτῆς) αὐτῆς W.
 Pag. 204. l. 3. Ἀντερῶν ἐν Σπ.) ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. l. 5.
 Ἀρεσκομένῳ αὐτοῖς) Receptum ex M. & Fl. Αὐτοῖς etiam W.
 Ἀρεσκόμενος ἐν τούτοις edd. cett.

I N D E L U C T U.

Pag. 206. l. 4. Αὐθις) αὐτὴ Fl. l. 6. Ἐκείνοις) αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.
 Pag. 207. l. 10. Αὐτῷ) Sic Fl. P. H. Ald. S. &c. Αὐτῶν l. &
 marg. A. 1 W. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Omittit artic. Fl. Qui adest
 in cett. l. 14. Τῆς ἀνόδου ὑφειμενον) Ita Fl. B. 1. Ald. Fr. P.
 H. Τῆς ἀνω ὁδοῦ ὑφειμενον l. & marg. A. 1 W. Pag. 208. l. 3.
 Προῦκειται) πρόκειται l. & V. 2. Πρόσκειται L. & G. l. 16.
 ὀνόμασται) ὀνόμασται vult Solan. ex Fl. Vid. nott. Pag. 209.
 l. 9. Αἰεὶ) Sic edd. constanter. l. 17. Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χώρον) ἐς
 τὸ χωρίον Fl. sola. ead. Ἐκπέμπουσι) ἐσπέμπουσι l. sola.
 Pag. 210. l. 2. Καίμενος) Sic Fl. B. 1. P. &c. recte. Καίμενος
 l. l. 5. Αὐτός) Receptum ex G. L. & marg. A. 1. Αὐτός edd.
 omnes. Pag. 211. l. 9. Βιαζόμενον) Sic Fl. l. Fr. P. &c. l. 17.
 Κυλινδρῶνται) Sic Fl. l. Ald. S. Κυλινδρῶνται B. 1. P. Fr. H.
 Pag. 212. l. 9. Φήσει) φησὶ Fl. l. 12. Ἐτι) Nihil variat Fl.
 Pag. 213. l. 4. Ἐπικατέσφαξαν) ἢ συγκατέρωξαν male infe-
 rit Fl. l. 7. Οὕτως) Et sic Fl. l. 8. Εἵνεκα) Scripsi ex Fl. Ald.
 l. B. 1. S. Ἐνεκα Fr. H. P. l. 11. Γινώσκειν) Ita Fl. B. 1. Fr.
 Ald. V. 2. P. H. Γινώσκειν S. A. Γινώσκειν l. l. 15. Αὐτοῦ)
 αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet Fl. Pag. 214. l. 3. Μα-
 ταιάζοντα) Consentiant Fl. l. Fr. P. &c. Ματαιίζοντα Suid.
 l. 8. Ἦ) l. & V. 2. ἢ. Ceterae ἢ. l. 9. Ἦ διότι) ἢ διότι Fl. Fr.
 P. H. &c. Ἦ δ' ἔτι l. ἢ διότι V. 2. Ἦ τί σοι marg. A. 1. l. 15.
 Παρὰ) Receptum ex Fl. nam περὶ edd. cett. ead. Ἦ) Ita interro-

gantis more dedi ex marg. *A. 1.* pro vulgato ἦ. *Pag. 215. l. 3.* Διδάξομαι) Servavi scripturam edd. *S. P.* licet διδάξομαι sit in *I. Fl. Ald. B. 1. H. Fr. l. 7.* Παρατρέψαι) Sic edd. Διαστρέψαι *G. Διατρέψαι L.* Utrumque tam διατρέψ. quam διαστρ. adscriptum marg. *A. 1. l. 9.* Καταφρονήσῃ) Bene ita *P. H. S. B. 1. & 2.* Καταφρονήσῃ *I. Fl. Ald. Fr. l. 12.* Ὅρα) ἄρα esse in quodam addit Solan. & οὐ in Pell, non vero satis distincte. *l. 14.* Ἐν τῷ μνήματι) ἂν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum est in cett. *l. 17.* Δυνησόμεθα) Restitui ex *L. Δυνησόμεθα* edd. hac priores. *Pag. 216. l. 4.* Ἐστεφανωμένος) Sic *Fl. H. B. B. 1. Στεφανωμένος I. l. 13.* Ὑμῶν) Sic bene *Fl. Fr. P. & c.* Ἡμῶν *I. l. 18. col. 2.* Ὡς δὴ λέγει) Posteriora haec verba defunt in *C.* *Pag. 217. l. 2.* Δὲ) Omittit *Fl. l. 5.* Συνειληχῶτα) Nihil variant edd. *l. 11.* Ὑάλω) ὕελω *Fl. Σιάλω* edd. Cogn. In ὕελω consentiunt nostri Codd. & edd. *ead.* Περιχρίει) Emenda περιχύει, vel περιχέει, quod Guyet. etiam monuit. *Pag. 218. l. 1.* Χρώματα) χρώματα *Fl.* male. *l. 2.* Πρὸς) καὶ πρὸς *Fl.* male. *l. 13.* Κλάειν) κλάειν *Fl.* sine puncto subscripto.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 3. Πάνδημον) Sic *Fl. Ald. B. 1. & 2. H. P. & c.* Πάντιμον *I. V. 2. Mf. Graev. & L. ead.* Σοφιστής) ὁ σοφιστής *I.* sola. *l. 14. col. 1.* Ἀδγῶ) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebar; quod praeferat, cui lubet. *Reitz. ibid. l. 16.* Ὑφιστάντα) συνιστάντα, *corradentem*, pro ὕφιστάντα corrigi iubet Hemst. *l. d.* & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνιστάντα & ὕφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. *Reitz. Pag. 221. l. 3.* Αἰτοῖν) αἰτοῖς *Fl.* sine commate post σὺ. *l. 4.* Τάχιστα) Ita dedit Solan. ex *L. Μάλιστα* edd. priores. Τόχιστα. etiam marg. *A. 1. ead.* Ἀνῆ) Omittit *Fl. l. 6.* Ἀκούσης) ἀκούσῃ *Fl. l. 16. Γ.* Abest a *Fl. Pag. 222. l. 3.* Το πολὺ) Sic *Fl. Ald. H. P. & c.* Ἐπιτοπολὺ *I. l. 9.* Ἀγρυσεῖς) αἰρήσεις *L. & marg. A. 1 IV. l. 10.* Ἐκείνους) Restitutum ex *Fl. & S.* Ἐκπνοὺς cett. male. Ἐκπνοὺς *Marcil.* frustra. Ἐκείνους etiam marg. *A. 1.* Sed deletum deinde. *Gesner.* vulgatum tueri conatur. *Pag. 223. l. 2.* Ἀλλὰ) αὐ δὲ *L. & marg. A. 1. ead.* Δίδς) Non habet *Fl. l. 3.* Ἀπιστήσης) ἀποστήσης marg. *A. 1 IV. Pag. 224. l. 4.* Δια

νύσαντας) Rescriptum ex *I.* & *V.* 2. Διανύσαντα enim cett.
l. 7. Δὴ) δὲ *Fl.* *l.* 15. Κωλύσει) Sic *Fl.* *Ald.* *H. P.* &c. Κωλύει
I. & marg. *A. i W.* *Pag.* 225. *l.* 5. Καρποῖς) Omisit *Fl.* *l.* 10.
 Εἴ που) Recte *Fl.* *Fr. B. H. S.* &c. Ἦπου male *I.* cum *V.* 2.
l. 13. Αὐτὸν) αὐτὸν *I.* & *S.* *Pag.* 226. *l.* 6. Ἀπόξυρον) ἀπόξυρον
Fl. male. *l.* 13. Οὐδὲν ἐμοῦ δέσση) οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δέσσει *l.* &c.
L. Quod edidimus, est in reliquis. *l.* 14. Καὶ ἀνθρᾶ) καὶ abest
 a *Fl.* *l.* 15. Καὶ τὰ) Pro καὶ πολλάκις hic habet *Fl.* postea τὸ
 πολλάκις omittens. *l.* 16. Τοσούτο) Ita *Fl.* *I. B. S.* Τοσούτον
P. etiam recte. *Pag.* 227. *l.* 10. Ἐπεὶ) Melius ita *Fl.* *l.* *V.* 2.
P. S. Ἐπὶ male *L. H. Fr. B.* 1. & 2. & *Ald.* Sed correctum in
 marg. Ἐπεὶ δ' ἔση Pell. *l.* 11. Ὡς οὖν) ὥς ἂν *I.* sola. Ὁ ἂν *L.*
l. 14. Ἐαυτὸν) αὐτὸν marg. *A.* 1. *Pag.* 228. *l.* 8. Φήσει) Recepi
 ex *I.* Φησὶν cett. *l.* 9. Τούτων) τοῦτον *Fl.* male. *l.* 12. Βάσει)
 ῥοπή marg. *A. i W.* *l.* 16. Κράτητα) Sic edd. omnes. Κρίτιαν
L. Κρίτωνα in nota Graevii. *Pag.* 229. *l.* 2. Λιπαρές) Ex *M.*
Graev. & marg. *A. i W.* Ἀλιπαρές edd. priores. *l.* 7. Ὀλας)
 Desideratur in *Fl.* *l.* 10. Ἀπαιτεῖ) Ex marg. *A.* 1. recepi pro
 vulgato ἀπαιτεῖν. *l.* 14. Προτίθεις) προτίθεσθαι *Fl.* *l.* 16.
 Ἀτρομήτου) ατρομήτου *S.* vertens inirepidi. *Pag.* 230. *l.* 2. Ἐ-
 πιτάττοντος) Nihil variant edd. nec *O.* *l.* 4. Ταχέα καὶ
 ἀπρ.) βραχέα καὶ ἀπράγμονα *O.* *l.* 5. Ὅδδς) ἡ ἰδδς *O.* *l.* 6.
 Μή σε) καὶ σε *O.* *l.* 9. Ὡς) Non habet *O.* ead. ἴθι) Recepi ex
O. Ἰσθι edd. ead. Δασεῖ) λασεῖ male *O.* *l.* 10. Πέραν) Et sic
Fl. *l.* 12. Ἀσθμαίνοντας) ἀσθμαίνοντα καὶ ἰδ. π. συνόντα *O.*
 & *Fl.* *l.* 13. Πρὸς δὲ) σὺ δὲ πρὸς *O.* & marg. *A.* 1. *l.* 14. Πολ-
 λούς μὲν καὶ) Sic *O.* Μὲν in edd. aberat. *l.* 18. col. 1. Καὶ) Non
 aderat in editis. Addidit Solan. *Pag.* 231. *l.* 12. Τίς) Abest ab
O. *l.* 15. Σεαυτὸν) ἑαυτὸν *Fl.* ead. Ἐση) Non adest in *O.*
Pag. 232. *l.* 6. Ἄν) Desideratur haec particula in *O.* *l.* 7. Ἐ-
 πισπασάμενος) Restitutum ex *L. G. O.* & marg. *A.* 1. Ἀσπα-
 σάμενος edd. Ἐσπασάμενος *Fl.* etiam recte. *l.* 9. Αὐτοθαΐδα)
 αὐτὸς θαΐδα *G. O.* *l.* 12. Ἀβροῦ) τοῦ ἀβροῦ *O.* ead. Δ' οὖν)
 Sic *Fl.* *B.* 1. & 2. *H. P. S.* Δ' οὐ male *I.* Τοῖνον *O.* *l.* 13. Ὡ
 ἀγαθὲ) ὦ γαθὲ magis Attice *O.* ead. Ἐπεμψε πρὸς μὲ) ἐπεμ-
 ψεν ἐπ' ἐμὲ *O.* *l.* 14. Ὅτε) δὲ *O.* *l.* 15. Αὐτῷ) Abest ab *O.*
Pag. 233. *l.* 1. Ὑποπεπτηχόταν) ὑπέπτ. *O.* *l.* 4. Παραβα-
 λείν) Adscivi ex *I.* *Fl. S.* Παραλαβεῖν *L. Ald.* cett. male. *l.* 8.
 Χοροὶ) χορικοὶ *I.* Vulgato assentitur *O.* *l.* 9. Ἐθέλεις) ἐβελήσεις
O. *l.* 10. Κλητίου) κλυτίου Pell. quod probō. In *O.* plane de-
 est. *l.* 12. Παραφύλαττε) φύλαττε *O.* *l.* 13. Μὴδὲ πτοηθεῖς)
 μὴ δὲ πτοηθῆς *O.* Μὴ δὲ discretim etiam *I.* aliaeque quaedam,

hic & fere ubique. *l. 17.* Ὑπὲρ οὗ) Ita ex V. restitutum, cum anteederetur ἐπεράστων. *Pag. 234. l. 1.* Δέηση) δέησεις O. *ead. Toίς*) Omittit O. *l. 3.* Παρὰ) Restitut. ex Fl. & O. Nam περὶ edd. vulgo. In O. vero παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. *l. 7.* Ἐπειτα καὶ) ἔπειτα δὲ καὶ Thom. Magist. *l. 11.* Ἐχων. κόμιζε) Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. *l. 12.* Τούτοις καὶ ἄλ. δέ) Pro his τούτω καὶ tantum O. *l. 15.* Μὴν) Omittit O. *Pag. 235. l. 2.* Μόνα) Et hoc deest in O. *l. 3.* Ἡ ἐσθῆς) καὶ ἡ ἐσθῆς O. *ead.* Ἔργον) ἔργα O. Et mox male Ταραντινίνης. *l. 5.* Καὶ) Non habet O. *l. 9.* Δή σοι) τοῖς δὲ Fl. *l. 10.* Οὐδὲ) Quaedam οὐ δέ, ut solent. *l. 11.* Ἀτέλεστον) ἀταλέστατον O. *l. 12.* Ἀλλὰ) Deest in Fl. *l. 14.* Ἐπειτα) ἔπειτα δὲ O. *ead.* Ἡ οὐ) Omisit Fl. *l. 15.* Ἀττικὰ νόμ.) Ἀττικῶν ὀνομάτων O. *l. 17. col. 2.* Ἐπιπρέπειν) In impress. περιπρέπειν erat. In textu Luciani recte legitur ἐπιπρέπουσα; unde legendum & hic ἐπιπρέπειν, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur ἐπιτρέπειν. Solanus. *ibid. l. 18.* Ὅ γ') ἡ edita. Correxuit Solan. *Pag. 236. l. 1.* Καὶ κατὰ &c.) καὶ τὸ κατὰ, καὶ τὸ μὴν O. *l. 4.* Ἐάν) εἰ O. & marg. A. 1. *ead.* Ἀσύμφυλα) Recte sic P. S. I. Ἀσύμφηλα male Fl. Ald. B. 1. H. Fr. *l. 7.* Πάλαι) Et sic habere Fl. cum I. Fr. & Ox. notat Solan. *l. 9.* Ἐς) πρὸς O. *l. 11.* Μὲν) Omittit O. *l. 13.* Ἀραβῶνα) Recte sic Fl. Ἀραβῶνα male I. Ald. B. 1. H. P. S. *ead.* Προτίμιον) προνόμιον G. O. & marg. A. 1. In vulgato conspirant edd. *l. 15.* Ὀνοματοθέτει νομιθετεῖ O. *l. 16.* Καλῶν) καλεῖν O. *Pag. 237. l. 2.* Ἡ ποιητοῦ) ἡ abest ab O. *l. 4.* Ἀπκριβωμένος) ἡκριβωμένος O. & Fl. *ead.* Αναγίνωσκε) ἀναγίνωσκε O. *l. 5.* Μὴ δὲ εἰ) μὴδ' εἰ O. Μὴ δὲ εἰ I. & aliae quaedam. *l. 9.* Καταχρῆσθαι) καὶ χρῆσασθαι marg. A. 1. *l. 10.* Καὶ δέη) καὶ deest in O. *l. 11.* Ὑποβάλλωσι) ὑπολάβωσι male O. *ead. Τῶν*) Sine articulo Fl. *l. 12.* Λεγέσθω) Ἀν ἐκλεγέσθω; Pell. *l. 14.* Μὴ μελλήσας) μὴδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. A. 1. Δὲ μὴ μελήσας edd. *ead.* Ἐπὶ κα) Sine κα Fl. *Pag. 238. l. 1.* Προσῆκοντι) τῷ προσήκοντι O. *l. 10.* Περσικῶν) Μηδικῶν O. *l. 11.* Ὁ Λεονίδας) Sine artic. Fl. Λεωνίδης marg. A. 1. *l. 14.* Πλαταιαὶ) Restitutum ex O. Πλατεαὶ edd. male, *ead.* Ἐπίπαστα) ἐπὶ πᾶσι Fl. & marg. A. 1. *l. 15.* Τὰ δλίγα) Articulum habent I. Fl. V. 2. Omittunt cet. & O. *ead.* Ἐπανθείτω) συνανθείτω O. *l. 20. col. 2.* Ἀπεργάσαιτο) In editis ἀπεργάσαι. Mutavit Solanus. *Pag. 239. l. 1.* Μῆδα-μῶ) Sic edd. omn. Μῆδὲν O. *l. 3.* Πάντα ἀδέσσω) πάντα σοὶ ἄδ. O. *l. 10.* Ἐστήκωσιν) ἐστήκασιν male Fl. *Pag. 240.*

1. 1. Οἱ) καὶ O. l. 2. Καὶ) Hic vero abest καὶ ab O. l. 4. Καὶ
 σχῆμα) τὸ σχῆμα sine καὶ O. ead. Καὶ βάδισμα) Utrūque
 omisit Fl. l. 5. Θυμάσσονται) τεθηπασι O. l. 6. Οὐχ ἔξου-
 σιν) οὐκ ἔχουσιν O. Vulgatum tuetur Fl. l. &c. l. 9. Σμι-
 κρὰν) μικρὰν O. l. 12. Τῶν δειπνῶν) τὸν δειπνῶν male O.
 l. 16. Οἰκείον) Omisit O. Pag. 241. l. 1. Προϊόντα) προσιόντα
 male Fl. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Nihil mut. edd. nec O. l. 4.
 Ὑπὲρ) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. &c. Περὶ l. l. 10. Δακέτω)
 δάκει τῶν O. ead. Ἐνεχθῆ) ἐνεχθέντων O. l. 13. Ἐπειπεῖν)
 εἰπεῖν O. l. 14. Ἐνοχλήσονται) ἐνοχλήσαντα Fl. male. l. 16.
 Ἐπισείσης) καὶ ἐπισ. O. Pag. 242. l. 1. Γίγνου) γίνου O. l. 2.
 Τῶν μέμψων) τῆς μέμψεως O. l. 3. Τὰ ὅτα) Defunt in Fl.
 l. 4. Τὸ ψεύσμα) ψεύδος, & sine artic. O. l. 7. Καὶ περιβλε-
 πτον) Omiserat O. sed in marg. additum. l. 9. Ἰδία) Bene sic
 Ald. H. P. &c. Male sine puncto l. & Fl. l. 10. Αὐχεῖν) ἢ
 αὐχεῖν O. ead. Γε) Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod
 edd. habebant. l. 12. Ὑποδεικνύναι) ἐπιδεικνύνειν O. l. 15.
 Σου — εὐδοκιμοῦντος) σοι — εὐδοκιμούντι male Fl. l. 16. Τὸ)
 τὸν Fl. ead. Αἰδεσθῆς) Sic dedi ex l. V. 2. O. L. Αἰδεσθεῖς edd.
 cett. l. 17. Κἄν) εἰ καὶ O. Pag. 243. l. 2. Οἰοικέται) Caret
 artic. O. l. 7. Πάσχοις) Ex O. sic dedi, cum πάσχεις edd.
 ead. Διοίσεις) καὶ καταυτίγες διοίσεις male Fl. l. 9. Ἠδέως)
 ὁμοίως O. l. 12. Οὐδὲ βαρβ.) καὶ βαρβ. O. l. 15. Διαρκέσης)
 διαρκέσῃ O. & marg. A. 1. l. 16. Γε) τε Fl. l. 17. Ἦν) ἐν ma-
 le O. Pag. 244. l. 5. Γὰρ) Omisit O. l. 8. Ἐπ' ἀμφοδίου) Sic
 edd. omnes. Ἐπαμφοδίτου G. Ἀμφοδίου O. Ἐπ' ἀμφοδίτου
 marg. A. 1. l. 9. Ἀδόκιμος) Recepi ex Fl. cum ἀδόκιμον es-
 set in cett. l. 12. Δικπεράσας) δικπαίσας O. l. 15. Ποθει-
 νός) Bene l. H. P. S. &c. Ποτεινός male B. 1. & 2. l. 21.
 col. 1. Ἀνευφήμισε) Ita pro vulgato ἀνεφήμισε dedit Solan.
 Pag. 245. l. 2. Συνοικίσας) συνοικίσας male O. l. 3. Ἐβδόμη-
 κοντ.) ἐβδομηκοντίδος Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum
 tuetur Fl. &c. ead. Τέτταρας) τέσσαρας O. l. 4. Λοιπούς)
 λοιπὸν O. l. 9. Αὐτὴν) αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat. l. 11.
 Κἄν) Recte l. Ald. Fr. H. S. sine accentu, κἄν male Fl. P.
 B. 1. l. 14. Ἐστεφανωμένοι) καὶ ἐστεφ. O. l. 16. Πρὸς) πρὸ
 male O. Pag. 246. l. 3. Ἐμοι γε) μοι tantum O. ead. Νῆ) μὲ
 O. l. 5. Γεννάδας) γεννάσθας male O. l. 6. Πεπαύσεται)
 πέπαυσαι male O. l. 8. Τῶ νόμῳ) τοῖς νόμοις O. l. 9. Κρα-
 τεῖν) κροτεῖν male O. l. 13. Ἐκεῖνο) Omisum in O. l. 14.
 Πρέπειν) Et hoc neglexit O. l. 18. col. 1. Προηγησάμενν)
 Non dubitavi cum Solano ita edere, pro vulgato προηγα-

σμέην, quod nihili erat. *Reitz.* Pag. 247. l. 1. Ἀσύμβολος)
 Restitui ex V. 2. Ἀσύμβουλος cett. & O. l. 2. Πάπαυμαι) πε-
 παύσομαι O. minus recte.

I N P H I L O P S E U D E M.

Pag. 248. l. 15. Ἡρόμην) Sic dedit Solan. pro edito εἰρόμην.
 Pag. 249. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τίθ.) Nil mut. edd.
 neque Coll. l. 10. Εἰσιν) Abest a Fl. l. 18. col. 2. Κόνιν) Aut
 corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt. *Solanus.*
 Pag. 251. l. 8. Τῆς Ἀττικῆς) τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Τῆς etiam ad-
 ditum in marg. A. 1. l. 12. Ἐμφρόνως) εὐφρόνως Fl. l. 18.
 col. 1. Ἀγαγόμενος) Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vul-
 gato ἀγαγών. *Reitz.* *ibid.* l. 22. Σκηψαμένης) Apud Grae-
 vium ηψ— vid. not. *Solan.* Pag. 253. l. 5. Διεξιόντος) Sic
 edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διεξιόντες vult So-
 lanus: & sic textui *Ald.* superscriptum est. Pag. 255. l. 14.
 Πεφυλαγμένος) πεφυλαγμένος B. 2. sola. l. 16. Ἐλθοιμι)
 ἐξέλθοιμι marg. A. 1 W. Pag. 256. l. 1. Ὑπὲρ) περὶ Fl. sola.
 l. 15. Ἐπαγγέλλεται) δύναται marg. A. 1. l. 17. Τὸ δέριμα)
 διὰ τὸ δέριμα l. sola frustra, cum marg. A. 1. Pag. 258. l. 5.
 Οὐκ ἂν) οἷς ἂν male l. οὐκ cett. Δὲ οἷς ἂν etiam marg. A. 1.
 l. 6. Ἐνδύση) ἐνδύση l. sola, minus recte, vid. c. 7. Ἐνδύσης
 peius marg. A. 1. l. 8. Ὀλοκλήρῳ) Sic edd. magno consensu.
 Ὀλόγῳ male l. & marg. A. 1. l. 10. Ὀφελεῖ) ἐμμελεῖ Fl. l. 15.
 Τί) ὅτι marg. A. 1. & Fl. male. Pag. 259. l. 3. Τὸν λόγον) τῷ
 λόγῳ Fl. ead. Τοῦ τε) οὕτω τε τοῦ l. cum V. 2. & marg. A. 1.
 Pag. 260. l. 8. Τὸν φωλεόν) Recte sic Fl. Fr. P. &c. Τὴν l. &
 V. 2. l. 13. Παρὼν) παρελθὼν Fl. l. 15. Ἰάσεται) ἰάσαιτο Fl.
 Ἰάσετο marg. A. 1 W. Pag. 261. l. 6. Ἰερατικά) ἱερά Ven. &
 marg. A. 1. l. 9. Τῶν) Omittit artic. Fl. l. 17. Συνηλίσθησαν)
 Ex emendatione Solani. Συνηλίσθησαν edd. Nec quidquam
 variet. ex Codd. notatum invenio. ead. Αὐτὰ) αὐτοῖς Fl. &
 marg. A. 1. Pag. 262. l. 7. Ἀν αὐτὰ πιστ.) πιστεῦσαι αὐτὰ
 Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod. Coll. Et pro γιγν. πιστ.
 erat. In margine A. W. duo haec adscripta, δυνατὴ πιστεῦ-
 σαι αὐτὰ: additumque, vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν
 αὐτὰ. Pag. 263. l. 5. Ἀλεξικλέους) Ita edd. hic, sed paulo
 post Ἀναξ— habent. l. 7. Δημαινέτου) Sic Fl. l. Fr. &c. Δη-
 μέου Schol. Pag. 264. l. 1. Ἐπιτοπολὺ) Sic l. P. H. S. &c.
 Ἐπιτολὺ Fl. l. 3. Ἀναξικλέα) Sic iam l. Fl. Fr. P. H. S. &c.

nec quidquam Codd. iuvant. *Pag.* 265. *l.* 3. Εὖ λέγεις) Aliam personam hic addendam monet marg. *A. i W. l.* 6. Ἐραστὴν) Et sic *Fl.* cum cett. *Pag.* 266. *l.* 1. Γελοῖα) Et hic personam inferendam ait marg. *A. i. l.* 5. Πάντες) Absit a *Fl.* *l.* 6. Τούτων) τούτῳ *Fl.* *l.* 15. Μὴ πεισθεῖν) ἀπειθοῖν *Fl.* sine μὲ. *l.* 17. Οὐ μέγα) Et hic alius personae nomen praemittendum monet marg. *A. i. Pag.* 267. *l.* 1. Ἄς) ὅσα *l.* & marg. *A. i.* Vulgatum tenet *Fl. Fr. P. &c. l.* 2. Μόνος) Hic rursus aliam personam. inferit marg. *A. i. l.* 10. Ἐπαδὴν) ἐπαοιδὴν *Fl.* *l.* 13. Μάλιστα) καὶ μάλιστα ἐλευθ. *Fl. ead.* Οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μ. ἐξ.) σοὶ λέγοντι ἐπ' ἐξουσίας *Fl.* *l.* 16. Φαινόμενον) Sic edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Solanus. *Pag.* 268. *l.* 5. Τὴν) Sic edd. omnes, excepta *Amst.* quae τὸν, casu magis, quam consilio. *l.* 6. Ξυναναστησομένη) συναντησομένη *Fl.* male. *Pag.* 269. *l.* 1. Τὰ) Caret artic. *Fl.* *l.* 2. Κεχυρωμένον) Sic *P. H. B. i. S. Κεχυρωμ.* male *l. Fl. Ald. l.* 4. Μ' ἰάσατο) Nihil mutant *Fl. l. Fr. P. &c. l.* 12. Ποιούντα) Bene *Fl. H. P. S. &c.* Πιούντα male *l. Pag.* 270. *l.* 3. Τοῦ) τὸν Exc. Τοῦ *Fl. l.* &c. & *L. l.* 8. Βάσεως) στάσεως *Fl.* & marg. *A. i. l.* 15. Πρὸς) Et sic *Fl.* cum *l.* ceterisque. *l.* 16. Ἀργυρά) Omittit *Fl. l.* 17. col. 1. Τῶν — τεχνημάτων) τὰ τεχνήματα ante edebatur. *ead. col.* 2. Συμβεβληκότα) συμβεβηκότα Kusterus legi iubet. *Solan. l.* 19. col. 1. Πρῶτος) πάντων est in *V.* quo forsitan Plauds voluit. In impressis sic mutatum est. *Solanus. ead. col.* 2. Τὰ) Non aderat in ediris. Adiecit Solan. *Pag.* 271. *l.* 8. Ἄθλιος) Nihil mutare *Fl.* addidit Solan. *l.* 10. Τὴς) Absit a *Fl. l.* 14. Αὐτοῦ) τοῦ marg. *A. i.* Forſan τῷ voluit. *l.* 16. Τὸν) Ita *Fl. P. H. B. i. S.* Τοῦ *l.* Sed eodem redit. *l.* 18. Ἀλωπεκίδην) Ἀλωπεκίδην edd. priores. *Pag.* 272. *l.* 3. Ἀντίγονος) Ἀντίγονος male *Fl. l.* 6. Θρυαλλίς) Bene *Fr. S. Amst.* Θριαλλίς male cett. *l.* 11. Ὁ ἱατρός) Non habet *Fl.* Nec opus est. *l.* 12. Ἐφ') Sic *l. V. 2.* marg. *A. i. & G.* Ἀφ' edd. cett. demta *Fl.* quae ὑφ'. *l.* 15. Ὁ) ὃ male *Fl. Pag.* 273. *l.* 12. Φρικῶδες) φρικῶδες male *Fl. l.* 13. Βοστρ. περ.) περιέκειτο· βοστρυχὸν εἶλ — *Fl. Pag.* 274. *l.* 1. Πᾶσιν) Sic edd. Πάσας Solan. Sed in nott. mutavit sententiam. *l.* 12. Καὶ αὐτοὶ) Sine καὶ *Fl. l.* 13. Πινναρᾷ) Bene *V. 2.* Πινναρᾷ reliquae. *l.* 15. Δακτύλου) Sic *Fl. B. i. Ald. H. P. S.* Δακτυλίου *l. Pag.* 275. *l.* 1. Το) Deest in *Fl. l.* 10. Τοῦ) Omittit *Fl. Pag.* 276. *l.* 3. Οὐπω) Recte sic *Fl. Fr. P. &c.* Οὕτω *l.* *l.* 7. Ἐπιμετρήσαντος) Alii ἐπιμαρτυρίσαντος Coll. Vulgatam tenent *Fl. l.* &c. *l.* 12. Καῦσος σφοδρ.) Nihil mut. edd. Καῦσος σφοδρότατος θερμότερος *G.*

l. 13. Ἐπικλεισόμενοι) ἐγκλεισ. marg. A. 1. l. 15. Μοι) Omit-
tit Fl. l. 16. Ἐργηγοροῦσι) ἐργηγοροῦντι Fl. l. 17. Ἐωράκει) Sic
etiam Exc. G. Lege εἰωράκειν, vel εἰωράκα. Solan. Pag. 277.
l. 6. Μοι δοκεῖ) Constans lectio. l. 13. Ἢδῃ) Deest in Fl.
l. 14. Ἀπήγγελον) ἀπήγγελλον Fl. l. 17. Αὐτῷ) αὐτὸν Fl.
Pag. 278. l. 1. Ἢ) ἢ Fl. ac marg. A. 1. l. 5. Ἐθεραπνεύς) ἐθε-
ράπνευσας marg. A. 1. l. 11. Τίεον) Nihil mut. l. Fl. Fr. P.
l. 12. Αὐτοῖν) αὐτοῖς Fl. ead. Ὡς) Abest a Fl. l. 13. Μακαρί-
τιν) μακαρίτην P. male. Pag. 279. l. 4. Καθίζετα) καθίστα
marg. A. 1 W. Ἀν καθίζει; adscriptit I. I. Wetst. Pag. 280.
l. 11. Ἐπεισκληθῆναι) ἐπεισκυκληθῆναι Kuster. recte; sed non
addicunt Codd. l. 12. Ἀπὸ) Et sic Fl. l. 15. col. 1. Ἐθεν ἀπὸ)
Ad alia verba ante relatum hoc Scholion iam in sedem suam
retractum est. *ibid.* l. 16. Τὸ παράδοξον) Lege τι. In C. enim
est [παράδοξον quid.] Nisi malis παρὰ δόξαν τι. Solan. *ibid.*
l. 17. Ἐχειν πίστει) Lacuna pro his erat in edd. in V. & G.
quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: *Eadem in Exc. G.*
quae in V. reperiuntur lacunae. Sed Scholion exstat integrum in C.
unde supplevimus. Sexdecim quippe lacunis hiabant edita, quas
iam impletas non indicabimus cum lectoris taedio. Ἐχον le-
git I. I. Wetst. *Reitz.* l. 21. col. 2. Προσδοκίαν) Sic V. προσ-
δοκίας Exc. G. Pag. 281. l. 1. Ἀλλήλους) αὐτοὺς marg. A. 1.
cum Fl. ead. Ἐφιλοσοφεῖτε) Admisi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.
l. 2. Ἐπήκουσα) Sic edd. Ὑπηκ. vult Solanus. Pag. 282. l. 2.
Ἀπολελόγησθε) ἀπολογησομαι L. Ἀπολογῇ Fl. ac marg. A. 1.
Vulgatum servant cett. l. 5. Ἐροῦ) ἔρον, accentu mutato,
marg. A. 1. l. 7. Κράνειον) Ita Fl. Fr. l. B. 1. H. Ald. S. Κρά-
νιον P. l. 9. Ἀγορεύας) Recepi ex L. marg. A. 1. Fl. & S.
Ἀνοίξας Ald. l. H. P. &c. Pag. 283. l. 2. Μόνον οὐκ) Sic l. &
marg. A. 1. Μονοῦ Fl. P. H. S. Ald. B. 1. Fr. l. 8. Καὶ κομή-
της) καὶ abest ab Fl. l. 17. Πρόσειμι) προσέρχομαι marg. A. 1.
Sed glossa est. Pag. 284. l. 1. Αὐτῷ) αὐτοῦ Fl. Pag. 285. l. 7.
Ὡς) Sic edd. Lege ὥστε. l. 14. Αὐτῶν) αὐτὸν male l. sola.
ead. Ἀνέβλεψεν) Hoc recepi ex Fl. idque etiam adpictum marg.
A. 1. Ἐνέβλεψεν vulgo. Pag. 286. l. 4. Τάχα) Sic Fl. Ald. Fr.
B. 1. & 2. H. S. recte. Ταχύ l. V. 2. & L. cum marg. A. 1.
l. 15. Ἱερῶν γραμματέων) Ita l. Ald. H. P. B. 1. Fr. S. Ἱερῶν
γραμματέων G. Ἱερογραμματέων Fl. l. 16. Αἰγυπτίων) Nil
mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίων, fru-
stra. l. 21. col. 1. Τὴν αὐτῆς) Alterum hoc τὴν in editis non
comparens inferuit Solan. Pag. 287. l. 4. Ἐν ὁδοιῶσι) αἰεὶ pro
his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυνημένον αἰεὶ τοῖς ποταμοῖς. οὐ

καθαρῶς ἑλλ. &c. *ead.* Καθαρῶς) οὐ καθαρῶς *Fl.* l. 5. Πρόχει-
 λον) προχειλῇ *Fl.* *Pag.* 288. l. 5. Ὑπηρετεῖ) ὑπηρετήσεν *Th.*
Mag. l. 10. Αὐτοῦ) Non adest in *Fl.* l. 11. Τῆς ἐπρωδῆς) τὴν
 ἐπρωδὴν *Fl.* l. 13. Ἐδεῖ) Sic *P. S.* Ἐδοι *Fl.* l. *Ald. H. &c.* Lege
 igitur δέοι. l. 16. Ἐκέλευον) Ita *Fl.* *Ald. P. S.* aliaque. Ἐκέ-
 λευσα *I.* *Pag.* 289. l. 4. Ἐπαντλοῦν) ἀπαντλοῦν male *Fl.* l. 7.
 Ἐκάτερον) ἑκάτερα marg. *A.* l. *ead.* Ἀμφορέα) ἀμφορέας *Fl.*
 l. 10. Ἐπρωδῆς) ἐπαισίδης marg. *A.* l. l. 16. Ἐπικλυσθῆναι)
 ἐπικλεισθῆναι edd. priores. *Pag.* 290. l. 15. Ἐκτυπούσης τῆς
 σφραγίδος) ἐκτυποῦσαν τὴν σφραγίδα *Fl.* l. 16. Ἀπιστά)
 ἀπιστοῦντι *G. & L.* Nihil mutant edd. *Pag.* 291. l. 11. Οἱ) οἱ
I. male. l. 13. Δοκεῖν οἰθεῖς δεῖν) Pro his tribus δοκιμάσας
 tantum *Fl.* Οὐ δοκιμάσας μόνος ἀντιλέγειν marg. *A.* l. fine
 dubio ex *Fl.* l. 15. Συνῖν) Sic & *Fl.* cum cett. Anne συνίειν;
 l. 17. Θεσπίζει) Ἀμφίλοχός τι σπίζει antea lectum misere.
Reitz. *Pag.* 292. l. 3. Ἠγείσθαι) ἠγείσθαι *Fl.* male. l. 14.
 ΦΙΛ.) Persona haec omītia erat in edd. At in *Fl.* designabatur
 lacuna, ut solet. *ead.* Ἀπέλαυσα) Restitui ex *Fl.* quod marg.
A. i W. etiam adscivit. Ἀπήλαυσα cett. male. *Pag.* 293. l. 6.
 ΤΥΧ.) Et haec persona aberat tam ab edd. cett. quam *Fl.* l. 8.
 Οὐδὲν οὐ) μηδέν fine οὐ *Fl.*

IN HIPPIAM.

Pag. 295. l. 1. Τῶν) Omisit *Fl.* l. 6. Ἐπὶ) ἐν *Fl.* l. 12. Πτο-
 λημαῖον) Sic edd. omnes, praeter *I.* quae Πτολαιμαῖον. l. 14.
 Καταφλέξαντα) Nihil abijt *Fl.* nec *W.* id est Wecheliana ed.
 aliquot Dialogorum. l. 16. col. 2. Καὶ) τοῦ legebatur in edd.
 Mutavit Solan. *Pag.* 296. l. 13. Ἡτύχησαν) εὐτύχησαν *Fl.*
 l. 15. Συνισταμένου) Et sic *Fl.* cum *W.* ceterisque. *Pag.* 297.
 l. 11. Σύνεσις) σύντεσις male *Fl.* cum marg. *A.* l. l. 15. Βαλ-
 λόμενος) βαλλόμενος *Fl.* *Pag.* 298. l. 1. Ὑψεσι) ἄψεσι Pell.
 l. 4. Τῆς) καὶ τῆς *Fl.* *Pag.* 299. l. 1. Φωρί) Bene *H. P. S.* ma-
 le φωτὶ *Fl. Fr. I. W.* l. 2. Κεκοσμημένος) Restitui ex *Fl. I.*
Ald. S. Κεκομισμένος male *W. P.* Κεκομημένος *H.* l. & 2.
 Unde κεκομισμένος deinde natum videtur. *Pag.* 300. l. 8. Ἀρ-
 χομένους) ἀρχουμένου marg. *A. i W.* Ἀρχομένου voluit. l. 9.
 Αὐγῆς) Restitui ex *L. & Fl.* Αὐτῆς edd. cett. l. 10. Φωταγω-
 γῶν) φωθαγωγῶν male *S. A.* Recte *Fl. I. P. &c.* l. 12. Βορ-
 ρᾶν) βορὰν edd. priores male. l. 15. Τδ) Omittit *Fl.* & merito.
Pag. 301. l. 6. Πάσας) πᾶσας male *I.* l. 9. Ἀφίδων) Sic dedi
 ex *Fl.* & Schol. Ἀμφόδων edd. cett. l. 10. Δυσίν) Sic recte *L.*

B. 1. *P.* Δυσσιν *Fl.* *I.* *V.* 2. *H.* *Fr.* *S.* *l.* 11. Ὀρῶν) Bene *W.* *P.* Ὀρῶν male cett. *l.* 14. Ἀλλὰ καὶ ἀχαρ. &c.) ἀλλὰ καὶ βασιλέ-
του καὶ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον marg. *A.* 1. *l.* 15. Μοι) μὴ ma-
le *I.* *Pag.* 302. *l.* 2. Καὶ ἄλλους) Omisit *Fl.*

I N B A C C H U M.

Pag. 303. *l.* 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Sic edd. Προλαλιὰ Schol. In-
dex *H.* & *Wech.* ead. *H) Sic *Fl.* &c. Ὁ Schol. *l.* 6. Ὁς) Ab-
est a *Fl.* ead. Συμπατηνησομένου) Sic recte *Fl.* *Fr.* *B.* 2. *P.* *S.*
Συμπατηνησομένου *I.* *l.* 8. Ὑπέρ) Hoc dedi ex *I.* & *L.* Ὑπὸ *Fl.*
Ald. *H.* *P.* *S.* &c. male. Περὶ vult *Solan.* *l.* 15. Σκοπῶν) Ti-
tulus horum Scholior. in editis erat Προλαλιὰ ὁ Διόνυσος. In
C. vero Προσλαλιὰ ἢ Διόνυσος. *Reitz.* *Pag.* 304. *l.* 2. Κερά-
στας) καὶ κέρατα *Marcil.* & *L.* In vulgato conspirant edd.
l. 8. Βραχύν) Sic *Fl.* *Ald.* *V.* 2. *Fr.* *H.* *B.* 1. *P.* *S.* Τραχύν *I.* &
marg. *A.* 1. *l.* 11. Κροκῶν) Recte *S.* sola. Κροκοτῶ media
correpta cett. omnes male. *l.* 12. Πιθαρόν) Constans lectio.
Ἀπιθαρόν vult *Solanus.* *l.* 17. col. 1. Κόρδακα) κέρδακος edita
male, quod ad *Lucianum* accommodavi. *Reitz.* ead. col. 2.
Εἶδος Ἰκαρίου) Sic *V.* prave. Quem enim *Icarium* somniavit;
is *Silenus* est. Vide & Scholion 2, ubi veram & genuinam
scripturam habemus; & 9, ubi Scholiasten errasse patebit.
Solan. *l.* 19. col. 2. Τῇ πυρρίχῃ) Ita ex *C.* correctum, cum in
editis esset πυρρίχης, & sine articulo. In eodem *C.* autem ad-
ditur: ὃν φασιν ἰδιωτικῶς κάρυδα. *Reitz.* *Pag.* 305. *l.* 5. Εὐ-
οί) Sic *I.* *Ald.* *S.* *B.* 1. Εὐοί *Wech.* Εὐοί *Fl.* Εὐοί *P.* *H.* ead. Τοῦ-
το) τοῦτον *Pell.* *l.* 13. Θηλύμετριν) Nil mut. edd. *l.* 15. Ἠγ-
γέλλετο) ἡγγέλλτο *Fl.* & marg. *A.* 1 *W.* *Pag.* 306. *l.* 2. Πυρὸς)
Sic *Fl.* *W.* *P.* &c. Φλογὸς *I.* & *L.* *l.* 10. Προτάξαντες) Ita de-
di ex *I.* *H.* *Ald.* *B.* 1. & *S.* Προστάξαντες *Fl.* *P.* quod & ad-
script. marg. *A.* 1. *l.* 12. Αὐτῶ) αὐτῶν *Fl.* & marg. *A.* 1. sine
dubio ex eadem. *l.* 15. col. 1. Στρώσαντες) τρώσαντες ed. *Cler.*
Mutavit Solanus. *ibid.* *l.* 18. Σειληνὸς) Ad alia verba relatum
hoc Scholion huc recte retraxit *Solan.* *ibid.* *l.* 19. Εἰκάσαι) εἰ-
κάσθαι legebatur, quod correxit *Solan.* *Pag.* 307. *l.* 1. Εὐοί)
Sic iam & *P.* quae ante εὐοί habebat. Εὐοί *I.* etiam & *W.*
aliaeque. Εὐοί *Fl.* *l.* 2. Ἐσήμαινε) Ita *Fl.* *Fr.* *I.* *Wech.* *P.* &c.
Ἐσήμηνε vult *Solan.* *l.* 13. Διόνυσος) λόγον *Fl.* Sed ex glossa
natum. *Pag.* 308. *l.* 2. Ἀκούεσθαι) ἀκούσεσθαι *Fl.* quod *Sol-*
lan. recipi voluit. *l.* 10. Τελετὴν) Bene *Fl.* *Fr.* *Wech.* *P.* &c.

Τελευτήν male *I. l. 11.* Κόμων) κῶμων male *I. sola. l. 13.* Ἐκβακχεύσειν) ἐμβακχεύσειν male *Fl. l. 15.* Εὖ οἱ) εὖοι rursus *Fl. Εὖ οἱ P. Pag. 309. l. 2.* Οὐκ ἀπροσδιόνυσον) Restitutum ex *L. & B.* Οὐχ ἂ πρὸς τὸν Διόνυσον cett. *l. 9.* Διειδεστάτου) διεδεστάτου male *B. 2.* Recte cett. *l. 10.* Οἱ) Male abest ab *I. Pag. 310. l. 3.* Καρῃβαρῶντι) καρῃβαρῶντι *Fl. l. 16.* Τὸν) Deest in *Fl. Pag. 311. l. 1.* Δύντος) Recte *Fl. l. IV. P.* Δύαντος Cod. Abb. ead. Ἐπεξελεθεῖν) ἐξελεθεῖν *Fl. sola. l. 9.* Δύοντος) In Luciano δύντος. Sed quia & δύοντος recte dicitur, nihil mutavi; nam forsan ita in suo Cod. legit Scholiastes. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύαντος fecit, apparet eum δύντος quoque voluisse. Reitz.

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. l. 1. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ) Προλαλιά Schol. Prius edd. ead. Ἡ) ὁ Schol. Vulgatum servant *Fl. l. W. P. &c. l. 11.* Ἐνῆπται) ἐννεῖται *G. Vulgatum tenaciter servant edd. l. 14.* Ταῦτά γε) Haec priori § connectere malit *I. l. Werstenius. ead. Ἑλληνίων* Sic & *Fl. cum I. Fr. W. P. &c. l. 15.* Ταῦτά γε) Titulus horum Scholior. in *V.* erat Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς. In *C.* προσλαλιά ἡ Ἡρακλῆς. Reitz. *Pag. 313. l. 3.* Λεῖαν) λίαν male *Wsch. Pag. 314. l. 13.* Ἑρμην) Et sic *Fl. cum cert. Pag. 315. l. 11.* Ὁ λόγος) ὁ λόγιος coniicit *I. l. Werstenius. l. 16.* Ἔστιν) ἐστι melius legas. (Ἔστι *S. & B. 4.* quare sic rescriptimus.) *Pag. 317. l. 6.* Χρυσοφαένων) χρυσοφαίων *Fl. Idem adscriptum margini Ald. l. 10.* Τοξεύειν) τοξεύει *Fl. l. 19. col. 1.* Ἰπποκλείδῃ) In *V.* Ἰπποκλείδου, prave; sed in impressis recte emendatum est. *Solan. Pag. 318. l. 3.* Ἡμῖν) ὑμῖν male *Fl. ead. Ἐπιφθέγξεται) ἐπιφθέγξοιτο Fl.*

I N D E E L E C T R O S E U C Y C N I S.

Pag. 319. l. 3. Ἡμᾶς) Rescripsi ex *I. marg. A. 1. & V. 2.* Ὑμᾶς cett. male cum *Ald. & Fl. l. 13.* Ἡκον) Nihil mut. edd. Ἡκων vult *Solanus. Pag. 320. l. 4.* Ἐκδιδούσας) Omittit *Fl. l. 11.* Ἡμῖν) Restitut. ex *L. & V.* Ὑμῖν cett. *Pag. 321. l. 9.* Ἀληθῶς) ἀληθῆς *Fl. l. 11.* Αὐθῆς) Bene *Fl. Fr. W. P.* Αὐτῆς male *I. l. 13.* Ἡμῖν) Recte *L. & I.* Ὑμῖν *Fl. cum cert. male. ead. Ἀδουσιν) Fl. ἄδουσιν* sine puncto subscripto. *Pag. 322. l. 7.* Μῆν) Non habet *Fl. l. 11.* Ἐν) ἔστι *L. Pag. 323. l. 3.*

Ἐντύχοις ἀν) ἐντύχης sine ἀν Fl. l. 6. Ἀμουσον) Sic G. L. marg. A. 1. & I. Ἀμυθον Fl. Wech. P. &c.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 2. Οὐ τὸ) Sic & Fl. cum I. P. &c. Οὐτῶ L. l. 5: Τὰ) Omisit I. Non item Fl. aliaeque. l. 8. Μὲν) Non comparer in Fl. l. 11. Διήνθισται) διήθησθαι Wech. l. 14. col. 1. Ἐτερον) ἕτερος C. Sed vulgatum praeestat. Reitz. ibid. l. 16. Κώνωπα) κώνωπας καὶ ἑμπίδας edita. Mutavit Solan. Pag. 325. l. 5: Ἀπηνῶς) Sic edd. constanter. Ἀπηνῶς vult Solan. Pag. 326. l. 2. Προνομέυει) προνομένει Wech. male. l. 4. Ὀδούς) ὀδούς adspirare Fl. Pag. 327. l. 11. Ἀλλήν) Alii ἰσχύν, aiunt Coll. In nostris nihil varietatis est. l. 14. Τῶ) τὸ male Ald. Pag. 328. l. 6. Ἀποκρούεται) ἀποκρούσεται Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. A. 1. Pag. 329. l. 7. Αὐτὸ) αὐτῶ male Fl. l. 8. Αὐτῆς) αὐτοῦ Fl. recte, adiecit Solan. At nec vulgatum improbo. l. 14. Ἐπαληθεύει) ἐπαληθεύει male Fl. l. 15. Ἀφείσα) Sic Fl. Ald. H. B. 1. P. S. Ἀφείσα I. & marg. Ald. l. 19. col. 1. Περὶ τοῦ) Lege ὑπὸ σοῦ, vel simile quid. Solan. l. 20. col. 2. Ἐς μυίας) Quid exciderit, facile ex Scholio praemisso perspicies. Solan. Pag. 330. l. 2. Ἀργός) Sic edd. & Th. Mag. l. 5. Ἡ) Ita dedit Solanus. Καὶ edd. priores. l. 6. Οἱ) Abest a Fl. l. 15. Δρώμενον) Forfan ὀρώμενον, appinxit Solan. Pag. 332. l. 15. Βαίγοντες) καὶ βαίγοντες marg. A. 1 W.

A N N O T A T I O N E S

IN ICAROMENIPPUM.

Pag. 2. l. 3. **Ἀνοδον*) Hunc locum corruptum esse, nullus dubito. In Ox. Cod. pro *ἀνοδον*, *ἀνοδος* legitur. Forſan *ἀν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα*, vel *ἡ ἀνοδος γ. κ. τ.* nam c. 2, οὐδ' ἐν ἐδέσσει μοι, inquit, πρὸς τὴν ἀνοδον. SOLAN. Erunt, qui *ἀνοδος* ex O. praeferant, ut nexus ſit, *ἀνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο*, tumque comma poſt *ἀνοδος* tollendum. Nec diſplicet. Nam *ἀνοδος* tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra de Luſt. c. 2 ſ. variatur in τῆς ἀνόδου & τῆς ἀνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. REITZ.

ead. l. 8. *Σταδίους τινὰς*) Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: *πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαι σου παρακολουθῶν ἡλίου καὶ ſελήνας*, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα *σταδίους τινὰς*, καὶ *παραſάγγας ὑποξενίζοντος*. Etenim iamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, *ſtadia quaedam & paraſangas* tanquam peregrinum iactantem. Vulgo legitur *σταθμοὺς*, manſiones. Sed *στάδιοι* & *παραſάγγαι* rectius iunguntur, quam *σταθμοὶ* & *παραſάγγαι*. Si quis tamen malit vulgata mueri, per me licet, praefertim ſilentibus veteribus libris. GRAEV. *Σταθμοὺς τινὰς καὶ παραſάγγας*) Ad hunc locum ὁ πάνυ Graevius annotavit, rectius iungi *σταδίους* & *παραſάγγας*. Moveret me viri eruditiffimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi *σταθμοὺς* ſaepe alibi cum *παραſάγγας* iunctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud Xenoph. in L. I 'Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo iuncta reperiuntur, ſc. in libro de Conſcrib. Hiſt. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεſθαι οὐ παραſάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ *σταθμοὺς* ἔχουσιν· at vero in deſcriptione locorum mentiri non *paraſangas* modo, ſed totos etiam *ſtathmos*. Alex. ab Alex. Gen. diſt. L. II, c. 20, Sed praeter haec, inquit, fuerunt *paraſanga* & *ſtathmus*: hanc *paraſangam* multi ex triginta conficiunt *ſtadiis*, *ſtathmum* vero quatuor *paraſangas* paene conficere &c. Haec in Obſervatt. Crit. pag. 66, L. Bos.

ead. l. 11. Διαίρια) Conf. supra Ὀρχ. c. 42 f. SOLAN.

Pag. 3. L. 1. Καθάπερ οἱ Φοῖνικες) Naurae peritissimi. Aratus de Cynosura Phaenom. v. 40: τῇ δ' ἀρα Φοῖνικες πύσσυνοι περὶ ὧσι θάλασσαν. Et mox v. 45: τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύντατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 6. Κατακοιμηθεῖς) Conf. Gall. c. 6 f. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀνειρον γὰρ, ὡ τὰν, δοκῶσι λέγειν) Δοκῶ σοι λέγω. MARCIL. Unde Marcil. malam lectionem habeat, πεῖcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis iam recte inveni. REITZ.

ibid. Ὡ τὰν) Habebat P. ed. cum Fl. I. H. S. &c. Et Schol. ad Gall. Sed cum alias circumflecti amet, ut apud Aristophan. Plut. 66, Ὡ τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. & ibid. 377, Ὡ τὰν ἐγὼ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum est in metro; errare non possumus, si circumflectamus: nam ubique circumflectitur ap. eundem, nec non in exemplis a Spanhemio ad Aristoph. locum priorem copiose adductis. Quia autem video, in Luciani edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam Suid. ed. Hag. & Aesop. F. IX. REITZ.

ead. l. 9. Διοπετής) Sic iam edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra Imag. c. 9, διῖπετής. idque posterius apud Homerum frequens, ut Il. Π, 174 &c. REITZ.

ibid. Διοπετής — ἐξ οὐρανοῦ) Davisius ad Cic. de Nat. Deorum I, c. 16, p. 41, haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Th. Wopkens in Lectt. Tull. p. 124: *Equidem hanc stili abundantiam ex ipso Luciano aliisque cuiuscunque linguae auctoribus probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ciceronem huius rei testem locupletissimum arbitror, qui sic de Finib. L. IV, c. 18: qui ad honestatem aliud adiungant, quod ex eodem genere non sit. Min. Fel. Oct. c. 16: Dicam equidem, ut potero, pro viribus. Quo praeter alia hunc locum consulit ipse vir cl. ex Dione Chrys. Or. VII, p. 118: μάλιστα εὐρήσειν ἠγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ καὶ τοῖς πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I, Cor. IV, 47, (leg. XV, 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χαϊκός. (Sic etiam ibi editum; at in Epist. Pauli legas χοϊκός.) Plura exempla Latina vid. ap. eund. Wopk. ad L. I de Divinat. cap. 33, p. observat. 258. Sed non concedo, in Apostoli verbis repetitionem plane eandem inesse: nam ait, primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum;*

adeoque nihil hic abundat, nihil est, quod abesse queat. Insuper concedo, nihil in Luciano mutandum: nam & supra Imag. l. c. c. 9, ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ δῖπτερες, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τῶν ἐξ οὐρανοῦ γένονται. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo Gall. c. 20 m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse Davif. probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias synonymias per coniunctiones coniunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἢ καὶ κατέρχομαι, ob quod Aristophanes Ran. 1187 Aeschylum traducit. Sed Scholiafles defendit. REITZ.

Pag. 4. l. 3. Οὐρανίωνων) Οὐρανίων hic male scribi in Fl. patet ex Homer. Il. A, 570, & passim: nam quia addit, se verbo Homericō usurum, etiam illud inde petendum. REITZ.

Pag. 5. l. 11. Ἀκήρατα ἢ τὰ ἀκύπτερα) Benedictus, *celeres erant sine cera pennae*. At nulli bono istae celeres. Itaque Erasmus, *citra ullam ceram erant pennae*. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *alae vel pennae volatiles*. Sic mox cap. 10: Πρὸς ἀκροῖς τοῖς ἀκύπτεροις λαβὰς τινὰς ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, *imperfecte summis pennis*. Vide ad 1 Ver. Hist. c. 13. GRON. In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & sidera fecerit, & ad Deos ipsos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione usus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit istam ἐν τοῖς ἀστροῖς ποιεῖσθαι ἀποδημίαν rogantique, num non terruerit exemplum Icarī, At, inquit, Icarus, quippe qui alas cera allitas gesserit, simulac illa cera ad solem cito esset liquefacta, una cum aliis delapsus, ut par erat, cecidit: ἡμῶν δὲ ἀκήρατα ἢ τὰ ἀκύπτερα. Quid haec ultima ex praecedentibus aliud possunt notare, quam, nobis vero alae erant non ceratae? At id non est ἀκήρατος, quippe quod ἀκράϊνω, *perimo*, deductum significat integer, sincerus, inviolatus. Video equidem, hoc sensu tolerari posse hanc vocem, ut significantur alae quasi inviolatae, satisque firmae. At quanto venustius, cumque praecedentibus convenientius, si unius literae mutatione legatur ἀκήρωτα. Κηρώω, *cera illino*: inde κηρωτός, *ceratus*; hinc ἀκήρωτος. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ἀκύπτερα ἀκήρατα posse hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheatro, quam facit Menippus suas inter & Icarī alas, liquidum est, auctorem voluisse ἀκήρωτα. Quae emendatio nostra si probeatur ab eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc co-

gnita, locupletata est. Frustra namque in Graecarum dictio-
num Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaesieris. IENS. Ἀκήρωτα recte Ven.
utraque; reliquae omnes ἀκήρατα, mendose. SOLAN. Ἀκήρω-
τα optime Iens. coniecerat, & paruiſſem sic emendenti, etsi
vel in nulla ed. invenissem. Iam vero, quia I. & V. 2. ἀκήρωτα
habent, eo alacrius ita dedi: vulgatum enim prae illo nihili
est, neque Gronovius veram lectionem vidit, quae tamen in
ipsa, quam incusar, versione latebat. Quod autem Iens. addit,
frustra in Lexicis τὸ ἀκήρωτος quaeri, ignoscat, si monuero,
apud Suidam inveniri, qui id verbis disertis ab ἀκήρωτος di-
stinguit, dicens: ἀκήρωτος ἀρθατος — ἀκήρωτος δὲ ὁ δίχα
κηνου. Vid. illum v. Ἀκὴν. Nec iam dubitabis, quin vox sit
proba. REITZ.

Pag. 6. l. 3. Δίεμι) Mirabar, nullam edd. Διέξειμι habere,
quod Nostro usitatius. Sed alterum eodem redire, nemo igno-
rat. REITZ.

ead. l. 4. Μετῳρὸς εἰμι) Confer supra ad Iov. Trag. cap.
4. REITZ.

ead. l. 6. Με περιίδης) Usus talium formularum in preci-
bus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3 pr. GESN.

ead. l. 7. Ἐκ τῶν ὧτων ἀπηρτημένον) Const. Porphy. de
Leone Armenio l. 15: ὅς σκια τῷ ἀνδριάντι εἶπετο ἀληθῶς
καὶ ὅλως ἥρτητο, καὶ ἐκρέματο ἐξ ὧτων, ὥσπερ τι κεραμεὺν ἀγ-
γεῖον τοῖς λόγοις τοῦ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanium
Epist. 559, ubi de Rufino: οὗτος νῦν ἐκκρέμαται τῶν ἀγγεῖων
(leg. ὧτων) καὶ τὸν αὐτὸν ἰδοὺς ἂν νῦν μὲν γελῶντα, νῦν δὲ
κλαίοντα, πρὸς τὸν αἰὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τροπῶμε-
τον. I. I. WEIST.

ead. l. 12. Πλούτους) Pluralis hic rarius aliquanto, Nostro
tamen haud infrequens. Vid. ad Hermot. c. 9. Adde Tox. c.
45; & Diod. Sic. I, cap. 71, καὶ μεγίστους πλούτους ἔσχον.
REITZ.

ead. l. 13. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην) Verba haec Menip-
pi non assecuti sunt Erasmus & Salmurienſis interpres, cum
καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν
τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, καὶ πρὸς τὸ
πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: Contemptis his atque
horum studio, adiectoque animo ad ea, quae sunt vere bona, hinc emi-
care, & ad universi naturam suspicere sum conatus. Ἀσχολίαν τῶν
ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non est adiecto animo ad ea, quae
sunt vere bona; sed haec significant cum praecedentibus καὶ τὴν
περὶ ταῦτα σπουδὴν, & earum rerum studium abstractionem a veris

bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui. Ἀσχολία saepe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. GRAEV.

ead. l. 14. Σπουδαίων) Forſan χυδαίων. GUYET. Quid Guyetus ſibi velit, χυδαίων ſuſilium corrigens, non intelligo: nam cum paulo ante de ſutilibus dixerit Lucianus, iam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque iam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non ſolum de homine dici, uti ap. Iſocr. Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειν sed & de rebus bonis, & magni momenti, i. e. cura noſtra dignis; alioquin aſſerrem illud Herodiani V, 4, 15, ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαία πεμφθέντων. Rurſus Iſocr. ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἢ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὐξεσθαι πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. REITZ.

Pag. 7. l. 6. Ὡς ἐτυχε) Sine ordine, temere. Vid. Bud. Comm. L. G. p. 471. REITZ.

Pag. 8. l. 2. Σκυθρωπότητι) Solemne fuiſſe hypocritis triſte ac ſeverum tueri, eodemque nomine non ſemel ab Luciano exagitari philoſophos, vid. ſi lubet, I. Elſner. Obſervatt. ad Ev. Matth. VI, 16, ubi hoc aliaque Luciani advocat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑψιγόραι) Hom. Od. A, 385. SOLAN.

ead. l. 8. Μετεωρολέσχης) Ariſtoph. in Nubibus paſſim Socratem hoc nomine traducit; ut μετεώρων ſpeculatorem ac nugatorem, v. 225 eum dicentem inducit, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ὕλιον & paulo poſt, Ἐξεῦρεν ὁρθῶς τὰ μετέωρα πράγματα &c. 359, μετεωροſοφιστῶν ſummum. At 332, μετεωροφένεας eius ſectatores vocat. Vocabulo vero μετεωρολέσχης uniſur Scholiaſt. eiufdem ad v. 330. REITZ.

Pag. 9. l. 5. Τὰ αὐτὰ) Xenoph. Ἀπομν. I, pag. 413, 35, οὗπαντὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Unſur eodem argumento & Laſtantiuſ III, 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii, tam incerti fuerunt, ſibiſque ſaepe contraria differentes, ut quid ſentirent, quid vellent, ſatis ſtatueri ac diiudicare non poſſis. SOLAN.

ead. l. 9. Χαμαὶ ἐρχομένων) Hom. Il. E, 442. Adde ſupra Hermot. c. 5. SOLAN. Geſneruſ ἐρπομένων legit. Sed vid. Ad-denda. REITZ.

ead. l. 16. Στάδιοι) Quia Latinis ſtadium, an ὁποῖα στάδια quaesiſvit Solanuſ? cum τὸ στάδιον uſitatum, ut ap. Aelian. X, 4 &c. Herodot. L. 2, p. 167, alioſque ſaepe. Sed Graecis &

ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. Evang. Luc. XXIV, 13, Ioan. VI, 19, & passim. Item Thucyd. IV, c. 3, ἀπέχει γὰρ σταδίου — τετρακοσίου. Nostrium supra 1 Ver. Hist. c. 3 pr. σταδίου τρεῖς. Et 31 f. στάδιοι διακόσιοι &c. REITZ.

Pag. 10. l. 11. Μύδρον) Vide Plutarch. 295, 1, & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, Diog. Laërt. p. 35 A. SOLAN.

ead. l. 13. Τοῦ ἡλίου) Vulg. καὶ τοῦ ἡλίου. Sed rectius abest καὶ a Mf. Reg. 2955. & ed. Flor.

ead. l. 15. Τὸ ποτὶν) Conf. supra Gall. c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ Ἰσου non displicet: sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. REITZ.

Pag. 11. l. 1. Ἐν γειτόνων) Intellige οἴκοις. GUYET. Adscripserat margini Bas. vir quidam doctus ἐκ γειτόνων, male. Conf. cap. 16. Et Bis Accus. c. 10 pr. & 31 f. Recte cepit ellipsin Guyet. & eodem redit, χώραν οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita ἐς Κλοπιδῶν vidimus supra in Asini pr. ad verba ἐς τὰ ὕπατα. Atque alibi ex Homer. Il. 2, 47, ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς. Quod hic eo reperimus, ne quis tironum hinc inferat, ἐν vel eis hic genitivum regere. REITZ.

ead. l. 4. Οἱ δὲ καὶ τὴν δημιουργὸν αὐτοῦ) Ὅρα τὴν τοῦ Λουκιανοῦ ἀεισιπτήτα, annotat Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 2. l. 5. Ἐπὶ στάσιν) Ἐπίστασιν inde fecerat Solan. Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si eis addidisset, crederem. Immo eis ἐπίστασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. REITZ.

Pag. 12. l. 5. Καὶ τῶν ὡς περὶ ἐνδὲς αὐτῶν διαλεγόμενων κατ' ἐρίγνῳσκον) Interpres: eos damnantes, qui de hoc veluti uno quopiam disputarent. Αὐτῶν delendum videtur, si Graece locutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mf. est αὐτῶν quod nec ipsum hic locum habere potest. GRAEV. Apparet prorsus, Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτοῦ, quod omnino requiritur. GRON.

ibid. αὐτοῦ) Quando virorum doctorum coniectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est; maxime hic: quare cum Gronov. recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere? REITZ.

ead. l. 6. Πόλεμον) De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. SOLAN.

ead. l. 8. Ὅπου) Pro cum, quandoquidem, Nostro maxime familiare. Vid. Solan. ad Amor. c. 20 f. Tim. § 2. Deor. Dial.

XVIII, 2. Infra Bis Accus. c. 20. Adde Herodian. II, 10, 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi pro quandoquidem*. Horat. 2 Od. XIII, 33: *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures*. Et ap. Terent. crebro. REITZ. *ead.* l. 9. Κυρῶν) Socrates; vide B. πρ. c. 16, & quae ibi annotata sunt. SOLAN.

ibid. Ἐπὶ μνηστο) Conf. Vit. Auſt. c. 16. REITZ.

Pag. 13. l. 5. Οἱ τῆς συμπάσης) Sic optime L. & B. 2. In reliquis οἱ prave legitur. SOLAN.

ead. l. 7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι τοῖς ἑαυτοῦ &c.) Sic etiam infra πῶς δὲ ἱστορίαν συγγράφειν μὴδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρῳ σιωπῇ παραφεροίμην. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum, & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium sic inducit loquentem in prologo: *Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia, Reges quo veniant & Dii, non par arbitror. Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habet, Faciam, ut commixta sit tragicomoedia*. Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud κατὰ χρῆσιν Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comédie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducitur. PALM. Bene monuit Hemsterh. in marg. adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 67. Huius igitur verba subiungam: »Palmerius durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικόν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, nunquam vero in comicam, & tandem censet, Lucianum hic potius κατὰ χρῆσιν comoediam pro tragoedia dixisse. At sciendum est, δορυφόρους non semper de Regum satellitibus dici, verum etiam saepe abusive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur: unde δορυφορεῖν simpliciter pro comitari. Exempla sunt apud Ael. Hist. An. aliosque. Unde etiam commode in comoedia δορυφορήματα dicuntur illae personae, quae alias personas comitantur, iisque adstant in scena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, personae mutae vocantur. Et hasce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα.

Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, qui cenſent, Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia, quae ab hominibus peragantur. » Haec ille. Sed habuimus *κομικὸν δορυφόρημα* etiam ſupra in Quom. Hiſt. c. 4, ibique ad Spanh. remiſimus, qui ad Ariſtoph. Ran. 944 multis id agit. REITZ.

Pag. 14. l. 1. Ἡὕγερείοις) Alibi εὐγέγειος ſcribitur, ut Z. Tr. c. 26, quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita exſtiterit. SOLAN. Licet ſupra Iov. Conf. c. 26 m. aliter ſcribatur, hic tamen ἡὕγ. ſervo, quia Homericum aeque ac ὑψίβρ. V. II. Σ, 318. REITZ.

ead. l. 5. Ἐτερος δέ με θυμὸς) Homer. Od. I, 302. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσῶπος) Hinc liquido patet, ignoram Luciano fabulam de aëriis Aeſopi conditoribus, quam in eius vita a Planude conſicta habemus: ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabaei, quam tangit, adhuc exſtat apud Aeſopum noſtrum ſecunda. Ubi autem camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Aeſopum, qui circumfertur, exſtat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex Avieno & Babria exſtitiſſe ſatis conſtat. Vid. Avieni Fab. 8. Babriae 34. Adde & Scholiaſtae teſtimonium eandem laudantis. SOLAN. Appinxerat orae Hemſterh. videndum Ariſtophan. Pac. 128, & Kuſteri not. Mf. Apud Ariſtoph. quidem lego fabulam Aeſopi de cantharo in coelum evolante; ſed notas illas Kuſteri non poſſideo; (licet nonnullas Solanus notis ſuis inferuerit, Kuſteri nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti, & linguam non ſpectante, volo. REITZ.

ibid. Κανθάροις ἐνίοτε) Illam de ſcarabaeo, aquilae ova e Iovis gremio excutiente, fabellam inter antiquiſſimas Aeſopicaſque vere referendam, patet ex Ariſtoph. Eip. v. 128 ſeqq. ubi Taygaeus eo veſtus inducitur. De camelo quod mentionem facit, eſt forte illa, ubi cornua ſibi petenti aures etiam adimit Iuppiter. GESN.

in Schol. col. 1. l. 4. Κάκιſτον ἄθρον στόμα) I. I. Wetſtein recte coniicit emendandum καλῖſτου &c. REITZ.

ibid. col. 2. l. 5. Τὴν) Τὴν Cod. V. male, ait Solanus. Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος: ſed in Aphthonii fab. 15, in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Iovem precante, ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσηλθούσα legitur. Immo feminino genere vel fre-

quentius effertur, quam masculino; quia feminis plerumque utuntur ob lac. Ita κύων licet communis sit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. Xenoph. aliosque; quia feminae in venatu potiores habitae. REITZ. Dixi, me nescire, cur Solan. τὴν κάμηλον improbet; iam video, eum id recte quidem improbasse propter sequens διαλεγόμενον sed tum temporis credebam, Cod. qui τὴν exhibet, etiam διαλεγόμενην certe habere. IDEM in *Addend. & Corrig.*

Pag. 15. l. 8. Ὑππερῶν) Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat coniectura Pelleti, ὑπερέττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigne. REITZ.

ead. l. 9. Χαμαιπετῶς) Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5 A. SOLAN.

ead. l. 13. Κατεπτῶμαι) Ed. Basil. κατεπτῶμην. Infra (cap. 13, vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19 f. ἀνεπτῶμην. Sed legendum videtur κατεπτῶμην ἢ κατάπτωμαι, & infra ἀνεπτῶμην ab ἀνάπτωμαι, unde ἀνάπτωτο apud Plat. legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτωμαι, κατάπτωμαι &c. GUYET. Κατεπτῶμην) Sed & κατεπτῶμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio, quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. REITZ.

Pag. 16. l. 4. Ἐπισιτισάμενος) Vertebarur cibo *pastus*. Re-cte emendavit Gesnerus *viatico sumto*. Vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt interpretes, ad Dial. proxime praemissum Galli c. 16. REITZ.

ead. l. 8. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus*. Sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπτᾶς, hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassent*. Inferius in hoc catalogo: διασείσας ἑμμαντὸν ἀνεπτῶμην δώματ' ἐς αἰγιοχόιο Διὸς, me ipsum *movens evolavi ad Iovis Aegiochi domum*. GRAEV. Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *cum plurimum e nubibus attraxisset*, atque nimia uviditate gravarer. GRON. Πάμπολου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας) Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in *Dearum iudicio* XX, c. 5, Mercurius, Ἀλλὰ μετὰ τὸν λόγον ἥδη πολὺ προϊόντες ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Ad eum locum Graevius hunc ex Icaromenippo, & alium ex Dialog. Marin. XX Theridis & Doridis c. 1, opportune affert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-

συσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Est ergo, ut ex his verbis liquet, ellipsis τοῦ ἀπὸ, in Icaromenippo, πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, & in Dearum iudicio πολὺ ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων, pro ἀπὸ τῶν νεφῶν, & ἀπὸ τῶν ἀστέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem sensu habet Noster in de Domino c. 12, καὶ περίπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Ceterum non recte cepit hanc locutionem interpretes, vertendo hic in Icaromenippo πάμπλου τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, plurimum nubium emensus, cum debuerit, plurimum spatii praeter, sive ultra nubes emensus; vel, longo intervallo nubibus post me reliktis; vel, cum iam plurimum a nubibus recesseram. Iam enim haud dubie superaverat nubes Menippus, quippe qui iam ad Lunam ipsam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι est omnino, iam multum a terra recessisse, terram post se longo intervallo reliquisse. Sed & locus in Dearum iudicio male vulgo dispungitur, ἥδη πολὺ προϊόντες, ἀποσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. Delendum istud comma: πολὺ pertinet ad ἀποσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τῶν ἀστέρων (pro ἀπὸ τῶν ἀστέρων) est, iam emensum esse astra (nam ea versio ibi tolerari potest) & longe ea esse praetergressum. Ita namque intelligendum esse, Mercurium cum Deabus iter per astra iam confecisse, liquet ex verbis continuo subsequen- tibus, καὶ σχεδὸν γὰρ κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν, & prope iam ad Phrygiam pervenimus. Sicut ergo ἀποσπάσασθαι, sive passive, sive active per ellipsin τοῦ σε, h. e. ἐαυτὸν, usurpatur de itineribus; ita & abstracte sumit Cicero III de Or. 36: Repente te quasi quidam aestus ingenii tui procul a terra abripuit, atque in altum a conspectu paene omnium abstraxit. IENS.

ibid. 'Αποσπάσας) Vid. quae de hoc verbo, quod frustra suspectum fuit Steph. in Thes. hac significatione notatu digna attulit Hemsterh. ad Deor. Dial. XX, (Vol. II, p. 305 sq. h. ed.) ubi Graevium notat eorum hic oblitum, quae supra rectius ad Deor. Dial. notarat. Optime rem hic tenigit Iensius, & versio Gesneri verum sensum Luciani est assecuta. Solan. adscripserat, conferendum infra γλκ. c. 12. Ibi similiter est, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item Dial. Marin. XII. Et 'Επισκ. cap. 21. REITZ.

ead. l. 13. Τὴν τῶν ἱπποπόλων) Hic Dialogus est Homericus cento. Τὴν τῶν ἱπποπόλων. Ex Iliad. v. BOURD. 'ἱπποπόλων) Ἀν' ἱπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. GUYET. 'ἱπποπόλων Θρησκῶν) Ex Iliad. Γ, v. 4; non ἱπποπόλων, ut editur

vulgo, quibus hic nullus est locus. GRAEV. Prave antea hic in omnibus impr. legebatur ἱπποπόλων. Nos ex Homero, & Nostro ipso Συγγρ. c. 49, veram scripturam restitimus. SOLAN. Hom. Il. N. 4: Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορόμενος αἶαν. Unde quantitatem penultima in edd. male productam, facile correxi. Quod miror Bourdelotium non vidisse, qui tamen Homerum consuluit. REITZ.

ibid. Τὴν Θρηκῶν — τὴν Μυσῶν) Omisit αἶαν, sive γῆν, quod Homerus l. d. addit. Sed nihil hac ellipsi frequentius. Sic Long. Past. L. 2, p. 63, (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν αὐτῶν. Adde Wess. ad Diod. Sic. II, 3, 6. Et L. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag 17. l. 12. Δόκει) Haud immerito Fl. contulit Noster. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemissis; forsan male: nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ, deinde in δόκει. Et Parisinae interpres Erasmus dedit *pusillam quandam terram mihi videre videbar*; unde coniicio, eum ἐδόκει legisse, quod aliquanto melius erat vulgato: Verum dum Gesner. fervavit imperativum, comma in semicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui sensum vulgatae facile quidem perspicio: neque imperativus ille est inusitatus, ut infra Parasit. c. 2 pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει & cap. 1, μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; nisi aliquantum me refrenaret illud ὥστε κατὰ κύψας, quod postponitur, cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad obiectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro cum, quando, accipias, recte postponitur κατὰ κύψας, i. e. pusilla mihi apparebat terra, cum oculos demissem. Verum tum ὥς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. REITZ. In Basf. 4. pro δόκει legitur ἐδόκουν.

ead. l. 15. Ῥοδίων κολοσσόν) Altus erat LXX cubitis. Strabonis aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant, XIV, p. m. 449 B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23, Ἰστ. α, c. 18, & Z. Tr. c. 11. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Πηλουσίῳ) Πόλει edita male. Πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρω, quod male continuo ductu editum. REITZ.

ibid. l. 5. Σταδίαῖος) Vid. Prideaux ex Iosepho hoc falsi argumentem, Hist. suae L. I, Partis II, ad ann. ante Chr. 284. SOLAN.

Pag. 18. l. 4. Ὑποστίλβων) Ἀποστίλβων O. & ed. Fl. ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. SOLAN. At seq. Dial. Bis Accus. c. 1, τῶν ἀκτίων ἀποστίλβων. Et alibi non semel; unde coniicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano substrato sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id, quod resplendet: nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios eius absorbet, rectius norunt hodierni philosophi. REITZ.

ead. l. 8. Οἱ πολέμουνοι, οἱ γεωργ.) Iam aliquando sine interposito καὶ haec eleganter ἀσυνδέτως enuntiat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et Asin. cap. 16 med. Conf. 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Eurip. Ἰκετ. 700 & 722. Et Long. Past. II, p. 32, (ed. Moll.) qui etiam repperitum καὶ amans, interdum tamen, licet parcius, sic loquitur: ἐσκίρτων, ἐσύριττον, ἦδον. Alia ex eodem dedimus ad Ver. Hist. l. c. Sed haec non magni sunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, si ad ostentationem tantum haec componere velimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅπῃσα τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Passim Homerus; BOURD. Homer. Od. A, 308. SOLAN.

ead. l. 10. Τρέφει ζείδωρος ἄρουρα) Parodia Homerica. Frequentius est tamen apud Homerum φέρει ζ. α. ut Od. 357. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὡς ἀπὸ ρ' ὀρᾷσαι μιλίων) Iosephus ed. Ox. pag. 1205, 1, lumen eius ad CCC stadia tantum penetrare dicit. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 1. Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.) Cave hoc Scholiastae credas: ipsum adi Lucianum Συγγρ. cap. 68. SOLAN. Adleverat orae Hemsterh. Vid. Fabric. ad S. Empir. p. 276 G. REITZ.

Pag. 19. l. 10. Σοφὸς) Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX, & notas. SOLAN.

ead. l. 15. Οὐτὶς τοι &c.) Homer. Odyss. II, 187. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Οὗτος λέγεται) Corrupte. Lege οὗτος λέγεται οὕτως εἶναι ὀξυδερκής. SOLAN.

Pag. 20. l. 2. Φέρον ἐνέβαλον) Vide, quae de hac phrasi notavimus supra de Merc. cond. c. 24. Et potius, quae Hemst. ad Dial. Mort. VI, § 3, quae nondum legeram, cum illa notare; alioqui iam tum eo remisisssem lectorem. REITZ.

ead. l. 3. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ) Repertus est, qui serio affereret, de luna delapsum Emped. Vid. Diogen. Laërt. p. 231 C. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας) Sic in Hercule Gallico. BOURD.

ead. l. 8. Καταπτῶμαι) Vid. supra ad pr. c. 11 monentem Guyetum, & suspicabere etiam hic *κατάπτωμαι* cum *l. legendum*. Sed quia & *πετάομαι* — *ῶμαι* pro *volare* aequè dicitur ac *πέτομαι*, numerum edd. potiorē sum secutus. Erunt, qui *πετῶμαι* & *πτῶμαι* poëticum potius dicant, & *πέτομαι* praeferant, ut eo facilius a *πετάω exundo*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῶ *πετῶμαι* & *πτῶμαι* uti. Apud eos certe frequentius, quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex Diod. & Ael. de anim. probare possem, si tempus sineret. Aristot. *πετόμενοι* ait, non *πετώμενοι*, de Animal. incessu cap. 10 pr. iterum f. & c. praeced. item *πέτεσθαι* ibid. ac *πέτανται*. Sed *πετῶμαι* in Novo Foedere non semel, ut Apocal. IV, 7, *ἀετῶ πετωμένῳ* & VIII, 13, *ἀγγέλου πετωμένου* &c. REITZ.

ead. l. 9. Καπνοδόχης) *Καπνοδόκης* Th. Mag. male. SOLAN.

ead. l. 14. Μὰ Δί') Legendum videtur, *οὐ μὰ Δί'*. GUYET. Iens. ad Abdic. cap. 2 sub *μὰ Δί'* saepe negationem intelligi, Bud. vero, *μὰ* per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito *οὐ*. Atqui & nos ad Gall. c. 11 (ubi exemplis, in quibus *μὰ* affirmat, addere potuissē eiūdem Gall. cap. 29.) quoque generaliter idem affirmare visū fumus cum Berglero ad Alciph. Verum ita tamen id intelligi velim, ut *μὰ* neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic *οὐ* ex praemissis recte intelligitur, interdu de novo additur, *οὐ μὰ Δί'* iungendo; ut sedulo multisque contra Budaëum observat Devarius de part. p. 261 ad 269; quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est, quam in aliis. Nondum tamen cum Guyeto *οὐ* infero, etsi *οὐ* in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente *ἢν μὴ* patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* apud Terent. crebro tacite negat, sive ironice affirmat, ut: *ubi (est) domi ne? IMMO apud Libertum Discum*. Eun. III, 5, 60. REITZ.

ibid. Τὴν ἀχλὺν) Serv. ad finem 2 Aeneid. v. 604, de hac nebula. Aeschylus Sept. adv. Theb. p. 80. Apul. lib. 1 Flor. (locus est II. E, 127.) BOURD.

Pag. 21. l. 2. Δείσει) Eodem redibit, utrum Florentinae *δείσει* malis, idque pro tertia futuri a *δεῖ* habeas, vel pro secunda fut. a *δέομαι* utrum autem *δείσει* retineas. Supra de Salt. cap. 3 pr. *τῆς ἀπολογίας σοι δείσει*. Infra Dial. Mer. 2 a.

m. οὐδὲν δέησαι. Sed Tim. c. 48, οὐδὲν δέησῃ τῶν — λόγων. Conf. ad Imag. c. 5. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ τοῦτ' ἐστίν) Forfan καὶ τοῦτ'. GUYET. Non reiicerem τοῦτ', si in libris esset. Iam vero nihil muto, exponens τοῦτο per διὰ τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2 Ver. Hist. c. 19, εἰς τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. Alciph. III, pag. 392, τὸ χρυσίον ἀποδρῦπτεσθαι, propter aurum lancinari, ubi tamen Bergl. διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriusculè procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. Diod. Sic. L. II, c. 55, 68, καταπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. Eurip. Androm. v. 211, — ταῦτά σοι ἔχθαι πόσις, ob haec te odit maritus. Ibid. 217, Ἐκτεινας ἀν τὰς; an propter ea interficeres? Sic enim vertendum, non ut vulgo factum, an occideres istas? Confer mox cap. 25, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. L. Bos de Ellipsi, p. 266 ed. Franek. REITZ.

Pag. 22. l. 7. Τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας) Verbum est translatum a τεκτονικά ad scholam Stoicorum. De hoc verbo Theod. Marcil. ad Perf. BOURD.

ead. l. 15. Πτολεμαῖον) Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. Herodian. I. SOLAN.

ead. l. 16. Λυσιμάχῳ) Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim credebam Ὅρχ. c. 58, nominato illic genere Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lysimachus novercae amoris insinulatum interemisse traditur, hoc nunc potius sequor; deque Agathocle hic sermonem esse, non de Antipatro, comperio. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Αὐτὸν) Corrupte. Lege αὐτῷ, vel αὐτῆς. SOLAN.

Pag. 23. l. 1. Στρατωνίῃ) Pessime hic, & Διαβ. c. 14, tum veritati rei gestae, tum personae Antiochi consulit Lucianus. Quid enim a persona iuvenis illius longius absuit, quam nutus illi Ovidii discipulo convenientes, non ei, qui valetudine ex amore celato contracta, vitae discrimen summum adiit, perituros haud dubie, ni Medici callida sollertia rem pervestigatam in lucem edidisset? Neque hoc ignorabat Lucianus, qui alibi historiam illam fuisse narrat. Nisi forte haec a iuniore Luciano scripta putes. Vide, quae alia occasione de incuria scriptorum varia, rem eandem narrantium, a me ob-

servata sunt ad *Ἀναβ.* cap. 36. De quōdam dictum memini; tantam eius esse urbanitarem, ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis esset. SOLAN.

ibid. Τῇ μητρὶ) In multis Codd. τῇ μητρὶ, mendose. Historia narratur infra de Dea Syr. c. 17, de Imag. & Conscrib. Hist. Galen. lib. de praecognit. Plut. Iulian. Imper. Val. Max. Similem refert Aristaeus. Epist. 13, l. 1. BOURD.

ead. l. 2. Ἀλέξανδρον) Polysperchontis, ut videtur, filius, qui a satellitibus trucidatus, cuiusque uxor Cratespolis imperium fortiter tenuit. Ad Diodor. XIX amandor. SOLAN. Fuit Alexander Pheraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, laonis ex fratre nepos & gener. Plut. Pelopida extr. p. 297 — 8: πρῶτον τύραννον ὑπὸ γυναικὸς ἰδίας ἀπεκρίσθαι. Alexander vero Polysperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. I. I. WETST.

ead. l. 3. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἀττάλῳ &c.) Vellem nos docuisset Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum suam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno sublati. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster auctor. Nullus enim, quod sciam, eorum, qui exstant, historicorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclire egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri iam provectam aetate duxerat, & ideo adulterii minus suspectam: Deidamiam vero, quam duxit Molossidis regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Asiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet historia. PALM. Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτην κομιδῇ νέον ὄντα τὸν Δημήτριον ἐπειδὴν ὁ πατὴρ, οὐκ οὔσαν αὐτῷ καθ' ὅραν, ἀλλὰ πρεσβυτέραν λαβεῖν ἀπροθύμως δ' ἔχοντι &c. quod Luciano suspensionem praebere potuit. Non obstat aetas; potuit enim Antiocho iam cognita fuisse, cum esset iunior: & quae Demetrio provectae aetatis erat, poterat Antiocho iuvenula videri. I. I. WETST.

ead. l. 4. Ἀττάλῳ) Philadelphum tangere videtur, qui a sororis filio, non a suo, veneno necatus est. Strab. XIII, Appian. SOLAN. Καὶ Ἀττάλῳ) Τῷ Φιλαδέλφῳ. Schol. Mf. Reg. 2955.

ead. l. 5. Ἀρσάκην) Quem Arsacem, aut a quo haec tradita afferat, nescio. SOLAN.

ibid. Ὑναϊον) Uxorem, an pellicem? GUYET.

ead. l. 7. Σπαρτίνος) Hic mihi prorsus ignotus. SOLAN.

Pag. 24. l. 1. Ἑρμόδωρον) Haec iam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; stipendium enim notant philosophis ab Antonino assignatum. Vid. Eύν. cap. 3, & Notas. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀγαθοκλέα) Diverfus hic videtur ab eiusdem nominis duobus, tribusve a Nostro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. SOLAN.

ead. l. 4. Κλεινίαν) Ignotus hic mihi, uti & sequens *Herophilus*. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπαιτῶντας) Forſan ἀπαιτῶντας, aut ἐπαιτῶντας. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ τὴν τυχοῦσαν) Sic ſupra Eun. cap. 11, οὐ τὴν τυχοῦσαν διατριβήν. Et Piſc. cap. 17, οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet Alciphro. III, Epiſt. 59, οὐχ ὁ τυχὼν, non vulgaris aliquis. Sed pluribus nihil eſt opus. REITZ.

ead. l. 16. Οὐ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι) Eraſmus, ubi erant convivium: cum ſit, alibi erant convivium. Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt οὐ pro alibi. GRAEV.

ibid. Εἰλαπίναι) Homer. II. Σ. 94. SOLAN.

Pag. 25. l. 2. Ἐν γειτόνων) Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8 pr. REITZ.

ead. l. 8. Ὁ Λάκων ἐμαστυγοῦτο) Vide Γυμν. cap. 38 &c. & Δημων. c. 46. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῶν Γατῶν) Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Traiano. CLER.

ibid. col. 2. l. 8. Καταδουλοῖς) Corruptum hoc eſſe, adſcripſit Solanus. Non vero quomodo ſanandum. Neque ego quidquam divinando aſſequor; ita alienum hic eſt hoc verbum. REITZ.

Pag. 26. l. 11. Ἀχρὶς ἀν) Th. Mag. Thucydidem ſemper ἄχρη, non ἀχρὶς dicere notat. Improbatur ἀχρὶς pro donec etiam Phrynich. Sed vid. quae contra illum notamus ad Tox. c. 13. Et an ne mox ἐπ' ἄδοντες pro ἀπ. legendum? REITZ.

ead. l. 12. Τῆς σκηνῆς) Intellige τοῦ βίου. GUYET.

in Schol. l. 1. Γέλοιος) Confer ſupra de hac differentia, ad Iov. Trag. cap. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legiſſe, feſtinanſne an revera, neſcio. Sed παγγέλοιος melius. REITZ.

Pag. 27. l. 4. Οἰνόν) Ad Marathonem urbs. Meurf. SOLAN.
Lucian. Vol. VII. B b

ead. l. 5. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλέθρα κοκτῆσθαι) Puerilem sane plagam merentur interpretes, licet viri doctissimi, tamen teterime in omnibus edd. hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnae, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. GRON. Vide Meurf. de Pop. Att. Adde Palmerio Thucyd. IV, 56. V. etiam Gron. not. SOLAN.

ead. l. 12. Εἶτα τὴν Κυνουρίαν &c.) Prima verba interpretatur Erasmus supine & aliud agens, vel ut iam dixi, adhuc iuvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυνουρίαν, quae fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. L. V: καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἤξιον δίχης ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινα, ἢ ἐς ἰδιώτην περὶ τῆς Κυνουρίας γῆς, ἧς αἰεὶ πέρι διαφέρονται μεθορίας οὐσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. VIII, ex Herodoto lib. I, Plutarcho in parallelis, & aliis. PALM. Κυνουρίαν) Recte emendasse Palmerium Κυνουρίαν, affirmat Duker. ad Thucyd. IV, 56. Et sic quoque emendandum esse Scholiaften Luciani, monet. Ipseque iam recte in Thucyd. Κυνουρίαν edi curavit, cum alii haberent Κυνουρίας, alii Κυνουσιας. Quare & hic vulgatum eieci. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. Φακὸς) Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. Athen. IV, c. 15, non longe ab init. ubi φακῆν, sed paulo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. Stephan. ubique φακῆ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia malle. Sed exhibeo ita, ut invenio. REITZ.

Pag. 28. l. 2. Μιᾶς ἡμέρας) Mantineensem pugnam innuit, de qua Thucyd. V, 40, & seqq. V. etiam Ἐπισκ. c. 24. SOLAN.

ead. l. 4. Ἄν ἐγέλων) Vertitur vulgo ridebam: malle *rissifem*. De indicativi hac potestate subiunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad Tōx. c. 34. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἄν additur, tum quia optativus εἰ τινα ἰδοίμι praemittitur; denique quod mox adiungat, *vix grāti magnitudine apparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis*. Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cuiusquam videre potuit? Immo εἰ τινα ἰδοίμι est, *si quem videre potuissem*. Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam rississe, versionem non attigi. REITZ.

ead. l. 5. Πάγκαλον) V. Xenoph. p. 324, 41, ed. Steph. ubi prave legitur Πάγκαλον. Eurip. PH. p. 477 C. & Clem. Alex.

p. m. 111 C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. SOLAN.
ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις) De sūn hic rursus intelligendo si
 nondum satis monitum est, vid. Gall. cap. 26, & infra cap.
 27. REITZ.

Pag. 29. l. 1. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐφκ.) Scribe ταῖς
 μυρμηκίαις μάλιστα ἐώκεσαν. Nam μυρμηκία est ἡ μυρμήκων
 ἐπὶ, & μοχ ἀνεπτόμεν δώματ' εἰς Ἀγίόχοιο Διός. GRAEV.

ead. l. 7. Διασεύσας ἐμαυτὸν) Et pro concutere, agitare, &
 pro vexare usitatum esse si quis nescit, adeat Iac. Elsner. ad
 Evang. Luc. III, 14, ubi μηδένα διασεύσῃτε hoc Luciani alio-
 rumque exemplis illustratur. REITZ.

ead. l. 8. Ἀνεπτόμεν) Ἀνεπτόμεν. Ἀνάπτομαι, ἀνεπτόμεν,
 κατεπτόμεν supra. GUYET. Confer supra notata ad cap. 13,
 & 11. REITZ.

ead. l. 9. Δώματα) Hesiod. 1 Oper. BOURD. Homer. Iliad.
 A, 222. SOLAN.

Pag. 30. l. 2. Φιλοσόφον) Lege omnino Plut. de Luna, 1696
 & 1727. SOLAN.

ead. l. 4. Διγχομος ἢ ἀμφικυρτος) Verte, dividua, aut utrin-
 que turgida, i. e. aequa portione divisa; aut maior dimidia,
 minor plena. SOLAN.

ead. l. 8. Φασί μοι) In Flor. Cod. φασί μου. Cetera Home-
 rica sunt. BOURD.

ead. l. 9. Παρὰ γὰρ ἡλίου) Παρὰ γούν ἡλίου. MARCIL.

ead. l. 11. Προαιρούμενοι) Et hoc deesse in O. sed admodum
 dubie, notarat Solanus. At cum necessario adfit in edd. nihil
 me movet ista suspicio. REITZ.

ead. l. 12. Λιβόν) V. Xen. ed. Basf. 495 B. qui Anaxagorae
 tribuit; Orig. c. Celsum V, 238, 2; Diog. Laërt. pag. 35 A.
 Schol. Pind. ad Ol. I, p. m. 13 B. & Suid. SOLAN.

Pag. 31. l. 2. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Ἀπ' ἀπὸ τῆς σκηνῆς; post sce-
 nam. Placet. GUYET. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς) Sic Chrysof. Om. κ.
 Ἀντισχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας
 ἐδόκει βασιλεὺς βλέπειν, de Elia. SOLAN. Placet mirifice quan-
 tum ad sententiam, quod Erasmus dedit, in aperto: sed quo-
 modo cum verbis Graecis, ut leguntur in libris, quos consu-
 lere potui, omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem
 legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte
 praestit verba, ut nunc habemus. Non vult revelate Luna
 vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus tur-
 pis. GESN.

ead. l. 15. Ἐν περιπάτῳ) Adleverat orae ed. Graev. Hem-
 B b 2

Aerthiusus, adeundum Ez. Spanh. ad Aristoph. Ranas v. 973. Ibi autem Aristoph. Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τευτλίοις μικροῖς, *concisfis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quæ Spanh. „Περιπάτων voce infra quoque utitur v. 984, Οὐ σοὶ γὰρ ἐστὶ περιπάτος κάλλιστα περὶ γε τοῦτου, neque enim pulchra tibi est disputatio ea de re „ Ubi Scholiastes: περιπάτοι γε, διατρεβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata; sed singularis hic videtur aprior, quia, quando περιπάτοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic verò locus ipse designatur, quia διατρεβαί ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς αὐτῶν) Non opus esse παρ' legere cum O. sed vulgatam probam esse, vix testimoniis indiget: vide tamen sic πρὸς ἡμῶν Timon. c. 9 f. ibid. c. 5, 15, & 25. REITZ.

Pag. 32. l. 1. Ἔσται ταῦτα) Sic supra in Alex. seu Pseudom. cap. 22 f. ἔσται πάντα, ὅπου ταν ἐβλήσω ἐγώ. Ubi vid. notata; quibus addere liceret non ita longe abeuntem Alciph. I, Ep. 32, μηδὲ κρείττονος εἶν σοὶ τυχεῖν ἑραστοῦ. Ubi εἶν pro fiat, coniungat, similiter positum: sed nihil adeo singulare hoc est, & est festinandum. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνθα μὲν) Homer. Od. K, 98. SOLAN. Ἐνθα μὲν) Quia μὲν in Homeri l. d. est, servavi illud quidem; sed μοι, quod marg. Ald. exhibet, ad sensum in Luciano convenientius duco, si pro μὲν substituatur, non addatur, quod verus respueretur. REITZ. *

ead. l. 7. Ἐδοκε μοι ὥς εἶχ' ἐνδὲ εἶσω παρίεναι) Benedictus, mihi, ut habebam, illico videbar ingressurus. Quanto rectius & elegantius Erasmus: mihi visum est protinus ita, ut eram, introire. Notissima formula tam Graeca, quam Latina. GRON.

ead. l. 12. Ἐκοπτον — τὴν θύραν) In Aët. Apost. XII, 13, est κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet I. Elsner. Ob. serv. T. I, p. 411. Plura Graev. ad Soloecistam, haud ita longe a fin. ubi monet, veterum ianuas extrorsum versas, & exeuntem aequè pulsasse fores, atque intrantem. Vid. interim Spanh. ad Aristoph. Plut. 1098, ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: » Eumoeris Mf. in Dictionibus Atticis: Κόπτει τὴν θύραν, ἔξωθεν. Ψοφεῖ δὲ ὁ ἐνδὸθεν, Ἄττικῶς. κρούει δὲ Ἑλληνικῶς. Sic Aristoph. Acharn. 401, κόψω τὴν θύραν. In Concion. vero 982, κρούσης τὴν θύραν, pulsabis ianuam. « REITZ.

ead. l. 16. Ἀμα) Mèn hic male esse in éd. Par. notat Solan;

falso. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aequae ac O. REITZ.

Fig. 33. l. 1. Ὑπετάραττε — τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους). Vide ineptias interpretum, haec verba, Ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχὴ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας· καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξασθαι πρесеδοκῶν, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτερωμένους, sic vertentium: Nonnihil enim ipsos turbabat novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil fani. Nescierunt, ὅσον οὐδέπω, & ὅσον οὐπω, eleganti idiotismo Graecis significare iam iam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eas nonnihil necopinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent. GRAEV.

ead. l. 2. Ὅσον οὐδέπω) Vid. supra 1. Ver. Hist. c. 8 f. Item de Merc. cond. c. 31. REITZ.

ead. l. 4. Τιτανῶδες) Titanicum torvum vocant ac tetriticum, ac cuiusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Idem in Timon. COGN.

ead. l. 5. Eis ἐμὲ ἀπιδὼν). Nihil novi est, praepositionem oppositam addi verbis compositis; tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi suspecta fuit locutio, ut supra quoque notavi ad Quom. Hist. c. 42. Addo hic Hippocr. S. VI, de Artic. p. m. 93, ὡς ὅτε εἶπω ἐξέπιπτεν, cum (caput ossis) intro excidit, i. e. luxatum est. Adde 1. Ver. Hist. cap. 26, εἰς τὸ αὐτοπτερον ἀποβλέψαι. Sed obvia haec ὅσα κῶνις. REITZ.

ead. l. 6. Τίς πόθεν &c.) Homer. Odysl. A, 170 &c. SOLAN.

ead. l. 7. Μικροῦ) Πρὸ μικροῦ δεῖν. Sic fere Aesop. Fab. V, ὡς μικροῦ καὶ ἀποθανεῖν. REITZ.

ibid. Ἐξέθανον) Conf. supra Quom. Hist. c. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐμβροσσημένος) Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβροσσημένοι, a Graecis κυρίως appellantur, quorum mens aut istu fulminis, aut incredibili eius pavore obstupescit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. Moscop. καὶ ὁ ἐμβροσσημένος ὁ ἐξω φρενῶν. Demosth. de Coron. ἐμβρόντηται, εἴτα νῦν λέγεις; Hos Latini attonitos dicunt. Cels. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens super. Fuit interdum istu fulminis, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. Ovid. Trist. I: Non aliter stupui, quam qui Iovis ignibus ictus Vivit, & est vitae nescius ipse suae. Xenoph. Ἀραβασ. γ, & Ἑλλην. δ. usus est his dictionibus. COGN.

Pag. 34. l. 3. Ὠτου — Ἐφιάλτου &c.) Homer. X. Odyss. A, 307, &c. seqq. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 21. Δημω —) Sic scriptum est in Codice Ms. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax, Grammaticus, de quo Suidas, an alius, iuxta cum ignarissimis novis CLER. In Coll. G. de eo nihil est. SOLAN.

Pag. 35. l. 3. Ἰμῶν) Lege ἡμῶν narrantur enim haec, non dicuntur. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπὸ Φειδίου) De Phidiae posteris quaerit, ut cui ob statuum tantum debeat: quibus etiam ideo sacerdotium attributum est; de quo vide Pausan. El. p. 161, 35. SOLAN.

ibid. τὰ Διόσια) Conf. supra Tim. cap. 7, ibique notata ab Solano & ab Hemsterhusio. REITZ.

ead. l. 7. τὸ Ὀλύμπιον) Ναὺν scilicet. GUYET. Aegre ναὺς potest intelligi, nisi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, si ἱερὸν, vel τέμενος, vel simile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina facellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀντισειδίου, Anubis templum, τὸ Ἀνάκειον, Castoris & Pollucis; de quo vid. Hemsterh. ad Timon. c. 10. REITZ.

ibid. Ὀλύμπιον) Consule de hisce Meurs. Athen. Att. I, 60 &c. (AG. IV, 849.) Marm. Ox. 118, & Plin. XXXVI, 6. Aequae autem scribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιῖον. A Perseo inchoatum. Liv. XL, 20. SOLAN.

ead. l. 8. Δωδώνη) Neque quando hoc factum sit, ego novi. SOLAN.

ead. l. 12. Παίσεις ἔχων) Παίσεις ἔκων inveniebam in P. quod Solanus non animadvertenter. Sed, ἔχων rectius alias habere, cum Scholiaste videns, id omnino recepi. Est enim ἔχων pleonasm. verus. Vid. omnino notata supra ad Asin. c. 20; quae etsi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam stabiliendam; quae cum sic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus, veluti apud Alciphron. I, Epist. 1 f. ἀπηνεγκάμεθα γαμπηταῖς καὶ παιδίοις ὄγκον οὐκ ὀλίγον EXEIN τῶν λεπτομερῶν ἰχθύων. Noster Tox. c. 45, ὃς μοι τὴν θυγατέρα — γυναῖκα EXEIN. Hesiod. Epy. v. 42, Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures edd. aut Codd. ἔκων haberent, suspensio pedis irem in mutando; nam & sic in Liban. sine varietate, Epist. XIV, p. 4, παίσεις ἔκων, sponte ludis. REITZ.

ead. l. 13. Φιλοκρίνον) Schol. Coll. & Fl. ed. uti sententia necessario postulat. Exfulare itaque iussimus vulgatum φιλοκρίνον. SOLAN. Nescio, quis locus hic esse possit τῷ φιλοκρίνον.

αἰά. Φιλοκαηνίαν, novarum rerum studium reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus sum. Vel sic, vel φιλοκαηνίαν, legi voluit Solanus. Dedit enim *levitatem*. GESN.

Pag. 36. l. 2. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ) Exempla huius locutionis, quae etiam est in I Epist. ad Corinth. XV, 28, dedit I. Elsner. Observ. T. II, p. m. 126. REITZ.

ibid. Μεταί δὲ Δίδς) Arat. v. 2. SOLAN. Confer supra ad Prometh. c. 14. REITZ.

ead. l. 6. Δυνατὸν) Τὸ ἦν subaudiendum. An librario excidit restituendum? GUYET.

ead. l. 7. Ἐν Περγάμῳ) Vide Pausan. p. 160, 16. SOLAN.

ead. l. 8. Βενδίδειον) Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. Hesychius eandem cum Diana facit. Vide Strab. IX, X, pag. 471, & Procl. in Tim. I, de festis eius. Athenis etiam colebatur. Xen. Ἑλλ. β, p. 277, 14. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀρουβείδιον) Nihil variare edd. notat Solan. quare? Forſan quia alias etiam Ἀρουβείδιον invenias. Sed Ἀρουβείδιον etiam supra Tox. c. 28. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ ταῦτα) Τούτοις etiam marg. A. 1. Sed quoties eius lectio consentit cum *Fl.* suspicio mihi est, id varietatis ex ipsa *Fl.* desumptum, quia subinde additum video, id inde esse petitum; quare postea in hoc Dial. talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat lectorem semel monuisse, quidquid *Fl.* singulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. consentit margo eadem, aut ubi quid novi affert, id addere haud negligam unquam. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκατόμβας παριστάσιν) Verbum hoc usitatum esse in sacrificiis, pluribus probat saepe iam laudatus I. Elsner. ad Rom. XII, 1. Ubi huius Lucianeī non est oblitus. REITZ.

ead. l. 12. Διὰ πάντε ὅλων ἐτῶν) De ea phrasi dictum est ad Θυσ. c. 11. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Ἄττα) Etsi ἄμα verosimile est, nihil tamen mutavi, quia & alterum Nostro frequentatur. Vid. supra Tim. c. 28, Imag. c. 13, Lexiph. c. 5, Rhet. c. 16 &c. REITZ.

ead. l. 5. καθίσας οὖν ἑαυτὸν ἐπὶ τῆς πρώτης) Cum vox posterior non possit alio referri, quam ad *ὑπὸ δα*, opinor longe melius intellexisse Erasmus, cum ad primam confedisſet, quam Benedictum, quarum in prima sedens, quod ille haud dubie ad sellam retulit, abiens ab Graecis, quod non oportuit. GRON.

ead. l. 14. Στοφθῆναι τὰ Ὀλύμπ.) Iterum pro στοφθῆναι διὰ

τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra cap. 14, καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς: Adde hic Aristoph. Eq. 644, Εἴτ' ἐστεφάνουν μ' εὐαγγέλια, tum coronarunt me ob laetum nuntium, quod Kusterus ad Plut. 765, & Scholiast. ad hunc vers. Equit. clarius exponit eadem ellipsi τοῦ διὰ, quam Spanhem. qui & illa laeta me coronarunt nuntia vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videretur vertisse, cum in ipso Aristoph. textu planius conversum sit, ob laetum me coronant nuntium; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem Spanh. l. c. ad Equit. & Kustero ad Plut. adductis; licet in Pluti loco alia sit constructio, quam Spanhemius melius indicat Kustero; ait enim Aristoph. Plut. 764, — καὶ γὰρ ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ἐν κριβανωτῶν ὀρμαθῶ τοιαῦτ' ἀπαγγέλλοντα, ibique ἀναδῆσαι σε ἀπαγγέλλοντα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet Spanh. REITZ. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I, 1, 50: Quis magna coronari contemnat Olympia. GESN.

Pag. 38. l. 3. Ἄλλ' ἕτερον) Homer. Il. Π, 250. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς περὶ Πύρρον) Gell. L. XI, cap. 5, de Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil discernunt, nihil constituunt. De his Cic. in Lucull. COGN. De hoc eiusque dubitatione vid. supra Vit. Auf. versus fin. REITZ.

Pag. 39. l. 2. Ἐρμῶδωρον) Vide supra c. 16. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ δὲ ποιεῖν) Non absurde Mf. προσέταττε τοῖς ἀνέμοις καὶ ταῖς ὕραις, ἃ δὲ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. Praecepit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum. GRAEV.

ead. l. 15. Ἄττιν) Sic recte scribi, vid. supra Deor. Dial. XII, & notam Solani. Sed confer not. Hemst. qui & Ἄττην scribi contendit. Ego Ἄττιν hic servo, quia sic longe plurimi Codd. & edd. omnes. Item infra Ἄττις Eccl. cap. 9 pr. & alibi. REITZ.

ead. l. 16. Σαβάζων) Conf. Bochar. Chan. I, 18, & Meurs. de Gr. fer. Vide etiam Έκκλ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 17. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ) Ceres, Opis & Saturni filia, Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, Sine Cerere & Baccho friget Venus. Cur autem ab antiquis Dea iudicata sit, quaeve prima repererit, scribit Plin. L. VII, c. 56. COGN.

Pag. 40. l. 1. Ἡρακλῆς κρῖα) Voracem fuisse Herculem & supra visum est Έρωτ. c. 4, & multa eius nomina produnt. V. Plut. 1187, 2. SOLAN.

ibid. Καὶ μύρτα ἢ Ἀφροδίτῃ) Καὶ μύρα ἢ Ἀφροδίτῃ. MARCIL. Haud addicendibus sane avibus mutare iussit Marcellius: μύρτα enim suis civibus apponit Plato in sua Rep. sacramque Veneri arborem nemo ignorat. SOLAN. Non adducor, ut credam Marcellium fugisse, myrtum Veneri sacram, quod vel pueri norunt ex Phaedr. III, fab. 17, atque inde coronas ple-xas in conviviis, ut ap. Hor. 2 Od. 7, 25, & ubivis exstat; sed μύρα unguenta plus facere ad lautas epulas existimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus esse monet etiam Wesseling. Obs. p. 51 — 2, scribens: *Venus fructum arboris sibi consecratae confert, componitque se ad exemplum aliorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res sibi sacras, aut acceptas contribuisse. Et erant olim esui myrti baccae; Plato suos ci-nes μύρτοις, myrtis tanquam bellarius vesci voluit, L. 2 de Rep. p. 272. Habet etiam huc pertinentia Athenaeus L. XIV Deipnos. c. 18 & 19. Haec ille, & assentior, licet Phaedrus myrtum sterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt prisca interpretes, haud scriptum in Luciano μύρτοις, cum verterent myrtum, sed μύρτα baccas myrti, sive myrta. Autumni fructibus, quibus hortus superbiebat, μύρτα annumerat Long. Past. II, p. 33 ed. Moll. REITZ.*

ead. l. 2. Μαυρίδας) Non adeo lautas, quippe quibus vesceretur sutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi causa dictum puta: de iis enim nihil tale Athenaeus, qui diligenter ista plerumque exsequitur, quem vide 313. Immo alibi Casaubonus docet, Hecatae mactari solitas, ad 325. SOLAN.

ead. l. 3. Ἡρέμα) Confer de hoc adverb. ad Merc. Cond. cap. 28. REITZ.

ead. l. 6. Οἱ καὶ θεοὶ) Οἱ δὲ θεοί. GUYET. Οἱ καὶ θεοί, ὡς Ὅμηρος πον λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τὰ καὶ τεθεαμένοι, οὔτε σίτον ἔδουσιν, οὔτε &c. Vertuntur haec: Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi *sim* conspiciatus, neque frumentum edunt, neque &c. En interpretis somnia! Verte, Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipse, puto, sicut ego, conspiciatus ea, quae ibi sunt) neque frumentum edunt, neque &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit, tum Deorum quoque epulas. IENS.

ead. l. 8. Οὔτε σίτον ἔδουσιν &c.) Οὔτοι σίτον ἔδουσ', οὐ πίπουσ' αἶθοπα οἶνον. GUYET. Hom. II. E, 341. SOLAN. Versus Homeri est, Οὐ γὰρ σίτον ἔδουσ', οὐ πίπουσ' αἶθοπα οἶνον quem addo, ut appareat, quam probe Guyerus coniecerit, si mensura versui sit restituenda: iam vero vel torus versus Home-

ricus poterit ita recipi, uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat, adeo ad verbum tenuisse carmina Homeri Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῇ κρίσει) Τὸ σὺν intelligendum. GUYET. Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad Gall. c. 26. REITZ.

ead. l. 14. Τῆς τε Ἑσιόδου) Censeo, Lucianum scripsisse τὰς τε Ἑσιόδου Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* Non τῆς Θεογονίας, ut vulgo legitur. GRAEV. Rescribi curassem cum Graev. τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ἀσιδω cum genitivo ubi occurrat, nescio: sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὴν vel μέρος accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum eius cantare potuerint, uti etiam ex Pindaro Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτην τῶν ὕμνων τοῦ Πινδάρου καὶ τῆς Θεογονίας ἥς. Nam etiam si ἀσιδων τις probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τῆς, καὶ τὴν, (quamvis ego recte dici posse sciam, δὲς μοι τοῦ οἴνου, καὶ τὸν ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules.) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίας plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet, quin ita *nativitates* dicatur. Gesneri versio ad Graevii sententiam est accommodata. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Μυρσίην) Alias μυρσίην est Myrtus arbor. Long. Paft. L. II, p. 33 bis. Sed & μυρσίην dicitur Ael. V, 6. REITZ.

Pag. 41. l. 1. Τοῦ Πινδάρου) Quia eodem redit, τοῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi: interim τῶν verum credo, ut revertar ad ὕμνων. Quod in allegandis poëtis, aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. iam bis. Item c. seq. καθ' Ὀμηρον εἶπω, & Gall. c. 2, τὰ Ὀμήρου ποιήματα. Eod. Gall. c. 6, καὶ μὴν Ὀμηρος λέγει. C. 7 tamen ὁ Πινδάρους φησι bis, & c. 8, κατὰ τὸν Ὀμηρον. Quare quisque legat, ut lubet. REITZ.

ead. l. 3. Ἄλλοι — Εὐδον &c.) Ex Homeri Il. B, v. 1; ex quo corrige ἔχῃ pro εἶχε idque per se etiam metrum exigit. LENS.

ead. l. 4. ἔχῃ) Recte emendarunt *B. 2. & Par.* editores illud ἔχῃ, quod in reliquis impressis & *Mf. Ox.* in εἶχῃ mutatum fuerat: ita enim & apud Homerum legitur, & postulat carminis ratio. SOLAN. Sola *Par.* hic sapuit, ἔχῃ exhibendo. Solanus ἔχῃ etiam in *B. 2.* esse addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex Homero facilis erat emendatio, quam Ienf. ante Solanum dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis fecisse eundem Solanum, quod obiter in praefatione indicabo, si meminero. REITZ.

ead. l. 12. Κοινώσασθαι) Ita & supra *Iov. Trag. cap. 5 f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν οὕτω μεγάλων.* Quare Parisinae lectionem repudiavi, etsi uno *Cod. fultam.* REITZ.

Pag. 42. l. 3. Ἐτάσιον &c.) *Iliad. Σ, 104. SOLAN.*

ead. l. 4. Λύγον λαβυρίνθους) Sic *Conviv. cap. 6, Δίφιλος ὁ λαβυρίνθος ἐπὶ κλην.* BOURD.

ead. l. 5. Ὀνομάκασιν) Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. lib. vet. GUYET. Deest ἑαυτοὺς. SOLAN. Nescio, num opus sit pronominis additione, quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad 1 Ver. Hist. c. 30, ἀπορρίψαντες, ibique L. Bos. Et nos ad *Astrol. 1.* Ubi & potuissim addere Aristid. Or. pro Rhet. ipso pr. Οἶμαι δεῖν, ὅστις μέλλει τὰ δέοντα ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ἔσσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅστις omisum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo supra: quod tamen in aliis verbis saepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω &c. supra T. I vidimus. Aut praeterit. act. passive accipitur, quorum quaedam Ienf. dedit ad Tyrannic. At in hoc verbo ὀνομάκασιν id nondum observavi; quare ἑαυτοὺς iam admitterem, si in libris invenirem. REITZ.

ead. l. 7. Πολλῷ γελοιότερα) *Flor. πολλά.* BOURD. Illud πολλῶν nihili esse, quilibet vider. Sed πολλά coniunctum cum ἄλλα posset locum habere. Vulgata tamen magis arridet, neque ea probatione indiget. Supra *Tyrann. c. 18 f. πολλῷ χαλεπότερον, &c.* centies apud quosvis. REITZ.

ead. l. 17. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι) *Conf. Gall. a. 11, & Peregr. cap. 3. SOLAN.*

Pag. 43. l. 6. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον) Respondere ex adverso haec possunt divitiarum contemptui, quem prae se ferunt philosophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic sint ex aliqua parte similes. Certe sordidissimae avaritiae describendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fuitiorem nummorum* (ignosce Pudor!) sordidissimum mortalem vocant. Neque tamen dissimu-

lo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam sint affines, aut plane eadem potius, Eustathius docet aliquoties. praesertim ad II. A, pag. 102, 38, *Baf.* Est autem magis naturale, imaginari mendicabulum eiusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paulo ante assae carnes fuerunt, quam labiis & dentibus purgantem obolos philosophum. Usus tyrannus est: ad hunc attendendum. GESN.

ead. l. 8. Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ) Hom. II. B, 246. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐκμεμαλετηκότες) Vulgatam lectionem Florentina meliorem studio servavi. REITZ.

ibid. Λοιδоруσι) Ονειδίζουσι. O. & L. quia credo λοιδόρια iam dixerat. Vulgatam tamen retineo. SOLAN. Λοιδоруσι τοῖς, rarior constructio, ait Kuster. ad Aristoph. Plut. 456. Nam activa accusativum, media forma dativum adsciscit. Suidas contrarium docet, eique potius, quam Scholiastae Aristophanis, credendum ait Salmas. ab Kustero allegatus (ad Ach. Tat. p. 723.) Ego vero Kustero & auctorum veterum exemplis fidem habeo: nam & ita praeter Aristophanem Aesopus activum λοιδоруεῖν cum accusativo construit, fab. 139 bis, item 148. Aelian. V. Hist. XIV, 26. In Evang. Ioan. IX, 28, ἐλοιδόρησαν οὖν αὐτόν. Actor. XXIII, 4, & alibi. Epist. man. p. 48, λοιδоруεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργός, & vel decies alibi; nam indicem eius exscribere nolo. Deuteron. XXXIII, 8, ἐλοιδόρησαν αὐτόν. Medium vero cum dandi casu Noster supra Gall. c. 15. Aesop. fab. 68. Aeschin. de fals. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδоруόμενος καὶ τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX, Exod. XVII, 2. At cum dativo tamen & activum 2 Macc. 12, 14, τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδоруοῦντες. Sed quia facillima aberratio scribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definitio. Qui malit ονειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilius est mutatio τοῦ λοιδоруοῦσι in λοιδоруοῦνται, quia terminationes eiusmodi per compendium solent exarari in Mss. REITZ.

ead. l. 13. Ἰταμότατος) O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes ἰταμότατος. SOLAN. Conf. supra Asin. cap. 6. REITZ.

Pag. 44. l. 3. Κέκραγα) Quasi sum clamans. De his praeterito praesentibus vid. S. Clarke ad Hom. II. A, 37, — δὲ Χρῦσιν ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. Bis Accus. c. 3, κέκραγας — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. cap. 11, ἀκούω γὰρ αὐτῶν ἀεὶ κέκραγόντων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsitan factum, ut unicum tempus paulo post fu-

turi, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκρά-
 ζονται Evang. Luc. XIX, 40, sit loco futuri ordinarii. REITZ.

ead. l. 4. Ἀνυπόδετος) Conf. supra Afm. c. 16 m. ibique
 notata. REITZ.

ead. l. 10. Ἡμῖν) Sic ed. Fl. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Πείσαι τὸν βίον) Genus humanum, quod Nostro
 familiare est: ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plu-
 rimis demonstravit Casaubonus ad Athen. XV, 5, ubi neque
 hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, vitam
 eodem modo dici Senecae atque Plinio: nos paulo ante & hic
 seculum bonis iidem auctoribus vocamus. GESN. Ita supra
 Tim. § 25, πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, quae iam pridem
 inter homines descit. Alia, de tota vitae ratione, vid. in Amor.
 c. 20 & 33. Ac Gall. c. 5 pr. REITZ.

Pag. 45. l. 4. Ἡμῖν ἀσφαλέστατα) Et si Par. quoque habe-
 ret ὑμῖν, in versione tamen dederat nobis: quod cum sensus
 postulet, quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes,
 qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae le-
 ctionem recepi, Solano etiam iubente, qui ita in I. emendarat.
 Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat
 Iuppiter, dicatque quasi, Agite ergo, eligite, quae vobis uti-
 lia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens
 se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositi-
 oni respondere. REITZ.

ead. l. 5. Ἐβόων) Quisquis miraris tumultuantes in conci-
 lio Lucianeos Deos, Senatum Romanorum audi apud Tac-
 itum sub Imperatoribus non raro sic tumultuarie succlamantes.
 SOLAN.

ead. l. 9. Αὐτῇ διαλεκτικῇ) Conf. supra de σὺν recte omis-
 so, ad c. 27. Et Gall. 26. REITZ.

ead. l. 10. Ἱερομνία — τεττάρων) Absurdum; sed consulto;
 ridiculi causa dictum. Constat autem, hunc libellum scriptum
 medio mense Decembri videri voluisse, quo tempore Satur-
 nalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur quatuor menses
 addat, nescio. SOLAN. Frustra quaesivi in historia temporum
 Luciani ferias quadrimestres. Fieri tamen potest, ut supplicatio
 quatuor mensium instituta sit, cum Iulio Caesari, Dione teste
 L. 40, p. 144 B. sexaginta dierum sit decreta. Plane fictitias pu-
 tas has ferias Dukerus in Addendis ad Thucyd. p. 672. Qui
 ceteroquin illam notionem Ἱερομνίας, quae ad omne genus
 feriarum pertinet, praeclare iam explicaverat ad III, 56, item-
 que ad V, 54. Porro ἐπεχειρῶν iustitium vertere, quam indu-

cias, malui; cum non de bello, sed de differendis noxiorum suppliciis sermo sit. GESN.

ead. l. 12. Ἐς νέωτα) Habuimus supra Hermot. cap. 4 sub init. Et ante etiam ex Theocr. ni fallor, αἰ γυναικὶς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem Alciph. III, Ep. 23, p. 328, & 48, p. 384, aliosque, si quid opus foret. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ, καὶ κυανέσιν) Hom. II. A, 528. SOLAN.

Pag. 46. l. 6. Κεραμεικὸν) Athenis itaque scriptus hic Dialogus. SOLAN.

IN BIS ACCUSATUM.

Pag. 47. l. 3. ΖΕΥΣ &c.) *B. 1* & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Hemsterh. in Tim. Prometh. atque alibi. In aliis edd. abest personarum inscriptio. REITZ.

ead. l. 7. ΖΕΥΣ) In omnibus deerat nomen Iovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, Iovis quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non reperit. SOLAN.

ibid. Ἄλλ' ἐπιτρίβειν) Senarii duo e quopiam poeta Comico defumti. Sic autem legendi videntur:

Ἄλλ' ἐπιτρίβειν ὁπίσσω τῶν σοφῶν μέγιστος

τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil murandum. GUYET.

ead. l. 11. Τυφλῶ) Homerum a caecitate sic dictum scribunt Herodot. & Plutarch. ὁμηρον enim caecum appellant Cumani. COGN. De Homeri caecitate vid. notata ad 2 Ver. Hist. c. 20. REITZ.

ibid. Μάκαρας) Iliad. Δ, 127 &c. SOLAN.

Pag. 48. l. 3. Κνήσασθαι τὸ οὖς) Paroemia. BOURD. Ms. pro οὐδέ ὅσον κνήσασθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων, scribit οὐδέ ὅσον ἀλφαῖσθαι τὸ οὖς, φασί, σχολὴν ἄγων. Non tantum otii habens, ut aurem inveniat, hoc est, tangat. Ἀλφαῖω & ἀλφαῖνω est invenio. GRAEV. Κνήσασθαι) Sic edd. Addiderat Solan. conferend. Πητ. c. 11. Ibi habemus, τῷ δακτύλῳ ἀκρῶ τὴν κεφαλὴν κνήμενον. At quis dubitat, κνᾶσθαι scalpere significare? Interim ad stabiliendam vulgaram aliquid confert. REITZ.

ead. l. 7. Ἀσπί) Illud ἀσπία natum suspicetur quis a repeti-

to ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀπὸ amississe a praedicabit, quod absorptum sit ab a sequente. Ego ἀπὸ praefero, ob hiatum, qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀπὸς saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod edd. pariter omiserunt, excepta B. 1. Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀόρις. REITZ.

ead. l. 10. Ἐκκεκώφεται) Sic V. 2. B. 2. S. & A. In reliquis mendose ἐκκεκώφεται legitur. SOLAN.

ead. l. 12. Κολοφῶνα) De hoc oraculo Potterus filet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud Tacit. A. II, 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII, 22, inter alia obiectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consulisset. Strabo, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama eius tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαρτυρεῖται ποτὲ ἦν παλαιόν. L. XIV, p. 642. Forte igitur post eius tempora illud, ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi eius meminere non hic tantum Lucianus, sed & Philostratus Vit. Apollon. IV, 1, & Porphyrius, Iamblichusque in huius lib. de Myst. Aegypt. § III, cap. 11, qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco aiunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ἐν οἴκῳ καταγεῖν, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὸν προφήτην. Nonnulla etiam de hoc oraculo Paus. in Aethaic. p. 210 habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto ἱερὸν suo tempore non ἐξειργασμένα absoluta ait: quod firmat coniecturam nostram, inquit Olearius, (ex quo haec desumpta ad Philostr. p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post, quam Strabo scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit Schol. Apollonii Argon. I, v. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud Strabonem l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani Pseudomanti sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. cap. 30. SOLAN.

ibid. Εἰάνθον) Oraculum Pataraeum tangit, de quo Virg. Aen. IV, 143: — *Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA Deserit, ac Delum maternam invisit Apollo.* SOLAN.

ead. l. 16. Διασεισμένῃ) Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etsi alias activum Nostro aliisque potius frequen-

tatur; nec medium adeo facile se offeret. Sed med. forma *σεισμαι* pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001, p. 468: 'Ο δὲ ἐχάρη, τὸ δέατρον δὲ ἐσειετο. Quem significatum Wolfius in ed. nupera ex Cretollii Theatr. Rhet. probat. Nisi & hic potius ἐσειετο sit passivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo.) REITZ.

Pag. 49. l. 2. Ἐπὶ πείρῃ) Servavi lectionem edd. poriorum. Et si ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum darivo consilium, conditionem, causam significare, satis dictum supra i Ver. Hist. 19. Addo tantum Aesop. fab. 6, ἐπὶ τῇ ἐκείνων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν, *se id utilitatis eorum causa facere*. Adī etiam Wessels. ad Diod. Sic. II, c. 24, ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ est, *ea conditione, ut liberi essent*. Aliud est ἐπὶ τῆς πείρας. E. c. Aristid. Or. pro Rhet. T. 2 ed. Ieb. p. 2, ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τῆς πείρας ἀρίστα δείκνυσσι, *quisquis id optime ipso experimento, ipso facto, comprobaverit*. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρρεία κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἔλονται) Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulerent de rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. I, c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo. GRAEV. Herodotum vide. Passim alibi tangit Noster. V. Z. ἐλ. c. 14, & Z. τρ. c. 30. SOLAN.

ibid. Χελώνας) Supra Iov. Trag. c. 30 χελώνης ait. Item Iov. Conf. c. 14. Forsan & hic χελώνης legendum. REITZ.

ead. l. 4. Ὁ Λυδὸς) Midas. GUYET. Guyetus ait τὸν Λυδὸν Midam esse; sed *Croesus* est. REITZ.

ead. l. 5. Ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἐνοχλούμενος) *Senarius luxatus*. GUYET.

ead. l. 6. Ὁρῇ τε &c.) Senarii duo e veteri poeta desumpti sic videntur corrigendi: Ὁρῇ τε δεινὰ διγγάνει τ' ἀνδίων, Ἐπ' ἀλλοτρήσι τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρποῦται. Praecedens autem senarius sic stare posset — Ἀσκληπιδὲς ὑπὸ τῶν νοσοῦντων ἀσχελὲς ἐνοχλούμενος &c. GUYET. Hippocratis verba sunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide Plut. 519, ubi paulo aliter leguntur. Addo, a Kustero monitus, Tzetz. Chil. VIII, 155. SOLAN. Lepide huc translata Hippocratis verba περὶ φουσῶν 1, 6. GESN. Ὁρῇ — διγγάνει — ἀλλοτρήσι τε συμφοραῖς) Dedita opera haec Ionice inferuit, quia medice loquitur, Hippocratem imitatus; sed & συμφοραῖσιν tum scribendum. Locum Gesnerus iam indicavit. REITZ.

ead. l. 8. Φυτουργούντας) Fortassis scripserat *φουσουργ* — ; quod quia novum est, malim *φουσῶντας*. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡ τὸν ὕπνον) Qualis Deus sit *Somnus* & *Somnium*,

vid. 2 Iliad. & Virg. VI Aen. De ratione somniorum vide Luciani Somnium, sive Gallum. Homer. in Odyss. XIX. COGN.

ead. l. 16. Τσαύτας φροντίδας) Conf. supra Gall. cap. 22. SOLAN.

ibid. Διηρημένος) Ambigitur interdum de scriptura huius verbi. At vid. supra Tox. cap. 9 f. & διηρημένα τὸ στόμα. Ac Dial. Mort. V, § 2, τὸν κλῆρον — διηρημένοι. Diod. Sic. L. 2, cap. 41, διηρημένους πολιτείας, divisae Reip. Sed Tox. c. 40 & 55, διηρμένος recte, sublat. Sic ἐπηρμένους, elatos, Diod. Sic. 2, 34, pag. 147 f. Hoc enim α διαίρω & ἐπαίρω, prius vero α διαίρω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad Tox. c. 55, ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. REITZ.

Pag. 50. l. 2. Βλακύνωσι) Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicuius & negligentiae, etiam Scholiae ad h. l. observat. Conf. de hac significatione Spanhem. ad Aristoph. Plut. 325. GESN.

ead. l. 7. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες) Nec haec verba ceperunt interpretes, οὐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τῆς διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, καὶ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος καὶ διατάξας πέπαυμαι τῶν ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπῆλλ. — cum sic interpretantur: Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluvius videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes: Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus. GRAEV.

ead. l. 10. Βουκόλον) Conf. Deor. Dial. III. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βαβ.) Hinc ego conicio, ipsa Olympiade — scriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed coniectura mera est, nec, nisi alia succurrant, cui ruto satis credi possit. SOLAN. Numerum Olymp. omisit Solan. in nota sua, eum postea adiecturus; sed qualem coniecerit cum ex tempore divinare nequeam, non implevi. REITZ.

Pag. 51. l. 2. Ἐν Αἰθίοφι ἐν εὐρωχ.) Hom. Il. A, 423. SOLAN.

ead. l. 3. Οἱ μὲν ἄλλοι) Hom. Ἄλλοι μὲν ἄνθρωποι τε καὶ ἄνθρωποις ἰπποκορυσταὶ Εὐδὸν παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε γῆνυμος ὕπνος. GUYET. Hom. Il. B, 1. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀληθής) Ὁ ἀληθύνων. GUYET.

Lucian. Vol. VII.

Cc

ead. l. 11. Ἀκαλλίβρητα) Τὸ πάντα hic deesse videtur, aut simile quid. Τὸ πάντα interpres supplevit. GUYET.

ead. l. 15. Εἰ τύχοι) Confer, si operae videtur, Amor. cap. 42, & TOX. 4. REITZ.

Pag. 52. l. 1. Μερμηρίζω) Cur in omnibus edd. est μερμηρίζω; quis enim nescit, μερμηρίζω Homericum esse verbum? GRAEV. Vocem hanc a Graevio moniti emaculavimus. SOLAN. Hom. Il. B, v. 3, Ἄλλ' ὅγε μερμηρίζει κατὰ φρένα — unde orthographiam in edd. peccantem restituvimus. REITZ.

ead. l. 3. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι) Conf. principium huius Dial. SOLAN.

ead. l. 10. Κεκράγασιν) Conf. supra ad Dial. proximi cap. 31. REITZ.

Pag. 53. l. 3. Πάνυ) Πάντες P. & L. Sed neque hoc satis commodum. SOLAN.

ead. l. 5. Συγκεκυφότες) Corpore incurvato, i. e. facie pro-na, ut in Evang. Luc. XIII, 11, καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi I. Elsner. hoc Luciani, & aliud ex Appiano affert. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν χρόνον) O tempora, o mores! Sed nescio, an ab aliis sic Graece usurpetur. SOLAN.

ead. l. 14. Τὴν μὲν Δίκην) Scribe Δίκην. GUYET. I. e. maiusculo Δ, tanquam nomen proprium: quod facile ei dedimus. Confer eiusdem Guyeti notam sequentem. REITZ.

Pag. 54. l. 2. Σὺ δὲ, ὦ Δύγατερ) Phurnutus Iovem iustitiae patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator universorum, quodque quaecunque reges facerent, ut iusta & aequa putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem non satis probat. COGN. ὦ Δύγατερ) I. e. Δίκην. GUYET.

ibid. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνάς θεάς) Harpocraton scribit, Athenientes vocare Erinnyes σεμνάς θεάς, quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait, Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantem immolabant & melicratum. COGN. τὰς σεμνάς θεάς) I. e. τὰς Εὐμενίδας. Hesych. Σεμναὶ θεαί. τὰς Εὐμενίδας οὕτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. GUYET. Confule Hesych. SOLAN. Firmat, quae monet Scholiastes de templo Eumenidum, Pausanias in Areopagi descriptione, f. Attic. p. 52, 21. Omnia copiose illustravit Meurf. Areopago c. 2. GESN.

ead. l. 3. Ἀποκλήρου τὰς δίκας) De fortitione iudicum per multa Scholiast. Aristoph. ad Plut. v. 277. Confule etiam ibi Spanhem. Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac ed. non est nostrum. REITZ.

Pag. 55. l. 1. Ἀλεκτρύονα τῷ Ἀσκληπιῷ) Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi iam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. COGN. De cultu Aesculapii vid. etiam Ovid. Met. XV, fab. L. Et Mich. Rosall. Ceterum falso infimulatum Socratem, quod nulla omnino sacrificia faceret, supra vidimus ad Demon. c. 33, ex Xenoph. Memorab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in Bibl. Raisonnée an. 1737, mens. Apr. p. 370, in recensenda nova ed. Caton. Distich. Quo ostendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem unquam sacrificasse, sed quod vulgo accusaretur non sacrificasse, & quod respondeat, *Minnervae* non sacrificasse, quia cl. vir in rescript. Boxhornio, Catoni annexis, pag. 35 scripserat: *Illud forte nonnullis minus notum, inter hos fuisse aliquot, qui plane abstinerent a sacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque exiguis. De Socrate & Demonacte philosophis tradit Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accusato.* At Socrates Atheismi accusatus cicutam bibere adactus est; unde facile apparet, eadem ratione accusatum fuisse, quod non sacrificaret. Verum raro eum saltem sacrificasse, ego quidem crediderim: cum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falsis istis Diis non sacrificare debuit; verum caerimoniae & consuetudinis causa id potuit facere, quod asfirmanti Xenophonti negare non ausim. REITZ.

ead. l. 6. Μέλιτον) Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλιτον. Vide Not. ad Z. éλ. c. 16. SOLAN.

ibid. Τὸ δ' οὖν εἶναι) M. Aurelio imperante. Hinc est, quod toties & tam acriter eos insectatur. SOLAN.

ead. l. 10. Κατὰ ἱλας) Lego κατ' ἱλας. B. 2. κατὰ ἱλας. Reliquae κατὰ ἱλας. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ τὴν πύραν ἀΐξαντες) Adleverat Solan. vid. infra Plap. 517. Id est, de Mort. Peregr. c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤξαν est in I. Sed cum aliae ἤξαν habeant, hoc ibi disquirendum erit. REITZ.

l. ead. l. 15. Αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων περιέρχονται) Μὲ. περινοστούσι. *Philosophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* GRAEV.

ead. l. 16. Περιέρχονται) Περινοστούσι P. etiam agnoscit. Sed nihil muto. SOLAN. Περινοστούσιν verum esse puto, quia περιέρχονται usitatus verbum interpretatio fuit alterius minus triti. Aristoph. Plut. 121, — προσπταίνοντα περινοστεῖν ἑα. Noster hoc Dial. cap. 27, δέξαν δὲ αὐτῷ περινοστεῖν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum satis commodum. REITZ.

Pag. 56. l. 14. Ἀπίομεν, ὃ Δίκη, εὐθὺ τοῦ Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὸν ὕμνηττον ἐπὶ τὰ λαῖα τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκείναι ἀκραί) Athenarum hoc loco τοποθεσίαν describit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis ponit: duae vero illae summitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Colossus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnassus. PALM.

Pag. 57. l. 4. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπται) Vid. supra notata ad Prometh. vers. fin. REITZ.

ead. l. 11. Ἀγοραῖος) Hic ipse Mercurius hoc titulo gaudet; alibi fratri eius ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33) qui & Hermagoras dicitur. SOLAN.

Pag. 58. l. 16. Ἀλλὰ μετὰ ξὺ λόγων) Lucas Holstenius in notis ad Steph. de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: sed dum sic loquimur, Atticae iam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin iam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide, Pnycem versus prospiciens, expectansque, donec ea, quae sunt a Iove mandata, proclamavero. Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male interpretes, super vicum, aut super campo. ALMEL.

Pag. 59. l. 1. Σούνιον) Atticae tabula proposita haec omnia palam fient. SOLAN.

ead. l. 4. Καθῆσθαι) Mf. Αὐτὴ μὲν ἐνταῦθα πον ἐπὶ τοῦ πάγου κάθῃσο, tu vero hic in colle confideto: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest. GRAEV. Κάθῃσο) Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι, quod in impr. est. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ κερασφόρος) Conf. Deor. Dial. XXII. SOLAN.

ibid. Ὁ τὴν σύμπεγχα) Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi frustra inferere voluere nonnulli. Conf. supra dicta ad Gall. c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item Dial. Mort. X, ὃ δὲ τὴν πορφύρεα, (scil. ἔχων) & Catapl. c. 4 pr. ὃ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13, & vel centies alibi. REITZ.

ead. l. 10. Λάσιος ἐκ τοῖν σκ.) De phrasi v. Διον. c. 2, Συρ. c. 24, & Έκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡκει μὲν τὸ πρόσθεν) Historiam, h. e. fabulam, non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime iam persecutus est Meurs. Athen. Attic. II, 8. GESN.

ead. l. 13. Δάτιδος) V. Herod. VI, 231, & Suid. A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. Μαρεθώραδε) Curavi, ut adverbii more ederetur, ut S. exhibebat, veluti οἰκάδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. REITZ.

ead. l. 3. Σπηλυγγα) Μακρὰς vocabant; Eur. ter. Meurs. Ath. Att. II, 103 & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. SOLAN.

ead. l. 4. Πελασγικῶν) Appinxerat Hemiterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 17. Ibi Thucyd. ait: τὸ τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν ἀκρόπολιν. Ibiq. Waff. notar. videndum Hesych. voce Πελαργικοί, & Schol. in Lucian. Strabon. p. 221. Schol. Aristophan. Ὀρν. 833. Dukerus vero, in Schol. & Aristoph. l. d. esse Πελαργικόν, de quo etiam monent Scholiast. Luciani h. l. Haec illi: sed ut lectori otium faciam, addam verba Hesychii, qui Πελαργικοί νόμοι τοῦ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν. Πελαργούς γάρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι ἀπὸ τῶν πελασγῶν, μεταφύροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ablinteis, quae gestabant, populos nomen πελαργικῶν accepisse tradit, scribens: Πελαργικὰ τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὴν τεῖχος· οὓς καὶ θεασάμενοι τικῶς, πελαργούς ἀνόμασαν διὰ τὰς σινδύδας, αἷς ἐφόρου. Verosimilius Strabo L. 2, pag. 339, docet, Atticos scriptores ita *Pekisgorum* meminisse, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi instar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam significat. Patet igitur, Πελασγικῶν & Πελαργικῶν posse scribi; sed Πελασγικῶν hic verius. REITZ.

ibid. Εἰς τὸ μετοικικόν) Nimirum receptum in urbem iocatur, non pleno civitatis iure, sed ut μέτοικον, de quorum tributis plura Harpocration voc. μετοίκιον. GESN.

ead. l. 5. Ἐν γειτόνων) Sic P. uti iam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8 & 16, & hoc ipso opusculo c. 31. Repertur tamen ἐκ γειτόνων in fragmento inc. Menandri 103, pro in vicinia, quod vide p. 226, & Em. p. 83. SOLAN. Ἐν γειτόνων etiam emendavit marg. A. 1 W. quod ex seqq. ubi rur-

sus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc Solano & Lucianae consuetudini dedi, ut *ἐν* hic quoque reciperem; quamvis *ἐκ* etiam locum hic posse habere, omnino credam, quia *ἐκ γειτόνων πρόσσεισι* coniungi potest: quin & *ἐκ γειτόνων* apud alios legas, ubi vel maxime *ἐν* videretur postulari. Alciph. L. 2, Ep. 2, p. 216, *ἐκ γειτόνων οἰκουσαν*. Ubi peritissimus Bergl. ex Aristaen. I, Ep. 5 & 19, plane eadem verba *ἐκ γειτόνων οἰκουσαν* adducit; item ex Lys. *εἰς γειτόνων*. At vel in Alciph. & Arist. *ἐν* mallem, nisi viderem & sic esse ap. Menand. ab Solano indicatum, similemque lusum in *ἀπὸ* pro *ἐν*. E. c. Heliod. Aeth. VII, pag. 319, *καὶ τῶν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρῷ*, de virgine, quae diu *DOMI* est asservata. REITZ.

ead. l. 8. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.) Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dictum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Iustitiae honoris causa cessisset. *FL. EPM. καὶ ΔΙΚ.* prave. Reliqui impressi punctum unicum post *καὶ* habent; minus, quam nos, dilucide. SOLAN.

Pag. 61. l. 5. Τράγον ἐνορχιν δύουσί μοι) Supra Deor. Dial. IV, § 1, *καὶ δύομέν γε αὐτῷ ἐνορχιν τράγον ἐπὶ τὸ σπῆλαιον ἄγοντες*. REITZ.

ead. l. 13. Τοὺς τὸ γένειον οὐχ ὁμοίους ἐμοὶ) Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut *μοχ καὶ ἠνώμενη ἐπὶ τῇ τοῦ πάρος ὁμοίωσιν*. Pan idem, qui & nunc loquitur. MARCIL. Aut delendum οὐχ, quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in S. & A. factum est; aut legendum μένον οὐχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ — recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit οὐχ. SOLAN. Negationem ante ὁμοίους in edd. male praemissam recte etiam deleverat Gesnerus noster. REITZ.

Pag. 62. l. 7. Ἀρετὴν τίνα) Supra Gall. c. 11, & huius Dial. c. 21 a. m. ac saepe alibi. SOLAN.

ead. l. 11. Τὸ ὄρθιον) Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad id, quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Far.* ed. haec marginalis glossa addebatur: *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cuius & Gellius meminit in Arione. I. e. L. XVI, c. 19, ubi Gell. ait: Stansque (Arion) in summae puppis fora, carmen, quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit. Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in proelio adhibebatur*. REITZ.

ead. l. 14. Αὐλὸν) V. Longin. SOLAN.

Pag. 63. l. 1. Ἐπισκεπούμενον) Nihil varietatis notarat So-

lanus. Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in P. & H. utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in I. B. 1. S. cumque Gesner. id etiam in marg. emendasset, quantocius hoc dedi, quod sensus postulat. REITZ.

ead. l. 3. Ἀπεΐσεσμένοι) Conf. Somn. § 2, & Hermot. cap. 62. SOLAN.

ead. l. 5. Τεθήπασιν) Conf. supra Scyth. c. 8' & 9, & Alex. cap. 15. REITZ.

ibid. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μὴδὲν τῶν ἀναγκασιτέρων περιασχολεῖ) Vertunt, imprimis, quibus nihil totum necessarium curae est. Περιασχολεῖν est verbum, quod Graecia non novit, nec nosse potest. Lege ἀναγκασιτέρων περί ασχολεῖ, praecipue quos nullum negotium necessarium avocat, impedit. GRAEV.

ead. l. 6. Ὅπόσους) Ὅπόσος: GUYET. Non credo. Nam ἀσχολεῖν accusativum personae recte habet. Confer supra Zeux. c. 7, ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἢ ὑπόθεσις καὶ νὴ οὐσα. REITZ.

ibid. Περιασχολεῖ) Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis annotata sunt, bona sui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum διασχολέω, quo passim uti Herodorum, Lexica docent? GESN. Nihil mut. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκασιτέρων περί ασχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Graev. idem iam praecepisse. REITZ.

ead. l. 7. Κεκλημένοι) Sic omnino legendum, invitis omnibus libris, qui κεκλημένοι habent. SOLAN. Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur, dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad iudicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse iudicet vulgus eos, qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor, an idem spectavit Solanus, qui in versione posuit obstupescēti. GESN. Optime olfecit Gesn. κεκλημένοι legendum, & sic Solan. voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum, nemo indignabitur. REITZ.

ead. l. 9. Δημοφελές τι) Bene sic emendarat Gesn. cum in H. sua δημοφελές secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet P. Non veteres, nec S. & Amst. REITZ.

ead. l. 12. Μὴδὲν ὑποστειλάμενον) Deposito metu, Erasmus. Gesnerus rectius, absque dissimulatione. Ita in Acl. Apost. XX,

20, ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi Elſnerum ſimilia ex Iſocr. Aefch. aliſque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, afferentem. Adde Noſtrum ſupra Amor. cap. 36, ὑπεſταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπὶ ſκοπῆς) Vid. ſupra Reviv. cap. 21, ubi idem pro vulgato ἐπιſκοπος ex Coll. & G. affertur. Ad prius ſta-
liendum etiam addi poſſet Hermot. cap. 28 f. ἀναβάττα ἐπὶ ſκοπὴν τινα, & Zeux. c. 4; quod poſterius teſtimonium Solanus iam produxit in Reviv. l. d. REITZ.

Pag. 64. l. 2. Ἀγαθὴ τύχη) Nihil varietatis annotarat Solan. Invenio tamen ἀγαθὴ δίκη in utraque Baſ. At cum l. Fr. P. S. recte habeant τύχη, plures inquirere nolo; eſt enim formula uſitata, ſaepe occurrens: vid. Vit. Auſt. c. 1, Alex. c. 14 & 38. Ruſſus infra hoc Dial. Bis Accuſ. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μιςδὲς τριώβολον ἐκαστῆς δίκης) Merces pro quoque iudicio tres oboli. Haec erat merces conſtituta, quae Athenis iudici dabatur. Pollux Onomaſt. VIII, 5, τριωβόλιον ὁ σὺ δικάσθῃ διδόμενος μιςδὲς, tres oboli, data iudici merces. Aeftimatur autem obolus Atticus octo chalcis, ſeu ſuſero Batavico, chalcus vero, quem Batavi deutam vocant. Sic & patroni cauſarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipſo dialogo: πολλοὶ γὰρ, οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ διαῤῥαγῶναι ἔτοιμοι, ſunt multi, qui vel trioboli gratia diſrumpi parati ſunt. GRAEV. Vid. Kuſter. ad Ariſtoph. Plut. v. 329. Vel potius Spanhem. ad eundem, qui de mercede hac iudiciali, olim tantum duorum, deinde trium obolorum, agit, & Graevium ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque patroni non fuiſſe eandem, quam iudicis triobolaris, ſed duplam, ex Ariſtophane docet. REITZ.

Pag. 65. l. 2. Ὡς τὴν Ἥχ' αὖ εἶωθα ἐπικ.) Conf. ſupra Deor. Dial. XXII f. SOLAN..

ead. l. 3. Λόγων τῶν δικανικῶν ἅλις ἔχοιμι, ὅσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων ἀκούοντι) Non conſtat his conſtructione, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. GRON.

ibid. Ἐμοὶ) Sic L. uti Kuſterus coniecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire absurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοι ſcriptum fuerit. SOLAN.

ibid. ἅλις ἔχοιμι — ἀκούοντι) Haec non cohaerere, ſatis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum forte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adiuncturus fuiſſe Lucianus. Quot loca inter diſtantes & ſcribentes iotaciſtas corrupta ſint, vel Cante-

riani syntagmatis Aristidi ab illo edito subiuncti c. 1, vel cuiuscunque libri antiqui inspectio docere unumquemque satis potest. Sic mox habebimus *ικέτην* in *οικέτην* mutatum &c. Verbo, legendum videtur, *ἄλλος ἔχει μοι — ἀκούοντι*. Usus ille verbi *ἔχει* non infrequens. Noster Παρασ. princ. *καὶ γὰρ οὐδὲ τ' ἄλλα οὕτως ἔχει σοι*. Thucyd. III, 53, *χαλεπῶς ἔχει ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ ἡ περὶ, difficile nobis est persuadere*. In primis referre hic iuvat principium orationis primae Antiphontis, ubi similiter peccatum videtur, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ καὶ ἀτόρως ἔχοιμι περὶ τοῦ πράγματος κ. τ. λ.* Videtur legendum, *Νέος μὲν καὶ ἀπειρος δοκῶ* (vel *δοκῶν* servato, & intellecto *εἰμί*) *ἔγωγε δεινῶς δὲ καὶ ἀτόρως ἔχει μοι περὶ τ. π.* Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio dicitur, *εἰ ἐπεξίοντι ἀναγκάως ἔχει οἷς ἥκιστα ἔχρην ἐν διαφορᾷ καταστῆναι*. GESN. *Εμοίγε*) En medicinam, quam Gesnerus desiderabat, quamque coniectura assecutus est, ex libris confirmatam. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς περ οἱ σφῆκας περιβομβοῦντες) Alciph. II, pag. 262, *δεδόικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἀρξονται πάντα με περιβομβεῖν* ubi Bergler. pristinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit, *ut vesprae circumstrepentes verticem*, cum *arcem* debuisset, id quod Gesnerus noster sponte correxit. Ceterum Athenienses irritatos esse pugnacissimos, ideoque crabronibus comparari ab Aristophane, vid. apud modo laudatum Bergler. REITZ.

ead. l. 15. Οἷσα δ' ὁ δράσομεν) Attici vulgo οἷσα δ', τι δράσον. V. Muret. Var. Lect. III, 12. SOLAN.

Pag. 66. l. 1. Κληρώμεν) De causis forte producendis vide AG. V, 2091. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπηγεμέναι) Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. Iun. Sed delerum deinde, adscriptumque conferendum cap. 25. Unde patebit, nihil hic mutandum. REITZ.

ead. l. 5. Μέθῃ κατὰ τῆς &c.) I. e. τῆς μέθης δίκη κατὰ τῆς Ἀκαδημίας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ οὔσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος, i. e. περὶ Πολέμωνος, de Polemone, super Polemone. Κατὰ τῆς Ἀκαδημίας, subaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμοῦ, pro ἐπὶ ἀνδραποδισμοῦ. Et sic de ceteris. GUYET.

ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος) Erasim. ac Gesn. dedere, pro Polemone. Guyetus, de, super. Verum est, ὑπὲρ τινος significare pro aliquo. Ut in notissima Novi Foederis sententia, *Εἰ δὲ οὗτος ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν*; Noster hoc Dial. cap. 6, *καὶ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι*, & omnes PRO TE philosophantur. Et c.

14 bis, ter c. 15. Idem Quom. Hist. c. 12, ὑπὲρ ἐμοῦ μορομα-
χούντα. Tox. c. 36 pr. θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων. Amor. cap.
47, p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. Aristid. T. II, pag.
116 ed. Iebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἐρεῖν, *PRO* viris honestis dicere.
Interim bene Guyetus monet, recte hic *de*, *super*, significare:
nam Polemon non tam est, *pro* quo causa dicitur, vel qui reus
defenditur, sed subiectum litis, de quo contenditur, quemque
ambae litigantes suum vindicant; vide modo pr. capitis 16. At
si quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita e.
c. in 1 Ep. ad Corinth. XI, 24, τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώ-
μενον, recte vertas, *pro nobis*, (& sic centies in N. T.) sed &
propter nos, ibi eodem redibit & multis in locis. Long. Past. IV,
132, (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίου δεδοικώς, *timens filio*. Sive *de*,
pro, *super* filio, quod & ibi parum discriminis afferet. Sic mox
περὶ Ἀριστίππου itidem est subiectum, de quo ambigunt;
confer c. 23 & seq. Nec obstat, quod περὶ τίνος εἰπεῖν etiam
dicantur oratores pro aliqua re dicentes, ut Demosth. περὶ
στεφάνου, *Demosth. pro corona*: nam & ibi corona est, de qua
litigatur, aliique *de corona* vertunt; etsi hic parum quoque in-
terfit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praestat *de*,
propter, vel *super*, quo sensu habuimus ὑπὲρ Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 6. Ἀνδραποδισμοῦ) V. not. ad c. 17. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Στοὰ κατὰ) I. e. τῆς στοᾶς δίκῃ κατὰ τῆς ἡδο-
νῆς περὶ τῆς ἀδικίας οὔσα. GUYET. Haesi, an in versione Stoeae
potius nomen retinerem, quod Prosopopoeiae magis aptum
videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appel-
lationis, cum toties se occasio obrulerit Ciceroni, Senecae,
aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus potest feminam
terminatione signare, quam *focrus*: quaque usi Cicero &
Horatius. GESN.

ead. l. 9. Διονύσιον) Zenonis hic discipulus, de quo paulo
post, c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Περὶ Ἀριστίππου) I. e. τῆς τρυφῆς δίκῃ περὶ Ἀρι-
στίππου πρὸς ἀρετὴν &c. GUYET.

ead. l. 13. Ἀργυρομοιβικὴ) I. e. τῆς ἀργυρομοιβικῆς δίκῃ τῇ
Διογένηι γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένηος, δρασμοῦ οὔσα,
i. e. περὶ δρασμοῦ. GUYET. Ἀργυρομοιβικὴ hic edd. recte. Ac
rursus infra c. 24. Ubi Scholiast. tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine
dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit
contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc ver-
bo α verbi ἀμείβω maneat, aequae ac manet in χρυσαμοιβός,
ισράμοιβος &c. REITZ.

ead. l. 15. Πύρρωνος λειποταξίου) Diog. Laërt. initio vitae eius. BOURD.

Pag. 67. l. 3. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὐταὶ δὲ εἰς ὕστερον δεικνύσονται) *Antiquiores illas, inquit interpretes, prius dirimamus: hae autem postea iudicabuntur.* Non reiicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mf. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν, priores prius expediamus, sc. causas. GRAEV.

ibid. Διαλύσωμεν) Nihil varietatis in edd. reperio. Solan. vulgatum iam delerat, & γ pro λ substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum viderur διαλύειν δίκας, pro dirimere, adiudicare. Ita simplex λύειν, pro dissolvere dubium, ex Alciphro. II, 4, p. 262, qui λύειν τὴν γνώμην, pro decidere sententiam, habet, supra, ni fallor, iam vidimus. Addo Hippocr. sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα, id est, solve nos omnibus his difficultatibus. Sed διαλύσθαι ἐγκλήματα Thucyd. I, c. 140. Et IV, c. 118 post med. τὰ ἀμφίλογα δίκη διαλύοντας ἄνευ πολέμου. Herodian. VI, 5, 8, διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου, peracto bello. Dion. Hal. VIII, p. 517 f. διαλύσονται τὸν πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. Aristoph. Lys. 569. Alia Lexicogr. iam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. REITZ.

ead. l. 6. Νεαρὸν) Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. SOLAN.

ead. l. 8. Τὴν δέησιν) Ἀν τῇ δέησει; GUYET. Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur: ut enim Latine dicitur gratificari alicui, & gratificari alicui quid, ita & Graece χαρίζεσθαι τινὶ τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insolitum profanis. Ael. V. H. XII, 1, vers. fin. χαριζομένων πάντων βασιλεὶ τούτῳ, ut ex Codd. bene edidit Perez. Mitto alia exempla. Interim δέησει fere malletm, quod hic elegantius. REITZ.

ead. l. 11. Τῷ Σύρω) Τῷ Λουκιανῷ τῷ Σαμοσαεῖ. GUYET.

ead. l. 13. Οὐ γὰρ) Fuit, cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Iustitiae responderet. SOLAN.

Pag. 68. l. 1. Ἰδοὺ καὶ τὰς ὑπερορίας ἡδὴ Ἀθηναίων ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκλ.) Sic Mf. Ἀττικῶς. Vulgo ὑπερορίας. GRAEV.

ibid. Ὑπερορίας) Subaudi δίκας. GUYET.

ead. l. 3. Πλὴν ἀλλὰ κλήρου ἑνδεκά) Sic Mf. verumtamen forte decem. Editi, πλὴν ἀποκλήρου. GRAEV.

ibid. Τὸς αὐτοὺς) Τοσούτους rescribendum iubet S. Petitus ad Legg. Att. p. 323 : *Ita ut ἀποκλήρου ἕνδεκα τοσούτους ἑκατέρω των δικῶν significet*, sortire undecim totidem utrique liti. Nam iudicia reddenda erant eodem die ; tum vero lege cavebatur, ne quis eadem die duo redderet iudicia. Cui ego plane assentior, ac rescriberem, modo vel unus Codex adiuuaret. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Ἀκαδημίᾳ) Subaudi δικάζοντες. GUYET.

ead. l. 8. Τὸ ὕδωρ ἔγχεσι) Conf. Abdic. c. 8 f. SOLAN. Immo & mox c. 16 f. atque alibi passim. REITZ.

ead. l. 12. Μόγισ) Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. Solan. & Hemst. ad Iud. Voc. cap. 4. Vix differre agnoscit etiam Wessel. ad Diod. Sic. II, c. 47. Confundi autem saepe a scribis, hinc apparet. Addat, cui tanti est, Deor. Dial. VII, 1, ubi μόγισ edidit Hemst. quod ibi sic etiam est in Fl. & P. Sed l. μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. REITZ.

ibid. Ἔστηκε) Ἔστηκεν, quod bene monuit marg. A. 1 W. omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. REITZ.

ead. l. 13. Δεινῶν) P. L. & edd. omnes, exceptis Fl. & Ald. quae κοινῶν habent. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲις ἐβλήσει γὰρ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι Μέδῃ) Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari. Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mf. in quo οὐδεὶς ἐβλήσει ἔργῳ τῷ φανερῷ συναγορεύσαι μέθῃ, nemo volet aperte patrocinari ebrietati. GRAEV.

ibid. Τῷ φανερῷ) Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. GUYET.

ibid. Ἐν) Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐβλήσει γὰρ, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. SOLAN. Ἐν τῷ φανερῷ) Recte monuit Guyet. cumque libri quidam addicant, facile recepi. REITZ.

ead. l. 17. Ταῦτα) Quae sequuntur scilicet. GUYET. Occurreret sic rursus Dial. seq. c. 12 pr. atque alibi. REITZ.

Pag. 69. l. 4. Αὐτῇ) Ἡ Ἀκαδημία. GUYET.

ead. l. 9. Τὸ γὰρ νῦν ῥέον) I. e. ὕδωρ. Illi nunc fluit aqua (scil. clepsydrae.) KUSTER. Verteбatur in Graeviana, quae nunc fluit oratio. In Paris. id quod nunc dicitur. Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit L. Bos de Ellips. p. 176 ed. Franq. Monuit idem Guyetus. REITZ.

ead. l. 10. Ἀνδράποδον — εὐνοῦν) Ita in Epist. ad Ephes. VI, 7, μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Iac. Elsner. bene monet, εὐ-

νουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo fervientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire erga dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. REITZ.

ead. l. 12. Ὡν) Melius ita vulgo, quam quod Fl. ὅ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. Long. Paft. L. 2, p. 43, ὁρίθων ἀγέλαι συνέρχονται τὸ ἐσθινόν, τῶν μὲν ἐς τροφὴν, τῶν δὲ ἐς ὥδην. Herodian. II, 1, 2, δυσὶν οἰκέταις τῶν πιστῶν ἑαυτοῖς. REITZ.

ead. l. 14. Ἐσθεν εἰς ἐσπέραν μεθύων) Sic in Deorum consilio ἀκράτω ἔσθεν ἀποπνέων. BOURD.

ead. l. 15. Στεφάνοις δινηθισμένος) Conf. Nigr. c. 18. SOLAN.

Pag. 70. l. 5. Ἀπαγοῦσα) Sic P. melius, quam in impressis, ubi ἀγαγοῦσα. SOLAN. Admitterem Solani emendationem, dum ἀπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu Liv. & Sallust. in *tabernaculum abducere*, & sim. frequenter usurpare, quis nescit? vid. tamen Cort. ad Sallust. lug. VIII, 2. Adde supra Tim. § 16. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem causa locutionis est, pro *perducere seorsum*, ad se, sive *seducere*. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ) Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. SOLAN.

ibid. Πικνός) *Macilentus*. Vide nos ad Iamblichum. KUSTER.

ead. l. 17. Ἐμοὶ ψευδάτω) Veriebatur, *peroratum a me esto*. Sed rursus intelligendum ὕδωρ, monuit L. Bos loco ad principium huius cap. adducto. REITZ.

Pag. 71. l. 7. Πεφυκότα ὡ φαύλως οὐδ' ἀ κατὰ τὴν Μέθην) Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret. Tu sic potius: non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum; id est, non deditum ebrietati*. L. Bos.

ead. l. 8. Προαρπάσασα) Dicitur ebrietas *προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα*. Vertunt, *praeterptus cum esset adhuc adolescens tenellus*. Sed reponendum ex Ms. *προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἀπαλὸν ὄντα*, ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum. Pro quo cap. 26 dicit, πρὸς ἑαυτὸν *περιέσπασε*, & statim, *προάγεται αὐτῶν τοὺς πολλοὺς*. GRAEV. Parisiensis etiam *προαρπάσασα*. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. SOLAN. Nihil mirandum puto. Ebrietatem prius rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. GESN.

ead. l. 16. Καταυλούμενος) Cf. supr. Phal. I, c. 11 f. SOLAN.

Pag. 72. l. 2. Παρ' ἐμὲ) Meminit & Orig. c. Cels. p. 50, 1. Sed ibi philosophum non nominat: pag. 125, 1, Xenocratem vocat; uti & Diog. Laërt. IV, p. 100 C. & Euf. Chron. Horat. 2 Sar. 3, 254: — *faciēsne quod olim Mutatus Polemon?* SOLAN.

ead. l. 3. Πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων) Introducitur Academia dicens, Polemonem venisse ad te, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τῶν ἐταίρων i. e. secundum interpretem, apud amicos praesentes. Sed pro apud amicos rectius verteret ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consuevisse ἐταίρους & ὁμιλητάς, ab aliis ostensum est. VITR.

ead. l. 6. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτω τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ) Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando*. At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam contrahitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειράτω τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: *confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione*. VITRING. Recte vidit Vitringa; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is iussit. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνεγειρόμενος) Sic P. In impressis ἀνεγειρόμενος. SOLAN. Non repudiavi vulgaram, quae ἀνεγειρόμενος habet; sed quia ad Par. haec describitur, quatenus bona est, eius lectionem servavi, tum quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi Noster sic solet, ut modo Gall. c. 2 vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? REITZ.

Pag. 73. l. 2. Πρὸς ἐμοῦ) Cur hic edd. excusserit Solan. olfacere me credo. Nimirum πρὸς ἐμὲ quaesivit; nec adeo immerito, ut sit, *quomodo affectus sit erga me*. Erasmi enim ut Graecis auxiliaretur, dederat, quo pacto Α ΜΕ immutatus atque affectus sit, διακείται passively accipiens: quod non plane nego fieri posse: nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habebas, sive *iaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρὸς cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere ab, verum est. Sic supra Icar. c. 21 f. πρὸς αὐτῶν γεωμετρούμενη. Tim. § 9 f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibidem § 5 & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item § 15, ὥς μὴ ὀφθεῖν πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διακείμαι significat affectus sum erga aliquem, certe solet οὕτω διακείμαι πρὸς τινα dici cum accusativo, ut Noster in Prometh. c. 10, οἱ ἀνθρώποι ἐν-

γνωμονέστερον διακρίνεται πρὸς τὰ τοιαῦτα. Isoet. ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἀρχοντας διακρίσθαι, qualia bene multa iam protulit Stephanus in Thef. Verum cum etiam reperias in Thucyd. VII, c. 77, ὁρᾷτε — ὡς διακρίμαι ὑπὸ τῆς νόσου, quod recte ita exponas passive, *videte — in quem statum a morbo redactus sit*, &c, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi, *in quem statum a me redactus sit*; sed minus tamen commode: nam cum Academia Ebrietatem advocari iubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur, quo studio affecta sit, quem animum gerat erga magistrum; ut recte Gesnerus ex contextu reddidit. Quare πρὸς ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, Alciphron I, Ep. 19, p. 74, & πρὸς accusativo ac genitivo simul iungatur eodem commate ap. Aristot. Pol. I, c. 8 f. ἡ γὰρ διπρευτικὴ — ἡ δὲ χρῆσθαι πρὸς τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἀρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est: nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, cum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. REITZ. Non Ebrietatem advocari iubet Academia, sed Polemonem. Causam interferit, iudices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, ὃν τρόπον διακρίται πρὸς ἐμὴν quae verba, re denuo perpenſa, iam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, *ut discatis, quomodo a me (i. e. mea opera iam) affectus sit*, qualis iam homo sit, postquam mihi obtemperavit. GESN.

ead. l. 6. Κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα) Iunguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I ad Timoth. c. 3, v. 2. Sed ordine contrario; unde coniiceret, plus esse κόσμιος, quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in eiusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctiores; minime poetæ, modo ne plane vitiose decreſcat oratio: nam in illo Aristophanis Plut. 89, quod I. Elsner. ad l. d. affert, ὡς τοὺς δίκαιους καὶ σοφούς, καὶ κόσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse, quam δίκαιος & σοφός, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut Cic. ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum Elsner. videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα coniungere, & κόσμιον praemittere. REITZ.

ead. l. 8. Χάριν οἶδεσθαι) Supra Tox. c. 53, Catapl. fin. & alibi

saepe hac phrasi utitur aequè ac Alciphr. Et Liban. Soph. Ep. 13, *χάριν δὲ εἰδότες σοι τοῦ φιλεῖν*. Item Homer. Iliad. E, 235, — *ἐγὼ δὲ κέ τοι εἰδέω χάριν ἥματα πάντα*. REITZ.

ead. l. 11. Ἄγε δὴ) Etsi plural. μέλλετε sequitur, nihil tamen opus est Florentinae lectione ἀγετε. Nam ἀγε sequente plurali bene multis iam confirmavit Steph. in Thef. Sic φέρε apud Aristid. p. m. 415, T. I, in Or. Leuotr. I, *Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς*. Ne quid plura in re manifesta. Latini similiter, *Age, videamus*, pro *agite*. Cic. pro Leg. Man. c. 14 pr. *Age vero — considerate*. REITZ.

ead. l. 12. Ἄλλοις) Recte ἄλλοις Fl. nam & sic c. seq. *δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ*. Item cap. 24, *δικάσεται μοι*. Et licet accusativus *δίκην* saepe addatur huic verbo; tamen dativum personae habet, quando pro *dicere alicui ius*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras edd. existimavi. REITZ.

ead. l. 13. Πάσαις — κρεττεῖ) Ψῆφοις subaudiri, pluribus docet L. Bos de Ellips. p. 207 — 8. REITZ.

ead. l. 14. Τίνα — τιθέμενον) Ψῆφον & hic intelligi docet idem L. Bos de Ellips. p. 206. REITZ.

Pag. 74. l. 1. Ἡ κατάγραφος) Ἡ κατάγραφος, ἢ τὰ ποικίλα id est, ἢ ποικίλως κατάγραφος, sive ἢ τοῖς ποικίλοις καταγεγραμμένη. GUYET.

ead. l. 2. Ἡ τὰ ποικίλα) Ob insignes in ea porticu picturas. De phrasi vide N. Δ. X, cap. 4, & alia, quae ibi indicantur, exempla. SOLAN. Conf. etiam de hac ellipsi c. 9, & Gall. cap. 14. Guyetus rem quidem exposuit, ellipsin minus accurate affecutus. Ἐχουσα enim intelligi, ex superioribus locis videbis, & res est notissima. REITZ.

ead. l. 7. Ἐν χρῶ κέκαρμαι) V. Theophr. Char. Μικρολ. p. 34, & Nostrium B. πρ. c. 20, Ἑρμ. c. 18, cum notis. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν Διονύσιον) Τὸν Ἡρακλειώτην. GUYET. Stoi-
cus hic clarus inter Zenonis discipulos memoratur a Diog. Laërt. pag. 173 B. qui tamen postea molestissima lippitudine laborans, a suis tandem defecit, doloremque inter *indifferen-
tia* ponere desiit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡμῶν) Leg. ὑμῶν. SOLAN. Ὑμῶν) Non dubitavi hoc contra edd. recipere, quia sensus omnino requirit, & millies in eo propter soni vicinitatem, quem iotacismus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gesner. sponte in versione dederat, *ante vos*. REITZ.

ead. l. 14. Ἀδελφὴ τῆς παρούσης δίκης ἐστίν) Ab Erasmo

Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis causae est*, caprata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὡσεὶ τις ἀδελφῆ. Sed nunc simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γὰρ τι καὶ τοῦτο νοίεν εἶναι. GRON.

Pag. 75. l. 7. Τῷ πόνῳ) Queritur de Graecis Cicero, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II, 14; in quo a Budaeo reprehenditur Comment. p. 730 ed. Steph. Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Davisius etiam, iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem, inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obineat potestatem, quod duobus locis Plaut. conficere se putat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἂν) An τί οὐκ ἂν; GUYET. Si praemissum καὶ τοι *quamquam*, verum reddas, plane absonum videtur cum Guyeto οὐκ inferere. At si veritas atqui, ut c. 21 med. καὶ τοι τίς ἂν κριτής, atqui quis iudex &c. deinde vero, possit οὐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de iniuria mihi illata? Deos ipsos iniuria afficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. I. e. minor est mea, quam patior, iniuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua, sed Dei causa, se dolere dicunt, ut vindictam eo graviolem consequantur. REITZ.

ead. l. 11. Ὅπου) Pro *quandoquidem*, ut Latinorum ubi. Vide Dial. proximo Icar. c. 9 pr. REITZ.

Pag. 76. l. 1. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἷους ἂν οἴσται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσδόντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους) Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarent labores. Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum, in prioribus verbis πρότερον inferere Mf. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, haec prius illam interrogate. Dein pro προσδόντες in illo, ut & Anglicano, scribi πεισδόντες, num persuasi a voluptate, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. GRAEV.

ead. l. 3. Ἡμέτερον) Solan. Iuntinae adscripsit, male Scholiaften ὑμέτερον habere. Gesnerus contra deletο n, ὑμ. edi voluit, & huic assentior. *Thesea vestrum* enim melius procedit, Lucian. Vol. VII. Dd

quam nostrum, etsi suum quoque Thesea Stoa dicere queat; tamen minus commode. Sed quia nulla ed. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. REITZ.

ibid. Εἰ προσθέντες) Angl. *ei praeiungentes*. BOURD.

ead. l. 6. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι) Nimirum Porticus, id est, Stoica philosophia, loquitur, quae minutis interrogationibus, & quasi punctis, quod proposuit, efficit, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. IV, 3, *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis*. Porro hanc esse altercationem, satis Quintilianus docet. GESN. Conf. c. 22 f. & 28 m. ubi δισύλλαβα & κομματικά proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. REITZ.

ead. l. 8. Τὸ μὴ δὲν οὔσα) Conf. supra de Merc. cond. c. 16; ὡς τὸ μὴ δὲν ὄν. REITZ.

ead. l. 9. Ψοῖσας δεῖ ἡδὲ τὰ εὖρεκα) *Iusiurandum religiose servandum decernite*. GUYET.

ead. l. 12. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγει) Nihil novi est, nominativum sic pro vocativo poni; neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud Homer. II. Δ, 189, φίλος ὦ Μενέλαε. Non enim addam, quod sexcenties apud eundem occurrit, μητιέτα Ζεῦς: id quod S. Clarke ad II. A, 175, non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Est loquax quia nimis anomalum foret, adiectivum ab suo substantivo ita dissentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλα. Interim purus eiusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. Homer. II. Γ, 275 & seqq. Ἡέλιος δ', ὃς παντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούεις, καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi Didymus etiam Ἡέλιος pro ὦ ἥελιε positum ait. Adde Nostrum infra cap. 33 pr. ὁ Διάλογος — λέγει. REITZ.

Pag. 77. l. 2. Πρὸς αὐτὴν — βλέπειν) De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. fratris nostri consultissimi G. O. Reitzii Belgam Graeciff. p. 446. REITZ.

ead. l. 6. καὶ ἢν φησι κεφαλαίων τῶν πόνων τὴν εὐδαμονίαν παραγίγναισθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθους ὁμοίους ἀπέφυγε) Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugae rati, obliquos illos sermones labyrinthis similes evitavit*. In Ms. legitur καὶ ἢν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud Thucyd. ἐν κεφαλαίῳ, est *sub verbo*, quod & Latinis,

denique, aut, ut Cicero, quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit.* Quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, & quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens. GRAEV.

ead. l. 7. Παραγινεσθαι) Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. GUYET. Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγινεσθαι cum Guyeto eicerem: quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat, tamen quanto concinnius fluat oratio, si exfuler, facile apparet. REITZ.

ead. l. 10. Ἀπορίδας) Angl. ἀπορίδας. BOURD. Διαρίδας) Ita P. & L. In vulgatis ἀπορίδας, pro quo scriptum fuisse ἀπορίδας arbitror; certe in A. ἀπορίδας legi testantur. SOLAN.

ead. l. 11. Πόνον — πονηρὸν, ἡδ᾽ αἶαν — ἡδονὴν) Non assequitur interpretatio ulla suavitatem huius loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse quī negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum laboris notionem cum malo saepe iunxisse. Docent hoc Ebraeorum *amel*, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, item πανούργος, ραδιουργός, Latinorum *laborare morbo*, *invidia* &c. Cives mei in Franco-nia morbum sacrum sive comitalem vocant saepe *die Arbeit*: quo eodem vocabulo etiam in partus doloribus utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. GESN.

ead. l. 12. Ἀποκλείειν ἐχρῆν) Interrogative pronuntian-dum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μετὰ τὸν βίον. GUYET. Id igitur ut fieret, curavi. REITZ.

ead. l. 15. Ἐς τὸν πόνον) Non damno hanc lectionem; sed quid si continuata metaphora dixit πόνον; GESN.

ibid. Ἐκδοτον) In Aët. Apost. cap. 2, 23, ἐκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus Elfner. hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἐκδοτον exponit, qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuunt, traditur: quare in re manifesta plura non addam, praeter Phalar. Epist. 4 & 5. REITZ.

Pag. 78. l. 1. Ὡς περ ἰκέτην — ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόν-τα) Sic rectius Mf. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit. Editi. φεύγοντα: sed tum non confugebat, sed ante confugerat. GRAEV.

ibid. ἰκέτην) Et si οἰκέτην legerat, tamen supplicem verterat Obsop. in Paris. ed. quod indicium est, eum verum vidisse. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴν — ἰδρῶτι) Hesiod. Ἐργ. 288, τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ προπάρουθεν ἔθνηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe iam audivimus. Conf. Gall. c. 11. Item hui. Dial. c. 11 &c. REITZ.

ead. l. 4. Μετὰ τὸν βίον) Vid. Ἑρμ. c. 78, cum nota nostra, & Plut. in M. Catone 641. SOLAN.

Pag. 79, l. 2. Δοκιμασθέν) Editiones plurimae δοκιμάσας. BOURD.

Pag. 80, l. 1. Δὲ) Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum Fl. ἑώρα — τούτους — τοὺς πόνοὺς &c. immo sic etiam melius aberit. SOLAN.

ead. l. 2. Τοῦ λόγου) Basil. τοῦτου. BOURD. Μὲν τοῦ λόγου B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέν. P. ed. recte mutavit; in reliquis τοῦτου est, nihil aliud. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐμπιπλάμενους) Iam rursus sine μ. At ἀνεμπιπλάμεν Icar. c. 11 pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra Iov. Conf. c. 46, Amor. c. 8 & 24 &c. Solanus alibi frustra μ inferens, hic manum recte abstinuit. REITZ.

ead. l. 8. Γύγου) Conf. Παρασ. c. 58, & Εὐχ. c. 40. SOLAN.

ead. l. 9. Αἶδος κυνέην) Ex Il. E, 845. Adde Schotti adag. 13, & Plut. 136 f. Aristophan. Ἀχ. 390, ε. Suid. Apollod. I, pag. 38 A. SOLAN.

Pag. 81, l. 1. Μακρὰ χαίρειν) Ego valere iussi illud vulgatum μακρὰν, cum verum P. & L. exhibuerit. Vid. omnino ante notata ad Iov. Confut. c. 32 f. Adde, si vis, Asin. c. 46, & Gall. c. 13. REITZ.

ead. l. 10. Λόγοις) Ex Euripide hoc Phoen. 363. Amphis autem, ὅπου τις ἀλγῆι κῆϊσι καὶ τὸν τοῦν ἔχει. Steph. γνομ. 13. SOLAN.

Pag. 82, l. 8. Τί διάφ.) Sic P. nisi quod προηγούμε — & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι, aut ὅ, τι διάφ. SOLAN.

ead. l. 12. Δισύλλαβα) Nihil variare edd. adlevit Solanus poster. At mox c. 28, κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiuunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομματικὰ ἀκόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ καὶ κομματικά. REITZ.

ead. l. 15. Τρίτῳ) Vid. Aristot. Ἀναλ. προτ. Sed vix tempe-

ro, quin illud ἀναποδείκτον in ἀδυνάτον mutem; adi tamen B. πρ. c. 24, ubi ἀναποδείκτον συλλογισμόν vocat. SOLAN.

ibid. Τὸν ἀναποδείκτον) Audiamus breviter Apuleium de habit. doct. Plat. s. de hermen. p. 37, 8: *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi ceteros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poteram igitur σχῆμα modum interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod iam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? GESN.

Pag. 83. l. 2. Τύχη τῇ ἀγαθῇ) Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo; vid. ad Alex. cap. 14 & 38. REITZ.

ead. l. 3. Ἀρετὴ καὶ Τρυφή) Forſan Ἀρετῇ &c. SOLAN.

ead. l. 10. Φιλονεικίῃς) Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen φιλονεικίῃς ex O. praefendum, quia imperandi modus maiorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox s. huius cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ οὗτος &c.) Versus senarius. GUYET.

ead. l. 15. Τὸ δεῖνα) Τὸν μισθόν τὸ δικαστικόν, quod sequitur, glossema videtur τοῦ δεῖνα. GUYET.

Pag. 84. l. 1. Τὸ δικαστικόν) Τριώβολον intelligi, bene monuit L. Bos de Ellips. p. 171. Conf. supra c. 12, ὁ μισθός, τριώβολον ἐκάστης δίκης, ibique notam Gesneri. Acute quidem Guyetus coniecit, τὸ δικαστικόν glossam videri, quia idem est, quod τὸ δεῖνα non ramen assentior, tam quia Scholiastes δικαστικόν iam suis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominasse triobolum, sed δικαστικόν illud subiecisse τοῦ δεῖνα. Cum igitur lepos insit in eo, minime id eiectionem velim. Nam ut ὁ δεῖνα, qui digito monstratur, magni quid prae se fert, ita per iocum dicit, grande illud scilicet honorarium. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, si vel τριώβολον nominando etiam μέγα praemisisset, dicens, gravis illa merces triobolus: verum luit forſan in oppositione τοῦ δικαστικόν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abesse patiar. REITZ.

ead. l. 6. Δικάσετε) Sicuti conieceram legendum, habet Ox. non δικάσατε, quod in impressis omnibus est. Sic etiam verterat iam interpretes. SOLAN.

ead. l. 10. Δρασμοῦ) Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρ. GUYET.

Pag. 85. l. 2. ἔρχει — πράξειν) De mutando πράξειν in πρᾶσσειν cogitaram. Nunc acquiesco. SOLAN.

ead. l. 5. Κριτήριον) Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6, tollit Philo iudicium cogniti & incogniti. GESN. In I Epist. ad Corinth. VI, 4, βιωτικά μὲν οὖν κριτήρια εἰν ἔχοντε, i. e. iudicia ad res huius vitae pertinentia. Ubi I. Elfner. & hoc Luciani affert, aliudque ex Polyb. Excerpt. Legat. pag. 1095, δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτήριῳ, causam dicere in aequo iudicio. REITZ.

ead. l. 6. Τοῦτο οὖν ἐρῆμην αὐτοῦ καταδικασάτωσαν) Male interpretantur, indicta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum condemnent, quia non obierit vadimonium. Sic ἐρῆμην ὄσσειν, est vadimonii deserti reum esse. Pollux VIII, 8. Ἐρῆμην λύειν est deserti vadimonii absolvere, & iterum agendi facultatem dare. GRAEV.

ead. l. 7. Λογογράφον — Σύρον) Intellige Lucianum rhetorem ex Samosata Syriae civitate natum. Syria autem maioris Asiae regio est, iuxta Iudaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua Strabo L. XVI, Plin. L. V, c. 12 & 22, Pomp. Mela L. I. COGN.

ibid. Πρώην) V. c. 33. Dialogos ergo scribere coeperat ante annum aetatis quadagesimum. SOLAN.

Pag. 86. l. 3. Πρώτον) Hoc prooemium totum est ex Demosthenis de Corona oratione desumptum, p. m. 141, sive ut rhetoras sui temporis plagii, quod passim facit, insimularet; aut ut loquentis dignitati consuleret: sed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis rhetoras perat; quod & ipsa oratio & notae satis ostendunt. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐχὶ τὰντᾶ) Ex alia iam eiusdem Demosthenis oratione, Olynth. scilicet III, p. m. 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ὡστε) Deest in Ms. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθία videtur hic esse, inde est, quod deficiente iam Demosthene, αὐτοπρόσωπος Rhetorica reliqua exsequi cogitur. SOLAN.

Pag. 87. l. 1. Τοῦτον) Et si τὸ μετακλίον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὅντα cum cert. habet, cum δε deberet. Recte autem malo genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τέσσα ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. REITZ.

ead. l. 3. Ἐνδεδυκότα) Th. Mag. v. *ἐνδεδυκώς* haec eodem modo profert. REITZ.

ibid. Περὶ τὴν Ἰωνίαν) Habes hic multa ad Luciani viram spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπειδὴ) Ox. & Thomas Mag. *ἐπεὶ*. SOLAN.

ead. l. 6. Εὐμαθὴς) Et haec Thom. Mag. habere voce *Εὐμ.* recte notavit Solan. REITZ.

ead. l. 12. Πολλὸς καὶ θαυμ. λόγους) Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt, qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, novae insitens viae, sibi iam comparabat. Hinc etiam conicere licet, paucissima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sunt, cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. SOLAN.

ead. l. 13. Εἰς τοὺς φυλάτας) Respicit nempe ad ius civitatis praemii loco datum, ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cuius plura exempla sunt apud Philostratum; v. g. in Hippia 1, 11, in Adriano 2, 10, 3, in Aristide 2, 9, 1, ubi plura Olearius, quemque ibi laudat Spanhem. Orb. Rom. Exerc. I, c. 4. GESN. Recte monet Solanus, errare Olearium ad Philostratum in Vit. Soph. hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Hemsterh. orae Luciani: errat Olear. ad Philostr. V. S. p. 495, N°. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Gesnerus, tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, *βάρβαρον τὴν φωνήν*. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit, i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30, *καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψα*. Non igitur agit de iure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. REITZ.

ibid. Παρενέγραψα) Cave, hoc cum clarissimo Philostrati interprete (ad pag. 495) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. SOLAN.

Pag. 88. l. 3. *Περὶ στέλλουσα*) *Completens*. GUYET. Male.

Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? REITZ.

ead. l. 5. Ἰόνιος) Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per *ω* scribebatur. SOLAN. Recte orthographiam emendavit Solanus noster: nam ita scribitur *κάλπος Ἰόνιος* apud Thucyd. Diod. ac Strab. Et brevis est secunda ap. Dionys. in Perieg. v. 94. Sed *Ἰώνια, Ἴωνες & Ἴωνικὸς* secundam habent longam. REITZ.

ead. l. 6. Κελτικὸς) Vide *Ἀπ. μισθ. c. ult.* ubi Sophistae sibi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. SOLAN.

ead. l. 11. Μέγα φρονήσας) O. & P. optime. In impress. *μεγαλοφρονήσας*. SOLAN. *Μεγαλοφρονήσας*) *Μέγα φρονεῖν* in vitis ponitur. Hinc Menand. in fragm. Luciani ed. minori subiunctis XXVIII, 1, *Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρονεῖν.* Quod Apost. ad Rom. XII, 16, ait, *μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονούντες.* Contra *μεγαλόφρων*, qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque *μέγα φρονήσας* hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, cum verbum *μεγαλοφρονέω* aequè in vitiis ponatur, ac *μέγα φρονῶ*, ut Steph. iam notavit. (Licet in meliorem partem Ioseph. Ant. XIX, 7, 3, *εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμος.*) Quin & *μεγαλόφρων* pro vitio ducitur ap. LXX, Prov. XXI, 4, *μεγαλόφρων ὅς ὑβρεῖ θρασυκάρδιος, λαμπτήρ δὲ ἀσεβῶν ἀμαρτία.* In mediam quandam partem Dion. Hal. de Demosth. Grav. pag. m. 173: *καὶ σεμνυνόμεθα μὲν καὶ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγόνεσθαι*, i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum *μέγα φρονοῦμεν* diceret. Idem Antiq. VIII, p. 550, a. m. *Οὐλόουςκοι — ταῖς αὐτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες*, i. e. *clari*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. REITZ.

ead. l. 12. Αὐτὸν δέ) Mf. *αὐτὸς δέ*. GRAEV. *Αὐτὸς O. & P. etiam.* In impr. *αὐτὸν*. SOLAN.

ead. l. 13. Φιλοσοφίας υἱὸν) Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes philosophos. Vide Diog. Laërt. pag. 81 A, B. & not. SOLAN.

Pag. 89. l. 1. Κωμικὰ) In impress. omnibus *κοιματικὰ* legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. *κωμικὰ* exhibet, quod minime respiciendum; immo in

textum recipiendum censeo, nisi forsan sub vulgata lateat vox κομματικά, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. SOLAN. Κομματικά ἐρωτήματα) Conf. c. 22, δισύλλαβα ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic, neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum δισύλλαβα argumento est, & hic κομματικά rectius esse, quam κομικά, & mox sequens συλλαβίζων declarat δισύλλαβα supra non sollicitandum. Nec ignotam arbitror Sophistarum per quaeftiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & arguendi consuetudinem. Adde, quod me humanissime monuit L. I. Wetstenius. Hieronymus prol. in prophetas: *HOSEAS COMMATICUS est, & quasi per sententias loquens*. Et in Matthaeum: *prudentem semper admoneo lectorem, ut non superstitiosis acquiescat interpretationibus, & quae commatice pro fingentium dicuntur arbitrio, sed consideret priora, media & sequentia, & nesciat sibi universa, quae scripta sunt*. REITZ.

ead. l. 3. Συλλαβίζων) I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κυρίως. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων, les faisant épeler. GUYET.

ead. l. 6. Ἐπισείσαι) Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. Plin. Sec. V.... — quid quisque sentiat, perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio... VI — non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi. Vide Casaub. ad Th. 116, & nos ad Σκν. c. ult. SOLAN.

ibid. τῶν ὅρων) Ἀν ἐν τῷ τῶν ὅρων; Persius: *Et manus aurículas imitata est mobilis albas*. I. e. pollice auri inserto manum agitare. GUYET. Facilius est aliorum coniecturas carpere, quam facere meliores. Versus Persii a Guyeto adductus, est 59, Sat. I; ibique sannas & exsibilationis gestus describit poëta. Ait enim: *O Iane, a tergo quem nulla ciconia pinxit, Nec manus aurículas imitata est mobilis albas, Nec linguae, quantum sitiat canis Appula, tantae*. Estque illa pollicis in aurem insertio asininarum auricularum simulatio, adeoque contemptus maximae publicae testatio. Talia autem si Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox seqq. τοιοῦτον πράσῃν ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur sententia fingi, qui velit, plausus oratori expectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, sed leviores ac tacitos risus, modestioresque complosiones. At obstat tum μακρὰ ἐπινεύσαι, ideoque μικρὰ iam ex Fl. necessario foret legendum. Sed confer c. 33, ubi Dialogus queritur, Satyricam sibi personam

a Luciano indutam : & vide, anne explosio. ac faenae intelligantur in eos, qui in Satyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque coniectura Guyeti erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modestas laudes & ad plautus, quos Sophista studiose quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐν τὸς τῶν ὄρων retineo, at μικρὰ ἐπιπνεῦσαι recipio: nam parva annuentis capitis commotio assentientis est signum; magna, derisionis. REITZ.

ead. l. 11. Ἐνοχος τῆς κακώσεως non est vexationis obnoxius, ut volunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III, 3: ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπή, καὶ ἀμόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προικός, σίτου. καὶ τούτων-τίον, ἀπὸ λειψις, καὶ δίκη παρὰ τοῦ ἀνδρὸς ἀπολείψεως & ineptissime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, affligere, & afflictionis poena. Hic locus, ut plurima alia in Polluce, non possunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult, ἀποπομπή & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem; κακοῦν & κάκωσις de eo, qui eam deferit: sicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deferit, sive nuntio remisso, sive, ut puto, malitiose, & sine causa. De τῇ ἀπολείπειν vide, quae notavi olim ad Soloecismam. Quamvis δίκη κακώσεως sit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus liberos, & pupillos. Vide Harpocratonis Lexicon. GRAEV. Nihil melius τῇ κακώσει respondet, quam mala tractatio. Observavit etiam Kuhnus ad Poll. 3, 46. Rei uxoriae actio in foro Romano vocabatur, quae malae tractationis in scholis, docente Fabio VII, 3, 11. Ex cuius Decl. VIII, 6, discas, hoc nomine etiam comprehendi detractum cultum, negatum comitatum, fastiditas noctes, pulsata faciem. Latius autem paruisse κακώσεως actionem, non nego. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Neq. 1328. GESN. Mulier marito scribit ap. Alciph. I, Epist. 6 f. ἰσθι με παρὰ τὸν πατέρα οἰχνησομένην δὲ οὐδ' ἐμὲ περιβέβηται καὶ σὺ γράβεται παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde apparet, κάκωσιν etiam esse eam actionem iniuriae, quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi Berglerus & hoc Luciani, & aliud ex Diog. Laërtio affert. REITZ.

Pag. 90. L. 2. Ἐπυγράφοις) Conf. supra Scyth. c. 10, ἐπιγράμμενος προτάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra Peregr.

§ 11, προστάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante Solano contuli. REITZ.

Ibid. Ἐπιγράφονται ἅπαντες προστάτιν αὐτῶν) Rarius ed. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque Solan. hic eam consuluerat; sed quia Wesseling. Obf. p. 162 monebat, eam perverle αὐτῶν dedisse, & ex *Ald.* αὐτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam αὐτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obf. l. d. Soph. Oed. Tyran. Ὄστ' οὐ Κρέοντος προστάτου γεγράφωμαι. Ad quae verba ait: Ex veteri apud Athenienses more, quo omnes inquilini μέτοικοι sibi sumere debebant patronum προστάτην, qui vero neglexerant facere, compellabantur ἀποστασίῳ, de qua Harpocraton. Eiuscemodi sibi patronum legere illis est νέμειν, γράφειν, ἀπογράφειν, ἐπιγράφειν, & συγγράφειν προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paulo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit, Luciani interpretem his ad hoc dicendi genus offendisse. Et primo quidem in Scythia, (c. 10, ubi id iam monui, Gesnerus autem sponte in versione emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina facta sunt, sui que velut praesidem scriptis testantur. Neque id satis bene. Gesnerus hic *antislitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia pressio pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφονται igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei, qui rem tenet. Ἐπιγράφειν Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc Theophilus Instit. L. 2, Tit. I, § 5, ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδιὸν οὐκ ἐπιγράφεται δεσπότην, *litorum possessio (dominium) proprium non capit dominum.* REITZ. Sine dubio ad illud ius patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, *patronamque suam profitentur.* GESN. in *Addend.*

ead. l. 4. Κόπτουσιν — τὴν θύραν) Conf. Graev. ad Soloeis. cap. 10, & Elsner. Obf. ad N. T. 2, p. 445, Apocal. XI, 20. REITZ.

ead. l. 12. Μὴν μὴ ἐπιτρέψῃς) Ex O. est vocula μὴ, quae, cum nitori sententiae consulat, admittenda est. SOLAN.

ibid. Ἄγνωμον) Adleverat Solan. vid. Th. Mag. v. Εὐγγ. Sed operae erit eius verba addere. Εὐγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὐδαιμον, ἀλλ' εὐγνώμον· ἄγνωμον δὲ, καὶ σύγγνωμον. Λουκιανὸς ἐν τῷ δις κατηγορούμενος· ἄγνωμον γὰρ &c. ubi hic legitur. Sed εὐγνωμον οἰκίδιον habuimus tamen Asin. c. 2 f. & alibi, consentientibus vert. edd. Scribit & sic Stephan. Videbi-

mus alias plura, unde patebit vanum esse Magistrum. REITZ:

ead. l. 14. Οὗτος ἀπολογείσθω) Οὗτος volebat Gesnerus.

Ac lubens ita edidissē, si varietatem invenissē. REITZ.

Pag. 91. l. 1. ΣΤΡΟΣ) Luciani apologia. GUYET.

ibid. Δικασταί) Ex Cod. Ox. Deest enim illa in haecenus impress. SOLAN.

Pag. 92. l. 1. Παιανεύς) Demosthenes. V. Πρωτ. cap. 21, & passim in decretis in Or. Dem. de Corona. SOLAN.

ead. l. 3. Καὶ φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὁθαλμὸν ὑπογραμφομένην) Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὁθαλμούς, ἀττικώτερον esse docet Thom. Mag. quam ψιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices, ut & viri effeminati. Nofter Dial. Meretr. τὸ ὁθαλμὸν ὑπογραμμένην. De Medis Xenoph. Π. I, 10: ὁρῶν δὲ αὐτὸν κακοσμημένον καὶ ὁθαλμῶν ὑπογραφεῖ καὶ χρώματος ἐντρίψαι, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ἐν Μήδοις. Idem de Cyro L. 8: ὑποχρίσθαι δὲ τοὺς ὁθαλμούς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοντο, ἢ εἰσι καὶ ἐντριβεσθαι, ὡς εὐχρῶτεροι ὁρῶντο, ἢ πεφύκασιν. L. Bos.

ead. l. 13. Θύρας) O. melius, quam impr. in quibus omnibus θυρίδας legebatur. SOLAN.

ead. l. 15. Μοιχείας) I. e. περὶ μοιχείας. GUYET.

ibid. Ἐργασίαν) Cf. supra c. 10 pr. Icar. c. 8 & 16. REITZ.

Pag. 93. l. 2. Τετταράκοντα) In iis, quae iunior scripsit Lucianus, vix quemquam ab eo nominari videbis eorum, quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. SOLAN.

ead. l. 4. Δικαστὰς) Et orator & Sophista iam tum fuerat. Vide etiam A. μισθ. c. ult. SOLAN.

ibid. Τυρ. κατηγ. καὶ ἀρ. ἐπαίνους) His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. cap. 35, de rhetore legisti inter prandendum laudes domini peragente; hinc ibidem c. 11, optimates, dum eruditos experientur, laudes suas ab iis audire. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπαίνους ἐκφυγόντι) Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἐλθόντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γυγόντι. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum sit. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo Codice hic attulit Graevius, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — δέμενον. Quamquam enim syllepfi quadam Syrum, h. e. Lucianum, atque Dialogum coniunctos intelligere forte liceat; tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. GESN.

ibid. Ἐς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τούτῳ διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἥρέμα διαλεγόμενος. πολλὰ ἔχων &c. Ultima sic leguntur in Mf. cum aliquot verborum incremento: ἥρέμα συνδιαλεγόμενος, τῶν ἐπαίνων καὶ κρότου οὐ δοσμένους. πολλὰ ἔχων, placide dispuantes, lapides & plausum non desiderantes. Quae Luciani esse nemo infirmabitur. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐναγτίαν) Subaudi Ἰήσον. GUYET. Sed satis hoc iam inculcatum, quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito Ἰήσος; REITZ.

ead. l. 13. Ὁ Διάλογος — λέγει) Conf. supra c. 20 f. δ' Ἐπίκουρος — λέγει. REITZ.

ibid. Ἐπὶ τῶν αὐτῶν) De iisdem iudicibus. GUYET. Immo sub iisdem, sive iisdem iudicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit Guyet. nimirum de iisd. iudd. intelligendum esse. REITZ.

ead. l. 14. Διπλάσιονα) Adversatur hoc palam iis, quae c. 14 constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut, corruptum locum esse, fatendum est, Fl. ed. διπλάσιον οἷς—. SOLAN.

in Schol. l. 1. Μελέτας) Eas Latini causas Ciceronis tempore, controversias Quintiliani aeo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. CLER.

Pag. 94. l. 8. Ἄνω που &c.) Plat. Phaedr. 344. G. H. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀεροβατοῦντα) Socratem tangit, ab Aristoph. eodem nomine traductum in Nebul. v. 225, ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & *ibid.* deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eundem Dial. praeced. REITZ.

ibid. Πτηνὸν ἄμμα) Meminit iterum Noster Ἀναβ. c. 22, & Πρτ. c. ult. SOLAN. Conf. supra Pisc. c. 22 f. REITZ.

ead. l. 11. Ὑπεράνω) Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ sed ὑπεράνω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τοῦ οὐρανοῦ, super coeli dorsum, hoc est, supra nubes. Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγωδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. GRAEV. Conf. supra Deor. Dial. IV, § 2, & Herm. c. 61. SOLAN.

Pag. 95. l. 2. Μοι — μοι) Delendum censeo posterius. SOLAN. Recte. Idem Hag. editioni adscripserat Gesnerus. At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. REITZ. In impr. omnibus erat: εἰτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ σκῆμμα. Verum cum non agnoscat posterius μοι a Mf. Reg. 3011. illud exfulare iussimus.

ead. l. 4. Ἀριστοφάνην) Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. *supr.* Demon. c. 62, ubi Σακράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra Demosth. Enc. c. 2 & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνην revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρην exhibet, ubi cett. Ἀρην. De Salt. c. 21. Adde Gall. c. 3. REITZ.

ead. l. 6. Μένιππον) De quo supra multis ad N. Δ. I. SOLAN. Μένιππον τινα) Iuniorē altero; vid. Olear. ad Philostr. pag. 164. a. 5. REITZ.

ead. l. 8. Κάρχαρον) Vid. supra notata ad Merc. Cond. cap. 35. Quom. Hitt. c. 43. De Salt. c. 4. REITZ.

ead. l. 9. Τὸ δῆγμα λαθραίων) Invehitur in malevolos *sublesta lingua*, qui, ut ait Plautus, *Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est, Aquam frigidam subdole suffundunt.* De quibus vide Cataub. ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pifid. Cosmog. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἰρωνεὺς ἀθλίους κύνας ζαίνειν δοκῶντας καὶ δάκρυειν κτειγμένους. BOURD.

ead. l. 11. Διαμένων) Sic P. solus. In impress. Διακείμενος. SOLAN.

ead. l. 14. Οὔτε πεζὸς εἰμι, οὔτε ἐπὶ τῶν μετεώρων βέβηκα) Interpretes: Neque pedestris, neque sublimis incedo. Ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicent metέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζοῖς; Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc verē me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῶν μέτρων βέβηκα, neque in metris incedo, hoc est, neque in prosa, nec poetice scribo: genus meum dicendi non est, quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, continuis interrogationibus praefractus, sed exilis, excisus, ieiunus, macilentus, de qua voce superius nonnihil notavi. Paulo post reponē particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἥλπισα ἢ τὸν διάλογον τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. GRAEV. Mf. Gr. recte μέτρων. KUSTER. Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In impress. μετεώρων. SOLAN. Μέτρων sponē etiam probavit Gellnerus. Conf. supra pro Imag. cap. 18: εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροντο. REITZ.

Pag. 96. l. 11. Ἀνθρώπινον) Nullius momenti primo adspēctū videtur esse τὸ ἀνθρ. marginis *A. IV.* quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicuius scri-

bendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret, habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumptas. REITZ.

Pag. 97. l. 4. Ὅτι μὴ τὰ ἰσχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενος πρὸς αὐτὸν σμικρολογεῖμαι) Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens arguari non soleo. Ml. pro τὰ ἰσχνὰ scribit τὰ γλισχρὰ, & pro καθήμενος σμικρολογεῖμαι, legit, κάθημαι σμικρολογεῖμαι. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor, ne ego quoque σμικρολογεῖμαι, qui haec annotem. GRAEV.

ead. l. 6. Ἀθάνατος) Platonis Dialogos innuit, Phaedrum 344 C. Apol. Socr. 369 A. & Phaedon. 381 A. SOLAN.

ibid. Πόσας κοτύλας) Locus Platonis de animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆς αὐτῆς περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μερίστης, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν ἐν μέσῳ συγκεράσατο οὐσίας εἶδος &c. Ed. Basf. p. 478 f. SOLAN.

ead. l. 8. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας) I. e. τῆς αὐτοῦ, im-
materialis. GUYET.

ibid. Εἰς τὸν κρατῆρα) Alludit ad illam Platonice in Timaeo Cosmogoniam c. 19, coll. c. 28 pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγής; sed ἀμερίστος καὶ ἀεὶ κατὰ τ' αὐτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paulo post τὴν θατέρου φύσιν δισμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo: ταὐτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. temperationem superiorem) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννύς ἐμισγες, τὰ τῶν πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μίσγαν, κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 9. Τὰ πάντα) Articulum restituiamus ex Ml. Reg.
3011.

ibid. Πολιτικῆς μαρίου εἰδωλον) Vide Plat. Gorg. 287 E. F. & Quintilian. II, 15, pag. 105, quem lege. SOLAN. Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e Quintiliano damus II, 15, 25, ubi Platonice illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter composuimus. GESN.

ead. l. 11. Λεπτολογῶν) Quia Solan. nusquam alibi illud (Cod. Const.) adiecit, quod sciam, nescio quid sibi velit. (vid. Var. Lect.) Sed credo id constantem Codicum lectionem significare, non Constantinum quendam Codicem. Λεπτολογεῖν etiam adscriptum erat marg. Ald. Sed vulgatum praestat. REITZ.

ead. l. 16. Ἀποβλέπει) Lege ἄνω βλέπει. GUYET. Non ma-

le Guyet. coniecit, & facile me nactus esset obsequentem, si quis Cod. eodem duceret. Iam vero vulgatam servare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro oculos avertere quocunque, i. e. ad quaevis remotiora, & sic oppositio τῶν πρὸ τοῦ ποδοῦν quaedam apparet, maior tamen & convenientior futura, si ἀναβλέπει vel ἀνω βλ. legamus, quia sublimium ac coelestium speculationem potissimum exprobrare huic solet, & ideo *alias* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus se supra nubes evolasse ait, ut vid. c. 33. REITZ.

ibid. τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦν) Plat. Phaedr. 344 G H. SOLAN.

Pag. 98. l. 8. Ἀμέλει τούτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι τὴν τετραπῆν μένουστος φέρει, καὶ μὴ παύσαιτο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις) Ἀμέλει τούτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετραπῆν μένουστος φέρει; καὶ μὴ παύσαι φθονεῖν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertusi, sive ψήφοι τετραπῆναι in iudiciis condemnatorii. Aeschines contra Timarchum, & plane pleneque Scholiastes Demosthenis Ulpianus in orationem eius contra Timocratem. MARCIL.

ead. l. 9. τὴν τετραπῆν) Calculum condemnationis. De his calculis copiose Scholiast. Aristophan. & Flor. Christian. ad Vesp. BOURD.

IN DE PARASITO.

Pag. 99. l. 3. ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ) Inscriptio editionis *Basf.* est Τυχιάδου καὶ Παρασίτου. In aliis edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. REITZ.

ead. l. 4. Σίμων) Σίμων παράσιτος. GUYET.

ead. l. 6. Καὶ ἄλλω χρήσιμοι) Plato in Epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καὶ κεῖνο δεῖ σε ἐνθυμῆσθαι, ὅτι ἕκαστος ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γεγενεν, ἀλλὰ σὺς γενέσθως ἡμῶν τὸ πατρί μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γεννησάντες, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. COGN.

ead. l. 12. Μουσικὴν) Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, aiunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur iuvenes Athenis. Lucian. in Gymnaf. COGN. Vid. Plutarch. de Musica, & Comment. ad praefat. Corn. Nep. REITZ.

Pag. 100. l. 9. Δόκει) Sic mox c. 2, & supra Icar. c. 12 pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. A. 1. adscriptum *Fl. δοκεῖν*. Falso, si Florentinam innuit: nam, ut recte Solanus animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον) Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. MARCIL.

*ead. l. 12. Τὴν μανίαν) Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένῃν εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. MARCIL. Ingeniose sane, ut huius scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondere callere artem, quae sibi victum praeferat, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Equis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus c. 2: Ἐγὼ γὰρ εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ τοῦ μὴ δὲ μίαν ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναι μοι τὴν μανίαν δόκει, καὶ με τῶν ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίει. Neutiquam hic audiendus Marcilius, legens p. 240 ed. Amst. τῆς μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse causam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe infania omnem culpam fecus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tanquam magistra pro suo arbitrio traheret, in se omnem culpam arceffens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo, inquit Tychiades, opus erit te alicui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἡμεῖς, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρων γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδὲν τι ἥττον, ἢ Φειδίας εἴχαιρε τῷ Διί. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale interpres, qui hiatus sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἂν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum; dein quia statim quoque ita sequitur, καὶ μὴν ἂν ἡμεῖς μᾶλλον χαρίζοιο, si ad me scribens, dicas, ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίῳ ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἡμεῖς, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἂν, rem mihi feceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian. IENS.*

Lucian. Vol. VII.

E e

ead. l. 15. Παιδαγωγὸν) Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et Oblopoeus, magistrum atque auctorem vertens, videtur eo alluisse; sed nescio, unde habuerit. REITZ.

Pag. 103. l. 9. Τῷ) Abieci accentum cum Fl. ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi iam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. Hemst. ad Prometh. c. 7. REITZ.

ead. l. 11. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες) Non damno equidem supplementum illud χαρίσασθε sed opus illo esse non arbitror, cum ἀπὸ τοῦ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus possit, γνωρίσασθε. GESN.

ibid. Τοῦτο λέγοντες ἐμὲ) Verbum hic deesse videtur, τιμήσετε, aut simile. GUYET. Vid. Iensii notam praemissam, qui post haec verba, χαρίσασθε ἂν, vel simile quid, excidisse arbitratur. Sed quid si peculiaris Atticismus sit, (ut revera est) participii pro subiunctivo vel imperativo? Ita enim prorsus Epictetus Sent. 52, p. 116 ed. Rel. ubi, cum nihil praecedat, quo referatur, sic incipit novam sententiam: Τοὺς δυσχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἀγόντες, οἷς οὐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: Molestos autem philosophos in medium producamus &c. quae legens videbis, non etiam sequi verbum, quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφίγγεσθαι & simil. crebro Aret. Cappad. Vid. eius Syntaxi editioni Boerhavii subiunctam, p. 359 a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo supra ad Iov. Trag. c. 12. Adde Maitt. de Dialect. p. 66 & 79, ubi etiam nominativum partic. cum ὥς, ex Sophocl. Oed. Tyr. 551, οἷσδ' ὥς ποιήσαν, pro ποιήσεις. Et ex Xen. p. 437, οἱ προδιδόντες, prodiderunt. Multos alios lusus in participiis afferre liceret, si tempus sineret; sed Luciani hoc aequae ac Epicteti revera pro imperativo & subi. exponi possunt simpliciore multo ellipsi, quam si χαρίσασθε ἂν suppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοντες sit λέγοντες ἔστε. Veluti Phavorinus, notante Maittaire, p. 66, ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentissime, quid miramur, si & nominativus pro secunda eiusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam structura Thucyd. I, 121 f. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμαρνούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod Scholiast. notat pro τιμαρνῆσθαι positum. Nam alias praemisso verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia est ratio. REITZ.

ead. l. 12. Ἀγαλματοποιὸν) Vid. Iens. De Iove Olympio supra passim dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Προΐσται) A futuro Aeolico προεῖ, προεῖσμαι, προεῖσαι, προεῖσται, προῖσται. Anabοῖσται, οἰστὸς, missile? Placet. Τὸ ἔω, ἵημι triplex videtur: ἔω, ὄω, οἶω. Ab ὄω, ὄκα, ὄκα, ἀφέωκα &c. GUYET.

Pag. 104. l. 3. Δίωνι — φιλοσόφῳ) Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philosophia laudem est consecutus. Suid. Philostr. & Syn. de laude calvirii. Lucian. in Peregrino. COGN. Vide Cogn. Not. & Men. c. 17. Perlecta Platonis epistola septima, facile, credo, mecum senties, *Dionysium* hic, non *Dionem*, a Luciano scriptum fuisse. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅπως οἰομαι) Vett. Codd. inspicendi. GUYET. Nihil varietatis invenio, nec desidero. Si cum Obsop. male vertas, ut *arbitror fore*, καὶ abesse possit; (etsi saepe πλεονάζει, v. infra cap. 28.) At si cum Bened. verius, *etiam quod sentio*, *dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὥς quaesivit Guyetus. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9 & 32. Et notam Solani ad Tim. § 48. REITZ.

ead. l. 15. Οὐδέν) Ita Fr. sola. Reliquae omnes οὐθέν. Fl. cum frequentibus iungit, omiſſis Τυχ. & Παρ. SOLAN. Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco obieciſſe videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπέ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in recognoscendum, sive paratus sis, sive minus. GESN. Non valde repugnavi Solano οὐδέν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia Phryn. p. 76 negat, οὐθεὶς recte dici pro οὐδεὶς, aliique οὐθεὶς Aeolicum esse aiunt, nonnullos auct. subiungam, in quibus οὐθέν, μηθέν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis, quam Aeolica, dialecto scripsere. Οὐθέν his apud Dion. Hal. VII, p. m. 472, 16, atque alibi passim. Οὐθεὶς Diod. Sic. II, c. 19, v. 36. Οὐθέν idem III, c. 57, v. 65. Μηθέν Aristot. I Pol. c. 8, εἰ οὖν ἡ φύσις μηθέν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4, οὐδέν ἂν εἴδει. Sed eod. lib. c. 11 post med. ἀτ' οὐθενὸς ἐπιβάλλοντος c. 12, σκυτοτόμος δ' οὐθεὶς, οὐδ' ἐτῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδέν rursus L. 2, c. 3, & μηθέν ibid. med. Item de Coelo L. I, c. 5 med. διαφέρει δέ γε οὐδέν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6, & in Analyſ. quoque saepe

pe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθέν, quam tamen nimiam faciunt comment. ad Phrynich. quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲν, alterum ex οὐτεν sit conflatum, nam & οὐδὲν αἶς, ad maiorem forsan emphasin, scribi qui nescit, adeat Mollium ad Long. Past. p. notarum § 2. Sed sufficit hic ostendisse, Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηδὲν rursus Diod. Sic. I, c. 22 pr. & IV, c. 44 pr. οὐδὲν καλύσει, & saepe alibi. Epict. Man. c. 29. Ibid. c. 36 f. ὅρος οὐδὲν ἐστίν. Lenius Scholiast. Aristoph. quem indicat Maittair. de Dial. p. 2, οὐδὲν elegantius esse, quam οὐδὲν. Unum οὐδὲν affert hic ex Gen. XXXI, 44, cui itaque superiora illa addi poterunt, item duotriave alia, quae Hoeschel. ad Phryn. l. c. ex LXX, & Athen. profert. REITZ.

ead. l. 16. ΤΥΧ.) Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίστασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter interpretes. BOURD.

ibid. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ ἀληθὴ δὲ οὐδὲν διοίσει) Ira hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti Fl. ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium, partim ex coniectura. In impressis enim legebatur, οὐδὲν ΤΥΧ. Εἰ καὶ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. PAP. In P. vero, οὐδὲν εἰ καὶ σμικρὰ δέοι, ἀληθὴ δὲ οὐ διοίσει. SOLAN. Mf. Regg. 2954. & 3011. εἰ καὶ σμικρὰ δέ τοι ἀληθὴ δὲ διοίσει. Unde cl. Bel. de Ball. coniecit legendum: εἰ καὶ σμικρὰ δ' εἴποις, ἀληθὴ δὲ διοίσει, quand tu dirois peu de chose, la vérité de tes raisons l'emportera toujours.

ibid. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

Pag. 105. l. 4. Μετέχοιμεν αὐτῆς) Qui legerit ea, quae mox sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἀπάντων ἡ παρασιτικὴ κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte nobis, cum dicimus, legendum esse μετέχοιεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσασιν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. GESN.

ead. l. 5. Ὡς ἐπίστασαι) Mallem εἰ ἐπίστασαι. SOLAN. Negaverat supra Parasitus, se philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, videlicet in versione adieci. GESN.

ead. l. 8. Τέχνη ἐστίν) In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμένων πρὸς τι τέλος εὐχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex ed. Flor. partim ex Mf. Interpretes verterunt, Ars est, quae constat ex

perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem. Ubi est in Graeco *consentientes*? Dein quid Latinis sint *coëxercitatae*, nemo dixerit. Verre: *Ars est corpus perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem.* Sic contra ἀσχυγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. Vide mox c. 6, ubi hanc explicat definitionem. GRAEV.

ead. l. 9. Ἐγκαταλήψεις) Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. BOURD. Ἐκ καταλήψεων) Ut Fl. ed. & S. c. 6 & 8. In reliquis enim ἔγκαταλήψεις — uti & in P. & C. Vid. Quintil. II, 17, p. 116, l. SOLAN. Ἐκ καταλήψεων συγγυμνασμένων) Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud Sextum Empiricum, apud quem quoties occurrat, docuit Fabricius ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa Fabriciana animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio, quam secundo casu, & ubi separari non possit, legi ἔγκαταλήψεις vel ἔγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios Codices, qui habeant ἐκκαταλήψεις, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur afferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἔγκαταλήψεις, vel similis; licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata expipientibus praesertim, illud ἔγκαταλήψεις quod in pronuntiatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis καταλήψεις in artis definitione add. Spanhem. & Kusterus ad Aristoph. Neph. 317. Interpretatio, quam damus, est Quintiliani II, 17, 41, nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros Fabii obsederunt, & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare, quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a Fabio, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars constat. Si uno nomine utendum sit, *compages* forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. GESN. Mox pr. c. 6, ἐκ καταλήψεως, non ἔγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. A. X. W. additum etiam erat, *legendum ἐκ καταλήψεων* vid. *Commentarium Hermogenis* fol. 2, ubi per definitio explicatur. Sed addamus, quae L. Bos Obs. Cr. p. 77 contra Graevium notavit: *Carpit Graevius versionem Latinam, — at interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e Quintiliano, qui utrumque vocabulum, consentientes, & coëxercitatae, habet in Instit. Orat. L. II, c. 18, (leg. c. 17.)* sive ille, inquit, ab omnibus fere approbatus finis observatur, artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vi-

tae; ubi in marg. ed. Basil. notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγκαταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων) πρὸς τι τέλος εὖχρηστον τῶν ἐν τῷ βίῳ. Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV, 3, & Schol. Aristoph. ad *Nubes*, p. 143. REITZ.

Pag. 106. l. 1. Αἱ πονηραὶ χύτραι) Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur, ita homines ex sermone. Huc allusit Pers. Sat. III: — sonat vitium percussa maligne, Respondet viridi non costis fidelia limo. Et rursus in Sat. V: — pulsu dignoscere cautus Qui solidum crepet & pistillae testoria linguae. COGN.

ead. l. 2. Μὴ σαπρὸν) Casaub. ad illud Persii sonat vitium, legi vult σαθρὸν. BOURD. Σαθρὸν) Plut. L. II, p. 64. (ed. Xyl. Gr. L.) KUSTER. Casauboni emendationem secuti sumus, σαθρὸν legentis pro σαπρὸν. Locus est Platonis huic simillimus in Theaet. p. 83 B. σκεπτέον — διακρούοντα εἴτε ὑγιές εἴτε σαθρὸν φέγγεται. SOLAN. Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, Casaubonus ad Persii Sat. 3, 21, etiam hic legendum esse σαθρὸν. Quam frequens sit Luciano huius nominis usus, ostendit iam Kusterus ad Aristoph. Plut. 814, quibus addi potest ex Encom. Demosth. pag. 694 extr. Graev. τὸ τοῦ νοσοῦντος σαθρὸν, pars afflicta &c. Praestat forte, quod facit Kusterus in Aristophane, etiam hic ἐπέχειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ, etiam σαπρὰ dici queant. De negatione, quae hic abundat, iam dixit Schol. GESN.

ead. l. 4. Ἐκ καταλήψεων) Ut supra, nisi quod hic FL. ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ.—. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅτῳ) Sic P. & L. recte. In impr. οὗτω. SOLAN.

ibid. Μεταγνοίη) Sic S. & A. quibuscum consentit Mf. Reg. 2954. Vulg. μεταγνοίσι, male.

ead. l. 7. Ἀργυρογνώμονα) Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστής, nummularius & trapezita. COGN.

ibid. Εἴπερ ἐπίστατο διαγινώσκειν) Ἦπερ ἔ. δ. MARCIL. Non male. Et sic priscus interpr. *artem* — qua norint, fecerat. Sed vulgatum stare potest. REITZ.

ead. l. 9. Κιβδηλον) Quod simplex non est, neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κιβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κεύθειν τὸ δῆλον, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, huius nomen nominumati solent inscribere,

addita litera, iisque in terram abiectis dira imprecari. Παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subaeratum κιβδηλον appellant, & κιβδηλίαν corruptelam. COGN.

ead. l. 10. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.) Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani pag. sequente. MARCIL. Οὐχ ὥσπερ) Marcilii coniecturam secutus sum. SOLAN. ὥσπερ τῶν νομισμάτων) Οὐχ ὥσπερ, quod Marcil. volebat, Solanus iam receperat in textum, sine auctoritate. Ego, quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat in *I.* aliisque, minus errarunt, qui οὐχ hic inferi cupiebant.) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se habent) i. e. quod non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνδρῶν μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων. Permulta sunt eiusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ οὐ vel μὴ testimonium est ap. Eurip. *Androm. v. 80*: Γέρον ἐκεῖνος, ὅσπερ ὅφελειν παρὼν, senex est ille, ita ut nequaquam te iuvare queat; sive, senior est, quam ut &c. Apud Hippocr. *S. I, aph. 13*, μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait: Γέροντες εὐφορώτατα νηστείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεστηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παῖδιά, i. e. minime omnium pueri ieiunium ferunt. Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis*, Tit. *Negandi formul. fin.* Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen, dedit L. Bos de Ellips. p. 331 — 2. REITZ.

ead. l. 11. Μὴ φανερῶν) Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. BOURD.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) Locus integer ita habet: Ὁ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν, δὲ κιβδηλῶς ἢ, τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφὴ &c. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀνδρῶν &c.) Eurip. *Med. 518.* SOLAN.

Pag. 107. l. 2. Λόγους λέγειν) Sic supra Gall. cap. 3, παραδοξότατον λόγον — λέγω. Et Herod. c. 3, λόγους ἐλέγον. Arr. *Exp. Al. I, p. 54*, λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias eiusmodi repetitiones abunde iam vidimus. Cumque ad Gall. c. 5 promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum, quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Evang. Matth. XI, 10*, ἐχάρησαν χαρὰν, quod *Marc. IV, 40*, iterum oc-

currit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tueretur Eckhard. in Observ. ex Aristoph. Plur. p. 2. REITZ.

ead. l. 8. Παντὸς ἀπῆλθε) Ἀν διὰ παντός, i. e. perpetuo, ubique, quaesivit Solanus? nam per omnia dederat etiam Obsop. Non opus erit, si παντὸς cum Gesnero nostro mascul. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. ante omnia conversum in Ael. V, 13 pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδευοι πρὸς τὰς μεταβολὰς παντὸς μᾶλλον. Sed & possis ante omnes reddere, etsi pluralis praecedat. Ita enim & Dion. Hal. Ant. X, p. m. 642, 30, τοὺς πολέμους — οὓς παντὸς μάλιστα ἐφοβούντο, quos ante omnes alios timebant. Sed eodem reddit, quos magis timebant, quam quidvis. Nam neutr. generis certe est ap. eund. X, 681, 31, δὲ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo, semper disquiri debere, quo genere accipiendum sit. Et περὶ τοῦ παντός, de summa rerum, neutr. est apud Herodian. IV, 4, 14. Περί παντός ποιεῖν, plurimi facere, Lexicogr. iam notarunt. Quare nihil hic muto. REITZ.

ead. l. 11. Πράττεσθαι) In quibusdam πράττεσθαι. BOURD.

ead. l. 15. Πλάτωνος) Haec Platonis sententia exstat in Dialogo, qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. COGN. Locus non in Gorg. exstat, sed in Theaet. p. ed. Basf. 83 A. SOLAN.

Pag. 108. l. 7. εἶν) Legendum videtur εἶν. GUYET. Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καταλύσεις certe singularem referre nolum. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cuius exempla quaedam dedit frater optimus G. O. Reitz. in Belg. Graeciss. p. 357 — 8, tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. iunxisse feminin. plur. verbo sing. ? REITZ.

ibid. Ἀπόλλυσιν) Ἀπολλύουσιν. GUYET. Bene, si εἶν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Gesnerus, εἶν ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen perdunt convertit, pluralem edendum esse forsitan innuens. Velim igitur, etsi εἶν retineo, minima accentus mutatione ἀπολλύσι legere: nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrium ita constructa reperiantur. REITZ.

ead. l. 10. Μὴ καὶ μανίας) Τὸ μὴ delendum videtur. GUYET. Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in P. in aliis non. Conf. c. 40 f. REITZ.

ead. l. 11. *Ον, οὐδὲ ζῆν &c.) Lectionem Florentinae vulgata meliorem arbitror; sed malletum tum etiam illud δν post βίω, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *A. et W.* quo sententia parasitica sit, οὐδὲν εὐχρηστότερον εὐρίσκειν ἐν τῷ βίω, ὃν ἀνευ οὐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; sed altera est concinnior. REITZ.

Pag. 109. l. 3. Δύταμιν δέ τινα) Nempe hic removel τὸ τεχνουσιδὲς, qualis est animalium sollertia in victu quaerendo, fruendis nidis &c. ut paulo post ἀτεχνίας. Vulgavit Fabricius ad Sexti Empir. adv. Gram. I, 75, locum egregium e Scholiis ineditis ad Dionysium Thracem, ubi occasione eiusdem definitionis artis explicantur & ab ea distinguuntur τεχνουσιδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία, κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. GESN.

ead. l. 10. Δυνήσεται σώζειν) Consequentia orationis & nexus haud dubie postulant secundam personam, quam cum Ionica s. antiqua ratione positam inveniret librarius, δυνήσεται, imperitia quadam immutasse videtur in δυνήσεται. Vi. Et hoc etiam primus interpret Vinc. Obsopoeus, a quo discessum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus obiiciat pronomen ἑαυτὸν. Hoc enim aeque secundae personae ac tertiae iungi posse, translatitium est. GESN. Δυνήσεται σώζειν ἑαυτὸν) Cum δυνήσεται antea editum legerem, coniiciebam, legendum δυνήσῃ vel δυνήσαιο, ut fiat secundae personae, & praemissae interrogationi, *an tu evasurus sis?* respondeat. Immo sic legi voluisse Obsopoeum crederem, qui vulgata servata tamen dedit, *te ipse servare potuisses*; nisi ex aliis eius erroris viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Gesnerus τ tantum delebat, ut δυνήσεται legas, idque facillimum & optimum, (nisi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori cessi, & quia necessitas exigit, vulgatam reieci, quae plane absurda erat. Restat tamen, ut ἑαυτὸν, quod tertiae personae est, iam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemisit Noster σὺ σαυτῷ. Sed per me non erit necessarium, quia ἑαυτὸν est omnis personae. Pro ἑμαυτὸν id assertum vid. ad Asin. cap. 13; pro σαυτὸν in Apolog. pro Merc. c. 2. *ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκται σοι*, nisi credas propter stigma sequens dubiam esse lectionem. Vid. igitur apertius pro secund. pers. positum in Ep. ad Galat. V, 14, ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτὸν. Evang. Matth. XXVI, 11, πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν 2 Corinth. X, 12, &c. passim. Epict. Man. pag. 58 f. Ael. I, 34 med. *τολμήσεις τοῖς*

δοθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Glossar. vetere in Biblioth. Coisl. pag. 233, ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum sic saepe habere, bene proficitur Sol. ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. REITZ.

Pag. 110. l. 6. Τοιοῦτον) Pleonasmus, qualis ille Pausan. p. 22, ἐς δὲ τὸν ναῦν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιούσι, quem cum aliis simil. affert Maitt. de Dialect. p. 75. Addo Diod. Sic. V, c. 7 post med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τῆς Ἰταλίας ἐπιθυμούντι, συγκατεσκεύασεν αὐτῷ τοὺς — τόπους. REITZ.

ead. l. 11. Ἄλλ' ἐκεῖνο) Intellige, ὅρα, ποιήσον. GUYET.

ibid. Ὅπως) Sic Noster passim. Vid. Τιμ. cap. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta iam est, § 48.) SOLAN.

ead. l. 13. Σὺ λέγων) Pro λέγεις, ἰ. λέγων εἰ. Vide ad cap. 2. REITZ.

ead. l. 15. Λεκτέον) Λεκτέων. MARCIL. Λεκτέων) Additum oportuit καὶ πρακτέων. SOLAN. Quod Marcil. voluit, id iam erat in P. S. A. I. Fl. &c. Aliis igitur edd. usus fuit. REITZ.

Pag. 111. l. 8. Οὐ γὰρ) Versus Homerici erant corruptissimi. BOURD. Inspecto Homeri loco, (qui est Odys. I, 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus, aut librarii, apparebit. Οὐ γὰρ ἔγωγέ τι φημι τέλος χαριέστερον εἶναι ἢ ὅταν εὐφροσύνη μὲν ἔχη κατὰ δῆμον ἅπαντα, Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δόματ' ἀκονάζονται αἰοῖδου ἤμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι Σίτου καὶ κρεῖων· μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσον Οἶνοχος &c. Hunc Homeri locum respicit Basilii de legendis Graecorum libris, (Grot. ed. p. 87.) cum ait: οὐ τείνουσιν ἐπαίνοσόμεθα τοὺς ποιητὰς, οὐ λοιδоруμένους, οὐ σκώπτοντας, οὐκ ἐρώντας ἢ μεθύοντας μιμουμένους. οὐχ ὅταν τραπέζῃ πληθούσῃ καὶ ὁδαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ἐρίζονται. SOLAN.

ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι) Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex Hom. Odys. II, v. 5, unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & exstat in Flor. GRAEV.

ibid. Εἶναι) Hom. L. Fl. V. 2. & P. In reliquis erat ἔμμεναι, prave. In P. ut & G. ἔμ — ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. SOLAN. Εἶναι legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit Guyet. Item paulo post εὐφροσύνη pro vulgato εὐφροσύνην. REITZ.

ead. l. 9. Εὐφροσύνη) Corrupte hic omnes εὐφροσύνην. Ego ex Homero ipso emaculavi. SOLAN.

ibid. Ἐχῇ κατὰ) Ἐχει κατὰ scribendum videtur, pro κατ-

ἔχει. GUYET. Non plane opus est cum Guyeto *κατά* per anastrophē scribere; neque sic est in meis Homeri edd. Nam etsi per *imesin* pro *κατέχω* accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Od. Z, 107, Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει, & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cuius exempla mox subiiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit, *laetitia versatur apud, per populum*. De ἔχει vero in ἔχει mutando non adeo repugno; cum lectio inter ἔχει & ἔχει etiam variet in Homeri libris Odysseae loco, quem Solanus indicavit. ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. Alciphro. III, Ep. 20 pr. τρίτην ταύτην ἡμέραν ἔχων ἐν ἄστει. Idem I, 1, τρίτην ταύτην εἶχεν ὁ χειμῶν ἡμέραν. Long. Past. I, p. 24 ed. Iung. (18 Moll.) ἡ δὲ Χλόη — ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγῦσα τὸ γάλα (male πηγῦσα ed. Iung.) Idem IV, 113, περὶ θῆραν εἶχε λαγῶν. Ael. XIII, 2 m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχεῖαν εἶχεν. Et III, 42, καὶ αἱ μὲν περὶ τοὺς ἰστούς εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus Hom. Od. Δ, 491: Οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χειράς τε πόδας τε, *senium eum occupat ad manus pedesque*; ubi ex traiectione structurae patet *imesin* esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo *κατά* scribi necesse, quia praepos. praecedit casum suum. REITZ.

ead. l. 15. Τοῦτο τί μοι) Hom. Odys. I, v. 11. SOLAN.

Pag. 112. l. 2. Τῶν Ἑλλήνων) In aliis Codd. τῶν ὅλων. BOURD. Ἑλλήνων) Unde hanc scripturam habuerit Parisiensis editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque impr. & ipso P. ὅλων. In Fl. λόγων. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτε τὸν Φιλοκλήτην) Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat Homerus. Sed vide Philostr. p. 703, & qui ibi in notis memoratur Hyginus fab. CII. SOLAN.

ibid. Φιλοκλήτην) Est apud Philostr. in Heroic. & Homer. in catalogo navium. COGN.

ead. l. 6. Ἑλληνας — κατέσχευ) Hom. Il. A: Τὸν δ' ἄγαυός ἐπέσσειν ἐρητύσασκε παραστάς. COGN. Versus, quem Cognatus profert, est in Il. B, 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. eiusd. B, 165, ubi de Graecorum fuga cohibenda sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. REITZ.

ead. l. 7. Ἐαυτὸν μαστιγῶσας) Hom. Od. Δ, 244. SOLAN.

ead. l. 10. Τῇ Καλυψοῖ) Hom. Od. E, 14, & passim. REITZ.

ead. l. 12. Λείας) Τελείας L. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ εἶδον τε ἀκούειν αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγόμενον) Verto: fieri enim non potest, ut eos (versus) PERCI-

PIAMUS, si non saepius dicantur. Interpretes habebat, quos nisi saepe referantur, audire non possumus. Verum τὸ ἀκούει hic non est audire, sed intelligere & percipere. VITRING.

ibid. Ἀκούειν αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων) Id est, repetiti placent. GUYET. Ἀκούειν hic intelligere est; quo sensu in N. T. usurpatur; nove. Nisi forte corruptus locus est. SOLAN. Ἀκούειν Solanus nove dictum ait, pro intelligere, ut in Novo Foedere usurpatur. Gesnerus etiam recte vertit intelligere. Obopoeus, neque enim ad satietatem AUDIRI possunt, nisi saepius repetantur: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν intelligendi significatu non sit antiquissimum; non tamen est adeo novum, ut singulari Novi Foederis stilo sittribuendum. Ex Galeno enim L. X id iam protulit Bud. in Comm. L. Gr. pag. 565, duobus testimoniis, quorum posterius tantum repetam. Ἀπλῶν δὲ, ait, ὅταν εἴπω, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit Pfochenius de stilo N. T. ad verba Apostoli 1 Cor. XIV, 4, ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, nemo enim intelligit. Sensus, quem Guyetus his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore structura est ap. Liban. Ep. 31, τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει quod vertitur, quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet. Ad verbum autem sonabit, horum autem nemo, qui non (ira) audierit, ut auditurus. Quid si igitur ἀκούσεις optandi modo legas? vel ἀκούσων. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Δαιτυμόνης) Hom. Od. I, 7. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον) Iens. ad Dial. Imag. posterius verbum iis annumerat, quae in Lexicis non inveniuntur; (quamquam inverse ἀχλὺς edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in Stephan. Scap. Bud. Poll. Suid. & Hesych. non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & Alciphr. IV, Ep. 55, pag. 410, plane totidem verbis scribens τὸ τῆς σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus Bergl. & haec Luciani affert, & ipsum Epicurum in Epist. ad Menoeceum apud Diog. Laërt. X, Segm. 127, in simili sententia τὴν τοῦ σώματος ἀόχλησιν dicentem, & ἀνοχλησίαν Diog. Laërt. II, Segm. 87. REITZ.

ead. l. 10. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος) Ἐπίκουρος forte. Sic interpret. GUYET.

Pag. 114. l. 5. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ τῆς Σχερίας) Videtur omnino respicere Odyss. N, 79, 92. Vox σχερίας, quae in libris omnibus nostris existat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερία autem, aut Σχερίν, nomen est insulae Phaeacorum, (Od. E, 34 & 35.)

unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam aucto. SOLAN. Magna veri similitudine sese commendat coniectura Solani: sed quod eam, inducta vulgata, iam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda, vel falsa, ut sine eiusmodi coniectura intelligi aut credi non queat. Cum vero & ἐπὶ σὺχῃ in Homero ead. Odyss. crebro uiurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. REITZ.

ead. l. 6. Κατὰ ταῦτα) Illo modo, i. e. sequenti. GUYET. Habuimus idem in Bis Accus. c. 15 med. REITZ.

ead. l. 9. Οὐχ ὅπως ἡδύως οὐ ζήσεται) Forfan quis οὐ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra Abdic. c. 18 potata. Sed si in eiusmodi locutionibus οὐ intelligendum relinquatur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut Tox. c. 26 pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰσχύνεται. REITZ.

Pag. 115. l. 5. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχρὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν εὐκτέ) Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero, qui pauca, nihil amplius. Mentem Luciani non satis affecutus est, qui ira reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: ei vero, qui pauca, & nihil, non ita, i. e. hoc non praebet. VITRING.

ead. l. 6. Παρέχει) I. e. licet hoc facere. GUYET. Melius Vitringa; quare comma post μηδὲν, quod in P. aberat, etiam addidi, id quod Gesnerus quoque fecerat. REITZ.

ead. l. 12. Ἡ μὲν) Τὸ εἰ hic deesse videtur. GUYET. Ei B. 2. P. & A. quod & agnoscit L. sed abest ἦ. In reliquis deest εἰ. Al. ludit iterum ad eandem fabulam Mureti. c. 13. SOLAN.

ead. l. 13. Παρὰ τοῦτο) Forfan παρὰ τοῦτου, adscripserat Gesnerus. REITZ.

Pag. 116. l. 2. Τοῦ τέλους) Non attendit ad hanc vocem interpretes. Sic mox cap. 30, συμφωνία τῶν ἔργων καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic Petron. Saryr. Ipse pater veri doctus Epicurus in arte lussit, & hoc vitam dixit habere telos. Quo loci mendose faciunt, qui in secundo versu reponunt lussit pro iussit, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. BOURD.

ead. l. 4. Ἀπολογούμενος) Τὸ παρασίτη οὔτε μάγειρός ἐστιν — οὔτε ἀργύρια, ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενος ἀχθεσθεῖν, καὶ πάντα ἔχει. At vero parasito neque coquus est &c. neque pecuniae, pro quibus causam dicere gravetur. Sic interpretes: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογεῖσθαι, qui se defendunt contra impu-

gnantem. Hic est ἄτοπον. Lege ex Ms. ὑπὲρ ὧν ἀπολλυμένων ἀχθεσθεῖν, neque pecunia, qua amissa crucietur. GRAEV. Ἀπολλυμένων) Τῶν ἀπολλύμενος L. unde confirmatur Graevii emendatio. In impr. omnibus ἀπολογούμενος, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμος; Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐκεῖνος) Ἐκείνους malim. Et Solanus Florentinam etiam ἐκεῖνος male habere, Iuntinae adleverat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνος rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo exposti, & ὧν ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, quibus istos (Epicureos) perturbari necesse est. REITZ.

ead. l. 11. Πάσης γὰρ τέχνης) Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. GUYET. Haud male quidem Guyeti coniectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatus locum haberet, nihil muto. Diod. Sic. L. II, c. 28 m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV, cap. 44, τῆς θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra Gall. c. 28, οὐπὲρ ἱερὸς εἰμι. Aesop. F. 2, τούτου ἱερὸς εἶναι λέγεται. Evang. Ioan. XIX, 36, ὅσπου οὐ συντρίβησεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo Exod. XII, 10, de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex Cic. I in Verr. 18, insula Deorum sacra, pro Diis, affert Ienius in Lectt. Luc. p. 285; addiditque deinde Iustin. XVIII, 7, decimas Herculis ferre. Et XI, 5, duodecim aras Deorum statuit. Alia huius generis dedit Wopkens in Animadv. ad Avian. insertis Obf. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736, pag. 210. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων) Sic recte Ms. vulgo ἐκ τῶν διδασκάλων. GRAEV. Τίς γὰρ ἀπὸ δειπνοῦ ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὀρώμεν; Ms. Graevii ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicuius, ubi διατρίβουσιν οἱ διδασκαλοὶ, puta, σχολῆς vel διδασκαλείου, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticōs loquendi formam. Sic ἐς διδασκάλου Noster in Hermotimo c. 82 f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in Amoribus c. 64 f. Ἐς Πλάτωνος ἔτερον in Hermotimo, & passim. Adde, quae ad Tom. I notavimus. IENS. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων praeter Ms. Gr. ed. Ven. Reliqui

vero libri ἐκ. Sed B. 2. pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. SOLAN. Non quidem improbo vulgatum, quod Iens. defendit, ἐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti Solano ac Graevio in ἀπὸ aequo bono, aequo testibus suis firmato, hoc facile dedi, ut reciperem. Et si me tertium testem his adiungere licet, ἀπὸ cum illis magis probō; quia ἐκ τινος ἔρχεσθαι, quando οἶκος intelligitur, amat sine articulo poni, ut Aristoph. Plut. 84, ἐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι, & simil. quae cum praepos. ἐς iuncta, ipse attulit Iensius. REITZ.

Pag. 117. l. 1. Εἰς διδασκαλεία φοιτῶντες) Confer Somn. sub init. SOLAN.

ead. l. 13. Πολλή) Consulto mutavit textum Hesiodi, qui ita habet Ἐργ. 290, μακρὸς — ἐπ' αὐτήν. In P. Fl. ed. & S. αὐτοῦς, in reliquis αὐτό. SOLAN. Πολλή — αὐτὸ) Notarat Solanus noster solam P. quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxī; sed melioribus parui. Interim & πολλή male forsan ab interpret. cum οἶμος coniunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod Fl. aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλή, (si proba est lectio, & non πολλὰς poëtice pro πολλὺς, rescribendum) forsan ad τέχνην referendum. Hesiod. ab Solano indicatus habet, μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adiectivum ad viam referre, ut *longa & ardua* dicatur. Verum isthoc ipsum voluit Gesnerus aequo ac prioribus interpret. & ὁδὸς post πολλή intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adiectiv. ad sequens οἶμος aptemus: nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans iam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem eius* tantum indicaret, vel elegantissimam agnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet: nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοῦς eodem referri videtur; sed hoc ipsum sefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοῦς refingere debuerent. At falsa tum prodit sententia. REITZ. Quid si πολλή refertur ad τέχνην, & αὐτὸ ad totam phrasin τοὺς καρποὺς ἀπολαμβάνουσι; GESN.

ead. l. 14. Εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν) Sic corruperunt posteriores sanum & sincerum priorum editionum, ἐν αὐτῷ τῷ μαθάνειν. Paulo post iterum τῷ degene-

ravit in τὸ (ἅμα τὸ ἀρξασθαι), ut iam vidit & monuit Graevius. IENS.

ead. l. 15. τῷ μανθ.) Ita B. 2. & P. Reliquae τὸ, prave. SOLAN. ibid. Ἐν τῷ τέλει ἐστίν) Obsop. reddiderat, *quantocius in quaestu est*. Haud ita male ad fenfum: ludit enim in duplici sensu vocab. τέλος. REITZ.

Pag. 118. l. 2. Ἄμα τὸ ἀρξασθαι) Sine dubio quoque scribendum, ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τῷ ἀρξασθαι τῆς τέχνης. At parasitus simul atque artem opus est, visum habet. Ἄμα τῷ ἀρξασθαι ἐστὶν σὺν τῷ ἀρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ. Edd. male. ἅμα τὸ ἀρξασθαι. GRAEV.

ead. l. 9. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας) Disce hinc, quanto sapientius a Iudaeis & Christianis, seu potius a Deo ipso, feriae sanctae & caste colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies festi, primus erant & septimus, de quo posteriore alibi nos. SOLAN.

ead. l. 16. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἐστὶν εὐφρ. μανθ.) Prope ad synchysin accedit haec constructio, ita instituenda: εὐφραίνονμενον πολυποσίαις οὐκ ἐστι μανθάνειν. Belle tamen se res habet: nam vel maiorem habuimus Imag. c. 4 pr. ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, δὲ λέγουσιν, ἥκουσας, οἱ ἐπιχόριοι περὶ αὐτῆς. Mollior, non tamen priori absimilis verborum traiectione est ap. Callim. Hymn. I, v. 10, Ἐν δέ σε Παρράσιῃ ῥεῖν τέκεν. Long. Past. III, pag. 110, ἐκ γὰρ μοι χηνῶν τῶν εἰκοσιν ἕνα τὸν κάλλιστον αἰετὸς ἤρπασε. Adde nonnulla alia in Syntax. Aretaei, eius Oper. adiuncta pag. 359. Sed Latini, si non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεις vel frequentioribus & intricatioribus deletantur, quod praeter Sanctium & Rutgers. ad Horat. compluribus in locis egit Th. Wopkens in Lectt. Tullian. REITZ.

Pag. 119. l. 3. Αὐτὴ δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ &c.) Non αὐτὴ, sed αὐτὴν legendum; id quod manifestum ex antithesi, quam facit Parasitus. Ostensurus nempe, Parasiticam praestare aliis artibus, *aliae quidem, inquit, artes sine instrumentis neutiquam domino suo inservire queunt; neque enim fieri potest, ut quis sit tibicen sine tibiis, fidicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) ita bona est, nec artificii molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit*. Ita quoque cap. 21 pr. scribendum, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκουσί μοι ταύτης ἐπιθυμαῖν· αὐτὴ δὲ οὐδεμιᾶς ἐτέρης· non, ut vulgo, αὐτὴ. IENS. Αὐτὴ) Iensii emendatio. SOLAN. Sic mox recte § 19, κατὰ Σωκράτην, καὶ αὐτὴν quare nullus dubitavi, monentibus Iensio & Solano parere. REITZ.

ead. l. 9. Κατὰ Σωκράτην) Plat. Ione 145 B. C. D. SOLAN. Ut *Fl.* hic Σωκράτη, ita eadem supra Ἄρη, Gall. 3, atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae *v* addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. Diog. Laërt Σωκράτη praefert, T. I. L. 2, p. 106, 113, 114, 117 &c. Sed Ἀριστοφάνην p. 103, & T. II, p. 585 &c. Σωκράτην etiam ibid p. 586. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτὴ δὲ) Ut supra cap. 17 αὐτὴ in αὐτῇ mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia ταύτης iam proxime praecessit, non male hic αὐτὴ sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo his haec dici. REITZ.

Pag. 120. l. 1. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ) Vitiosum habetur ab Rhetoribus, nimis multa monosyllaba coniungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyllaba iungere. Sic Noster mox cap. 28, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. Aesop. Fab. 149 vel septem iungit, δυνατώτερός μου εἰ. εἰ δὲ μὴ, τί σοί ἐστιν. REITZ.

ead. l. 4. Ἀλλότρια) Athen. lib. 1. In quo multa sunt huius Dialogi. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ μὴν) Ante haec verba incipit loqui Parasitus. Aliud tamen secutus est interpretes. BOURD.

Pag. 121. l. 5. Κακοπαθόντες) De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico Diod. Sic. IV, c. 20 f. De pugnantibus Gallis Aelian. II, 28. REITZ.

ead. l. 11. Ἀνήστα) Ante *B.* omnes edd. ἀνήρωτα, corrupte. Vid. Homer. Od. I, 108. SOLAN.

Pag. 122. l. 9. Τὴν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, & διὰ γενναϊότητα) Τὴν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, & διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γὰρ μὴ τῶν μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν διαφέρει. MARCIL.

ead. l. 13. Ναυσικάα) Homer. Odyss. Z, 101. SOLAN.

ead. l. 16. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν) Erat, cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his, quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solemnibus quasi & propria est, quae ὑπαρξιν notat, s. eam, quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit Fabius: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione Sextus Empir. Math. VIII, 186, & ibi Fabric. GESN.

Pag. 123. l. 10. Τεκμαίρεσθαι) Unde fit, ut nihil praeter opi-
Lucian. Vol. VII. F f

nionem coniecturamque supersit. Hunc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀρχὴν γάρ φημι) Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio ἀρχήν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim principio, ut vertunt, nec principium, ut pag. seq. (ἀπὸ δ' οὐκ εἰς μέγιστον τοῦ μὴδ' ἐτὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο) notat, sed omnino, prorsus. Tanaq. quoque Fabrum male in Timone οὐδ' ἐτὴν ἀρχὴν εἶναι αὐτοὺς vertisse primo congressu, accurate observat Gronovius ad Tom. I, pag. 1010 ed. Amst. (i. e. in Tim. circiter med.) Ad eandem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque Politianus, dum in Miscellaneis cap. 56 locum hunc Pausaniae in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, ὅτι σφίσιν ἐπ' ἀκρὰ τῇ ῥινί, ἐν ἐκάστῳ κέρασ καὶ ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ οὐ μέγα, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, verum in capite, ne initio quidem cornua. Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν vertere, ne initio quidem cornua sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. IENS. Quoties hoc monerimus? De scopulo hoc interpretum vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4. Et Hemst. ad Nigr. § 26. Et mox c. 29, μὴδ' ἐτὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. REITZ.

ead. l. 12. Ἐπεὶ τί) Lege ἐπὶ τοι. GUYET. Gesnerus sensum adiuvit, signum interrogandi post ποτε ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male coniecit Guyetus: quare notam interrogandi novam non adieci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. REITZ.

Pag. 124. l. 3. Καὶ μὴν τὰς μὲν ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφορον εἴη, καὶ παράλθοι τις συγχρόμως ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, προσδεκτίος ἂν εἴη) Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa: Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione non nihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; si quidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est. Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτίος enim, non προσδεκτός, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic: Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans, (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectibiles, non sunt immutabiles) admittendae forent. Id vult noster ille τῆς Πλω-

πρασιτικῆς ἐγκωμιαστῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & ceteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eandemque apud omnes gentes. Ceterum mirum quantum diversam scripturam huius loci exhibet ed. Flor. Nempe, καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καὶ τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνος εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima (προσδεκτός ἂν εἴη) plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. IENS. Vid. Iensf. SOLAN. Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν) Καὶ μὴν τὰς μὲν aliae, quasi vererentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καί. Sed quia καὶ μὴν καὶ millies frequentatur Nostro, ut in Quom. Hist. § 60, ibique allegatis, item Eun. 3, Demon. c. 22, 54, 56, Asin. 38, (alia de καὶ abundante ad Somn. c. 7 sunt notata) ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21 f. ubi τί δὲ οὐχ οἱ τά. Ibid. c. 10 p. m. μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in Tim. § 16, ἀν; οὐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & Liban. Ep. 20, καὶ γὰρ καὶ τὰ μὴ. Idem Ep. 31, οὐ γὰρ ἦν τοῦ σου. Ep. 33, δὲ τὸ μὲν τι τῆς, & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat, quam Aristoteles, ex quo haec tantum addo. Physf. VI, cap. 6, ἐν δὲ τῷ νῦν οὐκ. Ibid. vel octo monosyll. legas: Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ἐκ τοῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. eiusd. cap. ὥστ' ἐν ᾧ ἂν ἢ οὐκ ἂν εἴη. Xenoph. Cyr. III, sub init. sex etiam copulat, τέλος δὲ καὶ ὁ παῖς καὶ αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54 a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρα. Octo Diod. Sic. III, c. 62, p. 231, τὸν μὲν ἐκ γῆς, τὸν δ' ἐκ τῆς ἀμπέλους. Nec a quinque abstinuit Demosth. ut in Or. adv. Mid. p. m. 414 C. καὶ γὰρ εἰ μὲν ὁ. Sed desino συλλαβίζειν. REITZ.

ibid. τὰς μὲν ἄλλας τέχνας) Nihil hic vitiosum; sed impedior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιόσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτός ἂν εἴη, εἰ τις παρέλθοι συγγνώμης ἄξιόσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καὶ τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. GESN.

ibid. Εἰ καὶ τι — τις συγγνώμης ἄξιόσας) Quamquam earum ratione & postulata venia. Verte: quamquam nonnihil discrepet, hoc venia dignatus quispiam praetereas. GUYET.

ead. l. 4. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας) Haec ex *Fl.* Solanus ita constituerat, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξίως ἐστὶ &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτός ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium, ubi ἀξίως ἐστὶ pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cuius sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. REITZ.

ibid. Τίς συγγνώμης ἀξίως ἐστὶν) Ita recte *Fl.* nisi, quod prave τὶ pro τίς habet. In reliquis pro ἀξίως ἐστὶ, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμετάπτωτοι, προσδεκτός ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut supervacaneum & merum glossema omisimus. SOLAN.

ead. l. 5. Μέσαι) Mediae. An mediocres? GUYET.

ead. l. 6. Προσδεκτός ἂν εἴη) Haec addititia videntur: GUYET. Si haec verba retinenda sunt, non video, cur προσδεκτός in προσδεκτόν sit mutandum, cum iungi possit praemisso τίς. REITZ.

ead. l. 7. Ὡς ἀναγκαῖον) Haec duo verba cur addita sint, mihi non satis liquet. SOLAN.

ead. l. 8. Μᾶλλον τῶν ὄργ.) Vertitur, magis convenire, quam instrumenta? Verte, consonare magis, quam organa? GUYET. Quid sit μᾶλλον τῶν ὄργάνων, mihi non liquet. SOLAN. Quia Solanus ait, sibi non liquere, quis horum verborum sensus sit, mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo. Queritur, philosophiam non esse unam nec sibi consentientem, quam tamen oporteret vel consonantiorē esse instrumentis musicis. Adeoque verba, μὴ δὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ, μᾶλλον τῶν ὀργάνων, sonant, nec esse ipsam sibi ipsi consonam prae organis musicis, sive, plus etiam, quam instrum. musica. Ideo in verbis δὲ τίς ὥς ἀναγκαῖον, ut scribebantur, illud solum mutavi, ut δὲ τίς interrogantis more scriberem. REITZ.

Pag. 125. l. 2. Φορὰς ἀντιδόξου) Contrariarum opinionum conflictum. GUYET. Ad verbum, proventus s. multitudinis, sectae, disciplinae, diversa sentientis. De usu simili nominis φορὰ plenissime edoceri aliquis potest, si adire lubeat Fabric. ad S. Empir. Math. VII, 49. Hic ipse Sextus egregie suppetias fert Parasito nostro, Math. II, 6 seq. ubi quanta sit dissensio circa definitionem Rhetorices, demonstrat. GESN.

ibid. Μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν) Point du tout, i. e. nullo modo. GUYET. Recte Guyerum monere, vide ad huius Dial. c. 27, ubi lenius idem notat. REITZ.

ead. l. 8. Μὲν τοὺςδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν) Legendum videtur, ἄλλως τοὺς μὲν, ἑτέρως δὲ τοὺςδε παρασιτεῖν. GUYET. Illud posterius τοὺς δὲ in nostris Codd. atque edd. non invenio, sed τοὺς tantum, certe in *I. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed *B. 1.* τοὺς δὲ, quod in τοὺςδε mutandum, facile largior, idque *B. 2.* iam fecit. At cum in cett. absit, earum lectionem servavi, ne sine necessitate τὸ δὲ conducitur. REITZ.

Pag. 126. l. 10. Ὡς κατὰ τινος — αἰσχύνει) Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem, si esset ὡς περ, vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic intercessisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. GESN.

ibid. Κατὰ τινος) Καὶ τινος legendum. GUYET. Probo coniecturam: nam κατὰ sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex Pell. potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. REITZ.

ead. l. 15. Ἀναγραφάντων τοὺς ἐκ. βίου) An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? SOLAN.

Pag. 127. l. 1. Νῦν τὸν Ἑρακλέα) De hoc Parasitico sacramento Io. Meursius. Iurabant etiam Parasiti νῦν τοὺς ἄλλας. Liban. Paras. BOURD.

ead. l. 4. Ὡς ἐγὼ δοκῶ) Videtur leg. ὥς. GESN. Gesnerus ὥς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους, scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ, regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὥς legas; & pristini etiam interpretes, ut ego opinor reddentes, ita legi voluisse videntur. REITZ.

ead. l. 5. Αἰσχύνει) Vid. Eix. c. 17, & hoc ipso op. c. 43, & Plut. in Vit. Aristid. & π. κόλακ. Bentleius, Diog. Laërt. II, 61, p. 48 C. D. & Suid. Septem numerantur eius Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. Diog. l. c. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅπως εἰ δύνατο) Nota phrasin. GUYET. Nihil aliud signif. quam si modo posset, vel si hoc modo posset, pro εἰ οὕτω δύναιτο. Alia de ὅπως iam alibi laudatus habet Solan. ad huius Dial. c. 9, & ad Tim. § 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt, & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construunt, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὥς valebit, ut videtur etiam tacite inmisit Guyet. ad c. 3 huius Dial. unde id ei suspectum fuit, quia cum infinitivo non amat construui. Exempla ab Solano illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3 & 9 plane

respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris, *si quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter, quam relativum ὅς saepe accipitur pro οὗτος, non solum in formula ἥδ' ὅς pro ἔφη οὗτος, quam habuimus Alex. c. 43, Lexiph. c. 2, 4, & singulis fere seqq. Sed & alibi, ut Aesop. Fab. 91, καὶ ὅς υποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101, αἱ περιστέραι — ἐξήλασαν (κολοῖν) παίουσαι. Καὶ ὅς ἀποτυχὼν τῆς ἐνταῦθα τροφῆς ἐπαγῆκε πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi: est tamen haud absumile illud Herodiani III, 5, 9, ἴδου δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πείσαι δύνησιν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere possent*, vel quibus *eum, si possent, aggredierentur*; ubi Steph. quoque malit legi εἰσως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora: nam cum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*. ac tum idem erit ὅπως si, quod εἰσως. REITZ.

ead. l. 9. Ἡδουκιμκέναι) Sic omnino scribendum, non ut in omnibus impr. est εὐδ —. SOLAN. Εὐδοκιμκέναι) Admississem augmentum ἡδουκ. quod adeo necessarium clamat Solanus noster, si alicubi invenissem; sed ne Iungermanni Manibus δοκυσισσος videar, nihil mutavi; & cum mox § seq. rursus εὐδοκίμει, consentientibus vet. edd. habeamus, (quod similiter in ὑδουκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphthongus εὐ maneat immutabilis, praestet abstinere manum. Habuimus idem supra Alex. c. 32, Amor. c. 33, pro Imag. c. 19 f. atque alibi. REITZ.

ead. l. 12. Ἀριστιππος) Genere Cyrenaicus, maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod affentaretur Dionysio. Ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt, Tibi soli & chlamydem, & vestem reiculam ferre datum est. Leg. Diog. Laërt. L. 2. Horat. Ep. L. I. COGN.

ead. l. 17. Αὐτὸς εὐδοκίμει) Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. GUYET. Quod Guyet. scribit εὐδοκίμει, nescio negligentiae, an diligentiae adscribam, quod praef. temp. crediderit, quia augment. abest; an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paulo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μάλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. Quom. Histoir. cap. 17 f. & Gall. 18 &c. Nihil tamen desinio. REITZ.

Pag. 128. l. 4. Πλάτων) Vid. Plat. Dion. 283. — (Sed fufpectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigaffe tradit Diog. Laërt. III, p. 74 C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem eft, de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipfe Parafiticae, & Parafitis credo, operam dediffe infimulatus eft. Vid. Athen. 427 F. SOLAN.

ead. l. 9. Δευτέρῳ στόλῳ) In priorē venierat. Vid. Diog. Laërt. p. 147 C. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστόξενος) Musicus dictus fuit a patre, musicae praecipuo magistro, auctore Suid. Sreph. de Urbibus, in dictione *Tarentum*, fcribit hunc fuiffe patria Tarentinum. De hoc Cic. & Gell. COGN. Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιός καὶ αὐτὸς γε παρασίτος Νηλέως ἦν) Quis fuerit ille Neleus, qui parafitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone, L. XIII: ὁ τοῦ Κορίνθου υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένος καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὠνίσματι συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non est mirum, si παρασίτον habuerit Aristoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare, (an ἀδογματογε?) & Aristoxenus eandem cum Neleo philosophiae sectam profitebatur. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas: Ἀριστόξενος υἱὸς Μησίου τοῦ καὶ Σπινθάρον μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, διατρίβας δὲ ἐν Μαντινείᾳ φιλόσοφος γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιθέμενος οὐκ ἠστόχησε ἀκουστῆς τοῦ πατρὸς, καὶ λάμπρον τοῦ Ἐρυθραίου, εἴτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo subiungit, quae videbis; & tandem addit, συνετάξατο δὲ μουσικά τε καὶ φιλόσοφα. Ex his patet, eundem esse, de quo hic Lucianus. ΡΑΛΜ. Ἀριστόξενος — μουσικὸς) Quamvis Musicus audiat, Philosophus hic fuit; sed ob libros de Musica scriptos id nomen adeptus est. Scripserat etiam Platonis Vitam. Vid. D. Laërt. 122 D. qui saepe eum historiae causa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat, & seq. Palmer. notam vid. & eundem D. Laërt. 293 F. A. Gell. IV, 2. Dionysio II aequalis fuit, Jambl. N°. 234. SOLAN.

ead. l. 16. Νηλέως). De hoc Athen. L. I. (p. 3 A.) COGN.

ibid. Εὐριπίδης — παρσίτης) Hoc abunde Suid. & Gell. L. XV. COGN. Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sunt. SOLAN.

Pag. 129. l. 1. Ἀνάξαρχος) Legendus Laërtius. COGN.

ead. l. 4. Φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.) Fortean φιλοσόφους μὲν οὖν, ὥσπερ ἦν, ὑποσχών, παρασ. σπ. Nisi

accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, ut erat, pro, ut est, five ὥσπερ ἐστίν, sive, ut res se habet. MARCIL. Tentat hic aliquid Marcilius p. 255 ed. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus: *Ostendi ergo, Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse.* Quasi dicat: id quod de Philosophis commemoravi, Arithippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν idque ita esse, demonstravi. IGNS.

ibid. ὥσπερ ἦν) I. e. ἔφην. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; Possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. GESN.

ibid. Παρασιτία) Fr. & P. παρασιτία. Ven. 2. περὶ σιτία. Suspicio scriptum fuisse παρασιτίαν, vel παρασιτεῖν, ut cap. 31, ubi etiam cum σπουδάζω coniunctum vides; ut opponatur τῷ φιλοσοφῇν ἐβλησαντα. quod mox sequitur. SOLAN. Παρασιτία) Haud adeo leve est animadvertisse, hocine cum puncto subscripto sit legendum, necne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασιτία, neutr. plur. dare voluisse, (si modo inveniat adiective) nam σπουδάζω etiam accusi iungitur. Sed in hac varietate praetuli id, quod planum & usitatum est. REITZ.

Pag. 130. l. 4. Μάλιστα χρησιμώτατοι) Superlativus duplex. Articulum addit Aelian. XIII, 2 pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνδρώπων τὰ μάλιστα. REITZ.

ead. l. 13. Περιορᾶν ἔξω) Subaudi τῆς πόλεως. GUYET.

Pag. 131. l. 7. Μὴ γελοῖον) Subaudi τὸ ἔρα, aut simile quid, ἔρα μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. GUYET. Si cum S. interrogandi signum addas, quod feci, μὴ interrogativum non desiderabit eam ellipsin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At iubet μὴ acui Budaeus, quando interrogantis est. Verum non observatur hoc in Luciani aliorumve auctorum edd. Ita in Ep. Pauli ad Rom. IX, 14, scribitur μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. Aristoph. Plut. μὴ τ' ἀγαθὰ; Aelian. XII, 22 f. μὴ τοῦτοσ' Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἐσπείρας; at indicativum amat, quando simpliciter interrogat. Ideoque cum Guyeto elliptice exponere poterit, cui libuerit; sensu tamen eodem redeunte. REITZ.

ead. l. 11. Οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικί) Vide If. Casaubonum ad haec verba Theocriti Idyll. 16, ἢ θῆλον ἀπὸ χροῖος κύνιον ἔγω. BOURD.

ead. l. 13. Ὁποῖον ἡμεῖς) Sic Ter. Eun. II, Sc. II, 10, & seqq. *Viden' me* &c. Parodiam ex Tragico esse quae sequuntur verba existimo. SOLAN.

Pag. 132. l. 4. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα) Unde pendet εἰκάζειν; Scribe ex Mf. ἀλλὰ τί δὲ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est istis comparare? GRAEV. Δεῖ Ven. utraque. In reliquis impr. δὴ, mendose. SOLAN.

ead. l. 7. Εἰ δέ τις &c.) Dicit, nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. Εἰ δέ τις παρεδέξατο, φημι τοῦτον λείψαντα τὴν τάξιν ὑποστρέφειν, quod si quis coactus id susceperit, hunc deserta acie abscessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimem. Mf. bellissime παρατάξω. Si quis vero in acie cogetur flare. Παρατάττεσθαι est instrui in acie. GRAEV. Παρατάξατο Ven. utraque. In reliquis παρεδέξατο. SOLAN.

ead. l. 11. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως) Nullus dubito, quin haec ita refingenda sint, ut exhibet margo A. W. ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, καὶ οὐδὲν ὑπισχρῆ μέτριον λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶν μὲν &c. Sentiet, qui vel mediocri cum attentione perlegerit. REITZ.

ibid. Ἰσοκράτης) Et alii, quos postea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege Cic. de clar. Orator. Quintil. L. I. Plut. in Phocion. COGN.

ead. l. 14. Φωνὴν) Locus subobscurus, mihiq; suspectus. Utur sit, ἰσχυρόφωνον fuisse tradit Plut. in X Rhet. SOLAN.

ibid. Δημάδης) Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Παθόντα) Recte pro eo, quod fecit, & quod illi accidit. Sic Liban. Ep. 731 f. aliiq; passim. Vid. not. Hemsterh. ad Prometh. p. 226, T. I. REITZ.

Pag. 133. l. 3. Ὡς εἶγες τις) Sic interpretes legisse videtur: ὥστ' εἶγες τις. GUYET. Ὡς εἶγες — κατ' αὐτὰ) Fl. ὥς — καὶ ταῦτα. Neutrum placet: alludere credo ad locum aliquem orationum Demosthenis, absque quo frustra sit, qui medicinam huic facere velit. SOLAN.

ead. l. 4. Κατ' αὐτὰ) Κατὰ τ' αὐτά. GUYET.

ibid. Ἐν αὐτοῖς) Ἐν αὐτοῖς. GUYET.

ead. l. 6. Ἀνδρείτεροι) Sic recte scribunt Ven. 2. S. & A. Reliquae ἀνδρίτεροι. SOLAN.

ead. l. 12. Κορυφαῖες) Demosthenes. GUYET.

ead. l. 14. Φίλιππος) Hartung. 663. Sed apud Dem. p. m. 70 B. est ἕλεθρος Μακεδόν. SOLAN.

ibid. ὅθεν) E Macedonia scil. GUYET.

Pag. 134. *L.* 1. Πίψας τὴν ἀσπίδα) Demosthenes clypeo suo literis aureis inscripserat, ἀγαθὴ τύχη attamen cum ad pugnam ventum esset, abiecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, elusit hoc versiculo: Ἄνδρ' δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται. Cetera huius Dialogi desumpta ex Iliad. & Odyss. COGN. Ipse Demosthenes docet, sibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378, & *ibid.* passim. SOLAN.

ead. *L.* 3. Θραξί) De Philippo an Demosthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri potest: de Demosthene dictum cur statuat, ex Plutarchi loco discas, quem ad Ἐρυθρ. c. 7 descripti. Videbis ei ab Aeschine obiectum, quod ex Barbara natus esset. SOLAN.

ibid. καὶ Σκυθαις, ὅθεν ἐκείνο τὸ κάθαρμα ἦν) An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teste Suida Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem Suidas mentionem facit Demosthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, seu potius parafrasis? GUYET.

ead. *L.* 10. Κατωτρίβοντες τὸ τῆς ἀρετῆς ὕνομα) Sic apud Diog. Laërt. in Stilpo. BOURD. Conf. Gall. cap. 11. Similem phrasin vid. apud Diog. Laërt. Stilpone. SOLAN.

ead. *L.* 16. Πλάτων) Reliqui an viderint, nescio, certe Platonem tradunt ter militasse. Vide Diogen. Laërt. III, pag. 72 A. SOLAN.

Pag. 135. *L.* 1. Αἰσχίνης) Conf. supra Imag. c. 17. SOLAN.

ibid. Ὀμιλος) Sic supra Afm. c. 37, αὐλητῆς Ὀμιλος. SOLAN.

ead. *L.* 2. Μόνος δὲ τολμήσας) Locus classicus de militia Socratis in Platonis Apol. p. m. 363 F. ὅτε μὲν με οἱ ἀρχόντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἰλεσθε ἀρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲν οὐ ἐκείνοι ἔταττον, ἡμῶν ὥσπερ καὶ ἄλλοις τις, ἐκινδύνευον ἀποθανεῖν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus, quam Lucianus, deridet, & mendacii Platonem accusat, Athenaeus V, 15, praeclare ille quidem refutatus a Casaubono: add. Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 17. Etiam Plutarchus in Alcib. p. 355 H. Steph. sine ulla dubitatione fortitudinem illius, & servatum in proelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. Menag. ad Diog. Laërt. 2, 22 seq. Aut historica fides nulla est, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. GESN.

ead. *L.* 3. Ἐν τῇ πόλει) Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφιπόλιν. Vide Suidam. Τὸ μάχην glossema est. GUYET. Mirum est, neque interpretem, neque commentatorem, hunc

locum emendasse: at mendum est, & manifestum; emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην; Quanam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae finibus in Athenas ipsas transportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλῷ μάχην. Ea fuit, in qua Socrates ἤριστευσε. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de suo addidit, *adversus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea strenuitate locuti sunt: sufficiet ad emendationis nostrae confirmationem Plutarch. in Alcib. ἐπὶ δὲ τῆς ἐπὶ Δηλῷ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἱππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τοῦ δὲ Σωκράτους περὶ μετ' ὀλίγων ἀποχωρούντος οὐ παρήλασεν ἰδὼν &c. Vide & Laërtium in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, Ortelius in suo Lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέου Παλαίστρας. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius contendenti, ut ait idem Plutarchus in Alcibiade. Palaestrae erant loca in urbibus, ubi iuvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theocr. Idyll. 2 Simaetha Delphin Myndium suum ἀμασίον arceffit e palaestra Timageti — ἀλλὰ μολοῖσα Τήρησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν. Τῆναι γὰρ φοιτῇ, τῆναι δὲ οἱ ἀδὺ καθῆσθαι. PALM. Vid. Xenoph. p. 253, 32, & Thucyd. IV, 201. Expeditiones Socratis memorantur tres. 1) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. 2) *Potidaensis*, de qua Plato & Plut. diserte: ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠριστιθεύσαν ἀμφότεροι. Alcibiades scilicet & Socrates. 3) *Apud Delium*, de qua Tullius de Divin. I. Trium harum diserte meminit in Apol. apud Platonem ed. Bas. p. 11 f. Athenaeus tamen V, 15, negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu Casauboni Animadversiones, in quibus Athenaei iudicium hac in parte luctilanter refellitur. SOLAN. Menagius ad Laërtii l. c. ipse quoque corruptum ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχην. Et sane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, sed contra Thebanos pugnatum, constat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει suspiceretur legendum ἐν τῇ Πोटιδαιᾷ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat,

cum fervari suam libris, in quantum mihi constat, omnibus lectionem cuperem, & respici putarem ad fortissimum unum Socratis factum, cuius nescio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omisere, relatum a Diodoro Siculo lib. XIV, p. 497 C. cum solus cum duobus familiaribus accurrir, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει res gerenda erat contra praesidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaestram. Sed rebellis est Parnes, quem montem intra Athenas conspici potuisse, apparet ex Aristoph. Neph. 322, & his, quae copiose Meursi. Rel. Attic. c. 9. Sed XII millibus passuum ab urbe remotum fuisse medio inter hanc & Thebas spatio, ostendit Wasse in Addend. ad Thucyd. IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat Palmerianam emendationem. Nam diserte Thucydides l. c. & Plutarchus de Daemon. Socr. p. m. 1032 pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae παρὰ τὴν Πάρνηθα mentionem coniungunt. Sed quid faciamus palaestrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnerhe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Parasirus, h. e. Lucianus, qui cogitasse potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. GESN.

ead. l. 4. Ταυρέου παλαίστρας) De qua vid. Plat. in Charmide fiatim ab initio 235 C. SOLAN.

ead. l. 5. Πολὺ γὰρ αὐτῷ &c.) De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδίδει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὠραίζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάστιγος. Quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit, Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde, ὠραίζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὠραίζειν legere παίζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. Sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν sed scribendum ἀαρίζειν, *garrere*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobrat oblique παιδεραστίαν. Nam ἀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio. Homerus Iliad. Z: εὐτ' ἄρ' ἔμελλε Στρεΐφας ἐκ χόρης ὅθι ἢ ἀαρίζει γυναικί *quando iam erat Di-*

gressurus e loco, ubi cum sua colloquebatur uxore. Et Iliad. X: Τῷ ἑαριζόμεναι ἄτε παρθένος ἠίδεος τε. Παρθένος ἠίδεος τ' ἑαρίζετον ἀλλήλοισιν. Cum hoc confabulari, seu virgo adolescensque. Virgo & adolescens confabulantur inter se. Hinc ἑαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem poëta de cestu Veneris: Ἐνθ' ἂν μὲν φιλότης, ἐν δ' ἴμερος, ἐν δ' ἑαριστὺς Πάρφασις. Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae Illicientes. Recte enim antiquus interpres ἑαριστὺς πάρφασις coniungit, & Erymologicum magnum exponit ὁμιλία παρασκευαστική, colloquium, quod praeparat, hoc est, animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ἑαροὶ αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταί, οἰοῦντο ὁμοαροὶ τινες οὔσαι, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρτρεύειν γάμους καὶ συντηροῦσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ἑαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναῖξιν ὁμιλεῖν. Vide sequentia. Significat Lucianus, Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. GRAEV.

ead. l. 6. Ὁραίζειν) Faire le beau. GUYET. Parum abest; quin recipiam emendationem Graevii. Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ἑαρίζειν Gefnerus. Et in versione eo allusit. REITZ.

ead. l. 7. Ἄνδρι Σπαρτιάτη) Suspectum. Forte ἄνδρι σπαρτιάτῳ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. sati. Fabula nota. Vid. Nostrium Φιλοφ. c. 3. KUSTER. Adde Eur. Iκ. (pag. 330 A. 344 AB.) & Ἡρ. μ. (pag. 719 A.) & Nost. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. SOLAN.

ead. l. 11. Ὡστε οὐδέν τι &c.) I. e. vera dicis; non calumniaris. GUYET. Apparet quidem, haesisse in hoc loco Benedictum, dum quae nimia attulit Oblopoëus, amputare conatur; sed dum expedire se ab eius interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adiuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, quibus per Iovem nequaquam voluntas erat haec illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit: itaque parum gratiae arti tuae conciliare videris contra viros hosce mentiendi. At quaeso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in praecedenti periodo testatur, se haec eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam

interpretes volunt. Nam manifeste Graecae voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tuae arti, in illis viris mentiri. GRON.

ead. l. 14. Καὶ λέγει) Nihil varietatis invenio; mallet tamen hoc loco καὶ eicere cum Gesnero, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε καὶ σὺ λέγει melior est, quam φέρε καὶ σὺ καὶ λέγει. Etsi de καὶ abundante iam ad nauseam commentati sumus antea. REITZ.

ead. l. 16. Οὐδεὶς ἀνέκως Ὀμήρου) Οὐδεὶς μὴ ἀνέκως Ὀμήρου. MARCIL. Marcilius hoc loco legit, οὐδεὶς μὴ ἀνέκως Ὀμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex: Atqui, o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam praestantissimos apud eum esse parasitos. IENS. Mallet ἀνηκούς. SOLAN. Minime probo Marcilii commaculationem, quae forsan hinc orta, quod crederet, duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duae negationes, quando μὴ vel οὐ praemittitur adiectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aequè est non indignus, i. e. dignus, ac Latinis. Ael. V. H. IV, 18, Συρακούσιον ἄνδρα χαριέντα, καὶ τὸν Ὀμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἱατρικῆς, I, 7 pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. REITZ.

Pag. 136. l. 2. Νέστορ) Hom. II. A, 249. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅσπερ ἐδῶκει) Ὅσπερ ἐδῶκει. MARCIL. Solanus contra, cum ὥσπερ legeretur in l. id in ὅσπερ mutavit, cui assentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paulo post, θαυμάζει ὥσπερ τὸν Νέστορα. REITZ.

ead. l. 7. Δέκα Αἰάντας) Hom. II. B, 371. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδομένηα — παράσιτον) Hom. II. Δ, 256. SOLAN.

ibid. Ἐγγονον) Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperitur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. SOLAN.

Pag. 137. l. 2. Πλείον) Ex Homero II. Δ, 262, reposuimus pro πλέον. SOLAN. Πλείον) Verum est, in Homero l. d. πλείον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίωσιν, σὸν δὲ πλείον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio, quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλείον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedira opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At cum Homeri affectata spondaeorum dimensio studio

etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere iam *πλεῖον* & hic poterit, cui id videtur tanti. REITZ.

ead. l. 6. *Δι' ὅλου*) Ita V. 2. & P. scribunt, recte. In reliquis coniunctim scribitur *διόλου*, absurde. SOLAN.

ead. l. 10. *Εἰς Ἀγαμέμνονα*) Homer. Il. H, 312. SOLAN.

ibid. *Ἄγον*) Sic apud Homerum & in ed. Fl. legitur: reliqua Lucianea sunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Ὡς αὐτὸς φησι*) Ubi hoc dicat Homerus, nescio; certe Il. B, 405, vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsius Agamemnonis ab eo supra allatis (Iliad. Δ, 262) id elicit. Ast ex quibus eliciat, Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐπὶ Καινέως*) Locus Homeri, unde hoc coniiciat, est Iliad. A, 264. SOLAN.

Pag. 138. l. 10. *Ἐκτορα*) Hom. Il. Π, 278. SOLAN.

ead. l. 11. *Πρωτεσιλάου*) Iliad. Π, 293. SOLAN.

ead. l. 16. *Σαρπηδόνα*) Iliad. Π, 480. De sequentibus vid. etiam ead. Il. Π, 788 & 849. SOLAN.

Pag. 139. l. 2. *Θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι*) Apollo, Hector, & eius auriga, seu armiger. GUYET.

ead. l. 3. *καὶ τελευτῶν &c.*) *καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνᾷς ἀφῆκεν, οὐχ οἷας γενναϊότατος Ἐκτορ, προσπίπτων τὸν Ἀχιλλέα — ἀλλ' οἷας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον.* ΤΥΧ. *τίνας ταύτας; ΠΑΡ. τοιοῦτοι δ' εἰπέρ μοι εἴκοσιν ἀντεβόλησαν &c.* Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Responder Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. IENS.

ead. l. 4. *Ἐκτορ προσπίπτων*) Hom. Il. X, 337. SOLAN. In Homero est *λίσσεται*, non *προσπίπτων*. Sed an & *προσπίπτω* cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque, *Ἐκτορ προσπίπτων καὶ ἱκετεύων τὸν Ἀχιλλέα*; nam *προσπίπτειν τινὶ* cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, cum & Eurip. cum accusat. construat fere semper, ut Hecub. 339. *Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τοῦ δ' Ὀδυσσεὺς γόνυ.* Ibid. 737, — *πότερα πρόσπεσθαι γόνυ*; deinde Androm. v. 537, *τί με πρόσπι-*

πταις, ἄλλαν πέτραν, Ἡ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιπνοῦς ἐμὸν γόνυ idem Suppl. v. 10 eadem ratione, i. e. elipfi τοῦ πρὸς. Nam ibid. v. 43, πρὸς γόνου πίπτουσα τὸ σῶν. Unum ex Andromache eiusdem locum protulit, non monstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia Stephanus, quem exscriptit, de hoc casu nihil. REITZ.

ead. l. 8. Τοιοῦτοι δ' εἶπερ) Hom. II. Π, 847. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀν) Ex Homero restitui. Nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. SOLAN.

ead. l. 16. Μὴ ἐμὰ) Iliad. Ψ, 83. SOLAN.

ibid. Τιθήμεναι) Ex Homero restituit hanc vocem Benedictus in S. In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis amicū fuisse probat, non amicum; qua de re ad Ep. c. 32 B. SOLAN.

Pag. 140. l. 3. Καὶ νῦν) Quid hoc sit, nescio. Homer. I. c. v. 89, ἐνθα. SOLAN.

ead. l. 9. Μηριόνην τοῦ Ἰδομ.) Il. N, 246, 295. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν μὲν Ἰδομ.) Haud facile dixeris, quem locum respiciat. In catalogo 152—8 Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρείφοντι v. 158. Sed non θαράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N, 246, θαράπων audit; & 295, δοῶ ἀτάλαντος Ἀρρί, & mox cum addit, Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἀρης πόλεμον δὲ μέτρισι, τῷ δὲ Φόβος φίλος νῆος ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς ἔσπετο — τοῖσι Μηριόνης τε καὶ Ἰδομενεὺς ἀγχοὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328) donec cum Aenea manum conferens (v. 500) ἀτάλαντος Ἀρρί dicuntur & ipse & Aeneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones, quam Idomeneus, quod anam huic scurrae dedit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀριστογείτων) Atqui apud Thucydidem meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI, 54. Praeterea pauperem facit & plebeium contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γενομένου δὲ Ἀρμόδιου ὄρα ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐραστὴς ὢν εἰχεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. Quod Thucydidēs autem de statuis reticet, minus mirabuntur, qui meminerint, ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat eius Scholiastes ad I, 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam es-

set optimum aes? Ego, inquit Antipho, Atheniense optimum iudico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt, apud Philostr. 900. SOLAN.

ead. l. 15. ὡς περ Θουκυδίδης φησὶ) Cum Hemsterh. orae adleverit Thucyd. VI, p. 411, v. 98, ibique Dukerum adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae. REITZ. Vid. ergo Thucyd. Vol. IV ed. Bip. pag. Annot. 401 ad verba μέσος πολίτης.

Pag. 141. l. 3. Ἀφείλετο) Propter phrasews raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam cum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque iungatur, mirum videretur hic adiungi contrario. Sed cum velit *ereptam* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus. Sic *eripere ex periculo* signif. apud Aelian. XI, 6, ἀφείλοντο οὖν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. REITZ.

ibid. Ἔσθικε χαλκούς) Sic Lexiph. c. 11. De Gymn. c. 17. Et χρυσὸν σε στήσαιμεν Alciph. I, Epist. 30 f. Alia simil. Hemsterh. ad Tim. § 51. REITZ.

ead. l. 6. Οὐχὶ πρῶτον μὲν &c.) Οὐχὶ πρῶτον μὲν ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοί; οὐ γὰρ, ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φησὶν ἐστιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεῖσι. Locus hic in posteriori parte paulum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, οὐ γὰρ ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἔω μάχεσθαι δεῖσι, φησὶν ἐστιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is (Parasitus) primum pransus exis in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐστιάσειν, ait se epulis excepturum. Verba Ulyssis, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri II. T, 160: Ἀλλὰ πάσασθαι ἀνοχθε δῶς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιοὺς Σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστί καὶ ἀλκή. Οὐ γὰρ ἀνὴρ πρόπαν ἡμᾶρ ἐς ἥλιον καταδύντα Ἀχαιῶς σίτοιο δυνήσεται ἅντα μάχεσθαι. Sed vesci iube velocibus in navibus Achivos Pane & vino: hoc enim robur est & fortitudo. Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem *Expers* cibi poterit contra pugnare. Huc faciunt verba Scholiastae Theocriti ad I, v. 51, οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρῶτας ἔτι οὔσης, δολίγον τινὰ ἡσδίων ἄρτον, καὶ ἀκρατον οἶνον ἐπινον, ὡς δερμαὶ ᾧσι, καὶ μὴ δειλιῶσιν, & καὶ ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. Pugnaturo, summo pane, parum panis comedeabant, & meracum bibebant, quo calidi

Lucian. Vol. VII.

Gg

& minime meticolosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellant. IENS: ead. l. 8. Οὐ γὰρ, ἀλλ') Id est, non enim hoc solum faciet, sed etiam &c. Exempla quaerenda. GUYET. Iensius transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula εἰ post ἰστιάσει, unde excidit, quia eadem literae ipsius voculae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: Nonne ita est? Immo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat. PERIZ. ad Aelian. V. H. VIII, 12. Vid. Homer. Iliad. T, 162 & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἐν pro καί. SOLAN. Primo illud οὐ γὰρ ἀλλ' solo etenim reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum coniunctio, quasi tu dicas, non est aliter; sed. Et videtur haec supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contextu eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice, pro καὶ εὐθὺς legamus καὶ εὐθὺς. Est quasi gradatio: quem pugnare iubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud Homerum πρόπαν ἡμᾶρ κ. τ. λ. GESN. Recte Gesn. simpliciter etenim significare ait. Conf. Fab. Ep. L. 2 f. ad Aristoph. Eccles. v. 386. Et Iens. ad Vit. Auē. § 6. REITZ.

ibid. "Ὁν ἐν πολέμῳ μάχεσθαι φασιν) Glossēma videtur. GUYET. Et ego mallet abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. REITZ.

ead. l. 9. Καὶ εὐθὺς) Lego καὶ εὐθὺς. GUYET. Idque omnino recipere, si vel una ed. praeiret. Et parum abfuit, quin vel iis invitis sic dedissem. REITZ.

ead. l. 15. "Ὡς περ ὁ Αἴας) Hom. II. Θ, 272. SOLAN.

Pag. 142. l. 6. "Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν) Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audienti sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operae pretium, ut mereatur & dignum sit huic adiacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstiruram diversitatem. GRON.

ibid. "Ἀξιόν γε) Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφασιν. GUYET.

ead. l. 9. Ὑπασπιστὰς) Forſan ὑπεραſπ—. Anon. SOLAN.

Pag. 144. l. 6. Ἐν δὲ δὴ) Amant δὲ & δὴ etiam ſic iungere Alciph. & Longus. Vid. hunc Paſt. II, p. 41; illum I Ep. 30, p. 126, & alibi. REITZ.

ead. l. 7. Τίς ἂν καὶ) Et καὶ ita poſt ἂν Phalar. Epift. 38: ᾗ τάχα ἂν καὶ ἐπείσθην. Ne plura ex Noſtro addam. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκείνων) Ἐκείνων coniciebat Geſner. Favet huic coniecturae lectio Iuntinae; ex qua, ſi opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philoſophos, quibus iam comparatum it parasitos. Verum cum τὸν βίον παρσίτου praemittatur, recte iam procedit, ſe hanc vitam eſſe comparaturum ἐκείνῳ ſcil. βίῳ τῶν φιλοſόφων καὶ ῥητόρων. Interim bene vidit Geſnerus, vulgatam minus recte habere; & niſi Iunt. ſuccurriſſet, ἐκείνων ſcil. φιλοſόφων βίον, recipi potuiſſet. REITZ.

Pag. 145. l. 2. Οἷονται. περὶ ῥήτορας) Erat, cum non viderentur haec ſana eſſe. Legendum putabam, ὧν οἱ ἄνθρωποι οἷονται περὶ αὐτοῦ. ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reducere, quae deinde ſequuntur, εὖροις δ' ἂν οὐ μόνον ταῦτα περὶ τούτοις, ἀλλὰ καὶ ἀλλα πάθῃ. GESN.

ibid. Περὶ) Corruptum hunc locum arbitror. Vide tamen initio c. 53. SOLAN.

ead. l. 7. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδας) Sic in Tim. § 56, οὐδ' ἂν τιμωτέρων τῶν ἐν τοῖς αἰγυιαλοῖς ψηφίδαν. Tangit finem huius diſſertationis Long. lib. 4 πειμὲν. Liban. Paraſ. BOURD.

ead. l. 11. Ὅστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκίμουμένων φιλοſόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δάροις ἐπ' αὐτῇ ἑάλω) Sic concipiendus hic locus, ut egregie diſtinguitur in ed. Baſileenſi, & verſio ſimplex optime ſatisfaciet, omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adiciunt interpretes. Verte, ita ut celeberrimorum hoc tempore philoſophorum (nam de rhetoribus quid opus eſt dicere? qui ſcilicet in foro & cauſis habitant, quod philoſophus non promittit, & ideo abſurdius ſit, quod dicet) alius quidem in cauſa ſedens ut iudex, in largitione fuerit deprehenſus, alius vero &c. GRON.

ibid. Φιλοſόφων * περὶ) Hic deſunt nonnulla. GUYET. Non credo, neque Gronovius, neque Geſnerus credidere. Quare diſtinctionem tantum Gronovianam ſum ſecutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: ſenſuſque apparet ſatis planus. REITZ.

ead. l. 13. Εἰςπράττεται) Liban. Ep. 20 f. τὸ γὰρ χερσίον

εἰσπραττέτω μὲν, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λαλοπόντων τὴν τάξιν. Alciphro. III, Ep. 21 f. παρὰ τοῦ λύκου δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττεται μισθὸν τοὺς μανθανοντας etiam recte se habet; nam & sic Arrian. Exp. Alex. 2, c. 1 f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους, *Mitylenaeis pecuniam imperant.* Dion. Halic. X, p. m. 640 pr. Ἀππίος — τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν καὶ κράτος, *Appius — Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* REITZ.

ead. l. 16. Εἴ τι) Sic ed. I. Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placer. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημόν. c. 31, & quae ibi sunt annotata. SOLAN.

Pag. 146. l. 14. Πάντως) Quod orae A. IV. adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut Hermot. c. 27 f. ac 39 pr. Nec non hoc Dial. Parasf. c. 12 & 39 m. &c. Item Epiet. Man. c. 29, alique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. REITZ.

ead. l. 15. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυνται) Haec etiam male habent. SOLAN.

Pag. 148. l. 1. Οὐκ ἂν δὴ πού εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὥπλισμένους) Philoſophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δὴ πού, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὥπλισμένους, i. e. qui sane non ita armati essent, nisi timerent. Somniavit interpres, dum haec verba reddidit: quod non facerent, nisi armatos metuerent. Vides, vocolas οὐκ ἂν δὴ πού sic nihil habere, quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ ὥπλισμένους, cum quo participio non iungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paulo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec L. Bos in Obs. Crit. pag. 78. Quare commatibus additis, quae in edd. aberant, lectori succurre non dubitavi. Gesnerus errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. REITZ.

ead. l. 4. Δεδιώτας) Miror, nihil hic varietatis quaefuisse, nihil emendasse Solanum, cum δεδιώτας legeret, quod qui cum proxime nexis προΐοντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. REITZ.

Pag. 149. l. 5. Ἀπολογία) Socratis Apologiam scripsere

inter alios Plato & Xenophon. Reliqui suas quisque, quarum exstant etiamnum quaedam. SOLAN.

ead. l. 9. Τινα) *Τίνα* adscrips. Gesn. Et quia *lunt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere, quia aliquantum ambiguum *τινι* pro *ὅπῃ τινός*, quando adiungitur eiusmodi verbo, quod etiam dativum post se amat, uti pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia *πρὸς παράσιτον* additur, satis patet sensus, *nunquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui afferrem hoc Diod. Sic. IV, 1, *εἴρηται ἡμῖν ἐν ταῖς προσηρημέναις βίβλοις, dictum est a nobis &c.* Herodian. I, 2, 9, *ὅσα μὲν οὖν αὐτῷ πέπρακται ἀνδρεία.* Nostrium Iov. Trag. c. 7 pr. *ἀρίστα κηρύκται σοι*, & similia ubique obvia. REITZ.

ead. l. 11. Τοῦ τῶν ῥητόρων) Male exciderat artic. τοῦ in ed. Reitz. quem reposuimus ex edd. S. B. 4. & Mf. Reg. 301 r.

ead. l. 15. Κακούς κακῶς ἀποθανόντας) Amant & Graeci huiusmodi repetitiones adverbii cognati. Aristoph. Pl. v. 65, — *ἀπὸ σ' ὅλῳ κακὸν κακῶς.* Ibid. 418, — *ἐξολῷ κακούς κακῶς.* Alciph. III, Epist. 28 f. *κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο.* Item ib. Ep. 48 pr. &c. Ne quid plura in re nota. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀποίσεται) *Lege ἐποίσεται.* SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Φαρμάκῳ) Socratem. GUYET. *Φαρμάκῳ — καταπρησθέντας — δυσουρίας*) Socrates, Heraclitus, Epicurus. LA CROZE.

ibid. Καταπρησθέντας) Ad Empedoclis in Aetnae cratera infilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis Heraclitus hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exilium, quod commemorat praeter Diog. Laërt. 9, 15, etiam Athenagoras apol. c. 27, pag. 123 Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic Codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*, quod de phthisi accepit, qua periisse illum tradit Diog. Laërt. 6, 19. GESN.

ead. l. 2. Ἀπὸ δυσουρίας) Epicurum. GUYET. Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret *δυσουρικὰ καὶ δυσντερικὰ* πᾶν sibi molesta esse ap. Cic. Fam. 7, 26. Et Diogenes Laërt. 10, 15, ait, eum *τελευτήσας λίθῳ τῶν οὐρῶν ἐκασχθέντων.* GESN.

ibid. φθινύσαντας) Sic etiam *Fl.* cum cett. Gesnerus emendabat φθινύσαντας. Recte, credo; nam φθινέω ignoro, & nil solemnus hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniantur. REITZ.

ibid. Φυγίταις) Aristotelem & alios. GUYET.

ead. l. 14. Γύγου χρυσίον) Vid. supra ad Δίχ. c. 21 de anulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. SOLAN. V. Bis Accus. c. 21 post med. ubi Γύγου δακτύλιον, quo alludit; nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. Menand. fragm. XIII, v. 5, (ed. minor. Hemst.) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' οὐ χρυσία. REITZ. Opes Gygis non minus decantatas fuisse, quam annulum eius magicum, probat cl. Bel. de Ballu, adducto Archilochi versu, Οὐ μοι τὰ Γύγου τοῦ πολυχρύσου μέλει &c. adeoque vulgatam contra Solanum, Γύγου in Κροίσου aut Μίδου mutare cupientem, recte defendit. Versus Archilochi leguntur apud Steph. in Poët. Lyr. min. p. 246 ed. 1586.

Pag. 151. l. 11. Δορυφορίας) Ad satellites regio respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra Icarom. c. 9, atque alibi non semel. REITZ.

Pag. 152. l. 7. Αισχίον) Mallem αἰσχρὸν, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. SOLAN.

Pag. 153. l. 7. Παράπλειν) In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non societatem modo, sed excessum etiam & superationem, interdum etiam vitium occultum in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione iungi possunt, ut parasitus sit, qui cum aliis, quibus obrepit, largius cupidiusque ceteris, cibum capit. Sed cum inprimis tamen ad cibi societatem respiciatur, quorum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque Phoebi Παρασίου pertinent; malui in ceteris compositis quoque huius praecipue significationis rationem habere. GESN. Praeternavigare, dein praecurrere, praetercurrere, praeteriaculari, ultra iaculari, adscripsit Guyet. Omississem, nisi causam viderem esse, quod pristinus interpretes hoc male reddiderit, ἀσναvigare, adcurrere, adequitare, adiaculari, quo facto iocus minus apparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius

atque utilius esse *iuxta*, i. e. cum alio coenare, quia id fit alterius sumtu, quam coenare apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio assumptum, quod & hoc fieri queat alterius sumtibus, idque mallet, si omnia reliqua verba ad eandem potestatem reduci possint: sed cum non videam, qui παραποντίζειν eodem detorqueri queat, restat, ut παρὰ in omnibus hic allegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam iaculatur, victor est, ut Horat. canit I Od. VIII, 11, — *saepe disce, saepe trans finem iaculo nobilis expedito*. Adeo παρασιτεῖσθαι grandius quid sonare atque esse, quam simplex σιτεῖσθαι. Si vero & hoc frigeret, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis eiusmodi iocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos proiecisse dici poterit, ut eos depingeret, quales sunt. Conf. Tim. § 52, ubi Hemsterh. ad ἀλλὰ γὰρ μὴ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere, qualis esse solet. Cum vero hic lusus tantum in verbis sit, non valde quidem ingeniosus, nec tamen omnino absurdus, nihil hic, quod reprehendam, habeo. REITZ.

ead. l. 15. Ἐθ' ἄλλοις) Ven. utraque ἀν' ἐθέλοις. SOLAN.

Pag. 154. ἡ 3. Σὺ δέ με — διδάσκων) Infinitivus loco imperativi valde quidem usitatus; sed quia tum inest ellipsis verbi μέμνησο, possit etiam hac ratione illud μοι, quod FL. habet, locum invenire, quod hortantis est, & quasi pleonastice in huiusmodi praecipiendi formulis inferi solet, ut non semel vidimus. Conf. saltem ad Αἴν. cap. 4, φυλάττου μοι, ἔφη, τὴν ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex Hippocr. Homer. Lucian. & Att. IV, p. 180 pr. σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδόναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pender a δίκαιος, significatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutavim. REITZ.

ead. l. 4. Φασὶ δὲ) Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in matre, quae non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissimi Homericī versus, quos ex Odyss. profert Stobaeus ferm. 192. Vide D. Ambros. 6 Hexamer. BOURD.

IN DE GYMNASIIS.

Pag. 155. ἡ 2. ΑΝΑΧΑΡΞΙΣ) De Anacharsi & Solone vi-
G g 4

de, quae supra annotata sunt ad Σκν. cap. 5, & Plut. in Sol. SOLAN.

ead. l. 2. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ) Gesn. vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At cum *de Gymnasis* inscriberetur a pristinis interpret. ego hanc inscriptionem deinceps fervavi, quia allegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum sic etiam sunt institutae, & lectores huic inscriptioni affueti minus commode loca indicata possent invenire, si titulus Dialogi mutaretur. REITZ.

ead. l. 4. Ταῦτα δὲ ὑμῖν) Hanc paginam interpreto ad lib. X Heliodor. BOURD.

ead. l. 9. Λίπα) Oleum *μανίας φάρμακον* vocabat. Diogen. Laërt. I, Segm. 104, p. 27 C. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄτερος τὸν ἕτερον) Recte Iuntinam habere ἄτερον, adscripserat Solanus, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex Aristoph. demonstrat Maittair. de Dialect. pag. 15, pro ὁ ἕτερος. Addo Callim. fragm. XCI, — οὓς ἔσχεν ἄτερος δαίμων, ubi Bentleius etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλέους adducit. Verum non adeo me movit solius Junt. auctoritas, ut contra ceteras edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae crasis pro τὸν ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accusat. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. REITZ.

ibid. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθόντες) Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud Diog. Laërt. I, 104, τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγεν, διὰ τὸ ἀλκοιζομένους τοὺς ἀθλητὰς ἐπιμαίνεσθαι ἀλλήλοις. GESN.

ead. l. 12. καὶ ἦν ἰδοῦ) καὶ νῦν ἰδοῦ. MARCIL. Vid. Xenoph. ἀναβ. Aristoph. & Nost. ἀναβ. c. 51. SOLAN. Non quidem ita edidimus in Pisc. c. 51 pr. sed ἀλλ' ἰδοῦ tantum, quia hoc plurimae edd. & P. habebant. Iam ferme mallem ἀλλ' ἦν ἰδοῦ & ibi legi. REITZ. καὶ μὴν ἰδοῦ vult cl. Bel. de Ball.

ead. l. 13. Ἐκ τοῖν σκελοῖν) Posset ἐκ abesse. Sed additur crebro. Diod. Sic. IV, c. 19, p. 265, πόλις ἐκ βίας ἀλούσα. Soph. Ai. 27, — κατηναρισμένης ἐκ χειρὸς —. Confer Nost. supra, Afin. c. 23. Et ibid. cap. 45, ἐμὲ δὲ ἀράμενοι ἐκ τῶν ποδῶν. Long. Past. IV, p. 147 ed. Moll. (vere 139.) κρατήσας ἐκ τῶν κεράτων. REITZ.

Pag. 156. l. 2. Περιπλέξας) Sic rursus infra c. 31. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀναπληροῦντες) Conf. supra Mισθ. cap. 17, & Z. Tr. 33. SOLAN.

ead. l. 9. Οἱ ἐγχεύουσιν) Vid. supr. Tim. cap. 29, ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχεύεις, non ἐγχεύουσιν. At conf. Steph. ab Hemsterhusio ibi indicatum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐν πηλῷ οὗτοί γε &c.) Οὐκ ἐν πηλῷ οὗτοί γε, ἀλλὰ ἰάμμοι ταύτην βαθείαν υποβαλλόμενοι ἐν τῷ ὀρυγματι ἐπαμύνονται τοῖς ἀλλήλοις. Sic Mi. non ταραττούσι, ut editur. Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subiicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπάττειν τὴν κόνιν. Haphen intelligit, de qua Mart. VII, Ep. 67, & flavescit haphē. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti iam pridem egerunt copiose; vide inprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico II, 2, & 5, & 22. GRAEV.

ead. l. 12. Πάττουσι — ἐπαμύνονται) Sic W. totum hunc locum habet; vulgatae aliter, nempe ταραττούσι τε — πάττουσι. Polyæn. eadem voce utitur. Ego antequam W. vidissem, ἀράττουσι legebam. SOLAN. Ταράττουσι τε ἀλλήλους) Mihi maxime placet P. Fabri coniectura, qui Agonist. 2, 1, δράττουσι legendum suspicatur, vel ἀράττουσι, ut tamen illud praeferam. Est enim de primo quasi actu sermo, ubi alter alterum primoprehendit, &c., ut possit firmius prehendere, pulvère spargit. Eidem etiam Fabro assentior, ὀρυγμα fuisse locum depressiorem, effossum, dictum alioquin σκάμμα, s. τὰ ἐσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipsam cavēam. GESN. Πάττουσιν τε) Probe etiam vidit Gesn. vulgatum ταραττούσι nihili esse. Et quamvis δράττουσι eleganter sit coniectatum a Fabro, praeferendum tamen id, quod Codex suppeditat, cuius scripturam etiam in terminatione sequi consultum duxi, etsi v. paragogicum abesse possit. Cumque mox ἐπαμύνονται quoque ex 2 Codd. receperim, (nam πάττουσι iam iterato exhibere absurdum fuisset) versionem ad utrumque accommodavi, non quod Gesneri versionem reprehendam, quae erat, in cavea prensant se invicem, & — spargunt; sed quod Graecus contextus, qualem nunc dedimus, aliam postulabat. REITZ.

ead. l. 14. Ἀφυκτότεροι) Conf. Θ. Διαλ. XVII med. SOLAN.

ead. l. 15. Τὸν ὀλισθόν) Scribitur iterum eodem modo cap. 28. Ego tamen legendum censeo τὸ ὄλ. SOLAN. Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit Solan. ideo factum suspicor, ut adiective accipiat, & lubricum, lubricitatem significet: ita compositum

ἐὺλοιδος adiective Suidas habet. Non displiceret, si auctoritatem pro τὸ ἑλισσον attulisset. Verum cum etiam Hesych. ἑλισδος, πτῶσις, habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymolog. etiam scribit: ἑλισδος, — ὁ ἄλως καταπίπτων. REITZ.

ead. l. 16. Ὀρθοστάδην) Tria erant apud Graecos certamina, pancratiū, palaestra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani usi sunt, leg. Bud. annott. ad l. *Athletas*. de his, qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione*, ad l. *Aquiliam*. Gellius L. XIII, c. 26. Propert. L. III. COGN.

Pag. 157. l. 3. Ἀποπτύσειν) Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. SOLAN.

ead. l. 4. Παταχθέντος) Adscriptit frater: Recte παταχθέντος. Sed tunc verū priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum. Si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι postulare mihi videtur. Iam & mihi. REITZ. in *Addend.*

ead. l. 9. Ἐγκονοῦσι) Poëtis Atticis frequens verbum illustrat Spanh. ad Aristoph. *Plur.* 255. GESN.

ead. l. 12. Μαρία) Θαυμάζειν ἔλεγε, πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. Diogenes Laërt. Anachar. pag. 27. C. SOLAN.

Pag. 158. l. 2. Δέξαντα) Lege, meo periculo, δέξοντα. SOLAN.

ead. l. 12. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὀφέλιμα καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, εἴσεται ὥς οὐ μάτην διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην) Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθεῖν, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum διατιθέναι τινά τι, non est, aliquid proponere alicui; sed, hoc vel illo modo aliquem trahere, vexare. Noster infra in hoc *Dial.* c. 38, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων διατιθέντων, neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus. In *Pseudologista* cap. 25, τοιαῦτά μοι διατίθης, ἡα με τραῖας. Sic Demosthenes alique locuti sunt. L. Bos. Si quid testimoniis opus est, adde Aesop. *Fab.* 8, σύ μοι χεῖρον δίδηκας, de vulpe ab rubo vulnerata; at *Fab.* 39, δεινῶς οὖν ὑπ' ἀλλήλων διατεθέντες. Sed cum duplici accus. etiam Alciphre. I, p. 200, τί μοι διαθήσει, & quae Bergl. ibi notat. Et Wessell. ad *Diod. Sic.* I, c. 89 pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δεινότερα διαθέντας, atrocissima perpetrantes. Vel potius Hemst. ad *Nigrin.* c. 38, qui hoc multis iam egit. REITZ.

Pag. 159. l. 3. Λυκίου) Lyceum, Gymnasium, de quo consule Meurfium. SOLAN.

*ibid. Τὸν ἐπὶ τῇ) 'Αντίπρωσις, pro τοῦ ἐπὶ τῇ στήλῃ κέκλι-
μένον τόξον ἔχοντος. GUYET.*

ead. l. 4. Κεκλιμένον) Conf. supra Asin. c. 51. SOLAN.

*ead. l. 5. 'Ανακεκλασμένη) Bene monuit in margine Hemsterhusius, adeundum Dukerum ad Thucyd. p. 460. Is autem ad verba L. VII, c. 25, ἐκ τε τῶν ἀκατίων ὠνευσεν ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversae sunt, vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant, ita commentatur: — 'Ανακλᾶν hic non est, quod Vossius & Portus putarunt, frangere, verum sursum attollendo convellere & educere. Suidas & Scholiastes exponunt e fundo evellere. Sic Thucyd. II, 76, & alii apud Lipsium. V. Poliorc. 8. 'Ανακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui laqueis iniectis eam attollunt, & avertunt. Et in aliis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. Aristaeus. I, Ep. 3, ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θάλασσαν τῶν κυκλωσιναιωρουμένων βοτρυῶν. Lucian. de Gymnas. p. 272, (i. e. hoc loco) ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη. Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσει ἐπτυγμένα γραμματεῖα tabellae plicabiles ap. Herodian. I, cap. 17 pr. Sed κατακλωμένῳ de saltatore, Noster etiam supra de Salt. c. 5. (quod Gesnerus tamen reddidit frangenti.) Ita ἐπικλωμένον inflexum signif. pro Imag. c. 13, & Deor. Dial. XI. Sed & fractum, Tox. c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per frangere, an attollere, sursum flectere; nam e. c. crus, brachium, cervicem frangere, aut flectere, quanti intersit, quis non viderit? Interim non nego, etiam in illa arietis muralis allevatione, ad istum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus imperus eius refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam eius motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris arietem frangere, pro avertere. REITZ.*

ead. l. 7. 'Ἐκείνῳ) Nihil mutare Fl. appinxerat Solan. An ergo ἐκείνῳ quaevisit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum, quod sequimur; nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 9. Παγκρατιάζειν) Aliter & rectius Aristoteles Rher. I, c. 5, p. m. 207, 38, ὁ γὰρ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥίπτειν πῶς καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόρρωδρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, πρᾶξις τικός· ὁ δὲ ὡσαύτῃ πλὴν γῆ, πλεκτητικός· (legendum, ut in

rec. edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατία-
στικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam Philostrati locum ad
Δημ. c. 49 supra adductum. SOLAN.

ead. l. 10. Πυγμαῖς) Oratio non satis perspicua: si enim alia
loca intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova cer-
taminum innuit genera, cur & hoc inter ea recenset, quod cum
Pancratio idem esse dixit? Vide tamen cap. 24, ubi distinguit.
SOLAN. Conf. Tim. c. 50 & 53 f. ubi πυξ—. REITZ.

ead. l. 15. Στέφανος) Confer infra c. 16 & 36. KUSTER.

ibid. Ἰσθμοῖ) Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V,
18, hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8 oc-
currat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ
Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῶ. REITZ.

ead. l. 16. Σελίνων) Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim
in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V, 3; deinde in
gratiam Herculis & ad Nemeorum exemplum ex aprio factas;
tandem ad pineas reditum fuisse; p. 1203 f. ἐκ δὲ Νεμέας κα-
τὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὃν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρα-
τήσας ἡμαῦραςεν ἐκείνον, ὥς [ἰσθμῶς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perire er-
go & erudite haec Lucianus. V. Port. SOLAN. Pro ἐκ σελίνων.
Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. REITZ.

ead. l. 17. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ) Haec sic vertit
Vinc. Obsopoeus, nescio quam bene, nam in Graeco de sa-
cerdotibus ne verbum quidem: ἱερῶν inclinatur a recto ἱερός,
id est sacer, non a ἱερεὺς, quod est sacerdos. Vertere igitur debe-
bat: *poma Deo sacra proponebantur*. Olim suspicabar μῆλα hoc
loco interpretari debere, non *poma*, sed *oves*, ut & apud Max.
Tyrium sermone 37, & in Antholog. primi libri, primo Epi-
gram. eo quod campus *Crissaeus* vel *Cirrhæus*, qui erat Apol-
lini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad *poma*
ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias
in Phocicis: τὸ δὲ πεδῖον τὸ ἀπὸ τῆς Κίρρας ψιλὸν ἐστὶν ἅπαν,
καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ἐκ τινὸς ἀρας ἢ ἀχρεῖον
τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφήν εἰδότες. Oves igitur, quae pasce-
bantur in eo campo non arato nec arboribus confito, erant
Apollini sacrae, e quibus, ut putabam, quaedam pro brabio
dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coë-
git Libanius Sophista in laudatione palmae & pomi arboris,
ubi haec leguntur: φοῖνιξ μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶνος γίνεται
στέφανος, καὶ τὸν θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μῆλα δὲ αὐ-
τοῖς στεφανοῖ τὸν ἀγῶνα τὸν Πυθιον. Itaque hoc loco non male
μῆλα *poma* intelliguntur, μῆλα tamen pomum arborem, non

fructum, significat, & videntur poma sola inepra ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis eius arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est, brabium mutatum fuisse a temporibus Pausaniae: nam a secunda Pythiade coronas pro brabio institutas ait, & quidem ex lauru. Sic enim in Phocicis: δευτέρα δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἀβλοῖς ἐκάλεισαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τούτου κατεστήσαντο — δάσνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῶν Πυθίων τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἐμοὶ δοκεῖν) ἔστιν οὐδὲν, ὅτι δὲ τῆς Λάδωνος θυγατρὸς Ἀπόλλωνα ἔρασθῆναι κατέσχηκεν ἡ φήμη. Aliam vero eius rei causam refert Aelian. Var. L. III, c. 1, scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpserit, & Delphos attulit. Laureza igitur corona olim praemium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro brabio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro praemio curforibus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodor. in Aethiopicis armatis curforibus palmae ramum pro brabio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis brabiis auctarii vice datum fuisse, (ita legitur ap. Palm. pro additum) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276, & Plutarch. Symp. VIII, c. 4. Heliodorus tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adiudicat; praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Aufonium etiam reprehendit enumerantem diversa brabia, sic: *Serta quibus pinus, malus, oliva, apium*. Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui *μηλέα* habet, non *μῆλα*. Tamen iure videtur arguere Aufonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male *μῆλα* per *malus* vertit. Sed fateor, per *μῆλα* me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. PALM. Errat Palmerius. Vid. Pott. 417. SOLAN. Lucianum fructus arborum, *μῆλα* dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi *κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτος*, forte ipsius societatis causa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum; sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaeorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea*. Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo iniicit, iniicit autem aliquoties, *μῆλα*, semper a corq-

nis distinguit : praesertim infra, c. 15 med. *πρόκειται στέφανος οὐ πίτυς, οὐδὲ κοτίνου ἢ σελίνων*. Quidni μηλείας aut μήλων adiceret, si par erat ratio? GESN.

Pag. 160. l. 1. *Πανῶν ἑλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας*) Quid hoc sit, docet Meursius Panath. Olearum nempe genus iuxta Academiam, quae Deo sacrae erant; Schol. Aristoph. *Νεφ.* Accipiebant autem urceum totum, (idem Schol.) & exportare solis licebat. SOLAN. Adleverat marg. Hemsterhusius, videndum P. Burman. Z. *Καταβ.* Ex hoc igitur quaedam adiecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281 ed. iteratae: *Oleum ex eius (arboris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: nam victoribus in Panathenaicis inde oleum datum, docet Suidas, & Scholiastes Sophoclis ex Aristotele, & Apostolius proverb. Cent. XIII, 28. Ut & Lucian. in Anach. T. 2, pag. 173 ed. Graev. Unde ab Athenaeo L. XV, 11, & Plin. XIII, 1, Panathenaicum oleum vocatur, quod optimae notae erat. Et fortasse corona oleaginea, qua victores coronabantur Athenis, teste Plin. XV, 4, ex his μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίας.) Quod magis verosimile videbitur, si verum sit, quod notat Alex. ab Alex. III, c. 3, duces Athenienses in bellum prodituros sertum ex olea sacra sumfisse. Hoc saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. Ut Creon apud Eurip. Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίῃ autem Commentt. ad Poll. seq. 242, ἢ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. Hesych. vero ibid. adductus: Μορία ἐλαίαι ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & Menag. ad Diog. Laërt. III, Segm. 26, p. 149, T. 2. REITZ.*

ibid. *Ἐκ τῆς μορίας*) Hesych. Μορία, ἐλαίαι, ἱερὰ τῆς Ἀθηνᾶς. GUYET.

ead. l. 8. Πρὸς ἀλλήλων) Quod Solanus nihil mutare edd. adiecit, indicio est, eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11, πρὸς τῶν ἀντιπάλων. REITZ.

Pag. 162. l. 4. *Ῥπδ*) Sic W. hic. Supra tamen cum impressis aliter, nempe *ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων*, c. 9. SOLAN. *Πρὸς*) Solanus ex W. *ὑπὸ τῶν ἀντ.* rescribi maluisset, id enim in margine I. indicarat; non tamen πρὸς delebat, ut solet, ubi omnino necessariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, si pluribus testibus firmaretur, ita iam nihil mutuo, quia supra cap. 9 in πρὸς consentiunt edd. & Codd. Idque verbis passivis frequenter adiungi eadem potestate, qua ὑπὸ, paucis indicavimus supra Icar. c. 21 f. ex Timon. § 5, 9, 15 & 25. Adde Icar. 15, & Bis Accus. c. 5 pr. Sexcentis simili-

bus idem probaturi ex solo Luciano, si quem de eo dubitare suspicari possemus. REITZ.

ead. l. 7. Θοιμάτιον) M. & Fl. *Θοιμάτια*. Fortasse *Θαιμάτια*, quod alibi reperiri testatur doctissimus auctor Emend. Menand. p. 105. SOLAN.

Pag. 164. l. 6. Τὰ μεγέθη) Quid reponam, non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12 pro *πάχος, μέγεθος* repositum est. SOLAN. Si proceritatem corporis intelligas, non mirere, cur suspecta vox fuerit Solano. At neque *μέγεθος* semper *ingens* quid signif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a Polluce III, 88.) sed quamcunque etiam magnitudinem, i. e. certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari potest. Neque plurale *μεγέθη* ad procerum athletarum corpus spectare puto, (qui ne quidem erant homines longi, verum torosi) sed ad dimensionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam cap. 25 loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. *Μέγεθος* autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. Herodian. IV, 7 fin. *καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον ἐν μικρῷ πάντῳ τὸ μέγεθος σώματι*. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. Diod. Sic. IV, c. 61 f. *μικροῦς μὲν τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τὸν ἀριθμὸν*. Numero magis, quam *viribus*, pollentes. Sed de spatio parvo diserte apud eundem V, c. 10 med. *ἔστι δὲ καὶ ἡ νῆσος τῶν Λιπαράων μικρὰ μὲν τὸ μέγεθος*. Et sic iterum ibid. c. 11 pr. Et c. 13, *καταμερίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμοτρα*. Interim de statura parva etiam Poll. V, 68, de lepore animali, *μέγεθος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρὸς τὸ ὕψος*. Et sic de *mensura* s. *dimensione* *μέγεθος* dici, non est quod pluribus demonstrem. *Magnitudinem* similiter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Ambiguis*. Si quis tamen hic pro *τὰ κάλλη καὶ τὰ μεγέθη* legere malit, *τὰ κάλλιστα μέλη*, me non repugnantem habebit. REITZ.

ead. l. 7. Τοῖς ὑποπιάσις) Div. Paulus in I ad Corinth. IX, 27, *ἀλλ' ὑποπιάζω τὸ σῶμά μου*. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, affert L. Bos in Obs. Philol. p. 142, probatque *ὑπόπια* esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso, quales a baculorum litorumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. Hippocr. & Aret. frequens. REITZ.

Pag. 165. l. 3. Μηδέπω) Sic M. melius, quam in impress. *μηδέποτε*. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκῆσθιν) Ita M. & ed. Fl. rectius, quam in vulgaris, quae *οἰκισθεῖν* legunt. Sic cap. 18, *ὅπως ἂν ἄριστα πόλιν οἰκοῖτο*. SOLAN.

Pag. 166. l. 2. Τινῶν) Ego lectionem Cod. M. *τινὰ* praefertis vulgata potiorē arbitror, quia auditu tantum ait sibi nomen Solonis legislatoris, adeoque adiectio *τις* potius ad personam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges composuisse dicitur is, qui plurimas composuit. Quia tamen non obscura neque plane absurda visa vulgata, propter unum Codicem eam reiicere, religio fuit. REITZ.

ead. l. 8. Τι) L. *τε*, quamvis M. etiam agnoscat *τι*. Idem Anonymum coniecisse video, qui *τε* margini Codicis sui adscripsit. SOLAN.

ead. l. 15. Διέξειμι) Sic recte W. In impr. *διεξίσιμι*. SOLAN.

Pag. 167. l. 6. Πρόκειται ἄγων) Sic τὸν προκείμενον ἡμῶν ἄγωνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII, 1, ubi plura similia L. Bos. Addiderat Hemsterh. etiam vidend. Synes. Ep. 100, pag. 239 D. & Basil. Seleuc. initio Gr. I. REITZ.

Pag. 168. l. 4. Ὅπταν — καταμάθης) Non fugit Solanum, ὅπταν aequē cum optativo construi atque cum subiunct. sed meliorem hic esse subiunct. recte iudicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. REITZ.

ibid. Καταμάθης) Ita W. Impressi omnes minus recte *καταμάθοις*. SOLAN.

ead. l. 9. Ἰσθμοῖ) Sic & infra recte Ner. c. 8, *Ἰσθμοῖ ἀπέδανεν*. Sic Πυθοῖ, *Pythone* in urbe, Thucyd. V, 18 f. *Ἰσθμοῖ* etiam Pindar. Ol. 2 med. REITZ.

ead. l. 14. Οὕτω) Parvi est. Sed οὕτως probum arbitror, & ab librariis posterioribus euphoniae causa mutatum. Ut enim sequente consona οὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali οὕτως, ita crebro οὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. Gall. c. 9. Adde singula fere ἐπιμύθια Aphthonii, ubi οὕτως νεότης, οὕτως φκῦλοι, οὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item οὕτως καὶ Aesop. fab. 8. Apud LXX, Numer. XXXVI, 5, οὕτως φυλή ac 2 Reg. XVIII, 14, οὕτως μενῶ. Diod. Sic. III, c. 8, οὕτως δέ. Sed variatur fere perpetuo in Codd. eiusdem, aliis οὕτω, aliis οὕτως exhibentibus. At cum veteres in pronuntiando σ ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omittetur. REITZ.

Pag. 169. l. 6. Πῖλον) Haud suo loco vox οἰκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Atheniensium morem ex Philostrato discas. Vit. Soph. p. 572. SOLAN. Non adeo alienum est οἰκοθεν, si cum L. Bos de Ellipsi. p. 216, verb. Ἀπιέναι, exposueris, eius participium subaudiendo, i. e. οἰκοθεν ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta contuleris. REITZ.

ead. l. 8. Ὅτι περ) Ego Pelleti coniecturam recipiendam arbitror. REITZ.

ead. l. 9. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος) Canis fidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15 ante Augusti Kalendas est. Plin. L. II, c. 47; L. XVIII, 28. COGN.

Pag. 170. l. 1. Αἱ ὑπαίθριοι) M. & edd. omnes, exceptis Ven. quae omittunt. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅπως μὴ) Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. GUYET. Vid. ad Τιμ. 28. SOLAN. (At ex divisione Hemst. iam est § 48.)

ead. l. 6. Προσέξεις) Miror, quī Solanus noster, faciliis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξεις ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in eiusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξεις, subiunctivus est melior. In Tim. cap. 48, καὶ ὅπως — φυλάξῃ legas. Iuvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum Solani, quem ad Tim. indicavit, esse in Prometh. c. 3. Sed quia Hemsterh. alia divisione instituta numeros in notis Solani tamen non mutavit, vide iam Prometh. § 5, ubi rursus καὶ ὅπως μου καταγαρήσῃς. Et sic Eurip. quem adducit, itidem cum subiunct. Immo vel simplex μὴ & ὅς μὴ subiunct. iungi, quis dubitat? Phalar. Epist. 26, μὴ ἀγνοήσῃς. Noster mox c. 18 f. ὥς μὴ περπλέσῃς &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις sine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, nisi plures Codd. accedant. REITZ.

ead. l. 13. Ὅσα) W. & L. In impress. omnibus ὅσα, quod alibi elegans est; hic autem locum habere posse mihi quidem non videtur; ideoque reieci. Vid. not. ad Φαλ. β. c. 2. SOLAN. Ne mihi quisquam obiiciat, post ὅσα intelligi μάλλον, quod ipsum saepe commonstravi; & sic vulgatum stare posse. Ego hic μάλλον locum vix habere video, nec ὅσα adeo habere, quo referatur; cumque mox τὰ μέγιστα sequatur, ὅσα eo cupidius arripui, quod tribus praeterea testibus firmatum se fatis vindicat. REITZ.

Lucian. Vol. VII.

Hh

Pag. 171. l. 2. Οὐδὲν — ἀποκρυφαίμην αὐτὴν) Non audis Florentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτειν enim cum duplici accusativo construi amat, quod vel Lexicogr. ex Plut. & Plat. tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπὸ τινος construi solent. REITZ.

ead. l. 9. Εὐεργέτης ὑμῶν) Ἐπώνυμοι prisca heroës fuerunt; a quibus Atticae tribus sua cognomina acceperunt: his magni honores ab Atheniensibus collati, statuaeque in arce eius urbis collocatae. Horum nomina si quis desideret, Pausan. in Attic. & Demosth. ἐν ἐπιταφίῳ consulat. COGN.

ibid. Ἀναγογγράφω) M. & editiones fere omnes. Sed Veneta utraque ἀναγραφέσθω. SOLAN.

ead. l. 10. Χαλκοῦν αὐτὸν) Conf. Lexiph. c. 11, Paraf. c. 48; & passim. REITZ.

ibid. τοὺς ἐπώνυμους) Hesych. Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι ἦσαν, οἵπερ ἦσαν δέκα. GUYET. De duplici potestate huius vocis vid. Hemst. ad Dial. Mar. IX, 1, & Wessiel. ad Diod. Sic. I, 20. REITZ.

ead. l. 11. Ἐπώνυμους) Duplices hi Meursio; primo X numero, a quorum statuis dictae tribus. Secundo XLII, quorum statuae in Ceramico erant. SOLAN.

Pag. 172. l. 3. Αὐτόχθονας ἀνδρας) Thucydides in proëm. histor. Aristid. in Panathen. Aristophan. ἰππεν. Tietz. ad Lycoph. Vide virum clar. Io. Savar. ad Sidon. Apoll. Epist. 6, lib. 8. BOURD.

ead. l. 7. Οἰκοῖτο) Conf. supra c. 14 sub init. SOLAN.

ead. l. 11. Συνηρεφεῖ) M. S. & A. Reliquae συνειρεφεῖ, mendose. SOLAN.

Pag. 173. l. 11. Διακόψης) Lego διακόψεις. GUYET. Non improbo quidem hanc coniecturam. Nihil tamen mutaverim: nam cum sit aorist. subi. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte veritas, ita amputaveris, praecideris ambages. Usitatior quidem in ἀποδόσει eiusmodi indicativus, ut ap. Hippocr. S. 2, aph. 9, ἐν θρέψῃς, μᾶλλον βλάψῃς, ne alia addam, in re tritissima: sed subiunct. nihil habet incommodi. REITZ.

ead. l. 12. Ἐξαγώνια) Id est, ἐξω τοῦ ἀγῶνος. GUYET. Haec buimus supra, pro Imag. c. 18 pr. REITZ.

ead. l. 14. Βουλῇ ἐξ Ἀρείου πάγου) Sic infra Oik. cap. 18 f. ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῇ. SOLAN. Sed vid. de re ipsa notata ab Hemsterh. ad Tim. c. 50. REITZ. Τῇ βουλῇ τῇ ἐξ Ἀρείου πάγου S. & B. 4. quas secuti sumus.

Pag. 174. l. 1. Φόνου) Subaudi δίκην. GUYET.

ead. l. 3. Ἐν τῷ μέρει) Recte, pro *alternis vicibus*. Ita ἐν μέρει vicissim, supra Bis Accus. c. 16 f. vel *deinceps*, suo ordine, ut Diod. Sic. II, c. 34 f. Ubi plura testimonia profert Wesseling. N°. 80. Et Hemst. ad Dial. Mort. XII, ubi οὐκοῦν ἐν μέρει ἐκάτερος εἰπάτω, docet per vices significare, quod interpretes interdum fugerit. REITZ.

ibid. Διόκων) Verbum hoc forense esse, et si satis notum, & afforem notare, eique opponi τὸν φεύγοντα, teum; vid. tamen exempla pluscula afferentem Iac. Ellsn. in Observ. ad Evang. Matth. V, '44, ubi & Garakerum haec fugisse animadvertit, qui μήτε Διόκων, μήτε φεύγων in Antonin. de reb. suis III, 7, frustra mancum pronuntiat. REITZ.

ead. l. 7. Ἦν δέ τις ἢ προίμιον εἶπῃ) Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicium animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, auctor est Quintil. L. II, c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent, ἀνευ προοιμίων καὶ πα-
δῶν. COGN.

ead. l. 12. Περιπέττειν) Περιελίττειν legit interpr. GUYET. Περιπέττειν — ἐν τοῖς λόγοις) De hoc pleonasmō praepositionis ἐν, satis dictum supra Herod. c. 5. REITZ.

ibid. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποισιν) Divus Paul. ad Hebr. IV, 13, καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit I. Elsner. neque haec Luciani praetermisit. REITZ.

Pag. 176. l. 5. Ἡμῖν) Lege ἡμῶν. SOLAN. Nondum vulgatum immuto. REITZ.

Pag. 177. l. 12. Ἀφ' ὧν τὰ τε εὐφυῶς διακείμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνονται ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῦτο πρὸς τὸ βέλτιον) Planum est, legendum vel γίγνεται, vel μετακοσμοῦντο. At prius est ἑλληνικώτερον. Sic paulo post, εἰ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νήπιά ἐστι, σκέπουσιν, καὶ περιφράττουσιν, ὥς μὴ βλάπτοντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοντο legendum, praecessit enim ἐστί. Non tamen semper, vel ipsi Attici, neutrum plurale cum verbo singulari construunt. Nam apud Nostrium in Dial. Mortuor. XIII, § 1, ὁμοῖα ἐλέγοντο & in Parasito c. 53, ταῦτα ἀπώλλυνται in eodem hoc libello cap. 24, σώματα γίγνονται & alibi ἰερῆία θνήσκουσι. Sic & apud Aelianum, οὐ πιστὰ δοκοῦσι, & δρομικώτατά εἰσι, pluraque talia. IENS.

ἴφ' ὧν M. & Fl. ed. melius, mea quidem sententia, quam ἀφ', quod in reliquis est. SOLAN. Quamquam non deest, quod vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc Solano & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod melius est. Sic & Evang. Luc. IX, 7, ἤκουσε δὲ Ἡρώδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. Herodian. IV, XI, 3, χαίρειν τοῖς γινόμενοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων ποσέποιετο. Et alii passim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνονται defendendam asferrem Long. Paft. II, p. 61 ed. Wech. ἀπώλετο ἡ ναὺς ἀπὸ τοῦ πνεύματος. Alciphr. I, 29, pag. 120, βουλούμενον σπουδασθῆναι ἀπὸ σοῦ. (ubi Bergl. tamen ὑπὸ malit.) Aesop. fab. 65, in Ἐπιμυθ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ θεοῦ κολάζονται. Aelian. V. H. VII, 1, καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προσταττόμενα δράσαι. Ev. Luc. VII, 35, καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obs. Miscell. vol. V, III, 427. Quae tamen minime eo asfero, quasi parum interesse inter ὑπὸ & ἀπὸ existimem, quod Graeci alias egregie distinguunt; (& melius, quam Latini, qui utrumque una praepositione ab efferentes saepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonstravi in libello *de Ambiguis*) nam cum e. c. Evang. Luc. IX, 45, ἢν παρακαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere sensus emerget, si ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἰρεται ἀπ' ἐμοῦ, aufertur mihi, sed αἰρεται ὑπ' ἐμοῦ, ego aufero, s. aufertur mea opera. Sic & ῥυσθῆσεται ἀπὸ σοῦ, erit liberabitur a te, cum ὑπὸ venio, liberabitur per te. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ, ubi eodem redibit, dabitur a me, sive de meo, an per me. REITZ.

ead. l. 13. γίγνεται) Vide Iensf. In omnibus libris nostris mendose γίγνεται, cum sequatur mox μετακοσμοῖτο. SOLAN. γίγνεται) Facile largior Iensio ac Solano, γίγνεται melius convenire sequenti μετακοσμοῖτο, & Lucianum forsitan etiam sic dedisse; quia tamen non plane est vitiosa oratio, sine Codicum auctoritate hic nihil mutavi: nam ne regulae quidem Grammaticae aiunt coniunctionem similes numeros postulare; neque neutrum plurale semper singularem verbi requirit; (quod ipse Iensius recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Wessl. ad Diord. Sic. V, c. 8, No. 85, ubi cum vulgo ederetur ἔθνη διεφέροντο, καὶ — ὑπὸ ἤκουεν, iam tamen ex 2 Codd. ὑπὸ ἤκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi posset ex Eunap. in Oryb. p. 174, qui ταῦτα μὲν οὖν εἰσι καὶ οὕτως ἔχει.) Sic mox c. 24, εὐτερονωτέρα

γίγνεται omnes. Ubi tamen solus W. γίγνεται iterum. Sed c. 24 med. idem Cod. cum edd. τὰ σώματα γίγνεται. At si quid mutandum, μετακοσμοῖντο potius pro μετακοσμοῖτο scriberem, quia γίγνεται dedita opera in plur. videtur constituisse, quod plurale βελτίω etiam addiderit, cum βέλτιον γίγνεται dicere potuisset, si ad singularem transire voluisset: ut c. 34, πολὺ ἄμεινον χρῆσαιτ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, cum possit etiam βελτίω indeclinabile possum dici ab iis, qui singularem praeferunt, vel utj Diodor. Sic. πλείω adverbii more uti solet, ut observat Wessell. ad L. I, c. 92 pr. Et ut Lucian. etiam Afin. c. 10, πλεῖον γὰρ ἔτι πλείω λάβης. Immo & βελτίω, μείζω, καλλίω ex Aristaten. dedimus ad Abdicat. c. 16 pr. Verum & singularis cum plurali personae permiscetur in aliis locutionibus, ut Liban. Ep. 394, pag. 200 f. εἰσῆλθομεν εἰς ἄνδρας — τί οὖν εἰσῆλθες; ibid. pag. 202, φάρμακα πεπόκαμεν — φλέβα δὲ ἐτμήθη οὐκ εἰσῶς. Et Ep. XV, ἔγνωμεν καὶ ἠπιστάμεν. Notabilior transitus a plur. ad sing. est in Ep. ad Galat. VI, 1, ὑμῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτὸν. Sed aliud eiusmodi vidimus in Zeux. c. 7, περίβαλε — καὶ ἀράμενοι, cui adde Ev. Luc. V, 4, ἐπαγάγε — καὶ χαλάσετε. Et Aelian. I, 4, ubi unius canis mentione praemissa, pergit, οὐδὲ πίνουσιν ἐπικύπτουτες. REITZ.

Pag. 178. l. 3. Μουσικῇ) Inter reliquas Cyclicas disciplinas, primo loco Musicam discebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt, ut admonet interpretes Aristoph. in Equit. & Athen. L. XIV. COGN. Videndus ea de re Plato Πολ. & Strabo I. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐπιλέξασθαι) Cf. supra Ev. Δ. V, § 2, ibique de hoc verbo notata ab Hemst. Adde 2 Ver. Hist. § 36. REITZ.

Pag. 179. l. 2. Ἐμαντῶ) Male Florentinam habere εαυτῶ, adscripserat Solan. At neicio, num prorsus male: nam ut id pro σεαυτῶ habuimus supra Parasf. c. 8, & ipse ibi fatetur Lucianum sic saepe solere, ita & pro Ἐμαντῶ 1 Ver. Hist. cap. 6, Afin. c. 13 &c. nam singula repetere nihil opus est. Interim vulgatum hic tutius servatur. REITZ.

ead. l. 13. Προρρήσεων) Cf. supra de Sacrif. c. 12 pr. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Οἱ δημοσίαι &c.) Οἱ δημοσίαι πᾶσι πρόκεινται ἀναγινώσκειν μεγάλαις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι sc. νόμοι, leges, quae maiusculis literis scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἅμα hic sibi velit, non video. In ed. Flor. legitur: μεγάλαις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mf.

vero, *μεγάλους γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι*, ut omnino scribendum est. GRAEV. Parum abest, quin monente Graevio, ac praeunte Mf. illud *ἅμα* eiiciam e contextu, quod e compendio τοῦ ἀνα — natum videtur, ita ut prior aberrans scriba *ἅμα γεγραμμι* — dederit, quod dein, cum in aliis exemplaribus *ἀναγεγρ* — inveniretur, una cum illo servatum est. REITZ.

ead. l. 9. Σοφισταί) Cum tam crebro fiat Sophistarum philosophorumque mentio, non inutile fuerit eorum discrimen explicare, idque ex Platone potissimum, qui Sophistam his fere coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis expers, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra philosophus summum ac prope unicum veritatis studium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & sapientiae magister & exemplum. COGN.

ibid. Φιλόσοφοι) Solonis aetate nondum inventum erat philosophi nomen. Res notior est, quam ut diutius immorer. SOLAN.

ead. l. 11. Καμ. — τραγ.) Atqui minime probabat Tragoedos Solon, qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vide Diog. Laërt. p. 15 A. & Plut. Cautum etiam Athenis lege est, ne quis Areopagita Comoediam scriberet; idem Plut. de glor. Athen. Exstat Aristidis oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter sentiebat; vid. Plut. de aud. Poët. Haec fere ex Menagii ad Diog. notis. Antiquissima apud Athenienses inventores Tragoedia. Plat. 47 CD. SOLAN.

Pag. 181. l. 6. Κρανν — κεχρηότα παμμόγες) Conf. supra Quom. Hist. c. 4. SOLAN.

Pag. 182. l. 1. Πήσεις) Cf. supra Quom. Hist. c. 1. SOLAN.

ead. l. 14. Γίγνονται) Hic certe eodem redit, γίγνεται cum W. legas, an γίγνεται. Conf. supra ad fin. c. 20 dicta. Quare & hic constantem edd. lectionem non muto. REITZ.

Pag. 183. l. 10. Συννευκότες) Ita recte W. solus. Reliqui mendose *συννευκότες*. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐκ ἀχρεῖα οὐδ' οὗτοι ἐκμελετῶντες) Sustuli punctum, quod in edd. nonnullis, atque in versionibus priscis aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui iam, ut Gesnerus quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum *εἶσι*, de cuius frequentissima ellipsi vid. L. Bos, & Aretaei

Syntax. De οὐκ — οὐδὲ autem sic posito conf. 1 Ver. Hist. c. 6. Item c. 24. Et 2 Ver. Hist. c. 30. De Salt. c. 4. Long. Past. III, 110, οὐκ ἔλαβεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνης, & Bergl. ad Alciphr. I, Ep. 32, p. 132. REITZ.

ead. l. 17. Σώματα γίνονται) Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίνονται. REITZ.

Pag. 184. l. 14. Ἀργὸν) Vid. Thom. Mag. v. ἀργός, & Lucian. Mui. Ἑγκ. cap. 8, ubi iterum genere fem. ἀργὸς dicitur. SOLAN.

ead. l. 17. Ἰδρῶτί τε — ῥέοντα) Supra ad 1 Ver. Hist. c. 7, ubi ποταμῷ οἶνον ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιοτάτῳ editum culpa operarum) haec verba afferens scripsi ῥέοντα, quia sic legebam in *Iun.* (etsi male ῥέοντα typis in ea descriptum, quam tum prae manu habebam.) Iam vero ceteras ῥέοντα habere video, quod mutassem, si plures Codd. iuberent. Nam τὰ ῥέοντα magis obvium, quam ῥέοντα. Est tamen apud Homer. II. Ψ, 367, χαῖται δ' ἐρρώοντο μετὰ πικρῆς ἀνέμου, quod Schol. interpretatur ἐκινούντο, ἐσειόντο: cumque Stephan. etiam ex Galeno afferat ἰδρῶτι ῥέοντος ὁ νεανίσκος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua διαπνέοντος, iam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime cum & supra l. d. id activa sive transitiva potestare, accusativo iunctum habuerimus, quod Solan. frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter Eurip. ibi productum, etiam addo γυνὴ ῥέουσαν γάλα καὶ μέλι, quod habemus quater apud LXX, Exod. III, 8 & 17, & XIII, 5, ac XXXIII, 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in 1 Ver. H. poterit eadem ratione stare, si construxeris, ποταμῷ ὁμοιοτάτῳ ῥέοντι οἶνον, μάλιστα οἶος ὁ Χῖος ἐστίν, ut Gesnerus etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse affirmat auctor, etiam nunc mallet aliquid emendare, ac legere, ποταμῷ ῥέοντι οἶνον ὁμοιοτάτον &c. ut similitudo referatur ad speciem vini. Mirere autem, cur hic spernat Solanus ῥέοντα, infra vero intactum sinat c. 38, ubi αἵματι ῥεομένους quoque habemus, & sine varietate. Ideoque & hic esto intactum. REITZ.

ibid. ῥέοντα) Venetae. In M. & edd. reliquis ῥέοντα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad *Isot. a*, cap. 7. SOLAN.

Pag. 185. l. 2. Τὸ μεσημβρινόν) I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad Gall. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Eis χῶρας ἔλθειν) Phrasis apud Historicos obvia,

aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantis. Contra in minorem etiam partem Long. Past. II, pag. 45 ed. Iung. εἰδεύμεν οὖν εἰς χεῖρας ἔλθεῖν μὴδ' ἐν φοβούμενῳ ἐστὶ. De sene Cupidinem orante, ut ad se veniret, se capere sineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de proeliantibus habuimus 1 Ver. Hist. cap. 17, & Zeux. c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο Arrian. Exp. Al. I, p. 57 m. REITZ.

cad. l. 8. Ἐμφυχον) Cum εὐψυχον invenirem in I. neque aliam varietatem adscriptam ab Solano, nisi quod ἔμφυχον in M. legatur, sed manu seriore exaratum, suspicabar eum εὐψ— probasse, atque sic edi voluisse. Ideoque edd. cert. diligenter excussi, supraque addidi, & vulgaram prae lectione Iunt. servandam existimavi: nam etsi εὐψυχον primo adspectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic sermo est, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris signa, sed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. REITZ.

cad. l. 9. Ἀπολάμποντες) Cum ἀπολάμποντες sit in W. possis etiam ἀπολάμποντος conicere. At cum in vulgato nihil sit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui splendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut cap. 29, στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Et unde sic nites? lupus ante cani bene pasto apud Phaedr. III, 7. Sed in illo Luciani loco στιλπνός adhibetur post sordes ablutas, adeoque non prorsus est idem. REITZ.

Pag. 186. l. 1. Διευκρινούντα) Probum hoc esse, bene multis probari posset: sed sufficiant Diod. Sic. IV, cap. 68 pr. τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. cap. 71 & 73 pr. item 75 & c. Dion. Hal. Περὶ συνθεσ. ὀνομ. cap. 30 p. m. 21 f. τότε καὶ κείνη διευκρινίσω, τὰ παρὰ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra Hermot. c. 7, διευκρινέναι ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρεύοντα invitis edd. REITZ.

cad. l. 2. Ἐπιμήκιστον) Sic scribebatur etiam Dial. Mort. VI, § 5. Ubi Fl. quoque hoc in duo dispelcit, etsi id in varianti. non addidit Hemsterh. Vid. tamen, quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum cap. 27 & 38 edd. Ubi Fl. more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον coniungunt omnes infra cap. 34 med. REITZ.

cad. l. 17. Ἐνδιδούν) Μὴ ἐνδιδούν legisse videtur interpres; sed corrupte. Τὸ ἐνδιδούν participium est. GUYET. Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδόν facit. Ita ut lectorum ple-

rique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δῶν anti-
que posset formari δῶν, δούσα, δούν, aequae ac διδούς, οὔσα,
ῶν, a διδῶμι, nihil mutavi. REITZ.

Pag. 187. l. 12. Ἀλλὰ καὶ ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Pro
τάφον recte viderunt eruditi reponendum τάφρον. Et sic pla-
ne Florentina. IENS.

ibid. Ὑπεράλλεσθαι τάφον εἰ δέοι) Τάφρον, fossatum, scam-
ma. MARCIL. Mirum, hoc manifestum vitium, quod olim
Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Flo-
rentina ed. & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τά-
φρον. GRAEV. Τάφρον Mf. Gr. W. & edd. Fl. V. 2. & P. In
aliis male τάφον legitur. SOLAN. Ut Marcil. correxerat, ha-
bebant iam edd. plurimae. REITZ.

ead. l. 14. Μολυβδίνας χεῖρ.) Ridet Constantinus Lexico-
graphus, vir de Graecis literis optime meritus, eos, qui
usum globorum plumbeorum in saltu aliquem esse putant.
(v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες usum illum
praestantes, rescribere iubet ἀλτῆρες, quo pectica designa-
tur, qua saltus haud dubie iuvatur. Hanc viri docti rationem
vel unicus hic Luciani locus subvertit. Adde, quod nostra
quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet.
Vidi ipse in Scotia saltu certaturos, aut globulis ferreis in
eam rem utens, aut, si ad manum non essent, lapides ae-
qui quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquamdiu
cum vibrassent in ipsa iam saltus micatione, post tergum re-
iiciebant, ne se scilicet degravarent; eisque impetum iuvari,
usu se didicisse profitebantur. Consule etiam, si lubet, Mer-
curialem de Arte Gymn. II, 11. SOLAN. Alias eadem Fl. scri-
bebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet Solan. Vid.
Alexand. c. 25, & Lexiph. c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud
incongruum credo, at nihil muto. REITZ.

ead. l. 16. Χαλκῶν) Disci haec elegans & suis omnibus nu-
meris absoluta descriptio; qualem an apud quemquam alium
reperias, haud scio. Eustathius aliter describit ad Il. B. Βαρὺς
λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος; ubi etiam discrimen ob-
servat inter discum & σῶλον. Scholiaστα σῶλιον scribit; quae
vox an & alibi reperiat, nescio. Homeri utique locum re-
spicit Il. Ψ. 826, ubi σῶλος dicitur. SOLAN.

Pag. 188. l. 4. Ἄνω — πῶρόν) Posterius observandum; vul-
go enim ignoratur ille disci usus. SOLAN.

ibid. Ἀναρρίπτουσιν) In ἀναρρίπτουσιν iam converterat So-
lan. Sed quia & ἀναρρίπτειν invenias, nihil mutem. Thucyd.

IV, c. 95, τοσόνδε κίνδυνον ἀναρρίπτουµεν. Et L. V, cap. 103, ἀναρρίπτουσιν. REITZ.

ead. l. 12. Τὸν ὀλισθόν) V. c. 2, & scribe τὸ ὀλισθόν. SOLAN. Immo vid. c. 2, ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsitan & πλείω in πλείον esset mutandum, quod Solanus non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut Diod. Sic. id ponere amat, veluti indicavimus ad A sin. c. 10, & ad Abdicat. c. 16 pr. & hoc Dial. cap. 20 fin. REITZ.

ead. l. 16. Ἀρτιλαµβάνεσθαι) Conf. supra Nigr. § 19, ac de Merc. cond. c. 3 f. SOLAN.

Pag. 189. l. 13. Ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενοι) Sic supra Deor. Dial. XVII med. SOLAN.

ead. l. 14. Κόνις) Plut. π. τοῦ π. ψυχροῦ refrigerare etiam putat; 1757 f. ψυχρεῖ δὲ καὶ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σάματα, καὶ κατασβέννυσιν τοὺς ἰδρωτάς. Vid. Plin. & Theophr. Char. ubi Casaubon. observat, non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. SOLAN.

Pag. 190. l. 2. Ἀποσµᾶ) Conf. omnino Reviv. c. 14. Ubi etiam sic legi volebant Graev. & Solan. qui Iuntinae ibi adscripserat ἀποσµάμενον. In notis vero eiusdem male ἀποσµάμενον describentis errore exaratum, quod etiam corrigere sum oblitus. REITZ.

ead. l. 6. Ἀποπλύναι) Καὶ δὲ ἂν ἔλη ἀποπλύναι &c. GUYET. Ἀποπλύναι necessario legendum, pro vulgato ἀποπλύναι. SOLAN. Malim cum Solan. ἀποπλύναι legere: licet enim ἔλη ἀποπλύναι construere queamus, immo iam debeamus, pro ἔλη εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. REITZ.

ead. l. 9. Συγκροτημένος) Coactus. GUYET. Supra Gall. c. 24, ἵππος συγκροτημένη, equitatus exercitissimus conversum. Hic melius convenit, compactum, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim cogendi & colligendi significatum, apud Herodianum frequenter. Sed & componendi atque instruendi, ut συγκροτεῖν συμπάσιον. Long. Pass. IV, 127. (135.) Et πανγύρεις παντοδαπὰς συνεκρότει, Herodian. V, 6, 14. Ac Diod. Sic. fin. L. IV. Alioqui & συγκροτημένον legere possis, i. e. robustum, ut Aret. Capp. I, c. 5 post med. αὐτοῖς οὔτε ὕπνος — συγκρατεῖ τὰ μέλη, iis neque somnus membra confirmat, corroborat. REITZ.

ead. l. 10. Λευκὸν) Miror, ni Lucianus λευκὸς scripsit, addit.

flater; opportune, quamvis vulgatum tolerabile. REITZ.

Pag. 191. l. 5. ἔστι — ὀπταῖν) Ita W. & Fl. Reliquae edd. interponunt λέγειν. SOLAN.

ibid. λέγειν) Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt, qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. REITZ.

ead. l. 14. Περιπλέξῃς) Conf. supra c. 1. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Ὑποδείξῃς) W. recte. In impress. ὑποδείξῃς. SOLAN.

ead. l. 6. τὰς πανοπλίας) Proprie esse *gravem armaturam*; pluribus probat L. Bos in Ep. ad Ephes. VI, 13, ubi ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Hemsterhusio. De apparatu autem illo theatralli confer, si lubet, Tox. c. 9. REITZ.

Pag. 193. l. 4. Ἀφέντας) Forſan ἀφέντες. GUYET. Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam Guyeti coniecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτοὺς ferri potest. Nominativus vero concinnior foret. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 9. τὴν λέξιν) Huius quidem loci sensum suppediſtabunt Harpocraton, Etymologicum Mag. & Phavorinus in voce Γέρρον. ſimilia enim habent, ſed quia Scholiaſtae noſtri verba non parum ab eorum verbis differunt, eius lacunae ex iis ſuppleri non poſſunt. Vide & Feſtum in voce Γετταε, eiufque interpretes Scaligerum & Dacerium. Ceterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, neſcio an alibi legatur: nam Strabo quidem Gerrhorum meminit, lib. XVI, p. 523, ſed nihil hac de re habet. CLER. M. addit: τοιοῦτόν ἐſτι καὶ τὸ ἐν τῷ ἀγρῷ Φερικράτους, γέρροις ἀποſταυροῦνται. REITZ.

Pag. 195. l. 6. Ἐπιπλέον) Servavi ſcripturam edd. Alias & ἐπὶ πλέον ſcribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26 pr. REITZ.

ead. l. 10. Παρεζῶσθαι) Ita W. & Fl. In impress. περιζῶσθαι. SOLAN.

ead. l. 12. Ὅστις ἐν ἅσταις ſιδηροφορεῖ) Simile ius Romanorum; vetitum enim prodire cum telo. Cic. Parad. 4. Sic iure civili l. 14, ff. de re milit. Novell. 85. Legend. Synef. Epistol. 107. BOURD.

ibid. Μὴδὲν δέον) Sic absolute poſitum habuimus crebro; adeoque fruſtra ſollicitatum fuit ab Solano in T. I. Ita Noſter Iov. Conf. 11, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἰμ. δύειν. Et Lapith. c. 8 pr. Ep. Saturn. 9. Et non raro alibi. Alciph. I, Ep. 26 pr. Item III, p. 314, ac p. 442 f. Herodian. II, c. 8 f. &c. REITZ.

ead. l. 15. Πόλεμοι) Immo πολέμοι, nam de bellis quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen Τοξ. cap. 36, ubi de iisdem dicitur *συνεχῆς οἱ πόλεμοι*. SOLAN.

Pag. 196. l. 1. Αὐθαιρέτως) Non agnoscunt W. & ed. Fl. Quin & Cod. W. *ἑμπολιτευομένων* habet. SOLAN. Ante hoc verbum deesse aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ, vel τὸ, τε. Et sic interpretatus sum: nec aliter superiores. GESN.

ead. l. 6. Φεῖσθαι) In M. & impr. *φεῖσθαι*, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo est. SOLAN.

ead. l. 10. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλλὰς) Eodem modo utitur Diod. Sic. IV, c. 12. Ad quem Wessel. No. 17 pluribus docet, usurpari de militibus non omnes vires primo impetu effudentibus, sed *dispensantibus*. REITZ.

Pag. 197. l. 1. Ὅσῳ τις) Sequens μάλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad Gall. c. 18. REITZ.

ead. l. 3. Τῆς Ὑδρας μῦθον) Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi *περὶ*, an omittas. Nam *fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea e. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam, *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis, hydrae &c.* idem quod *de vulpe, de hydra*; quia nulum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ *περὶ* reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, puridum foret exemplis docere. Vid. tamen de Salr. cap. 46, τὰ *περὶ Ὁρέστην δράματα*. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est composita, apud Long. Past. I haud longe a fin. *ᾠρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος*. Et L. III, p. 88, (ed. Moll.) *ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τῆς Ἥχους*. Unum habet Steph. ex Apoll. Rhod. *μῦθος Αἰθαλίδου*, vertitque, quae vulgo *de Aethalide* dicuntur. Sed & sic Aristot. de Poët. c. 14, *Οἰδίποδος μῦθον*, fabulam s. tragoediam *de Oedipode*, (etsi male τῶν μῦθον habet ed. Lacemarii.) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam accuratius observarent. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου) Quia video, tetrum errorem ex Salmuriensi ed: in hanc propagari, putavi monendum, male in Latinis legi, *ut in igne & ligno usu veniat*; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum, οὐ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἰμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο, ubi Latina habent, *neque enim ab alius acta radice productum fuerat*. Neque enim in ellychnio id procedit, quod

potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit *ἰσχυρὸν*, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non exstinguat: *ῥίζα* autem τοῦ φωτὸς τοῦ λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radices in arbore & frutice. GRON.

Pag. 198. l. 10. Ἐγγενέσθαι) Futurum postulat sententia: W. γενέσθαι. SOLAN. Futurum Solanus malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla compluria dedit Anonym. ad Xenoph. Ephes. in Miscell. Observ. an. 1734, Vol. IV, pag. 286. REITZ.

ead. l. 13. Τοσούτους) W. & Fl. In reliquis τούτους. SOLAN. *ibid.* Ἐς τοσούτους ἀποδύσμενοι) Supra Herodot. c. ult. ἐπ' ἱμαντοῦ — ἀποδύσαντες ἴδῃτε, paulo aliter, quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad Asin. cap. 1 notavimus; sed quia intelligitur, in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero Solano dedimus, quia efficacius, si dicas, in tot ac tantorum hominum conspectum nudum prodire. Gesneri versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. REITZ.

ead. l. 15. Ἀπεργάζεται) Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutato opus est. SOLAN.

ead. l. 17. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Conf. supra Harmon. c. 1 med. REITZ.

Pag. 199. l. 11. Τί ἂν πάθοις) Etsi supra non semel habuimus pro *quid facerem?* vid. ad 1 Ver. Hist. c. 4; adde Liban. Epist. 730 f. μὴ σὺ τι πάθῃς ἀβέλτερον, ne *quid committas illiberalius*, (licet numerus epistolar. male inscriptus a Wolfio; Epist. enim 731 aut omissa, aut numeri ab operis male continuati) tamen hic melius erit, *quomodo affectus fueris*, id est, *nonne mirareris?* Sed quia sequitur, γέλασθ' ἡμιόλοντι, eo respectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior versio *quid diceret*, ad sensum accommoda non displicet. REITZ.

ibid. Ὀρτύγων) Certaminis gallorum meminit Potterus, laudatque Aelian. Var. H. II, 28, a Miltiade post Marathoniam pugnam institutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli ceteris antecelluisse; Ἄλ. c. 4. Adde Xenoph. Συμπ. p. 514. l. 40 edit. Steph. De *coturnicum certamine* nihil habet vir doctissimus; quo magis observari meretur. Meminit passim Arrianus ad Epietet. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀλεκτρούων) Plinius scribit, Pergamis omnibus

annis spectaculum gallorum gallinaceorum certantium sollemniter ac publicitus edi solitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum est, Aeliano referente, a Themistocle superatis Persis. COGN. De his omnia Sam. Petitus ad LL. Att. I, 40, f. pag. 84. Si veram eorum certaminum originem docet Aelianus V. H. II, 28, ubi refert ad Themistoclem, non cavit sibi ab insigni anachronismo aliquot aetatum vasser alioqui Lucianus, ut scilicet neque in illo, quod paulo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis maiorem. GESN.

Pag. 200. l. 2. Μὴ δὲ προαπαγορεύουσιν) Recte Ms. μὴ δὲ απαγορεύουσιν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τοῦ ἄλλου δυσχερούς. Ne vulnerati, aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant: sic non male interpres, sed male vulgati sensum μὴ δὲ προαπαγορεύουσιν. Nam quis usus est τῷ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante διαπυκνεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως, usque ad extremam animi defectionem. Et c. 38, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεύσαι ζῶντες. GRAEV.

ead. l. 11. Σφαίρας πέρι) A la boule. GUYET.

ead. l. 17. Συνοθ. ἐς τὸ ὕδωρ) Glossema videtur. GUYET.

Pag. 201. l. 2. Ὁρᾶς μαστ.) Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. Meurf. Gr. fer. Nostrum Δημῶν. c. 46, & Ἰκαρ. c. 16. SOLAN.

ibid. Μαστιγουμένους) Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2 Tusc. Plut. in Lycurg. Tertull. in Apologet. COGN.

ead. l. 3. Αἵματι ρεομένους) Frustra igitur supra sollicitatur ἰδρῶτι ρέοντα, in c. 25 hui. Dial. ubi vid. quae noto. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπαπαθάνον) Exemplum huius rei in ludis illustre vise apud Pausan. Arcad. 520 ed. Sylb. quem locum optime enarrat Palmerius. De eodem vid. etiam Philostr. εἰκ. p. 817, in Arricht. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρὶ, p. 820. Apud Philostr. ἐπαπαθάνων τῇ νίκῃ. l. c. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀνασταθέντας) M. & Venetae editiones. L. ἀναταθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατεθ. SOLAN.

ead. l. 14. Διατιθέντων) Hic ἐπιτιθέμενων legisse viderur interpres, sed depravate. GUYET. Verum nempe erat, hostibus imminetibus. Sed Gesn. illam necessitatem imponentibus. At nec prior versio, quam Guyet. reprehendit, etsi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hostibus cogentibus, i. e. ad id disponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum satisfaciatur. Et in vexationibus peculiarem huic verbo se-

dem esse, monuit etiam Wessell. ad Diod. Sic. I, cap. 89 pr. quod obiter indicavi ad c. 6 f. huius Dial. Est autem hic tantum variatio τοῦ βιαζομένου, quod proxime praemissum est; vel poteris οὕτω intelligere, si presse ad literam velis interpretari, i. e. *hostibus sic disponentibus, statuentibus*. REITZ.

ead. l. 15. Λυκούργος) Cave credas, de Lycurgo hoc, ut vivo Solonis tempore, a Luciano dictum. SOLAN.

Pag. 202. l. 9. Ὡς πρότερος) Frater optimus C. C. coniicit δὲ pro ὡς reponendum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ἡλικίας) De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectioni aetati, vid. L. Bos ad Tyrannic. c. 17. Adde Olympiodor. in vit. Plat. annexa T. II Diog. Laërt. p. 583, ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, sive seculo, Diod. Sic. IV, 1, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγόνότες. It. V, c. 20, τιμῶνται — μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. REITZ.

ibid. Ἐκπρόδεσμος — τοῦ ἀγῶνος) Obsop. misere, certaminis auctor existens, cum ferme plane contrarium significet. Re- & Gesnerus, aetatem certaminis iam egressus, dedit. Testimonia ex Luciani Hermot. aliisque attulit Steph. in Thef. Nostri autem verba sunt in Hermot. c. 80 f. λέγων ὑπερήμαρον εἶναι καὶ ἐκπρόδεσμον τοῦ ὁπλήματος, ubi de eo, qui intra diem dictum non solvit, sive, qui supergressus est tempus statutum, adhibetur. REITZ.

Pag. 203. l. 14. Ἐλεβόρου) Sic scribitur ap. Hippocr. ubi vis. Et quamquam adspirare interdum alibi in nonnullis Luciani edd. inveni, item in Scholiast. tamen frequentius laevigatur in edd. optimis, & sic etiam derivatum ἐλεβορίζω Herm. f. & 2 V. Hist. c. 18; ἐλεβόρου autem uno λ, ut vitiosum, contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, Navig. c. 45, & supra in Dial. Mort. XIII f. quod in variantt. non notavit Hemsterh. quia Iuntinam illam, in qua has varietates notarat Solanus, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lecit. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani magnum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. REITZ.

Pag. 204. l. 5. Ἀρσασκόμενον αὐτοῖς) M. & Fl. ed. Sed in Ms. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui libri corruptissime, ἀρσασκόμενος ἐν τούτοις. SOLAN. Antiquiorem quidem Fl. lectionem cum Solano arripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut Bis Accus. c. 14, εἰσκάς — χαριζομένῳ &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρσασκόμενος ἐρίκας vitiosam esse, cum &

sic in Ael. V. H. XIII, 21, legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo Long. Paft. L. II, p. 68, (αἱ Νύμφαι) ἔφκεισαν ἐλθεῖν τὸν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi Solanus tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas, *similis erat furenti*, an, *videbatur furens*. Adeoque nominativus hic aequus bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico, ἀρέσκειν ἐν τινι Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινι, & similia, supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis Matth. III, 17, ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel deinceps in Evang. & Epist. occurrit. REITZ.

ead. l. 12. Παταχθῆναι) Εἰρωνικῶς dictum. GUYET.

IN DE LUCTU.

Pag. 206. l. 14. Ἰδιώτας) Ἰδιώτης ὁ ἀποκλίτευτος, καὶ ὁ ἀμαθής, ἢ ἀγράμματος. Lege Cic. VII Verr. COGN.

Pag. 207. l. 1. Ὀμήρω) De Homero fabularum patre vide Menippi & Aeaci Dialogum. COGN.

ead. l. 3. Ἄδην) Tartarus Hesiodo is locus est, in quo Saturnus & eius comites continentur. Saepe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & campis Elysiis scripsit accurate Virgil. Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi sint, & de inferorum poenis, Coel. L. VI, 9. Dicitur autem *tartarus* ἀτάρττω, vel ἀτάρττειν. COGN.

ead. l. 7. τοῦ χάσματος) Hic pro tartaro ipso, sed deinde in Philopseud. c. 25 pro introitu ad tartarum poni, observat F. Elfner. ad Evang. Luc. XVI, 26, ὅτι μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστὶν ἡμεῖς habemus; quem vide plura ibi afferentem. REITZ.

ead. l. 9. Ἐλευσίην) Inde & Romanis Dis pater, vel Dis simpliciter. Cic. de Nat. D. II: *Terrena autem vis omnis atque natura Disi Patri dicata est, qui DIVES, ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidunt omnia in terras & oriantur e terris*; & Laët. I, 14. ΣΟΛΑΝ.

ead. l. 10. Αὐτῶ) Αὐτῶν praetulissem, nisi longe maior edd. numerus αὐτῶ praeferreret. In Fl. αὐτῶ est sine iota subscripto, quod suspicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. REITZ.

ead. l. 11. Τὸν τοιοῦτον) Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abieci, quia & saepe alibi abundat, ut *Imag. c. 14.* τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox. cap. 50* ante med. τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τὴν ἐπὶ τῷ γάμφῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot. c. 33.* τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἴηαι. Sed alius non praecessit ibi. *Eod. vero Dial. c. 26.* τότε τοιοῦν τὸ πλῆθος ubi plura dedi. Adde *D. Sic. V. c. 72.* τῶν ἄλλων τῶν τοιοῦτων. *Aesop. Fab. 2 f.* τὸ γένος τὸ τῶν ἀστῶν, cuiusmodi sexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἑρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pausan. p. 162.* Vid. *Maitt. de Dial. p. 75.* Si quis iam velit τρόπον h. l. intelligi post τοιοῦτον, ut sit, κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον, ei omnino articulus erit servandus. REITZ.

ead. l. 13. Δεσμοῖς ἀφύκτοις) Conf. supr. *Deor. Dial. XVII* med. SOLAN.

Pag. 208. l. 1. Κωκυτοὶ) Κωκυτὸς a luctu & eiulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui ex sententia Homeri, *Odyss. K.* ex Stryge manat, de quo *Seneca Hercul. fur. & Virg. VI Aen.* COGN.

ead. l. 2. Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχερουσία λίμνη προῦκειται, quodque est gravissimum, praeiacet *Acherusia palus.* Sic interpretes. Sed scribendum ut *Mf. πρίσκειται, Acherusia palus adiacet.* GRAEY.

ead. l. 3. Ἀχερουσία) Inferorum fluvius, a nomine *Acheron*, carminibus poetarum celebris, quasi sine gaudio, *Virg. 2 Georg. & VI Aen.* COGN.

ibid. Πρόκειται) Variant hic libri. *Mf. Gr. & L. προσκ—.* *Edd. προῦκ—.* *I. & V.* eam scripturam praeferunt, quam secutus sum. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀδελφιδοῦς τοῦ βασιλέως Αἰαχὸς ἐστὶ) Iam notaverat *Cognatus*, *Aeacum* esse *Iovis* filium, *Plutonem* vero regem dixerat supra *Lucianus* fratrem *Iovis.* An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Aeacus est regis patruelis*, nec *Aeacum & Plutonem* facerent patruelles, cum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa *Graeca vox* debuerat eos admonuisse. GRON.

ead. l. 9. Αἰαχὸς) Tres sunt inferorum iudices, de quibus *Virg. VI Aen.* *Ovid. in Ibin.* *Iovis* filii fuere, *Aeacus* ex *Aegina* *Aesopi* filia, *Minos & Rhadamanthus* ex *Europa*, uterque *Cretensis*, hic *Lyciae* rex, ille *Cretae.* COGN.

ead. l. 10. Κύων τρικέφαλος) *Cerberus* a poetis fingitur canis triceps inferorum cultos. COGN.

Lucian. Vol. VII.

ibid. Κάρχαρος) *Asper. κάρχαρόδους*. GUYET. Confer supra de Merced. c. 35, Quom. Hist. c. 43, de Salt. 4, & Bis Accus. cap. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. Lycophr. Alex. v. 34, ibique Schol. & Meurs. REITZ.

ead. l. 12. Τλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δειττούμενος) Vertunt, *allatrans, territofque in specum redigit*. Immo plane contrarium indicant Graeca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deterreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *ritu* vel *hiatu deterrens*, nempe ab tentanda ulterius fuga. GRON.

ead. l. 14. Ἀσφοδέλω) Asphodeli mentionem & Homerus fecit, tradiditque, manes eo vesci. Hesiod. L. I Oper. COGN.

ead. l. 15. Λήθης) Lethaei amnis Ptolemaeo & aliis fit mentio: dicitur ἀπὸ τῆς λήθης, ab oblivione. COGN.

ead. l. 16. Ὀνόμασται) Solanus margini *Iunt.* adscripserat; Ὀνόμασται Florentina recte, &c. ὃ in contextu deleto, ὃ repositum fuerat: quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, si ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, si plures addicerent. Et forsā id ipsum voluit, at calamus aberravit: nam ὀνόμασται praeteritum sine augmento contra ipsius sententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere solet. REITZ.

Pag. 209. l. 1. Ἀλκιστῆς) Confer Dial. Mort. XXIII, § 3. SOLAN.

ead. l. 4. Ἔμοι δοκεῖν) Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* adlevit Solan: Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut ἀπλῶς γὰρ εἰπεῖν. Paraf. c. 42 pr. Ἔμοι δοκεῖν, infra de Dom. c. 17 f. & supra 1 Ver. Hist. c. 7 &c. Alciph. III, p. 372, ἔμοι δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καταγοπτεῖν. Et sic Plut. Themist. pag. m. 113 F. Aristoph. Pl. 736. Aelian. V. H. I, 17, atque alibi. REITZ.

ead. l. 8. Ἐριννύες) Male vertunt Ἐριννύες, ποῖναι, *Furiae; poenae*. Cum sit, *Erynnyes, Furiae*. GRAEV.

ead. l. 9. Φόβοι) Mirum. nī corrupta haec vox. Scio tamen, & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* SOLAN.

ibid. Αἰεὶ) Licet *αιεὶ* pro *ἀεὶ* potius poëticum, nihil tamen muto, quia sic saepe apud Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἔνεκα vid. ad Amor. c. 49, & mox ad c. 15. REITZ.

ead. l. 14. Συναλισθῶσι) Conf. infra Philop. c. 12. SOLAN.

ead. l. 17. Ἔς — χῶρον ἐκτέμπουσιν) Non quidem vinosum, quod *l.* habet ἐσπέμπουσιν, error tamen operarum, aut for-

san correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; quae oppositione tamen nihil frequentius. Vide, quae notamus ad Hermot. c. 79 f. *ἐς ὄλμον ἐκχέας*. Ita *εἰς* & *πρὸς* *μὲ ἀποβλέπει* habuimus apud Nostrium vel centies: qui dubitat, adeat Tim. cap. 26 & 33, Nigr. § 4, Imag. 1 & 2. Quom. Hist. c. 42, *πρὸς τὰ — ἀποβλέποντες*. Et Icarom. 23. Bis Accus. 20 &c. Alciphr. III, p. 450. Verum & eandem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: Tim. § 25, *ἐκκλειοιτὸς ἐκ τοῦ βίου*. Gall. 31, *ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων*. Quom. Hist. cap. 4 m. *πρὸς — λιθιδίων προσπταίσαντα*. Thucyd. VII, 51, *πρὸς τὰ τεῖχῃ προσεβάλλον*, & c. 50 pr. *ἀφικόμενος ἀπὸ τῆς Λυβίας*. Long. Paft. III, 117, *εἰς κόλπον εἰσήλασαν*. REITZ.

Pag. 210. l. 2. Κατόμενοι) Quis? vide not. ad Men. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 3. Ὑπὸ γυπῶν — Τάντ.) Homer. Od. Λ, 581. SOLAN.

ead. l. 4. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἔστηκε) *Tantalus in ipsa palude stat*. Sic interpretes. Cur omisit αὐτός; quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset, *Tantalus in ipsa palude ipse stat*? Legendum αὐτός. Ὁ μὲν γὰρ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτός ἔστηκε, *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis*. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus Codex. GRAEV.

ead. l. 5. Αὐτός) Praeter G. etiam L. SOLAN.

ead. l. 6. Τοῦ μέσου βίου) *Mediocris*. GUYET. Ist est, cum Benedictus dedisset *mediae vitae*, Guyetus correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Par.* ed. iam erat. Ego vero Benedicto adstipulor: mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatum medio frui. Nam primo de bonorum ac iustorum beatitudine, dein de malorum poenis dixit: iam de iis, qui quasi *neuris* accenseri possint, loquitur. REITZ.

ead. l. 10. Χοαῖς) Ea de re iam supra ad Ἐπισκ. cap. 22, & mox hic c. 19. Vide & Philostratum p. 32. SOLAN.

ibid. Καθαγίζομένοις) Conf. Ἐπισκ. cap. 22. SOLAN. Adde mox c. 19. Et West. ad Diod. Sic. IV, p. 269, No. 12. REITZ.

ead. l. 15. Ὁβολὸν) Alludunt ad hunc morem cum Noster alibi, tum alii multi. Iuv. III: *nec habet quem porrigat ore tridentem*. Hic nummus *δανάκης* dicebatur. SOLAN.

Pag. 211. l. 1. Νομίζεται) Id est, sit in usu, consuetudine. GUYET.

ibid. Εἰ διαχωρεῖ) Vertendum esse, *utrum admittatur*, monuit Viger. de Idiot. p. 170. Et F. Guyet. *s'il passe, s'il court.* REITZ.

ibid. Διαχωρεῖ) Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat Salmas. ad Solin. p. 769 b. B. quaeque convenit cum eo, quem vulgo *cursum* vocamus: Germani etiam suum *gehen*, ire, ita adhibent. GESN.

ead. l. 4. Πορθμία) Πορθμία. GUYET. Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμίον pro paulo scribi. Vid. Dial. Mort. IV, § 1 f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et Dial. XXII pr. ἀπόδος — τὰ πορθμία etiam dedit Hemst. licet ibi O. & Fl. πορθμία. Item Catapl. § 18, τὰ πορθμία καταβαλεῖν, & alibi. Confer omnino, quae Hemst. de differentia inter πορθμίον & πορθμείον dedit in ed. Lucian. minore p. 18; quae cum vel omiserit in ed. maiore, vel ad alium locum retulerit, per compendium saltem indicabo. Πορθμείον, ait, apud Nostrum nunquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein diffusum Grammaticorum, Hesychii, Eustathii, Suidae, & Etymologici circa haec vocabula tradit. REITZ.

ead. l. 6. Λούσαντες αὐτοὺς) Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. Eurip. in Hecuba, ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις λούσω. COGN.

ead. l. 9. Βιαζόμενον) Mallem βιαζομένην, ut ad δυσωδίας referatur. SOLAN. Iuntinae margini adscripserat Solan. noster, Forῶν βιαζομένην. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. REITZ.

ead. l. 15. Καὶ κύνες ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται) Diod. Sic. I, c. 91 pr. ὅταν γὰρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς, (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς καὶ φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλῶ τὰς κεφαλὰς, περιέρχονται τὴν πᾶσιν θρηνούντες. Ubi Wesseling. etiam hoc Luciani testimonio utitur, aliaque passim hoc Diod. libro ad illustrandas huius generis antiquitates affert. REITZ.

ead. l. 17. Καλινδούνται) Hoc praetuli, quia est in edd. posterioribus, & quia sic quoque c. 1 Gymnas. Alioqui utrumque probum esse, satis notum arbitror. Epict. Sent. 24, ἐπὶ πλατείᾳς κλίνης καλινδούμενον νοσεῖν. Ael. XIV, 15, γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Periz. id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed καλινδούμενους λίθοις Herodian. I, 12, 18. Et καλινδεται Aristoph. Vespr. 490, atque alibi. REITZ.

Pag. 212. l. 8. Εἰ λάβοι φωνήν) Suspensa oratio usque in pagin. sequentem, (214) ubi ait, εἶποι δ' οὖν πρὸς κῦρτον οὐ παῖς. MARCIL.

ead. l. 9. Φήσει) Φήσιν interpretes legisse videtur. GUYET. Non recepi Flor. lectionem, quia brevi post, pr. § 14, iterum φήσει, etiam consentiente illic eadem Florentina. REITZ.

ead. l. 10. Οἶχ' μοι) Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermissio exemplo, Bergler. ad Alciph. p. 172. GESN.

Pag. 213. l. 8. Εἵνεκα) Cum nihil varietatis notatum esset, in P. tamen usitatorem orthographiam *ένεκα* invenirem, in *l. εἵνεκα*, reliquas pervolvi, ac principes edd. in hoc conspici- rare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrium inven- nerim, id servare non dubitavi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐμβόηση) Obiter vindicavimus hoc verbum Lu- ciano supra in Amor. c. 13, ubi Solan. ἀναβοᾷν rescribi vo- lebat. Addo iam Thucyd. IV, c. 112, ἐμβόησαντας δὲ ἄθροον. & Dion. Hal. XI, p. m. 718 f. REITZ.

ibid. Αὐτοῦ) Sic libri omnes. Ego emendandum censeo, le- gendumque *εαυτοῦ*. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐθ' ὅ, τι πέποιθεν) Male iterum in vulgatis legi- tur ὅτι. Neque scientem, quid filio suo eveniret. IENS.

Pag. 214. l. 3. Ματαιιάζοντα) Aliter legisse videtur Suidas, nempe *ματαιίζοντα*. Sed aut genuina est lectio, quam sequi- mur, aut si quid mutandum, *ματαζ*— legendum fuit. SOLAN. Verba Suidae, ad quae in var. Lectt. hic respicitur, sunt: *ὁμοίως εὐρεται παρὰ τῷ Λουκιανῷ ματαιίζω*. At unicum tan- tum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ *ματαιιάζω* attulit Steph. nec ego alibi observavi; quare nescio, num Suidae sit assentiendum. Quia tamen lectio est constans, ni- hil muto. REITZ.

ead. l. 5. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην) Th. Mag. v. τίλ- λω haec eodem modo habet. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ τί) Sequor Venetas, ἢ *τί numquid*, pro ἢ *aut*, scribens. REITZ.

ead. l. 9. Ἡ δίδτι) Fl. ed. cum plerisque aliis ἢ δ. Ven. 2. & hic & supra ἢ, quod magis probo. Sed hic *l.* quae prius ἢ etiam habebat, *ἢ δὲ* ὅτι habet, quod sequi nolui contra fi- dem reliquorum Codd. SOLAN.

ead. l. 12. Τριακάδας) Sic Pnt. c. 9, οὐ κατὰ τριακάδας, ἀλ- λά κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. SOLAN.

ead. l. 15. Παρὰ) Sic recte Fl. ed. Reliquae *περί*. Qua de re iam supra dictum est. SOLAN. Has praepositiones saepissime omnium a scribis confundi, quis nescit? Conf. Afm. c. 22, & quae Hemst. habet ad Halc. c. 2. Quare minus forsitan re-

ἐτε περὶ τὸν βίον reliquimus in Piscat. cap. 25; cum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde Catapl. cap. 9, ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aequè bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. REITZ.

ibid. τοὺς πότους) Nihil variari in hac scriptura, notabat Solan. Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad Gall. cap. 12, & Icar. 7 f. REITZ.

ead. l. 18. διψῆν — πεινῆν) διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν, etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. Aristophan. Nub. 440, Παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψᾶν. Phryn. p. m. 18, Πεινῆν, διψῆν, λέγει, ἀλλὰ μὴ διὰ τοῦ α̃. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique sic malunt, servavi & hic, & Parasit. c. 38. REITZ.

Pag. 215. l. 7. Οὐδὲ συνουσία παρατρέψει) Non pervertet concubitus; sed rectius antiquus liber οὐδὲ συνουσία διαστρέψει, non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labeficiabit. Παρατρέπειν est avertere, abducere; διαστρέφειν disflorquere, corrumpere. GRAEV.

ibid. Παρετρέψει) Ἄν παρατρίψει; Marc. Antoninus de vita sua: ἡ συνουσία ἐστὶ σαρκίου παρατριψάριον. Πάρατρίψει σι, i. e. attret te, consumet, conficiet. GUYET. Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις) Interpretati sunt, non pervertet coitus, neque huius causa bis terve per diem rem tuam dissipabis. Ego, nec quid sibi παρατρέψει, pervertet, hic velit, rectè intelligebam, neque quomodo aliquis bis terve per diem rem suam dissipare possit. Putabam autem legendum esse παρατρίψει, quod verbum convenire huic loco, non est opus, ut ostendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, solitas apud Graecos etiam instaurari in singulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου satis indicant, de quibus vid. Poll. 6, 101 seq. Porro ipsa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad dissipationem & dilapidationem bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid densandum, inferciendum, cum significet proprie spatulae textoriae ope subtenien intra staminis tramas insertum densare & coire cogere. Puto igitur, σπαθᾶν vel σπαθᾶσαι dici eos, qui cupide ac copiose cibum porumque ingerunt, tum ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detruunt patrimonialia. Haec commode transfuleris ad loca auctorum, quae iam collegit Ez. Spanhem. ad Aristoph. Neq. 55.

Cogitabam etiam οὐ δυσπαθήσεις, aegritudine non afficeris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τοῦτο verti eodem sensu, atque ἐπὶ τοῖς, *insuper*: non quo vehementer probem, sed quod nihil novi rectius. GESN. Διαστρέφει facilius concoquo, quam παρατρέφει. Placet tamen magis coniectura Guyeti & Gesneri, unius literulae mutatione sensum facilem praebens. REITZ.

ead. l. 8. Σπαθήσεις ἐπὶ) L. e. *insuper*, pro fufe, bis aut ter in die epulaberis, vel rem prodiges in sumtus superfluos. GUYET.

ead. l. 12. Καὶ διαγοῇ) Ὅτι διαγοῇ. MARCIL. In καὶ consentiunt edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. REITZ.

ead. l. 14. Κατακλεισθεὶς ἐν ἐπὶ μνήματι) Ἐν ἐπιμνήματι, in superposito monumento. MARCIL. En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Arripuit Marcil. quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum coniunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod libri suppeditant, & quod forsitan coniecere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. REITZ.

ead. l. 17. Δυσσώμεθα) Ita L. recte. In impress. δεισώμεθα. SOLAN.

Pag. 216. l. 4. Ἐστεφανώμενος) Accentus Iuntinae satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omitendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. REITZ.

ead. l. 7. Καθαγισμῶν) Vid. supra dicta ad c. 9. REITZ.

ead. l. 8. Νοστιμώτατον) Conf. supra Mισθ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 14. Μεταστελλόμεθα) Vertitur *deportemus*. Redde; *petamus*. GUYET.

Pag. 217. l. 1. Ὡς ἄρα &c.) Hom. H. Π, 502 & 855. SOLAN.

ead. l. 4. Καὶ μεταστελλόμενοι τινὰ θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφοράς) Loquitur Noster de eo ritu, quo in funeribus solitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in verbis Graecis mendum est certissimum. Quid enim est συνειληχότα συμφοράς; Peius id in ed. Amst. ubi συνειληχότα. Συνειληχότα est ab συλλαγχαῖα, si-ve συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, colliga, corrado. Demosthenes in Midian, πολλὰ μὲν τοῦ

θυγ, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἡδίκηκεν, ἔγω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὑβρεῖς αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τὰς αὐτάς &c. Expone itaque Luciani verba, *arcessentes luctus aliquem artificem, qui multos videntes casus, quos cotrajerit, narret, & in quovis funere idemdem repetat.* LENS.

ead. l. 5. Θρήνων σοφιστήν) Hic est, quem Homerus Θρήνων ἔξαρχον vocat, II. Ω, 721. Alii aliter. SOLAN.

ibid. Συνειληχότα) Immo συνειλεχότα, α συλλέγω. GUYET. Συνειλοχότα voluit Solanus. Sed cum alii aequè conici posse dixerint συνειληφότα, edd. lectionem intractam sivi, facile autem utrovis more emendandam, si quid opus fuerit; lenfii tamen coniectura magis placet. REITZ.

ead. l. 7. Καταχρῶνται) Dativum sive ablativum huic verbo proprium, contra Graev. probavit lensius in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad Asin. c. 52. REITZ.

ead. l. 10. Ἐλὼν ἑκαυσεν) Homer. in funere Patrocli docet, Graecos cadavera combussisse. COGN. Crematio Macrobii tempore in usu esse desierat, VII, 7. Vid. Meurf. AG. XI, 1097. Magi comburi corpora non concedebant. Iambl. N°. 154, & Diog. Laërt. 2 D. Non Graeci tamen id soli faciebant. Brachmanis etiam mos ille, seu Gymnosophistis solemnus erat. Vid. Pers. c. 25. SOLAN.

ead. l. 11. Πέρσης ἑθαλόν) Persas cera circumlitos mortuos condire solitos, scribit Cic. quod & Asiniis attribuitur. Strabo etiam sola, inquit, sepeliunt corpora Persae cera oblinentes. COGN.

ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλω περιχρῖσι) Lege ὑάλω περιχρῖσι, seu potius περιχρῖσι, id est, vitro incrustat. Indos mortuos incrustasse, testantur Herodotus & Diodorus Siculus. Pessime interpretres, *adipe fuillo oblini*. MENAG. Ὑαλος magis Atticum esse, quam ὑελος, assentior Phrynich. p. 136, etsi posterius quoque non semel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod Phrynichus facit: nam ὑελος Diod. Sic. fere ubique; vid. L. 2, c. 15, ubi vel sexies ita scribitur. Bene igitur Th. Magist. ὑαλος dixere Attici, ὑελος communiter Graeci. Περιχρῖσι autem vel περιχρῖσι pro περιχρῖσι malim ex eodem Diod. ubi iam non de orthographia, sed de re ipsa agitur: nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens saepe & constanter verbo περιχρῖσθαι utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: περιχρῖσαντες γὰρ τὰ σώματα, καὶ περιχρῖσαντες αὐτοῖς πολλὰν ὑελον ac deinde ibid. αὐτὸς φησι

τὸ μὲν σῶμα ταριχεύσθαι, τὴν μὲντοι ὕalon μὴ περιχεῖσθαι γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde, περὶ τὴν εἰκόνα χεῖσθαι τὴν ὕalon· nec non III, c. 9 &c. non tamen idem, quod nostrum vitrum fuisse, recte ad loc. priorem Diodori, No. 45, monet Wessel. coniiciens sal quoddam foffile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At si artificialis, quod Gesn. existimat, compositionis incrustatio fuerit, vulgatum Luciani περιχρίει aequae satisfaciet, ac περιχύει. Merum sal quidem sufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum subterraneorum facile liquefcit, & frustra sic cadavera forent ante exsiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis specularis, vel simile illi, unde vitreas lami- nas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etsi vitrum, quale nostrum, illo tempore dudum notum fuit, ut supra vidimus. Hoc autem ita circumfundi posse, non est veri- simile. REITZ.

ibid. Ἰνδός) Inungebant cadavera pollinctores & libitina- rii, quae in pyra mox cremarent. Virg. COGN.

ibid. Ἰνδός) Vide Gatak. ad M. Aur. IV, 48. Aelianus V. H. XIII, 3, narrat, in sepulcro Beli repertam πύalon ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca asser- vatum Alexandri Magni cadaver conspexit Augustus. Vide Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. Condiunt Aegyptii mortuos, & eos do- mi servant; Persae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxi- me permaneant diuturna corpora. Cic. Tusc. I, 45, & Herod. I, 140. Fl. ὑέλφ. SOLAN. Suillum adipe interpretationis anti- quae facessere hinc iubeam equidem. Neque tamen vitrum proprium hic intelligi posse, manifestum est ex verbi περι- χρίει notionē. Hesychius non tantum ὑαλὲν & ὑαλόν λαμ- πρόν interpretatur ac διαφανές, sed ipsum etiam ὑαλόν. Et quid similis vitro, quam illa accepta a Seribus, h. e. Indis, pigmenta, quas Laccas vocamus? & variae gummatum so- lutiones ac praeparationes ad condituram corporum ido- neae? Fuerit itaque illa Indorum conditura similis Theodori Kerckringii invento, qui integra cadavera succino circum- fuso condivit, si vera sunt, quae narrat Morhof. Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. GESN.

ead. l. 12. Ταριχεύει &c.) Sext. Empir. III Pyrrhon. Hy- potyp. 24, p. 184, (monente P. Wesseling. ad Diod. Sic. I, c. 92 f.) Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύουσι αὐ- τοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ὑπὲρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Hemsterh. ad Nostri Necyom. c. 15. REITZ.

ead. l. 13. Λέγω δὲ ἰδὼν) Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condebantur. GUYET. Scripta igitur haec post reditum ex Aegypto, (vid. 'Α.μισ.) cum antea illic fuisset non constet. SOLAN.

ead. l. 15. Δεόμενον χρημάτων &c.) Herodot. II, & Diod. I, § 1. SOLAN. Confirmat idem Diod. Sic. I, c. 93, scribens: νομίζον δ' ἐστὶ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ δίδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δέ μὴ λυσαμένοις ὀνειδὸς τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μετὰ τὴν τελευτὴν στέρσις ταφῆς. Ubi Weßeling. plura in hanc rem ex Stob. Sermon. 38, Herodot. II, 136, aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, affert. REITZ.

Pag. 218. l. 3. Ἀγῶνας) Vide Δημ. cap. 33, & alibi passim. SOLAN.

Pag. 219. l. 1. Καὶ γὰρ) Homer. II. Ω, 602. SOLAN.

ead. l. 2. Γαστέρι δ' οὐ πῶς) Iliad. T, 225. SOLAN.

IN RHETORUM PRAECEPTOREM.

Pag. 220. l. 1. ΠΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ) Scriptus videtur Dialogus in Iulium Pollucem, cuius exstat Onomasticum. Hinc illud (p. 453) ἀλλ' ἤδη τοῖς Δίδος καὶ Λήδας &c. Sic infra Dial. Ψευδολογ. in Polycnetum Sophistam (pag. 814.) MARCIL. In I. Pollucem scriptum hunc libellum, aiunt Scholiastes & Marcilius, eum sc. cuius hodieque Ὀνομαστικὸν exstat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24, ut recte coniecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod pater (eodem c. 24) servasse dicitur. Naukratites autem Pollux. Philostr. 592; quamquam Ἀρδουέννας σοφιστῆς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Hemsterhusius in praef. & ad c. 1 Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. SOLAN.

ead. l. 2. Ἐρωτᾶς &c.) Ἐρωτᾶς, ὃ μειράκιον, ὅπως ἂν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξης. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen Sophista ipse censeris possis. Sic interpretes. Sed in Mi. est πάντιμον ὄνομα, verendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. GRAEV.

ibid. Τὸ σεμνότερον τοῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα) Haec duo in eam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod

ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδεινον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum, πάνδεινα πᾶσχειν ἱερόσυλον ὄντα: sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia, in Rhetorum praeceptore, πάνδεινόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. GRON.

ed. l. 3. Πάντιμον) Ita Mf. Gr. L. & ed. l. ac V. 2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui impr. πάνδημον. SOLAN. Πάνδημον) Non possum damnare lectionem impressorum, credo, omnium. Ut in fine huius libelli Venus πάνδημος, quam omnis populus veneratur; sic πάνδημον ὄνομα non minus mihi rectum videtur, quam πάντιμον. GESN. Solan. πάντιμον praefert, ex l. & V. 2. Ceteras male habere πάνδημον, margini adscripsit. Ego, quia utrumque eodem redit, numerum edd. potior sequor, & sine necessitate vulgatum movere non sustinui. Immo, re accuratius examinata, πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per πάνδημον Venerem iuret in fin. huius Dial. (vid. § 25 f.) quod ipse voti huius compos iam πάνδημος sibi factus videatur, & conclusio ita propositioni respondeat. His scriptis video, Gesnerum mecum plane consentire. REITZ.

ibid. Σοφιστής) Τὸ τοῦ Σοφιστοῦ ὄνομα τριχῶς παρὰ τοῖς παλαιοῖς διανενόηται. πρῶτον Σοφὸν καλοῦσι τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ φρόνιμον, ὅθεν καὶ Πλάτων Φιλόσοφον καλεῖ τὸ πρῶτον αἰτίον, καὶ ἄνθρωπος ὁ μετιὼν τὴν φιλοσοφίαν ἐκ τούτου παρονόμασται, καθ' ἃ καὶ αὐτὸς μιμεῖται θεὸν κατὰ τὸ δυνατόν. καὶ πάλιν Σοφιστὴν καλοῦσι αὐτὸν τὸν ῥήτορα, τὸν διδάσκοντα ῥητορικοὺς λόγους, περὶ οὗ διεξέρχεται νῦν. Σοφιστήν, καὶ τὸν σοφίζόμενον τὴν ἀλήθειαν. Schol. Mf. Reg. 2954.

in Schol. col. 1. l. 1. Πολυδεύκη) Vide annott. ad Schol. in Lexiph. p. 489, Vol. V.

ibid. l. 4. Λόγω) Ita dedit Solan. nescio unde; obsecundavi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Hemsterh. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corripbat; quod praeferat, cui lubet. REITZ.

ibid. l. 6. Ὑφιστάντα) Συνίσταντα, corrudentem, pro ὑφίσταντα corrigi iubet Hemst. l. d. & pro ἀδιάκριτον ἀδιακρίτων malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ων praeferrem. Sed συνίσταντα & ὑφιστάντα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. REITZ.

Pag. 221. l. 1. ἱερὸν) Ex Pythagoricorum schola haustum. V. Iambl. de V. Pyth. N°. 85. KUSTER. Platonis aetate iam

inter proverbia numerabatur. Theag. p. ed. Baf. 239, 1. Ad Menandri senarium alludit, ἱερὸν ἀληθῶς ἐστὶν ἡ συμβουλίαι. Vid. Steph. γνομ. p. 278. SOLAN. ἱερὸν τι χρῆμα τὴν συμβ.) Rurfus infra Adv. Ind. c. 25, σκόπει τοῖσιν ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλίη. Long. Paft. IV pr. ὁ παράδεισος πάγκαλόν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895, πολὺ χρῆμα τεμάχων. Aelian. V. H. I, 3, σοφὸν τι χρῆμα ἢ γένος βατράχων. Plura Commentit. ad utrumque. At quis hoc loquendi genus ignorare potest? REITZ.

ead. l. 3. Ἐπ' ἐμοί) *Ακουε ἐπ' ἐμοί iunxit Birkheimer. ver-tens, *audi ex me*: quod defendi posset ex Phalar. Epist. 18, ubi ἐπὶ σοί, *quem tibi commisi*. Sed rectius Gefnerus cum Benedi-κτο τόγε ἐπ' ἐμοί iungit, pro κατὰ τό γε, i. e. *quantum in me*. REITZ.

ead. l. 4. Τάχιστα) Sic L. In impr. μάλιστα. Ex Thucydide autem verba haec mutuo accepit L. II, 60, quem & alibi eorum auctorem nominat; Ὀρχ. c. 36. SOLAN. Τάχιστα) Non placebit haec emendatio illis, qui pr. c. 2 legerint, ubi, multo labore opus esse ad hoc ipsum, videtur innui; sed placebit porro legentibus c. 3, ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque probabitur conferentibus c. 5, ubi unius diei rhetorem illum futurum promittit, & cap. 10, quo loco ταχίαι εὐθὺς τῆς ῥητορικῆς ὁδὸς, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι itidem habemus. REITZ.

ead. l. 16. Ἰδρῶτος μεσθὴν) Hesiod. Ἐργ. 290. GUYET.

Paq. 222. l. 1. Ἐπεὶ οὐδέν) L. Bos de Ellipsi. p. 108 vertit, *alioqui* — *differremus*; cum ante versum esset, *siquidem differimus*. Sed Gefnerus iam sua sponte emendavit. REITZ.

ead. l. 6. Ἰππήλατον καὶ κατάντη) *Facilem & acclivem* reddiderat Birkheimerus: cum deberet, *equitabilem ac declivem, vel pronam*. Hemst. illud *equitabilem* superscripserat, quod Gefnerus per circuitiōnem dedit. REITZ.

ead. l. 9. Αἰρήσεις) Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet. SOLAN.

ibid. Καὶ, τῇ Δι', εὐνοήσῃ κατακείμενος, ἐκείνους, ἐπόσοι τὴν ἑτέραν ἐτρέποντο, ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐπισκοπῶν) Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via aliquem ad artis Rhetoricae scientiam fuscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extollit hic διδάσκαλος, viae, qua discipulum suum ducturus esset, brevitatē, & commoditatem; ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum perveni-

re discipulus possit: *quo cum veneris*, inquit, *hilariter profecto vires, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se flexerunt viam, e summo despicies, etiamnum haerentes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre ascendentes, & subinde in caput devolutos &c.* Marcilius legit *κατακείμενος ἔκπνοος*, pro *ἐκείνους*. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum illud *εὐωχῆσθαι κατακείμενος* satis efficax est ad denotandum eum, qui omni labore immunis, & solutus vivat. Adde, quod haec locutio, *ἐκείνους, ὅποσοι &c.* est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, *τῶν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἔγωγέ φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι &c.* & eadem pag. *τῶν μηχανικῶν ἐκείνους ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι &c.* ac passim. IENS.

ead. l. 10. *Ἐκπνοος*) *Ἐκπνοος*, ut *ἔκπνομος*, *ἔκδιπνος*, *ἔκνοος*, & id genus alia. Sic paucis interiectis, *μονοτονουχὶ καθεύδων λαβῶν*. Et pag. 440, *ἀπρονήτι*. MARCIL. *Ἐκείνους*) Ante Benedictum iam Fl. ed. recte habebat. Reliqui libri, quod mireris, *ἔκπνοος*. SOLAN. *Ἐκπνοος, ὅποσοι*) Sanus mihi videtur locus, tentatus, ut videtur, propter verbum nondum relatum in Lexica. Ut *ἄπνοος* est, qui non respirat, *δύσπνοος*, qui difficulter: sic *ἔκπνοος*, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, *anhelus*. Iungo igitur *ἐπισκοπῶν ἔκπνοος*, & deinde *ἀνέρποντας κ. τ. λ.* GESN.

Pag. 223. l. 2. *Πρὸς Φιλίου Δίδος*) Et si supra Tim. c. 1, ὃ Ζεῦ φίλιε necessario additur; hic tamen Δίδος cum Fl. omittere malim, vereorque, ne ex interpretamento huc irrepsit: nam & alibi solet sine Iovis mentione *Philium* solum dicere, ut Tox. c. 11 fin. *ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος*; & alibi. Quin vel in iurandi formulis omitti solet Ζεὺς. Aristoph. Acharn. 730, *καὶ τὸν Φίλιον*, quod cum Scholiast. ibi exponat *τὴν τὸν φίλιον Δία*, facile ex simili glossa illud Δίδος huc irrepsit. REITZ.

ead. l. 4. *Εἰ γὰρ*) *Ἡ γὰρ, an.* GUYET. Non plane opus esse arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam *τοῦ εἰ* est apertus. REITZ.

ibid. *Ἡσιόδος μὲν ὀλίγα φύλλα*) Hesiod. Theog. 30. SOLAN.

ead. l. 8. *Ἀδύνατον*) Subaudi *ἵσταται*, nisi fortasse exciderit reponendum post *τὸ ἀδύνατον*. Vett. libri inspiciendi. GUYET. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo desidero. REITZ.

ead. l. 10. *Σιδωνίου*) Absurda haec fabula, quam *Sidonio* mercatori ideo assignere puto, quia *Sidonium Sophistam* petebat, de quo in Demon. vita c. 14. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἡδὴ*) Conf. supra Σκνθ. c. ult. versus fin. SO-

LAN. Nihil peculiare hoc habet: hac enim potestate τὸ ἥδη saepius occurrit, ut Quom. Hist. c. 1, Λυσιμάχου ἥδη βασιλευόντος. Ne plura. REITZ.

Pag. 224. l. 2. Ἐλάσαντας) Ἐλαύνειν γῆν pro *vagari*, peragere regionem, etiam supra Alex. c. 46, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεισθαι. Vide & Gall. c. 14, ubi nonnulla addidi. REITZ.

ead. l. 4. Διανύσαντας) Sic I. & V. 2. melius, quam quod in reliquis διανύσαντα, nisi etiam, quod praecessit, ἐλάσαντας mutes. SOLAN.

ead. l. 10. Αὐτίκα μάλα) Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mentores sui. Inter fines occidentales Persidis & orientales Aegypti interfunt gradus non minus xv, id est, milliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx mansiones denorum milliarium. Itaque puto, hanc ipsam narrationem, vel fictam, vel veram, pertinere ad ironiam Luciani, demonstrandumque τὸ ἀδύνατον τῆς ὑποσχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν οὕτω, ducunt. GESN.

ead. l. 17. Κέβης) Cebes Thebanus philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur Ἐβδόμη, Φρύνιχος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2, & Suid. Sed praeter Πίνακα nihil exstat. COGN.

Pag. 225. l. 3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθισθῶ) Augent interpretes, in eminenti folio sedet. At non unique, cum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante ciratus Cebes, cum de beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῶ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῶν περιβόλων, ἵστα κάθηται ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad folium, sed ad situm loci; unde mox inquit, πρὶς δὲ σὺ ἐραστῆς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ἐτιτάχιστα γενεσθαι ἐπὶ τῆς ἀκρας, quae quidem ἀκρα non est demonstrata, nisi in solo hoc ὑψηλῶ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. GRON.

ead. l. 4. Ἀμαλθείας κέρας) Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occuluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea & Isda, Melitei filiabus: hae nutricaverunt illum caprae cuiusdam lacte, cuius nomen fuerat Amalthea: eam capram Iuppiter iam adultus in fidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ οὐράνιος huius alterum cornu Nymphis nutribus dedit, videlicet officii praemium, hanc adiiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullaret.

Hinc adagium, Ἀμαλθείας κέρας. COGN. Τὸν Δία αἶγα φασι θρέψαι Ἀμαλθείαν λεγομένην, ταύτης δὲ τὸ δεξιὸν κέρας βρύειν τῆς παγκαρπίας, ἥτοι πᾶν αἰσθητὸν ἀγαθὸν ἀφθόνως ἔχειν ἀπὸ τούτου πάντας τοὺς εὐδαιμόνως διάγοντας τὸ τῆς Ἀμαλθείας ἔχειν κέρας φασί. Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 10. Εἰ που) Ὑπὲρ Συγγρ. c. 23, εἰκέναι παιδίῳ εἰ που Ἔρωτα &c. Ven. utraque ἡ που, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172.... qui in nummis formam eius exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilus Crocodilo, sed affidet. Πήχεις vero illi comparent recumbenti Nilo adstantes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato pag. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. (Exstat quoque in eadem gaza (regis Galliae) huius Hadriani nummus, in quo Nilus recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo insidet. Haud aliter ac circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & eiusdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I, 9.) dicitur πολυγώνου, effigies apud Philostratum (Icon. I, p. 737, ed. post. p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis familiares notavit Heliodorus. (I. IX.) Adde, quod de dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam Nili e bisalte statua docet Plinius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soliti, & quos alibi Νάνους τοῦ Νεῖλου dictos legisse memini, denotent, (XXXVI, 7.) *Argumento NILI XVI LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS*, per quos totidem CUBITA summi incrementi augentis se amnis intelliguntur.) Quae omnia hunc locum mire illustrant: nam & res ipsa inde luculenter confirmatur, & simul vocis πήχεις, quae apud Philostr. etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525, ubi eo alludit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐν αὐτῷ) Id est, in Nili fluminis descriptione; sive pictura, iconē. GUYET. Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere. SOLAN.

ead. l. 14. Πήχεις) Amores dicti πήχεις a statura. Philostrat. tabula Nili, περὶ τὸν Νεῖλον εἰ πήχεις ἀθύρουσι, παιδία ξύμμετρα τῷ ὀνόματι. BOURD. Si quis inspicere velit Philostrati Icona 1, 5, & quae ibi dedit ὁ πᾶν Olearius. nihil ad explanationem huius loci desiderabit. Ceterum Πήχεις ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi dare Cubitos, cum Daetylos Idaeos Digtos vocare non refuse-

rint Cicero de Nat. Deor. III, 16, atque Arnobius III, pag. 124 seq. Nempe utrobique ad significationem nominis recipitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ζύμμετρα τῷ ὀνόματι. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum norante, utebantur. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, σπαρτοῦς, Cadmeos fratres, diximus ad de Salt. c. 41. GESN.

ead. l. 15. Πρόσει) Ades. GUYET.

ead. l. 16. Ὅτι τάχιστα &c.) Afferit haec Th. Mag. verbo βούλομαι p. m. 31, ubi cum ὅτι τάχιστα recte seiungitur, uti & in ed. Lucian. H. & ego sic dedi, cum ὅτι τάχιστα iunctim exaratum invenirem in edd. P. I. S. aliisque. Pleonasmum autem hunc τοῦ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare? Vid. mox cap. 15, φωνὴν ὅτι μεγίστην. Aesop. Fab. 128, ὅτι πλείστος χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλιστα sive κάλλιστα, apud Aelian. V. H. II, 13, versus fin. ibique Periz. REITZ.

Pag. 226. l. 5. Ἡ Ἀορρος) Confer Philostr. L. II vit. Apoll. p. 58, ibique Olear. N°. 2 & 4, docentem, *Aornum* esse, quam *Sisimithri* petram Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisset ab avibus, quibus careret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Curt. VIII, c. 11 pr. narrantem, qua ratione haec petra ab Hercule frustra obsessa, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem, Ἀορρος & Ἀορρις scribi. Quare in re nota plura non congeram. Confer, si vis, Dial. Mort. XIV f. ubi iam demum video idem de diversa orthogr. iam traditum a Hemsterh. Ἀόρρου etiam scribitur Herm. c. 4. REITZ.

ead. l. 12. Ἡσίοδος) Hesiod. I'Epy. ait, asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae litera, de qua Virg. COGN. Hesiod. I'Epy. 290. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐνδρος) Sic iam constanter edd. ut supra quoque 1 Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiunt. Alias facile variari inter εὐνδρος & ἐννδρος, alibi vidimus. Variatur & in Diod. Sic. V, c. 2, p. 332 pr. REITZ.

ead. l. 16. Τό γε τοσοῦτο) An pro τοσοῦτό γε positum est? τὸ, τοσοῦτό γε magis hic placeret. GUYET. Τοσοῦτον, quod *Par.* habet, fere usitatius est. Phal. Ep. 28, τοσοῦτον ἀπέχω. Item 42, & alibi. Epißt. Sent. 78, μὴ τοσοῦτον τῆς πολυτελείας φρίντιζε. Ael. V. H. I, 8, τοσοῦτον κακόν. Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσοῦτον 2 Ver. H. c. 26, ubi plura in nott. Item in Tim. § 41, χρυσίον τοσοῦτον. Et hoc ipsum τὸ γε τοσοῦτον in

eodem Tim. § 45 med. Quare nihil opus erit correctione Guyeti; nisi quis forte & cum *Par.* v addere velit, nihil veritus *κακοφωνίαν*, cum & π sequatur illic, *τόγε τοσούτον παρανομήσομεν* enim legitur. Et sic *τοιούτον* quoque Nostro frequentius esse, quam *τοιούτο*, non semel alibi vidimus. Atque ita *τοιούτον* & *τοσούτον*, pro *τοιούτο* ac *τοσούτο*, rursus infra hoc Dial. cap. 13. REITZ.

Pag. 227. l. 6. *Τὸν ποιητὴν ἐκείνον*) Hesiod. l. c. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐπὶ δ' οὖν εἰς τὴν ἀρχὴν*) *Ἐπεὶ δ' οὖν εἰ τὴν ἀρχὴν*. MARCIL. Haec corrupta esse, bene vidit Marcilius. Sed *ἐπεὶ* non habet, quo satis commode referatur: sequitur enim *ὡς οὖν*. Equidem aut *ἔπειτ' οὖν* legendum putem, aut dicam, *τὴν εἰς* esse glossam *τῆς ἐπὶ*, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri. GESN. *Ἐπὶ δ' οὖν* &c.) *Ἐπεὶ* iam habebant edd. nostrae; sed quod Marcil. & si scribat, pro *εἰς*, si modo scripserit, nihili est. Interim cum Gesnero malim *ἔπειτ'* pro *ἔπειτα* & paulo post *αὐ* receperim, ne illud repetitum *οὖν* difficultatem pariat. REITZ.

ead. l. 11. *Ὡς αὖ*) *Ὁ οὖν* L. In omnibus etiam, excepta l. *οὖν*. SOLAN. *Ὡς οὖν*) Quemadmodum igitur &c. GUYET. Recte; nisi *ὅπως* quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur. REITZ. Mf. Reg. 2954 b, *τι οὖν*, non male.

ead. l. 14. *Ἐαυτὸν*) Praeter variationem *αὐτὸν*, quam in sola marg. *A. W.* invenio, adscriptum erat eidem: *ἐμαυτὸν* legisse videtur Bilibaldus. Quod inde coniecit, quia priscus huius Dialogi interpretes Latinus Bilibaldus dedit, *me ipsum*. Id quod licebat, servata etiam vulgata. V. ad *Paraf.* c. 8. REITZ.

ead. l. 15. *Ἀσπαρτα καὶ ἀνήροτα*) Homer. Od. I, 109. SOLAN. Sed *ἀσπαρτα* apud Homer. est, & sic apud Nostrium iam crebro quoque ante allegatur hic versus. Vid. ad 2 *Phal.* cap. 8. Adde *Parafit.* § 24, ubi etiam *ἀσπαρτα* ita ut mirum videatur, cur id iam variaverit. REITZ.

Pag. 228. l. 1. *Ἀνδρώδης τὸ βᾶδισμα*) Conf. supra Tim. c. 32. SOLAN. Ex divisione Hemsterhusii iam est § 54. REITZ.

ead. l. 8. *Φήσει*) Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens *κελεύσει*, & iterum sequens *φήσει* post *ἀπαραιτήτα* conferet. REITZ.

ead. l. 13. *Εἰτά σε κελεύσει ζητοῦν ἐκείνους τοὺς ἀρχαίους ἀνδρας, ἑώρα παραδείγματα παρατιθεῖς τῶν λόγων, οὐ βᾶδια μιμνεῖσθαι, εἰα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐργασίας ἐστίν, Ἠγησίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κράτητα, καὶ Νησιώτην*) Vertunt: Inde te priscos il-

los viros imitari iubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegeſii, Cratetis, Neſiotae. Primum vertendum Hegeſiae. 'Hynſias enim Magnefius intelligitur ille orator, qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charifii voluit ſimilis eſſe, ac ſe ita putavit Atticum, ut viros illos prae ſe paene agreſtes putaret. At, inquit Cic. quid eſt tam fraſtum, tam imminutum, tam in ipſa, quam tamen conſequitur, concinnitate puerile? in Oratore dicit, eum Lyſiam voluiſſe imitari, ſed particulas incidiffe, numeros infregiſſe, & concidiſſe, non minus ſententiis peccaſſe, quam verbis, ut non poſſit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognorit. Strabo XIV Geograph. tradit, eum principem fuiſſe ſtili Aſiatici, & corruptiſſe receptam conſuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex eius oratione laudat idem Strabo lib. IX: 'Ορῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ πρὸς τῆς τριταίνης ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἐλευſῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύſτης. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τοῦτο Θησεῖον. οὐ δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἑν' ἕκαστον. Video arcem, & quod in illa eſt, tridentis ſignum. Video Eleuſinem, & ſacrorum ſum myſtes. Ibi eſt Leocorium, hic Theſeum. Non poſſum enarrare ſingula. Dein legitur in Mf. καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτων καὶ Νησιώτην, quod eſt verius. Fuit quidem Crates Trallianus rhetor, cuius meminit inter decem huius nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. IV, in Cratete, ſed is fuit obſcurus. Critias vero celebriſ fuit diſcipulus Socratis, corruptus a Theſſalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixiſſet de Themiftocele, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati ſuppareſ Alcibiadeſ, Critiaſ, Therameneſ, quibus temporibus quod dicendi genus vigerit, ex Thucydidiſ ſcriptis, qui ipſe tum fuit, intelligi maxime poſteſt. Grandes erant verbis, crebri ſententiis, compreſſione rerum breves, & ob eam ipſam cauſam interdum ſubobſcuri. Vide Philoſtratum lib. I de vitis Sophiſtarum in Critia. Per Νησιώτην vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆſος dicitur, quia inſularum maris mediterranei fuit maxima: is fuit Empedocliſ diſcipulus, & principatum inter antiquiſſimoſ Sophiſtaſ tenuit. Vide Philoſtratum lib. I de Sophiſtiſ, & Plutarchum in vitis Rhetorum. GRAEV.

ead. l. 15. Παλαιὰς ἐργαſίαſ) Sic infra 'Ιππ. c. 5 f. SOLAN.

ead. l. 16. Κρίτιαſ) Ita L. etiam, quod probo. In impr. Κράτιαſ. Vide omnino φιλοſ. c. 18. Quo loco rite perpenſo pater, ni fallor, delendam eſſe coniunctionem καὶ, ut Critiaſ hic etiam νησιώτηſ dicatur. SOLAN.

ead. l. 17. Νησιώτην) I. e. Gorgiam. KUSTER. Ego vero, qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus, aut potius sculptoribus, ad Critiam confugio, qui φιλοψ. c. 18 νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur. SOLAN. Laudantur apud Plinium inter nobiles statuarios Critias, Nestocles, Hegias. Hist. Nat. XXXIV, 19 pr. Floruit (Phidias) Olympiade LXXXIV, circiter CCC nostrae urbis anno. Quo eodem tempore nemuli eius fuere Alcámenes, Critias, Nestocles, Hegias. Unde ita hunc locum refingi vult cl. Bel. de Ballu: 'Ηγίου, καὶ τῶν ἀμφὶ Κρίτιαν, καὶ Νεστοκλέα I. Νεστοκλή. Critiam certe pro Cratete etiam habet Mf. Reg. 2954.

Pag. 229. l. 1. Ἀκριβῶς ἀποτεταμένη) A pictura ducta est metaphora. GUYET.

ibid. Πόνον δὲ καὶ ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, ἀναγκαῖα ταῦτα καὶ ἀπαραίτητα φησε) Interpres: Laborem autem, vigilias, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria & inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiis eloquentiae. Mf. λιπαρὲς, assiduitatem, quod reponendum. Superius idem mendum ope Codicis antiqui delevimus. GRAEV.

ead. l. 2. Λιπαρὲς) Hoc ex Mf. Gr. In impressis enim ἀλιπαρὲς legitur. SOLAN. Supra Quom. Hist. c. 1, λιπαρὲς τῷ πυρετῷ, febris continua, s. magna, ubi & ex Abdic. c. 4, προθυμίας λιπαρὲς adduxi, quod Geinerus reddidit, multo studio. At cum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρὲς ei placuisse. Iam vero verterem, assiduitatem, immo indigentiam, cum Hefychio, qui eadem ratione λιπαρὲς, τὸ δεόμενον exponit, καὶ τὸ παρεδρευτικόν, ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι unde & λιπαρεῖν δεῖσθαι, κολακεύειν. Non adeo per indigentiam hic intelligo paupertatem, sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. REITZ.

ead. l. 6. Τριακάδας) Conf. supra de Luē. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας) Πόλις ἦν ἐν Ἠλίδι Ὀλυμπία καλουμένη, ἱερὴν ἔχουσα ἐπιφανέστατον Ὀλυμπίου Διός. ἐν ταύτῃ ἀγὼν ἐπετελεῖτο παγκόσμιος, τὰ Ὀλύμπια, κατὰ πάντες ἔτη συγκροτούμενος διδὸ καὶ πενταετηρικὸς ἐκαλεῖτο. δε καὶ ἀνεγράφετο τοῖς δημοσίοις ἀσὶ, εἰς δόλωσην τῶν ἐνιαυτῶν, καὶ ἦν τοῦτο ἀκριβὲς τοῦ χρόνου ἐπίγνωσις· τεσσάρων γὰρ ἔσαν μεταξὺ διαρρέοντων, τῷ πέμπτῳ συντελεῖτο. καὶ διηκροῦν ἀρχαῖος ἀπὸ τῶν Ἑβραϊκῶν κριτῶν μεχρὶ τοῦ μικροῦ Θεωδωσίου ἐμπροσθέντος γὰρ τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ ναοῦ, ἐξέλιπε καὶ ἡ τῶν Ἠλείων πανήγυρις. Schol. Mf. Reg. 2954.

ead. l. 10. Ἀπαιτεῖν) Puto scriptum fuisse ἀποτινεῖν; ut cum reliquis ad discipulum referatur. In impr. nihil hic subsidii. SOLAN. Nihil sani possum exculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖν, tenui mutatione. GESN. Ἀπαιτεῖ) Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus interpretes sensit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖ, nec invito, credo, Gesnero, cuius versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖν ab literis vulgatis longius abeat. REITZ.

ead. l. 13. Κρονικὸς ἄνθρωπος) Κρόνιος forte. GUYET. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. v. 681. REITZ.

ead. l. 15. Μαχαιροποιεῖν) Τὸν Δημοσθέν. GUYET. Demosthenem designat, de cuius patre diximus ad Ἐνυπν. cap. 7. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀτρομήτου) Τὸν Αἰσχίνην. GUYET. (Idem etiam adscriperat La Croze.) Aeschinem, de cuius patre multa Demosthenes in oratione de Corona cap. 40, p. m. 170 & seqq. quae cum leges, memento tamen paulo inclementius ab inimico dicta. Ibi autem Τρόμης verum eius nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Aeschine mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506. SOLAN.

ibid. Γραμματιστοῦ) Supra Μισθ. c. 4. SOLAN.

Pag. 230. l. 3. Κεκαινοτόμηται) Τὸ καινοτομεῖν ἀπὸ τῆς σκυτοτομικῆς translatum videtur. GUYET. *Viam secare*, ab aratoribus potius translatum puto. WETST.

ead. l. 6. Ἐκτραχηλίσῃ) Ab equestri arte metaphora. GUYET.

ead. l. 9. ἴδι) Edd. & Ox. Ms. ἴσδι, mendose. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 10. Πέραν τοῦ μετρίου) Πέρα sine dubio, propter frequentem consonam quaesivit Solan. quia fictum scribi amat, ut de Salt. c. 21, & pro Imag. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil muto. REITZ.

ibid. Χαίρειν λέγει) An legendum λέγειν; ut sit, ἴσδι λέγειν. GUYET. Iam vero invento ἴδι nihil indigemus τοῦ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi iuncti χαίρειν, ἀναβαίνειν, λέγειν ego, commate sublato, quod post χαίρειν erat, iam facile ita construo, λέγει μακρὰ χαίρειν, λέγει ἀναβαίνειν &c. REITZ.

ead. l. 14. Μὲν) Ex Ms. O. ante καὶ ἄλλους. SOLAN.

ibid. Πάνσοφος) Quem hisce designari credam, nota nostra ad titulum huius opusculi indicavit. SOLAN.

Pag. 231. l. 1. Πάγκαλον — διασ. — έπικεκλ. &c.) Iam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2 Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16 m. Icar. 12. Conf. Parasit. cap. 13, μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγάς. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καί. REITZ.

ibid. Διασσεαλειμένον) Sic supra de Merced. c. 33 f. Διασσεαλειμένον τὸ βλέμμα. REITZ.

ead. l. 5. Ύακινθινὰς τὰς τρίχας) Conf. supra Amor. c. 26. Adde I. Arntzen. de tinct. & colore comar. REITZ.

ead. l. 6. Κινύραν) Pindar. in Nemeis & Plat. L. 2 de leg. meminerunt Cinyrae. Item Suidas in dict. καταγνήρασκω. COGN. Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis. SOLAN.

ibid. Ἀγάθωνα) Agathonis poëtae tragici splendidi & liberalis meminit Aristoph. in Thesmoph. cuius carminum molitiam multis modis deridet. Meminerunt Suidas & Plato. COGN. De hoc consule eruditissimi Bentleii Dissertationem de Epist. Eur. & Philostr. pag. 493 cum not. Vid. etiam Lil. Gyr. 299 f. Aristoph. p. 766. Athen. XIII, c. 4; II, 21. Varia eius vitia taxat Arist. de Poëtic. c. 16, & Schol. Aristoph. Vide & Vossium de Poëtis Gr. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν) Hom. Il. 7, 142. SOLAN.

ead. l. 15. Σεαυτὸν) Florentinam male ἑαυτὸν habere, adleverat Solan. Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad Parasit. c. 8, Asin. 13, & modo ad c. 8 huius Dialogi indicata: at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? REITZ.

ead. l. 16. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις) Iulium Pollucem, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis luculenter ostenderit Hemsterhusius, non opus est, ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de τεθρίπποις τοῦ λόγου, in Onomastico existare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet Lucianus. Nec est, quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisisset in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam Lucianus reprehendit. Sed praeclare aëdum a viro doctissimo, non agimus. GESN.

Pag. 232. l. 6. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ᾧδέ πως, ἀσπαάμενος ὁπόσον ἔτι λοιπὸν τῆς κῆμης, καὶ ὑπομεδιάσας τὸ

γλαφυρὸν ἐκείνῳ) Vertunt: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac iucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? Theod. Marcilius legit ἀποσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. Sed Mf. legit ἐπισπασάμενος, hoc est, capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, maioreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισπᾶσθαι πώγωνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvafter, ideoque dicit, ὅπως ἐτι λοιπὸν τῆς κόμης. Mox pro αὐτοθαΐδα Mf. αὐτὸς θάϊδα. GRAEV.

ead. l. 7. Ἀσπασάμενος) Ἀναψήσμενος legendum omnino videtur. GUYET. Ἐπισπασάμενος) Ita G. O. & L. In impr. ἀσπ — nisi quod Fl. ἐσπ — mendose habet. Conf. Z. 7r. cap. 16. SOLAN. Ἀσπασάμενος — τῆς κόμης) Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158: *In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes, ut appellant scenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c.* Retineo autem ἀσπασσάσαι, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. Γ, 35, χερσὶν ἡσπάζοντο, ἀντὶ τοῦ ἐπισπῶντο καὶ εἰλκον διὰ δεξιῶσεως εἰς ἑαυτοὺς κ. τ. λ. plucula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T, pag. 705, 8. GESN. Ἀποσπασάμενος. Dimota nempe a fronte in tempora. Marcil. At iam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcilii manes. Lubens quidem cum Gesnero retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος, si ἀσπάζεσθαι κόμην aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἐπισπ — nemo me temeritatis arguet ex iis affumxisse id, quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἐσπασάμενος proxime quoque ad ἐπισπ — accedit; quia hoc ipsum poterit dici natum esse ex compendio scribendi τοῦ ἐπισπ. Codicum ergo scripturam praeferre debui. REITZ. Ἐπισπασάμενος, bonis adeo auctoribus assumptum, minime displicet: sed nec poeniter indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror. GESN. in Addend.

ead. l. 9. Αὐτοθαΐδα) Conf. supra Tim. c. 54, ubi Αὐτοβορέας, aliaque similia composita obiter indicantur. REITZ.

ead. l. 12. Δ' οὖν) Mf. O. τοῖσιν. Ven. utraque mendose δ' οὖν. SOLAN.

ead. l. 14. Ὅτε Χαιρεφῶν) Diog. Laërt. p. 42 D. E. πρὸς τῆς Πυθίας ἐμαρτυρήθη,

Χαιρεφῶντι ἀνελεύσης ἐκείνο δὴ τὸ περιφερόμενον,

Ἄνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Huius oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum, quod ex antiquo scriptore Aristophanis Scholiaſtes obſervat ad Nub. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὁμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοſόφον, ψεύδεσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμετροὺς εἶναι. Idem integrum oraculum ſic exhibet: Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτερος δ' Εὐριπίδης. Ἄνδρῶν δ' ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Emendare conatur Menagius, verba haec Scholiaſtae ad Diog. Laërt. p. 56 D. SOLAN.

ead. l. 15. Ὁ σοφώτατος) Σωκράτης. GUYET.

Pag. 233. l. 4. Παραλαβεῖν) Παραβαλεῖν. MARCIL.

ibid. Ἀλλ' εἴ τις) Si quis unquam fuit aut Tityus &c. GUYET.

ibid. Ὡτος) V. Ἐπιſκ. c. 3, cum Schol. & Odyſſ. loco hic in margine citato. SOLAN.

ibid. Ὡτος ἢ Ἐφιάλτης) Homer. Od. A, 307. Et Il. E, 385. SOLAN. In Luciani edd. Ὡτος exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. REITZ.

ead. l. 8. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας) Sola l. hic pro χοροὶ habet χορικοί. Vid. Diog. Laërt. p. 146 B. SOLAN.

ibid. τοὺς ἐνδιδόντας) Ordientes cantionem, auſpicantes. Ἐνδύσιμον auſpicatus, ἀρχὴ τῆς ᾠδῆς. GUYET. Verſum eſt, qui remiſſe canunt. Et eſt ſane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, ſumta ab his, qui poculum, ut hoc utar, miniſtrant & praebent bibenti, atque ad eum ſe accommodant; vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτείνειν opponuntur apud Plut. de diſcr. adul. p. 95 fin. H. Steph. 8. Verum haud paulo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monſtrat nomen τὸ ἐνδύσιμον, late a Budaeo explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum ſubmiſſa voce choro tonum indicat, quo iam ſtatim utendum ſit. Etiam noſtri vocant den Ton angeben, cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adſtantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel ſimilem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum viſ illa comparationis apparet. GESN. De tono muſico etiam dici, probavimus ſupra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19, ubi bis τὸ ἐνδύσιμον λαβεῖν eod. modo. Hemſterh. orae Graevianae apinxerat, adeundum L. Bos Obſ. Crit. pag. 78. Huius igitur verba addam: Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos, qui

remisse canunt, *habet interpretes*. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδύσιμον δίδοναι de chorodidascalo, qui cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba Luciani reddere: & chori eos, qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim totus chorus multitudine vocum superabat unam magistri & chorodidascali vocem. Pari modo errant saepe interpretes reddendo vocem ἐνδύσιμον remissum, ubi reddenda erat incentivum, ut apud Artemidorum ἥσµα ἐνδοτικὸν (vel ἐνδύσιμον) καὶ κλευστικὸν πρὸς ἔργα, cantilena incentiva & hortatoria ad opera. Perperam ibi Cornarius, remissa. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπουρόνον, ὃ κλητίου μέλημα, οἷς ἂν εἶπω, καὶ ζήλου πάντα) Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλητίος est gloriola? Verte, o Clytii deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine, quem amamus tenerrime. Sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est rhetoris nomen. GRAEV.

ibid. ὃ κλητίου μέλημα) An κλητίος Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ξένιος, φύξιος, & simil.? Interpres κλητίου a κλέος gloriolam exponit, sed qua analogia? GUYET. Μέλημα amatorium esse, iam observavit Casaubon. ad Ath. 845. Mea cura. V. Eurip. Or. 478 & 481, κλέουμ' ἔμην, στύγημ' ἔμην. Vid. etiam Eur. Ἰφ. A. p. 309 A. Anacr. Od. εἰς ῥόδον ῥόδον ἄρος μέλημα. Pind. Pyth. X, ἐν τε παλαιότεροισι Νεαισὶν τε παρθένοισι μέλημα. Κέλτων μ — legere iubet Kuhnius praef. ad Pollucem; quod Hemsterhusio non placet praef. ad Poll. pag. 26. SOLAN. Κλητίου om. Mf. Reg. 2954.

Pag. 234. l. 1. Δέσση) Hoc praefero; licet & alterum impersonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5, & hic c. 18. REITZ.

ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν) Erasmi. Paroemiogr. BOURD. Latini, illotis manibus. Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. § 4 pr. REITZ.

ead. l. 3. Περὶ πάντα) Παρὰ πάντα. MARCIL. (Idem praecipunt schedae Guyeti.) Παρὰ ed. Fl. uti coniecerat Marcil. Mf. Ox. etiam παρὰ, & πάντα omittit. Impr. περὶ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἄ μὲν — ἂ δέ) Th. Mag. Lit. A, p. 1, Ἄ μὲν, ἂ δέ, μὴ εἶπες &c. totidem verbis habet ea, quae Scholiastes noster. Sed vid. Tim. c. 57, ubi cum nemo Th. Magistro obiecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Ev,

Matth. XXI, 35, ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δὲ. Diod. Sic. IV, 31, οὓς μὲν & οὓς δὲ. Item cap. 50, N°. 85, ubi Wessell. aequae ac loco superiore plura indicavit, ac modo οὓς μὲν, οὓς δὲ, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII, 1, 8, ἃ μὲν ἐκφορήσαντας, ἃ δὲ καταπρήσαντας. Et V, 7, 11, οὓς μὲν ἀπέκτεινεν, οὓς δὲ ἐφυγάδυσεν. Item III, 8, 12, ὃν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζον — οἷς δὲ δῶρα ὑνειδίζων πεμφθέντα. Ergo non ioci causa sic scripsit Lucianus; si non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. REITZ.

ead. l. 12. Ἀμαθίαν) Simile quid infra, (Δραπ. c. 12.) ubi pariter Sophistas & declamatores exagitat. KUSTER.

ibid. Τούτω καὶ) Ita Codex Ox. In Fl. ed. τούτοις. In reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δὲ. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Ψευδολογιστῇ) Lege Ψευδοσοφιστῇ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. SOLAN. Recte quidem in Th. Mag. Ψευδολογιστῇ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus male legi Ψευδολογιστῇ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψευδολογιστῇ quoque dedisse, suspicari licet. REITZ.

Pag. 235. l. 3. Τῆς Ταραντινῆς ἐργασίας) Sic Dial. Mer. VII commendat Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὕφασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν τῶν Ταραντινῶν περιφανέστερον τοῦτο κατασκευαζόντων. Sic ad oram Codicis Memmiani. BOURD. Pollux VII, 77: τὸ Ταραντινίδιον διαφανὲς ἐστὶν ἔνδυμα, ὠρομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaeon. I, 25, qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca adhibuit. GESN.

ead. l. 4. Ὡς διαφαίνεσθαι τὸ σῶμα) Dixi de his vestibus ad illud Petronii: *Palam proflare nudam in nebula lineae*. BOURD. Similiter Anacreon Ode 28: Στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν ὕπὸ πορφύροισι πέπλοις· Διαφαίνεται δὲ σαρκῶν Ὀλίγον τὸ σῶμα ἔλεγχον. Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. pag. 81, non omisso hoc Luciani loco, L. BOS.

ead. l. 5. Τὸ πολυσχιδές) Vix dubium, idem esse genus calceamenti, de quo Pollux VII, 85: Σχίσταί τε πολυτελεῖς ὑπόδημα, καὶ δρυπτικόν· ταύτας δὲ καὶ λεπτοσχιδοὺς ὀνόμαζον. Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικῆα, τὸ πολυσχιδές· ἡ ἐμβάς Σικυνία κ. τ. λ. Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis, non videtur posse fieri: quare pro ἡ ἐμβάς legendum puto ἢ. Denique σίλους intelligo tibialia e lana condensata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, & quem is laudat, Plato, Adscribamus

verba VII, 171: Οὐ μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τῶν κεφαλῶν ἐπιτιθέμενος πῖλος οὕτως ἐκαλεῖτο, ἀλλὰ καὶ ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δημοῖ Κρατῖνος ἐν Μαλθακοῖς (ut verisimile est ergo, in descriptione hominis μαλθακοῦ, qualis hic postor) λέγων, λευκοῦς (ut hic) ὑπὸ ποσὶν ἔχων πῖλους. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (iub fin. p. m. 335 B.) — ἐνείλιγμένον τοὺς πόδας εἰς πῖλους τε καὶ ἀρνακίδας. GESN.

ibid. Ἐμβῆς Σικυωνία) De hoc calceamenti genere p. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.) BOURD. V. Ἐτ. Δ. XIV, & Leopard. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Σκορακισί) Quasi tu dicas *incorvabit*, h. e. in corvorum praedam cedere iubebit, iracunde reiciet, a vulgari illo ἐς κορακας. Illustrat Bergler. ad Alciphr. pag. 177. GESN. Alciphr. I, Ep. 38, τί δὲ τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπασκοράκισεν; vid. Bergl. p. 177. Sed video Geisnerum eodem iam remisisse. REITZ.

Pag. 236. l. 1. Ἄττα) Eundem vocum Atticarum usum affectatum perstringit Themistius Or. I. Vide plura eam in rem collecta a Cressolio Theat. Rhet. III, pag. 335, & de λῶσται, Philostr. p. 497 cum notis. SOLAN. κατὰ & αττα habuimus Lexiph. c. 21. Sed & αττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet Lucianus, αττα etiam utens Tim. cap. 28, Imag. 13, Icar. 25 &c. Ἄττα vero Amor. cap. 17, Hermot. 30 f. Lexiph. 14, 21, ac frequenter eodem Dial. Affectatum Atticarum vocum usum etiam perstringi a Themistio Or. I, pluraque in eam rem collecta a Cressol. in theatr. rhetor. iam notarat Olear. ad Philostr. Sophist. L. I, pag. 497, No. 6, quae Solanus ei sublegit. REITZ.

ead. l. 3. Ἐπίπαττε) Supra Reviv. cap. 22 ε. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας. REITZ.

ead. l. 4. Ἀσύμφηλα καὶ ἀπῶδᾶ) Λεξικογράφοι non ἀσύμφηλον legunt, sed ἀσύμφηλον. Proferunt Homeri locum ex Iliad. IX, & alterum Luciani ex lib. de Hist. scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cic. ἀσύμφηλον legisse videri potest, Tusc. III, in Latina interpretatione illius loci Homericum. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφηλον & ἀσύμφηλον, neque Cicero ἀσύμφηλον magis, quam ἀσύμφηλον, legisse, ex illa interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμφηλος & ἀσύμφηλος ex Criticae gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφηλος, & poetica, necessitate carminis ἀσύμφηλος, ὁ ἔξω τοῦ φύλου αὐτοῦ, ἢ οὐκ ἐν τῇ φύλῃ αὐτοῦ, qui extra gentem

suam, five extraneus genti suae, ut nunc *ἀσύμφυλα καὶ ἀπώ-
δα*, quasi quae extra gentem suam, atque extra chorum. Et
vero etiam Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφυλον & *ἀνάρμοστον*, quam, ut nunc est, *ἀσύφηνον*, aut
ἀσύφηνον, quia, ut praemonui, *ἀσύφηνον* non nauci vox,
ἀσύφυλον poetica. Hesychius tamen *ἀσύφηνος*, inquit, *ἀδό-
κιμος, μηδενὸς ἀξίος, ἀτιμος*. Sed ea omnia etiam recte inter-
pretamenta vocis *ἀσύμφυλος*. Etiam illud Iliadis XXIV, 'Ἄλλ'
οὐπὼ σοὶ ἄκουσα κακὸν ἔπος, οὐδ' ἀσύφηνον, rectius legeris,
οὐδ' ἀσύφυλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi ex-
traneam, aut quasi peregrinam, neque gentis eiusdem. Pate-
scet locus ipsum inspectanti: & illud Iliad. IX, *ἀσύφηνον μ'
ἔρεξε*, melius *ἀσύφυλον μ' ἔρεξε*, infamem fecit me, nempe quasi
de gente mea eiectum, aut exulem. Vetus itaque scriptura
illa fateor *ἀσύφηνος* & *ἀσύφηνος* sed etiam Saturniae Lemae
vereres sunt. MARCIL. (*Ἀσύμφυλα*) Lubens edoceri me pas-
sus sum a viris doctis ad *πῶς ἴστορ*. cap. 11, *ἀσύμφυλον* &
illic & hic in bonis libris esse, idque interpretando secutus
sum. GESN.

ead. l. 5. Ἡ πορφύρα) *Ἡ πάρυφος* scilicet. Haec μεταφορικῶς
accipienda. GUYET. Nimirum ad clavum illum purpureum
tunicarum respicit, & ad praetextam togae purpuram, s. *ἐσθη-
τα περιπύρφυρον*. Absurdam nempe huius praeceptoris ora-
tionem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de le-
vidensi panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui
attexta vel affuta sit purpura. Nempe *σισύρας* nomen non sa-
tis definitam habet notionem, & ista complecti potest omnia;
quod apparet, si quis conferre velit, quae ad Aristoph. Nub.
10 attulit Spanhemius, & antiquus Schol. ad eiusdem Ran.
1507. GESN.

ead. l. 6. Σισύρα) Gl. Mss. *σισύρα χιτῶν βαρβαρικὸς ἐκ δερ-
μάτων*. Rusticorum indumentum. Sic Long. lib. II, *σισύρας
ἐνδεδυμένος*, penula scortea ex pellibus ovillis confarcinata,
de qua Casaubon. ad Apol. Apul. Iungerm. ad Long. Dicitur
etiam *σίσις*, & *σισύρα*, Tzet. ad Lycophron. BOURD.

ead. l. 11. Ἀποστλεγγίσασθαι) Ea vox, Xenophontis ae-
tate proba, usurpari iam desierat. SOLAN. Habet, verum est,
hoc verbum Pollux VII, 179; illud vero alterum *ἀποξύσα-
σθαι* non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum est,
quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam an-
te probavimus, efficitur. Ceterum nisi consultum videretur,
in ipsa interpretatione signare, quorundam lectorum causa,

voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Graecis iudicet Lucianus. Sic ἀποσπλεγγίσασθαι esset *destrigilari*, εἰληθερίσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foëfiana ostendit oeconomia) *solicalere*, προτίμιον *propretium*, ἀκροκνεφές *summicrepusculum*, εὐλεξιν *benedicium*, σοφόνουν *doctanimum*, χειρόσορον *manudolum*. GESN.

ead. l. 13. Τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον) Mf. τὸν ἀρραβῶνα δὲ προνόμιον. Pro arrabo dicunt προνόμιον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προστίμιον, προστίμημα, est multa. Sed προνομία ἡ, & πρόνομιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρραβῶν, quod tamen a politioribus improbabatur. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμᾶν pretium intendere, προτιμᾶν pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam: videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro remta ante τιμὴν, ante iustum pretium. GRAEV.

ead. l. 15. Ὀνοματοθέτει) Vox ab oratore, quem inducit, procusa. SOLAN.

ead. l. 16. Χειρίσοφον) Ita edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14 f. χειρίσοφος legas. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compositis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Casaub. ad Athen. VII, c. 9, p. notar. 322, docens, compositas voces originem saepe diffimulare, muratis, adiectis, detractis literis aliquot. — Sic ἡμεροδρόμος ait, dicimus, non ἡμεραδρόμος: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμεράκοιτος, δοξόκοπος, δαλασσόκοπος, & similia multa. Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut dicamus κορακῖνος, non κοροκῖνος, ut & ἀγγελιαφόρος, non ἀγγελιοφόρος. Ita ἀργυρομοιβικὴ supra Bis Accus. 13 & 24, ubi Schol. ἀργυρομοιβικὴ. Utrum autem usus magis comprobet, χειρίσοφος, an χειρόσοφος, non habeo dicere. Cetera certe a χειρ composita o praefereunt, ut χειρόγραφον, χειροβαρὴς, χειρόδοτος, & reliqua omnia; nam quod α sit in χειραγωγὸς & simil. aliud est. Βιβλιαφόρος & βιβλιαφόρος post dicitur. REITZ.

Pag. 237. l. 1. Οὔτε ὄντος — οὔτε γεν.) Thucydid. VI, 38. WETST.

ead. l. 9. Καταχρήσθαι) Vulgatum recte habere, nec opus esse καὶ χρῆσασθαι legere, facile est visu: nam & *malus usus*,

& nimius, eodem hic redit; ut Latini *abuti* pro multum uti, ita & hic τὸ καταχρῆσθαι accipere licebit. Exempla darem, si quid necesse esset. REITZ.

ead. l. 12. Ὅπῃσα ἂν ᾖ δυσχερῇ) Editi, quorum inspiciendorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes: versio nec cum Graecis conveniens, nec fani sensus. Quomodo legendum censeam, iam interpretatio supra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντα μὲν, ὅπῃσα ἂν ᾖ δυσχερῇ, εὐχερῇ λεγέσθω, καὶ — αὐτῶν ἐλομένων. Καὶ μὴ μελήσας λέγε, ὅτι κεν ἐπὶ γε γλῶτταν ῥῆμα ἔλθῃ. Sententiam sic existere bonam, & huic loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesserint. Videamus de mutationis ratione singulatim. Post δυσχερῇ ob similitudinem maximam excidisse aio εὐχερῇ. Parum novit genus hominum, de quo hic sermo, quod nondum totum κατὰ γαῖα κάλυψε, qui nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum sequens ἐκφανυρίζεσθω. Quam imperite divulsa sint αὐτῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reverentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum putem. Sed admissa semel prava interpunctione, καὶ in δὲ facile abiit. Μελήσας an ullo modo huc conveniat, valde dubito; μελήσας aptum esse, apparet. Rhetor non permittit longum deliberandi spatium auditoribus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse mavult dicere. Cui κε in γε mutatum audacius videtur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit κε post κεν, proximae voci adiectum, orationi addere? Denique ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi γλῶτταν, dubio caret. Supereft, ut ἐπὶ ad γλῶτταν admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffragantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae proposui, in contextum orationis Luciani referre; sic non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster, non malit legi, quod nos dedimus, quam quod adhuc editum est. GESN.

ead. l. 13. Ἐλομένων) Ἐλόμενος legisse videtur interpres. GUYET.

ead. l. 14. Μὴ μελήσας) Vide notam nostram ad Ἀποκ. c. 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελήσας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto recte mutatum fuerat. SOLAN.

ibid. Ὅττι κεν &c.) Haec verba ex aliquo poeta desumpta videntur. GUYET. Vid. Not. ad Συγγρ. c. 32. SOLAN.

Pag. 238. l. 8. Παραθῶν) Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Λεωνίδας) Non male *Λεωνίδης* marg. *A. 1.* quia idem est, credo, qui Aeliano III, 25, memoratur Lacedaemonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas morem vaticinio sibi denuntiata sponte subiisse. *Λεωνίδης* eidem ib. c. 14, dux Byzantium audit. Sed *Λεωνίδας* praepositus educando Alexandro scribitur Plutarcho in *Al.* pag. 667 B. Item *Ag. & Cleom.* p. 797 A. & ubique sic apud eundem, etsi non ubique idem homo designatur. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ τὰ Ὀβρυάδου γράμματα) Plutarch. in *Parallelis* c. 3. MARCIL. Vid. supra *Ἐπισκ.* c. ult. SOLAN.

ead. l. 14. Αἱ Πλαταιαί) Orthographia, tritissimus saltem usus, postulat *Πλαταιαί* nobis sane, hoc nomen aliter esse ferri, non compertum est. Accidit quidem, ut sicut saepe perperam diphthongus *αι* permutatur in *ε*, & contra, quemadmodum in *ἕτερος*, & *ἐταῖρος* &c. ita, inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratione proba, utique usitata, *αι* in *ε* mutetur: sic notat Scholiastes Theocriti ad *Eid. I.* v. 12, pro *γαῖα* antiquos dixisse *γέα*, unde *γεωλόφος*, *ἀνώγειον*, *κατώγειον* &c. E contrario ap. Hesychium legas *φαινακίζει*, *φαινακισθεῖς*, *φαινακισμός* ubi tamen *φενακίζω* &c. soleat vulgo dici. (In Luciani tamen *Amoribus* legitur *φαινακίζονται*, at in Mf. Wirtii exstat *φενακίζονται*.) IENS. Mf. Ox. ut scribendum esse monuerat Ienius. Reliqui corrupte *Πλαταιαί*. SOLAN. *Πλαταιαί* hic omnino legendum videtur. Guyet. Vide interpretes ad C. Nep. Pausan. c. 1, § 1. REITZ.

ead. l. 15. Τὰ ὀλίγα) *Fl. & Ven.* utraque articulum habent. In reliquis abest. SOLAN.

ibid. Ἐκεῖνα ὀνόματα) Supra dicta illa *ἄττα*, *κᾶττα*, *μῶν* &c. GUYET.

Pag. 239. l. 1. Μηδέν) Sic Mf. Ox. In impr. *μηδαμοῦ*. SOLAN. *Μηδαμοῦ*) Solan. *μηδέν* ex Ox. recipi voluit, & recte credo; sic enim solet Noster alique verbum *δεῖ* vel *δέομαι* construere cum *οὐδέν* & *μηδέν*. Ut modo c. 14, *οὐδέν γὰρ αὐτῶν δέησιν*. Tim. c. 48, *οὐδέν δέησιν* &c. Icar. c. 14, *οὐδέν γε ἐμοῦ δέησιν*. Infra *Dial. Meretr.* 2 a. m. *οὐδέν δέησει*. Alciph. III, Ep. 56 pr. *ἐπαίρει σεαυτὸν, οὐδέν δέον*. At *μηδαμοῦ* proprie est *πισμῆται*, ut Epiſt. Man. cap. 42 pr. *μηδαμοῦ σεαυτὸν εἰπὴς φιλόσοφον*, ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim improbam affirmare vulgatam lect. nec enim absurda est, intactam eam servavi. REITZ.

ead. l. 7. Ὁ μὴρὸς πατασσέσθω) Gestus antiquus dicentium. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil. II, 3, 123: *Fe-*

mur ferire, quod Athenis primus fecisse creditur Cleon, & usitatum est &c. GESN.

ibid. Λαρυγγί(ε) Vid. Demosth. p. m. 195 BC. ubi vitio id Aeschini datur. SOLAN. Quod Aeschini obiicit Demosthenes pro Coron. c. 90, repetit Plinius Ep. 4, 7, 6. Videtur autem λαρυγγίζειν, qui imum patulumque guttur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, & inde tanquam ex ἡχείῳ quodam augere modulationemque reddere sonum studet. GESN.

Pag. 240. l. 7. Ἀπιστήσουσι μὴ οὐχί) Adleverat Hemsterh. adeundum Duker. ad Thucyd. II, 101. Ubi cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔξαι, ille ex Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστεῖν Ἀττικῶς abundare, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas negationes apponere. Eundem vero pleonasmum post ἀπαγορεύω, καλύω, ἀρνοῦμαι & εἰργα observare Stephanum ad Corinth. artic. 8 & 43. Addo, etiam praemissa negatione post ἀπαρνοῦμαι sequi negationem, ut Soph. Ai. 96, οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μὴ, non nego me fecisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὃν πάλας ἠρνοῦντο εἰδέναι, apud LXX, in libro Sap. XII, 27, & passim. REITZ.

ead. l. 9. Σμικρὰν) Etsi eodem redit, μικρὰν an σμικρὰν le-gas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2 pr. alibique Cod. Ox. cum edd. consentit. At infra c. ult. μικρὰν edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc nescit? REITZ.

ead. l. 14. Ἐν τοῖς μεταξὺ) Senec. Controv. IX: Quid quod laudationibus crebris suslinentur, & memoria illorum assuevit certis intervallis quiescere? SOLAN.

ead. l. 15. Τῶν ἐπαίνων διαλείμματα) Moras laudationum vocat Quintil. II, 3, 126 & 131. Illud artificium dissimulandi haesitationem tanto felicius procedebat nonnunquam, quod solebant interdum oratores eius notae, quam describit noster, resistere subito, & laudem silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut ponerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud πηδᾶτωςαν explicari potest, cum reprehendit II, 2, 9, assurgendi exsultandique in laudando licentiam. Alioquin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes persequi longum fuerit, in quo iuvare volentem poterit Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam huius libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium parasitorum est Plin. Epist. II, 14. GESN.

Pag. 241. l. 3. Διαλαμβάνοντα) Forf. διαλέγοντα. SOLAN.

ead. l. 5. Ὁ Παιαγισὺς) Quid per hanc dictionem sit intelli-

gendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem *ἰν* telligit, & fortasse recte, cum *Παιανιεύς* tribus quaedam Atheniensis fuerit. COGN. Gilb. Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriae suae defectum, dum nescire videtur, Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ira coepisse: *Δημοσθένες Δημοσθένους Παιανιεύς τὰδε εἶπεν*, id est, *Demosthenes Demosthenis filius Pacanius haec dixit*. PALM. Demosthenem intelligendum iam supra monuit Solan. Bis Accus. c. 31. REITZ. *ibid. καὶ πρὸς ἑνα*) Haec interrogative pronuntianda videntur. GUYET. Idem visum Gesnero, ideoque signum interrogandi addidi. REITZ.

ead. l. 13. Τινὰ ἔπαινον) Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione. SOLAN.

ibid. Ἐπιστρέφοντα) Ἀποστρέφοντα legit interpr. GUYET.

ead. l. 15. Ἐπιφράττισσαι τὰ ὅσα) Idem supra Imag. cap. 14. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισείσης — τὴν χεῖρα) Supra Δικ. cap. 28, & Σκυθ. c. ult. SOLAN.

Pag. 242. l. 2. Ἀμφιλαφεῖς) Et etymon huius nominis, & rem ipsam praeclare explicat Epictetus Enchir. cap. 65: *Πάν πρᾶγμα δύο ἔχει λαβὰς, τὴν μὲν φορητὴν, τὴν δὲ ἀφόρητον κ. τ. λ.* Sed potest hic quidem ἀμφιλαφὲς simpliciter opportunum notare: qui reprehendere volunt, ansam ubique accipiunt. GESN.

ibid. τοῖς συκοφαντικοῖς) Leg. Plutarch. de curios. COGN.

ead. l. 13. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζουσας) Vid. si tanti est, Bergl. ad Alciph. I, pag. 120, similes phrases afferentem, quibus probet ὑπὸ τινὸς σπουδάζουσας dicendum, non ἀπὸ, ut in Alciph. editum. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεῖνα) Scilicet τὸ περαινέσθαι. GUYET.

ibid. Αἰδεσθεῖς) Lege αἰδεσθῆς. GUYET. Αἰδεσθῆς Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδεσθεῖς. SOLAN.

Pag. 243. l. 4. Πλεῖον ἢ ἀναισχυντία καὶ θράσος) Buchanan. de concionatore Franciscano: *Nec mihi displiceat primo muliebria passus Flore aevi, hinc effrons audacia &c.* GUYET.

ead. l. 5. Ὡς λαλίστεραι αἱ γυναῖκες) Liban. BOURD.

ibid. λαλίστεραι) Mulier animal natura loquax. Plaut. in Aulul. *Nam multum loquaces merito omnes habemur.* Idem in Cistell. *Largiloquae extemplo sumus, plus loquimur, quam fas est.* Eurip. in Phoeniss. *Φιλόλογον δὲ χρέμα θήλειον ἔφυ, Σμικρὰς δ'*

ἔφορμὰς ἦν λάβειν τῶν λόγων, Πλείους ἐπισφένουσι. ἡδονὴ δέ τις τυναίξῃ, μηδὲν ὕγιές ἀλλ' ἡλαις λέγειν. COGN.

ead. l. 7. Πάσχοι;) Cod. Ox. In reliquis πάσχεις. Dein addit Fl. καὶ καταυτίγε. Legendum καὶ κατὰ ταυτίγε. SOLAN.

ibid. Πιστοῦσθαι) Qui mos hodieque in Oriente obtinet. Facilitant enim id sedulo in balneis plerique. Qua de re iam aliquid ad Mισθ. c. 33 dictum est. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑποτελεῖν) *Fellare*, obfoecationis significatio. GUYET.

ead. l. 15. Ἐρῶντας) Ἐρῶντας legit interpretes. GUYET.

ead. l. 16. Γονιμωτέρα) Τὸ τὴν γονὴν ἐκμυζᾶν scil. GUYET. Non est nostrum, haec ἀπὸρρήτα & ἀρρήτα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum l. 31 γονιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expressit PEARCIUS, cum *nativam* reddidit, *foecundam sublimitatis* alii, alii *puram, genuinam*. GESN.

Pag. 244. l. 7. Ὑπὲρ Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Ex hoc loco patet, Lucianum traducere quendam rhetorem Aegyptium: sunt enim Χοῖς & Θημῖς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ἐβίτης & Θμουίτης nominabantur. PALM. Ἐβὶν καὶ Θμουῖν) Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. GUYET. Ἐβὶν urbis nomen apud Plut. 656, 1, supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens. SOLAN.

ibid. Μῆτρὸς δὲ ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίῳ τινός) Vertitur: *Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum*. Haec *natus sum* inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδός & ἀμφοδὸν est δίοδος, *bivium*, non ἀμφοδίου. Sed moror. Leg. ut Mf. ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίτου τινός, quae fuit *sartrix hominis venusti*. GRAEV. Puto ab eodem errore haec corrupta esse, qui Pisc. c. 19 fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπευφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκιστρίας ἐπ' ἀμφοδίῳ τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποταρταρίου, licet hi apud poëtas praecipuos quoque essent. Sed maxime miror, cur mox illa συνὴν τινὶ καλοδαίμονι καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatore*, cum certissime talis sit insuavis, & putidum est haec corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt. GRON.

ead. l. 9. Ἀδόκιμος) Forſan & supra, Paraſit. c. 5, praefſterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοὶ δοκᾷ, ubi πολυ-
Lucian. Vol. VII. L 1

πραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla ed. praeibat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus, quam nominativus, infinito verbo adiungi queat; vid. Iensii notata ad Prometh. sive Lectt. Lucian. p. 71 — 73. At hic si accusativum admitteris, ad ὄραν pertinebit, minus com-
moda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI, 2, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. Bis Accus. c. 2 f. μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν &c. Accusativum Paraf. c. 5, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην. Iov. Conf. c. 7 f. οὐ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII, pag. 473, 10, δι' αἰσχύνης λαβεῖν, ἀντὶ αὐτοῦργος καὶ γέρον ὀνείρατα πρὸς τὴν βουλὴν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρειν. REITZ.

ibid. Ἐπὶ ἄλλῳ τῷ τρέφεσθαι) Non satis accuratus & hic fuit interpretes, qui vertit *ob victus penuriam*, cum potius sit *nudi vel solius victus gratia*. VITRING.

ead. l. 10. Γλισχρῶ) Vertunt *suavi*. Redde, *tenaci*, *parco*. GUYET.

ead. l. 15. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἦδη τοῖς Δίδε καὶ Ἀήδαι πασιὶν ὀμῶνμος γογγύημαι) Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδὸν, (sic enim legendum, non ποτειδὸν) deinde Διόσκουρον, vel Διοσκουρίδην, vocatum fuisse. PALM. Primo Photinus dictus fuit, deinde Pollux. LA CROZE Sed iam sub init. dictum, contra Pollucem haec non scripta. REITZ.

ibid. Δίδε καὶ Ἀήδαι π. ὀμῶν.) Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313 A. SOLAN.

Pag. 245. l. 2. Ἐγαστριζόμεν) Vertunt, *laute accipiebar*, cum sit, *in ventrem caedebar*, i. e. nimio coitu vexabar. GUYET. Recte Attici, Phrynichus, Th. Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum aiunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορέννυσθαι, χορτάσθαι, λαβρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse aiunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἐταιρ. Dial. Chelid. & Dros. vers. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticissimi Ari-

stophanem, ubi ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273, &, quem laudat, Menag. ad Laërt. 7, 172. Sensit hoc iam Eustathius, & contradixisse videtur vulgo, ad Od. γ, p. 720, 1, Baf. ἴστέον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, οὐ μόνον ὡς ἐρρήθη χορτάζεσθαι; ἀλλ' ἔστιν ὅτε καὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ, p. 656, 21, τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν καὶ τὸ χαρτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ καὶ τὸ εἰς γαστέρα πληῖσαι. Nec alterius significationis, quam huius, mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. GESN. Pro sagina ventris utitur etiam Alciphron. III, Ep. 45 f. Τίς ἐστὶ ἀνέχεται τῶν κακοδαιμόνων τούτων; εἰ τοσούτου τὸ γαστρίζεσθαι πωλούντων, ἀνούμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν· & ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλησμονήν, nam illico subiungit, καὶ τὸν ἐκ λήμου θάνατον δεδιότες, τὴν μετὰ κινδύνου πλησμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime assentior Guyeto, pristinam versionem reiicienti. REITZ.

ead. l. 6. Τῶν ἀθλων) Id est, laborem Venereum, coitum. GUYET.

ead. l. 11. Κὰν ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι) Vertitur, & in iudiciis contendo: malle, in iudiciis versor. Sic loquitur Cornelius Nepos in Themistocle. VITRING. Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. 'A. Μισθ. finem. SOLAN. Contendo adscriptit Guyet. cum in Paris. versum esset *me ostento*. Contra, cum Bened. dederit *contendo*, Vitringa vult *versor*. Tu vide, an Gesnerus melius rem tetigerit. REITZ.

ead. l. 14. Οἱ φοίνικες δὲ) Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Iuvenal. Sat. 7: *Ut tibi lasso Figantur virides, scalarum gloria, palmae*. Et Martial. Epig. 27, lib. 7: *Sic fora mirentur, sic te palatia laudent, Excolat & geminas plurima palma fores*. Palmas coronatas, ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐστεφανωμένοι, tangit Arrianus Epiῖreti cap. 12, lib. 3. BOURD. De palmis ad ianuas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23, ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Iuvenali VII, 138. Ceterum cogitabam, an forte melius legatur *ἐστεφανωμένη*, ut ad θύρᾳ referatur: sed necesse quidem non est. GESN.

ead. l. 17. Πολὺ πρότερον τῶν λόγων) Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῶν λόγων. SOLAN. Repeto ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitam hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perversitatem, cum primum

audiere. Nescio, cur maluerit Birkheimerus, *morem gravitate longe prius quam sermonum esse insignem*. GESN.

Pag. 246. l. 1. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ) Habuimus hoc faepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36 &c. REITZ.

ead. l. 3. Νῦν τὴν πάνδημον) Conf. supra cap. 1 huius Dial. ubi paucis disquiritur, sitne & ibi sic legendum, an πάντιμον. Hic vero *Venerem* Deam quidem intelligi, notum est; at respicitur simul ad eam orationis venustatem, qua celebritatem per totum orbem, vel saltem universam suam nationem orator adipiscitur. Νῦν vero hic potius esse, quam μὰ, quod μὰ frequentius negationem adiunctam aut intellectam habet, dictum supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Etsi μὰ quoque interdum affirmat, ut Gall. c. 29 f. aliisque locis, supra iam indicatis. REITZ.

ead. l. 5. Εἶεν) Hoc verbo excipit relatum a se sermonem Diofcoridis, f. Clytii, Lucianus. Plato de Rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δέ σοι ὡς περ ταῖς (al. παῖς) γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσαις, εἶεν ἐρῶ καὶ κατατεύσομαι κ. τ. λ. Vid. ad princ. Κατάπλου. GESN.

ead. l. 7. Οἵπερ ἐξαρχῆς &c.) Th. Mag. v. Βούλομαι. SOLAN:

ead. l. 13. Πτηνὸν ἄρμα) Supra Ἀταβ. c. 22, Δικ. 33, Plat. Phaed. 344 G. H. SOLAN.

ibid. Ἐλαύνοντα) Sic forte legendum: ἐλαύνοντί σοι μάλλον &c. GUYET.

ibid. Φέρεσθαι) Glossema est. GUYET. Non est glossema. Nam non modo etiam sic supra Bis Accus. c. 33, ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων φέρεται, sed & hic φέρεσθαι ad sensum requiritur: construendum enim, ὃς μάλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο τοῦ Πλάτωνος, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Iam age omittas φέρεσθαι, non habebit, unde pendeat accusativus ἐλαύνοντα. REITZ.

Pag. 247. l. 1. Παύσομαι) Haec Lucianus Rhetoricae iam valedicens. SOLAN.

ibid. Ἐπιπολάζ.) Ἐπιπελάζων forsan legendum. GUYET.

ibid. Ἀσύμβολος) Ita V. 2. recte. In reliquis ἀσύμβουλος. SOLAN. Versionem Gesneri ad vulgatum ἀσύμβουλος esse factam, quilibet videt; nec ego eam immutavi; sed alterum potius esse credens, iam verterem, qui *vestra ad illam spectata*, (i. e. *cum illa*) *conciliare nequeam*. Ἀσύμβολος enim a συμβάλλομαι coniūcio, hic est, qui coniectura assequi nequit; & licet ἀσύμβουλος quoque bonum esset, si solum poneretur, tamen haud assequor, quo modo cum πρὸς αὐτὴν & ὑμέτεραι

construi possit; ideo id arripui, quod intelligo. REITZ. Ἀσύμβουλος tuendum arbitror, quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoriae consequenda. His consiliis te usurum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβουλος. GESN.

IN PHILOPSEUDEM.

Pag. 248. l. 8. Ἐς τὸ χρήσιμον) Dives ille apud Iuvenalem: quid enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis, Δοκῶ μὲν οὐδ' ἐν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. COGN.

ead. l. 10. Οὐδ' ἐν πρὸς ἔπος) Proverb. BOURD.

Pag. 249. l. 1. Ὀδυσσεὺς — ἀρνύμ.) Hom. Od. A, 5. SOLAN.

ead. l. 4. Περὶ πολλοῦ τῆς ἀληθείας τιθ.) An quaesivit aliam structuram Solanus? an πρὸ τῆς ἀληθείας; quod quidem apertius, sed non opus, quia τῆς ἀληθείας genitivus est a comparatione pendens, adeoque idem, quod πρὸ, quod & Scholiastes viderur sensisse. Latini etiam positivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv. VII, 8, affert Iens. in Obs. tit. h. Lat. quas adiecit repetitis Collectan. pur. & impur. Latin. pag. 38, *Multiplex quam pro numero damnum est*; ad quae Livii verba plura similia indicant Dukerus ac Drakenb. Addo ex Ev. Matth. XVIII, 9, καλὸν σοι ἐστὶν — εἰσελθεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327, v. μάλλον. Et nos ad Quom. Hist. cap. 17 f. Ac Gall. c. 18. Eurip. Androm. v. 80, Γέρον ἐκεῖνος, ὅστε σ' ὠφελεῖν παρών. *Senex est iste, pro senior, quam ut te iuvare possit praesens.* Sed quid si περὶ cum Eustath. accipias pro περισσώτερον; hoc disquiram in Addendis. REITZ. Immo iam credo, περὶ hic notare excellentiam, praeferentiam, ut περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, *superatis pugnando*, Homero frequens, vid. Eustath. ad Il. A, p. 95, 47. Et Il. Δ, p. 369, 9, ac Θ, 27. Et περὶ πάντων, *supra omnes*, Il. I, 38; iterum 53, ne iam nota illa περὶ πολλοῦ & πλείστου ποιεῖσθαι huc iraham, quorum exempla Taylor in Lysia dedit, vel ut Diod. Sic. XI, cap. 29, οὐ ποιήσομαι περὶ πλείονος τὸ ζῆν τῆς ἐλευθερίας; quia aliquantum discrepant, aliquid tamen iuvant. IDEM in Addend.

ead. l. 6. Τοὺτους οὖν ἐθέλω) Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λογαποίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τελευτήματα, τί ποτε βούλονται

λογοποιούντες. οὐ γὰρ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλυσίτε-
ως ἀπαλλάττουσι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐαλωκότας) Hoc exemplum Iensf. ad Tyranni. c. 12 allegat, quo probet, hoc particip. activum, aequè ac ἀ-
λούς, valere passivè. Rectè; & quidem perpetuo apud alios
etiā; vid. Bud. Comment. L. Gr. & Scheidii Indicem Hero-
diani, qui solus vel decem exempla annotavit. Sic etiā apud
LXX, in Ierem. L, 2, & LI, 31. Quare plura in re, quam
& ipse Iensius fatetur notissimā, non addam, nisi & acti-
vum προσκρούσας itidem passivè accipi ap. Aesop. Fab. 128,
προσκρούσας οὖν τῆς κεφαλῆς — καὶ κλασθείσης. REITZ.

Pag. 250. l. 4. Τὸν Ἡρόδοτον) Herodotum verius mendacio-
rum, quam historiae, parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu. Id. Lucian. L. 2 Ver.
Hist. inter mendaces Ctesiam Cnidium & Herodotum po-
nit. COGN. Notam Cognati ita exhibeo, ut in ed. *Par. &*
Graev. erat; (excepto quod *mendacium*, pro mendaciorum
haec habebat) quid autem desit, facile est coniicere. Hero-
dotus vero mihi non est mendaciorum pater, quando narrat
ab aliis accepta, ipseque praemonet, se non omnibus fidem
adhibere. REITZ.

ibid. Ἡρόδοτον καὶ Κτ.) Ingens inter hos, quamquam hic
coniuncti legantur, discrimen est. Herodotus enim, sicubi a
vero aberrat, non id agit, ut mentiarur: Ctesias vero, qui
multos in Persia vixerat annos, ea scripsit, quae ipse, quin
falsa & vana forent, ignorare non poterat, certe non de-
buerat. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Τὴν Μορμὴν καὶ τὴν Λάμψαν) Μορμὴν, οὗς, ἰ.
μορμὴν, ὄντος, larvam esse, pueris terrendis confectam a nutri-
cibus, unde μορμολύττειν est, & μορμολύκειον, pervulgatum
est, neque opus, ut hic observetur. Sed illud videbatur paulo
disertius annotandum, quod iam indicavit ad Aristoph. Equ.
690 Scholiastes, illa verba μορμὴν τοῦ θράσους sic esse acci-
pienda, ut ὀνοματοποιημένη exclamatio, vel interiectio esse
intelligatur. Et videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem in-
iiciendum pueris, sine respectu ad illam larvam: quod fir-
mat locus iam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαζουσ. v. 40, ubi mulier,
ut deterreat puerulum, prodire una cupientem ad pompam,
οὐκ ἄξω, inquit, τὸ τέκνον. Μορμὴν, δάκνει ἵππος. Hic certe,
ut in isto Aristophanis, nihil aliud spectatur, quam ipse forus
quasso capite & turbato vultu proferendus. GESN.

ead. l. 5. Διὸς τάφον) Vide, quae ad Τημ. c. 4 observata sunt. Non videretur credere Lucianus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐρχθόνιον) Mira sane ratione, quam tu, si lubet, apud Orig. c. Cels. videas l. VIII; effuso nempe in terram Vulcani Minervam petentis femine. V. & Lactant. I, 17. Fabulam tetigit Noster Ὀρχ. c. 39. SOLAN.

ead. l. 7. τοὺς πρώτους) Rectius Mss. ταὺς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῦναι, καθάπερ τὰ λάχανα, primos illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse. Vulgo γῆς omittitur. Itaque vertit interpres in Attica. Tns absorpserat γῆς. GRAEV.

ead. l. 10. Σπαρτοὺς τινὰς ἀναβεβλαστηκέναι) Sativos quosdam progeninasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eisdem aequae ac ab Graecis Σπατος appellatos fuisse, discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam sua versione obscurare. Idem occurrit de Salt. cap. 41. GRON. Vid. supra de Salt. cap. 41. REITZ.

ead. l. 12. Κοροΐβου) De Coroebo in Scholiis Mss. lepida legitur historia. Κόροιβος οὗτος μαρὸς τις ἀπομνημονεύεται ὥστε γυναῖκα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελέσθαι συγκαθευδῆσαι αὐτὴν διὰ τὸν πρὸς πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ οὕτω ἐχόμενον παρνεύσειν αὐτήν, μέχρις ἂν τῆς γυναικὸς ἡ-λαμένης τὸ ἄρθρον ὀδύνη συνδύεσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μορίῳ τοῦ ἀνδρὸς καθα-ψθεῖσθαι, οὕτω τὴν κοινωνίαν τοῦ γάμου γενέσθαι. Nulla est causa, cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odyss. K, p. 413 ed. Bas. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae. GRAEV.

ead. l. 13. Μαργίτου) Conf. supra Ἐμμ. c. 17. SOLAN.

ibid. Τριπτόλ.) Adι Ἐνύπν. c. 9. (i. e. Somn. § 15.) SOLAN.

ead. l. 14. Πάνα) Pan, cum Athenienses duce Miltiade cum Persis essent dimicaturi in campo Marathonio, eo in loco Graecis auxilium tulit, atque repressit Persarum ferociam. Meminit Theocr. in Syring. COGN. In love Tragoedo. Long. lib. 3. BOURD. Confer Θ. Διαλ. XXII versus fin. & Δικ. cap. 9. SOLAN.

Pag. 252. l. 16. Εὐκράτους τοῦ πάν) Ad Palmerii notam addidit Kust. Sed is (apud Aristoph.) vocatur *Epicrates*, non *Eucrates*. Dinonis filius dicitur cap. 17. Si idem sit, de quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano censendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent? SOLAN.

Pag. 253. l. 5. Διεξιόντες) In omnibus libris antea legebatur *Διεξιόντος*, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29 eandem phrasin. SOLAN. *Διεξιόντος*) Primo intuitu *Διεξιόντες* blanditur, quasi ad *Ἐριννύες* pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum apparebit: nam neque *Erinnyes* quidquam narrant, nec alia multitudo, sed *Eucrates*: ad hunc igitur spectat *Διεξιόντος* absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi *Erinnyes*; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere. REITZ. *Διεξιόντες* ad *Ἐριννύας* referri salva Grammatica non potest. GESN.

ead. l. 6. Ἀξιόπιστος ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — βαβὺν πύγωνα καθειμένος) *Eucrates* quidam Atheniensis olim fuit proluxa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in *Concionantibus*, dum inducit mulierem barbam facitiam affentem & dicentem, *Κἀγὼ γ' Εὐκράτους οὐκ ὀλίγα καλλίονα*. Ad quae sic Scholiastes: *οὗτος εἰς δασύτητα καμφοδεῖται, ἢ δὲ ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, οὗτος μέγαν πύγωνα ἔχων ἐπεκαλεῖτο σακεσφόρος*. Ergo si quendam *Eucratem* proluxa & ampla barba insignem suo tempore noverat *Lucianus*, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de *Peripateticorum* sectis & cum *Eucrate* differentem *Cleodemum* *Peripateticum* inducit. At *Peripateticae* sectae auctor *Aristoteles* post *Aristophanem* & *Eucratem* vixit. PALM.

ead. l. 14. Παραστησάμενος τὰ παιδία) *Iac. Elsn.* ad *Evang. Matth. XXVII, 25*, ubi legitur, *τὸ αἷμα αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ἡμῶν*, haec *Luciani* ita exponit: *Eucrates* ille ὁ φιλοφειδής, ut discis maiorem fidem conciliaret, iurare solebat *παραστησάμενος τὰ παιδία*, admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat; pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensi consuetudinem obrinuisse, ut is, qui alium gravius criminis reum ageret, se ac liberos suos diris devoveret, si falso accusasset. REITZ.

Pag. 254. l. 1. Ὑπὸ τῇ λεοντῇ) *Prov. BOURD.* Plane inaudita res, simia cum leonis exuviis, ineprumque exiguo animali, quale simia, bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul *Lucianus* eo loco respicit proverbialia. Alterum est *ὄνος*

ὑπὸ λεοντῇ, alterum πῖθηκος ἥρως προσωπεῖον περιβέμενος. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi similiter coniungit utrumque, sed paulo clarius. (v. c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in eodem opusculo Ἀναβ. c. 37, proverbium ipsum affert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. habent, Ἡρακλῆς καὶ πῖθηκος. SOLAN.

ead. l. 10. Νοσούντα ἐπισκέψόμενος) Ἐπισκέψασθαι proprie esse *invisere aegros*, hoc Luciani testimonio, aliisque docet Iac. Elfsner. ad Evang. Matth. XXV, 36, ubi habemus, ὑσθένησα, καὶ ἐπισκέψασθέ με. REITZ.

ead. l. 15. Κλεόδημος) V. de eodem, Συμπ. c. 6. SOLAN.

ead. l. 16. Δεινόμαχος) Nomen videtur fictitium. SOLAN.

ibid. Ἰών) Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7 &c. SOLAN.

ibid. Οἶσθα) Cum in *Amsl.* male esset οἶστα, La Croze id emendarat. Sed recte οἶσθα iam habebant al. edd. REITZ.

Pag. 255. l. 13. Τί μεταξὺ εἰσὶν ἐπήκουον) Sic rursus infra hoc Dial. c. 29 med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπήκ — non nemo emendarat; quod iam nihil opus erit; vide ibi dicenda. REITZ.

ibid. Κἄν μάλ᾽ ἀπεφυλαγμένος μὴ ψαύσαιμι τῶν ποδῶν αὐτοῦ) Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμένος. Et ego studiose cavens, ne pedes eius attingerem. IENS. Πεφυλαγμένος) Receptam scripturam secutus sum. Πεφυλαγμένος, ut πεφισμένος, usurpat Aelianus H. Anim. I, 8. Mutavit tamen B. 2. editor, fecitque πεφυλαγμένος. SOLAN. Non ausus sum πεφυλαγμένος mutare ob solam B. 2. Nam persaepe non modo adverbia ex particip. praeterit. formantur, ut ἐγρηγόρας, (de quo frustra dubitavi Hermot. c. 1, quandoquidem & Alciphro. III, p. 356, id habet) aliaque similia passim occurrentia, ut πεπλανημένος, πεπλασμένος, πεπληροφορημένος &c. Sed & adverbia ponuntur, ubi adiectivo locus esset, ut apud Phalar. Ep. 34, διδὲ πάντα πολυτένως ἐπιγνοῦς, omnia *miseriarum plena videns*. Liban. Epist. 28 pr. οὐκ ἀγενῶς μοι προκείμεσθαι τοῖς λόγοις, pro ἀγενές, i. e. non ignobile mihi (est, videtur) *incumbere in dicendi studio*. Ita ibid. 29 ἄλλως pro ἄλλοι. Nam ait: οὐ γὰρ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod interpretes recte: neque enim aliud nomen habet, *Atticum*. Ita & ἴσα adverbii more, pro adi. ἴσον, in N. T. Epist. ad Phil. II, 6, οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγάτατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ. Taceo vulgatissima illa ὁ αἰχρένος, ἢ πάνυ τρυφῇ, non plane huc pertinentia, de quibus ad Amor. c. 16 dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀστοχίαν. Omitto alium adverbiorum cum adiectivis promiscuum usum, in ὅλεσ

& ὅλος εἰμι ἐν πράγματι, de quo Ienſ. etiam egit ad Hermot. ſub init. Sed & viciffim adiectivum adhibetur, ubi uſitatus adverbio locus eſt; ut Diod. Sic. V, 13 f. *φυμμένοι τούτων δαφιλῶν προ δαφιλῶς*, ad quae peritiſſimus Weſſel. plura ſimilia producit, quem etiam vid. ad V, c. 21, N°. 93. Interim non ſatis conveniens eſt Luciano exemplum, quod Solan. ex Aecian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τελευταία μονονούχι τοὺς παρίοντας ἥρμα καὶ πεφειſμένως κατὰ τῶν ἱματίων δάκνοντες: nec aliud demonſtrat, quam adverbia ſic a participio formari ſolere, dum ſtructura apud Lucian. eſt alia. Nec ego, etſi dedi, quae propius accedunt, *πεφυλαγμένως* eſſe ſanum affirmo, propter illico adiunctum *ἀπολογηſάμενος*, licet ad poſtremum *ἐκαθεζόμεν* referendo ſtare queat, atque ideo nihil immutarim. REITZ.

Pag. 256. l. 4. Κλεόδημος) Vid. Reineſ. Ep. ad Hofm. pag. 381. LA CROZE.

ead. l. 17. Χρῆμαι — εἶναι) Nonnihil incommodi praeferunt hi infinitivi: verum quia recte *ἐſτὶ χρῆναι*, licet *ui*, vel *utendum eſt*, dicitur; non offender peritum, utrumque infinite, ut ſtructura poſtulabat, hic efferri. Difficilioris ſtructuræ infinitivos tres videbimus infra c. 39. Et *δεῖν ἐπαινεῖν* occurret mox Hipp. ipſo initio, atque alibi non ſemel. REITZ.

Pag. 257. l. 2. Ἀμέλει) Confer ſupra Συγγρ. cap. 29 m. SOLAN.

ead. l. 7. Κατεγνώκτες μου πολλὴν τὴν ἄνοιαν) Eadem rursus infra c. 32 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ὑφαιρεῖν τοῦ τόνου) Videtur exprobrare tacite Eucrati intemperantiam, ut circa *vinum & carnes*, ſic etiam circa res venereas, quorſum *τόνον* hic reſpicere ſuſpicor, licet generalius nomen ad omnem contentionem vehementiorem pertinere non ignorem. GESN. Vix dubito, quin ſimul ad tensionem Veneream alludat: interim vult videri Medice loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tenſio fibrarum minuarur, ad ſedationem doloris podagrici, qui maxime in tenſione membranarum, perioſteorum atque fibrillarum conſiſtit, ac rigidos ineptosque ad motum reddit muſculos, & hinc ad ambulationem & curſum ineptos, unde relaxationem tenſionis ſanatio infert. REITZ.

Pag. 258. l. 3. Ἐπεργῶν) Hanc vocem interpretatur Gilbert. Gaulminus ad Pſellum. BOURD.

ead. l. 17. Ἦλεφ — ἐκκρούεις τὸν ἦλον) Habuimus idem ſupra pro Merc. Cond. c. 9. REITZ.

Pag. 259. l. 14. ἥπια φάρμακα πάσσοντες) Homer. Iliad. Δ, 218. SOLAN.

Pag. 260. l. 3. Ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορὰν) Vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. Potius dicendum fuisset, circa tempus fori plenū, quo frequentissimum est forum, circa meridiem, nostris mercatoribus ontrent de Beurstiide. GRAEV. Firmat Graevianam observationem Kusterus ad Suid. v. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Wolfius ad Liban. Epist. 1036, a. No. 4; qui Sophista accuratissime forte definit tempus, quod hac formula designant, Epist. 1084, καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ μέρει τετέλεσταί σοι τῆς ἡμέρας, ἀπὸ πληθούσης ἀγορᾶς εἰς μεσημέριαν σταθεράν. Eo magis haec nota temporis forte posita est ab auctore, quia verlus meridiem aucto calore irritantur magis, & plusproinde nocent, venenata. V. Plin. II, 25, f. 30. GESN. Thucydid. (quem conferendum in marg. suavit Hemsterh.) VIII, cap. 92 pr. ἐν τῇ ἀγορᾷ πληθούσῃ ait, ibique Dukerus: Suidas, περὶ πληθούσας ἀγορᾶν. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην καὶ ἕκτην· τότε γὰρ μαλιστα πληθεῖ ἡ ἀγορά. Postremum interpretationem secuti viri doctissimi in Luciano Philopsf. (h. l.) ἀμφὶ πλήθουσιν ἀγορᾶν, & in Philostr. vit. Apollonii II, 36, τότε ἀγορὰ πληθεῖ & VII, 29, περὶ πληθούσας ἀγορὰν vertunt, circa meridiem. Sed Suidas ipse deinde πλήθουσιν ἀγορὰν exponit ὥραν τρίτην. Et scriptor Anonymus apud Phavorinum in πληθούσα ἀγορά· ὥρα τρίτη ὑπεροβρίζοντο περὶ πλήθουσιν ἀγορᾶν. Herald. I Adversar. 10. Interpretes Aeliani ad XII V. Hist. 30, & Kuhnii in Indice Aeliani pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tempus, quod est inter mane & meridiem, & tempus, quod πληθούσης ἀγορᾶς, & περὶ πληθούσας ἀγορὰν vocant Graeci, a μεσημβρίᾳ distingui. Itaque hoc recte inchoari potest ab hora tertia; quae, ut Martialis dicit, causidicos exercere incipiebat; nec Brodaeus IV Miscell. 33, satis accurate illud cum Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum ad Suidam in ἀγορᾶς ὥραν. Vid. etiam Casaub. ad Athen. VI, cap. 20, p. m. 292, qui iocum in πληθούσης ἀγορᾶς captatum exponit, & πρὶν ἀγορὰν λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat. REITZ.

ead. l. 4. Ὑπὸ ἐχίδνης δινχθέντα— τὸ θνητόν) L. Bos ad Aët. Ap. p. 90, quem admonitu Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28, 4, εἶδον οἱ βαρβάρους

πρεμέμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, aliaque familia affert. Quae non exscribam, quia magis nota. REITZ.

Pag. 261. l. 2. Αὐτὸς ἀράμενος) Ut paralyticus in Evangelio. LA CROZE.

ead. l. 6. Ἱερατικά τινα) Non possum, quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt annotata: Ἱερατικά. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανοῦ, ἃ Πρόκλος ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκόπιος ἀντιφθεγγεται πανυ δεξιῶς καὶ γενναίως. GRAEV.

ead. l. 7. Θείῳ καὶ δαδὶ καθαγνίσας) Vide C. Barthii Adv. verf. L. VII, c. 3. ALM. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocunque abstrahi patiuntur. Conf. Necyom. c. 7, ibique notas. REITZ.

ead. l. 8. Ἐς τρις) Vid. de hac locutione fratris consultiſſ. G. O. Reitzii Belg. Graec. pag. 464. Adde Theocr. Eid. I, 25. REITZ..

ead. l. 10. Κεράστεις) Vid. Δι. J. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. IH, 18, qui *piscem* vocat. De ἀκοντίαις idem VI, 18. SOLAN.

ead. l. 17. Συνηλίσθησαν) Sic emendandum omnino duximus, ut Περθ. cap. 7. Vid. Kuster. Not. ad Iambl. N°. 58. Incantationibus serpentes e laribulis vulgo elicitos tradit Aelian. de An. VI, 33. SOEAN. Pro correctione Solani non solum facit, quod & supra de Lucr. § 7 legas, *ἐπειδὴν συναλίσθωσι πολλοί*, sed quia *συννυλ* — a *συναλιζομαι*, *congregor*, hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod nescio, *συνπυλίσθησαν* daretur a *συναυλοῦμαι*, sibilando congreco, vel fistula convoco, ut pastores solent congregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. immutassem. REITZ.

Pag. 262. l. 7. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) In Collectaneorum Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, & pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus eiiciendum censeo. SOLAN.

Pag. 263. l. 5. Ἐν Γλαυκίῳ τοῦ Ἀλεξικλέους) Video verti, in *Glaucia Alexiclis filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At haec omnia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adiu-

tor dicit se ἀγειν ἐκείνον μάγον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ἐρύξασθαι ἐν αἰθρίῳ τινι τῆς οἰκίας nempe eiusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέστη κρύπτουσα τὴν θυρὰν καὶ εἰσελθούσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίου nunc accipe, ut circa finem harum insaniarum ἐν Ἀμφιλόχου, ἐν Εὐκράτους. Praeterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor, ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, ποχ ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέα; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus. GRON. Sic infra c. 38, ἐν Ἀμφιλόχου, quod videat, cui opus est. REITZ.

ibid. Ἀναξικλέους) Aut ita hic, ut infra Ἀναξ — legendum; aut illic Ἀλεξ — quod hic in impr. erat, reponendum. SOLAN. Ἀλεξικλέους) Solan. in nott. nihil definit. In *I.* vero Ἀλεξ — deleto, Ἀναξ — rescripserat. Ego Ἀλεξικλέα στρατηγὸν invenio apud Thucyd. VIII, c. 92. Num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. REITZ. Forsan nihil mutandum. Quidni enim liceat mendaci, non esse memorem?

ead. l. 11. Ἀνέλυς) Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut, priusquam Logicam docerentur, quae maturum iam, certe rerum cognitione instructum, iudicium requirit, Physica audirent. Stoici vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vide Diog. Laërt. pag. 173 D. quamquam idem (174 A.) docet, alios Stoicos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil. SOLAN.

Pag. 264. l. 1. Βόθρον τὸ ἐρύξάμενος) Heliod. lib. 6. BOURD.

ead. l. 9. Γυναικείαν μορφήν) Nempe species humana pertinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae nomina ad Lunam referri constat. GESN.

ead. l. 15. Ἐμμανίστατα) Supra ἴστ. β. ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21, ἐπιμανίστατα. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. τὸ λυκαυγὲς) I. e. τὸ λυκόφως. Ex λίγος seu λύγη utrumque compositum λυκόφως, λυκαυγὲς, pro λυκόφως, λυγαυγὲς. GUYET.

ead. l. 3. Εὐ λέγει) Paruissim hic margini Aldinae, personae novae praemittere iubentis, quam edd. omisere; sed quia idem plus triginta vicibus in uno hoc Dialogo iuber, & coniectura tantum est, non Codicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut nimia mutatione contra auctoritatem edd. & nostrorum Codd. grassarer. Immo re penitus inipe-

Etia, saepissime personarum nomina studio omissa ab auctore video, quia sponte patet, ubi incipiat nova persona, quando illud *inquam ego, inquit ille*, additur. Ita Cicero e contrario evitaturus illa repetita *inquam & inquit*, personarum nomina adscribit, quod disertis verbis monet de Amicit. c. 1: *Quasi enim ipsos induxi loquentes, ne, inquam, &, inquit, saepius interponerentur: atque ut tanquam a praesentibus coram haberi sermo videretur*. Quare terque quaterque insertionem illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras omitto. REITZ.

ead. l. 17. Ὁ δὲ τεττάρων μινών, πάντῃ συμικρολόγος ὢν, Γλαυκίαν ἐπέραστον ἐργάζεται) Interpres, *Is quatuor minarum, tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit*. Merae nugae. Ad historiam de amore Glaucia (qui nimirum Chrysidem quandam amans, ea potitus dicitur esse ope Magi cuiusdam; qui iactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glaucia Chrysidem conciliaffet) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore frui, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen *quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem*, Chrysidem nempe. IENS.

Pag. 266. l. 3. Δαιμονόντας) Vid. Plut. Symp. VIII, 5, p. 1257. SOLAN. L. Bos (de quo adeundo Hemst. in marg. admonuit) in Evang. Ioan. VII, 20, plura similia affert, quibus demonstraret, *δαιμονῶν & κακοδαιμονῶν* profanis scriptoribus idem esse, quod sacris *δαιμόνιον ἔχειν*. REITZ.

ead. l. 6. Τὸν Σύρον τὸν) Christianum intelligere videtur. GUYET. Non dubito, quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. PALM.

ibid. Ἐπὶ τούτων σοφιστὴν) Florentinum τούτῳ minus placeat. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum, qui praeest, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII, 42, *ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θρασκίας αὐτοῦ*. Ac sine verbo, ut hic, Ioseph. Ant. XII, 1, *ὁ ἐπὶ βιβλιοθηκῶν*, *Bibliothecarius*. Et apud nostrum Tox. c. 29 pr. *ὁ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris*, ubi & alia dedimus. REITZ.

ead. l. 9. Ὅμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίους, ἐπὶ μεσθῶ μεγάλῃ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν.) Sermo est de Syro quodam, (Christiano forte, ut iudicat Palmerius) qui eos, qui ad

lunam coniderent, oculos distorquentes, & os spuma imple-
ri, tamen erigeret, sanosque ac integros dimitteret, non magna
mercede male isto liberatos. Sic enim suspicor, id potius exi-
gua mercede fuisse praestitum, voluisse auctorem, quam ma-
gna, ut vulgo legitur in Graecis; atque adeo intercidisse οὐκ,
quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίους syllabae potuit
evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀποπέμπει ἀρτίους,
οὐκ ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. IENS. Ἐπὶ μι-
σθῷ μεγάλῳ) Cave quidquam mutassis: genuina enim haec
scriptura. Nec de Christianis labores, qui gratis miracula sua
edebant. De aliis consule, si lubet, Orig. c. Cels. p. 53, 2, quo
in loco Aegyptios videbis & ipsos talia a se patrata iactasse.
SOLAN. Haec verba faciunt, ut non credam, de Christiano
Exorcista sermonem esse, quos de magistri sui voluntate χα-
ρίσματα illa sua etiam gratis dedisse, satis constat: nec unquam
objecta illis, quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in
mentem venerit Iensio: sed non ausum ei assentiri, cum prae-
sertim ipsa nos Christi & Apostolorum historia doceat, fuis-
se in Palaestina etiam Exorcistas non Christianos. GESN. De
phrasi egimus supra 1 Ver. Hist. cap. 19. De re haec tantum
habeo monenda: emendationem Iensii, οὐκ inferentis, etsi de
Christiano sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap.
proxime praemissi miratur, magum exigua quatuor minarum
mercede talia facere; idque novo iam exemplo confirmatum
ire censi potest. REITZ.

ead. l. 13. Ὅθεν ἂν αὐτὸς) Patriam daemonis ipsius linguam
intelligit. V. Bellum de op. daemonum, de daemone Armeni-
ce loquente. LA CROZE. Qui nobilissimi Crozii notulas descri-
psit, dilucide Bellum auctorem indicavit; cum vero suspi-
cari, eum non bene affecurum Crozii manum, clariss. virum L.
Odé consului, qui eruditissimo libro de Angelis conscripto, in
hac materia est versatissimus: isque mihi indicavit, sine dubio
Psellum rescribendum, qui de Daemonum operationibus li-
bellum confecit, editum Paris. 1576, & an. 1615, notis illu-
stratum a Gilb. Gaulminio, recusumque Graece ac Latine
in forma minore. REITZ. Locus Pselli habetur p. 102 sq. ed.
Kilo. 1688, 12. GESN.

ead. l. 17. Οὐ μέγα) Sic supra Δημων. c. 30 f. SOLAN.

Pag. 267. l. 9. Ἐκ τῶν σταυρῶν) Cave & hoc ad Christianos
referas, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis devolu-
tos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores isti nempe fa-
ciebant, quod hodieque fere a stultis hominibus fit, qui suspen-

forum adipi, & cui non rei, virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Christianismi luce huiusmodi etiamnum superstitiones, ab ipsis derivas Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis in locis conspici, quas Romanensibus relinqui parerat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt. SOLAN.

ead. l. 16. Φαινόμενον) In omnibus libris erat φαῖνόμενον. Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi. SOLAN. *Φαινόμενον*) Ἐστὶ φαῖνόμενον non improbo, nihil tamen sine auctoritate muto, quia τὸ φαῖνόμενον quasi substantive, pro *apparitione* acceptum intelligi potest eod. modo, ut *phaenomena* philosophi ponere solent; & sic τὸ φαῖνόμενον τοῦ ἀνδριάντος nihil habebit incommodi. REITZ.

Pag. 268. l. 2. Δημητρίου) Ἀλωπεκῆθεν oriundus dicitur, infra c. 20. SOLAN.

ead. l. 4. τῆς ἀφάσεως) Leg. Casaub. ad l. 1 Athen. BOURD.

ead. l. 5. τὴν δισκοφόρον) De manu discum gestante & vibratura intellige. De βλάζω vide Zevξ. c. 4. SOLAN. Fuerint igitur statuæ duae, feminae ministrantis discum, & iaculantis viri. Sed non satis placet haec δισκοφόρος, cum ad certamina eiusmodi non admittae videantur mulieres. Itaque cogitabam, an ἡ δισκοφόρος possit esse via & quasi linea, ad quam proiciendus est discus, ut dicatur hic discobolus tanquam metas respicere & superare conari signa aliorum, qui ante ipsum proiecere. Putabam, ut ἡ λεωφόρος est via, qua comseat ὁ λαός, sic δισκοφόρον posse vocari viam, & lineam, ad quam discus dirigitur. GESN. Ignoscet Gesnerus, si, recte sensit Solanum, dixero; nam intellecto χεῖρα sensus est facilis. Id autem substantivi saepe intelligi, satis ipse novit. V. Bos de Ell. p. 184; vel 247 ed. Schoetg. REITZ. τὴν δισκοφόρον ὁδὸν absurdam esse, necdum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo: quae si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidissetem, reflexo ad manum disco oneratam vultu. GESN. in *Addend.*

ead. l. 7. Μύρωνος — δισκοβ.) Huius ipsius statuæ meminit Quintilianus II, 13: *Quid tam distortum & elaboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis?* SOLAN.

ibid. δισκοβόλος) Barbarum hoc foret, si Th. Magistro fides, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ οὐ δὲ λέγειν, ἀλλὰ δισκουτής. REITZ.

ead. l. 9. Πολυκλείτου γὰρ τοῦτο) Ubi mentio fit Polycleri, miror, veterem Luciani Scholiasten Mf. notare, Polycletem fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit

alius Polycletus. Verba enim sunt : Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ καὶ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω, ἢ μήτερ ἕτερος οὗτος ὁ Πολύκλειτος. Verum quis nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & eius Canonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres? Vide Plin. XXXIV, 8, & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat; vide lib. XXXV, 11. Critias quoque Plinius meminit. GRAEV. Πολυκλείτου καὶ τοῦτο ἔργον) Statua nimirum illa, de qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum Scholiastes: Γραφεὺς ὁ Πολύκλειτος ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ, καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται θαυμάζω. Insensibilissime quidem hoc, si unquam ab ullo quidpiam, ab Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & revera ἀγαλματοποιὸς fuit Polycletus? Cicero certe III de Oratore, *Una fingendi est ars*, inquit, *in qua praestantes fuerunt Myro, Polyclētus, Lyſippus*. Idem Plutarcho in Symposio audit πλάστης. Idem ab eodem hoc Luciano inter πλάστας nobiles memoratur in Soinnio § 9, & in Sacrificiis c. 11. Omitto quamplurima ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera eius ab auctoribus celebrata, diligenter congessit Iunius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus lector possit discere. IENS. Vid. Iens. Et Davis. not. ad pag. 4 Tuic. SOLAN.

ead. l. 11. Κριτίου) Idem hic Critias cum eo, qui ῥητ. c. 9 memoratur. SOLAN.

ead. l. 13. Φαλαντίαν) Supra Tim. § 47, ἀναφαλαντίας, *re-calvaster*, ubi vid. quae Hemsterh. notavit. REITZ.

ead. l. 15. Αὐτοαἰθρώπων ὁμοιον) Vid. Hemsterhusius ad Tim. § 52, ubi αὐτοβορέας occurrit, i. e. *verus & ipsissimus boreas*, aliaque obiter indicantur: at cum ibid. promissit, se hic dicturum, quid sit αὐτάνθρωπος, nulla tum divinatione praevidit, hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini: talem si diceret hanc, ὁμοιον ἀνθρώπῳ πλάσμα dixisset; at iam vult eam ita referre vivum ac spirantem, i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit *ipse homo*. Talia autem praeter philosophorum αὐταρχή, αὐτοσοφία,

Lucian. Vol. VII.

M m

etiam aliis frequentantur, ut *αὐτόπαις*, quod Hesych. affert, *αὐτόλυκος*, *fur* pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis *Autolyco* derives, an ab ipso *λύκος*, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. *Metam.* XI, 313: *Nascitur Autolycus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere assue- rat patriae non degener artis.* REITZ.

ead. l. 16. Πέλχας) Confule Thucyd. I, 29, ubi saniores Codd. ita legunt. SOLAN.

Pag. 269. l. 2. Στεφάνους) Honor divinus, inquit Barthius, 279. SOLAN.

ead. l. 4. Ἡπιάλου) Vid. Schol. Adde supra eundem ad Gall. c. 9, ibique notata: item Theogn. v. 174. REITZ.

Pag. 270. l. 3. Τάλως) V. *Ὀρχ.* c. 49, & Platon. *Minoë* ver- sus fin. p. m. 510: ὁ γὰρ Τάλως τρεῖς περιήει τοῦ ἐνιαυτοῦ κατὰ τὰς κόμας φυλάττων τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμ- ματείοις ἔχων γεγραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοὺς ἐκλή- θη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603 D. SOLAN.

ead. l. 4. Τῆς Κρήτης περίπολος) Habuimus de Salt. c. 49, & 2 Ver. Hitt. c. 6. REITZ.

ead. l. 5. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο) Sic supra *Ἵπ.* Eik. cap. 23. SOLAN.

ead. l. 16. Κηρῶ) V. Iani Rutg. Var. Lect. V, p. 461. SOLAN. in Schol. col. 2. l. 3. Δαιδάλου — αὐτόματα) Idem habet Palaephatus de Incredibilibus c. XXII, & Tzetzes Chil. I, cap. 19. CLER.

Pag. 271. l. 2. Πυρετῶ ἐχόμενοι) Πυρετῶ συνέχεσθαι usita- te dici, ostendit Iac. Ellner. ad Evang. Luc. IV, 38. Sed & ἐχόμενος πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo simplici ἐχεσθαι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut ἦν ὑπὸ πυ- ρετοῦ ἐχομένῳ, Sect. IV, aph. 34 & 35 &c. Aliisque locis, ab Foefio in Oecon. Hippocr. v. ἐχειν indicatis, cum praepos. ὑπὸ. Sed & sine ea, ἀνὴρ ρούσῳ εἶχετο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura accumulare in re nimis nota. REITZ.

ead. l. 18. Ἀλωπεκῆθεν) Ut Τοξ. c. 27, & Ἑτ. Δ. II. Quod ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis antea scri- ptum erat Ἀλωπεκῆθεν, quamvis iidem libri recte in illis lo- cis habeant. SOLAN. Ἀλωπεκῆθεν recte Solan. restituit, quia non solum sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut ex Alciphr. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀλω- πεκῆθεν quoque scribentem. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Ἐδεδίσιν) Lege ἰδεδίσιν ἄν. LA CROZE.

ead. l. 11. Ἀγανακτεῖ &c.) Scribe, ἀγανακτεῖ ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ, indignatur, nisi flato tempore eximiiis victimis pascatur. Sic scribendus Ms. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν, invito Graecae linguae genio. Vertitur satis inepte, nisi in tempore iustorum sacrificiorum epulis excipitur. Ἱερὰ sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae Diis adolentur. Τέλεια ἱερὰ sunt eximiae hostiae. Quod ἱερὰ ῥέξαι Homero est, hoc Thucydidi ἱερὰ δύνειν, sacra facere, victimas caedere: apud quem etiam legitur ἱερὰ τέλεια. Dicuntur & ἱερεῖα, hostiae: inde ἱερεῖα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. II, οὐκὰ ἱερεῖα caro suilla: Athen. lib. I, τροφή τῶν νεογνῶν ἱερέων, caro tenerarum pecudum. Sic & ἱερεύειν & δύνειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. Sic & sacrificare apud Plinium lib. XXVIII, 19. GRAEV.

ead. l. 12. Ἐφ') Sic Ven. utraque. Vid. & Τιμ. c. 5. Reliquae ἀφ', nisi quod Fl. habet ὑφ'. SOLAN. Facile secutus sum id, quod verum est. Quod tamen Graev. dicit, ἀφ' invito linguae Graecae genio scribi, hoc non plane perspicio: nam cum recte dicatur ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, & similia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἡ ἀπὸ, ut ἀπὸ μιᾶς ὁρμῆς, υπο impetu, Thucyd. VII, 71 f. & ἀφ' ἐνὸς καλεύσματος Diod. Sic. III, 15, 67, ubi plura Wessel. non esset adeo contra analogiam ἐστιαθῆναι ἀπὸ ἱερῶν, quando ἀπὸ id significaret, unde excipere; sed quia δειπνεῖν ἀπὸ τῶν τινος partitivum potius est, & ἐφ' hic melius satisfacit tempori, totumque sacrificium complectitur, id cum viro clariss. praetuli: ac tricari amplius nolim. REITZ.

Pag. 273. l. 14. Ἐσπειραμένους) Conf. supra Συγγρ. c. 29 med. Infra Διψ. c. 6 m. & Εὐχ. c. 2 f. SOLAN. Et si in locis ab Solano indicatis non ἐσπείρ — sed περισπείρ. legas, tamen ad probandam hanc scripturam & versionem valent: nam α σπειράομαι, in gyrum contraho, formatum est, pro quo Th. Morus interpres Parisinae ed. sparsis dedit, quasi ἐσπαρμένους α σπείρω legisset. Sed Gesnerus id sponte ad Graeca rectius composuit. REITZ.

Pag. 274. l. 1. Πᾶσιν) De emendatione cogitaram; sed traiectio est, quamvis duriuscula, Luciano tamen familiaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid. c. 27. SOLAN. Ego comma adieci, ut ad ἐδείκνυσεν referatur. Traiectiones nonnullas eiusmodi constructionis oportuisset additas ab eo, qui tamdiu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra, Parasit. § 16. Addimus hic Imag. c. 11 f. ἀλλ' οἷς

προεῖπον ἐκείνοις. Rhet. Praec. cap. 18, ὅττι κεν ἐπὶ κε ῥῆμα γλῶτταν ἔλθῃ. Bis Accus. 34, πάντα γούν μᾶλλον ἂν ἤλπισα τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis iam addere non vacat. REITZ.

ead. l. 11. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν) Magnitudine enim Indi Elephanti Africis praestant, teste Livio XXXVII, 39. SOLAN.

ead. l. 13. Πινναρᾷ) Ita V. 2. Reliquae πινναρᾷ. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκᾷτη) Videnda hic vita Marini a Proclo scripta p. 68: φάσμασι μὲν Ἐκατικοῖς φωτοεῖδεσιν αὐτοπτοῦμένοις ὁμίλησεν. SOLAN.

Pag. 275. l. 9. Κατὰ φύλα κ. φρ.) Homer. Il. B, 362. SOLAN.

ead. l. 12. Ἱερῶ Πλάτωνι) Plat. π. ψυχ. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰκάζων) Forſan εἰκάζον. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδες, mutatione non opus erit. REITZ.

ead. l. 17. Πρὸς φίλους) Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laet. VI, 18: Sed etiam inimico atque ignoto exislabit non esse mentiri suum. SOLAN.

Pag. 276. l. 7. Ἐπιμετρήσαντος) Quid proprie significet, pater ex Dial. Mort. V Plutonis & Mercur. § 1, ἐπὶ τοῖς ἐννεήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Hic igitur iocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντος. REITZ.

ead. l. 11. Ὁ δὲ πυρετός, οἷος; καύσωνος σφοδρότερος) Benedictus: Febris, o qualis! incendio certe vehementior. Mf. ὁ δὲ πυρετός, οἷος καύσος σφοδρότατος, θερμότερος, febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior. REITZ.

Pag. 277. l. 1. Χάσματος) Conf. supra de Lucr. c. 2. REITZ.

ead. l. 6. Δοκεῖ) Mallem δοκεῖν. SOLAN. Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Lucr. c. 5. Ar non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὧς, non incommodum sensum exhibet. REITZ.

ead. l. 7. Ἐπιλεγόμενος) Th. Mag. v. ἀναλέγομαι haec eod. modo affert. In quo tamen male admodum interpunctio facta in ed. Blankardi, dum dedit, Λουκιανὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum, quod post φιλοψευδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, iam quisque videt, vel me non monente. REITZ.

ead. l. 10. Οὐπω πεπλήρωται, φησι, τὸ νῆμα) Divus Augustinus cap. 12 De cura pro mortuis. Caesarius Monachus historiar. memorabil. cap. 42, lib. XII. MARCIL.

Pag. 278. l. 5. Ἐπιμενίδην) Poëta hic Cretenfis, quem 50 annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403 f. Vid. Τιμ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 11. Υἱέων) Sic pro υἱῶν etiam paulo post & alibi scriptum invenio. Alios amare υἱῶν, qui dubitat, adeat Herodian. III, 14, 17; Ev. Matth. XX, 20; Luc. I, 16 &c. REITZ.

ibid. Οὗτος ὁ αἰμὴν — τούτων) Formula bene precandi & affirmandi. Alciphr. III, Ep. 19 pr. κοινωνικὸς ὦν καὶ φιλέταιρος ὄναιο σαυτοῦ — bene tibi sit ex te ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, dedit perinissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in malam partem, per ironiam, idem habuimus Asin. c. 36 f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων autem pertinere ad υἱέων, monuit Iac. Elfn. in Epist. ad Philem. I, 20, ubi legimus, καὶ ἀδελφά, ἐγὼ σου ὁ αἰμὴν ἐν Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia affert, Maiumque merito reprehendit, qui illa ex Venerea phrasi, *frui aliquo*, interpretetur. REITZ.

Pag. 279. l. 2. Τὸ περὶ ψυχῆς τοῦ Πλ.) Alio ordine infra Musc. Enc. c. 7. SOLAN.

ead. l. 14. Κυνίδιον — Μελιταῖον) Vid. supra Μισθ. c. 34, & infra Συμπ. c. 19. SOLAN.

Pag. 280. l. 2. Σανδάλῳ γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παῖσθαι) De puerili, item fervili & contumeliosa hac solearum ac sandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa habet Gataker. in Cinno c. 19 med. REITZ.

ead. l. 5. Ἀρίγνωτος) De hoc nihil invenio. SOLAN.

ead. l. 9. Πέλεκυν) Confer Συμπ. c. 6, ξίφος αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ κοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. SOLAN. Sic Demosthenes, teste Plutarcho Vit. Phocion. p. 303 ed. Reisk. cum ad dicendum surgere videret Phocionem, ad amicos dicere solebat, ἢ τῶν ἐμῶν λόγων κοπίς πάρεστιν. Monuit hoc cl. Bel. de Ballu. Idem vir doctiss. conferendum iussit Xenoph. Cyrop. IV, 2: μὴ δῶμεν αὐτοῖς μηδὲ γινῶναι πάντων ὅτι ἀνδρωτοὶ ἐσμέν· ἀλλὰ γερὰ καὶ κοπίδας καὶ σαγαρεὶς ἅπαντα καὶ πληγὰς ἥκειν νομίζοντων.

ead. l. 11. Θέον ἀπὸ μηχανῆς) Proverb. BOURD.

ibid. Ἐπεισκληθῆναι) Ἐπεισκυκληθῆναι legendum videtur. GUYET. Ἐπεισκυκληθῆναι) Aliter antea hic in omnibus libris nostris legebatur, nempe ἐπεισκληθ—. Sed certa est Kusteri emendatio. Vid. Ἑκκλ. c. 9, ubi recte habet Fl. [Lego ἐπεισκυκληθῆναι, aderat enim invocatus & inexpectatus. Aristoph. Theismoph. v. 272, εἰσω τις ὥς τάχιστα μ' εἰσκυκλη-

σάτω. KUSTER.] Ἐπεισκληθῆναι μοι) Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kusteri coniectura, qui ad Aristoph. *Θεσμοφορ.* 774 suspicatur legendum *ἐπεισκυκληθῆναι*. Probaverat iam ad v. 102, *εἰσκυκλεῖν* esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam deicendentes de coelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus, ita hic locus interpretandus fuerit, *tanquam Deum e machina in hanc scenam a Fortuna demissum*. Si unus Codex addiceret in verbo paulo reconditiore, & captum librarium superante, non dubitarem, sic, ut iubet Kusterus, reponere. GESN.

Pag. 281. l. 2. Ἐπήκουσα) Forſan ὑπήκουσα legendum, adſcripſerat Solan. Neſcio, num ex ſuo ingenio, an monitu alterius. Verum quia ſupra c. 6 verſus fin. etiam habuimus τὴ μεταξὺ εἰσιῶν ἐπήκουον, nihil hic quoque mutare conſultius fuerit. Adde & Prometh. § 20, μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Ac de Salt. c. 64, μὴ ἐπακούοντα τῶν ἀδομένων. Et iam tanto minus de mutatione ſollicitus erit REITZ.

ead. l. 15. Συνεστῶτα ἑρᾶσθαι) Συνεστῆναι etiam deinde c. 32 med. ſic accipitur, ut ſignificet idem fere, quod ὑφεισθηκέναι, φύσιν ἔχειν. Nimirum *συνίſταται* vel *συνέſτηκε*, quidquid poteſt cum aliis ſtare, quidquid nec ſibi, nec aliis repugnat, non involvit, ut aiunt, contradictionem, vel implicat. Obſervata Budaeo verbi notio, ſed exemplis, quod ſciam, nondum firmata. GESN.

Pag. 282. l. 7. Κράνειον) Sic ſcribitur etiam N. Δ. I, ubi vid. not. SOLAN. Κράνειον praeferendum eſſe vid. ad Quom. Hiſt. c. 3, & ultimum ibid. REITZ.

ibid. Τιſίων) Vid. ſupra Τιμ. c. 14. (iam c. 22.) SOLAN.

ead. l. 9. Ἀνορύξας) L. *Fl. & S.* cum *A.* Reliquae ἀνοίξας, abſurde. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀοικητος ἦν, ἧδ' ὅς, ἐκ πολλοῦ ὑπὸ δειμάτων) C. Plinius Epist. 27, L. VII. Scriptor vitae S. Germani Antiſiodoreniſis Episcopii c. XVII. D. Antoninus Archiepiſc. Florentin. T. II, c. 9, Tit. 12, paragr. 8. MARCIL.

Pag. 284. l. 1. Καθαράν) Diod. Sic. II, cap. 39 pr. καθαράν ποιῆσαι τῶν θνητῶν γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Theſt. p. m. 3 C. οὐδὲν μέρος καθαρόν οὐδὲ ἀκίνδυνον ὑπὸ ληſτῶν. Ibid. pag. ſeq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. REITZ.

ead. l. 10. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν) Facere ludit in duplici ſi-

gnificatu; cum & pro *valde sapiens*, & quasi pro eo, qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat. Sic δαίμονιος ἐπεθύμουν, *misere*, i. e. *valde cupiens*, Aristoph. Plut. v. 675. Adde Aelian. V. H. II, 4, ἐσπουδακὸς δαίμονιος. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. REITZ.

Pag. 285. l. 8. Μνήμα) V. Diog. Laërt. p. 246 F. & Hesych. π. σοφῶν. Sed pro ὥστε hic apud Nostrium lege ὥστε. SOLAN.

ead. l. 10. Στείλαμενοι νεκρικῶς) Ad ista verba στειλάμενοι νεκρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vestī infuere. Ὅτι, inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίνας στολαῖς ἀμφιέννυσαν. & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς, haec adiecit: ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνήσκας ᾤετο εἶναι, ὥσπερ καὶ τὰ σώματα. GRAEV.

ead. l. 11. Καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κράνια μεμιμημένοις) In Salm. ed. simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis, *ac personis in capitis affictis*, ignorans, utrum sic praefes eius & editionis & versionis de industria scripserit, ac interpolare voluerit Th. Mori versionem, an eam ipsam retinere, quae est in *capita*, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Graeca id modo volunt, assumpsisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumpsisse larvas tales, quae in speciem simul & formam cranii vel calvariae, vel diu mortui capitis fictae essent. GRON.

Pag. 286. l. 4. Τάχα) L. & Ven. utraque ταχὺ, quod non placet. SOLAN.

ead. l. 7. Κοπτὸν) Hinc Coptica lingua. Inde terrestri iam itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse diximus ad Τοξ. c. 27. V. Plut. de Iside p. 356 Spanh. SOLAN.

ead. l. 8. Μέμνονα) Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II, 61. Sed hic noster ἐπιμτρεῖται, cum voces sibi ait prolatas &c. Vid. & Τοξ. c. 27. Adde Philostr. p. 232, & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audivit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuae, an vero ab aliquo, qui tum adesset, aut sub basi lateret, a sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII, pag. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam, (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. SOLAN. Hemsterh. adscripserat: vid. Strab. XVII, pag. 1170, ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μερμόνιον — Περίστευται δ' ὅτι ἀπαξ καθ' ἡμέραν ἐκάστην ἡμέραν — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. Plinius ait, quotidiano solis ortu constatum ra-

diis crepare, Lib. XXXVI, c. 7, & ita Corn. quoque Tacitus L. II, c. 61, *Annal. referens, visam fuisse Germanico hanc Memnonis saxeam effigiem*; (meminit & Eusebius in *Chronicis*, & Dionys. *Periegeta* v. 250. *Vid. omnino Lucianum* Ἀπιστῶν pag. 349, T. 2 ed. Amst.) Adde Scalig. *Animadv. ad Euseb.* p. 25. Meminit & Iuvenal. *Sat. XIV, 5: Dimidio Magicae resonant ubi Memnone chordae*; ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes rex iussit aperiri, existimans mechanici aliquid esse, quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo *dimidia* dixit, id est, aperto & diviso. REITZ.

ead. l. 12. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπεσιν ἑπτά) Prorsus eadem locutio est in *Evang. Matth. XIII, 35, ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν παραβολαῖς*. Et ad idem *Evang. V, 2*, ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδαξεν αὐτοῦς, I. Elsner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmō autem τῆς ἐν, vid. supra ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. *Past. II, p. 81, σύριγγ ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνεομένη*. Et *Alciph. I, 31, pag. 138, ἀμυνοῦμαι αὐτὰς, οὐκ ἐν σκώμμασιν, οὐδ' ἐν βλασφημίαις*. Per multa alia non absimilia afferre liceret, ut ex *Homer. Batrach. ante med. κοσμήσαντες ἐν ἔντεσι δαιδαλέοισι*. *Diod. Sic. V, cap. 57 pr. ἐν παιδείᾳ δῖνενγκαν*. Vel *IV, 78 pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμάζομενος δαίδαλος*. Item ex *Nostro, Phalar. I, c. 5, ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν*, ubi & alia iam dedi; nec non *Amor. 29 pr. ἐν ὄμμασιν ὑποβλέπων*. *Timon. c. 15, ἐν δύραις κατακλείειν*. *Ev. Matth. V, 13, ἐν τίνι ἁλισθήσεται*; sed satis esto. REITZ.

ead. l. 14. Μεμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν) *Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia*. Sic *Benedictus*. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos coniungit, & *Apul. Metam. 11: Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatica dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur*. Sic & in libro de *Macrobiis cap. 4 recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς*. Nec repudio lectionem editam. In *Flor.* tamen legitur *ἱερογραμματέων*, sed in *Mf. ἱερῶν γραμμάτων*, quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμμάτων σοφίαν θαυμάσιος, admirabili sacrarum literarum

sapientia praeditus. Sacras literas vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae nonnisi initiatis tradebatur, & circumsectis, magiam scilicet, & literas Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodorum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum, aliosque habentur. GRAEV. Infra Macrob. c. 4 pr. ὡς περ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Auēt. c. 14. Quare & hic rectius γραμματέων, quam γραμμάτων. Intelligi autem εἰς vel τις, in vulgus notum, & monuimus aibi, ex Aristophan. Plut. εἰ γὰρ τῶν φίλων, aliisque. REITZ.

ead. l. 16. Αἰγυπτίον) Mallem Αἰγυπτίων. SOLAN. Αἰγυπτίον non modo Fl. & Fr. sed & I. H. P. B. 1. &c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere, quia παιδεία Αἰγυπτίος bene connectitur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Ὅσον — εἰκάσαι) A Graeculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere, Isidem Graece locutam. Sed solent etiam barbarorum nominum etymologias Graecas tradere. CLER.

Pag. 287. l. 1. Ἀδύτοις) Conf. supra Ἀλεκτ. c. 18. SOLAN.

Pag. 288. l. 5. Δεξιῶς ὑπηρετεῖ καὶ διηκουεῖτο ἡμῖν) Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΟΥΜΑΙ καὶ διακονῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ Φιλοφρονίῳ, ἢ ἀπιστῶν δεξιῶς ὑπηρετήσεν καὶ διηκουεῖτο ἡμῖν. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν σκοτεινῷ ὑποστὰς) Sic & Th. Mag. v. ὑφίσταμαι. SOLAN.

Pag. 289. l. 8. Δύο μοι ἐγένοντο διάκονοι) Articulum οἱ, qui in omnibus edd. adhuc legebatur ante διάκονοι, expunximus auctoritate Mf. Reg. 2954.

ead. l. 15. Ἀλλὰ δεήσει ἡμῖν ἐπικλυσθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαντλουμένην) Et quae venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subiecit, residebit, si claudatur domus aqua referta? Immo an claudi potest? Perit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυσθῆναι. Sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat. GRON. Certissima est, meo iudicio, Gronovii emendatio, rescribentis ἐπικλυσθῆναι. Id namque verbi hic requiritur. Noster in Timone § 18, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιτροπὴν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσῶν, ἐπικλύσω αὐτόν. IENS. Ἐπικλυσθῆναι) Secun sumus emendationem Gronovii omnino necessariam. SOLAN. Ἐπικλυσθῆναι legendum etiam probe monuit Weff. ad Diod. Sic. IV, c. 51, N^o, 39. Quare tot viris erudi-

tis consentientibus ita edere, non expectata Codd. auctoritate, nullus haesitavi. REITZ.

Pag. 290. l. 13. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τοῦ Πυθίου εἰκόνα ἐκτυπούσης τῆς σφραγίδος, καὶ οὗτος ὁ Ἀπόλλων φθέγγεται πρὸς ἐμὲ, οὐ λέγω, μὴ σοι ἀπίστα δόξῃ περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλυνεῖσθαι) Benediclus: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam res incredibiles narrare. Pro ἀπίστα* Mf. ἀπιστούντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico, me sacrum anulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & iactare.* GRAEV.

ead. l. 17. Ἀμφιλόχου) V. Ἀλεξ. c. 19, & not. &c. 29, & Paus. Att. pag. 33. Orig. c. Cels. 131. B. SOLAN. Ἐν Ἀμφιλόχῳ) Scil. οἰκῶ. Dictum satis ante. Sic supra c. 14, Ἐν Γλαυκίου. Vid. Bos de Ellipsi. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὑπερδιαλεχθέντος) Mira vox & mihi suspecta. SOLAN. Cl. Bel. de Ball. vertit: *où la statue de ce héros a réellement causé avec moi*, emendationem Larcheri secutus, pro Ὑπερδιαλεχθέντος facillima mutatione legentis ὕπαρ διαλεχθέντος, in notis ad Herodot. lib. VII, T. V, p. 317.

ead. l. 5. Τὸ ἐν Μαλλῶ — ἀληθέστ.) Huc facit Paulaniae locus (p. 33 in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμοῦ &c. De Alexandri Abonoteichitae oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐγγράφας) Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλεξ. c. 19. A Iove Heliopolitano etiam factitatum tradit Macrobi. I, 23. SOLAN.

ead. l. 13. Δοκεῖν οἰνθεῖς δεῖν) Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰνθεῖς οὐ δεῖν δοκεῖν μόνος ἀντιλέγειν ἅπασιν, existimans non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen, eiectione alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniorem reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere, οὐ δοκιμάσας δεῖν μόνος &c. Duplex infinitivus nihil habet incommodi; vid. supra c. 7, χρῆναι εἶναι. I. I. Wetsten. malit ἀντιλέγων. REITZ.

Pag. 292. l. 14. ΦΙΛ.) Continuabantur haec antea in ple-

risque impr. ego distinxi, suadente *Fl.* ed. lacuna, *B.* 2. & *S.* SOLAN. Interpres Thom. Morus Latinae versioni personam *PHIL.* & mox *TYCH.* inferuerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσα quoque dedidisse, si vel nulla ed. praeisset. REITZ.

ibid. ἀπέλαυσα) Ita *Fl.* ed. recte. In rel. ἀπήλαυσα. SOLAN.

ead. l. 15. Λυττῶν) Λυσσῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν. At λυττῶντων κυνῶν contra rursus Dial. Mort. XVII ad f. Sed eodem redire, quis nescit? REITZ.

Pag. 293. l. 6. ΤΥΧ.) Et hic, priore mutata, iterum nova reponenda fuit persona. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδὲν οὐ μὴ) Nondum assentior Florentinae. Triplex enim illa negatio intensissime negat. Vid. modo supra Rhet. Praec. c. 20, οὐχ ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ οὐχ ἀγωνιστὴν εἶναι σε, ibique notata. REITZ.

IN HIPPIAM.

Pag. 294. l. 1. ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.) Προσλαλῶ, ut aliae nonnullae, de quibus ante dixi. MARCIL. ΙΠΠΙΑΣ) Olearius eundem censet cum Platonico illo decantatissimo, ad Philostr. p. 495. Sed vide c. 3, unde, longe alium multoque recentiorum esse, luculenter patet. Sophista ille merus, (& ita audit eo ipso in loco) hic mathematicus summus, non oratione tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria, Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod autem ibi vir eruditissimus de rebus ab eo Olympiae factis testem Nostrum adducere videtur, μνημονικὸν σφάλμα est; nisi forsitan respiciat Hr. c. 3, ubi primus inter eos numeratur, qui Olympiae declamando inclaruerunt. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀγαθοὶ) Ἀγαθὸς τι ποιεῖν, aptius ad aliquid praestandum, esse Graecismum usitatissimum, ut Aelian. V. H. I, 10, κρῖτες τοξεύειν ἀγαθοί, eo minus opus est dici, quo pluribus potest. Vid. Homer. sexcentis locis ἀγαθὸς βῆν exhibentem, & fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. Lit. A. REITZ.

Pag. 295. l. 1. τῶν πάλαι) Male omissum in *Fl.* articulum quisque fatebitur, qui mox τῶν κάτω adspexerit, noveritque, τοὺς πάλαι significare antiquos, quod vel ex Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de Gymn. cap. 21; τῶν ὕστερον, posterorum. Quare in re tritissima plura afferendo lectori gravis non ero. REITZ.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βουλόμενος) Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurienus. Sed per

Musas! cui bono hic illud *aliter*? Immo, non quod temere & fuiliter *historiae narratione me ostentare volo*. GRON.

ead. l. 11. Καὶ τὸν Κνίδιον Σώστρατον τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὴν Μέμφιν) Sostratus ille Cnidius fuit celeberrimus ille Architectus, qui turrim in Pharo insula aedificavit, de quo Strabo L. XVII, Plin. L. XXXVI, cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. Quom. Hist. scrib. Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemaeo & Memphi capta per Nili diversionem, expecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi hanc historiam, & quis fuerit ille Ptolemaeus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellionem silent historiae. Tentabam me extricare legendo, τῷ μὲν Πτολεμαίῳ χειρωσάμενον τὴν Μέμφιν, id est, qui Ptolemaeo subieci Memphis. Nam Ptolemaeus Philadelphus, cuius tempore vixit ille Sostratus, & quo imperante & sumtus suppeditante exstruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum Sostratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus est. De Ptolemaeo Cerauno dicto, incidit mihi quaedam suspicio, haec intelligenda esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemaeus ille Ceraunus dictus vir praeceps fuit, & ad audacia facinora promptus, & qui, cum natu maior filiorum Ptolemaei I Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat, patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor, eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre iam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est, patre adhuc vivente Ptolemaeo, Sotere, seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet iam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre iam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile, Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argaeum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam praecipitis audaciae viros, nec tanta iniuria affectos. Si coniecturae credendum est, ista haec mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. PALM. Donec lux maior affulgeat, Πτολεμαίῳ legendum censeo, non, ut in libris est, Πτολεμαῖον. Narrat Paulianias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide, an inde aliquid elici possit, quo huius facti pateat veritas. SOLAN.

ead. l. 14. Τριήρεις) Combustas ab Archimede hostium naves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara eius facta data opera memorantes haud temere quidquam omitturi censendi sunt. Mendum esse hic in x— suspicor. Ut ut sit, exstare Veneriis audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exerens. Sed an veteribus speculi ustorii usus iam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitus fateor; quamquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum S. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide *φρυγίτη* legere me memini, qua de re ad *Ἀλεξ. c. 21* dictum est. Laërtius autem diserte ait lib. de ira Dei cap. 10, p. m. 630 C. *orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua resulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.* SOLAN. De Archimede hoc puto primum somnium Lucianus dixit. LA CROZE. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briareā vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. REITZ.

ead. l. 15. Θαλῆς δὲ &c.) In marg. *A. W.* adscriptum: idem Laërtius in vita Thaletis. Sed Gesn. locum iam indicavit. Addam tantum verba Diogenis: *Κροῖσον, ᾧ καὶ τὸν Ἄλυν ὑποσχέσθαι ἀνευ γεφύρας περάσαι, τὸ βεῖθρον παρατρέψαντα.* REITZ.

Pag. 296. l. 1. Ἄβροχον διαβιβάσειν) Cautè narrat Herodotus I, 75, & ita ut fidem se adiungere narrationi diserte neget: asseverate, ut videtur, Apollodorus apud Diogenem Laërtium I, 38: plane sine ulla dubitatione Schol. ad Aristoph. Nub. 180. Illud *κατόπιν* nostri diserte, ut solet, explicat Herodotus, *ἀνωθεν τοῦ στρατοπέδου ἀρξάμενον, διώρυχα βαθένην ὀρύσσειν, ἄγοντα μνηοσιδέα, ὅπως ἂν τὸ στρατόπεδον ἰδρομένον κατὰ νότου λάβοι, κ. τ. λ.* Etiam illud observandum. Qui narrabant Herodoti aetate, ii 1) non dicebant *Ἄβροχον* traductum exercitum, sed divisum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset: 2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et tamen Herodotum patrem fabularum vulgo appellamus: & noster dedit praecepta scribendae historiae. Cautius paulo ante de Archimede, cui incendia modo navium, non specula tribuat. GESN.

ead. l. 2. Οὐ μηχανικὸς) Atqui Mechanicum hinc probat Aristoph. Scholiastes. Sed hoc vult Lucianus, non eam fuisse Thaleri artem, sed virum industrium & sagacem, ingenii felicitate id assecutum, quod earum rerum artifices non viderant. Narrat etiam Herodorus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἰππίου) Nemone de hoc quidquam? Conf. Voss. de Mathem. Ceterum cave, hunc cum Platonis Hippiā confundas; quod miror a viro doctissimo factum in Catalogo Philosophorum. Hic enim Luciani aetate vixit, uti hoc ipso in loco vides, τοῦ καθ' ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 12. Οὐκ ἐν τοιαύταις — συνισταμένους) Spuria haec videntur & insititia. GUYET.

ibid. Ὑποσχέσασιν) Repetiit, puto, librarius improvide vocem, quae paulo ante affuerat: legendumque *ἀποθέσασιν*, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑπόθεσις. Est duplex genus artificum. Alii, & maior quidem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab aliis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis feliciter imitatione assequuntur, sed nihil novi ipsi inveniunt: quoties non est, quod imitentur; tantquam deprehensi, haerent. Talis non est Hippias: non expectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est. Non tantum designatam omnibus lineis figuram describere & transferre puerili industria potest, sed in data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcunque triangulum postulatum fuerit, construere. GESN.

ead. l. 13. Ὡτύχῃσαν) Et si Florentinae scripturam probo, quod augmentum saepissime omitti soleat, secutus ramen sum numerum maiorem illarum, quae *νῦτ* — habent. Vid. supra dicta ad Alex. c. 22. Pro Imag. c. 3 & c. 19 f. ubi *εὐδοκίμων*. Item Amor. c. 6 pr. ubi & *εὐτρέπιστο*, non *νῦτ* —. Adde dicta ad Gall. cap. 3 f. Ita *εὐλόγησε* in Evang. Matth. XIV, 19. Et Luc. II, 28, atque ubivis. *Εὐφράνη*, Act. II, 26, ac passim. REITZ.

ibid. Κατὰ δὲ) Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πτα. c. 5, & Ἑρμ. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorem & imperitum, ut qui primum omnium geometriae problema, quasi summum artis culmen, afferat: quasi quis dicat, literarum decus summum in eo versari, ut quis elementum primum a scite pingat, nisi forsan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare

non possem. Ex his autem verbis, ut aliquis sensus exprimat-
 tur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενοι. SOLAN.
 Nos gratum lectoribus facturos speramus, si notam cl. Bel.
 de Ballu, simul ad defendendum Lucianum contra Solanum,
 & ad emendandum dilucidandumque hunc locum facientem,
 ipsis viri praestantissimi verbis integram adscribamus. Ait au-
 tem : *Ce que Lucien donne ici comme le non plus ultra de la géomé-
 trie, est le premier de tous les principes de cette science, comme l'ob-
 serve Dufoul. D'où il infère que notre auteur étoit fort ignorant en
 mathématiques. J'ai de la peine à croire qu'un philosophe aussi sa-
 vant que Lucien, ait négligé cette partie de philosophie si essentielle,
 & si estimée des anciens. En vain Dufoul appuie son opinion d'un
 passage de notre auteur, Herm. c. 74, où il blâme la définition vul-
 gaire des points & des lignes mathématiques. Cette définition avoit
 déjà été attaquée par Aristote de insec. lin. p. 1223, & par Sextus
 Empiricus adv. Phys. pag. 623 ed. Fabr. Or, on ne peut pas douter
 qu' Aristote & Sextus n'aient été fort habiles dans cette science.
 D'ailleurs, pour prétendre que les lignes & points mathématiques
 n'ont pas réellement les trois dimensions, longueur, largeur & profon-
 deur, il faudroit que ce ne fût point des corps; car tout corps a néces-
 sairement ces dimensions: & si ce ne sont pas des corps, ce n'est
 rien de tout; ou il faudroit les ranger dans la classe des êtres imma-
 tériels, & purement intellectuels, dont l'existence n'est prouvée que
 par la foi. Mais occupons nous plutôt du passage de Lucien. Il me
 semble qu'il est aisé de le rendre très-intelligible, si l'on retranche
 un mot parasite, & qui nuit au vrai sens de la phrase. Ce mot est
 εὐθείας, que quelque copiste aura ajouté pour déterminer le sens de
 δόσεις, qui ne doit point être déterminé. Alors la pensée de Lucien
 est, qu' Hippias étoit si habile en géométrie, qu'il pouvoit, comme
 le disent les géomètres, former un triangle parfait sur une ligne
 donnée, quelle qu'elle fût, c'est à dire, qu'il pouvoit faire
 même l'impossible; car il n'est pas possible de tracer un triangle
 rectiligne, qui est le triangle parfait, sur une courbe. Je ne m'arrête
 pas à prouver que le retranchement du mot εὐθείας n'empêche pas la
 phrase d'être conforme au génie de la langue Grecque; car tout le
 monde sait que le mot γραμμὴ est un de ceux, que les Grecs aiment
 a ne point exprimer. Idem in Nott. Crit. pro συνιστάμενον repo-
 ni iubebat συνιστάμενον.*

ead. l. 14. Ἐπὶ τῆς δόσεως, φασὶν, εὐθείας) Proverbiale
 fuisse videtur. GUYET.

Pag. 297. l. 1. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἔτι δὲ
 ἀρμονικῶν καὶ μουσικῶν &c.) De admiranda Hippiae peritia in

artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I Vit. Soph. XI, ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem affert, arteque sibi memoriam comparasse docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, foccos, pallium, interulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum, opificia arteque eius enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Mureti; de puero, qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cuiuscunque linguae, vel nihil etiam significantia, semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocunque iusseris. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis aliiue egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. REITZ.

ead. l. 12. "Ὁν παραλαβὼν κατὰ δάτερα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινῶν) Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utique sic debuisset addere auctor, acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, cum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum. Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine huius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte. Nempe κατὰ δάτερα est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, κρητὶς μὲν βεβαιότατην ἅπαντι τῷ ἔργῳ βαλλόμενος, καὶ θεμελίῳ θέσει τὴν τῶν ἐπιτιθεμένων ἀσφαλῆσαν ἐμπροσθέν. Id describendi genus cum Salmurii proximum tautologiae existimaretur, vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstruelli aedificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Obisopoes aequare voluit Graeca, firmiterque munitionem omni futuro operi subiiciens, fundamentorum positione sub-

struendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccificandos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripae, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponendae aedificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret, & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret. GRON.

ead. l. 13. Θάτερα — 3.) Alterum alteri aequavit. SOLAN.

Pag 298. l. 1. Ὑψισι — κρατυνάμενος) Et haec insititia videntur. GUYET. Non accipio haec de testorum fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi videretur: sed de montium iugis circumpositis, quae portu quasi quodam facto tutum a ventis undique praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiae in eligendo loco, &, quatenus opus erat, accommodando. GESN. Adscripserat Solan. conferend. Δικ. p. 236, id est, Δικαστηρ. s. Bis Accus. c. 33. Ibi vero legas, *κατὰ τὴν ἀψίδα πετόμενον* quod non video quid hue faciat, nec quidquam iuvare ad emendationem arbitror, nisi pro *ἀποτόμοις* quoque aliud adiectivum substitueris. Nam etsi Ὑψισι — κρατυνάμενος non intelligo, & ἀψισι hac ratione melius conveniret, non tamen assequor, quid ἀποτόμοις, proprium celsi ac praerupti epitheton tum faciat. Quare in Gesneri expositione acquiescemus, donec meliores Codd. nacti verum apertius videamus. At si, quod iam suspicor, ἀψιδες, substructiones, sive murorum projectiones, magnis aedificiis sustinendis extrorsum adiectae, quas *contresorten* appellamus, significant, belle procedet ἀψισι ἀποτόμοις. REITZ.

ead. l. 6. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς) Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum *πυλῶνα* vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quae similitudo Graeci *πυλῶνος* ad Romanum vestibulum? & maxime huius, qui dicitur fuisse ὑψηλός, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὕψιός μᾶλλον ἢ ὄρθιος, quae omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt: *ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῶν εἰς τρυφὴν παρασκευασμένων οἰκημάτων (βαλανείῳ δ' οὖν καὶ ταῦτα προπώδεστατα) χάρισσαι καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμβάνονται ὑποχωρήσεις.* Et verte: *ad laevam vero conclavium ad delicias comparatorum (quippe & haec balneo artissima) venusti*

Lucian. Vol. VII.

N n

& multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus aedículas, (ut inepte interpretes, & iam alibi monere debuimus) sed conclavia, sic quoque οἶκος, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit, (& quales quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarunt Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique cum dicit εἰκόνες λίθου λευκοῦ, utique non sufficit, si cum Salmurienfi reddas marmoreae imagines, (an credidit, marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Obsopoeo ex albo lapide. GRON.

ead. l. 7. Εἰσιόντα δὲ τοῦτον) Intellige ἀνθρώπων. Ἀνθρώπων εἰσιόντα τοῦτον τὸν πυλῶνα ἐκδέχεται οἶκος &c. GUYET.

ead. l. 8. Οἶκος) Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ) Oecus ille, (vid. Noster περὶ τοῦ οἴκου) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive, quod eodem redit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a iucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi fallor, οἰκημάτια & ὑποχωρήσεις; quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene aliqui de hoc loco meritis. GESN.

ead. l. 10. Τῶν ἐς) Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένα οἰκήματα. GUYET. Assentior Guyeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχον διατριβὴν, quo facto, vulgatum nondum reiicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia διατριβὴ non satis convenit alteri huic membro. REITZ.

Pag. 299. l. 3. Τῆς ἀρχαίας ἐργ.) Sic supr. Πτ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται) Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legeretur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora; & hoc secuti sumus. GESN. Nihil varietatis invenio: nam si ἐξελθ— reperirem, lubentissime id cum Gesnero recipirem; quod enim paulo ante dixit εἰσιόντα δὲ τοῦτον ἐκδέχεται, alia ratio est. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τούτῳ) Supra hanc. Post. GUYET. l. e. Bene:

dictus dederat, *supra hanc*, quod Noster recte corrigit, *post hanc*, sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi saepissime τὸ sequens notare qui nescit, adeat Homer. II. H, 163 — 64, 65, ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ὦρτο — Τοῖσι δ' ἐπ' Αἰάντες — Τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς — & 367, Τοῖσι δ' ἐπ' Εὐρύπυλος — addatque notata ad Nostri Asin. c. 11. REITZ.

ead. l. 12. Ἐγκυλίσασθαι) Non iacebant tantum nudi, sed & volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei ministro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quassantur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi, nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII desinente) situm orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si Deus vitam & post labores tot itinerrum studiorumque exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato & curiosa expectanda sunt, quibus & veterum scriptis lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum seculorum excolantur. SOLAN.

ead. l. 14. Νομάδε λίθω διακεκολλημένος) Sic vertit Obsoepus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapide in Latinis auctoribus nihil legi. *Numidico lapide* debebat, credo, vertere; nam Numidae dicuntur Graece Νομάδες. Tum διακεκολλημένος male vertitur *exstructus*; melius, si *incrustus* dixisset. PALM.

Pag. 300. l. 1. Πυέλους) Conf. supra 'ιστ. β. c. 11 f. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀρχομένους ἔργου) Pindar. Ol. VI, 4. SOLAN. Ubi in ed. Steph. lego — ἀρχομένου δ' ἔργου &c. quod idcirco addo, ut appareat, non male marg. *A. W.* habere ἀρχομένου, modo iam addas δ', ex quo male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum ἀρχομένους forsitan est natum. Nec alienum est ἀρχομένου sic absolute poni, ut ἀρχεται ἐνι-αυτὸς, annus incipitur, vel incipit se. Vel ἀπὸ νυκτὸς ἀρχομένης, ab incipiente usque nocte, sive *prima de nocte*, ut (monente Steph.) interpretatur Cicero. Cui addo Theogn. v. 586, Ποῖ σχίσσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου. Sed quia accusandi casus ad χρὴ relatus, non est absurdus, nihil sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim. REITZ.

ead. l. 9. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάστιγας) Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τοῦ αὐτοῦ, plane non capio, cum nihil vel praecedat, vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque ἐκ τῆς αὐγῆς, orto errore, ut videtur, ex Codice maiusculis literis scripto, & illic confuso charactere T & Γ. GRON. Ubi

legitur, τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τῆς αὐτῆς μάλιστα, καὶ τοῦ φέγγους, sagacissime pro αὐτῆς vidit Gronovius corrigendum esse αὐγῆς. Utiq̃ue αὐγῆς clare habet ed. *Fl.* Sequitur contrinuo, καὶ τῶν φωταγωγῶν corrige φωταγωγῶν, ut itidem recte *Flor.* Post paulo, τὸν μὲν ψυχροδόχον οἶκον, εἰς βορὰν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, reponere βορέαν, (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in boream spectans. Quod hic εἰς βορέαν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28, ἐς ἀνεμον βορέην ἀποκεκρίσθαι dicitur. IENS.

ibid. Τῆς αὐτῆς) Lege τῆς αὐγῆς. GUYET.

ead. l. 10. Φωταγωγῶν) Quod Iens. monet sic scribendum, id praeter *Fl.* etiam recte habebat *I. H. P.* aliaeque. REITZ.

ead. l. 12. Βορέαν) Iens. Prave antea in omnibus βορὰν legabatur. SOLAN. Non potui, quin hoc invitis edd. mutarem. Βορὰ enim *escā* est. Long. Paft. II, pag. 74, ἀλλ' ὑμᾶς βορὰν ἰχθύων θῆσιν. Vel *opsonia*, ut vertit Hemsterh. Tim. cap. 8 med. REITZ.

ibid. Οὐκ ἄμοιρον οὐδὲ τοῦ μεσημβρ.) Ut nempe non quiescens aër esset, sed copiose a Septemtrionibus affluens, angustum versus meridiem exitum haberet, eaque ratione ventilatus esset salubrior. GESN.

Pag. 301. l. 9. Ἀφρόδων) *Fl.* ed. & Schol. ἀφρόδων. Mox L. & B. 2. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσσιν. SOLAN. Ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων) Non tam Scholiastae auctoritas me moveat, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφρόδων μὲν ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσασιν quam attentior loci ipsius arque rei consideratio. *Bivium*, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδιόνυσον. Circuitus forte possit applicari ad balneum: sed repugnat, quod ἀναγκαῖαι vocantur, quod ἀναχωρήσεις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. II, 56.) avertere ab oculis & naribus dominorum ea, quae profluentia necessario tetri aliquid essent habitura. Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσσιν, quod libros occupavit. GESN. Ego cum Schol. ἀφρόδων legendum censeo, qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων quo, tanquam honestiore vocabulo, significari solere alvi deiectionem, notum arbitror ex Epiet. Sent. 88, p. 134, καὶ τι τῶν ἀναγκαίων ποιήσαντα, ἀπορίζειν ἐκεῖνα τὰ μέρη. Adde Diod. Sic. IV, p. 297 pr. χρεῖα ἀναγκαῖα, ubi Weff. & illa Epieteti addidit. REITZ.

ead. l. 10. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον) Non notant haec

verba, ut credidit Benedictus, multis ianuarum egressibus munitum, (& quæso, quid est muniri egressibus ianuarum?) sed ut recte Obsopoeus, multarumque ianuarum egressibus patens. GRON.

ead. l. 11. Τεθυρωμένον) Pervium. GUYET. Bene; nam θυρώσθαι est ianuam vel ianuas facio. Aristoph. Av. 614, — οὐδὲ θυρώσαι χρυσάισι θυρώσας. REITZ.

ibid. Ὀρῶν) Corrige ὄρων. GUYET. Idem Ienſ. quoque monet in Lectr. Lucian. p. 362. Et vel sine librorum auctoritate sic edi curassem, adeo res est manifesta. REITZ. Ὀρῶν — μυκήματος) Non igitur simplex clepsydra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius IX, 9, ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum ex aqua comparationes memorat, in quibus præter cetera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυκήματος, bubulae vocis imitatio. GESN.

ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος) Qua ratione haec horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac sonitu simul horas indicarent, accurate exponere nequeo, nec festinatio finit addere, aut examinare, quae super his annotavi. Quare videat curiosus lector Pancirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2, Tit. X de horologiis, figuraeque clepsydrarum antiquarum ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad Athen. IV, c. 17, pag. 294, Philip. Carol. animadv. 2 in A. Gell. III, c. 3, Salmas. ad Solin. a p. 447 ad 458, atque alibi; aliosque, quos indicat Pinellus in additamentis T. IX Thesauri Graev. insertis p. 514 f. & seq. De horolog. Solar. Romae in foro, Memoir. de Literat. T. II, pag. 271, ac Bargaeum de obeliscis, Thes. Graev. T. IV, p. 1905, & potissimum p. 1922. Et interpretes Petron. ad Sat. 26 fin. & 71 fin. Ut alios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a calculo singulis horis in pelvim decedente, cum Pancirollo Tit. X de horologiis, probabile credo. REITZ.

Pag. 302. l. 1. Εἰ δὲ θεὸς παράσχοι &c.) Si les Dieux vous accordent jamais la faveur de vous y baigner, vertit cl. Bel. de Ball. intellectu ὑμῖν. post παράσχοι rectius quam Gesnerus, qui — ut lavare quandoque hic possim.

ead. l. 2. Πολλοὺς καὶ ἄλλους) Male posteriora in Fl. esse omissa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Philop. c. 19, ubi εἰ καὶ ante ἄλλο. τί οὖν καὶ ἄλλο πεισύντα ὁρᾷς; sed πολλοὺς καὶ ἄλλους, plane uti hic, in Rhet. Praec. cap. 11 ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab. Cebet. statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀνάθηματα ἐθεωροῦμεν. REITZ.

IN BACCHUM.

Pag. 303. l. 8. Ὑπὲρ τῆς στρατιᾶς) Et si περὶ, quod Solan. vult, usitatus; tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum ὑπὲρ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall. c. 18 med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro περὶ, Iliad. Z, 524: — Ὅδ' ὑπὲρ σέθεν εἰσὺς ἀκούω, quando de te probra audio. Sed praeter exempla ad Gall. l. d. allegata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149 ed. Rel. ἀμείνον ὑπὲρ ὑμῶν βεβούλευται, quod et si super nobis consuluit recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita eund. sensum haec Luciani admittunt. REITZ.

ead. l. 12. Ἀσίδηρα) Contra Diod. Sicul. III, c. 64, ait, ferum latuisse sub hedera. Sed quis in huiusmodi fabulis consensum requirat? REITZ.

ead. l. 14. Ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον) Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἰκαζον καὶ τὰ τύμπανα.) MARCIL.

Pag. 304. l. 1. Νεανίσκου) Τοὺς Σατύρους, Satyros. GUYET.

ead. l. 2. Οὐράς ἔχοντας κέραστας) Οὐράς ἔχοντας καὶ κέρατα. MARCIL. In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir clarissimus; sed ego vulgatam genuinam puto: sic enim iterum infra Ἑκκλ. cap. 4 f. de iisdem Satyris, κέρασται οἷα τοῖς ἀρτί γενηθεῖσιν ἐρίθοις τὰ κέρατα ὑποφύονται. Sic autem loqui amat Noster. Vide Δι. c. 3, ὑμενόπτερον δὲ, οἷα ταῖς — νυκτερίσι τὰ πτερά. SOLAN. Vereor, ut vera sit, quam Marcilius hic, ex librone, an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέρατα. & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est, quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet, mutaturus fuerat. Κέραστας iungendum cum accusativis reliquis: οἷα per synesin, s. syllepsin dicere malis, aut ellipsin adeo, (omnia enim ista nomina huic figurae accommodari videas) refertur ad κέρατα, quae in κέραστας latent: id qui concoquere non poterant, mutationem susceperunt. GESN. Optime iudicat Gesnerus, sanum esse vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intellectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic. vel durius ad Fam. XII, 1: *Ut ego quidem & urbi & otio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut videamur — tuti futuri.* Ubi post compressa est intelligitur turba vel seditio, cuius tamen

nulla praecessit nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV, pag. 536 pr. Πατρὶς Ἡράκλεια — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9 ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1 pr. Nos ad 2 Ver. Hist. c. 37, ubi πλοῖα καλοῦνθ' ἵνα sequente αὐτήν. Pro Imag. c. 9. Et Wessel. ad Diod. Sic. I, 93, N°. 4, & XI, 25, N°. 65. Ac mirare Stephanum & Rhodom. talia corrigentes. REITZ.

ead. l. 6. Μίτρα τὴν κβμην ἀναδεσμέκον ἐν πορφυρίδῃ) Fieri non potuit, quin, dum haec sic iunguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista vertunt, *mitra purpurea comam revinctam*? Sed duo praedicantur ab auctore, cuius verba sic distingue, ἀναδεσμένον, ἐν πορφυρίδῃ, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste*. GRON.

ead. l. 7. Ἐν πορφυρίδῃ) Interpres: *mitra purpurea comam revinctum*. Verte: *in veste purpurea & aureo cothurno*. GUYET.

ead. l. 8. Βραχὺν πρεσβύτην) Sileni imaginem & descriptiones persequitur, neque hoc loco praetermisso, Perizonius ad Aelian. V. H. 3, 18. GESN. Ne suspicere, *τραχὺν* melius esse, quod barbatus senex intelligatur; nam id paulo post sequitur. Et quis demum ignorat, brevitatem corporis in bello contemptui haberi solitam, qui Tacitum, Curtium ac Caesarem legerit? quare unum hoc tantum ex Caes. 2 B. Gall. c. 30 afferam: *quibus viribus, praesertim homines tantulae staturae, (nam plerisque hominibus Gallis, prae magnitudine corporum suorum, brevitatis nostra contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese collocare considerent*? Ubi & Graecus interpres priora reddidit, ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic τείχος βραχὺ Thucyd. VII, c. 29. REITZ.

ead. l. 9. Πρεσβύτην) Σειληνόν. GUYET.

ibid. Ωτα μεγάλα &c.) Cauda non instruxit hunc Baechi nutritorem Lucianus, quod tamen facit Diod. Sic. III, cap. 71, ubi id observat West. eumque rarius conspici in nummis & gemmis ait. Sed si hoc tanti est, adderem, conspici in marmoribus. At cum plurimum asino insideat, cauda non apparet. Ceteram formae Sileni, Panis, ac Satyrorum, descriptionem vid. etiam infra Deor. Conc. c. 4 & 5. Et supra Deor. Dial. XXII. REITZ.

ead. l. 12. Ἀπιθανόν) In omnibus libris nostris antea legebatur *πιθανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est emendatio haec nostra: nihil enim tali legato *absurdum*. SOLAN. Πιθανόν) Lubens dedissem *ἀπιθανόν*, si ullus Cod. aut ed. praeretur. Iam potest ironice intelligi, etsi paulo aegrius ita acci-

piam, quia primum ducem aperte contemptum inducit, adeoque & alterum serio despectum proponi verisimile est. REITZ.

ibid. Ἐτερον δὲ τὸν Πάνα. GUYET.

ead. l. 13. Τεράστιον ἀνθρώπου) Sic infra Ἑκκλ. c. 5, γελοῖους θεοὺς καὶ τεράστους. SOLAN.

ead. l. 14. Κέρατα) Cornua Pani ab antiquis afficta putat Polyænus, quia is cornuum in exercitu inventor, Strat. I, pag. 9. SOLAN. De Baccho cornuto vid. Diod. Sic. L. III aliquoties. REITZ.

ibid. Ὀργίλον) Sic de eodem Pane Theocr. I, 17, ἐντίγος πικρὸς, καὶ οἱ ἀεὶ δριμύτια χολὰ ποτὶ ὀνὶ κάθηται. GESN.

Pag. 305. l. 5. Εὐοὶ — δεσπότην) Omissa viris summis Bocharto atque Huetio observatio, quam aequè facile ipsis fuisset exornare, ac reliquas coniecturas, quas proponunt, ille in Canaan I, 18, hic Demonstr. Evang. Prop. 4, 4, 3. Nempe ipsum nomen *Iehovah* hic latere dicerent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus & spiritibus constans, cui responderet apud septuaginta interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem, & εὐοὶ, vel εὐοί, scripsere, quod factum video in editis, qui mihi patent, omnibus; illi votum forte, Bene illi! interpretati sunt, qua ratione cum nobili illo *hoshia na* — conveniret, quod in Iudaica illa thyrsophoria (Βακχίαια & hanc vocat Plutarchus Sympot. 4, 5.) ingeminatum novimus. GESN. Εὐοί) Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17. LA CROZE.

ibid. Τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸν δεσπότην) Miror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari coniecte, cum non moneat vel iubeat auctor, sed narret, speculatores coniecere ita vocari earum dominum. GRON.

ead. l. 10. Ἄλλ' εἶπερ) Ἄλλ' ἥπερ. GUYET.

ead. l. 13. Θηλύμιτρον) Hinc emendandus Suidas, apud quem suo ordine *θηλύμιτρος* leg. pro *θηλύμπετρος*. Conf. Ἑκ. c. 4. SOLAN. Mitram ut effeminatum quid rex Iarbas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV, 215: *Et nunc ille Paris cum semiviro comitatu Maeonia mentum mitra subnixus.* — REITZ.

Pag. 306. l. 5. Ἐγχαλινώσαντες) Absurda haec omnino; nec, cum haec scriberet, aut elephantem viderat, aut usum rationemve regendi fando audiverat. SOLAN.

Pag. 307. l. 1. Τύμπανα ἐπαταγεῖτο) Alibi *πλαταγεῖν* dicitur; vid. Lampe de cymbalis vet. c. 9, L. I, pag. 48 seqq. Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; verum

quia apparatus est Bacchicus, etiam Bacchica instrumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac tympanis in festo Cybeles & Bacchi urebantur: & sic Terentius, ridiculam aedium expugnationem describens, coquum cum peniculo etiam inducit. REITZ.

ead. l. 3. Τὸ ὄρθιον) Conf. supra notata ad Bis Accus. c. 11, ubi Pell. τὸν ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur; sed quia & μέλος potest intelligi, & saepius neutro gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. REITZ.

ead. l. 4. Σειληνοῦ) Quamquam haec ad risum movendum comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut. 646, 2: σάλπιγγιν οὐ χρωῖται τὸ παράπαν, ὥς ὅτε φθγγομέναις ἐμπερές. SOLAN.

ead. l. 17. Οἰόμενοι — ἀκούσθαι) Quae ista est connexio, dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis, inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant, credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima mutatione unius prope apicis posse restitui, οἰόμενοι, dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invidis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Audacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem verbo αἰομαι, pro αἶω, quod ipsum poëticum est, usum esse. Sed ideo non damno coniecturam; cum facile observationem eorum, qui Lexicis scribendis poliendisve operam dedere, & meam, qui pauca nimis annotare consuevi, fugerit. Praesto etiam causa est, ob quam verbo alio, quam ἀκούειν, usus esse potest Lucianus; quia statim sequitur ἀκούσθαι. Ipsa deinde raritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. GZSN.

Pag. 308. l. 2. Ἀκούσθαι) Ego vulgarum servo; nec enim Florentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc. Enc. cap. 6, vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούσθαι habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet, ἀκούσθαι bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν) Leviculum est mendum, cui similia iam in superioribus notavimus. Inde tamen factum, ut interpres quoque parem dederit versionem, hoc est, mendosam. Verrit ille, nescio, quod ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ' ὅ, τι &c. ac vertendum, nescio, quid illis de me visum fuerit; nescio, quid illi de me senserint, opinati sint. IENS.

ibid. Οἱ μὲν οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνοῦνται.) Interpretes, *alii* ne principium quidem attingunt: qui si esset Luciani sensus, saltem scripsisset ἐς τὴν ἀρχήν. Sed innuit, *alii* omnino non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis cap. 15, ἀρχὴν γὰρ οὐδὲ τὴν ἑλεγχον δέχονται. Et in Symposio cap. 28 ἴδιον οὐστὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν πειράσθαι ἡζίου. GRON.

ead. L. 5. Καταβαρτας ἀπὸ τῶν ἑλεφ.) Cum allusione ad Indos inrelligit, superbo quodam fastidio quosdam venire nolle ad audiendas suas recitationes vel declamationes. GESN.

ead. L. 7. Ἐπαιεῖν τολμῶσι.) Non est hic sermo de laudibus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Videtur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhetoris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod idem suadet proxima praefatio s. Hercules) denuo studia audientium hac praefatione excitare voluisse. Queritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant, feriis praeter spem turbatos, non audere... quid exspectamus? *laudarene an redire?* Redire profecto, nisi vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic, ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum ergo pro ἐπαιεῖν levi discrimine ἐπανίεσθαι, vel ἐπανίεσθαι. Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανίεσθαι, quod vix apice distaret ab ἐπαιεῖν, exemplum desidero. Certe sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae non ex ἐπαιεῖν, sed ex ἐπανεμμε tracta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem sperari, sequentia satis declarant. GESN.

Pag. 309. L. 2. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Οὐκ ἀπρὸς Διόνυσον hic omnino legendum videtur. GUYET. Οὐκ ἀπρὸς Διόνυσον, ita ut ego ante conieceram, Cod. L. & *Baf.* Reliquae corrupte οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον. SOLAN. Οὐχ ἂν πρὸς τὸν Διόνυσον) Miror, qui sustinere se ita diu potuerit tam absurda lectio & ἀπρὸς Διόνυσον. Ausim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix dubito, quin in aliquo supersit, ἀπρὸς Διόνυσον. Verbum iam Ciceronis aetate, (vid. Att. 16, 13.) ne de Athenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice convenit, cum quae sequitur narratio, non minus, quam quae praecessit, ad Bacchi comites & opera pertineat. GESN.

ibid. Οὐδ' ὅν ποιοῦμεν ἀλλότριον ἐν ἴνδ.) Οὐδ' ὅν ποιοῦσιν. *ἀλλ.* ἐν ἴνδ. Patescit narratione sequenti. MARCIL.

ead. L. 3. Ἐν ἴνδοις) Conf. Hemsterh. ad Nigr. § 5, ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exoritur, plura hic dicere minabatur; sed quae ille vir acturus erat, ego non

atingam. Potest interim curiosis adiri Diod. Sic. non uno loco. REITZ.

ibid. Τῷ Μαχλαίῳ) Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. GESN.

Pag. 310. l. 5. Τὸν) *Perçant.* GUYET. Conf. supra Gall. sub init. διατορον eodem modo. REITZ.

ead. l. 7. Αὐτὸν) Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτοῦ sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. τρ. c. 17. SOLAN.

ead. l. 10. Νιφάδεσσι) Hom. Il. Γ, 222. SOLAN.

ead. l. 12. Τεττιγῶδες τι &c.) Hom. Iliad. Γ, 151. SOLAN. Quales Ucalegon & Antenor Homer. Il. Γ, 151: Ἀγορηταὶ ἐσθλοὶ τεττιγέσσι ἐοικότες, κ. τ. λ. GESN.

I N H E R C U L E M.

Pag. 312. l. 2. Ὀγμιον) Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ *sulco*. Sic Aelian. V. H. IV, 8, p. 320. τὸν Ὀχον εἰ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ φωνῇ ὄνον ἐκάλουν. LA CROZE. Coel. Rhodig. L. VI, pag. 278, haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocula. Pluraque de variis Herculis nominibus praemisit. REITZ.

ead. l. 3. Εἶδος — γράφουσι) Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini I, 1, pag. 7, & commode huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio l. II, p. 181 extr. Putsch. *Pleraque Gallia duas res industriosissime persequitur, rem militarem, & argute loqui.* GESN.

ead. l. 8. Πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.) Sic supra Deor. Dial. XVIII, 1, καὶ ὅλος παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς ἢ σοί. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν τοῦ λέοντος) *Ut qui leonis exuviis sit indutus*, bene interpretes. Nec reiicio hanc scripturam. Nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo Codice Mf. legitur ἐνεῖται. Nam sicut apud Homerum est εἶται *indutus est*, sic & ἐνεῖται hic accepit, si haec eius manus est, Lucianus. Nam poetice verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem, nemini latet. GRAEV.

ead. l. 13. Ὅλος Ἡρακλῆς) *Iunct.* καὶ ὅλος, Ἡρακλῆς ἐστίν. At supra Dial. Mort. XVI, § 1, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν, & Nesyom.

1, *Μανίππους ὄλους*. Adeoque & hic suspicari liceret ὄλος scribendum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut, quidnam praeferendum, non liqueat. Liban. Epist. 113 *ᾗ χαίρει γὰρ οὗτος καλούμενος*, pro οὗτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adiectivis, modo adverbis uti Graecos aequè ac Latinos, in huiusmodi locuti. Sic infra Adv. Indoct. cap. 9, ὄλος περιλαμπόμενος, ubi multae edd. ὄλος. Adde supra Philop. cap. 6, ubi *πεφυλαγμένως* pro *πεφυλαγμένος*, si proba lectio; qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. § 2, ubi similiter in ὄλος & ὄλος variatur, & utrumque probum esse sensus docet. REITZ.

ead. l. 14. Ἑλληνίων) Miror, nullam ed. habere Ἑλληνικῶν, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII, 1 ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλεi Ἑλληνίους καὶ Ἑλευθερίους τοὺς αὐτοὺς atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνιος Zeus erat. V. Aristoph. Eq. 1250. REITZ.

Pag. 314. l. 2. Ταῖς σειραῖς) Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τῆς σειρᾶς. Sed plurali numero ante extulit: & potest dativus hic intelligi positus pro genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accommodari. GESN.

ead. l. 16. Λόγος ἐν γῆραι) Huc facit locus Plutarchi, laudatus a cl. Bel. de Ball. Προϊὼν γὰρ τῷ χρόνῳ ὁ Ἡρακλῆς ὅμοιε μαντικώτατος ὁμοῦ καὶ διαλεκτικώτατος. Plut. El. apud Delph. Opp. T. VII, p. 522 ed. Reisk.

Pag. 315. l. 3. Ὅττι μὲν &c.) Homer. Il. Γ, 108. SOLAN.

ead. l. 4. Τὸ δὲ γῆρας ἔχει) Eurip. Phoen. 533. SOLAN. Immo, si τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut iam edi curavimus. REITZ.

ead. l. 6. Νέστορος — γλώττης) Hom. Il. A, 249. Et quod sequitur vid. Γ, 152. SOLAN.

ead. l. 8. Λειριόσσαν) Respicit ad Il. Γ, 152, ubi, quod ad finem praecedentis opusculi iam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis, οἳ τε καθ' ὕλην Δένδρεσσι ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόσσαν ἰσῖσι. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόσσαν vocem. Non puto autem, generatim ἄνθος esse λείριον, sed, ut recte hic Eustathius, εἶδος ἄνθους, & speciatim *lilium*. GESN.

ead. l. 13. Ταύτη) I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττῃ. GUYET.

ead. l. 15. Τοῖς γὰρ λάλοις) Τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου ἢ γλ. &c. Casaub. ad Theophr. Char. 203. SOLAN. Facile suis pedibus restitues laborantes versiculos, si ita legas — τοῖς γὰρ λάλοισιν ἐξ ἄκρου ἢ γλωττα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GESN.

ead. l. 16. Ἡ γλωττα — τετρυπημένη) Senarius cum dimidio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρου

Ἡ γλώσσα πᾶσιν ἐστὶ τετρυπημένη. GUYET.

Pag. 316. l. 6. Παρόδου) Conf. supra Alex. c. 48, εὐδοκίμουνα παρόδον. SOLAN. Πάροδον etiam esse aditum, vid. Diod. Sic. III, c. 20, & XI, c. 12 pr. REITZ.

ead. l. 13. Ἐπιπλήξει) Non ausim damnare hic futurum indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, & verbo δόξαμι, aoristus optativi ἐπιπλήξαι. Versus ex II. Θ, 103 seq. laudasse videtur ex memoria: prioris enim hemistichium posterius apud Homerum ita se habet, χαλεπὸν δέ σε γῆρας ὀπάξει. Usus sum horum versiculorum versione Obsopoeiana, qua meliorem a me dari posse desperabam. GESN.

ead. l. 14. Σὴ δὲ βίη λένεται &c.) Hom. II. Θ, 103. SOLAN:

ead. l. 17. Ἐς τοὺς πόδας) Ἐς τὰς ποτὶς emendabat cl. B. de Ballu, vertendo, pour tailler mes cheveux blancs.

Pag. 317. l. 5. Εἰσιδὼν με) An εἰσιδὼν μου ὑποτόλιον γένειον. Vel sic potius, εἰσιδὼν με ὑποτόλιον, ita ut τὸ γένειον, quod glossema videtur, eiiciatur. Sed ἐπέχω. Lectio certe vulgata non placet. GUYET. Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaefisset mutationem Guyetus, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem, si alibi invenirem. REITZ.

ead. l. 6. Χρυσοφαέννων) Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. Χρυσῷ φαέννων εἰ βεβούληται πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. GUYET. Anacreontis esse satis indicat, cum Teium poëtam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (pag. 230 A. B.) Hipp. 1276, de Cupidine dictum χρυσοφαῆς. SOLAN. Χρυσοφαέννων — πτερύγων) Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuir, credo, apud Anacreontem πτερύγων χρυσοφαέννων sic enim responderet dativus dativo ἀετοῖς. GESN. Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta eius retulit doctiss. Anacreontis editor I. C. de Pauw, legendumque suspicatur χρυσοφαέννοις πτέρυγι, quod & ego ma-

lim, ac reciperem, si libri addicerent; vel potius χρυσοφαέν-
τοι cum Gelsnero. Sed, quod addit, ἢ ex Ionismo oriri po-
tuisse, pro ἀήριος nempe aliquem notasse ἡέριος, adeoque
pro ἢ ἀστοῖς quoque legendum ἀέριος, nondum video. Flo-
rentinae χρυσοφαέν, modo vox proba sit, aptius ad sena-
rium foret, si certum esset, verbum referri ab Luciano, quod
minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. REITZ.

ead. l. 11. Αὐτῷ) Τῷ λόγῳ scilicet. GUYET.

Pag. 318. l. 5. Οἶνον ἐκ) Homer. Odyss. Σ, 73. SOLAN.

IN DE ELECTRO SEU CYCNIS.

Pag. 319. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.) Praefati-
cula est orationis alicuius habitae a Luciano in iudicio, prius-
quam rhetoris sive causidici persona deposita, induisset sophi-
sticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis ac-
cusato. Proptereaque orationem illam ipsam suppressit, ne in-
ter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter avicu-
las noctua, & pristinae causidicinae vestigium. Dicta vero il-
la apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium
eius coronamque populi circumstantis. Atque inde in nume-
ris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo
ut multos, modo ut unum affatur. Multos, ut ὑμῖς ἐλπίζαν-
τες, ὅρατε &c. unum, ut ὅστε ὅρα &c. ἐλπίζας &c. σαυτὸν.
Iudiciale vero distinctionem fuisse, etiam illud arguit ἥδῃ
οὖν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad cleps-
ydram. Signanter vero, non dixit ἐγχεάς, sed ἐκχέας. MAR-
CIL. Nescio quid in mente fuerit viro docto, cum ista scri-
beret. Est προσλαλιὰ ceteris similis, tota sophistica. Illud de
clepsydra infra videbimus. GESN.

ead. l. 3. 'Ηλέκτρον) Vide Herodot. III pag. 128 f. & Plin.
XXXVII. SOLAN. Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I,
p. 780. REITZ.

ibid. 'Ημᾶς) Ita L. & Ven. utraque, recte. In reliquis ὑμᾶς.
SOLAN. Etsi ὑμᾶς quoque Par. tamen eius interpretes Obsop.
nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in hoc pronomine sequi,
quod verum existimat, licet Graeca aliter edantur, quod non
ubique repetemus. REITZ.

ead. l. 7. Καὶ ἀποστάζειν — δάκρυον) Confer supra Deor.
Dial. XXV f. SOLAN. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δα-
κρύουσαι. Re quidem eodem redeunte, nihil tamen ad verba

probanda faciente: nam suspicio hic possit esse, δάκρυα legendum, cum & mox bis ter plur. numero efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum vocatur δάκρυον, eodem modo, ut alibi *gummi* audit. Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τούτων δακρύων, ut constructio invertatur, & ἤλεκτρον fiat nominativus, plane ut infra c. 6 med. οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποστάζει τῶν λόγων. REITZ.

ead. l. 10. Ἐπὶ τῷ Ἐριδανῷ) Culpa tua factum est, Luciane, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3, & alia te docuisset. Quintuum consuluisse Herodotum, qui 3, 115, iam monuerat, esse qui dicant, Ἐριδανὸν καλέσθαι πρὸς βαρβάρων ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασσαν τὴν πρὸς βορρην ἄνεμον (loquitur autem de extremis Europae) ἀπὸ τοῦ τὸ ἤλεκτρον φοιτᾶν λόγος ἐστὶ κ. τ. λ. Probabile est, in illa vicinia litorum Prussicorum, ubi invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem, quae ob similitudinem qualemcunque soni locum narrationi de *Eridano* faceret. Ac memini me legere *Radaunae* vel simile nomen, quod iam quaerere non vacat. Ceterum in Eridani arenis inveniri ἤλεκτρον αὐτόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. l. p. 159, 39, ut videri possit ipse quoque huius erroris, cuius se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut fatemur, sic depellendam censuimus iniuriam, qua affectus illum Gallicus interpres, cum e Latina versione, male intellecta, illum confudisse insinuat electrum s. succinum gemmam, cum electro metallo facticio. Vid. Aët. Erud. Lips. 1733, p. 109 seqq. GESN.

ead. l. 13. Ἦκον) In omnibus libris nostris antea ἦκον legebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. SOLAN.

ead. l. 14. Αἰγείρους) *Populos nigras* etiam recte vertitur in Diodor. Sic. V, cap. 23, in quas illas mutatas is quoque refert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse continet. REITZ.

Pag. 320. l. 4. Ἐκδιδούσας) Male *Fl.* hoc omittere, appinxerat Solanus noster. At quis dixerit adeo male omissum? nam quia fatis ante iam dixerat, has arbores electrum δακρύειν, & ἀποστάζειν, forsan id iam per ellipsin vult intelligi, aut ἐχούσας tacite supplendum, quod frequentissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. cap. 14, ὃ τὰ πιναρά. Bis Accus. c. 9 & 20, ἢ τὰ ποικίλα. notatque ad Mort. Dial. X, § 4. REITZ.

ead. l. 11. Ἡμῖν) Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. notam nostram ad § 1. In reliquis ὑμῖν. SOLAN.

Pag. 321. l. 1. Οἷς ἐξῆν πλουτεῖν, ἀναλέγοντας) Transitus ille ab dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI, c. 9, p. 410 f. τοῦτοις παρήγγειλε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὥς ἐν ἔδου δειπνησομένους, quod frustra suspectum esse Stephano & Rhodomano docet Wessell. ex Plutarch. Apophth. p. 225, iidem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV, c. 2, εἶπον δὲ τοῦτοις — παραπλέοντας ἐπιμεληθῆναι. Ubi Duker. ex Aristoph. Eq. 1391, σοι παραδίδωμι — ἵνα λαβόντα, tum & hoc Luciani affert. Sed, ut verum fatear, non est semper eiuſmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt: ita οἷς hic regitur ab ἔξιστι, & ἀναλέγοντας ab infinito πλουτεῖν, propter coniunctionem omissam, i. e. ὥστε ἀναλέγοντες πλουτᾶσι. Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sociis, p. ed. Lond. 28: Ἀξιον γὰρ πάνσιν ἀνθρώποις καλκείων μεμνησθαι, ὑμνοῦντας μὲν ἐν ταῖς ᾠδαῖς, λέγοντας δ' ἐν ταῖς τῶν ἀγαθῶν μύμηαις, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observari, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. μόναίς δ' αὐταῖς οὐκ ἐξεγένετο ἐκ τῶν ἡμαρτημένων μαθούσαις περὶ τῶν λοιπῶν ἀμεινοῖ βουλευσασθαι. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπλόωντες παρόδρους) Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant: prae luctu enim Phaëthontis muratos ferunt. Vid. Ovid. Met. II, 367, & Virgil. Aen. X, 186. Vid. Plat. Phaed. p. 387 g. & Stob. serm. CXIX, p. 607, Cic. Tusc. I, 30, & Davif. not. SOLAN.

ibid. Παρόδρους) Addendi hi πάροδοι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Ge. Arnaldus, forte c. 5, aut 25. GESN.

Pag. 322. l. 10. Ἐνι) Recte habere vulgatum, vix operae erit multis docere, adeo id est frequens. Noster supra Paraf. § 17, οὗτοι γὰρ αὐλεῖν ἐνι. Aristoph. Plut. 348, ἐνι γὰρ τις ἐνι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι, ubi Spanhem. ex Demosth. aliisque idem affert, quem etiam ad partes vocat I. Elſn. ad Galat. III, 28, οὐκ ἐνι Ἰουδαῖος — οὐκ ἐνι δούλος &c. Adde Theogn. v. 1000, — ἐν προμάχοισιν ἐνι, & frequenter alibi. Ita ἐνι pro ἐνιστι vel ἔξιστι Ael. V. H. XII, 21. Item Diod. Sic. Athen. & Plato, quos allegat Periz. in Addend. ad Ael. pag. 981 ed. minor. REITZ.

Pag. 323. l. 5. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾶτε ἥδη ὁποῖον ἀπλοῖκον καὶ ἄμυτον, οὐδέ τις ὧδ' ἡ πρόσσιστιν) Mea vero dicendi ratio quam sit simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi infit modulatio. Haec est versio Salmurienſis. Sed in Mf. est ἄμυστος pro ἄμυθος,

quod magis probo, & verto, *mea videtis oratio quam sit simplex & inerudita*, sic sua ipse per modestiam elevar, & *quam nihil in ipsa sit canori*. Sic enim recte verti puto ῥῥῥῥ. Ut Crassus apud Cic. III de orat. de C. Carbone: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum*. Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius, qui se illi contubernalem in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem &c. fuisse dicebat*. Ubi volubilis est, cui facile profuit oratio. Plutarchus de auditione, sic circumscribit: τὴν φωνὴν ἡμελείαις τισὶ καὶ μαλακότησι καὶ περιάσσειν ἐκφύουσιν, *vocem accuratis quibusdam sonis ac mollitie & modulationibus edulcare*. Μῦθοι pertinent ad poëtas, non ad oratores. Quoniam tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabulas, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius. GRAEV.

ead. l. 10. Σκιας — αὐγῇ) Non satis opticarum rationum, etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum fuisse Nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi debet usus horum nominum. Nempe σκια est species in oculos incurrens, praesertim, cui nihil solidi subest, ut illa εἰδωλα tum Opticorum, tum quae apud manes, quas etiam Latine *umbras* vocari notum est: αὐγῇ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus augetur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides, vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλον autem & ἐμφασιν hic pariter & Heliodorus Larissaeus dicunt eam, quae hic σκια est. Plin. XXXVI, 26, f. 67, imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, *umbram* vocat, & magis disertè Isidor. Orig. XVI, 4, *im. ginum umbras*. GESN.

ead. l. 12. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ) Nihil minus, quam ad iudiciale cleptydram, hoc pertinet: quod cum putaret Marcilius, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae sub aqua sint, ea apparere maiora: ac simili ratione iudicare quosdam de operibus ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua de se professio-
ne, velut aquam illam effundere, quae hominum iudiciis officere posset, & nudum se praebere spectandum. GESN.

IN MUSCAE ENCOMIUM.

Pag. 324. l. 3. Ἐμπύσι καὶ κώνωσι) Non inveniebam diversa nomina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse video. *Muscellas*, quod dederunt interpretes, vel *musculas*, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptiorum reddit, *muscis*
Lucian. Vol. VII. O O

adscribendas, *tabanos*, *asilos*, *cestros*, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam. Igitur contentus fui, *culicum genera* indifcretim dicere. Ceterum magnificentius aliquanto encommium futurum erat, si nostri aevi praesidiis, & Leeuwenhoeckio aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili structura, in proboscide. GESN.

ead. l. 5. Ἐπτέρωται δὲ οὐ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὥς τοῖς μὲν ἀπανταχέθεν κομᾶν τοῦ σώματος, τοῖς δὲ ὀκυπτέροις χρῆσθαι) Non accuratus satis fuit interpres in hisce vertendis hoc modo: *est autem alata non eo modo, quo ceterae volucres, quarum aliae pennas in toto habent corpore, aliae pernicious alis utuntur.* Posteriorum verborum hic est sensus: *ut aliis pennis ab omni parte ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur.* Ita L. Bos in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. pag. 64 f. & 65. REITZ.

ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ) Male *Fl.* omisisse τὰ, patet ex cap. 3, ubi & ipsa cum cert. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν. REITZ.

ead. l. 6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆσθαι) Haec insititia videntur. GUYET. Mox pro *pennas* esse vertendum *plumas*, monuit idem. REITZ.

ead. l. 7. Κατὰ τὰς ἀκρίδας) Confer Nostrum infra Διψ. cap. 3. KUSTER.

ead. l. 8. Μελίττας) Dele punctum. KUSTER. Non hoc tantum, sed dele etiam cum *Fl.* quod in reliquis odiose occurrit, & sensum perturbat. SOLAN.

ibid. Ἔστι μὲν) Recte abesse μὲν in *Fl.* adlevit Solan. idque in *I.* delebat. Ego etsi abesse posse credo, nondum tamen deleo, cum in al. Codd. non deleatur, atque & alibi implendae orationis gratia abundet, & vel hic durior sit pronuntiatio, si μὲν deleas. Abundat similiter μὲν apud Long. Past. IV, p. 147 (vere 139) ed. Moll. Αἰγὶ καὶ ἄρρεν μὲν παιδίον ὑπέβηκαν, καὶ θυγάτριον γερόμενον δεύτερον. Neque opus esse, ut δὲ semper sequatur, patet etiam ex Aristophan. Pl. 58, ἐγὼ μὲν οἰμῶζειν λέγω σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam est hoc Diod. Sic. XI, cap. 39, τοὺς λόγους μὲν συμβουλευούσοντας κατὰ τὸ παρὲν μὴ τειχίζειν τὴν πόλιν &c. ubi δὲ quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec ad illud μὲν pertinens. Nec Apostoli in Act. c. XXVII, 21, ἴδεις μὲν, ὃ ἄνδρες, πειθαρχήσαντάς μοι, μὴ ἀνάγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρήτης, ubi nec adversativa sequitur, sed tacite intelligitur, in opposito verbo κερδῆσαι mox adiuncto. Herodian. I, 4, 2, ἀχθεσθαι

μὲν ὑμᾶς — θαυμαστὸν οὐδὲν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam simpliciter μὲν pro asseverationis nota poni, notum arbitror ex Ael. V. H. IV, 10, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Quin & μὲν praemisso μὲν habuimus haud semel, ut Parasf. c. 15 & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin augeat aliquantum, ut Latinum *vel*, quando dicimus, ille *vel maior est, vel centies*, & simil. Ita & apud eosdem τὸ *quidem* nullo sequente *sed* adhiberi, hodie vix quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L. III, pag. 514 f. quem permultis testimoniis probe refutavit Perizon. REITZ.

Pag. 325. l. 5. Ἀπηνῶς) Sic necessario corrigendum fuit, propter sequens οἷα. Legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς. SOLAN.

ead. l. 11. Οὐ συμπεφυκῖα ὥσπερ ἡ τῶν ἀκρίδων) Vertunt, non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis, quaeso, cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quae verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quiescente. Paulo post etiam potuit vocem φολιδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, praecipue cum loricas squammas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & οὐ κατὰ τὸ ὀρόπυγιον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis huius significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum, ubi situs eius, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus. GRON.

Pag. 326. l. 4. Ὀδούς) Florentinam recte ὀδούς habere, appinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam apud omnes receptam novaremus? Et cum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quae ideo tridentes ac bidentes audiunt, nec τριδούς de fuscina Neptuni Graecis ignotum, item pinnae rastrorum, dentes vocantur; quid obstat, quo minus & proboscidem muscae aculeam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebam primam colli ὀδόντα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2, S. 131; quem tamen refellit Foel. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeari tamen traxisse no-

men faterur. Et quamquam ὀδόντα quoque adspirare habet Ms. unum Pollucis, editores id recte spreverunt. Apud LXX, 1 Sam. 13, 21, ὀδόντες adhibentur de dentibus *falcium*; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Lutherus omisit) Nostri *limas dentatas* dedere ex Hebraeo, quam recte, non inquiri. REITZ.

ead. l. 14. Καὶ ἀποτίκτει σκώληκα) Non satis ex fide historiae. MARCIL.

Pag. 327. l. 4. Πολιτεύεται) Vertunt, *obversatur*. Verte, *negotiat*. GUYET. Idem addit, ὑπέπτῃς *subfidit* esse vertendum, ac dein pro *contractae*, *subsidentes*. REITZ.

ibid. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ οὔτε πέτεται, οὔτε ἄδει) Pugnat secum ipse sine encomii: nam cis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμωμένοις τοῦ ὕπνου φθορεῖν &c. nempe quia turbat eis somnum morfu & cantu. Sed dici potest, generatim accepto muscae nomine, & muscas & culices contineri, & somni turbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias. MARCIL.

ead. l. 6. Ἀτρεμεῖ) Supra Prometh. § 7. (iam § 11.) SOLAN:

ead. l. 11. Ἀνδρίαν) Si Rhodomanno credimus in Addend. ad Diod. Sic. ἀνδρεία semper scribendum, & sic Diod. Sic. XI, c. 4. Sed cum ibid. cap. 6 bis legatur ἀνδρίαν, atque alibi frequenter, nihil & hic in orthographia murandum. Ἀνδρεία Herodianus ubique, item οἱ LXX. Aelian. Epictet. Thucyd. etiam plerumque; sed & ἀνδρία idem III, c. 82. Ac Noster de Salt. cap. 12, ubi ἀνδρίας quoque ex edd. optimis servavimus. Ut igitur frustra Rhodomannus contendit, ἀνδρεία semper scribendum, ita iam minus etiam certam habeo observationem Stephani contrarium docentis: sed utrumque inveniri in editis libris video; ἀνδρίαν tamen multo frequentius. REITZ.

ead. l. 12. Ἀλλ' ὁ μεγαλοφώντατος τῶν ποιητῶν Ὅμηρος) Ὑποσώλοικον fuisset enim ἄλλα τὸν μεγαλοφώντατον τῶν ποιητῶν ὁ Ὅμηρος τὸν γὰρ &c. Ὀλίσθημα stili properantis. MARCIL. Vid. Marcilii notam, cui subscribo, quamquam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit. SOLAN.

ead. l. 13. Τὸν γὰρ ἄριστον) Atqui Menelaum ibi laudat Homerus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod Barnesium, ibi de Luciano aliquid monentem, fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11 allata verba pro his affert, & apponit ad rem quidem suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc Homeri locum a Luciano allusum. SOLAN.

ead. l. 14. τῷ θάρσει τῆς μνίας) Hom. Il. P, 570. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐδὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος) Firmat itaque etiam Lucianus discrimen inter θράσος & θάρσος, idque ait antiquissimum esse, & Homero iam observatum Il. P, 570, ubi Menelao Minerva μνίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσι ἐθηκεν, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe ad Euripidis Alcestin 604 observat Barnesius, non nimis religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam suum contra reprehensionem veteris Scholiastae ad Medae v. 469, ubi θάρσος vocatur παράστημα τῆς ψυχῆς μετὰ λογισμοῦ, θράσος δὲ ἡ ἀλόγιστος τόλμη. His similia Eustath. ad Il. E, 3, ubi Diomedei Minerva δῶκε μένος καὶ θάρσος: it. ad Od. Ξ, pag. 547, 28 Busf. & Pollux III, 135, atque Ammonius h. v. Cumque θάρσος sit plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περὶ ἑρμηνείας, vulgo Demetrius Phal. f. 114, ubi παράκειται, ait, φαυλά τινα ἀστείους τισὶν οἶον θάρρει μὲν τῷ θράσος, ἡ δὲ αἰσχύνῃ τῇ αἰδοῖ. Observavit hoc discrimen Thucydides, qui I, 121, θράσει ἀπίστῳ ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, & nobile illud II, 40, ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὅκνον φέρει: contra ea VI, 68, θάρσος παρὰσχεῖν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, &, puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paulo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani ed. pag. 414: Μία γὰρ ὥς ἔοικεν ἀπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θράσος ἀφαιρεῖται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Pulchre sententiam expressit interpretes, una temeritatem gignit, & eripit audaciam imperitia. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Νόμῳ extr. ἡ ἀπειρία, inquit, κακὸς θησαυρὸς — δειλὴς τε καὶ θρασυτέτος τιθήνη. Sic praeclare nuper ven. Wolfius apud Liban. Ep. 1036 b. N°. 4, in varietate librorum, θράσος τῷ θάρσει praetulit. Ne quid super sit apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio eiusque insolentia ait p. 321 extr. H. Steph. ὁ δὲ μᾶλλον εἰς φρόνημα καὶ θράσος ἀνειμένος. De eodem p. 325 post med. αὐτὸν τε μεγαλαυχίας ἀμέτρου, καὶ θράσους τὸ στρατιωτικὸν ἐμπεπληκώς. Denique p. 328 extr. αὐτοῦ τε τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατακέκλαστο. Contra de vera fortitudine p. 332 extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίοις ἰδοῦσι θάρρος παρῆσθαι. Sed numium forte diligentiae in re non dubia. GESN. Vid. Diod. Sic. V, c. 29, ubi Wessel.

etiam profert distinguentem inter *Δράσος & Δάρσος* Gregor. Naz. Or. IV, pag. 113, qui ait: ὅτι Δάρσος καὶ Δράσος, καὶ εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζοι, πλείστον ἀλλήλων τῇ δυνάμει κεχώρισται—τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητέοις παρρεῖν ἀνδρείας ἐστίν.—οὐ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοσε χωρεῖν καὶ ὠδίζεσθαι — Δράσους. Sed quia Gefn. hoc diligenter egit, plura non addo. REITZ.

Pag. 328. l. 2. Οὐχ ἅπαζ — μέμνηται &c.) ll. B, 469. Π, 641. Δ, 130. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀδινὰς προσηπῶν) Hom. Il. B, 469. SOLAN. Vaga admodum est notio huius epitheti. Eustath. Od. Ψ, 326, p. 817, 35 *Basf.* ad verba ποῖται Σειρήνων ἀδινάων, Ἐνθα φασὶν οἱ παλαιοὶ τὸ ἀδινάων ἀντὶ τοῦ ἡδυφώνων, ὠδίκως. παρὰ τὸ ἀδιν, ἢ μᾶλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ φασὶ τὸ ἀδινὸν σημαίνει. ἀθρόον, ὥς ἐν τῷ μελισσάων ἀδινάων. οἰκτρὸν, ὥς ἐν τῷ ἀδινὸν στοναχῆσαι. ἥδιον, ἥγουν ἡδύ γλυκὺ, ὥς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινάων. πυκνὸν καὶ ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἥρεμα, ὥς ἐν τῷ ἀδινὸς ἀνενείκατο φώνησέν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe Il. B. 469, p. 194, 48 *Basf.* eligit ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυκνάς καὶ ἀθρόον πετομένας. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis *canoras*, quod praeferrem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cuius etiam est densare ordines. GESN.

Pag. 329. l. 3. Ἀποτμηθεῖσα) Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis, cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde, quae Aelianus de testudinis marinae capite similia profert de Anim. IV, 28. SOLAN.

ead. l. 8. Τέτρας ἐπιχυθείσης ἀρίσταται) Narravit etiam Aelian. de Anim. L. II, 29: Μυία ἐμπεσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ γὰρ εἰ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶων ἐστὶ δρασυνάτη — καὶ διὰ ταῦτα ἀποπνίγεται. εἰ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸν νεκρὸν, καὶ τέτραν ἐμπάσοις, καὶ καταθήσοις ἐν ἡλίου αὐγῇ, ἀναβιώσεις τὴν μυίαν. Crctae insperfsione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceetur; alioqui & sine hac insperfsione id contingit ad solem & fornacem. Sed forf. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex Genes. 23, 4, prius probes. REITZ.

ead. l. 9. Παλιγγενεσία) Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III, 5, occurrens, hoc Luciani alioque Iosephi testimonio probantem vid. I. Elsnerum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2, pag. 327. Adderem, si quid opus, Long. Past. III, p. 94, ἐκ θανάτου παλιγγενεσία. REITZ.

ead. l. 14. Ἑρμοσίμου) De eo Plin. VII, 52, & Plut. 1051, 20

ubi corrupte *Hermodorus* pro *Hermotimo* legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus cap. 3, & Orig. c. Cels. p. 129 f. SOLAN. De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem iuvabunt, quae ad Plin. VII, 52, l. 53, dedit Harduinus: copiose imprimis id iam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9, c. 142. GESN.

Pag. 330. l. 5. Ἡ ἀνθρώποις) Antea in omnibus legebatur καί quod cum ferri non posset, mutavi. SOLAN.

ead. l. 11. Ἐπανηρημένη) An ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est: ita τοὺς ἐξηρημένους ab ἐξαίρω extollo, apud LXX, in Syr. XVI, 10, & ἐπηρημένος elatus Diod. Sic. II, c. 34, p. 147 f. & 1 Maccab. 8, 5. Contra ἀσηρημένα ab ἀφαιρέω, in 1 Reg. V, 4. Et ἀσηρημένος, Esai. XVI, 2. Quid multis? simplex αἰρέομαι facit ηρημένος, vid. Herodian. V, 5, 3, & VIII, 7, 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρέντος, vid. Aelian. VI, 1. Ceterum ἐπαναιρεῖσθαι φιλίαν habuimus etiam in Tox. c. 8; at hoc aliud quid est. REITZ.

Pag. 331. l. 1. Ἀντρεασθῆναι) Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφότερας parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. SOLAN.

ead. l. 12. Ποιήτρια) De Myia poëtria & hoc ipso loco Luciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis § 48, p. 166 editionis, quam debemus elegantissimi atque honestissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Io. Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mulieribus philosophis Muscae Pythagoricae vitam reddidit, non ille quidem cineribus adpersis, quod de vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale candido atque puro. Ceterum verficulus comici ita legendus est, Ἡ Μυὶ ἔδρακεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας. GESN.

Pag. 332. l. 4. Δεινὸν) Eurip. haec sapere videntur. SOLAN.

ead. l. 7. Μύλας τῆς Πυθαγ.) Pythagorae haec filia, de qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod. CCXLIX. Meminit Iamblichus in catalogo p. 218. C. Milonis uxor. Porphy. etiam N°. 4, & Anonym. N°. 2. Miror, a Luciano omisum, quod de muscis Pisatidibus ab Aeliano traditur de Anim. V, 17; supra feminas enim ille intelligentes facit. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν τῷ μέρει) Pro vicissim, saepe utitur Noster; vid. ad Gym. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45 ed. Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit; nam non inferuit eadem huic ed. Vid. tamen Dial. Mort. XII, 1, οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. REITZ.

Errata.

Pag. 60. l. 5. ἐκ γειτόνων, leg. ἐν γειτ. quamvis & alterum probum.

Pag. 90. l. 2. προστάτην, leg. προστάτιν.

Pag. 197. l. 13. ἀναφύετο, leg. ἀνεφύετο.

Pag. 301. l. 11. ὄρῶν, leg. ὄρῳ̃ν.